

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

WIDENER LIBRARY

HX H3ES Q

Appellata est aut. Schœneriana!

M

L
9A56

ML 176.35

Harvard College Library

BOUGHT WITH MONEY
RECEIVED FROM THE
SALE OF DUPLICATES

By J. P. d'Orville

CRITICA
VANNUS

IN

INANES
JOANNIS CORNELII PAVONIS

PALEAS.

In qua

*Plurimi Scriptores cum veteres, tum recentiores ex-
plicantur, emendantur, vindicantur.*

Cum

EPILOGO

&

INDICIBUS NECESSARIIS.

ARISTOPHANES.

Σμικρὸν ἢ ὑποτάσσῃ τοῖς ἐμοῖς κερταῖσι βέλαται·
τοῖς σοφοῖσι τῶν σοφῶν μεμνημένοις κέρινεν ἐμὸν·
τοῖς γελοῖσι δὲ ἡδέως, ἀλλὰ τὸ γέλων κέρινεν ἐμὸν.

AMSTELÆDAMI,
Apud JANSSONIO-WAESBERGIOS.
MDCCXXXVII.

Harvard College Library

May 22, 1912

Duplicate money

ML0.176.35

INDEX CAPITUM.

PROOEMIUM.

Pag. 1-6

CAP. I. *Calumniæ refutantur circa Epistolam, in qua de ætate MSti Philæ actum fuit.* 6-15

CAP. II. *De mendaciis circa auctorem versionis Epigrammatis Græci. meritum in eo emendationum vindicatio. Pavonis ignorantia.* 15-37

CAP. III. *Cl. Joannis Christiani Wolsii versio & correctiones ejusdem Epigrammatis defenduntur. Pavonis stapor & errores plurimi exponuntur.* 37-60

CAP. IV. *De infantilibus Pavonis peccatis circa prima Linguae Græcæ elementa.* 60-74

CAP. V. *De contumelioso Pavonis scribendi genere. in quo INDEX ATER.* 75-121

CAP. VI. *De Jactantia & Philantia Pavonis.* 122-133

CAP. VII. *De Epigrammatibus quibusdam ex Anthologia Edita atque Inedita, quæ Pavo inscite & ridicule explicuit & emendavit.*

SECTIO I. 134 - 136

SECTIO II. 136 - 167

SECTIO III. 167 - 177

SECTIO IV. 177 - 193

SECTIO V. 193 - 201

SECTIO VI. 201 - 204

SECTIO VII. 204 - 218

INDEX CAPITUM

CAP. VIII. *Epistola Vibio praemissa : Emendationes in Menandrum & Philemonem : & Diatribe de Alea leviter perstringuntur.*

SECTIO I. 218 - 222

SECTIO II. 223 - 251

SECTIO III. 251 - 263

SECTIO IV. 263 - 318

CAP. IX. *Incredibilia quaedam Pavoninae in universa re metrica ignorantiae exhibentur specimina.* 318-405

CAP. X. *Ostenditur Pavonem de Hephaestione pessime meritum fuisse.*

SECTIO I. 405 - 415

SECTIO II. 415 - 499

SECTIO III. 499 - 543

CAP. XI. *Excerpta quaedam censurarum in Horapollinem.* 543-556

CAP. XII. *Graculus inter Pavones.*

EX ANACREONTE. 557-577

EX Q. CALABRO. 577-595

EX ARISTAENETO. 595-620

EPILOGUS. *In quo nuperae calumniae, novique & stupidi errores Pavonis exponuntur, refelluntur.* 621-661

C R L

CRITICA VANNUUS

IN

I N A N E S

JOANNIS CORNELII PAVONIS

P A L E A S.

PROOEMIUM.

I omne id, quod humanae vitae vel jucunditatis vel utilitatis sensim accessit, honestae in primis debeat cupido gloriae, pro meritorum mensura unicuique distribuendae: ii, quibus aliorum bene excogitata vel laudabiliter facta exagitare, & obterere solemne est, & in prima voluptatis parte ponitur, non solum legitimo, quantum in se est, mortales laborum defraudant fructu, verum etiam istos stimulos, quibus praecipue ad aliquid egregii audendum homines incitari comperimus, maximo cum Reip. damno, obtundunt atque praefringunt.

A

Digni

Digni proinde & publica indignatione & singulorum odio, quicunque isti vitio indulgentes non modo inutilem, sed & maxime gravem civitati instituunt vitam. Et bonum publicum vehementer postulat, ut a melius animatis civibus obviam eatur perniciosis horum male natorum molitionibus, dum ipsos quacunque via ad saniolem mentem revocare conentur, vel venenis ipsorum & spiculis, quibus mortuorum & viventium promeritam famam petunt & impugnant, saltem vim & aciem demere contendant. Quod dum fortiter facere eximii viri suscipiunt, vix est, ut non experiantur sibi rem esse cum Hydris resecta capita geminantibus, & cum Antaeis novas a lutosae matris terrae attactu vires resumentibus, doleantque saepe, quae in remedia contra talem furorẽ excogitaverant, illa ipsa semel male affectis rabiei pervicacissimae causam exstitisse.

Id certe mihi evenisse, Lector, in Joanne Cornelio Pauw non diffiteor. quo homine, cum a renatis literis maledicentiolem, malevolentiolem, invidiosum magis, ingratiorem in hujus & superiorum aetatum eruditos, jactantiolem, suique unius amantiolem nullum aluisse terram constaret apud omnes, qui librorum ejus, totidem invectivarum, legendorum raedium devorant, vel ipsum ex sermonibus quotidianis cognoverunt, a boni in re publica literaria civis officio minime alienum duxi, si communi huic omnium famae inimico pro virili occurrerem, &, si qua fieri posset, eum ab inpotenti isto omnes allatrando inpetu deterere, imo ad partes humanitatis implendas adducere conarer: in primis, cum etiam ipse in me non obscura superbiae ejus & animi ingrati expertus fuisset indicia.

Sub medium igitur anni MDCCXXXII, cum publicari coepissent Miscellanea quaedam Critici argumenti

gumenti scripta, & sequentis anni mensibus Maji & Janii prodendi essent aliquot *Manuelis Philae depiſce Naſtilo* verſus, adhuc *ἀνιδότοι*, ut putabat Britannus editor, at quos Jo. Corn. Pauw repraeſentaffet ante biennium in ejusdem Philae editione, occaſionem arripui hominem paucis ſuper ſcribendi & commentandi, quod ſequebatur, inſtituto, compellendi & admonendi. Eo libentius autem hanc meam ſcriptionem illis libellis inferendam arbitratus fui, ut lectione eorum ille condoceretur, qua modestia ingenuos viros ab aliorum ſententiis diſſidere deceat. fore enim ſperabam, quod etiam evenit, ut ſaltem ad perluſtrandas iſtas lucubrationes pelliceretur, ſi quid ad ipſum propius ſpectans in iis contineretur. Nam ad iſtud tempus non niſi oculo fugiente inſpicere dignatus fuerat, utpote leves & nihil niſi plebei ſaporis complexas: licet jam tum ſymbolas conſuſiſſe principes in literis viros publica fama ſatis conſtaret.

Quamvis autem in *Ἐξέτασις* illa non ultra gravem, ut decebat, hic illic tamen ſalibus adſperſam, reprehensionem progreſſus fuiſſem, nec unquam ea ſtyli acerbitate uſus fuiſſem, qua hominis *ὑπερηφάνεια* & *ἀλαζονεία* caſtigari meruerant, & proinde aliquam ſpem concepſſem, fore, ut ad meliorem admonitus frugem rediret: ſaltem ad mitius & minus contumelioſum ſcribendi genus ſtylum adſuefaceret: contraria omnia conſecuta ſunt. namque anno MDCCXXXIV Quintum Calabrum prodens per totum Commentarium ſolito more in doctiſſimos viros, Laurentium Rhodomannum & Claudium Dausquejum, qui ante ipſum eandem, & ſeliciter ſpartam ornarant, ferocii: at in me in primis accenſae bilis virtus evomere non dubitavit. & cum viri officium fuiſſet, accuſationes meas diluere, & craſſos ſatis multiplicesque

errores sibi objectos vindicare & redarguere, pro omni defensione oculi a nomine *Michaelis* ad *Manuelis* nomen divagati παρόεσμα objecit. Quibus animadversis me desperare de homine rationum & sermonis vi ad meliora reducendo in Miscellaneis Anni MDCCXXXIV mensium Martii & Aprilis p. 212. breviter fassus fui, & ad hoc sanandum caput, efficacioribus significavi esse opus remediis, eadem quidem ipsi summa urgente necessitate praescribens, quae ipse saepe nulla de causa integerrimi cerebri viris imperaverat. (1) Utrum istis usus fuerit nec ne, cum ignarissimis scio. Sed si potionem sumferit, infelicitur admodum successisse nuperrima Aristtaeneto impensa cura, sive potius incuria, palam facit. Abortivum enim hunc foetum ira & bilis denovo in me concepta ex laeso melancholici patris cerebello ante tempus abegisse omnino videtur. Nam in tota opella praeter consuetam ipsi in viros doctissimos Josiam Mercerum, & quoscumque auctorem hunc attigisse cognovit, felices plurimos, quos non cognovit! intemperiem, tanta negligentia, tanta *ανεξοσία*, ariditas tanta, tanta inscitia ubique regnat, ut cum omnes, quos edidit, pessime ediderit auctores, pejus tamen habitum emisisse videatur nullum. in ea autem praefationis parte, qua in me debacchari

(1) Ut Bentejo in Emend. in Menand. & Philem. p. 85. At noster Timon (Bentejus) credo, ut suaviculam suam Philumenam osculo exciperet impuro, sana contaminavit lubens. Sed quid fiet homini cum ista quoque... scilicet ad puerorum subsellia amandandus, ut illic sub ferulae ictu addiscat, haec ita accipienda esse... ut olim ab imi subsellii magistro didicit puer: quae si huic suaviculo adhuc videantur inepta, posthac Helleborum potet, ut resipiscat. Vah! vah! ineptiarum caedet. Videatur Anacreon p. 138. ubi J. Barnesius & alii homines belli qui ita sentiunt, digni pronuntiantur, qui Anticyram navigent ut ibi vim Hellebori experiantur.

ri Erinyes ipsum suae addegerunt, tam coeco furore ruit, ut quid, quibus, de quo scribat, plane oblitus fuisse videatur. quî enim, nisi furatus, vel ebrius, tot absurda, & in Graecitatem, & sensum communem directa fronte pugnancia literis consignare! quî tam foeda stolidorum convitiis illuvie Aristaenetum dehonestare in animum induxisset, si vel Graece doctos, vel ingenuos Lectores superesse putasset, vel sibi futuros sperasset! quî in me invehendi utut ansam undecunque captans, ea *alioquin* exagitare sustinisset, quae me *non magis quam ipsum* convitiatorum habebant Auctorem: & saepius repetito mendacio *mihi* adscribere, quae a plane alia manu profecta erant! quî alioquin ob levissimum, utpote circa numeros errorem, quem non a me magis probabile quam ab alio committi potuisse ex suis ipse documentis scire poterat, imo qui si meus vel plane esset, non potuisset admitti nocendi animo, fidem meam per impudentissimam, sed inanem calumniam, reddere suspectam molitus fuisset!

Vides, Lector, in quantum morbus ille maledicendi invaluerit, & quam necessario ad ultima accersimus, ut ulcera inveterata, quoniam fomentis nequimus, ferro & igni, si possemus, sanare tentemus. praeteto igitur te aequum, dum me, dum ipsos ab incomparabili istius petulantia ulciscar, & homini singulas ejus animi pravitates ob oculos ponam: finitoque, ut justae indignationi vela permittens eo utar sermone, quo in omnem a Pavone alium abstinere civile esse tecum lubens agnorim. Exordiar autem ab iis, quae me propius spectant, & in praefatione Aristaenetica continentur. deinde sterilem & horridam omnem Pavoninae eruditionis seu potius *ἀπαιδευσίας* silvam pervagabor, in singulis ostendens, tam nullo jure aliorum bene & sollerter cogitata ab ipso

arrodi & lacerari: quam sua frivola & exsucca commenta extolli & commendari. faveto igitur huic oecumenico, dum vapulat, Alastori.

CAPUT I.

Calumniae refutantur circa Epistolam, in qua de aetate MSti Philae actum fuit.

Petrus Vlamingius, vir, dum vivebat, ad humanitatis officia erga omnes promptissimus, Pavonem etiam demereri voluit. Cognito enim Criticum hunc novam Philae *Endoriv* meditari, necdum tamen primam editionem nactum esse, ad me literas anno hujus seculi XXVII die VII Decembris dedit, tum Romae agentem. In earum calce haec verba legebantur: *Indien gy bezit of kunt bekomen den Philae, de proprietate animalium by Aldus, kunt gy den Hr. Pauw, die daer eene editie van in 't zin heeft, en die my dienst doet, door obligeren. id est: Si Joanni Cornelio Pauw editionem Venetam Philae subministrare possis, poteris eum demereri. bene enim de me meretur: editionem Philae parat.* Quae ad hanc epistolam responderim ad verbum testari nequeo, cum literarum mearum exemplaria confieri non curem: & autographa mea procul dubio perierit vivente jam, certe defuncto Vlamingio. responsum tamen meum duobus capitibus constituisse necesse est: *me scilicet non possidere neque acquirere posse Venetam editionem: sed me in Bibliotheca Vaticana invenisse Philae codicem manu exaratum, quem, si id desideraretur, cum editis committere curarem.* Haec Vlamingius renunciavit Pavoni per epistolam. Ad quam quid responderit Trajectinus Canonicus nescio. certe ego usque ad XXV Martii diem Anni MDCCXXVIII Romae commoratus, nullas literas a Vlamingio tuli, cujus desiderio cum in ipsa re satisfacere nequirem, pro meo literatorum virorum

virorum conatus promovendi studio, praestantius quid obtuli, nempe Manuscripti libri collationem. Nonne jam est iniqui, imo fatui cogitare, me in illa epistola, qua talem me exhibebam, vel ludere voluisse Pavonem, vel mala in ipsum fide agere. quod iste tamen stolide calumniatur.

Suspiciabitur forsitan aliquis, simultatem aliquam mihi jam tum fuisse cum homine. Sed scias me, nisi reducem, nihil quidquam legisse a Pavone profectum, & ad istud tempus hominem mihi satis ignotum fuisse. iter autem suscepi sub mensem Majum An. MDCCXXVI. in patriam reversus fui An. MDCCXXVIII. sub finem Septembris. scias reducem quoque, non tardiore fuisse factum diu in studiis ejus adjuvandis. quod & ipse agnovit, dono mihi missis Philae & mox Anacreontis curatis a se editionibus. Commodaveram enim ipsi Mich. Maittairii Editionem Anacreonteam: qua ipsum usum fuisse, utut dissimulat, innox constabit. Obtuleram quoque collationem ejusdem Poëtae, a me ad antiquissimam & fere unicam membranam Vaticanam institutam: indicaramque multas J. Barnesio & aliis incognitas lectiones in ea observatas. quam tamen Pavum, ut librariorum solummodo aberrationes continentem, temere sprevisse suo loco adparebit. Idem, post Anacreontem proditum, cum ex improvviso significasset se iter in Britannias moliri, & ibi terrarum se velle Orphei reliquias publicare, sciscitans num quid membranarum in hunc Poëtam consuluissem, nulla in me fuit mora, sed, ut maturanti quamprimum satisfaceret, Juntinae editionis Anni MDXXXX eam partem, quae Argonautica collata complectebatur, ceteris excepsi, atque ita Trajectum misi. Non opus tamen fuisse tanta festinatione patuit. nam necdum Orpheus prodit, & iter illud interruptum fuit, procul dubio, quia

saccharinis suis deliciis Joannae aedis patronus non libentius carebat, quam suis deliciis Agnes illa Lycei Amstelaedamensis castissima patrona. sive, ut minus aenigmatice loquar, quia Canonicalia negotia, qualiacunque sint, Pavonem non longius Trajecto abesse sinebant, quam mihi propter occupationes Professorias Amstelaedamo abesse conveniebat. Istam collationem per biennium quoque me non interpellante retinuit, licet identidem, ubi occasio ferebat, in circulis jactaret non continere nisi quisquilias. nec ego pretium grande huic collationi statuerim. juvandi animum promptum probare volui. remisit tandem Orpheas chartas, postquam toto isto tempore, sic perhibebatur, in angulo neglectae jacuerant, per tertium. nam commercium ruperat jam *Ἐξέτασις* mea, quam pertinaci hominis superciliosi in me *Ἐπιστολὴ*, & aliorum omnium fastidioso contemtu provocatus & irritatus, corrigendi tamen ipsius causa, prodideram. Quae mea in ipsum officia hic fusius enarravi, non ut animo pusillo haec ei exprobrarem, sed ut unicuique constaret tempore scriptae a me epistolae ad Vlamingium nullas similitudines mihi cum Pavone intercessisse, qui quinque vel sex annis post hoc tempus in ipsum omni usus fuerim humanitate.

Sed qua in re tandem illa epistola tua, rogaveris, Lector, Pavonem vel lufit vel fefellit?

Altius & prima repetenda ab origine res est.

In *Ἐξέτασις* mea Pavum reprehenderam, quod Archiepiscopum Monembasianum, Carolum Arsenium, ignorantiae & temeritatis accusasset, quia Anno MDXXXIII Philen prodens, unicum Archetypum penes se exstare literis mandaverat. nam Pavus in una pagina animadvertibat, praeter Anglicanum li-
brum,

brum, Romae in bibliotheca Vaticana & Lutetiae in Bibliotheca Regia exstabat Philen. MStus. temerarius igitur & ignorans Arsenius juxta Logicam Pavoniam. quia enim Anno MDCCXXX tres codices Philae exstabant, ideo totidem etiam necessario jam exstabant ante duo fere secula anno MDXXXIII. at si Criticus noster unquam Codd. vel libros Bibliothecarios versasset, debilitatem argumenti perspexisset, cum innumeri veterum auctorum Codd. multis annis imo seculo post inventam Typographiam sint exarati. id quod in his Codd. etiam locum habuit. quare censori regerebam, Arsenium nihil quidquam de his Codd. potuisse cognoscere. esse enim exaratos demum fere annis XXX post editum ab Arsenio Philen. Vaticanum librum certe a Bergecio esse scriptum An. MDLXX & Codd. Oxoniensem & Parisiensem ejusdem fere aetatis esse. Addebam, potuisse tam ridiculam crisin omit- ti, si J. A. Fabricii Biblioth. Graecam & B. Montefalconii Palaeographiam consulisset: Montefalconium certe p. 91. & 94. docuisse hunc Bergecium Calligraphiamoccoepisse an. MDXXXV. & usque ad annum MDLXVI. exercuisse: unde conficeretur a quovis non plane stupido, editionem Arsenianam esse antiquiorem Codd. Bergecianis. Ussit hominem *κρυόδοξον*, &, ut sibi videtur, *ἀναμειδηνον*, tam turpiter in crimine temeritatis & ignorantiae deprehensum a me fuisse, quo in genere alium accusarat. quid faceret! tenebatur. luctabatur tamen: & evadendi rimula vulpeculae adparere visa est. quid enim casu acciderat! Vlamingius, homo officiosissimus, ut dixi, & ideo, ut taceam ejus negotia publica & domestica spississima, occupatissimus & distractissimus, qualem norunt, quicunque norunt, Pavoni aetatem Codicis Vaticani indicans eum exaratum esse

scripsit ipso anno vel circa annum sexagesimum seculi quinti decimi: cum scribendum esset, ἀπλῶς anno sexagesimo seculi sexti decimi. Leviter procul dubio & ideo prave meam epistolam consulens, vel etiam omnino ad manum non habens, vel etiam, cum non verosimile putaret, quemadmodum ipse Pavo, tam fero codicem exaratum, scripturam amici, quae recte se tamen habebat, emendans & corrigens. & vero simillimum sit, Vlamingio ipsas meas literas ad manum non fuisse, cum Pavoni scriberet; qui enim alioquin potuisset scribere *ipso anno vel circa annum sexagesimum!*

Jam ego jure meo uti, nec ullo modo memoriam Vlamingii laedere videor, cum hunc errorem in eum conferam: quia primo nihil criminosi in se habeat erroneus nolentibus nobis calami ductus, nec in Vlamingii facto maledicus quisquam, ne ipse quidem e maledicentia, quantus quantus, conflatus Pavo, umbram improbitatis invenerit: & quia ego nec quicumque sit, nullo modo cogar culpam & errorem agnoscere, quem alius a me aequè probabiliter potuerit admittere, cujusque ipse mihi minime conscius sim. verum enim vero ne Pavo, vel alius Pavoni similis sycophanta, me criminetur vel leviter injurium fuisse in mortuum, quem vivum colui & amavi; amabam autem Vlamingium tum ob alias dotes, tum quod, uti doctos & modestos viros suspiciebat, sic insulos & fastosos, & tibi, Pavo, similes paedagogos oderat; amabam quod & in te ipso istorum quotidianum vitium (duplici laude macrandos censeo, qui sibi ab hac mephiti caverint) τῷ Παιδαγωγίῳ oderat, ridebat & saepe palam exhibilabat. quamvis intelligam te plane immunem ab hoc morbo tibi videri, imo etiam articulum inde contactum velle exsecare: amicos autem vereri, si haec sententia animo tuo sedeat, ne brevi misellus Pavo in-

star

star Absyrti vel Hippolyti discerptus membratim jaceat. hui! hui! ne, dico, vel leviter in cineres amicissimi Viri peccem, omnem istum, quantumvis gravem, meum esse concedam errorem. At quid inde sequetur? me scilicet in numeris annorum, frequentissima & cuique obrepente hallucinatione, lapsum esse. cui errori etiam eo facilius ignosci deberet, si in hospitio haec scribenti, quemadmodum epistolam re vera scripsi, licet inspexissem aetatem codicis in Bibliotheca, & forte non enotassem, numeri annales memoriae minus accurate obversati fuerint. qualia certe peregre versanti in primis facile acciderint. atque utinam tu in ista tua Britannica peregrinatione Orpheum edidisses. quot errores crassos, quot puerilia peccata itinerarios inter tumultus commisisses: qui nunc otio inertis fruens, in ergastulo tenebricoso occlusus, inter altas librorum residens strues, quamvis saepe credidi tibi ne quidem necessariam copiam esse, notas tam exsangues, tam omni eruditionis condimento destitutas, qualesque a nauseante effundi possunt, protrudere in lucem soleas. miser ille Orpheus iterum, & nullo suo merito crudelius dilaceratus adparuisset, quam olim cum ipsum jure suo Thraciae mulieres

Discerptum latos misere sparsere per agros.

At, homo inconsultissime, nonne animadvertis omnem stultitiam superare, quod fingis. nempe me data opera centenos annos aetati codicis detraxisse, ut te in errorem inducerem. Imo istud ipsum, si non invita Bona Mente natus fuisses, tibi utilitati potuisset cedere. nam eo magis debebas collationem codicis expetere, quo antiquior a te creditur, quid! ego de industria antiquitatem membranae adaugens,

adhaerens sic tamen cogitare poteram, te hinc contra Arsenium, cujus editionem nunquam oculis usurpavam, argumentum ducturum ignorantiae & temeritatis!

ἢ δαλαῖς ταῦς, παρὰ τὰς Φρίνας ἐκπεπρωται;

nam qui hoc fieri possit, nisi etiam fatidico spiritu me instinctum esse ponas, qualem tibi Arsenium tuum fingebas olim: & ego ita cum animo meo ratiocinatus fuerim: „post sex annos lis mihi magna
 „orietur cum Nobili illo & Venerando D. Joannis
 „Baptistae Traiectensis Canonico Joanne Cornelio
 „de Pauw, viro tam sapiente, ut σοφώτατος ille
 „Philes prae ipso despere videatur: viro tam ἀε-
 „βολικῶς docto, ut Scaligeri, Casauboni, Salmasii,
 „Valesii & ceteri prae illo ἀναλφάκτοι habendi sint:
 „tanta in primis sermonis Graeci peritia instructo
 „& celebrato, ut matres Traiectenses immorige-
 „ros, & vociferantes infantulos Graeculi Pavonis
 „nomine ceu μορμολυκίῳ perterrefacere soleant, &
 „in ordinem redigant statim. quid tu contra imma-
 „nem hunc eruditionis Cyclopa! nisi vivus devo-
 „rari velis, arte & astu opus,

„ *Et dolus an virtus quis in hoste requirat!*

Atque haec ego vel his similia mecum reputans, ad aetatem codicis corrumpendam confugi, quo postea te omnium risui exponere possem. Sero loquamur, Pavo. non opus, ut tibi quisquam turpissimorum errorum auctor fiat. praeceps & inconsideratus iste tuus animus millies pessum te dare solet. nam si jam codex Vaticanus re vera esset scriptus anno MCCCCLX. & ita septuaginta annos an-
 te

te editionem Arsenianam, unde tibi idem constitit de Parisiensi & de Oxoniensi? quos tamen oggeris aequae confidenter Arsenio. egone, Vlamingiusne aliquid te de eo monuimus? imo stupor & pronus ad carpendum animus Logicam hanc perversam te docuit, ut ab aetate unius censes omnium aetatem: quod eo in te turpius, qui in praefatione ipse fatearis, Oxoniensem Cod. esse scriptum a Calligrapho Bergecio. & re vera exaratus ab eo est Anno *m. d. c. lxxiv.* MDLXIV. aequae autem falso adseverasti, Cod. Parisiensem vetustiores esse Edit. Arseniana. nam & ille ab eodem Bergecio scriptus: licet hoc non annotarit B. Montefalconius in opere egregio, quod de Codd. MStis congeffit.

Sed ut ad flagitium, quod in me admisisti, revertar: haec cum ita esse scires, culpam tuam in me derivare molitus es per impudentissimam calumniam. quae ne statim ab aequo lectore rejiceretur, non mala sed pessima fide in praefatione ita locutus es de epistola, in qua aetas Codicis designata, ut nemo certo posset scire, utrum esset mea manu conscripta, & a me ad te data, an esset modo epistola Vlamingii manu exarata, in qua te certiores ille de his faciebat, quae Roma acceperat. & ita quidem maligne, ut omnes ex verbis tuis proniores necessario essent, ut meam esse crederent. en verba praevaricatoris. *Ipse per Vlamingium ꝛ manapirlu ex Italia ad me scripsit, literis quas penes me habeo, & multis jam eruditissimis ostendi, omnibusque ostendere paratus sum porro, in bibliotheca &c.* cum dicat ipsum ad Pavonem scripsisse, quis non arbitretur probabilius, me ipsum ad ipsum Pavonem dedisse literas; & eas fuisse adjunctas aliis literis, quas scripseram eodem tempore ad Vlamingium: & Vlamingium meas literas Amstelaedamo modo Trajectum curasse. at, syco-
phanta

phanta, nunquam Roma ad te scribendi causam habui: scripsi ad Vlamingium, qui non tuo nomine, sed suo pro te Philae editionem Venetam a me poposcerat. nec tu jam servas meas literas, nec eas ostendere potes. (atque utinam ostendere ipse possem, vel errorem non meum esse adpareret, vel, si meus inveniretur, agnoscerem calami lapsum, nullam malam fidem, qui te accusarim ex fide meorum codicillorum, in quibus aetas multorum Codd. enotata, non ex epistola, cujus literarum singularum contextum post quinque annos certe oblitus fueram.) ostendis Vlamingianas, ajo, ut eruditi Viri post illas inspectas me certiores fecerunt, & ipse jam factus fuisti. qui tamen ipsi amici mei demum confirmati fuerunt post repetitam inspectionem meas non esse: adeo ambiguitate tuae scriptionis illorum iudicio illuseras. ipse quoque sensisti te caput sacerrimum calumniis obligasse: atque ideo in fine frigida hac uteris retractione: *absit, ut quenquam per calumniam accusare velim.* at jejuna haec figura rhetorica te a tam turpi flagitio, o Pavo, immunem non praestabit. *nec dubito, quin Lector aequus, qui haec legat, te ableget ad Sycophantas pessimos: quin lectores a Senatu petat, qui te omnium iniquissimum ad Praetoris trahant tribunal, ut frons ferrea posthac calumniantium nota superbiat. Nisi ita natus esses.* & hoc iustius in te Lector fecerit, quam te hoc facitaturum minatus fueris in viro magno Richardo Bentlejo, in istis omnium convitiis pandectis, de Menandro & Philemone congestis. p. 60. vidi saepe serenam, sed simul gravi viro dignam Bentleji frontem: vidi semel iterumque tuum istum vultum vere Κοππατιαν, vere Kajanum: quem si cognoscere velis ipse melius, non speculum, non liquidi fontis aquam tibi commendo, Thersita, sed caput quinquagesimum, quod conscripsit C. Suetonius

tonius Tranquillus de vita Kaji Caesaris Caligulae, quod lectori consulens hic excerpto : *Statura fuit eminenti, corpore enormi, fronte torva, cetera hirsutus: vultum vero natura horridum ac tetrum etiam ex industria efferabat, componens ad speculum in omnem terrorem ac formidinem.* nam cur tecum benignius agam? cur tibi, cur ori impudenti tuo parcam, Timagenes, qui nemini parcis; qui tam nulla, tam vana de causa fidem meam suspectam reddere molitus fuisti?

Sed tempus ut ad aliud tuum facinus deveniam, non quidem injuriosum adeo in me, ut qui vel indoctissimus haberi malim, quam ulla in parte viri boni officium neglexisse videri, sed a te non minori improbitate admissum: nempe impudens illud & saepe repetitum mendacium, quo me vertisse illud Graecum epigramma ad res Sapphus faciens audacter lectori persuadere non erubuiti.

C A P U T I I.

De mendaciis circa auctorem versionis Epigrammatum Graeci. mearum in eo emendationum vindictio. Pavonis ignorantia.

JOannes Christophorus Wolfius, vir de omni literatura egregium in modum meritis merensque, quocum mihi ab eo tempore, quo Hamburgi ipsum salutare contigit, amicitia arcta crebrumque intercesserat literarum commercium, anno MDCCXXXII Octobris die XXI in hanc sententiam ad me epistolam dedit. „ Jam mei fratris nomine te, vir humanissime, rogare aliquid audeo. Scripsi nuper illum novam Carminum Poëtriarum Graecarum editionem, a Fulvio Ursino olim curatam, moliri.

„ liri. duae nunc plagulae prelum evaserunt. jam
 „ vides heic indicem fragmentorum Sapphus, quae
 „ ex scriptoribus vel ab aliis adhuc sunt allata, vel
 „ a fratre meo collecta. Vehementer igitur juxta
 „ cum eo a te peto, velis indicem hunc haud gra-
 „ vatim recognoscere, & si qua tibi praeterea ob-
 „ servata fuerint, eorum copiam fratri meo, quam-
 „ primum sine incommodo tuo fieri potest, facere.
 „ non dubitabis fratrem meum observatis tuis ita
 „ usurum, ut gratum & honestum hominem decet.“
 licet occupatior, tamen, quantum in me erat, ami-
 corum petitioni non defui, & inter schedas invenio
 epistolum eodem mense exaratum, & Rev. Joanni
 Christophoro Wolfio inscriptum, sed tabellario non
 traditum, quia lituris forte deformatum. in quo
 haec inter cetera. *En pauca, nec ullius momenti ma-*
gna ex parte, quae tibi ut obtemperarem, tumultua-
ria opera hinc inde excerpfi, si forte ad institutum
praestantissimi fratris tui facerent. qui, rogo, minus
placencia, pro non scriptis habeat: ceteris utatur pro
lubitu. In eo quaedam ad fragmenta Sapphus anno-
 tata, & ipsum illud epigramma. quia autem, ut dixi,
 forte epistola ista erat hic illic inducta, non missa
 fuit. at eodem die nempe XXVI Octobris alia ad
 Rev. Wolfium a me perscripta perlataque est. Cl. au-
 tem Jo. Christianus Wolfius, Joannis Christophori fra-
 ter, quae transmiseram, usus fuit plane, ut facta fides
 fuerat: & epigramma quoque illud Sapphus Carmini-
 bus adjunxit. & in praefatione haec, quae memoro
 quoniam ad rem faciunt, eade re monuit., Grata etiam
 „ mente praedicanda est viri praestantissimi J. P.
 „ D'Orville Professoris Athenaei Amstelaedamensis
 „ meritissimi, benevolentia, qua inductus emenda-
 „ tiones accuratas duorum epigrammatum Sapphus,
 „ & Epigramma adhuc ineditum ad Poëtriae hujus
 „ res

„ res pertinens , sua cura *correctum* mecum com-
 „ municavit.

In illud ultimum epigramma & crisin ei a me ad-
 hibitam jam invasit Pavo , & plane ceu alter
 Ἄλως μασίγοφός, Ulixem iudicio Graecorum victo-
 rem pronunciatum quaerens , nescius utrum homi-
 nes an pecudes , utrum greges sociorum an hostium
 caederet , sic me meamque , si qua est , eruditionem
 exagitare ardens , damnat , increpat , vituperat , su-
 gillat , quidquid ad illud epigramma attinet , ignarus
 quid & quos taxat & infectatur . nam non contentus
 carpere quas *meas* emendationes esse subiectum iis
 nomen *meum* declarat , sed si quid ab alia manu pro-
 fectum mei nominis absentia pro more testatur , mi-
 hi quoque adfingit . imo , in quo cardo rei vertitur ,
 versionem epigrammatis , quae me auctorem non
 magis habet , quam ipsum Pavonem , mihi saepius
 summa cum confidentia & impudentia adscribit .
 dum modo *me legere* ἔ. VERTERE , modo epigram-
 ma *versum* & recensitum a me contendat : modo in
 Graecis ita me *legisse* adfirmet , quia sic in *versione* .
 at si ego nec emendationum aliquot , quas tu carpis ,
 Pave , nec ulla ex parte ejus versionis auctor sum :
 & id scire potuisti : imo debuisti certo , antequam
 me accusares , & in me alienas , si quae essent , cul-
 pas transferres , nonne in legis Remmiae poenam
 incurris , saltem impudenter te mentitum esse con-
 fiteri necesse habes ? at scire potuisti , notas quasdam
 non ad me spectare , quibus meum nomen non ad-
 scriptum . scire potuisti , me non vertisse , quia aper-
 te in praefatione dicitur esse *a me correctum* . an *cor-
 rigere* & *vertere* Logica Pavonina idem forte signifi-
 care evinces ? vel si res esset dubia , nonne bilem
 continere dequisset , donec certo de auctore versionis
 tibi constitisset ? age convincamus mendacem , & ferreo

B

isti

isti eri tuo ruborem, si qua fieri possit, exprimamus.

En testem exceptione maiorem non me auctorem versionis esse, sed virum praestantissimum Jo: Christianum Wolfium, testem ajo me habere ipsum hujus Joannis Christiani fratrem Vener. Joannem Christophorum Wolfium, qui haec in literis Hamburgo VI Aprilis hoc anno datis ad me perscribit. *Aristaenetum ipsum nec obiter inspicere hucdum licuit. Verbis quae ex epistula mea publicanda censes, utere, ut placet. Pertinent enim omnino ad causam tuam ab objectis vindicandam. CONVERSIO ILLA LATINA NON EST TUA, SED FRATRIS MEI. Verba illa autem quae vir humanissimus concedit publicare, haec sunt ex Epistola Kal. Aprilibus data, cum nondum viderat Pavonianam praefationem: doleo vero illum insultare tibi conatum, & vereor, ne id quadam fratris mei culpa acciderit. Haftenus quidem non video, quid in epigrammate illo satis impedito reprehendere admodum possit, nisi ei medicinam adferri voluerit vulnere ipso deteriore. IN VERSIONE FRATRIS MEI. . . . habes interim illam epistolae tuae partem, quae ad epigramma illud pertinet summa fide a me descriptam: integram $\Sigma\mu\gamma\epsilon\gamma\phi\omega\nu$ tibi misissem, nisi consultum mihi fuisset visum epistolas eruditorum viro- rum selectas nuper admodum compingendas curare, ut Uffenbachianae supellectili jungi possint. Otto illarum habeo volumina, epistolas autem circiter bis mille, quod ex Indice totius sylloges proxime perspicies. Prodidit, ut hoc obiter dicam, nuper vir indefatigatae industriae Conspectum illum supellectilis epistolicae & literariae, & quadraginta quatuor meas ipsi ad istud tempus scriptas literas epistolari illi thesauro addidisse testatus est. En iteratum Viri integerrimi in meam rem testimonium! quid jam huic oppones, miselle Pavo, quo minus omnes, etiam amici tui, quos*

quos scio quam paucos habeas, te fateantur esse impudenter & audacter mentitum, quoties me ut ejus versionis auctorem calumniari ausus es. Jamne sero quoque sentis, quantam tibi invidiam conflasti, qui non me jam, sed virum praestantissimum Jo. Christianum Wolsium, doctiorem, certe te longe meliorem virum, tam indignis modis exceperis? Τί νῦν ᾧ ταρακίπῳρὲ συνοφανίῃς; τί λόγος πλαΐτης; τί σάνλον σὸκ ἐδεβορίζεις ὅπῃ τέτοις; jam pudet, arbitror, jam taedet poenitetque te tuarum furiarum: jam piget *calamum tuum* adeo praecipitem, mentem tamen praecipitantiolem *cucurrisse*. jam malles *horam unam vel alteram*, quae, post effusam in Aristaeonem praefationem, *vacabat*, omni alii rei potius impendisse, quam Appendici isti, non in me adeo, quam in virum praestantissimum & in ipsum te auctorem injuriosae praestitisset profecto non horulas, sed dies, sed menses totos iterum fritillo, vel alii ludicro vacasse, ut capitali tuo ingenio & ad omnia magna patranda nato non solum deberemus exasciatam & indubitatam, te judice, Abaci Zenoniani notitiam, sed etiam numerum, formam, nomina & potestates nucium, quibus olim Zenone non minor Imperator Augustus cum praetextatis Romanis ludere solebat. Hae enim & similes curae tuo acumine, tua eruditione dignae. Vicini forte & domestici, ut olim, te quidem delirio proximum esse arbitrati fuissent, mendacis tamen & calumniatoris aeternam nomini tuo infamiam non inuissēs.

Calumnias insigniores, nam vix paginam dimittere solet sine aliqua Sycphantia, & mendacia exstantiora, nam & haec passim occurrunt, recensuimus & coarguimus. Perspiciamus jam quo jure aliena, mea & Wolsiana carperit; & an meliora de suo ad illustrationem & emendationem obscuri epigrammatis attulerit. &

B 2

primo

primo loco ea tractabo, quae ad meam causam spectant: quorumque rationem coram Critico Senatu reddere cogor ab iniquo hoc postulatore, aequitati illius integerrimi confessus rem omnem permittens atque confidens. Ideo epigramma illud primo loco exhibebo, quale a me una cum emendatiunculis quibusdam Celeb. Joanni Christophoro Wolfio missum fuit. nihil enim aliud meum. Secundo loco ea attingam, quae Pavo praeterea in Cl. Joannis Christiani Wolfii editionem hujus epigrammatis enotavit: sic tamen, ut Viro clarissimo suam ipsius facilitam defensionem relicturus sim integram.

Sic se habent mea ex fide venerandi Joannis Christophori Wolfii; qui haec epistolae superius laudatae in ultima parte subjunxerat.

„ En illam, quam dixi, epistolae tuae partem.

„ Nescio an operae pretium fuerit, hic adscribere
 „ epigramma ineditum quidem, sed ineptum, sal-
 „ tem valde corruptum, sed ad Sapphus res perti-
 „ nens.

Εἰς Σαπφῶν ὧδ' ἔ' Μισῶν κριμωμένῳ.
 Οὐκ ἄρα σίγη ὀλίζον Ἰπικλίῳ ὥπιε Μοῖρα
 Ἥμαί τῷ πρώτῳ Φῶς ἴδες αἰλίῃ.
 Σαπφοῖ, σὶ γὰρ κέρσιν ἐν ἔμειν ἄφθιπον εἶμεν
 Σὺν ᾧ πατὴρ πάντων νεῦσεν ἐρσφάραγ.
 Μέλψαι δ' ἐν πάντοσιν αἰοίδμ' ἀμερρίοισιν,
 Οὐδὲ κλυτὰς φάμας ἔοσται ἠπιδανά.

„ Homo & hoc subtilior sequentia his verbis sub-
 „ jecerat:

ἐγερθεῖσαι ᾧ σαπφῶν ἔπει τάδε.
 Μ . . . μάθης ὅς μοι ἐν ὕπνιον ἦλθεν ὄνεργ'.

„ qui

- , qui hanc appendicem & inscriptionem commen-
 tus fuit, legit Μοῖσα, non μοῖσα. pro ἡπικλίε.
 , forte τι κλίε. non aliis sed etiam tibi. suspicatus
 , fui ita debere constitui duos priores versus :

Οὐκ ἄρα σίγη ἐλίζον' ἡπὶ κλίε ὥππευ Μοῖσα
 Ἡμαῖα, τῷ πρῶτον Φῶς ἴδεις ἀελίη.

- , Non sane tibi paucos in gloriam dedit Parca
 , dies, cum primum solis jubar videbas.

- , pro σοι ᾗ κείσιν ἐν ἔμειν, alius codex σοι τὴν κείσιν
 , ἐν ᾗ μὴ. unum non sanius altero. nec medicinam
 , video. liberiori conjectura legi posset

Σαπφοῖ, σὶ γὰρ κῦδ' ἐν αἰμὶν ἄφθιτον ἔμειν.

- , qui sibi vult illud δὲ in σύν δὲ. quid μέλψαι. an posuit
 , pro μέλψα, & id pro μέλψῃ? mox κλυτὰς φάμας ἡ-
 , πεδανὰ quae locutio? sed vereor, ne operam &
 , oleum etiam felicior me conjector in his emen-
 , dandis perdat. quae superiori epistola scripsi de
 , epigrammate Erinnes &c.

Quantum decrescit statim strues illa, quam Criti-
 cus noster in me congefferat, criminationum? nihil
 ad me, quae de versione vocum ~~μοῖσα~~ ἡ Μουσῶν. nihil
 ad me, quae de sensus obscuritate in versu tertio.
 quem exhibui, ut omnia, ex fide codicis: nec quic-
 quam obscuri in emendatione mea subiecta, si Pavo
 Graece ἔμειν pro εἶναι dici scivisset, ut mox patebit.
 nihil de voce Ἐρισφάραγ' vel Ἐρισμάραγ'. ni-
 hil de versione vocis ἀμελείοισιν. nihil de vocibus
 M μαθες. ut, quicquid circa quinque haec ca-
 pita contumeliosarum nugarum effutiit, effutiit au-
 tem quam abundantissime, in alium a me effutivisse

constet. Cetera autem, qua ipse diffidentia, &, liceat hoc dicere, modestia proposui: quam *αὐτοχρῆτως*, & non praemeditatus, qua festinatione etiam haec literis consignavi, ut amicorum desiderio quam primum satisfacerem, (eodem enim die, quo acceperam literas, respondi) cuique manifestum est. Ut si quid jam minus cogitati, & exasciati, Pavoni in deliciis iterum utor voce, occurreret, nemo nisi iniquissimus haec tam rigide exigere in animum induxerit, nam tuam, si qua est, fidem, Pavo, nonne omne id, quod circa hoc epigramma in chartam conjeci, nonne omne id eo loco modo habendum, ac si inter legendum orae libri allevissem, ut solemus, subitas conjecturas & sub manu natas interpretationes, quas ad severius examen, ubi usu venerit, revocare solemus? quam ego provinciam amico meo commiseram. &, quaelo, non in omnium odium merito is incurreret, qui e. g. in mutuas magnorum virorum J. F. Gronovii & N. Heinsii epistolas a Celeb. Burmanno publico impertitas, severi censoris opus exercere vellet, &, quia saepe subitaneae, quaeque ipsis auctoribus mox displicuerunt conjecturae, in iis inveniantur, inde meritis & aestimationi illorum aliquid detractum iret! Sed nemo talia facere cogitabit, nisi noster hic vel huic similis aliquis Zoilus. Haec tamen non ideo a me disputantur, quia talibus excusationibus opus habere censeam, sed ut iniquus adversarii nostri animus eo magis omnium oculis exponatur.

Primo loco, ut soloecum quid, exagitat suspicionem meam, qua legendum propono:

Οὐκ ἄρα σίγη ὀλίγον' ἐπὶ κλέῳ ἄπασε μοῖρᾳ
ἡμαῖα, τῷ πρῶτον φῶς ἴδεις ἀελίῳ.

non enim ἡμαῖα τῷ, sed ἡμαῖα τοῖς juxta συντάξεως
canonem

canonas dicimus. at, censor, τῷ non debebat referri ad ἡμαῖς: sed ad intellectum χρόνῳ. τῷ χρόνῳ pro ᾧ χρόνῳ vel ἐν ᾧ χρόνῳ. nam in ἐν ᾧ ellipsin esse vocis χρόνῳ L. Bosius aliique diu docuerunt. praepositionem autem ἐν in dativis tempus indicantibus omitti idem Bosius docuit p. 284. τῷ autem apud Poëtas poni pro ᾧ omnibus notum. apud quos passim ᾧ pro ὧν τοι pro οἷ. ipse in Diatribe de Alea p. 116. τῷ ᾧ τρέχεις explicas *quo curris*. τῷ ibi pro ᾧ τόπω vel εἰς ὃν τόπον, si haec vera ibi explicatio, quam insulsi-
simam & stupidissimam esse suo loco manifestabitur. minime igitur est soloecum, sive ut tu saepe soloecissans scribis *solaecum*, τῷ pro *quando*, *quum*. at si τοῖς hic posuisses, ineptum foret. nemo enim *pluribus diebus* nascitur. & quamvis forte difficili partu in dias luminis auras editus fueris, quippe jam tum ingens infans, olim in tantum virum evasurus: jam tum matri, omnibus olim gravis futurus: unum tamen celebrare credo natalem diem, nec instar Cynthiarum & Deliarum pluribus diebus quotannis nasci. sed forte Bissextili infaustoque anno natus fueris. magis tibi consuluisse, si accuratius perpendis-
sēs relationem vculae τῷ apud Q. Calabrum L. VIII. 456.

Τοῖσιν μὲν περὶ τῶν [ἑ] Διὸς] πηλώμεθα. τῷ γὰρ ἴοικε
Πάγχυ ὠδυνιπιπρίδα, ἐπεὶ μάλα φέρτατ' ἔστι
Ἰφθίμων τε θιῶν, ἐλιγοδεινῶν τ' ἀνθρώπων.

ubi ridicule τῷ referens ad περὶ τῶν asperius pronuntias, cum ipsa Rhodomanni versio te docere potuisset intelligi Διὸς.

Mox conjecturam duplicem meam in unum confundens sibi & Lectori tenebras offundit: quasi ego conjectans

Οὐκ ἄρα πῶς ὀλιζόν ἐπὶ κλέει ὅπποι μοῖρα
ἡμαῖς, τῷ

admisso illo ἔτι, admitti etiam una voluissē ἡμαῶ. non l'avo. duplex est conjectura mea. ἔτι si corrigas, ἡμαῶ servandum: ἡμαῶ si corrigas, ἔτι servandum. priori casu ita sensus se habet:

ἡ μοῖρα, ὦ Σαπφοῖ, ἔπ' οἷός σε ὀλίγον κλέει
ἔπασεν ἡμαῶ τῷ. *Parca, o Sappho, etiam tibi
non parvam gloriam dedit die, quo nata es.*

Secundam emendationem si recipias, ita verba ordinanda. ἡ μοῖρα, ὦ Σαπφοῖ, σε ὀλίγον ἡμαῶ σοὶ ἔπασεν ἔτι κλέει, τῷ πρῶτον. *Parca, o Sappho, non paucos dies (non breve tempus) tibi concessit in gloriam, quando.* quid hic minus Graecum? quid hic sensui communi adversum? si quis has conjecturas non probet, suo jure utatur. per me prodita lectio locum obtineat suum, & interpretemur ἡ μοῖρα ὦ Σαπφοῖ σε ὀλίγονά σοι ἔπασεν ἔτι κλέει ἡμαῶ τῷ. *Parca, o Sappho, non parvas dotes tibi dedit in gloriam, die quo.* Vellem tamen a Pavone exemplum adductum, quo constaret, ut dicimus παρέχειν μέζονα, ὀλίγα εἰς τι, sic & dici ἐπὶ τι. & tum ὀπάζειν ἐπὶ τι lubentius probaremus. ἔτι autem conjectavi, *vel conjectatus sum*, forma Pavonina 1) quia in utroque codice inveniebam non ὀλίγον (ὀλίγονα) sed ὀλίγον, & ideo necessario ad κλέει referendum. & κλέει ἔτι vel κῦδ' ὀπάζειν obvia & HomERICA locutio est. sic Ὀμηρικῶς τ' Quintus L. XII. 261.

Μερόπεισι κλέει μέγα θάρος ὀπάζει.
& mox

Θάρος ἔθ' θείας καὶ κῦδ' ὀπάζει. & millies.

vim

(1) Anacr. p. 82. scilicet conjectabar. Calaber. X. 130. conjectari possum.

vim autem voci ἔτι eam inesse autumabam, ut indicaret Sapphoni etiam, non solum vel Alcaeō vel Alcmanī, vel Stesichoro lyricis poetis gloriam fuisse contributam: & encomium hoc in peplo aliorum epigrammatum in Poetas collocatum suspicabar: ut revera medium invenitur inter epigramma in Alcaeum & alterum in Homerum. quorum hoc ineditum, ut puto, illud ab Isaaco Vossio ad Catullum p. 42. publicatum. σὺν ἔτι σοὶ ὀλίγον κλέος idem quod καὶ σοὶ μέγα κλέος ὡπασε μοῖρᾱ. ad alteram conjecturam ὡπασεν ἡμᾶς σὺν ὀλίγονα θῆνι κλέος delapsus fui, quia ὀλίγον θῆνι κλέος in codd. inveniens accusativum deesse verbo ὡπασε videbam; quem ἡμᾶς ex ἡμᾶς refingens invenisse aptum credebam, ei accommodato adjectivo ὀλίγον (ὀλίγονα) de quo Pavo forte non cogitasset, nisi ei praeivissem. ἡμᾶς πάντα, ἡμᾶς ποῦνὰ pro omni, pro longo tempore tralatitium. veriti posset,

*Non tibi nascenti paucos, suavissima Sappho,
In laudem tribuit parca benigna dies.*

id est, victuram semper gloriam tribuit. Sed minus placet propter ambiguum sententiam, qua & posset his versibus indicari videri longam vitam futuram Sapphoni: cum de ejus longaevitae mihi non constet: imo contrarium fiat verosimile. Vide Wolfium in Vita Sapphus p. 24. Quicquid sit, nihil hic a me peccatum, & semper Poeta Graecus dicit, quod Lanus vates, qui cecinit

*Quem tu Melpomene semel
Nascentem placido lumine videris.*

quod confirmat, me non adeo absurde coniecisse hic ab auctore inscriptionis & appendicis lectum fuisse

B 5

Meier

Μοῖρα pro *Μοῖρα*, quamvis ego, ut patet, probavi semper *Μοῖρα*: cum haec vocabula centies a librariis commutata sint, & alioquin non adpareat, unde inscriptio & appendix fingi potuerint. nam in toto epigrammate nihil de Musis, ut hodie exstat, memoratur, & ab ipso auctore appendix & inscriptio profectae esse mecum Pavoni non videntur. circa quam tamen suspicionem quoque *οὐκ ἔστιν ἔτι* *βέβαιον*.

Pervenimus ad tertium versum omnium corruptissimum & difficillimum, in quo nec ipse mihi olim, cum medicinam non videre professus ad liberiores conjecturas confugi, mihi satisfeci, & ne nunc quidem satisfacio. & ut verum fatear, a nemine adhuc aliquid in medium adlatum, quod satisfecerit, nedum a Pavone, cujus conjectura audacissima, absurda & barbara omnino est, ut suo loco demonstrabitur. meae igitur modo jam partes sunt, ut ostendam in conjectura illa libera nihil esse, quod vel Graeci sermonis normae, vel epigrammatis tenori adversetur. Poëta in tertio & sequentibus versibus propositionem suam adstruit & confirmat: & cum dixisset *Παρκα* benignam fuisse in *Sappho* nascentem, subjungit, in quibus ille favor constiterit. ego versum hunc tertium plane corruptum videns tentavi, non sollicitus de versu sequenti, quem tamen in initio laborare suspicatus fui,

Σαπφοῖ οὐ γὰρ κούρῃ ἐν αἰνῶν ἀφθίον ἦμιν
- - - πατρὶς πάντων νεότης ἐστὶν ἀφάρατος.

nam duo versiculi unam periodum constituere tum mihi videbantur, & cogitarem οὐδὲ, quod me male habebat, posse mutari in Ζεὺς ὁ πατρὶς vel simile quid. νεότης enim non minus quam *πνεύματι* promittere, annuere

puere notat. tibi enim gloriam inter nos (Musas) aeternam esse Jupiter pater omnium annuit. Sappho enim

Ἐν Μούσῃς δέκατῃ μῦθαι πατρὸς γράφεται.

Ad Musas decima est addita Musa novem.

Et si κῦδⓈ abibat aliquantum a sono & κελσιν, rursus ἐν αἰμὶν satis adpropinquabat ad ἐν ἑ αὐτῷ. obvia sunt autem ἔχειν, ἰλιθῆς κῦδⓈ. ἡνὶ ἐν ἡοσι κῦδⓈ εἶναι. ut κῦδⓈ ἀρίθῆς, in oraculo apud Herod. VI. 77.

κῶδⓈ ἐν ἀργείοισιν ἀρῆται.

& hemistichium Homericum II. I. 413.

κλίεⓈ ἀφθιπν ἔσαι.

confirmabat κῦδⓈ ἀφθιτον εἶμην. An quid in his adeo reprehendendum inventuri sint alli, nescio: Pavus certe sensum his inesse negavit. nempe Hypercriticus putavit εἶμην nihil posse notare praeter *simus* vel *sumus*. Hefychius enim εἶμην. ὑπάρχει μὲν & εἶμην. εἶμην pro εἶμην passim: & ideo mutat in εἴμην vel εἶναι. Sine igitur, Pavo Ἑλληνικώτατε, qui, quantus quantus es, Graecus es, ut quam puer decennis callere debueras, jam te μεσαιπόλιον doceam verbi εἶμι in variis dialectis variam flexionem, & ut dicimus: εἴμην, εἴμηναι, ἤμην ἡμεῖς, sic quoque dici εἶμην & εἶμεῖς. ideoque id, quod ex me demum didicisses, si quando Theocritum prodidissem, jam edocere: nempe Codd. meliores passim in Theocrito εἴμην pro ἤμην vel ἡμεῖς exhibere. e. g.

Idyll. 3. 9. pro vulgato ἤμην. in cod. P. XIII. seculi sed ex vetustiore multum descripto. Codd. Vatic. 38 & 53 εἴμην.

Idyll.

Idyll. 4. 9. in Cod. K. omnium optimo. in Vatic. 38 & 53. εἴμεν pro ἡμεν.

Idyll. 7. 129. rursus εἴμεν. Cod. P. & Vatican. geminus.

Idyll. 8. 73. pro ἡμεῖς. εἴμεν. idem Cod. P. Vat. 53. in Vatic. 38. εἴμεῖς.

Idyll. 13. 3. pro ἡμεῖς in Cod. P. εἴμεῖς & Vatican. 38 & Cod. Colbert. 1193. εἴμεῖς autem firmat εἴμεν.

Idyll. 14. 6. pro ἡμεῖς Cod. quidam, sed quis sit, neglexi annotare, diversus tamen a Codd. P. εἴμεν habet.

Videmus ergo εἴμεν constabilitum quindecim ex variis MStis auctoritatibus in uno Theocrito: quibus si auctoritates duorum in hoc epigrammate Codicum adjeceris, ad Pyrrhonis scholam ablegandus videretur, qui de sinceritate hujus flexionis dubitaret. quod si in libris editis, in quibus Dorica dialectus praevallet, haec vocis forma usurpetur, quid dicemus de nostri Thraſonis in Graecis peritia! Archimedes autem de Spiralibus p. 345. praef. bis ait ὥς τὸ ἄπὸ ἧ μείζονος τμήμασιν τετραγώνον εἴμεν ἧ &c. & mox ὥς εἴμεν ἄξονα τῶν διγμέτρων. in quo passim Dorismus facile in multis restitui potest & debet. plura exempla adferri possent ab aliis adlata, ut Timaei Locri, Philolai & Archytæ & Hippodami Thurii apud Stobaeum, nec non Theogn. vs. 954.

Ἦδὺ τί μοι ἐδόκει καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ.

Jam Pavo substitue εἴμεν; vel quia hoc durius, εἶναι. quorum

quorum hoc communis, illud a Dorismo diversae dialecti est. quis jam te credat primis labris Graecos delibasse fontes! Sed qui nec Latinas conjugationes noscis, tunc calleres Graecas!

Sed tamen *κῶδ* abit nimis a voce *κείων*. *κείων* enim omnino in metrum non modo, verum etiam in usum loquendi pugnat. quis enim, nisi in comparatione, poetam a *κείω*, & non potius ab ingenio, arte, suavitate, vel magniloquentia carminum laudet? & vellem Pavo ostendisset recte, saltem Poëtice, ita *κείων* circa Poëtas usurpari. & vehementer dubito an magis Graece voce *κείων* utamur *pro illa dijudicandi facultate* qua Critici censentur, quam vocabulum *judicium* Latine usurpatur: utut necessitate compulsi sic saepe loquamur. saltem apud antiquiores mihi non occurrit. an suspicatus forte est Sapphonem *τῷ κείων* simul cum *τῇ ποιητικῇ* exercuisse, ut postea Callimachus & Apollonius, & ipse Pavo, si sunt ejus serotina in Jubileum Trajectinum & pessima Anacreontica. sunt enim re vera ad perticam Pavianam dimensa & Bavianis stillant veneribus. *κῶδ*, ut dixi, cum repudiandum sit, quaerenda est alia vox. licet autem plura, quae vel gloriam, vel carmen, vel Musicum organon, quale quid requiri videtur, commentus fuerim, placet prae omnibus viri docti conjectura, qua *κρούειν* reponendum censet. *Κρούει* & *κρούματα*, ut *ποίησις* & *ποιήματα* idem saepe notant, & proprie dicuntur de musicis modis, de arte pulsandae lyrae. Consulatur Athenaeus L. XIV. c. 1. p. 615. ubi locus ex Polybio, qui & apud H. Stephanum, & in primis Plutarch. de Musica T. II. p. 1137. & aliis locis. sane haec emendatio se commendat soni similitudine. Cum autem in uno codice legatur *τῷ κείων*, certi essemus saltem requiri generis sequioris substantivum. sed cum *τὸ γὰρ* debeat exfulare, si *τὸ τῷ* admittatur, vel *τὰν* Dorice, ego suspicor

suspicio potius illud τῆμ' natum ex Dorico τῆν, quod igitur & superiori versui & huic restituendum, Σαπφοῖ, τὴν δ' κρεῦν. quae vox & Erinnae a nobis reddita ex conjectura prius, post ex MSto in Wolfianis Poëtrius p. 10. ubi τῆμ' quoque obtinebat. τὴν τῆμ'.

Sed quid monstroso illa ἐν οὐμῶν vel ἐν οὐ μῶν, ut in recentiori cod. faciemus? video me in schedio illo, de quo locutus sum, tentasse

Σαπφοῖ, αὐτὴ γὰρ - - - ἄφθι' ἔμεν.

media pro deploratis habens. qua de voce, sed infeliciter etiam cogitavit Pavo. Si illa hic locum habet, certo debet occupare sedem τοῦ ἐν οὐ μῶν. & cum vidimus ἔμεν esse sanitate sanius, possemus legere

Σαπφοῖ τὴν γὰρ κρεῦσιν ἔμεναι πανάφθιτον ἔμεν.

quae vox licet in Lexicis non exstet, proba est. Antipater Sidonius enim utitur in Carmine in Sappho p. 162. Ed. Wolf.

Πῶς οὖν ἐκλώσσειαι πανάφθιτον ἡμᾶρ αἰδοῦ.

Quoniam tamen in genere quidem Parca possit dici etiam poëticam facultatem tribuere: aptius tamen ἐκ μεσῶν haec dona petantur, & Musae loquentes inducantur hic, forte non displicuerit aliquibus

Σαπφοῖ τὴν γὰρ κρεῦσιν ἐνέμεναι ἄφθιτον ἔμεν.

Omnino tamen mihi altera conjectura mea praefertur, qua lego

Σαπφοῖ τὴν γὰρ κρεῦσιν ἐνέμεναι ἄφθιτον ἔμεν.

Σ

& tum aptissime sequitur

Εὐὲ δὲ παρὰ πάντων νεῶν ἱεροφάνειον.

& evitatur soni similitudo ingrata in ἱεροφάνειον & ἱερὸν.

Jam mecum, Lector, contemplare Hypercritici nostri παραγράματα turpissima in tertio hoc versu constituendo. Non rem exaggero. plura committit in emendando vitia, quam versiculus habet verba. Liber MS. sic orditur Pavo, *unus*, εὐὲ γὰρ νεῶν ἐν ἱερῷ. *alter* εὐὲ τῶν νεῶν ἐν μὴ. ut discimus ex notula viri eruditissimi. ex illis ego nullo negotio feci,

Παρθέν, εὐὲ γὰρ ἱερῶν τῶν νεῶν ἀφ' ἑλίου ἱερῶν.

Sappho tibi enim tribuit iudicium esse incorruptum. νεῶν iudicium, quo singula aestimamus & discernimus: id incorruptum & sanum (utinam tuum tale, Pavo, ulla ex parte esset!) Poëtriae. nihil certius, aut accommodatius hoc scilicet praecipuum, quo gloriam sibi comparaverat Sappho in arte sua. Si ἱερῶν pro ἱερῶν sono videatur alicui durius, legere potest ἱερῶν. utrumque ex proxima petitur. haecenus Podalirius versuum fauciorum.

„ * Ha ha he! ha ha he! quid rides? ais. Quid?
 „ nihil sentio, stipes sum, papaver, fungus. tam
 „ subita unde mutatio? rogas, lector? imo mecum non
 „ ride sed cachinnare: nam non risu sed effusis ca-
 „ chinnis sunt haec digna. Pavo nullo negotio voces
 „ τῶν νεῶν, quae jam tot seculis haeserant radicitus
 „ in parte anteriore versus, Pavo illas nullo negotio
 „ in posteriorem partem transplantat: voces autem
 „ ἐν ἱερῶν non tormentis non machinis, sed occulta qua-
 „ dam & blanda vi, ceu Orpheus rupes & sylvas, in ante-
 „ riora

* Emend. in Menandr. p. 104.

ora sine ullo strepitu tradūcit. Pavo particulam τὴν, quae dialecto communi propria, in epigrammate, ubi Dorismus regnat, sine ullo. τ' πενταπόλεως Δωριδῶς decreto civitate donat Dorica. Pavo ad Midae auriculas accommodans versuum harmoniam nobis subsultantem, claudicantem, & caesura carentem post tertium pedem, sine negotio ullo procudit versum: denique Δωρικώτατον εἶμεν, quia sibi ignorabilis vox, mutat in protritum εἶναι vel εἶμεν, pluraque alia in uno versiculo designat facinora. O divina criseos Pavoninae potentia! o ingenii felicissimi conatus ultimus! facessant, facessant aliorum nugae nugarum nugacissimae, & ineptiae ineptiarum ineptissimae. glandibus non vescimur amplius, fruge Pavonina reperta. at tu, homo confidentissime, ubi didicisti Sapphoni prae Alcaeo, Alcmane & aliis Lyricis iudicii defaecationis laudem tributam esse? neque enim tibi praesidium in eo, quod in carmine de Sapphone habet Δημόχαιος quidam (nisi sit nomen femininum ut Νικέχαρις secundum te & *quaedam* dicendum) Anthol. L. IV. C. 26. p. 368.

Πηγάδι πὸ διαγῆς ἐν ὄμμασι. τὸτο δὲ ἐναργῶς
 Δηλοῖ Φαντασίῳ ἔμπλεον εὐστοχίης.

Εὐστοχία enim illa non Sapphoni magis quam omnibus vegetioris & vividioris in oculis aciei hominibus proprium. nec unicum hoc testimonium, adeo vagum, effecerit, ut merito Sappho laudatam dixeris propter *iudicium* praecellens: quemadmodum vel Pindarum propter sublimitatem, vel Ovidium ob ingenium, vel Callimachum ob artificium Carminis praedicamus. Sed si tibi hoc concederemus, quo Grammatico, quo auctoris loco istam barbaram significationem & *incorruptus* & *sanus* in voce ἀφθιτοῦ vindicablis?

bis? ἀφθίτῳ enim *incorruptus, incorruptibilis respectu durationis*, non respectu aliarum in rebus vel personis facultatum. & ideo *aeternus, immortalis, durabilis*. non *sincerus, purus patus vel impermixtus*, quae significatio vocis ἀκίβδηλῳ & aliarum. hinc Suidas οἱ τὸ ἀφθίτῳ ἐπὶ ἀφύγων Φιλέσοφοι τὰ τίσι: τὸ δ' ἀθάνατῳ ἐπὶ ἐμψύγων. Schol. II. B. 46. ἀλφειοθαρον. αἰώνιον. Aeschyl. Choeph. 1037. πυρὸς τε φέγῃτῳ ἀφθίλον. ubi alii de eadem re locuti αἰνάον, ἄσβεστον. vide Stanl. Theocr. Idyll. 18. 52. ὀλβίῳ ἀφθίτῳ. *perpetuae divitiae, durabiles*. & ipsum κλέῳ ἀφθίλον apud Homerum habuimus. ubi Schol. ἀθάνατῳ δόξα ἢ φήμη. & Aelian. 2. V. H. 32. & apud Sardonium Antipatrum πανάφθιτον ἡμᾶς, *aeterna vita*. & δῶρε μυσάων ἀφθίτῳ. *carmina immortalia* Calab. VII. 88. ἕργων ἀφθίτῳ αἰεὶ & saepe. hinc ipsis Diis vulgare epitheton ἀφθίτοι Θεοί. ut *aeterni Dii* apud Latinos. apud Orpheum in Hymno in Jovem. Ζεὺ ἀφθίτῳ. & ap. Pindarum IV. Pyth. 58 & 518. Ζεὺς & Ἐννοσίδης ἀφθίτῳ. apud Hesiod. Θ. 389 & 398. Στύξ ἀφθίτῳ. Aeschyl. Eumen. 727. Μοῖρας ἔπεισας ἀφθίτους θεῖναι βροτῆς. & Eurip. Orest. 1635. Ζηνὸς ἢ Ἰσάν, ἢ νῦν ἀφθίτον χρεόν. hinc μῆδεα & βελεύματα Θεῶν ἀφθίτα, ut ipsi dii. & inde in hymno Homericō Mercurii vs. 316. ἀφθίτοι ἀθάνατοι. Haec exempla ex millibus plusscula adduximus, quia Pavo non solum hic, sed & in Calabro vim hujus obviae vocis ignoravit. L. X. 19. scilicet, ubi legitur

οὐ γὰρ ἀβληχεῖ θεοῖσι πνύχαιαι ἀφθίτῳ ἔργα.

ille ait ἀβληχεῖ & ἀφθίτα se mutuo destruere, & ideo suspicatur Quintum ipsum scripsisse ἀπλῆα. At ἀφθίτα est epitheton ordinarium rebus divinis datum. hinc Schol. Apoll. I. 431. ἔργον ἀφθίτον. θεῖον, θαυμαστὸν, ἀθάνατον. quo & Hesychius ducit. per

C

ἀβληχεῖ

ἀβληχεῖς describitur porro indoles operum *divinorum*: nempe Trojae inuros non esse ἀδυνάεις *infirmos*. ostendendum praeterea fuisset ἀπαλῶς usurpari a Calabro: imo ab aliis Poëtis potius in *laudem* quam in *vituperium*. ἀπλεῶς δόξα Pindarus suo jure dixerit. Istin. IV. 19. Calabro non imitandus.

Miremini jam mecum non modo stuporem, sed & confidentiam sibi applaudentis semper hominis, qui his tot & tam crassis erroribus solitum suum NIHIL CERTIUS, NIHIL ACCOMMODATIUS adpingere audeat: & hinc sic statuite, quotiescunque haec vel similia ὑποφωτισμένα suis dictis subjungit, eum versari in maxima *δοκίμῃ* ea confirmandi, quae confirmanda erant, & pleraque talia esse falsa & absurda, quae ita lectori pro sua auctoritate, quam unde vel minimam sibi triobolaris hic literator conciliarit, obtrudere conatur. in diatribis his passim patebit me verissima dicere.

Sic tandem ultimam crisin instituit, quae me quidem tangit in vocem μέλψαι. cui voci alleveram: *quid* Μέλψαι! *an posuit pro μέλψαι* (sic enim a me scriptum) *Et id pro μέλψαι?* solemus ita de locis corruptis loqui, ut tu ipse saepe, Pavo, qui bene scribendi norma & lex merito tibi videris: ex. gr. in Calabro L. V. 419. *quid illud πῶν? quid πῶνδε δῆλον?* non quod haec ignorabas vocabula: sed quod quid in isto loco significare possent non videbas. Sic ego non videbam qui sensus aptus elici posset, si μέλψαι vulgari notatione & orthographia acciperetur. delapsus igitur fui, ut putarem majusculis literis τὸ ΜΕΛΨΑΙ fuisse exaratum pro ΜΕΛΨΑΙ, *cantabis*. μέλπειξ enim pro μέλπειν obvium. vel etiam pro *cantaberis*. nam futura media saepe pro passivis occurrunt. ut πῶν μέλξομαι. νικάζομαι. νύξομαι. φθίσομαι. κηρύσσομαι. καταλύσομαι. aptior etiam locutio, *cantaberis in omnibus hominibus*, quam *cantabis*. Homerus, qui Graeciam obiisse traditur,

ditur, diceretur rite *cantasse in omnibus hominibus*, non adeo poëtria nostra. Sed nihil adfirmo. hanc autem scripturam sciebam non solummodo in libris majori charactere exaratis obtinere: & ita saepe exhibere quoque membranas minutioribus literis conscriptas, sed ex vetustioribus aliis generis propagatas, sed sciebam praeterea ita saepe exaratum me ostendisse in Cod. Anthologiae Palatino: unde hoc epigramma petiit. in quo & alius Codd. ex. gr. in Antipatri Sidonii epigrammate (vide Wolfii Sapphica p. 162) ΜΝΑΣΑΜΕΝΑΙ pro *μνασαμένα* vel ΝΗΣΑΜΕΝΑΙ pro *νησαμένα*, putabam quoque *futuram praeterandum*, quia aptissime cohaerebat cum τῇ ἰσότητι, item *futuro*. hoc Cloacio Vero nostro non placet, & omni ope contendit, esse *imperat. medium*. at Graeci sermonis non ignaro lectori omnino hic requiri futurum sedebit, nec ullum locum habere posse imperativum. futura enim in utraque lingua saepe quidem pro imperativis; at non imperativi pro futuris ponuntur. quod si pergat pugnare laudatus Cloacius Verus pro suo imperativo, novus tertiusque candidatus suffragium meum feret, nempe Aoristus infinitivi activi: cui forte & ipse favisset, si magis novisset, quam infinitivum ἄμην ab εἰμι, nam hic infinitivus posset obtinere locum imperativi Pavonini. Sed omnino nego imperativo locum hic esse; series sententiae futurum requirit, futurum autem ex literarum habitu facile profuit, sive μέλλω velimus agnoscere ipsum, sive potius id mutare in μέλλω. quod si primam meam propositionem voluisset convellere homo, potuisset sane, nisi esset dialectorum, si quis unquam, inperitissimus. veri enim specie Διελκώτερον μέλλω requiri adseruisset: qua terminatione & accentu Theocritus & alii secundam futuri medii proferre solent. Sed ignoto sibi argumento uti nequit: cui tamen

id opponi potuisset, dialectos esse geminas apud Dores, leniorem durioremque. quarum illa usus fuit Theocritus, hac usi sunt alii, & uti potuit auctor epigrammatis, & me in trecentis locis literam alpha in Codd. invenisse, unde nunc male exulat. *Μελαγχόιδιμ* reddit facilem sensum, & idem significat, quod *ἔβη αἰοιδιμὸν μελίσσης*, quo titulo Anacreon mactatur Carm. LVI. in Anacreonteis. quare plorare jubeamus magistrum cum suo imperativo, quem ipsi perpetuum contradicendi suum κατὰ δὲ subministravit.

Hæc sunt quae Pavo in meis reprehendit: hæc sunt, quæ in ipso reprehensore ego reprehendenda censui. tuum erit, lector, judicare, uter alterius meruerit magis censuram. quæ hæcenus disputata, ad me, ut monui, spectant. quæ porro in medium adferentur, potius ad aliud forum pertinerent: sed propter causæ affinitatem & conjunctionem coram eodem tribunali & hæc pars peragetur: in qua non pauciora nec minus insignia Pavonis flagitia literaria offendes. exhibebo autem ante omnia jam hoc epigramma, quale a V. Cl. Joanne Christiano Wolfio editum: qui duobus in locis meas conjecturas, semel suam in ipsum contextum admisit: cum ego in exemplari transmissio expresseram codicis scripturam, quantumvis vitiosam. In corrupto hoc epigrammate parum intererat, quo fieret modo. certe lectio codd. in ima paginae ora conservata fuit. Unicum tamen capiti huic attexendum. vides me in fine eorum, quæ ad hoc notavi carmen, scripsisse. *μὴ κλυτὰ θεάματ' ἔσταις ἡπεδανά*, quæ locutio! hæc quidem non edita a Wolfio: nec edi debebant. fatale tamen fuit etiam Pavoni a me dissentire, licet sententiam non sciret meam. ille enim plane e contrario nihil difficultatis hic offendens scribit: *ὃ ἔσται. ποῦ ποῦ* &c.

&c. *haec facillima sunt & plana.* Sed magno doctori ego, & forte alii mecum, debuissimus minerval, si docuisset aliquo exemplo Graecos vocem ἡπεδανός cum genit. ea significatione construere, quam loci hujus sententia requirit. Verum non praevideo loculos ita brevi evacuandos fore. rogamus tamen rationem nostri habeat, quandocunque bilem purgare necesse sentiens, animum ad scribendum rursus applicuerit.

CAPUT III.

Cl. Joannis Christiani Wolfii verso & correctiones ejusdem epigrammatis defenduntur. Pavonis stupor & errores plurimi exponuntur.

JOannes Christianus Wolfius V. Cl. in Sapphus Carminibus p. 166 & 167 sic exhibuit:

Εἰς (1) Σαπφῶ, ὅττι τ' Μυσῶν κοιμωμένην.
 Οὐκ ἄρα σίγη ὀλίγον ἔπι (2) κλέῃ ὥπιοι Μοῖρα
 Ἡμεῖς, τῷ πρῶτον (3) φῶς ἴδες ἀελίη,
 Σαπφοῖ, σὶ γὰρ κῦδ' ἐν αἰνῶν (4) ἀφ' ἧται εἶμεν,
 Σὺν ᾧ πατὴρ πάντων νεῦσεν ἐρσφάραγ'· (5)
 Μελψαί (6) δ' ἐν πάντας ἀοίδιμ' ἀμείροισιν,
 Οὐδ' ᾧ κλυτὰς Φάμας ἔοσεαι ἡπεδανά.
 Ἐγρηγεῖαι ᾧ Σαπφῶ εἴπε τίδε.
 Μ-- (7) μάθης, θεῖ' μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρ· (8)

In Sapphonem apud Musas dormientem.

*Non sane tibi paucos in gloriam dedit Parca
 Dies, quando primum jubar Solis videbas,*

C 3

Sap-

*Sappho, tibi enim gloria perennis in nobis firmus,
 Simul autem pater omnium annuit elato collo.
 Cantabis autem celebris omnibus diebus,
 Neque inclyta fama eris destituta.*

Experrecta autem Sappho haec dixit:

*Musa intellexisti, divinum mihi in somnis contigit
 somnium.*

(1) Hoc epigramma ineditum V. C. D'Orville mecum benevole communicavit, qui illud vocat ineptum, saltem valde corruptum, sed ad *Sapphus* res pertinens.

(2) Forte ἐγὼ non aliis sed etiam tibi. Suspiciatur fui ita constituendos esse duos priores versus: 'Οὐκ ἔρα σοί γε ὀλίγον' ὅτι κλέει κ. τ. λ. D'Orville.

(3) MS. habet: Ἡμεῖς τῷ πρώτῳ.

(4) MS. σοὶ ᾗ κρείσσιν ἐν ἑμῷ. alius codex: σοὶ τῷ κρείσσιν ἐν ἑμῷ. unum non sanius altero, nec medicum video. liberiori conjectura legi posset: σοὶ ᾗ κῦδ' ἐν αἰμῇ. D'Orville.

(5) Forte ἐπιστάτης, graviter tonans.

(6) Quid sibi vult μέλφει? an posuit pro μέλφει & id pro μέλφει? D'Orville.

(7) Qui hanc appendicem commentus fuit, legit Μοῖσα non Μοῖρα. D'Orville.

(8) MS. habet: μάθες ὅς μοι ἐν Ἰπνιον ἦλθεν ἔνεργος. sed versus descriptus est ex Homeri Odyss. E. vs. 495.

Κλῦπε φίλοι, θεῖός μοι ἐν Ἰπνιον ἦλθεν ἔνεργος.

Haecenus Wolfiana.

Sic rauceam attollit volucris Junonia vocem:

Fundere Cycneum dum putat ore melos.

*In inscriptione αἰετὶς ἢ πεσῶν (Pavo ait) vertit apud
 Musas, imperite & pueriliter. nam sic scribendaum
 αἰετὶς*

ἢ τὰς Μῦσαι, cum ἢ pro apud jungatur Graece cum casu tertio, non casu secundo. vertendum igitur ab ore Musarum, a Musis. quae scilicet in epigrammate dicuntur, a Musis dicuntur dormienti Sapphoni: Sappho dormit, & dum dormit, ei epigrammate comprehensa dicunt Musae.

Musas hic loqui, & Sapphonem dormientem induci, quisque ad lectionem primam perspicit: & sic ego & Cl. Wolfius accepimus. nihil igitur hic novi tanto supercilio vir ὀνειροκλινώτατος lectorem docet. at cum εἰς Σαπφὴν ἢ μυσῶν κοιμωμένην vertit, *In Sapphonem ab ore Musarum, a Musis dormientem*, id sane novum, imo novissimum, & ore indictum alio. liceat in illuminatissimi viri abditissima animi sensa penitus paulo penetrare. quo opus, si intelligere velimus. post igitur iteratas meditationes hoc verosimillimum inveni, voculam AB hic causam, instrumentum denotare, quod Sapphonem dormire fecit. *Sappho igitur ab ore Musarum dormiens*: tantundem significat, ac *Sappho Musarum cantilenis in soporem delapsa*. & fingere debemus Musarum chorum adsedisse Sapphus lectulo, ut nutriculae infantulos naeniis suis sopire adsueverunt. Vix tam appositae interpretatio in mortalium ullius mentem incidere possit, si exceperis Pavonem: quem constat in re nutricia esse consummatissimum, & ab ipsis Nymphis κυροτρόφοις edoctum. multum tamen experientia ipsa eum docuit. nam quoties non adsidisse debuit ille *nutriculis*, dum spurcas puerulis detraherent fascias, qui in Libro de Alea p. 144. tam accurate, tam subtiliter naturam definit *infantis ἀφιδεύματα*, id scilicet esse λεπτόν. *tenuē esse infantium* C... unde & in Hesychio optime legit κικκλονθίς. *quia ὄνθος* (stercus) *in ea voce*. quae tamen modo obiter ibi tangit, *plura alias docturus*. ut spes sit brevi ab ipso

absolutissimum commentarium proditum in de origine, generibus, nominibus, proprietatibus & differentiis omnium rerum Volusianarum. cujus quicquid adhuc. Ἀνὰ hic Κόπερ. † edidit, posset videri esse instar prodromi: sunt enim re. vera chartae C. . . Sed ad rem. vidistine hominem confidentiorem, audaciorem, impudentiorem! scilicet ut minus cauto lectori illudat, duo vocabula αἰθερ & Μουσῶν ex medio evellit, & a voce κοιμωμένων, cui arte cohaerent, abrumpit, eamque significationem adfingit, quae nunquam iis in naturali sede positis accidere possit. si scriptum haberetur. εἰς Σαπφὴν κοιμωμένην. αἰθερ & Μουσῶν. verti posset. in Sappho dormientem. a Musis, id est, ex persona Musarum. Musae loquuntur. sed jam nec ipso Pyracmonos malleotalis sensus verbis hisce extundi potest: nisi subdolanus hic ῥηματοληνάντωρ tacite rursus, ut in vocibus τὴν κείνην & ἐν ἑμῇ, vocabula transposuisset. Si hanc interpretandi viam ingrediamur, quid vis e quovis facere possumus. Ineptissime Pave, vertendum erat, in Sapphonem a Musis sopitam. Scilicet Musae Sapphoni somnium immiserant, ut, quemadmodum dii saepe mortales admonent, poëtriam in somno certiores facerent de futura ex carminibus gloria. Cl. Wolfius melius quam tu, ὁ literarum Graecarum oblivio, norat αἰθερ cum genitivo ab non apud notare. sed procul dubio sensum voluit exprimere, non adeo praepositionis vim: & accepit haec, quasi Sappho a Musis in Helicone esset sopita: ut Ascanius in collibus Idaliis juxta Virgilium:

*At Venus Ascanio placidam per membra quietem
Irrigat, & solum gremio Dea tollit in altos
Idaliae lucos. ubi mollis amaracus illum
Floribus & dulci adspirans amplectitur umbra.*

Sappho.

† Eleganter hominem vilem sic voco ex κατὰ τὴν ἰδιότητα illa Observatione p. 106. de Alea.

Sappho non minus apud Musas, quam Ascanius apud Venerem dormivisse dici potest. & illa interpretatio tuam centum parasangis praecurrit, & tolerari potest: tua omnium ineptiarum epitome est, & sola ostendit, te saepe vertiginibus agi, qui nisi ex rotato cerebello tam contortas interpretationes projicere non posses.

Mox Noster ad haec

Σαπφοῖ σὶ γὰρ κῦδ' ἐν αἰνῇ ἄφθιτον ἔμειν.

Quid hoc? neque Graeca sic scripta capio, neque Latina ex illis expressa. Sappho, tibi enim gloria perennis in nobis simus.

Graecis optimum sensum inesse supra ostendimus, modo conjugationes Graecas novisset Aristarchus, Latinis sensum non inesse fateor. at quid tum! quid mali commissum! quid quod non omnes faciunt, qui fragmenta & corrupta vertunt, verba non sensum exhibentes. an. ex. grat. Nic. Carminius Falco (qui tribus voluminibus in folio Dionem integrum publicare meditatur) Cassii fragmenta Librorum LXXVIII & LXXIX ex longe antiquissima & misere habita membrana edens, peccavit, quod singula verba & truncatas sententias ita prodidit & vertit, ut habebantur in codice? nihil aliud hic fecit Cl. Wolfius, & versiculum ὡς ἔμειν ἐν αἰνῇ notare supra vidimus. & cum ego modo breviter prodidisset versiculi tertii emendationem, & non addidisset sensum pendere juxta me a sequenti versu: integram sententiam quod ad syntaxin hoc in versu constituit ille; licet sensus claudicaret. quin tamen, quoniam adeo praefraete illud negat Pavo, alii quem sensum his verbis inesse ajo, nempe ut Musae dicant: *Simus tibi, o Sappho, gloria sive gloriae, quae*

in ἔξ ex nobis perennis : quare ex nobis perennem gloriam. sed verterit ὑλίκῳ Vir doctissimus.

Hinc pleno impetu in notulam quarto versui adjectam invehitur. Talis est versiculus :

Σὺν δὲ πατὴρ πάντων νεῦσεν ἱεσμάεργον.

notula est. forte ἱεσμάεργον graviter tonans. ad hanc Argus noster μορμυρώπης. corrigitur ἱεσμάραγος perperam. quia de nutu sermo est, qui cum capite peragatur eo signatior, quo collum est prolitius. magno Jovi magnum caput ἔξ magnum collum. eo signate annuit. Emphatice Neptunus, unus ex tribus Diis maioribus, etiam ἱεσμάεργον dicitur in hymnis, qui Homero adscribuntur vulgo. plura alias.

Antequam criticum cribrum a pessulo detraham ad hos Pavoninos furfures cernendos, reminiscatur lector, Cl. Wolfium haec plane ad mentem Pavonis vertisse:

Simul autem pater omnium annuit elato collo.

vidit tamen tale epitheton minus Jovi convenire, & ideo ad facilem devenit emendationem: quam etiam solita sua modestia vocula forte mollit. ἱεσμάεργον enim Jovis epitheton apud Hesiodum Θ. 815.

Ἀντὶς ἱεσμαεργῶιο διὸς κλειπὸν Ἰήκευρε.

Orpheus in Jovem Fulg. p. 118.

Κιλήσκω μέγαν, ἀγνὸν, ἱεσμάεργον.

qui eadem pag. σμαραγῶ ἢ κεραυνός. Lucian. Timonij p. 52. ἱεσμαεργός ἀστραπή.

& hinc passim ὑψιζηνμέτης, εἰγδευπΘ. βαρύδευπΘ. βαρυζηνμέτης. παντοκράτης. βαρύνινπΘ. μεγαλοζηνμέτης pro Jove βρονταίη apud Poëtas Graecos occurrit; quin haec voces saepe confundi solent, ex. gr. in Theocriti Syringe, ubi in Antiquissimis Editionibus legitur πυρισφαράγῃ. in codd. exhibetur πνευμαράγῃ vel πνευμαράγῃ. nihil hic peccavit igitur Cl. Wolfius. Attamen Pavo contra stat: rationes ejus legisti. *In nutu caput agitur, & vebementius agi potest, quo collum longius.* & ideo hoc Jovi annuenti epitheton accommodatissimum.

O tribus Anticyris caput insanabile totis.

Tunc Jovi, cui in omnibus monumentis a pictoribus & statuariis aequum a vertice ad calces, & membris congruentibus aptam formam dari videmus, tunc huic formosissimo Deo anseris vel gruis, vel Ibidia vel ciconiae vel tibi cognominis ferae longitudinem colli impie affingere audes!

Forſan in amplexas voluit ſic tendere Ledaë:

Longaque juſſit amor colla decere Jovem.

Sed non ſic magno graditur metuendus Olympo:

Aut ſic Aethiopum fertur adire dapes.

Quin tu hunc apud politissimos Graecos natum, saltem educatum Deum, & Deabus & heroinis ob morum elegantiam etiam commendatissimum, tunc hunc rusticis similem facis Cudelstaertenſibus, qui interrogati Domino Priori & Dominis Canonicis omnia capite & collo toto, ceu flagellum vibrantes, annuere soleant! quem indecentem annuendi gestum nec in pueris nostris ferimus, & ideo a prima infantia ut agrestium Hollandorum mores mature exuant, in scholas Francicas tanto cum fructu amandamus, unde

de tam politi & teretes corpore & animo exeunt, ac eburnea Pygmalionis statua. & te hoc facere hominem antiquarium, qui saltem ex Theologia gentili noscere deberes Deum, Jovem illum *cuncta supercilio moventem*. qui certe apud Homerum legisti (nam eum edere inter ceteros minaris)

Ἡ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
Ἀμβροσίαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἀνὰ κεφαλῇ.
Κροτὸς αἶψ' ἀθανάτοιο, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον.

& apud Ovidium:

*Terrificam capitis concussit terque quaterque
Caesariem, cum qua terram, mare, sidera, movit.*

in quibus *caput, caesariem, supercilia* memorari videmus, non *cervicem vel collum*.

Certe R. Bentejus more juxta te suo ineptire tibi videbitur, cum apud Terentium in Eunuchō III. 5. 42. legendum suspicatur, *At quem Deum, qui templa coeli summa nutu *concutit*: & inde principem Britannorum poetarum J. Miltonum emendare sustinet, L. II. 351. magni operis:

*So was his will
Pronounc'd among the Gods; and by a Nod, †
That shook Heav'n's whole circumference, confirm'd.*

Forte si res arbitrii tui esset, ubi jam legimus apud Virgilium:

Annuit & totum nutu tremefecit Olympum.
legeremus

Annuit
* Vulgo *sonitu*.
† Vulgo *an Oath*.

Annuit & longo tremefecit sidera collo.

Ut Jupiter non aliter Junoni, quam Harlequinus Columbinae, annuerit.

Βάν ἰς κέρας, *abi igitur in malam rem, abi ad patibulum* (quo Bentejuma & † alios misisti saepe) cum tua impia interpretatione, Pavo ἐπισφάσσει, aut si tibi adeo longum collum placeat, te illò jacta ipsum inter tui similes aves, vel si has te fugant, inter graculos, ad quorum gregem te pertinere omnes, & singuli mox per me scient.

Ego vero vulgatam lectionem servandam censuerim, at explicandam ea significatione, quae obtinet in ἐπισφάσσει. Apud Hesychium quidem invenimus Ἐπισφάσσει, μεγαλόχλω, ὑψηλόφρον. ubi prima glossa favet significationi τῷ *collum longum*. at altera nihil huc facere videtur. quin novī, qui utrumque interpretamentum habeat suspectum, & primo loco μεγαλόχλῳ vel μεγαλόχλης reponat. ut e contrario ἐριούχλω in Homeri Hymno XXXI, 9. recte obtinet, pro quo alii ἐριούχλης. quin si μεγαλόχλω retineamus, significatione δὲ μεγαλόχλης accipiendum: ut ὑψούχλω in Anthol. L. VII. p. 459.

Ὁ θεσπὺς, ὑψούχλω π, ἢ ὀφρύας εἰς ἐν ἀγέραν,
καί ται ἑῖς ἰδίης παίγνιον ἀφραδῆς.

& eodem Libro p. 466.

Ἄλλ' ἔσθης κραδῆς ὑψούχλῳ ὠκλασὶ ὄγκος.

nec ὑψηλόφρον ἰψὶ placebat: sed reponi volebat ὑψηλόφρον. ego vero nolim ereptum ire significationem τῷ *altum collum* huic voci. sed huc facere eam nego;

† Menand. 1c. & p. 74.

nego: & longe aptiorem esse τῷ *valde strepens, sonans, tonans.* & vocibus σφάγγῳ & σφαγγῶν non competere solummodo hanc notionem, sed etiam primariam esse antiqui Grammatici passim docent: imo *gulam, guttur* (unde magis κατὰ χεῖρας coepit significare *collum, cervices*) na dictum adseverant ὅτι δ σφαγγῶν & sono, *qui in gutture sit.* verbum enim ὀνοματοποιήματιον, hoc est, ad sonum effectum, ut Suidas testatur; quem tamen ibi non intelligentis doctissimus Kusterus frustra supplere voluit. Lexicographi verba sunt. σφαγγεῦντο. ἦχον περιέντο. ὄνομα ποιεῖται (Kusterus supplet ὅτι δ σφάγγῳ, ὃ ἐστὶν ἡ φάρυγξ. sed nihil desit) καθ' ὃ καὶ σφαγγίζω. τὸ ἦχῳ. & paulo prius σφάγγον. δ' Ἀππῶν. φάρυγξ ὅτι δ καὶ αὐτὸν γινώσκουσιν ψόφῳ. Eustath. in Iliad. X. p. 1272. II. σφάγγῳ, λαίμας, βρόχῳ. τραχηλῳ ὅτι δ καὶ τὸ τέτον ψόφῳ. Hesych. inter alia σφάγγῳ. ψόφῳ. imo significatio accommodatissima ibidem. σφαγγίσαι. σφαγγίζει. βρονταί. ταραταί. ψοφαί. — σφαγγεῦντο. ἰψοφον. — ἐσφαγγίζον. ἐδόνει. μὴ ψόφῳ ἦχον. Sch. Nicandri Theriac. 553. σφαγγέμεθα. ταρασσόμεθα. apte igitur hinc Jupiter, qui ταρατταί, δόνει τ' ἑρᾶνόν τ' βρονταίς dicitur ἐπισφάγγῳ. Quin hanc ipsam vocem Eustathius ad Odyss. p. 1636. testatur a Pindaro ὅτι πολυήχῳ. de *valde sonante* usurpata. In Pindaricis hodie quidem, quod sciam, non exstat. sed habemus Pyth. IX. 6. ἀνεμοσφαγγεῖ Παλλὶ κελπυς. *Pelei montis ventis sonantes finus.* at juxta Pavonem Pelio erit *ventosum collum.* &, quod rem extra dubium ponit omnino, in eodem Pindaro βαρυσφάγγῳ occurrit; quae vox idem notat. ut ἐλαγδονῳ. & βαρυγδονῳ. ἐμβρεμέτης & βερυβρεμέτης. & sic ἐπισφάγγῳ ἢ βαρεῖα. apud Suidam. ubi interpretes toto coelo aberrare, & de lapide pretioso cogitandum puto. jam illud βαρυσφάγγῳ est ipsius Jovis, ut hic, ἐπι-

epitheton. in Isthm. VIII. 48. Acacum vocat filium
 πατρὸς βαρυσφαράγου. *gravius tonitruum strepitum*
excitantis. ut recte interpretes. Pavonis ex doctrina
 Jupiter hic cervicibus opimis & obeso collo stupebit.
 Apud Oppian. L. IV. Cyneg. 441. legimus

Ἦν δ' ὀλίγον πνέσσει πολυσφάραγον δ' ἀπὸ λαιμῶν.

Si damae paullum respiravit sonoro e gutture.

tu, pro amore †, quo in hunc poëtam te ferri profe-
 teris, & quo ductus quot attigisti ejus loca, tot corru-
 pisti, huc *pleruma tua colla & cervices* damis accom-
 moda, & nova monstra crea. Cupidini quoque sive τῇ
 πυρισφαράγι πόδι in Theocriti Syringe *collum igneum*
 adlingas. putaverasne, lector, homini suam ἀνεί-
 κειαν, κείαν & acumen ubique stolide adeo jactanti
 tantam inesse negligentiam, stuporem & ἀκρίειαν?
 vis originem erroris hoc in loco. ille, ut plerumque,
 natus est ex ignorantia. nam notio vocis σφαράγιος
 ipsi parum perfecta & cognita erat. nam ad Q. Ca-
 labrum L. XIV. vs. 282. σφαράγιον αἶν μινῆς εἶναι νο-
 ζουν *quam σφαργῶν & σπαργῶν.* at, Pavo, si vox
 σφαργῶν tibi inter minus nota, quidquamne te in
 Graecis scire credemus? vox enim passim obvia &
 notissima. pro qua Theocr. Idyl. XVII. 94. σφα-
 ραγιὸν *de arumorum sono* habet.

Atat Neptunus etiam vocatur ἐπισφάραγος *longo*
collo insignis. in hymno in Mercurium, qui vulgo
 Homero adscribitur. vs. 185.

Ἄνταρ Ἀπὸλλων
 Ὀρχηστὴν δ' Ἀφίκανε κύν, πολυήρατον ἄλσος
 Ἀγνὸν ἐλυσσφαράγοιο Γαίης ἔχον.

Sed

† Horap. p. 385.

*Sed Apollo pervenit Onchestum, multum amabilem
lucum gravistrepi Neptuni.*

ut ibi rectissime vertit Jos. Barnesius, homo a te ter-
centies ineptissimi titulo salutatus, at dic, omnium
ineptorum ineptissime Pavo, cur Neptunus hic tali
collo instruitur. an hic quoque de *nutu* agitur, quae
tua cavillatio circa Jovem fuit? an ἐπισφάραγος po-
tius respondet aliis Neptuni epithetis Βαρυλόγος
γῆρας τινάκτωρ. ἐνοσίγαιος. νοσίχθων. ἐπιδύπνος. Βαρύ-
δηνος & centum aliis? †, Apage ineptias igitur
, Pavonis. (Eustathii) quae omnem stultitiam supe-
, rant, & inter ineptias familiam ducunt. & tamen
, haec bella adblandiri potuerunt Pavoni (Salmasio)
, ubi alia castigata erant ad manum! (Viri eruditif-
, simi) me miseret. pudetque. sed *alias* de voce
Ἐπισφάραγος *plura* promittit. At nos jam satis de eo
vocabulo. tamen non linquo adhuc hominem. haec
pagina enim plures adhuc ineptias alit. nam non con-
tentus ad suam deformitatem configurare elegantissi-
mum Jovem: in alios Deos non minus injurius hic
hominum Deorumque contemtor, Mezentius alter:
nam cum adhuc omnes didicerimus duodecim esse
Consentes & majorum gentium Deos, qui plebi
Deorum, semideis, nymphis & Faunis & ruricolis Sil-
vanis nobilitate & potestate inmane quantum prae-
stant, hic ipsam Palladem, quae proximos Jovi tra-
ditur honores occupasse, & Praesidem nostrum, A-
pollinem magnum, ceterosque

Ἦμῃ ποδὲς πταγῶν δ' ἀπὸ βηλᾶς Ἰαναισίσιου.

& solos agnoscit Jovem; Neptunum & Plutonem ma-
jores Deos. Ait enim, Neptunus unus ex TRIBUS
Diis

† Diatrib. de Alea p. 68.

Diis majoribus. aliter sensisset, si fidem habuisset, quae circa haec eximii Viri, Hildebrandus, Cippingius & Danetius tradiderunt.

Εἴγε, εἴγε, ὑπερευγε! Io triumphe! Io triumphe! nam omnes, Pavo clamat, qui linguam primis modo labris degustarunt sciunt, ἡμεῖς δὲ λέγειν. at vir doctus ἐν πάντας ἀμελείας (Pavo ἀμελείας nesciens lenem hic locum habere) vertit in omnibus diebus.

*Adspice, purpureae pandit spectacula caudae,
Provocat & collo versicolore jubar!*

*Adspice, metitur passu sola Pavo superbo,
Et prae se cunctas spernere gaudet aves!*

*At jamjam vanae volucris tumor iste residet:
Informes simulac viderit ipsa pedes.*

A quo ἡ Ἀσπεία stet, dijudicare non debeo, qui extra partes non sum positus: & merito arbitrium meum rejiceretur. Id tamen dicam, parum Sapphus referre, an ipsi spondeatur gloria in omnibus hominibus, an in omnibus diebus. homines enim pro tempore, & tempus passim pro hominibus: nec fugit virum in Poëtarum lectione versatissimum apud ipsos ἡμεῖς & ἰσημεῖς dici homines in diem viventes.

Οἱ διαπὶ πιλόμειδα, τὸ δ' αὔριον ἐκ ἰσορῶμες.

id praeterea dicam: si jam hic quidquam peccatum, longe decentius & majore cum judicum favore hanc actionem potuisset suscipia quovis alio, quam a te, Pavo: qui in eodem genere longe gravius saepe errasti. Nam, nisi fallor, tu Quiris ollus es, qui ante sex admodum annos in Philae cap. XXXVI. pro vulpe, † quae περὶ Graecis dicitur, nobis vendidisti simiam, quae πῖθηκῃ ipsis audit. en verba Philae & tua:

Φύσε' πανήρην, οἷα περδὼ, τὰς τρέπας.

Natura improbum, ut simia, moribus.

D

Et

† Miscell. Crit. Vol. II. Tom. III. p. 441.

Et dedita opera & meditatum te hoc fecisse verosimile est, quia hic te soni similitudo in κερδῶ & πιθῶ-
 κῶ fallere non poterat. nescio tamen an a simiis & Bavianis gratiam sic magnam inieris, qui pro tua maledicendi κακοηθείᾳ ipsis πονηρῆς τρόπου exprobrasti palam: & quidem summa injuria, cum apud omnes constet simias esse scitissimas & tantum non humanas bestias, & moribus politissimis praeditas: adeo, ut & ipse Horapollon tuus L. II. ἱερογλυφικῶν C. 61. τὸ πιθῆκεν ὕρῶν(α), κρύπτειν τὸ ἴδιον ὕρον. *mejentem simium occultare propriam urinam* tradat. quo quid nitidius politiusque & moratum magis? Sed quem locum tu, odio in genus cognatum Vatiniano ablatum, ὃ ἄνερ τριπιθήκων, incrustare satagis, & ex fide Codicis Pierii Valeriani, hominis quem tu ipse ironice (a) *bonum & boni animi* vocas, sed serio loquens ut *ineptissimum, insulsi-
 fimum*, imo *fallacem* exagitas, substituere conaris αἰλαρον. *selem*. idque *neminem adspernaturum* affirmas, qui *selem mejentem vidit aliquando*. *nihil enim notius. cum id tibi de simia non constet: quare videndum* pronuncias. Visum ergo huc venias Pavo, & diversorii Magistrum adi, qui vulgo *Coeruleus Joannes* audit: ille multos simios & Pavianos alit, & poteris curiosos oculos animumque philosophicum illum tuum explere observando simias exsaturantius mejentes. colloca te in medio clathrorum & omnes (b) *concurrent*, qui *Aesopum conspiciere volunt inter animalia bruta*. tu enim λόγων Συβαρικῶν pater, non gibbosus ut olim, sed barbatius ad ipsum umbilicum. serio.

(a) Horap. p. 355. Pierius Valerianus *optimam lectiorem pessime explicat: nihil ineptius, nihil falsius*. p. 363. at bonus ille Pierius *mendam retinebat bono animo: quidquamne insulsius?*

(b) Haec verba totidem blaterat in Bentlejum in *Emend. Men.* p. 115.

serio. serio. si haec viderint, nihil exoletius, nihil anilius, nihil tetrius viderint unquam. & cum spectarint leonem & Gigantem, te impensius mirabuntur bipedum stupidissimum: cui pro corde datum est foenum, omnia spurcissimis unguibus contaminanti.

Poteris eodem tempore & aliam emendationem tuam, circa coitum passerum, forte confirmare: nam ex India passerres pulcerrimi laudato Coeruleo Joanni enutriuntur: & erroris convincere vel Philippum* vel ejus descriptores, cum ἐπιδάκνεις, septies passerem horae tractu modo misceri feminae tradant: & tutamen passerres semellas tricies (XXX) unius horae (patio osculantes observaveris: adeoque Gasparis Scioppii, cujus animam traducem habes, observationem de viginti coitibus numero denario tua accuratione viceris. legendum τετρακοντάκις. tricies. nam, ut recte doces, passerinae naturae scrutator profundissime, numerus vulgatus nimis certe exiguus pro passere bene viro. Sed e diverticulo ad inscitissimas & erroneas tuas Graecarum vocum versiones revertamur.

Ad Hephaestionem quoque p. XXXIII in not. p. 124. vocem Πάν πανός. Pan Deus. fecisti adjectivum Πάν πάνιον. & vertisti. totum. Vin' ut de plano Praetor cognoscat? en Hephaestionis verba & tuam notam.

καὶ ὃ χρυσόκερως βαβάντα γάλλων
Πάν Πελασγικὸν Ἄργον ἐμβαπύων.

hic. tu. Βαβάντα γάλλων. Gallorum chorage. Vide Hesych. Suid. alios. ibidem. Πάν Πελασγικόν. illud πᾶν non potest pendere ab ἐμβαπύων. nam sic ineptum esset. Sequebantur igitur alia, cum quibus apte cohaerere poterat. TOTUM Argos Pelasgicum, simulac intraveris, laetitia afficis, & exultare

* Horapoll. p. 403.

tare facis tibi. hoc aut simile quid dixerunt Graeca.
 Ἐ sic punctum post Γάμων etiam adpositissimum est.
 Specimen egregium profecto, unde colligant omnes,
 quam tuum ingenium par sit poetarum fragmentis
 tractandis! in luce enim meridiana misere hic caligas.
 quid! nonne illud epitheton χρυσόκερας βαβαίτης.
auratis cornibus choragus tibi Pana indicare debuisset:
 qui Argos Pelasgicum inire solebat: sive cujus dies festus in ista urbe celebrabatur. nam ἐμβατεύειν
ingredi locum quemvis, ut ap. Sophocl. Oed. Tyr. 844.
 παλῆϊδ' ἐμβατεύειν, sed speciatim dii ea voce locum
 aliquem vel templum inhabitare dicuntur, ut docuit
 tum juvenis te viro longe doctior G. Arnaldus in Animadv. c. XXXIV. Soph. Oedip. Col. 710.

Ἴν' ὁ βακχεῶτας αἰὲ
 Διόνυσος ἐμβατεύει.

Eurip. Rheso. 225.

Θυμβραῖε, καὶ Δάλιε, καὶ Λυκίας
 Ναὶν ἐμβατεύων
 Ἄπλλον.

Quin hoc te docuisse, & Pana tibi cognitum reddidisse debuerat Aeschyli locus, ab eodem explicatus in Persis vs. 447.

Νῆσ' πρὸς πρῶτ' Σαλαμῖν' ἔπαιον,
 Βαῖα, δύσπερ' ταυσὶν, ἣν ὁ Φιλόχορος
 Πάν' ἐμβατεύει.

ubi Schol. ἐμβατεύειν ταύτιν ἢ γῆσον τῶτον φησιν, ἢ ὡς
 ἱερῆς Παιὸς αὐτῆς ἢ γῆσον, ἢ ὡς ἐρήμην. quem crassum
 errorem quoque jam animadvertit Petrus Wesselingius,
 nuper Franequerae, nunc Traiecti ornamentum.

tum. Turpiter igitur κερδῶ. *finiam*: turpiter Πάν
totum veristi. Sed operae pretium paulo diutius
 huic Hephaestionis loco inhaerere, ut gustum prae-
 beamus incredibilis tuae ignorantiae & negligentiae.
 est enim nidulus, unde erratorum omne genus pipi-
 lat. vidimus ipsum ignorasse, hic de Pane agi: at
 turpius hoc ignoravit, si veritas in propatulo. nam
 si inter illos *alios*, quos praeter Hesychium & Sui-
 dam laudat, consulisset auctorem M. E. non solum
 ibi Πάν pro πᾶν scriptum invenisset, sed & plura alia,
 quae scire lectoris intererat. Nam praeterea tres aliae
 lectiones variae offeruntur, quae singulae praestant
 editis. *exhibet enim*

Καίρε χειρότερω βάσαντα κήλων
 Πάν.

nam δ non opus. Χειρότερω signatus vocativus non
 deterior. Et κήλων pro Γάλων praestare pronunciavit
 jam If. Vossius ad Catullum p. 162. qui ὀχρετῶ inter-
 pretatur, & postea explicatius modo laudatus Wes-
 selingius ad Itinerarium Antonini p. 641. interpreta-
 tus, secundum Suidam, θερμόν εἰς τῶν συνουσίαν, Pa-
 ni vasato, ut ad Calabr. VI. 480. vocas, aptum
 docuit. & has lectiones esse veriores, non solummo-
 do Etymologus editus adfirmat: quocum codex
 meus ejus Grammatici vetustissimus & accuratissimus
 consentit: sed & lib. † Florentinus Hephaestionis
 quem laudat Vossius. Et sic quoque laudavit D.
 Heinsius ad Silium Italicum L. XIII. 329. quae omnia
 ille ignoravit: imo longe plura. nam nec scivit esse
 Cratini fragmentum: quod Etymologus testatur:
 non Diphili, ut male Heinsium laudasse animadver-
 tit Wesselingius: & Cratini quidem Majoris, se-
 cundum Theod. Canterum in collectis Comicorum

D 3

frag-

† An Cod.? an potius editio? quae sic habet.

fragmentis. imo haec non solum, sed ne cogitavit quidem inquirere, quid sit hic τὸ πελασγικὸν ἀργυρ. quod quidem notum ex Homeri Il. B. vs. 681. & ejus interpretibus. unde possemus hic innui credere Λύκαια vel similia festa non solummodo in Arcadia in Panis honorem, sed & in Thessalia celebrata; nisi minus verosimile esset Atheniensem Comicum Cratinum huc respicere. At cum Panosantrum & sacellum non procul ab Acropoli Atheniensi fuisse doceat J. Meursius in Athenis Atticis L. II. c. 8 ex Pausaniae Att. 28. & Herodot. L. VI. 105. & Eurip. Ione vs. 938. & 493. ubi & chororum mentio fit: quin Luciani locum ex Bis Accusato Tom. II. p. 219. idem Meursius adducat, ubi Pan dicitur τῶν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει ἀπήλυθα οἰκεῖν μικρὸν ὑπὸ (forte δὲ) τοῦ ΠΕΛΑΣΓΙΚΟΥ. & Schol. dicat esse τόπον Ἀθηναίς δὲ Πιλασγῶν ἐν αὐτῇ οἰκησάντων. possemus suspicari illud ipsum Templum Panos indicari non procul a loco *Pelagicon* dicto: & quem Cratinus hic joco Comico vocat Ἀργυρ. Πιλασγικόν. qua de re utinam doctissimus Tiberius Hemsterhusius sententiam suam aliquando aperiat, ut sperare fecit Wesselingius, quem omnino consulto ad Antoninum & V. V. Cl. Wafsium & Dukerum ad Thucyd. L. II. C. 16.

Videsne, Pavo, quam curta tibi supellex? cujus paupertatem celare conaris, dum sine ullis testimoniis tua commenta lectori obtrudis. vides in quibus te potius occupare deberes, quam in aliena industria sugillanda. nonne convinceris te re vera esse stipitem, fungum, papaver, algam & si quid vilius & stupidius istis? non vides? & tibi vel sic places, Narcisse? imo caudam tollis, Pavo? imo ἀναιδὲς Grylli abnepos, grunnis, & spinam dorsi incurvas instar trochi? quin age igitur, & rursus quantocius saetosa praebe tergora, ut iis alium impingam fustem. Ad eundem

dem Hephæstionem notas p. 182.

ἰὼ καίτοι, Μόσαι τ' Ἰπέρροισι.

fallor aut senarius hic mihi lectus in Euripide : ais. ex qua notula doctior sane dimittitur lector : & scit jam Pavonem dubitare , utrum versiculus exstet in Euripide. quippe lectoris interest scire , non solummodo quae Pavo primus vel certo certius novit : verum etiam quae suspicatur falso inter triginta & amplius millia versuum Euripideorum inveniri. at si vel legisses Strabonem Lib XIII. p 916. vel Macrob. Sat. V. 20 non ignorasses hunc versum esse Aeschyleum , & locatum fuisse in initio Prologi deperditae Tragoediae *Μυρμιδόνων* nomine. imo si Aeschylum ipsum ex praestantissimi Stanleji editione versasses unquam , sed nec vidisse arbitror nisi forte per horulam commodatum ab amico , hoc fragmentum invenisses suo loco p. 641. recensitum. & tu ille es , qui uno abortu tres nobis Tragicos effusurum minitaris ! quem tamen patet nec Euripidem nec Aeschylum ulla cum cura legisse. qui Etymologici editionem etiam venditasti frustra. & merito : cum nec hunc librum attigisti , nisi ceu canis Nilum. „ ‡ At „ talis tua (Salmasii) vanissima jactantia , qua , homo „ gloriose , ignorantiam tuam callide obtegis , ea promittens , quae praestare nunquam potes. cum sis „ in lusu totus , & multas minutias , de quibus dubitare potest nemo , satis perplexe (prolixè) exsequeris. cum alii viri eruditi saepe publice fateantur , „ in multis se nihil videre & eo ipso pectoris candidi „ indicia praebent certa , quibus tua *Μεγαλαυχία* „ saepissime destituitur.“ En , gloriose miles , non Salmasii , quod putabas ; sed tua imago.

Age

‡ P. 13. de lusu Aleac.

D 4

Age libet aliud stolidissimum facinus in vertendis Graecis huic capiti adjicere. alia alias occurrent. apud eundem Hephaestionem p. 55. & 56. hoc Sapphus fragmentum elegantissimum legitur.

Ἔστ' μοι καλὰ παῖς χρυσεόισιν ἀνθήμοισιν
Ἐμφερῇ ἔχου μορφῇ, κλεῖς ἀγαπηταί.
Ἀντί τῆς δ' ἐγὼ εἶδα Λυδίας εἶδ' ἱεραννάν.

*Est mihi pulcra puella, aureis floribus
Similem habens formam, ——— dilecta.
Pro qua ego neque Lydiam neque amabilem.*

ad quos versiculos ita bellus noster nugator. pag. 151. illud addendum est uno verbo. κλεῖς ἀγαπηταί per appositionem hic dicitur puella chara & formosa. ratio loquendi non prostrita sane. clavicula dilecta: clavicula amabilis: quia scilicet pectus uniuscujusque, quanquam firmiter occlusum, aperiebat statim, ut cum cupiditatibus suis in illud intrare posset. forma & formae praestantia erat pro clavicula, qua intimos pectorum recessus sibi recludebat facile: nihil mellitius. eo sensu igitur accipiendum est illud κλεῖς. Meministine, lector, aliquid „ ineptius, putidius, exoletius, stolidius, anilius, puerilius “ legisse! cedat, cedat huic claviculae clavicula Salomonis. quae sane quodcunque promittat L. I. c. 10. circa amores, ne comparanda ad hanc claviculam Pavoninam. magis probabiles nugas effutire licuisset, si, cum Athenaeus L. VII. c. 14. doceat κλεῖδας. *claves* (Pavoni Claviculae erunt, quando Athenaeum edet) Thunnorum in primis deliciis fuisse assatas: & sic bellam puellam a delicatiori piscis parte fuisse vocatam; qualis comparatio valde apud nostrates viget & in cursu est (in *vooge* Belgico Pavonino dixeris *) cum eximia & lauta

* Ad Aristaeen. p. 268.

lauta quaevis vocitent *ῥινιδιον Σάλλμων*Ⓞ. sed jocularum abunde. breviter potius omnium oculis exponamus incredibilem hominis inscitiam, qua *ex puella clavim* fecerit. ΚΛΕΓ'Σ enim & mater Sapphus & filia ex aviae nomine pro more denominata: quae ambae a Suida memorantur in Σαπφῶ, & filia, tacito tamen nomine, ab Ovidio Epist. Her. XV. vs. 70.

Adcumulat curas filia parva meas.

ubi Bersmannus *Cleis haec. Suidas.* Et haec ad fragmentum hoc docuerant F. Ursinus in Fragmentis Poëtriarum p. 287. & J. Alb. Fabricius in Biblioth. Graeca Vol. I. p. 589. & P. Baelius in Lexico & unicum hanc esse expositionem vox *ἀγαπητὰ* confirmat, quae adhiberi solet de unica & proinde dilectissima prole. merito igitur haec jam refutavit doctissimus Jo. Christianus Wolfius in praef. Sapphycorum p. VIII. quod forte aegre ferens noster *δοκησις*Ⓞ (nec cau'a fuit tamen, humanissimis enim verbis fuit reprehensus) arripuit hanc occasionem per latus meum in Aristænetica Praefatione Virum eruditissimum, sed plumbeo telo, petendi. At, Lector, qui adhuc aliquid putaras Pavoninas esse nugas; non tibi somnia narrare videor, cum tot enormia errata in eodem genere enumerata cernas. eat, eat nunc & insultet manibus summi viri Lucae Holstenii quod in Stephano p. 203. in hoc versiculo

Τῇ γ' ἔκ Μελίτης ἄρ' ἔστιν κύναι Φησὶν ὁ Πέτρ'Ⓞ.

ubi ait, *ex lapide nobis affabre factus est homo, ne unus Dencalion gloriari posset; se eo jure usum. ridea non hominum sed lapidum ineptias.* At tu, lector,

D 5

de-

detestare pravi animi loliginem. error est Typo-
thetae procul dubio: vel saltem ejus, qui post Hol-
stenii mortem Stephanum edidit. nec versio adest,
qui non vapulasset vir quidam doctissimus, cui idem
error obrepfit in versione Epigrammatis

Πέτρος ὅδε ξάνοισι βοάσσει, ὡς αἰδαλὶς
Ἄσφαλὶς ἀνθρώποις εἶν' ἐναιμι τυχαί.

Petrus hic &c.

at quid ipse Pavo hic perpetravit, quia forte fortuna
vox κλεις minuscule litera expressa erat, non ex lapide
hominem, quod beneficium: sed ex tenella puella
clavim ferream fecit. ut scilicet portentosus iste
Pavonis vultus diriora designaret monstra, quam
Medusae viperina facies: qua homines modo in sa-
xa non in rigidissimam ferri massam induratos acce-
pimus.

Sed me vocat ultima praefationis Pavoninae par-
ticula. Appendicem hujus epigrammatis doctissimus
Wolfius observavit esse expressam ex Homero &
ideo

Μ--- μαθῆς, ὅς μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.

mutat in

Μ--- μαθῆς, θῆϊς μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.

quae omnia censor vitio creatus rursus turbare ait. at
nemo nisi Pavone vel furioso Oreste insanior de hac
observatione Viri eruditissimi dubitarit; & verosimi-
le omnino est, syllabas θῆς ὅς ex θῆϊς esse natas. noster
autem ut in fine hujus recensionis non minus ineptiret
quam

quam in principio, sic ex norma MStae lectionis scribendum ait;

Μοῖσ' ἔμαθον εἰ' εὖ, ὅς μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειδος.

primo nota elegantiam Pavoninam in literula δ. quae hic mira cum ἐμφάσει ponitur. deinde nota solitam in Pavoninis emendationibus stribiliginem: nempe δ' εὖ ita postponi. facillima tamen haec auctori videtur emendatio. nam *pro μάθον* vel *ἐμαθον scriptum erat* (at *ἐμαθον* scriptum fuisse primum constare debebat) *occultata cauda μαθ' vel ἐμαθ'.* ita solet Pavo compendia literarum fingere quae in nullo unquam MSto exstiterunt. homo ἀλάζων, qui cum nunquam Codices MStos versarit, vel si versasset, non uti sciisset, tamen in membranarum legendis aevum trivisse vult videri. addit praeterea, *ei qui verba facit regerere, verba quae fecisti, intellexisti, stultitiam esse omnem stultitiam superantem.* quibus verbis quid intellexerit doctor subtilissimus, alias intelligemus, spero. sufficebat hic vertisse, quae in Graecis. ea corrupta: nec Pavo verum vidit. an is vel alius postea ex puteo extracturus sit veritatem, θεῶν ἐν γένεσι κῆται. Et sic pervenimus ad finem ἀπικρίσεως, qua sane artificio novo & plane admirabili emendatum & restitutum dedit hoc epigramma Joannes Cornelius Pavus, ut sibi videtur, Criticus optimus maximus; at ut mihi & aliis sedet, patellarius & minorum gentium; si quidem gentem habet; & non potius ad aëriarios, Cerites & capite censo reji-ciendus sit, ad quorum tabulas principes in literis viros toties detruxit. Et sic praefationis huic parti ad nos & Cl. Wolsium spectanti satisfactum arbitrantes, reliquam eruditionis qualiscunque Pavoninae supellectilem, ut promissimus, recensēbimus. incipere
animus

animus erat ab ovo, & primam ejus opellam, epistolam Vibio Sequestri praemissam, percurrere, nam jam hic Pavo, Pavo est: sed prius potius rerum quasdam summas per capita persequemur, quia sane libellus in nimiam molem excresceret, si in singulis libris & notis sigillatim maledicta, inscitiam, stoliditatem, ineptias, audaciam, jactantiam, nam nulla animadversio est in ullo ejus libro quae non aliquo ex his vitiis & aliquando pluribus & omnibus simul laboret, vellemus excutere. Quare age primo loco quam bonus sit Grammaticus ex paucis speciminibus mecum contemplare.

CAPUT IV.

De infantilibus Pavonis peccatis circa prima Linguae Graecae elementa.

Qui novus ad lectionem scriptorum Pavonis accedit, eumque Lynceis adeo oculis uti in aliorum lucubrationes animadvertit, ut ne minima *παροξυσμα* sine censura acri praetermittat, accuratorem non solummodo summam in suis libris adhibere verosimile putaret: verum etiam in primis sibi cavere ne turpissimorum errorum ipse reus fieret. quam autem plane contrarium obtineat, ex superioribus hic illic patuit. illis nunc adjiciemus insigniora etiam inscitiae & summae ignorantiae quaedam specimina, ex quibus manifestum fiet non decennium puerorum sed & juniorum vitia ab ipso in Etymologiae & Syntaxeos canonas circa ipsas declinationes & conjugationes & alias Grammatices partes committi: ut ita majorem in modum mox contumeliosissimum virorum maximorum contemptum & insolentissimam sui jactationem mireris atque indigneris.

ris. Age, Lector, inspicere Q. Calabrum Lib. III.
vs. 412.

οἷη δ' ἐκ παλέμοιο βεβῶν ἐς τείχε' ἀλέων
οἰμωγή πέλειαι.

*qualis a pugna hominibus in moenia inclusis
ploratus existit.*

Pavo. ἀλέων hoc ab ἀλλω : ἔ captos signi-
ficat . . . sc. sententia bona est ἔ verba sunt
bona. ἀλέων ἐς τείχε' ἐκ παλέμοιο. interpre-
tasse.

ἀλέων ab ἀλλω derivatur ! quale monstrum,
"Ἀπολλὸν ὑπντρέψει ! pudeat, pudeat, Pave ! puer ex
tertia classe novit ἀλλω capio tempora sua mutuari
ab ἀλώ vel ἄλωμι & in Aoristo secundo ἀλούς forma-
re : idque in Genitivo facere ἀλόντῃ. ut δὲ δόντῃ :
non ἀλόντῃ non δόντῃ. at ἀλέω vel ἄλῃμι congre-
go, contrahe. habere ἀλεῖς. congregatus, conspissatus. id-
que in genitivo habere ἀλόντῃ. ut δόντῃ. non
ἀλόντῃ, non δόντῃ. vox frequentissimi usus apud
Homereum. Il. π. 714. ipsissima locutio.

ἡ λαὸς ἐς τείχε' ἀλῆναι, vel populos muro includi.

Il. φ, 607.

πόλις δ' ἐπλητό ἀλέων. urbs implebatur ab inclusis.

Il. X. 47.

τρώων ἐς ἄστυ ἀλέων, in urbe conclusorum.

& vs. 12.

εἰς ἄστυ ἄλῃαι, in urbe conclusi sunt.

Hesy-

Hesychius αλέων ἢ συγκλησάων ἢ ἀθροισθέντων, ἢ συ-
σσεφάντων. Alterum Homero, ut hoc obiter obser-
vem, producit. Il. E. 487.

αἰψὶσι λίνε αἰόντε πανάγεα.

nexibus lini capti omnia trahentis.

licet alii corripiant. Ut Aeschylus Agamemn. 332.

καὶ τ' αἰκνίων καὶ κρατησάντων δίχα.

in Eumen. 67. Ita Oppianus L. III. Hal. 604. & alii
passim.

Quin optime quoque sibi ita constat sententia. vo-
ciferatio & ejulatus erat; qualis solet excitari ab iis,
quorum urbs incenditur & vastatur, in quam post
praelia in apertis campis vel in propugnaculis oppidi
commissa, compulsi & conclusi fuerant. talem cla-
morem vide παθηκῶς valde descriptum a Diodoro
Siculo L. XIII. p. 181. & Aeschilo in Septem contra
Thebas vs. 260. ut plane ebrium fuisse oporteat Pa-
vonem, cum haec scriberet, & etiam addere ausus
fuerit. *interpret insulse*. imo tu insulsiſſime & stoli-
diſſime, ut omnes & singuli vident *νυπερ*.

In Aristae-neto L. II. Ep. XIV. Καὶ τ' τεύχων ἐφα-
πλομένη σὺν δακτύλῳ ἐφίλυν ὑπεκχαίρουσα, legitur. dic,
Pavo, ubi ita flectere didicisti vocem τεύχων? certe
Rudimentis Graecis opus est homini. ipsius paradi-
gmatis jam oblitus est. τεύχων, τεύχων. praeterea,
stipes, quae τεύχη, *muri urbis vel castelli* hic locum
habent! in aedibus, in cubiculo scena. omnino le-
gendum τεύχων. *parietum*. qua notione τεύχων aliquan-
do occurrere novi, non τεύχων.

In Menandreis p. 52. habemus aliquid magis etiam
exquisitum. ubi pro corrupto ἐπιθέτωσαν reponit
ἐπι-

obscure. in primis cavet: & certissime illud ipsi videtur: & sic addit. Similes & similes rursus idem cōmunes. ut cōsilio velintemur nos. cōmunes profectio vel puer qui talia cōstitit, non ferat exapi. id est pueri. quis unquam Similes interpreti? quis puer decennis Partheni dāi non novit: & ad hanc barbaram formam, etiam novis vocis fingere audet! hic ille est qui post Bentlejiū Menandri emendare sustinuit!

P. 79. Ejusdem furtivi is rursus nobis pro fractis in Menandreo versiculo audacter obtrahit. sed illa stribligo satis ostendit vel sola, correctionem esse falsam. licet enim passim apud Poetas argumenta negligantur, id sobrie magis sit apud Comicos & uti talia minime mutanda, quando occurrunt: sic eadem in vitis auctoribus non obtrudenda. Cereus Grammaticorum sine dabo bānēis ratis, ut ipse in Mercorum p. 48. Aristaneti censor noīter graviter pronunciat. sed non semel ita novus Pabemon hic peccat. apud Hephaest. p. 34. legitur κατέβηκε. id ille ob levissimam causam mutat in κατέβηκε. augmentum, ut vocent, omittitur, ait. omittitur a te, Pavo, non ab auctore: & quia id non adest, praesens tempus scriptum fuisse adparet. & illud longe efficacius. in accentu quoque erras κατέβηκε scribingendum esset. sed aquila non captat muscas. in Q Calabro l. 184. Πυρίκεται. Pavo. ποῦρε Πυρίκεται, vel πυρίκεται? At mutatio non opus. nam sententia proba est. & augmenti absentia innuit praesenti auctorem usum fuisse. L. III. 173. ὑποτριμνότες ὀμυλλῶ. Pavo. non convenit participium. scribe: ὑποτριμνίσαν. non scribo. nec augmentum hic in voce hac negligo. commodè intelligitur verbum ex superioribus. sic XI. 143. κατέχευετο, & XIV. 574. Παναίετο. haec etsi defendi possunt, & per se bona sunt, tamen vitiosa, si

Age libet aliud stolidissimum facinus in vertendis Graecis huic capiti adjicere. alia alias occurrent. apud eundem Hephæstionem p. 55. & 56. hoc Sapphus fragmentum elegantissimum legitur.

Ἔστ' μοι καλὰ παῖς χρυσέοισιν ἀνθήμοισιν
Ἐμφερῇ ἔχου μορφῶν, κλεῖς ἀγαπητῆ.
Ἀντὶ τῆς δ' ἐγὼ εἶδ' Ἀσδίας εἶδ' ἱεραννάν.

Est mihi pulcra puella, aureis floribus

Similem habens formam, ——— dilecta.

Pro qua ego neque Lydiam neque amabilem.

ad quos versiculos ita bellus noster nugator. pag. 151. illud addendum est uno verbo. κλεῖς ἀγαπητῆ per appositionem hic dicitur puella chara & formosa. ratio loquendi non protrita sane. clavicula dilecta: clavicula amabilis: quia scilicet pectus uniuscujusque, quanquam firmiter occlusum, aperiebat statim, ut cum cupiditatibus suis in illud intrare posset. forma & formae praestantia erat pro clavicula, qua intimos pectorum recessus sibi recludebat facile: nihil mellitius. eo sensu igitur accipiendum est illud κλεῖς. Meministine, lector, aliquid „ ineptius, putidius, exoletius, stolidius, anilius, puerilius “ legisse! cedat, cedat huic claviculae clavicula Salomonis. quae sane quodcunque promittat L. I. c. 10. circa amores, ne comparanda ad hanc claviculam Pavoninam. magis probabiles nugas effutire licuisset, si, cum Athenaeus L. VII. c. 14. doceat κλεῖδας. claves (Pavoni Claviculae erunt, quando Athenaeum edet) Thunnorum in primis deliciis fuisse assatas: & sic bellam puellam a delicatiori piscis parte fuisse vocatam; qualis comparatio valde apud nostrates viget & in cursu est (in vuoze Belgico Pavonino dixeris *) cum eximia & lauta

* Ad Aristaen. p. 268;

lauta quaevis vocitent *ῥινιδιον Σάλμων*Ⓢ. sed jocorum abunde. breviter potius omnium oculis exponamus incredibilem hominis incitiam, qua *ex puella clavim* fecerit. ΚΑΕΤΣ enim & mater Sapphus & filia ex aviae nomine pro more denominata: quae ambae a Suida memorantur in Σαπφῶ, & filia, tacito tamen nomine, ab Ovidio Epist. Her. XV. vs. 70.

Adcumulat curas filia parva meas.

ubi Bersmannus *Cleis haec. Suidas.* Et haec ad fragmentum hoc docuerant F. Ursinus in Fragmentis Poëtriarum p. 287. & J. Alb. Fabricius in Biblioth. Graeca Vol. I. p. 589. & P. Baelius in Lexico & uncam hanc esse expositionem vox *ἀγαπητά* confirmat, quae adhiberi solet de unica & proinde dilectissima prole. merito igitur haec jam refutavit doctissimus Jo. Christianus Wolfius in praef. Sapphiorum p. VIII. quod forte aegre ferens noster *δοκησις*Ⓢ (nec causa fuit tamen, humanissimis enim verbis fuit reprehensus) arripuit hanc occasionem per latus meum in Aristænetica Praefatione Virum eruditissimum, sed plumbeo telo, petendi. At, Lector, qui adhuc aliquid putaras Pavoninas esse nugas; non tibi somnia narrare videor, cum tot enormia errata in eodem genere enumerata cernas. eat, eat nunc & insultet manibus summi viri Lucae Holstenii quod in Stephano p. 203. in hoc versiculo

Τῇ γ' ἔκ Μελίτης δ' ἄνδρ' κύν' αὖ Φησὶν ὁ Πέτρ'Ⓢ

ubi ait, ex lapide nobis affabre factus est homo, ne unus Deucalion gloriari posset; se co jure usum. ridea non hominum sed lapidum ineptias. At tu, lector,

D 5

de-

detestare pravi animi loliginem error est Typo-
thetae procul dubio: vel saltem ejus, qui post Hol-
stenii mortem Stephanum edidit. nec versio adest,
qui non vapulasset vir quidam doctissimus, cui idem
error obrepfit in versione Epigrammatis

Πέτρος ὁδε ξάνοισι βοάσαι, ὡς αἰδαλὶς
Ἄσφαλὲς ἀνθρώποις εἶν' ἔειπε τυχαί.

Petrus hic &c.

at quid ipse Pavo hic perpetravit, quia forte fortuna
vox κλεις minuscule litera expressa erat, non ex lapide
hominem, quod beneficium: sed ex tenella puella
clavim ferream fecit. ut scilicet portentosus iste
Pavonis vultus diriora designaret monstra, quam
Medusae viperina facies: qua homines modo in sa-
xa non in rigidissimam ferri massam induratos acce-
pimus.

Sed me vocat ultima praefationis Pavoninae par-
ticula. Appendicem hujus epigrammatis doctissimus
Wolfius observavit esse expressam ex Homero &
ideo

M--- μαθης, ὅς μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρ.

mutat in

M--- μαθης, θιῖς μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρ.

quae omnia censor vitio creatus rursus turbare ait. at
nemo nisi Pavone vel furioso Oresta insanius de hac
observatione Viri eruditissimi dubitarit; & verosimi-
le omnino est, syllabas θις ὅς ex θῆός esse natas. noster
autem ut in fine hujus recensionis non minus ineptiret
quam

quam in principio, sic ex norma MStae lectionis scribendum ait:

Μοῖσ' ἔμαθον εἴ' εὖ, ὅς μοι εὐπύσιον ἦλθεν ὄνειδος.

primo nota elegantiam Pavoninam in literula δ. quae hic mira cum ἐμφάσει ponitur. deinde nota solitam in Pavoninis emendationibus stribiliginem: nempe δ' εὖ ita postponi. facillima tamen haec auctori videtur emendatio. nam *pro μάθον* vel *ἔμαθον scriptum erat* (at *ἔμαθον* scriptum fuisse primum constare debebat) *occultata cauda μάθ' vel ἔμαθ'.* ita solet Pavo compendia literarum fingere quae in nullo unquam MSto exstiterunt. homo ἀλάζων, qui cum nunquam Codices MStos versarit, vel si versasset, non uti scivisset, tamen in membranis legendis aevum trivisse vult videri. addit praeterea, *ei qui verba facit regerere, verba quae fecisti, intellexisti, stultitiam esse omnem stultitiam superantem.* quibus verbis quid intellexerit doctor subtilissimus, alias intelligemus, spero. sufficebat hic vertisse, quae in Graecis. ea corrupta: nec Pavo verum vidit. an *is* vel alius postea ex puteo extracturus sit veritatem, θεῶν ἐν γένεσι κῆτω. Et sic pervenimus ad finem *Ἰππερίσεως*, qua sane artificio novo & plane admirabili emendatum & restitutum dedit hoc epigramma Joannes Cornelius Pavus, ut sibi videtur, Criticus optimus maximus; at ut mihi & aliis sedet, patellarius & minorum gentium; si quidem gentem habet; & non potius ad aëriarios, Cerites & capite cēfos rejiciendus sit, ad quorum tabulas principes in literis viros toties detruxit. Et sic praefationis huic parti ad nos & Cl. Wolsium spectanti satisfactum arbitrantes, reliquam eruditionis qualiscunque Pavoninae supellectilem, ut promissimus, recensēbimus. incipere
animus

animus erat ab ovo, & primam ejus opellam, epistolam Vibio Sequestri praemissam, percurrere, nam jam hic Pavo, Pavo est: sed prius potius rerum quasdam summas per capita persequemur, quia sane libellus in nimiam molem excresceret, si in singulis libris & notis sigillatim maledicta, inscitiam, stoliditatem, ineptias, audaciam, jactantiam, nam nulla animadversio est in ullo ejus libro quae non aliquo ex his vitiis & aliquando pluribus & omnibus simul laboret, vellemus excutere. Quare age primo loco quam bonus sit Grammaticus ex paucis speciminibus mecum contemplare.

CAPUT IV.

De infantilibus Pavonis peccatis circa prima Linguae Graecae elementa.

Qui novus ad lectionem scriptorum Pavonis accedit, eumque Lynceis adeo oculis uti in aliorum lucubrationes animadvertit, ut ne minima *παρρησια* sine censura acri praetermittat, ac curationem non solummodo summam in suis libris adhibere verosimile putaret: verum etiam in primis sibi cavere ne turpissimorum errorum ipse reus fieret. quam autem plane contrarium obtineat, ex superioribus hic illic patuit. illis nunc adjiciemus insigniora etiam inscitiae & summae ignorantiae quaedam specimina, ex quibus manifestum fiet non decennium puerorum sed & juniorum vitia ab ipso in Etymologiae & Syntaxeos canones circa ipsas declinationes & conjugationes & alias Grammatices partes committi: ut ita majorem in modum mox contumeliosissimum virorum maximorum contemptum & insolentissimam sui jactationem mireris atque indigneris.

ris. Age, Lector, inspicere Q. Calabrum Lib. III.
vs. 412.

οἷη δὲ ἐκ πολέμοιο βεβλῶν ἐς τῆχ' ἀλείων
οἰμωγὴ πέλειαι.

*qualis a pugna hominibus in praecordia inclusis
ploratus existit.*

Pavo. ἀλείων hoc ab αἰλῶ : ὅς captos signi-
ficat . . . sic sententia bona est ὅς verba sunt
bona. αἰλόντων ἐς τῆχ' ἐκ πολέμοιο. interpres
insulse.

αἰλόντων ab αἰλῶ derivatur ! quale monstrum,
"Ἀπολλὸν ἀπτερέπαι ! pudeat, pudeat, Pave ! puer ex
tertia classe novit αἰλῶ capio tempora sua mutuari
ab αἰλῶ vel αἰλωμι & in Aoristo secundo αἰλόνς forma-
re : idque in Genitivo facere αἰλόντ'. ut δὲ δόντ' :
non αἰλόντ' non δόντ'. at αἰλῶ vel αἰλῶμι congre-
go, contrahō. habere αἰλῶς. congregatus, conspissatus. id-
que in genitivo habere αἰλόντ'. ut δόντ'. non
αἰλόντ', non δόντ'. vox frequentissimi usus apud
Homērum. II. π. 714. ipsissima locutio.

ἢ λαὸς ἐς τῆχ' αἰλῶναι, vel populos muro includi.

II. φ, 607.

πόλις δὲ ἱπλητό ἀλείων. urbs implebatur ab inclusis.

II. X. 47.

τρέων ἐς ἄστυ αἰλόντων, in urbe conclusorum.

& vs. 12.

ἐς ἄστυ αἰλῶν, in urbe conclusi sunt.

Hesy-

Hesychius αλέντων ἢ συγλησάντων ἢ ἀθροισθέντων, ἢ συ-
σρεψάντων. Alterum Homero, ut hoc obiter obser-
vem, producit. Il. E. 487.

αἰψῖσι λίνε αἰλόντε πανάγχε.

nexibus lini capti omnia trabentis.

licet alii corripiant. Ut Aeschylus Agamemn. 332.

καὶ τ' αἰλόντων καὶ κρατησάντων δίχα.

in Eumen. 67. Ita Oppianus L. III. Hal. 604. & alii
passim.

Quin optime quoque sibi ita constat sententia. vo-
ciferatio & ejulatus erat, qualis solet excitari ab iis,
quorum urbs incenditur & vastatur, in quam post
praelia in apertis campis vel in propugnaculis oppidi
commissa, compulsi & conclusi fuerant. talem cla-
morem vide παθητικῶς valde descriptum a Diodoro
Siculo L. XIII. p. 181. & Aeschylō in Septem contra
Thebas vs. 260. ut plane ebrium fuisse oporteat Pa-
vonem, cum haec scriberet, & etiam addere ausus
fuerit. *interpres insulse*. imo tu insulsiſſime & stoli-
diſſime, ut omnes & singuli vident *nunc*.

In Aristaeneto L. II. Ep. XIV. Καὶ τ' τεύχων ἐφα-
πτομένη σὺν δακτύλῳ ἐφίλῃν ὑπερχαίρῃσα, legitur. dic,
Pavo, ubi ita flectere didicisti vocem τεύχων? certe
Rudimentis Graecis opus est homini. ipsius para-
digmatos jam oblitus est. τευχέων, τευχῶν. praeterea,
stipes, quae τεύχη, *muri urbis vel castelli* hic locum
habent! in aedibus, in cubiculo scena. omnino le-
gendum τοίχων. *parietum*. qua notione τεύχων aliquan-
do occurrere novi, non τεύχων.

In Menandreis p. 52. habemus aliquid magis etiam
exquisitum. ubi pro corrupto εἰθέτωσαν reponit
εἰ-

ἑμελείου. in primis curent : & certissimum illud ipsi videtur : & sic adstruit. ἑμελέω diligenter curo. idem ἑμελέω. ut ἑδεῖδω vehementer metuo. dignus profecto vel puer qui talia effutit, non ferula excipi, sed ῥαδαυγίζεσθ. quis unquam ἑμελέω usurpavit ? quis puer decennis ἑπελῆμαι dici non novit ? & ad hanc barbaram formam , etiam novas voces fingere audet ! hic ille est qui post Bentlejum Menandrum emendare sustinuit !

P. 79. Ejusdem sartaginis πέμποι nobis pro ἱπέμποι in Menandreo versiculo audacter obtrudit. sed illa sribligo satis ostendit vel sola , correctionem esse falsam. licet enim passim apud Poëtas augmenta neglegantur , id sobrie magis fit apud Comicos. & uti talia minime mutanda , quando occurrunt : sic eadem invitis auctoribus non obtrudenda. Canonum Grammaticorum sine dubio habenda ratio , ut ipse in Mercurum p. 48. Aristæneti censor noster graviter pronunciat. sed non semel ita novus Palaemon hic peccat. apud Hephaest. p. 34. legitur κατὰ θνάσκε. id ille ob levissimam causam mutat in κατὰ θνέσκε. augmentum, ut vocant, omittitur, ait. omittitur a te, Pavo, non ab auctore : & quia id non adest, praesens tempus scriptum fuisse adparet. & illud longe efficacius. in accentu quoque erras κατὰ θνάσκε scribendum esset. sed aquila non captat muscas. in Q Calabro I. 184. ἑπιδέρεται. Pavo. ποππε ἑπιδέρετο, vel ἐπεδέρετο ? At mutatio non opus. nam sententia proba est, & augmenti absentia innuit praesenti auctorem usum fuisse. L. III. 173. ὑποτρομίοντες ὀμπκλῶ. Pavo. non convenit participium. scribe : ὑποτρομέσκον. non scribo. nec augmentum hic in voce hac negligo. commodè intelligitur verbum ex superioribus. sic XI. 143. κατὰ χέυετο, & XIV. 574. ἑπαιάινετο. haec etsi defendi possunt, & per se bona sunt, tamen vitiosa, si

2 Critico intrusa: & saltem negligentiam Pavonis ostendunt & pravum iudicium.

At quam versatus sit in conjugationibus Graecis duobus jam tribusve exemplis patuit. tria alia adjiciemus. primum ex Anacreonte, Od. IX. vs. 35. ubi Columba ait suscitanti

ἔχεις ἅπαν', ἀπείλθῃ,
λαλιτέραν μ' ἔθηκας,
αἰθρώπῃ, καὶ χορώνῃς.

Pavo. nescio quid alii dicturi sint; mihi certe ἀπείλθῃ minus arridet, ubi ad singula paulo accuratius attingendo. quid multa? Fallor, aut ipse Poëta suavicolus scripsit,

ἔχεις ἅπαν', ἀπείλθω.

sic nihil accommodatius. & porro hoc illustrat nostra formula, quam sciunt lepiduli: rustici non: [*ik ga been*] Quare de hac suspiciuncula, ut modeste vocat, vix dubitare possumus. at scio doctissimos Actorum Lipsiensium auctores dudum ne minimum quidem dubitasse, quin ἀπείλθω sit puerile admodum vitium pro ἀπέρχομαι & ferula dignum. quibuscum ego sentio, & omnes & singuli sentient, qui Graeca elementa callent. nam si tu exceperis esse subjunctivi modum, prius docendi sumus in adfirmantis sermone, isti modo locum esse. vide ipsos in Actis anni MDCCXXXII. p. 205.

- In Horapoll. p. 277. πληρώσαν. praesens hic & idem quod πληρούσαν *complementem*. Mercerus pessime *completis*. hominem audimus tantum quod ex Ionia adpulsum, vocales contrahere nescit. quis enim in prosa alias non πληρῶσαν dixerit? notes praeterea novam doctrinam, Aoristum hic praesentis vice fungi. At

At bella, bella suppeditat nobis locus Calabri
L. VII. 258.

Ἦν βῆς ἐν ἱερῶν ἀπαρέστον μεμακῆα
Πέρτεν ἐλὼ δίζηαι ἐν ἄγκισιν, ἀμφὶ τῇ μακρῇ
Οὐρεῖ αἰπιοῖο πειβρομέεσι κελῶναι.

Pavo. pro πειβρομέεσι, ubi δίζηαι praecedit, rectius
legeretur πειβρομέεσι.

Ride, ride. homini qui † *Graeca non tumultuario
didicisse se* gloriatur, δίζηαι est subiectivus, ignotum-
que ei est obvium verbum δίζημα? o incredibilis stu-
por & ignorantia? Theocr. XVI. 67.

Δίζημα δὲ ἔνι θνατῶν κεχαρσμένῳ ἔνθω.
VII. 60. Πλίσον δίζημένῳ ἐς Μιτυλάαν.

hunc locum tetigit rursus ad Lib. XIV. vs. 264.
ubi Rhod. χέντ in χένη mutat. & Pavo addit. *miror,*
ubi banc modorum convenientiam toties in his negle-
xit R. In addendis autem ait. *Ex. gr. V. 389. VII.*
258. ubi nos correctorem egimus non male, sed minus
etiam necessarie. ubi nondum resipuit & modo agnos-
cit aliquando modorum differentiam dari. quod ad li-
brum quintum nondum noverat, quodque extra du-
bium apud Gr. & Lat. vide Horat modo Lib. I. Od. 8.
ubi frustra hac differentia offenditur Cl. Bentlejus.

Stolidus hic error inde ortus, quod parum illi no-
ta ipsa verba Δίζω & Δίζομαι. nam significationem eo-
rum, eandem cum δίζημα, modo per nebulam vidit
ad Lib. IV. Calabr. 15.

Ἐταίρε τῇ (Ἀργείας) ἀνίη
Λευγαλῆ, καὶ πένθῳ, ἐπεὶ ῥά μιν (Achillem) ὡς ἰὸν ὕα
Δίζοντο.

E

Rhod.

† Ad Anacr. p. 59.

Rhod. f. ἀζοντο. *colebant*. Pauw διζον' *desiderabant*, *curabant*. Hesych. διζεν, φρονιζεν, ἱευνᾶν, ζητεῖν.

At malum, Pavo, quid Hesychius huc facit, cum vox significatione & *desiderare*, *quaerere*, milles occurrat: nec significatio *curare* hic, & forte nullo in loco ἀπλῶς obtineat. *cum cura quaerere, desiderare* notat, ut absentes & mortuos solemus. & ita saepe *desiderium* & *desiderare* apud Lat. verte igitur *desiderabant*. vel *quirebant*. non *curabant*. Horat. I. Od 24.

*Quis desiderio sit pudor aut modus
Tam cari capitis?*

Et L. IV. 5. *Sic desideriiis ista fidelibus
Quaerit patria Caesarem.*

Theocr. XXV. 37.

Ἡέπι Ἀργείλῳ ἢ καὶ δμῶν ἡνὰ κείνῃ
Δίξαι.

Theogn. 83. τὰς δὲ ἔχ' εὐρήσεις διζήμενθ'. *cujus* vs. 415. quidam, διζημαι cum Pavone ignorantes, ediderunt διζόμενθ'. alii cum Codd. recte Διζήμενθ'. de mortuis Anthol. L. III. p. 212.

Εἰ ᾗ Μένανδρον
Δίξαι, δῆης ἐν Διὸς ἢ μακάρων.

L. III. p. 234.

Κρηθίδα πλὺ πολύμυθον, θπισταμένλῳ καλὰ παΐζειν,
Δίζοντα Σαμίων πολλάκι θυγατέρες.

Noster quia hoc non perspexit, in Calabri loco quoque non incongrue legi posse putat. φιλεῖν' vel φιλεῖν'. at, Pavo, qui reprehendis R. quod ἀζοντο sit nimium; quia *filius patrem, non pater filium colit*: id quod nec omni ex parte verum: nam major minorem etiam *colere & observare* dicitur: & Aeschyl. Eum. 1005. παλαιδ' δ' ὑπὸ πτεροῖς θνῆς ἀζεται πατὴρ. vide Supplic. 660.

Tunc

Tunc contendis recte Graecos dici Achillem *amasse* ut *filium*? non *amabatur* Achilles, sed *timebatur*. ob virtutem tamen ex oculis sublatum quaerebant & desiderabant. praeterea illud φιλεῖν ostendendum fuerat Calabro aliis in locis placuisse. Sed quia Auctor Hymni XXIV. inter Homero adscriptos φιλεῖναι habet, Calabro hoc infarciendum. at nondum ad Critica pervenimus errata, in puerilibus vitiis versamur. patebit tamen, te tibi vaticinium cantasse ipsum, cum de Bentlejo scribebas, † *sic hominem ubique in se licitas subsequitur, sive mascula, sive puerilia tractet.* O impurum Pavonis rostrum!

Quoties autem non ante adspiratam vocalem tenui consonanti locum vel facit vel relinquit in Hephaestionis contextu p. 14. vitio typothetico litera ommissa in φώως ἦνε. ἡνίκ'. ‡ ibi Pavō p. 110. scribe: γένετ' ἡνίκ'. imo γένεθ'. de hoc loco plura dicentur alias. sed cur non hic dicam? ibi pergit igitur.

Γείτων | ἰσπαρ|χὸν κ|εῖ|νε καὶ | ἀρμόδι|Ⓢ.

ineptissima dimensio, quae effecit, ut ineptientes ineptissime etiam pro ἀρμόδιⓈ scripserint ἀρμόδιⓈ. tu scribe, ut pentametrum iterum pentametrum se prodāt

Γείτων | ἰσπαρ|χὸν | κ|εῖνε παῖ | ἀρμόδι|Ⓢ.

At ignoras, magister, duplicem dimetiendi pentametri modum: quem prodit Terentianus Maurus p. 80. & quem didicisse oportebat ex magni Vossii Proſodia p. 157. nempe tertio pede spondeum, duobus ultimis Anapaests duos agnosci.

Naturae sequitur semina quisque suae.

quare ipse ineptis, dum plus emendas, quam debebas. debebas enim modo duos ultimos pedes rectos

E 2

red-

† Menandr. p. 144.

‡ Recte Juntina Editio.

reddere, qui curvi fuerant †. quod attinet ad duas emendatiunculas, eas suffuratus es vel F. Ursino in Lyr. p. 161. vel H. Stephano in Antholog. p. 513. vel Meursio in Pisistrato p. 100. vel Vossio in Profodia. quibus omnibus locis & forte decem aliis sese recte haec habent. in isto loco Profodiae praestitisset longe variam nonnullius momenti lectionem observasse, & ponderasse. legitur enim ibi

Γείτων ἰσπαρχὸν ἦγε καὶ ἀρμόδιⓄ.

At quam ridiculus hic Pavo! qui cum tot in locis recte legatur γίνεθ' ita tamen philosophatur. „*scribe* „ *φώς γίνετ'.* *operarum videtur error.*“ qui de tali re dubitare potest, trypanizetur.

In eodem Hephaest. p. 58. ἰπ' ἰμέρεω. Pavo ita reliquit. Ursinus p. 13. & Wolfius p. 64. recte ἰφ' ἰμέρεω.

P. 87 laudatur primus versus ex Euripidis Bacchis:

ΔιόνυσⓄ, δὲν πικρὴ πότ' ἢ καὶ δμυ κέρη.

non potuit corrigere πόθ'.

In Calabr. X. 335. corrigit:

Ἐξομένη καὶ ὄλυμπον τ' ἦγε διός.

saltem θ' scripsisset, & caesura carentem versum post tertium pedem condonassemus numerosissimo voluminum Pavoni, licet optime Rh. ὀπη correxerit.

IX. 353 corrigit λαίνοον τ', ὄη.

XI. 93. legendum pronunciat πότερην τ' ἡφάστοιο.
278. corrigit. τ' δέ τ' ἰσπ' ἐννεσίησι.

L. XIV. 210. homo haec vitia forsan olfaciens etiam de-

† In Phile p. 241. ait: hic *ἀεόχων* vocatum est, quod *supra curvum correximus.* eleganter.

defendere videtur, quasi utroque scribi posset modo. *scribe*, ait, μέμνητ' vel μέμνηθ', ὅας. Sic L. V. 25. legitur ἐνθ' ἄρα καὶ πόλεμος. Pavo. ἐνθ' *hic positum pro* ἐν τε, *quod ἐν ᾧ excipit. quare malle* ἐντ' *ne male accipiat* pro ἐνθα. at, Pavo, † *non malle sed scribere debemus* ἐντ'. aliud barbarum. quis adspiravit tenuem ante spiritum lenem?

In hoc genere autem valde ridicule *cespitavit* Natutulus noster in Anacreonte p. 56.

Θείλω, θείλω φιλήσαι.
Ἐπειθ' ἔρω φιλεῖν με.

En Pavonina: *Liber Vaticanus.*

Ἐπειθ' ἔρω φιλεῖν με.

nihil ineptius, ubi mox sequitur ὅτι ἐπείθω. Et tota sententia hic desiderat ἐπειθε. Barneſius hoc recte, sed illud male, quod ἐπειθ' scribendum putet, recepto φιλεῖ. nam quid? an ἐπειθ' pro ἐπειθε ante vocalem non noverat vir Graece doctus? vab, vab ineptiae.

En notam Rev. Josephi Trapp: qui post Pavonem edidit Anacreontem, & in calce brevem sed justam censuram in Pavoninas nugas exercuit. idem est, cujus in manibus sunt elegantissimae praelectiones Poëticae. ille p. 196. *voluit dicere procul dubio Vir Graece doctus de Pauw, ante vocalem adspiratam, nam ante vocalem non adspiratam* (qualis est, de qua agitur i in ἔρω.) ἐπειθ' pro ἐπειθ' novit nemo. o miselle Pavo. Anglis quoque jam innotescis & exhibilaris. nunquam, nunquam jam Canonicus fies Windosorientis. Itineris Britannici in aeternum jam obliviscere:

† Id in Mercerum jaetat. Aristaeon. p. 109.

viscere: & eme sepulcrum in Joannaea aede Ultrajecti.

Haec quamvis levia: ad nitorem linguae faciunt; nec debent hae minutiae, si ita vis, negligi ab eo, qui edit Auctores Graecos. qui talia negligeret in Latinis exhiberetur: & proin noster jam nunc non nisi sibilis excipiendus. ex.gr. in Theognide passim in Editt quibusdam $\epsilon\phi'$ $\epsilon\rho\gamma\mu\alpha\sigma\iota\nu$ editur. at Codd. & Editt. meliores $\epsilon\pi'$ $\epsilon\rho\gamma\mu\alpha\sigma\iota$. si quis Theogniden edat, ut metur, taliane negliget?

Ad aliud genus peccatorum transeamus, non minus ei frequens. nempe $\overline{\nu}$ $\epsilon\phi\epsilon\lambda\kappa\upsilon\sigma\iota\kappa\acute{o}\nu$ negligit saepe ante vocalem, cum Codd. antiqui etiam illam litteram addere saepe ante consonantes soleant. quam ut alii ad Grammaticam $\alpha\kappa\rho\lambda\beta\epsilon\iota\alpha\nu$ ostentandam ejecerunt; sic Noster forsitan negligit, ut suam ostendet $\alpha\nu\alpha\kappa\rho\lambda\beta\epsilon\iota\alpha\nu$ verbo novo veniam des, Pavo, qui tot nova finxisti: aliquot decades mox recensentur. in eo genere, exempli gratia, peccat versiculus Aeschyli Eumen 7. ubi legendum. $\phi\acute{o}\iota\beta\eta$, $\delta\acute{\iota}\delta\omega\sigma\iota$ δ' η $\gamma\alpha\nu\acute{\epsilon}\theta\lambda\iota\omicron\nu$ $\delta\acute{o}\sigma\iota\nu$: causa in aprico est. vulgo $\delta\acute{\iota}\delta\omega\sigma\iota\nu$. sed ad Pavonina.

In Horapoll. L. I. c. 8. $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\alpha\sigma\iota$ $\alpha\gamma\nu\omicron\upsilon\lambda\epsilon\varsigma$. quod & in notis p. 281. si Ionice scripsisse ostendat Philip-pum, & hoc ignoscemus, ea conditione tamen, ut auctorem sibi ubique similem reddat. p. 323. *liber ille sacer*, ait, $\gamma\epsilon\gamma\mu\mu\alpha\sigma\iota$ $\text{A}\iota\gamma\upsilon\pi\tau\iota\omicron\iota\varsigma$ *consignatus erat*. in Aristaen. p. 108. $\pi\acute{\alpha}\sigma\iota$ $\epsilon\acute{\iota}\nu\alpha\iota$. Aristaen. p. 244. e contrario peccat, & aliquoties $\epsilon\zeta\iota\nu$ $\delta\epsilon\delta\omicron\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu$ scribit. ubi ex mera contradicendi libidine certissimam emendationem Merceri $\epsilon\zeta\omega$, $\delta\epsilon\delta\acute{o}\chi\theta\omega$ convellere conatur, & ridicule addit: quin $\epsilon\zeta$ *commode scribi posset*. $\epsilon\zeta\iota\nu$, $\delta\acute{\epsilon}\delta\omicron\kappa\tau\alpha\iota$: sic enim $\epsilon\zeta\iota\nu$ cum emphasi occurrit etiam alibi, nisi me memoria fallat. procul dubio te fallit, o litterarum Graecarum oblivio. Sed plura ad Aristae-netum.

netum. in Calabro L. V. 40. Rhod. & Scal. pro
 χεῦε, ὅτ' scribi iubent recte χεῦεν ὅτ'. quid noster?
Non necesse, & spiritus asper facit, ut hiatus non sit
indecorus & φορτικῶς addit, *ne simus nimis diligentes*
in his. at nonne nimis diligens tu in eodem Calabro
 L. XI. 4. cum operae pretium duxisti commemorare,
 in Basileensi esse οὐκ ἄγε pro ἔλγε: & id ex-
 pressisse R. in sua editione? nonne hoc sine nota cor-
 rigere potueras, o minutiarum pater! At de vi aspira-
 tionis opportuniori loco. quia pueritam alta, tam recon-
 dita, non adeo capiunt. versamur adhuc in infantilibus
 tuis vitiis. ad hoc genus facit, quod legimus in Horap.
 p. 281. ἐπειδὴν δὲ γρήγη, οὐκ ὅπερ πανίως γίνεται, δύο
 ῥήσιν καὶ, ἢ δύο θηλυκά. de audacia inferciendi particu-
 lam negativam nihil dico jam: saltem ἔχ' ὅπερ scripsisses.
 nota quoque facilem verborum ordinem, qui admo-
 dum favet scilicet emendationi. gravius autem etiam
 peccavit in eodem Horapoll. p. 275. ubi etiam au-
 dacter infercit hanc voculam & scribit ἔ' ἀθάνατον.
 & ne vitium typographicum putes p. 321. idem vi-
 tium repetit, μόνον ἔ' ἀθάνατον. an & hic *spiritus as-*
per facit, ne hiatus sit indecorus?

Sed nates meas ferit spiritus quidam asper & teter
 ex Sicilia; *propudiosum* illud *anotisphoros* secum ve-
 ctans; in quo ceu scopulo, vix e portu solvens * *Pav-*
onini ingenioli cymba naufragium fecit. forte quia in
talibus allidere non adeo periculofum arbitretur: pes-
 simum tamen omen futurarum calamitatum fuisse
 adparet! intelligo, omnium primam notulam, quam
 ex cerebello Seraphinico protrusit Pavonis stupor
 in Vibii Sequestris haec verba: *Anecus Siciliae, qui*
per duo millia passuum sub terra mergens Syracusis
mari miscetur, appellaturque Ano, post Anopos caenos,
superior

* De Alea p. 140.

superior Anotēphoros. Ubi post alias inanias, de quibus nunc nihil dicam (ex. gr. quod defendat *Aneus*, cum in duobus Cod. *Ancus*. quo modo & meus liber: quod somniet *Anopos caenos* esse mutandum in *Anopos καὶνός*. cum Codd. constanter habeant *caenos καὶνός* & *Anopos* boni commatis putet) haec effutit. Tandem propudiosum illud *Anotēphoros* muto in *Anoposphoros*. scilicet ut *bosphorus*, *maris dicitur angustia*, *quae bovis natantis recipit trajectum* . . ita pars *fluvii alveus Anapi superior*, qui Oceano proximus, *Anaposphorus*, quia deducit quasi, eique procurat *transitum*: uno verbo *Bosphorus bovis*, *Anaposphorus Anapi trajectus*? quid quaeso probabilius?

Haec nota tam singulari doctrina sane referta est, ut Pavum credam per quindecim brumales noctes ipsi doctrinarum Deae Παλάδι Ἀθηνῆ incubuisse. primo enim discimus Insulam Siciliam in Oceano sitam esse: & in eum se exonerare Anapum, non in majorem portum Syracusanum. Nam Geographice, & ut jam tum meditans novam Stephani πρὸς πόλεων editionem hic loquitur Pavo, non poëtice; qua lingua sane Oceanus aliquando mare mediterraneum notat, sed qua semel modo in aevo utitur Pavo, post Jubileum nempe. secundo discimus φέρει hic notare *trajectum*. ego putaram πόρτι, unde πορεύω, id notare: at Giganteum illum Sanctum Χεῖροφόρον dictum, quia sacrum onus humeris per flumen Jordanis transportasset. & sane *alveus superior Anapi* apte dici videretur *Anaposphoros*: quia ita humeris quasi Anapum fluvium veheret, nec inconcinne alvei dicantur *vehere*, *vehere aquas*. Tertio hinc discimus Graecos solere integra, non in fine fracta, vocabula componere: quare Codd omnes corruptos puto in voce Χεῖροφόρτι & similibus. Scribendum enim Χεῖροσφόρτι

ut

† Menandr. p. 137. ubi Bentr. Socrati incubare fecit.

ut ἀναποσφύρεθ. sic enim quoque ipsum illud βροσφύρεθ. sic στελασφύρεθ & σακεσφύρεθ & alia. denique hinc constat omnes eruditos errare, qui cum * Stephano Byzantino censent illos πλεγματιζειν qui cum spiritu scribunt. &, ominor, miser Stephanus olim hoc nomine vapulabit, vel barbarus ejus epitomator Hermolaus. procul dubio quoque Poëtarum Graecorum fospitator noster, quando Orphea edet, in Argonauticis reponendum docebit vs. 1053.

Δίσσαις δὲ ἐν τελμόροισι βοὺς φόρον ἱξικόμεθα.

ubi nunc pessime legitur *Βοὸς πόρος*, Stephanus quoque addit, accolis *Bosphorion* dici, non contra. quidni ipsorum *ἐγχεσίων* hic auctoritas praepolleat: praecipue si huic suffragium Pavoninum accedat. quin sic hodie vocari probabile fit; legi enim modo in Novellis diei Saturni proximi, *Tattaros Bosphorum* transisse. facebant, facebant igitur qui contra auctoritatem Tattarorum, Pavoninam, & Gazettarum *bosporos* scribunt. ad alia. sed verbum. en scripturam Cod. mei Vibiani. *Ancus Siciliae, qui per duo millia passuum sub terram mergens Siracusis miscetur mari, appellaturque ano post anopos caenos superior anatos phaeos.*

* Videatur Cl. Dausquejus in Orth. T. II. p. 61.

[illegible]

* *ECce Palaemonia fit Pavo quantus in arte!
Pavo rudimentis clarus ab ipse suis!
Cedat Aristarchus, veteris laus prima cathedrae:
Cedant Vossiodae, Scoppiadaeque simul.*

Atque

* Inscriptionem hujus Elegiae, ut ab insulsis librariis pro-
fectam, omisimus.

E 5

*Atque omnes fonticae proni venerationem habenas,
 Grammaticus nomen quis dat habere Canon.
 At tu majores, Lector, comitare triumphos,
 De Criticūm tota quos sibi gente parat!
 Scaligeros cernes, manibus post torga retortis,
 Aonidum frustra perdita sceptrā queri.
 Quique erat adsuetus comes ire Casaubonus illis,
 Ibit inauratas squallidus ante rotas.
 Nostin' non una percussū pectora plaga,
 Figentemque solo lumina torva virum?
 Optimus interpres veteris Salmasius ævi
 Hic est: at titulis excidit ille suis.
 Huc & Merceri venient, venientque Valefi:
 Pompa Brodæus erit, pompa Bochartus erit.
 At quantum tribuet mulier decus una triumpho
 Anna Fabri, docto filia docta patre!
 Barthius en duris oneratus colla catenis
 Nutat: at Hoeschelii compede crura sonant.
 Et cum Bersmanno rapitur Camerarius ingens.
 Tu, Rittershusi; tu, Rhodomanne, gemis.
 Fallor an e docta captivos gente Britannum
 Baxterum video, Barnesiumque senes?
 Hei mihi! stigmatibus compuncti membra probrosi
 Corpora vix miseri debilitata trahunt!
 Fallor an & domiti descent civilibus armis
 Heinsius amissum Meursiadesque decus?
 Adspice, dejecta præeunt cervice, quot aetas
 Nostra pares priscis jactat habetque viros.
 Quisquis enim Phoebi fuit unquam castra secutus,
 Aut dedit, aut jamjam colla premenda dabit.
 Nomen & hinc Pavi, Criticis fatale domandis,
 Fama trecenteno gutture sola canet.*

CAPUT V.

De contumelioso Pavonis scribendi genere.

Viris Criticae arti inpenitus deditis etiam mali libri hoc in genere leguntur. notus proinde ipse

*Durus homo, atque odio qui possit vincere quemvis,
 Confidens, tumidusque: adeo sermonis amari
 Scoppiadas & equis Vallas praecurrat ut albis:*

ut autem ceteris quoque ejus incomparabilis maledicendi & convitiandi petulantia quam plenissime & facillime innotescat, Indicem confecimus virorum eruditorum, quos passim indignis modis proscindit. quos inter non modo de plebe literatos; sed principes Viros demiraberis inveniri. hoc capite autem non inquirimus, utrum hallucinati fuerint illi, quod ab humana natura non alienum. Sed an, si vel gravissime errassent, tam contumelioso stylo eorum errata deceret exagitari tuum erit decernere, Lector. Et tamen in plerisque locis horum emendationes & explicationes, si non omni exceptione carentes, saltem Pavoninis commentis longe praestantiores. sed illud jam non agimus, ut tamen fatigatas rauco tot convitiatorum strepitu identidem recrearemus aures, hic illic notulam subjecimus.

*Scoppiadas & equis Vallas
 praecurrat ut albis:*

INDEX

INDEX A T E R

JOANNIS CORNELII PAVONIS,

τῷ Συκοφάντῃ τῷ καθολικῷ.

A L D U S *

In Horapoll.

p. 287. ἀνελεγει *Aldi ipso inepto ineptius.*

JOSUA BARNESIUS & WILHELMUS
BAXTERUS. *Angli.* †

Ad Anacreontem.

p. 5. ex uno illo odario integrum poema sibi confinxit satis *solide pro more suo.*

p. 20. quid Baxterus ! ex nomine fecit verbum, & legendum esse censuit. adeo *putide & inepte*, ut
nihil

* Poteram re vera hunc virum hoc in albo omisisse : sed sic Alphabetum capite caruisset. scomma enim non in personam, sed in lectionem : quod tolerabilius. & saepe eo genere delectatur. praecipue vero debacchatur in Codd. quos non amat, quia iis uti nequit : & in primis saepe admissis invehitur habenis in Vaticanam Anacreontis membranam : quia, credo, ipsa alii usi cum fructu fuerant, vel quia ego ipsi eam commendaram.

† Comparavimus hos viros, quia paribus convitiis excipiuntur. En pauca e plurimis.

nihil magis. nam ut alia praeteream, *barbarum* est illud *ipū es* & dignum ipsa *morbonia*. Quare Barnesius si *sapuisse*, *nugas* illas debuisset proscribere.

p. 21. Dii boni! quidquamne *solidius*? quidquamne *ineptum* magis?

p. 25. longe *ineptissima* haec Barnesii conjectura. sed criticus ille *ineptiebat* plane, nec ullum habebat *judicii* usum.

p. 32. qui δὲ ante *φιλιππον* producunt, *splendide* *nugantur*. ut sic repetitio quaedam notetur. quod adeo *ineptum*, ut nihil magis. *Vab ineptiae*, quae stomachum mihi cient.

p. 40. Barnesius vertit. quam *insulse*, vix dicam *tibi*. dicam tribus verbis, quod verum est & olfacere non potuit bonus; quia nares habebat obesas.

p. 68. Barnesius — nihil *stultius*, nihil *insicetius* unquam vidi.

p. 79. quod nonne egregium & vere Barnesianum? sed ita forte bonus, ut *nullibi sibi esset similis*.

p. 95. fateor nihil suavius & Barnesianum magis excogitari potest. quare pauci credo appetituri sunt, quod ille sibi intrivit soli.

p. 108. si Barnesium & Baxterum audias . . . quod commentum adeo *insulsum*, ut nihil magis . . . *falsissimum* igitur est quod *blaterant* miseri.

3) p. 169. & tamen conjecturae *insulsa*e parens . . . secutus est pravum. mirarer, nisi ita saperet ubique. *

p. 173. quicquid Barnesius aliique *ineptientes blaterant*,

p. 204. de cetero, *nugae* & *nugae* merae sunt, quas
Bar-

* Et hic tamen B. suspicionem adprobat & suam facit.

Barnesius Barnesiique similes hic crepant de Venerere *αἰσχρολογία*.

p. 222. Baxterus suo more perperam & *inepte*.

p. 267. vah *ineptiae*, quae ipsis *pueris* sunt indignae, & nauseam mihi creant.

p. 272. *insulsum* Barnesii commentum.

* p. 297. apage apage *ineptias* plus quam *ineptas*.

Ad Hephaestionem.

p. 132. Barnesius in fragmentis Anacreonticis vere *ineptit* . . . ride, ride hominis acumen.

p. 133. nihil *ineptius* unquam vidi. sed ita sapiebat ille.

p. 146. Criticus *dupondius*.

p. 151. per imprudentiam hominis irrepsit.

CAS.

* Haec solum ad Anacreontem in Baxterum & Barnesium evomuit. ab ultimo tamen in primis innumeras auctoritates suffuratus est, imo ex eo omnem farraginem fragmentorum intervertit, plagium occultans, dum *ἑστία δεῖπνον* exhibet. imo etiam auctores ad unum omnes, ubi inveniuntur ex eo descripsit, sed in eo etiam arte quadam utens. ut ex. gr. quando Barnesius pag. laudat, ille librum & caput citet, & contra. quam autem ipsi curta supellex domi sit, inde patet, quod ne unicum fragmentum sua industria acquisitum adjecerit: cum tamen procul dubio plura hic illic lateant, & nos suo loco quaedam adposituri simus. in praefatione tamen Barnesium inter ceteros nominare dignatur: sed ipsi omnia deberi agnoscendum fuerat.

CASPAR BARTHIUS.

Ad Aristænet. ep. II. VII.

p. 222. quod adeo *ineptum*, ut nihil *ineptius* excogitari possit.

Ep. II. XXI. p. 282. *insulse & coacte*: ita ubique ille, praecipue in Graecis. deceptus est vir *Nasutus*. quod adeo *putidum*, ut nihil re vera excogitari posset magis.

* RICHARDUS BENTLEJUS, *Anglus*.

In Menandreis Emendationibus.

p. 8. quia *mares* plus amat homo, quam *Hermaphroditos*.

Ibidem.

* Si omnem copiam scommatum, quae effudit Pavo in praecellentem hunc Criticum, recensere vellem, liber excreveret ex iis solis, quae in Menandreis emendationibus inveniuntur. in quibus quaedam adeo obscœna & virulenta, ut sine indignatione, scio, legere non potueris. Clerico, si respondens violentiori stylo usus fuisset, ignovissem facile: sed tertium & cui nihil ibi ferebatur vel metebatur, tam indecenti, tam acerba oratione primae classis inter eruditos virum, & a quo nec verbo nec facto laesus fuerat, invadere, an quisquam, nisi caeco studio abreptus, & simile facinus patrare paratus, probare possit, vehementer dubito. At quid dixi tamen, rem illam nihil attinuisse ad Pavonem! imo quam maxime tangebatur periclitabatur enim omnem eruditionis in Graecis famam J. Clericus: coryphaeus inter

Ibidem. ad corvos cum tua maledicentia, dignus es patibulo.

p. 10. *devoto scelestissimo mastigia.*

p. 44. fide non mala, sed *peffima*, mihi credas; ut ita per *fraudes* stabilitum iret id quod conjecerat ipse. *ineptit* homo & sciens prudensque fallit.

p. 61. an autem sint verba alicujus *lenae* amatorem ad arrhabonem sibi dandum sollicitantis, tu, credo, melius dijudicare potes quam ego: nec tibi id invideo.

p. 74. vide quid *impudentia* possit, ubi semel infandum illud monstrum vires perniciosissimas sumsit. Auctor anonymus, *sycophantarum primipilus*. cujus scripti simile, si *inprobitatem*, si *mendacia* spectes nulla hominum vidit aetas. *ad corvos, ad corvos*, Timon, cum tua maledicentia &c. *grunniat* per me licet.

p. 80. *blaterans* ille *canis*. quam sophisticum hoc quam improbum.

p. 87. pessimus est *sycophanta*. hic nugas quoque blaterat.

p. 88. *dii me perdant*, si ipsa baubo anilius quid & *inficetius* effutierit unquam. nisi omnia contaminare velit, & pro sententiis egregiis nobis obtrudere aniles fabulas: nam ita *judicio* destitutus est, ut rana plumis.

p 89.

inter eruditos, qui eadem cum Pavone dogmata sequuntur. & sic Pavonis *pietatem* etiam summis laudibus efferendam censeo, quod vacillanti Clerico fulcrum supponere tentarit. Totae autem paginae in illis E-mendationibus nihil fere nisi convitia continent. videantur pag. 60. 72. 79. 85. 100. & aliae. de ipso libello forte quaedam in sequentibus occurrent.

- p. 89. *servo pecori*. abeat in *malam rem* cum suis inaniis.
- p. 99. nonne atrocissimas *servi pecoris calumnias* abominari debent, nonne mecum confiteri pejorem *sycophantam* hodie non vivere.
- p. 115. *unguibus suis sceleratis*.
- p. 116. sic omnes & singuli sciant, qua fronte *sycophantarum primipilus*, cui nec pudor est nec humanitatis mica.
- p. 126. iisdem *futilissimis* naeniis sunt exposita. sic pulcre suaviculus noster, omnium suffragiis ad praetorem & cognatos amandari poterit, qui medicos accersant, ut ab *insania* relipiscat.
- p. 148. *canem latrantem* non audio.

In Anacreonte.

- p. 63. ne *nugas* agamus quaeso. *cerritus* me hercule sit, qui aliter sentiat: *apage, apage*. igitur *commentum*, si lyrici ingenium spectes satis sinistrum & contumeliosum. sic tota evanescit ratio, quae ad corrigendum impulit *Anglum*.
- p. 180. *mira, mira*, sed nimis me hercule mira. quare ea captum meum superant, & aliud requiro, quod naturalius sit & mentem poëtae rite explaret. id autem ubi in aliorum *commentis* etiam non offendo, paucis quod res est tibi exponam. . . . nihil lepidius, nihil naturalius. [*commento Pavonino*]
- p. 309. Richardus Bentlejus, qui epigramma istud tentavit primus, sed *infelicitèr*, distichon primum ita constituit vir eruditus. . . . perperam & *inepte*. absit: absit. quare pro *commento* mihi erit, donec stabilitum fuerit testimonio antiquo.

In Hephaest.

* p. 165. sic saepe praeful ut amtruat, vulgus red-
amtruat.

STEPHANUS BERGLERUS.

In Aristaen.

p. 10. Ad'entiatu'r nemo. *coecutientes* vident.

p. 193. non accedo. Graeca *non satis intelligit*. alias
non mutasset.

† GREGORIUS BERSMANNUS,

&

JOACHIMUS CAMERARIUS.

Ex Praefat. in Philen: quae sic incipit:

Philen ad te mitto non spurium illum & adulteri-
num, quem ex *ergastulo suo* in publicum protru-
sit G. B. . . . non potuit non *facinus* illud ho-
minis non ineruditi mihi (*homini modestissimo &*
minime inepto) & temerarium videri & *ineptum*.
quia autem B. non minus *temere & inepte* omnia
praeceptoris sui commenta . . . omissis Critici *som-*
niculosi ineptiis . . . syllabas dimensus est adeo
inperite & adeo *incondite*, ut ipsi tyrones ea & me-
lius & felicius praestare possent.

p. 7. discipulus & praeceptor.

p. 16. discipulo cum magistro.

p. 29. Bersmannus cum Joachimo suo.

p. 40. B. & C. *peffime*.

P. 72.

* Praeful est Scaliger, e vulgo Bentejus. quem
vide ad Callimachi fragm. 118.

† Quia in *ἐξέρδοι* mea & aliis in locis caussa
hujus de literis meritissimi viri jam acta fuit, paucis
contentus ero.

p. 72. cur hic *silebat* B. cum praeceptore suo & non legebant *boni*.

p. 96. *nagas* non amo, & parentibus suis C. & B. relinquo lubens.

p. 169. B. nullo jure aut *judicio*.

p. 205. B. pro . . . *peffime* scripsit . . . quod *peffimum* illud . . . exclusit, & *ineptis* viam struxit: fallor aut bonus discipulus in eo secutus est *bonum* magistrum.

p. 227. B. & C. ediderunt. nihil *exoletum* magis aut inconditum.

p. 278. *caecus* discipulus, *caecus* magister.

* p. 288. discipulus cum praeceptore suo legit. *παρ-
αυλῆς ἀποτίθηνκε. τι δὲ φαρμάκων.* infelicitèr pro-
fecto: nam sic versus senarius etiam non incedit,
sed reptat. cur non legebant boni?

Παργυλῆς ἀποτίθηνκε, φαρμάκων τι δὲ;

idne calidius videbatur Criticis adeo modestis? ri-
deas, rideas licet.

† p. 306. Bersmannus & Camerarius haec ita consti-
tuerunt & accommodarunt ad captum suum . . .
ho-

* Imo ride Pavonem, qui tam violento reme-
dio opus esse putet, ut versus recto incedat talo.
modo ante δὲ placuisset Bersmanno ὃ inserere, ver-
sus se athletice habuisset. obiter dicam, Bersmannum
in praefat. Philae p. 26. profiteri, se *in metro nihil
tentasse: sed Camerarium secutum*. Si crimen quod
obtemperarit tanto viro, illud semel in praefat. mo-
nuisse satis fuisset. iniquissimas proinde passim in
Bersmannum cavillationes Pavonis esse adparet super
metro. de eo enim cavebat Camerarius.

† Haecine impune evomi ab diobolari hoc literatore

homines digai, ita vivam, quibus *ferularum infligantur ictus*: nihil *pejus* aut *perplexius*.
 p. 320. *quam acute, quam suaviter, quam scite.*

SAMUEL BOCHARTUS

in Horapoll.

p. 335. illud displicet Bocharto qui in ejus locum substituit . . non poterat *infelicius*. nam sic *pestime* sequitur . . . & *qua fronte* igitur ab ipso . . . auxilium petere potuit vir doctus? id ego mehercule ignoro & mera *scordia* factum est.

p. 385. an Baal Aruch pro magistello obtrudendus? *ineptiae ineptae*. & sic virum eruditum miror scripturae publicae adeo adversum. sed scio quod accidit ei: nova & hactenus inaudita oculos ejus effascinarunt, & ut magistrum Hebraeum obstringeret sibi, Graecis insciis & ignaris testimonium denunciavit pro arbitrio suo. ita fieri solet ut lepidiores sciunt.

In

in J. Camerarium, virum de quo J. Doussa in Plautin. Explic. p. 114. hoc elogium dedit. *flos ille Germaniae suae, imo universae adeo Europae ornamentum.* & J. Rutgerius L. I. V. L. c. 10. *Germanorum qui haec studia coluerunt maximus.* Desinant Germani quidam Batavis nonnullis, qui nescio quos centonum confarcinatores, ludibrio exponunt, succensere, & justissimam in hunc canem convertant iram. „Vah!
 „literas, quae ab humanitate sortiuntur nomen, ita
 „contaminari, ita omnium sibilis exponi, a quodam
 „lucifuga, qui, omni humanitate relicta, barbam
 „colit, & odio turgens suavissima Musarum sacra
 „tristissimo vultu adire audet.“ Haec Menandrea
 p. 99. quin in ipsum Auctorem mirifice conveniant, nemo dubitabit.

In Phile. *

p. 25. Bersmannus inepte hic . . . neque melius
Bochartus.

p. 193. in his *peffime* utrumque genus miscet.

JOANNES BRODAEUS.

In Q. Calabro.

IV. 558. Brodaeus augurabatur . . . perquam *infi-*
cete & perquam *incongrue*, ita vivam & valeam.

VI. 267. IX. 461. XIII. 268. *inepte* Brodaeus. *inep-*
tissime Dausquejus.

VII. 224. Brodaeus *ἔατε* *peffimum* est. *pueri* vident.

X. 273. qui aliter sentit, nihil sentit. Brodaeus &
Dausqueji commenta *risum* mihi incutiunt.

† CORNELIUS VAN BYNKERSHOEK.

In Phile.

p. 285. quod frustra suspectum erat Jurisconsulto,
qui novissime legem illam explicuit satis *verbose*.

JOA-

* Igitur & Bochartus *inepte*. ex cujus tamen
divite penu saepe loca cum pulvisculo aufert. ex. gr.
in Horapoll. p. 305. *ubi reponendum ἀναστρέφω*
vel *ἀνατρέφω*. ita jam jusserat Bochartus in Hie-
rozoico p. 726. & H. Stephanus antea in Lexici In-
dice. & plura ibi sublegit ex notis ad Pollucem L. 4.
§. 138. in loco autem quem p. 307. laudat *ἀναστρέφω*.
bis cod. meus agnoscit. p. 306. *Pessima illa mutatio*,
quae ableganda est *ad ipsos corvos*, est Sylburgii ad
Etym. M. Cujus libri Auctor p. 309. *ridiculus* est. ille
enim deducit ab *ἄστρο*. In eodem Horapoll. p. 340.
quatuor loca ex Bocharto corrasit. ita & grassatur p. 365.

† Nec ab amplissimo & doctissimo Curiae Hol-

F 3

lan-

JOACHIMUS CAMERARIUS.

vide in *Bersmanno*.

* GUILIELMUS CANTERUS.

Anacreonte.

p. 61. G. Canterus . . . exponit . . . idne probabimus? *nequaquam* certe . . . hoc autem nihil ad scutum. *pueri vident* & nihil apertius.

p. 96. nollem factum. nam sic satis *crasse* erravit vir Graece eruditissimus.

Aristaenet.

p. 271. quod ego tamen etiam non satis probō: *dabo meliora: id spondeo: & spondeo tibi certo.*

ISAA-

Iandicae Praefide maledicam abstinere potuit linguam, quem taxat super Libri singularis ad L. IX. D. de lege Rhodia. cap. IV. p. 288.

* Modeste sane pro petulantia sua reprehendit Canterum: nisi quod eum *pueris caecio*rem innuat, modestiam forte ab ipso inpetravit popularitatis jus: quo merito & ipse Pavo, si memini, elogium reportavit. & nos Hollandos solere in cives uti laudibus profusioribus catissime animadvertit dudum Hieronymus Gundlingius. homines sumus. utinam hoc pessimum Batavorum vitium. Legi in epistola quadam Joannis Beverlandi ad Jacobum Perizonium data. *Cum Gallorum alter alterum semper collaudet, fragilitatesque fratris involvat taciturnitate & charitate: Belgae omnes in fermento calumniandi.* Sed ita erat olim scilicet, cum Beverlandus vivebat.

* ISAACUS CASAUBONUS.

De Alca.

p. 96. ad Vopiscum, ad quem suas *inanias conscribillarunt* viri egregii.

In Anacreonte.

p. 94. Casaubonus ea una cum hoc loco accipit *perperam* . . . *perperam* ut dixi . . . igitur hoc loco *non recte* exposuit.

In Aristaenē.

p. 23. qui legebant . . . vulnus non sanarunt, sed *te-*
tigerunt, & in verbis nectendis *caecutierunt misere.*

p. 270. illud *marcidum* est, & rem non occultat satis.

p. 102. satis *marcide.*

† NICOLAUS CAUSSINUS.

In Horapoll.

p. 301. de quo Caussinuso adeo *inepte*, ut nihil *ineptius*

* Si nec princeps hic in literis Graecis vir hos Theoninos effugere potuit dentes, quid ceteri nos sperare possumus, qui certe ad Pavonem comparati bimulorum instar sapimus singuli & omnes. egregios autem illos viros, qui *inanias conscribillaſſe* dicuntur, nosti procul dubio, nempe Casaubonum & Salmasium! Vae autem misero Casaubono, si quando hypercriticus noster Athenaeum edat, tum adparebit, ex triginta emendationibus & explicationibus vix unam esse unius assis. promittit autem hanc opellam in Horapoll. p. 284. *tentabimus suo loco*: & p. 360. *plura suo loco*. & ad Anacr. p. 94. & aliis locis.

† Quam crassis typosetiarum erratis conspurcati e manu Pavonis mittantur auctores, alias patebit. hic interea habemus insigne socordiae talis specimen. NICOLAUS enim hic *Caussinuso* per triginta paginas in prima fronte vocatur JOANNES a p. 237.

*plus excogitari possit. neque juvat bonam locum . . .
pueri vident, & in re clara verbis parco lubens,*

p. 325. C. de his adeo *inepte*, ut nihil *ineptius* excogitari posset. id omnes vident *nunc*.

p. 333. Quae N. C. hic comminiscitur ejusdem commatis sunt, cujus reliqua ejus viri, id est, *distorta atque inepta*. * Salmasius tamen ad Soli-

num

Sed homo historiae literariae callentissimus forte haec ex Archivariis quibusdam hausit.

* Tunc Salmasium Caussini notas *callide compilasse* adfirmas, sycophanta depudoratilime? Salmasius scilicet indiguit Caussini opibus? quî tu scis an non Caussinus haec debeat Salmasio a se consulto? re vera quidem in explicatione vocis *ἐξ μέν & κατὰ* convenit Salmasio cum Caussino. Sed verbo *κατὰ* inesse significationem activam *deponere* docuit dudum ante. Caussinum Casaub. in Theocr. Lect. C. I. Liban. Ep. MCCCII. *ἐκατὰ καί τας*. Et *ἐξ μέν* certe *mediante* significare aliunde quam a Caussino scire potuit Salmasius. quin eo ipso loco utrosque compilas *τὸ κατὰ* accipiens active. Sed vertis *adducere*. quam significationem debebas probasse. verbi natura *πρὸς* *continuum* non significat, sed *quietem* vel *modus finem*. notat *deponere*, ut patet ex exemplis a Casaubono adductis. deinde *ἐξ μέν* *per medium*: *mediante illo* suspectum tibi est, quia exempla non adducuntur. at non dubito, quin istam significationem statuminare potuerit Salmasius, quamvis mihi & tibi ejus exemplum jam non occurrat. Vide hinc, Pavo, quam mali exempli sit, ita modo significationes vocum in medium adferre sine auctoritate, quod tu facis milles minus probabilibus in locutionibus. Sed *ἐξ μέν* quod tu reponis, ubi *in medium* significare didicisti? *per medium* notat? non *in medium*. ut *ἐξ μέν τοῦτο*. *per tantum intervallum*. ap. Liban. Ep. MXXIX.

quod

num p. 462. non nominato Caussino, ad normam eorum *callide* accommodavit sua. hominis eruditi *commenta* probare non possum.

p. 352. quod Caussinus notat longe *ineptissimum* est, & cachinnos meretur solutos.

p. 353. fateor hoc *lepidissimum* est hominis commentum, & ipsi *pueri* in hac luce literaria ridebunt forte. Iterum *caecutivit* supra omnes alios. a Sole ad statuum Apollinis confugit *bonus*: credo ut ibi tutus esset ab *ineptiarum* & *socordiae* poena. nam nihil *insulsum* magis hoc loco. melius quam *patris Jesuitae* somnia. *

p. 380. 381. C. *ineptias* non moror: *inepte* etiam & *pueriliter*.

GIS-

quod etiam ablativo exprimitur. Aristaen. II. 12. 12. ποῦ καὶ τῷ μέσῳ παρελθεῖν. significat praeterea *in medio*. inter duo. Aristaenet I. 18. τὸ ἢ δὲ μέσῳ. ut corrigendum e Platon. Polit. V. p. 474. Longin. C. X. p. 86. Ed. Toll. ἐγκαταλείποντες δὲ μέσῳ. inter alia ponentes. Idem C. XXII. p. 142. δὲ μέσῳ ἐπεσπυχεῖν. inter duo vel plura aliquid aggerere. vide Hephæst. Schol. p. 92. οἱ δὲ μέσῳ ἀνάπαισοι. apud Ictos δὲ μέσῳ saepe notat per *nuntium*, per *epistolam*. quod sane Salmasianae notioni proximum. vide Harmenop. L. IV. T. I. §. 21. & T. IV. §. 5. at tu tuum quoque probas; unde? eis μέσῳ παρίεναι. ipsi *tyrones* tenent & sciunt, in *medium* prodire. Sed praestat nulla exempla quam tam disparia laudare. Audacissime eodem loco δὲ μέσῳ αὐτῷ, ὡς τινῶν γνώμωνων mutas in δὲ μέσῳ, αὐτῷ, ὡς τινι γνώμονι. & *facillimam* correctionem vocas. Et hoc ignoscimus; non quod talia in Salmasium audeas, furum literariorum tagacissime! poteratne ulterius hominisne dicasti an canis inprudencia progredi!

* Quid attinebat hic post fere seculum Caussi-

GISBERTUS CUPERUS.

In Horapoli.

p. 311. Cuperus in suo [*non in alieno*] Harpocrate de Sera hinc *perperam* cogitat . . . sed ea etiam *infeliciter* tentabat vir doctus.

ANDREAS DACIERIUS.

In Anacreonte.

p. 195. illud nunc procul ablegandum est ad *iplos corvos*. quid tamen Dacierius? ille conjecturam istam audaculam arripuit, eique adjunxit suam longe adhuc *audacior* . . . rem *lepidam*, puto, & jocosam: nihil *ridiculum* magis ejus *ineptiis*.

p. 215. quo commento nihil *audacius*, dicam & *ineptius* . . . *nugae, nugae*, quae cum *peissima* corrigendi *audacia* faceffant ad *iplos Corvos*.

ANNA DACERIA,

Tanaquilli Fabri filia.

In Anacreonte.

p. 82. Erudita Tanaquilli Fabri filia *legit . . . *peram*
perant

no sectam suam exprobrare, & praecipue Jesuitae minime malo, ut testatur Patinus in Sylloge Epist. Brantii p. 200. aegre jure ferres, si quis tuam sine causa divulgaret.

* Daceriae sententiam humanis verbis, ut debebat, jam improbat Longuepiereus, nec Pavonina opus erat *Amplexus*. Sed urbanissimus Polyphemulus noster (frater ejus natu major, qua comitate in Galateam usus sit, in vulgus notum) femineum sexum demereri procul dubio voluit, & luce meridiana clarius ostendere Annam hanc, qua Gynaecae adhuc gloriosa fuerant, re vera fuisse stolidam & ridiculam mulierem.

- * *peram certe. deinde inepte Bacchus* : . quare *commentum illud muliebri* non uno modo peccat.
- p. 189. quo nihil ita vivam ac valeam *stultius & ridiculum* magis.
- p. 221. a Stephano decepta sine dubio *mulier erudita* : quae hic *misere caecutivit*, & ea scripsit, quae *fusum* potius redolent quam doctas librorum chartas. *apage* illud, *apage* alterum . . . nihil horum vel *casta nuce* dignum est. nam in vulgus vulgatum.
- p. 238. qui legunt, *ineptiunt* strenue, & *risum* mehercule debent.

JACOBUS DALECAMPIUS

In Horapolline.

- p. 318. D . . . ad ipsam Aegyptiorum originem refert. *improvide* & nullo *judicio*.

In Phile. *

- p. 313. hoc novum: hoc inauditum. ita tamen leguntur verba Athenaei ab omnibus, ita ab erudito Medico vertuntur Latine. nihil *insulsius* mehercule, nihil *oscitantius* unquam vidi.

JOAN-

* Inter hos est If. Casaubonus. qui ita sentit ad Athenaeum. Descende igitur de sella curuli, Isaace, & locum qui tibi indicabitur, inter *insulso*s & *oscitantes* cape, istis in subselliis. age, exsurge & exerce simul pulvinum: ut molliculas ponat molliter clunes, qui unus ista sede dignus inventus est, Orbis litterarii indefessus Atlas, Joannes Cornelius Pavus.

JOANNES DAVISIUS, *Anglus.*

In Anacreonte.

p. 101. *perperam & imprudenter ita legebat. nam ut
nil aliud dicam* . . . *

CLAUDIUS DAUSQUEJUS.

L. II. 196. *Tortuosa sunt, quae D. in medium ad-
fert, ut omnia fere, quae ex tortuoso illo cerebello
enata sunt.*

VS. 223.

* Id est, ne ~~vel insulsam~~ vel ineptum vocem.
plusculas in Anacreontem Davisius habet emendatio-
nes, ut ad Ciceronis L. II. de N. D. c. 47. quas, si bene
memini, ad unum omnes improbat. hanc dum condem-
nat, simul compilat. nam ex eo sumsit $\epsilon\mu\upsilon\nu$. Sive ut No-
ster scribit $\epsilon\mu\upsilon\nu$. quod accentu peccat. Scribitur enim
 $\epsilon\mu\upsilon\nu$ vel $\epsilon\mu\upsilon\nu$, quando corripienda syllaba. videatur
H. Stephanus de Dialecto Attica p. 195. quod saepe
resituendum Sophocli. *Dores $\epsilon\mu\mu\upsilon\nu$ $\alpha\mu\mu\upsilon\nu$. quod Theo-
gnidi reddendum vs. 195. 235. & aliis locis. $\alpha\mu\mu\upsilon\nu$,
 $\epsilon\mu\mu\upsilon\nu$. *Pueri decennes norunt. & Pavo qui haec igno-
rat, proinde pueris est inficetior, bis puer, nec tamen
senex.* Menand. 140.*

† Plaustra convitlorum in hunc virum congef-
sit Pavo. Novi quid Lipsius & Gronovius de ipso:
sed sola *Orthographia veteris & novi Latii*, & liber
de *Terra & aqua* eum a contemptu, nedum a tam
indignis injuriis vindicare debebant. pauca adpone-
mus, neglectis locis, ubi simpliciter *nugarum & in-
eptiarum* postulatur.

Vs. 223. *putidissimo errore Bonus D. suspicabatur.*
 nihil ineptius & stolidius excogitari potest; ejus nu-
 gas adeat, qui volet: hic locum non merentur. *

III. 102. D. *commentum* non moror. nemo separa-
 bit: qui *prima linguae elementa* didicerit. quod in-
 peritos *seducere* posset: & Dausquejum forte *se-*
duxit.

V. 617. legistine *ridicula* magis & *insulsa* . . omnem
stultitiam hercule superant. *nugae* ita vivam & *nu-*
gae nugacissimae, quae ego nesciò, quomodo in
 mentem cujusquam *sani & sobrii* intrare possant.

VI. 73. *pueri* vident & *bonus D. stultitiam* certe
 debet.

440. vide modo D. *balbutiem*, qua chartam *con-*
spurcare nolo.

VII. 240. Dausquejum non moror, in *Gracis Ty-*
ronem. quam *belle etiam* . . .

— 93 —

* Imo merebantur: nam si vel verae nugae,
 cum tuis unum pannum concinne facturae erant.
 sed in primis merebantur, ut ne tam impune
 ejus commentarios expilares saepe. vin' te con-
 vincam e vestigio; Cace furacissime? L. XIII. Q. Ca-
 labri vs. 553. suppressis Brodaeï & Dausqueji notas:
 at ex iis subducis & Hygini & Ovidii & Sch. Arati
 locum. at plagium ita celare speras, quod tu Hygi-
 num laudes in Astron. Poët. 2. c. 21. apud eos
 habeatur Hyg. L. sign. Coelest. 2. in Tauro. Tu
 notissima illa Ovidii recinas: illi Ovid. Fast. IV. me-
 morent. tibi Schol. Arati, illis Interpres Arati vo-
 cetur in testimonium. Sed similia plagia ne memo-
 ratu quidem digna, cum non erubescas aliquando non
~~nam~~, sed duas tresve simul emendationes sciens
 vidensque tibi vindicare, quae aliis debentur. Ope-
 riri aliquantum, Autolyce; lictores manicas jam ex-
 pediunt.

— 331. multa scribis, o bone, & sic tamen scribis nihil, quod profit: quantum est sapere. *

404. Criticus *misellus* & *risu* mehercule dignus.

IX. 376. haec adscribo, ut *rideas* hominis *acumen*.

336. post quem aliquid *cornicari* voluit criticus *misellus*.

517. de commento D. non loquor. dignum *morbonia*.

XIV. 380. bonus Dausquejus non *viriliter* sed *aniliter* ineptit: nihil *stultius* hercule legi unquam.

476. quicquid criticus *misellus* *crocitet*.

485. quare ne literam muto cum *Σχολασικωτάτω* Dausquejo. †

TA-

* *Multa scribis, o Pave, & sic tamen scribis nihil quod profit.* testes singuli tui libelli, in quibus sani nihil, omnia vana.. ausim dejerare in tot emendationunculis tuis non esse *δικάδα*, quae se viris recti iudicii adprobare possent. *quantum est sapere, Pave!*

† Dubito sitne convitium an titulus honoris. hoc fere crediderim, quia Pavo hic Dausquejum sequitur: & quia in rebus Constantinopolitanis, & temporis istius titulis versatissimus est. ut patuit cum ex titulo *σοφιστής* conciliare voluit Phileti suo singularem sapientiam. Pavo proinde novit *Advocatos* isto tempore dictos fuisse *Σχολασικῶς*. Sed invenio tamen hunc Dausquejum Canonicum Tornaci fuisse. An igitur variandi sermonis causa posuit pro homine *σοφιστῆς*, inepto, & qui nec loci nec temporis, nec personarum rationem habeat. Ut, ex. gr. si quis in confessum virorum gravium invocatus irruat, dum ludo zatricii curas dissipant: proclametque, ut possessus a daemone; „ Quid per omnes diabolos tem-
„ pus. zatricio ludendo perditis? ludite Imperatoris
„ Zenonis ludum, cujus ego primus mortalium in-
„ veni

TANAQUILLUS FABER.

In Anacreont.

- p. 60. an igitur cum Tanaquillo Fabro vertendum:
cave putes: nihil re vera *ineptius*.
p. 79. T. F. suspicabatur: *audacter & inepte*.
p. 91 & 144 quare *ineptit* Faber. *ineptiunt* alii.
p. 150. & quid igitur T. F. quid alii hic? *stultitiam*
hercule debent & audiendi non sunt.
p. 192. Faber hic etiam *nugas* agit.
p. 207. de quibus tamen *nihil oculatus* ille Faber.

CUNRADUS GESNERUS.

In Phile.

- p. 202. Interpres Aeliani sine dubio *nugas* agit, &
mentem auctoris non fuit adsecutus.

In

„ veni docuique methodum. *res est, quam omnes ig-*
 „ *noratis, & nemo tamen ignorare potest absque summo*
 „ *dedecore.* en Schema, en librum: quem semper in
 „ sacco promptum mecum porto. Si illum novissetis
 „ ludum: nullum alium velletis ludere unquam. nisi
 „ forte illum, quem Palamedes lusit, cum ante
 „ Trojam in casamattis vigilas agebat: cuius metho-
 „ dum ut nomen meum teneo. nec revelabo tam
 „ facile. audio enim magnum Mogolum, perditissi-
 „ mum omnium ludorum amatorem, praemium
 „ decem millium aureorum promississe, qui denovo
 „ hanc artem refuseitet: quod si Ordines mihi
 „ vel dimidium concesserint: hic manebo. alioquin
 „ *ἀντάδω* in Mogoliam, ubi inventa utilia pinguius
 „ compensantur. Si ita intellexerit, per me sit unus
 „ & alter Canonicus *Τεργόμας* *ἡμεῖς* *ἑστί*.

JOHANNES In Horapoll.

p. 333. Aliter de his Gesneris *in libro de Anim. Vivipar.* quem consulere potes si velis *. ego post locum recte constitutum aliorum *inaniis* diutius immorari nolo.

JOANNES ALBERTUS FABRICIUS †

Horapoll.

In Praefat. Interpretes Horapoll. ceteroquin cita in-
eptire non potuissent. Confer Bibl. Graec. T. I.

p. 90.

p. 273. Confer Fabricii Biblioth. Graec. Tom. I.

p. 87.

In Phile.

p. 347. Confer Miscell. Observ. Vol. I. Tom. III.

p. 444.

T I.

* L. I. p. 770. Nam come fuisset librum & pa-
ginam addidisse, Pavo, & ita tempori Lectoris, rei
preciosissimae, parcere. Sed tu id raro vel nunquam
facis, sine judicio morem secutus, quem olim neces-
sario tenuerunt; cum libri pauci in capita dispartiti:
velex ignavissima & maligna inertia: vel potius, ut ve-
ro simillimum habeo, ne furta tua & *οὐλομένη*
ita facile detegerentur.

† In his locis Virum hunc, nuper magno cum
literarum damno vita functum, non quidem compel-
lat: sed tamen solita sua petulantia tacite proscin-
dit. Nam ejus Bibliothecam Graecam, licet nominare
non dignetur, saepe ab amico commodatam inspexit
& compilavit. at, cum Philen edebat, e contrario
adparatus ibi expositos attracto naso sprexit, licet ab
amico commonstratos & commendatos.

TIBERIUS HEMSTERHUSIUS.

De Alea.

p. 126. mittant igitur, mittant Kuhnius & alii suas senariorum *tricas* & dicant quod dicimus

p. 149. ad Polluc. L. IX §. 95. jactum satis ambitiose explicat princeps. vix oculis meis credo, cum ista lego. *Vab ineptiae longe putidissimae*, quibus tamen *fastus* & *supercilium* inest. Hoc moneo virum *acutissimum*, qui ista scribens *nasum* non potuit ducem sequi.

In Menandr.

p. 9. itane ais, ubi *perspicacissimus* ille Hemsterhusius in suis *παραβολαῖς* ad Polluc. de re, quam tu pusillam vocas, ita serio sentit . . . *lepide* ita sim felix . . . utinam in addendis postea hanc suam sententiam non retractasset ὁ πᾶν: nam haec talia nos beare possunt. *

Hephaest.

p. 144. Hemsterhusius ad Polluc. . . . quod non probare possum. debemus in his esse cauti, quia locos integros non dedit Hephaest. si pro . . . dixisset, id longe speciosius. [quia Pavoninum]

FRANCISCUS GUJETUS.

de Alea p. 121.

Vs. 19. Gujetus. pro *πῆρε* ad marginem rescripserat *τ' ἀνδρῶς*. Quod adeo *ineptum* ut nihil ^{pra.} su-

* Vide iniquitatem Pavi, qui, quod ipse doctissimus vir emendavit, tamen carpat. in pluribus aliis locis non minus amice cum Cl. V. agit.

ut nihil supra. Nescio ubi mens, ubi oculi ita emendant.

De Alea.

p. 135. Ad quae Gujetus. quod adeo *ineptum* ut nihil supra, *nugae*, *nugae*.

DANIEL HEINSIUS.

In Anacr.

p. 110. Daniel Heinsius ad oram libri correxerat. non modo sine ulla necessitate, sed etiam absque *ullo judicio*. quare misere erravit vir eruditus. & ejus conjectura non modo *supervacanea*, sed & *peissima* est. de eo non dubitandum. *

DAVID HOESCHELIUS. †

Praef. in Horapoll.

Male & nullo judicio . . . misere profecto errat & *pueriliter plane* . . . facessant, facessant *nugae*, quod

* Caveamus ne quid minus cogitati ad oras librorum quotidiani usus adlinamus: ne, si mala fortuna in Pavoni similibus manus perveniant, ineptiarum notam non effugiamus. vide aequitatem & benignitatem *duri & pueri viri*. Menand. p. 59.

† Sive ut passim vocatur *Haescheilius*: quemadmodum etiam scribit centies *Tragaedia*. *Comaedia*. *Phaenissae*. *Phaenix*. *solaecum*. utinam *ὁ δῆνα* viveret, qui aliquando philosophicam Studiosi dissertationem de *PHOENOMENIS* tam acriter castigavit! quam tu illi vapulares, Pavo. minus autem haec vitia ipsi imputarem, nisi certus essem, ipsum corrigere ty-po-thetica specimina, & misero correctori panem invidere. alioquin eadem vitia non possent esse tam

quod in aliorum ore *ineptum* est, in ore Hoefschelii *ineptissimum* est.

p. 289. Menda levissima obsidet locum, quam Critici *insulsi* non potuerunt deprehendere.

p. 325. Hoefschelius referebat ad splenem: vix dicam quam *inepte*. *apage*, *apage nugas vere nugas*.

p. 343. errat *lepide*.

p. 357. perperam haud dubie & *inepte*.

p. 365. *inepte* & absque ullo *judicio*.

p. 391. Mercerus *ineptit*. H. mallet: non malletm ego, quia longe *ineptissimum* est.

LUCAS HOLSTENIUS.

de Alea.

p. 121. Videatur p. 57. Vanni hujus. ubi animadvertimus Holstenio insultari, quia Πίττε scripterit in Stephanano

tam constantia. exempli gratia, vix invenies librum Pavonis ubi non toties ad minimum *ellypsis* quam *ellipsis* occurrat. jam cum toties mutet Bibliopolas (sive potius mutare cogatur, quia forum vertere nolentes, mercem malam caro emere iterum detrectant) non verosimile, semper eundem praelo adfuisse emendatorem: nisi ipse Pavo fuerit. Et sane genii adeo duri, & stupidi homo hanc artem exercere deberet solam. Sed negligentia & focordia, imo inscitia inpedirent tamen, quo minus & bonus specimnum corrector esse posset. quicquid sit, Pavo, licet in ἐξελάσας admonitus, *ellypsis* omnibus paginis ceu egregium emblema inserit. In libello Gallico nuper multas quoque *eclipses* Lunae & Solis observavi. illi Pavoninum oraculum consuluerunt procul dubio. quare forte in posterum *Eclipses* & *Ellypses* ceteri quoque hujus classis eruditi scripturi videntur.

phano Byz. pro $\pi\epsilon\tau\epsilon\phi$. * re vera Pavus minutiarum pater dici meretur. nam, credo, decies in Hephæstione graviter admonet lectorem, majusculam litteram pro minuscula a se restitutam. p. 117. *in Edit. Turnebi majusculæ passim neglectæ sunt, quas in hac nostra expressimus passim.* p. 120. *Majuscula hic male moratur.* p. 122. *ἰδὲ. distinctius scriberetur* Οὐδὲ. εὐγε. εὐγε ineptiarum : in quibus ipsis tamen sæpe peccat.

THOMAS HYDE, *Anglus.*

de Alea.

- P. 94. in quem præter Rutgersium *misere impegit* Th. H. cujus *commenta* si sequaris, plane *desipuit bonus Isacius*. Tu virum eruditum adi, qui in Græcis *errores* certe commisit plures. qui . . . *masculæ nugantur*. quæ ipsi *imberbes* aliter habuisse sciunt. hæc omnem *fidem superant*, & non possunt sine *stomacho* legi.
- p. 145. H. *infelicissime* de hoc jactu. *apage, apage nugas.*
- p. 146. de jactu hoc *peffime* etiam Ludorum orientalium scriptor. Hercules tuam fidem, ita *aberrasse* virum doctum.

GOTHOFREDUS JUNGERMANNUS.

de Alea.

- p. 97. ita certe viros eruditos sensisse scio, sed *perperam & inepte*.

p. 128.

* Felix H. Stephanus quod non observavit in Edit. Anthol. p. 316. L. II. legi $\text{Πετρεφῶς τοῦ Νισβᾶ}$. nam linea transversa indicat nomen proprium. beatum prædico, quod latuit. alioquin inter lapides quoque locum accepisset.

- p. 128. omnes Hemsterhusius, Kuhnus, Bentlejus
&c. quia de versibus senarius *somniaverunt* alte.
p. 130. senariorum artifices id *jugularant* adhuc pejus.

JOACHIMUS KUHNUS. Vide *Jungermannum*.

LUDOVICUS KUSTERUS.

de Alea.

- p. 150. id Suidae editori nupero etiam placuit . . .
belle, ita sim felix. hoc *novum*. sed quid moramur
& *nugis* inhaeremus.

In Phile.

- p. 87. pro quo Suidae editor nuperus *pestime*, &
nullo judicio. ineptus ille *Criticus* in Suida centena
pestime corruptit, & si Hesychium eadem *imperitia*
tentasset, plures ei intulisset plagas, quam olim
ab ipsis Amanuensibus accepit. *

LONGUE-PIERRE. †

Vide *Annam Daceriam*.

PHILIPPUS JACOBUS MAUSSACUS.

In Epistola Vibio praemissa.

Sic sentit Maussacus, verum enim vero id credat
Ju-

* Hercules tuam fidem: En in Kustero Cornelioli nostri imaginem ab ipso artificiosissime expressam ad vivum: *nam pessimus & ineptissimus Criticorum corrumpit omnia prae imperitia*. Sed bonus pictor sit Pavius, modo malus vates, & omen ejus mendax futurum esse egregiam spem alo ex iis, quae de Kusteriano labore olim & nuper accepi.

† P. 203. in Anacreonte, frigido joco *Longum Petrum* eum vocat Joannes noster, homo longissimus & fatuissimus. *τετρακιδεκάπτερος ἀνὴρ*.

Judaëus apella, non ego: nihil, ita sim felix! *infecius* foret, nihil *anilius*. ad divae criticae provoco tribunal.

& paulo ante.

M. vere *delicias* agit & *audiendus* non est.

ÆGIDIUS MENAGIUS.

Anacr.

p. 129. Interpres Gallicus librum AE. M. vidit, in cuius ora . . . *nove* profecto & *inepte*.

p. 148 Regnerius Menagium laudat, qui hæc ita legerit:

Ἴδε πῶς ἔαρ φανήσῃ
Κάλυκες ῥόδα βρύουσιν.

non adfentior, nec adfentiri possum . . . *absit, absit* . . . quare *apage, apage* illud κάλυκες, quod *nomen generatæ* * est, & nihil in se habens eximium, ipsas

* Vel infcitiae vel mendacii poenas debet, vocem κάλυκες *generalem* esse adseverans. nam in centum locis ad rosas restringitur, & pro ipsis illis floribus ponitur; Sch. Nicandri Theriac. 638. κάλυξ ἢ τὸ κεκλεισμενον ἄνθος ῥόδου. Etym M. κάλυξ ἄνθος ῥόδου μεμνηκότος. Anth. III. p. 229. Anth. IV. p. 332. 375. Anthol. VII. p. 452.

— λάμπει ὡς ῥόδοι κάλυκες.

L. VII. 486.

Καὶ σῶμα πορφύρεως τερπνότερον κάλυκός.

Musæus vs. 57.

Ὡς ῥόδον ἐν καλύκων διδυμόχεον.

Ex quibus locis satis patet notionem vocis κάλυξ sapere.

ipsas rosas hic omni venustate & pulchritudine
privat.

JOSIAS

pe restringi ad rosam: Addamus haec exempla ex Anthol. inedita.

Μαλλον ἢ καλύκων ἐρυθραίνετο, καὶ
 Γυμνῶν Ἀνθίφλου ζητῶν χάριν, ὡς ἐπ' αἰκάνθαις
 Ἐυρήσεις ῥοδέων φυομένην κάλυκα. καὶ
 Τίς κάλυκας συνέκρινε βάθω.

Confer Theocritum Idyll. V. vs. 93. quamvis alioquin
 κάλυκες de omnibus floribus & frugibus. Sophocl.
 Oed. Tyr. 26. ἐγκαρποι κάλυκες.

Sed infeliciter philosophatur & alio loco circa
rosam. Carm. LIII. vs. 41. legimus:

Μακάρων Θεῶν ὁμιλῶ
Ἀντίτελεν ἐξ αἰκάνθης
Τὸ ῥόδον. *coetus Deorum
rosam oriri fecit ex spina.*

contra quod corollarium ita insurgit Dialecticus nos-
ter. *Sed an eo posito recte sequitur de Deorum senatu*
ἀντίταλεν ἐξ ἀπάνθους? haud puto. nam sic ἐν κάλυκῳ
scribere debuisset homo: quia non ex spina, sed ex ca-
lyce surgit flos. Ἐξ haec etiam est ἀκυρολογία.

Nihil vidi, ita vivam & valeam, ineptius aut anilius hac crisi: cujus fatuitatem quisque mecum videt statim, qui non oculis captus est. quare verbum non addo, nec nugis refutandis immoror, quae se ipsae refutant satis.

Accipe tamen haec duo loca & junge illis modo lau-
datum qui incipit Γυμνῶν. Ex Anthol ined. Meleagri.

Ναὶ μὲν Ἡρόκλητον ἐπέπλεκεν ὡς ἀπ' ἀκάνθης
Ἐν ῥόδον.

Et ipsissima verba hoc versiculo habet Joannes Gram-
maticus apud J. Rutgerf. Var. Lect. L. II. C. VII. v. 360.

Καὶ ῥόδα μαρμαίροντα φίλης ἀνέτειλεν αἰκάνθης.

JOSIAS MERCERUS

In Horapoll.

- p. 293. quod addit M. *ineptum est* & *Graeca* non ferunt: *pueri vident & sentiunt* etiam, quam *marcidum* sit illud ipsum.
- p. 337. miror Hoefschelium & Mercerum . . . nihil *insulsius*, nihil *indignius* horum Eruditorum ingeniiis
- p. 349. nihil *ineptius* est, quam quod Mercerus hoc loco habet.
- p. 388. 391. Mercerus *ineptit*.

In Aristaeneto.

- p. 5. inepta lectio. Mercerus longe *ineptius*.
- p. 8. interpretes dixit quod voluit & tamen *balbutiit misere*. p. 127. eadem.
- p. 66. interpretes . . . *apage nugas* vere *nugas*, & viro erudito plane indignas.
- p. 69. M. facit, quod *Nasuti* facere solent saepe.
- p. 102. M. error satis *inficetus ἐμπαινεύς* * αὐτὸν:
nam

* Videtur omnino error typographicus: nam exempla adducta probant doctissimum virum voluisse *ἐμπαινεύς*. contra istas, gladiator sine missione pugnans! quid si ergo hoc eodem in loco, eodem in verbo, inficetorem errorem commiseris, qui in participii aoristo flectis *ἐμπαινεύς*. inspice editionem tuam. totidem literis habetur. *barbatulo ciconiam pingite pueri*. Menand. 144.

nam ita non loquuntur Græci, ut ipsi *tyrones* sciunt: sic saltem dedisset *ἐμπαιδὸς αὐτὸν* vel *ἐμμενδὸς αὐτὸν*: quo eum attrahere poterant ipsa exempla adducta.

p. 103. M. male. quare cave ita *incondite* & *perplexè* legas.

p. 105. locus pessime habitus, cui restituendo *impar* fuit *ingenium* Merceri.

p. 152. M. *promisit*, quae non *praestitit*: & ut videmus ex *notula* ejus, rem *parum* feliciter *expedivisset*.

p. 154. Mercer. quo nihil *exoletius*.

p. 166. Mercerus *putide ineptis*.

p. 169. alterum non est *unius assis* & dignum *morbonia*.

p. 229. *apage, apage* Merceri *nugas*, ne quidem boni habentes speciem.

p. 246. acutum est, quod Mercerus ex *notissima* adfert Sapphus oda, sed *judicii fulcro* non subnixum.

p. 258. M. *ineptissime*.

p. 266. *misere erravit* M. *

JOAN-

* Quam longe abiit petulcus noster Cornelius a consilio saluberrimo, quod Lucas Holstenius in Epist. V. suggerit nepoti suo Petro Lambecio, editionem Aristæneti paranti: *Illud autem, Vir summus ait, si me amas & tuam famam, quam cautiissime cave, ne Merceri politissimi & humanissimi viri manes vel uno verbo laedas, etiamsi manifesta ab eo dissentienti sit causa: ita enim ejus virtus, doctrina & angularis modestia meretur.*

JOANNES MEURSIUS.

de Alca.

- p. 42. quid M. ex *porta eburnea* ita sim felix. *somniavit lepide*, & vocem mere Latinam ($\Delta\beta\Theta$), quae in epigrammate Graeco exstabat, *perperam* pro voce habuit mere Graeca. nihil *suavius*. hoc vident omnes. de loco Arnobii egimus alibi, nec in eo quidquam praefidii est *somniculoso* commento.

FREDERICUS MORELLUS.

In Phile.

- p. 74. Morellus eadem qua Camerarius & Bersmanus *intemperie*.
 p. 75. Morellus $\Theta\eta\eta\alpha\tau\alpha\iota\ \epsilon\upsilon\delta\omega\varsigma$. *quantum est sapere*.
 p. 76. taedium quod istae Cam. Bersm. & Morelli *inaniae* animo adferunt, ita parumper minuam.

THOMAS MUNKERUS.

Anacreonte.

- p. 51. Conjectura M. non est inelegans, sed quavis *aura levior . . . absit, absit*. Si *judicio* fuisset usus acri: nunc etiam *nimum* tribuit conjecturae suae. nihil igitur *mutes, si sapias*.

PHILIPPUS PHASIANINUS.

Horapoll.

- p. 342. *ineptissime* Phasianinus, qui *ingeniolum* suum secutus est.

Praefat.

Praefat. Horapoll.

Ingeniolam suum tecutus est homo Italus.

[Quasi non & aliarum nationum viri suum ingenio-
lum sequerentur. & qui illam Cynosuram sequun-
tur, licet obtusiori lumine fulgentem, est, ut por-
tum attingant. at tu qui in stuporis, ignorantiae,
donnerioquias tenebris semper jactaris, non poteris
non semper naufragium facere.]

JOANNES PIERIUS VALERIANUS.

Videatur p. 50. hujus Libri. ubi *bonus, animi boni,*
ineptus, insulsus & fallere dicitur Criticus hic prae-
callens.

A E M I L I U S P O R T U S. *

Anacr.

p. 215. qui legunt . . *misere ineptiunt.*

p. 233. *faceffant igitur*, qui scribunt . . *nugae,*
nugae.

LAURENTIUS RHODOMANNUS.

In Calabro.

I. vs. 279. *ridiculi* sunt, qui talia comparant.

II. vs. 229. *perperam & inepte.*

III. 601. R. *casta nuce* non est dignum.

V. 176. R. vocem molestam in versione *callide* ne-
glexit. †

VI. 617.

* Inter hos Portus ad Lyricos p. 233. vide ean-
dem paginam. Lyricorum.

† Imo sic tibi emendationis ansam praebuit seu
verae seu falsae,

VI. 617. re vera *ineptissime* R. ita *ineptiisse* miror.

645. R. βαδύσκιον ἡρία *ineptias* alit. *

VII. 224. interpretum commenta non placent. R. *inepta* & *audax* est *conjectura*.

680. in sententia R. *misere coecutiit*.

VIII. 4. *inepte* & *inperite* R.

X. 38.

* Imo tuum βαδύσκω marcidum & ineptum. legitur:

Εἰ μὴ νῦν ἐπόμεσε βαδὺν ἡρ' αἶψα.

Semipes deest versui. Dausquei βαδῦαν ἐν αἰέ' αἶψα nec mihi displicet: quo contentus fuisse debueras. verosimilius tamen θοῇ ut Rhod. vel βροτοῖς ut Scaliger, deest. Sed videamus porro ineptias tuas. increpas D. quod docet ἡρία aliquando cum feminino copulari. & *caliginem*, tu ais, notans *feminine* effertur. *pueri sciunt quare βαδὺν αἶρα nullo modo probare potes*. An igitur negas praefracte αἶρε *caligo* unquam *masculino* efferri? aliter statuit Eustath. ad II. E. vs. 776. aliter multi statuunt ad D. Pauli Epist. ad Ephesios C. II. vs. 2. sed idem negas αἶρε *aer* *feminine* efferri ad L. XII. 93. „ἡέρε πᾶσαν ὑπερθε. *scribendum ἡέρε πάντῃ. nam masculinum est αἶρε pro aëre*.“ Satis pro imperio, Magister. corrige igitur & aliis locis tuum auctorem. ut L. IX. 260. κενέλω ἡέρε. vs. 264. εἰς ἡέρε μακρῶν. ita enim edidisti ex Ald. eum Rh. (juxta te saltem recte) edidisset μακρόν. Sed ut sis *Joannes Contrarius in aeternum*, tibi ipsi saepe adversaris. at, homo, nescis centies αἶρε *feminino* genere poni pro *aëre*? vide Dausqu L. VI. 645. Hesiod. Θ. 696 Mosch. Idyl. ζ. 140. γλαυκῆς ὤπερ ἡέρῃ ὕψος αἰεθαίε. praeterea πάντῃ ὑπερθε hiatum facit: qui a poëta factus decorus, a Critico contra. sed fallor, spiritus asper adest. Erras ergo crasse, & cum αἶρε *caligo* efferri *masculine*, & cum αἶρε *aer* negas *feminine* recte adhiberi.

X. 38. & 130. *peffime* mutavit. *turpiter* hic lapsus R.

XI. 353. R. *nimis durum & crassum* est.

XII. 68. R. *δαρσις* non *unius assis* est.

XIII. 76. ne R. *fuspiciuncula* tibi sit fraudi.

381. miror viri incogitantiam.

XIV. 121. quod R. *infercit*, *jejunum* est.

467. minus *gnaviter* & *perite*.

649. *nugae nugacissimae*, quas hic *crepat* R.

CONRADUS RITTERSHUSIUS.

Horap.

p. 382. *inepte* Rittershusius. id enim *arena sine calce* est.

p. 384. & hunc R. alique viri eruditi sequuntur. vix dicam, quam *ridicule* & *inepte*.

JANUS RUTGERSIUS.

de Alea.

p. 95. in quem Rutgerfius *misere impegit* praeter Thomam Hyde.

In Aristaeneto.

p. 208. Merceri *inepta* sunt & *prava*: neque *melius* aut *felicius* illud Rutgerfii.

CLAUDIUS SALMASIUS.

de Alea.

p. 26. & 28. S. *ineptissime* ita vivam & *nullo judicio*. Haec sciunt qui linguam callent & aliquem habent *judicii* usum. * quare *ineptiit* vir Eruditus & plane *aliena effutiit*.

p. 41.

* S. scilicet nec linguam calluit, & judicio destitutus fuit ut rana plumis.

- p. 41. nonne haec appositissima sunt? Sic puto, ita vivam & valeam! facessant, facessant igitur *nugae Salmasianae*, quas nunquam legi aut legere potui absque *risu*. *mirum mirum*.
- p. 42. aut nihil sentis, aut haec longe *ineptissima* & vere *PUERILIA* esse sentis statim.
- p. 63. S. Schema adeo *ineptum*, ut nihil *ineptius* excogitari possit.
- p. 65. S. statuit. *imperite* admodum.
- p. 79. fateor nihil venustius, nihil lepidius [*inventis Pavoninis*] excogitari posse. Quare ego Salmasio me hercule succenseo, qui istas elegantias nobis extorquet & AUDACTER reponit. APAGE, APAGE DIRAM CORRIGENDI LIBIDINEM CUM SUMMA IGNORANTIA CONJUNCTAM. . . quid ais, nonne ea Criticum *nasutum* plorare jubent?
- p. 85. Salmasius quae comminiscitur non *unius assis*.
- p. 88. ridebis, ridebis Lector, si tibi dixero cur ita legit S. ita sentit *magnus* ille Polyhistor. fateor haec *risum* non merentur, sed ipsos solutos *cacbinnos*.
- p. 89. *apage, apage nugae vere nugae*.
- p. 90. commentum *ridiculum*. *faceffat, faceffat* S. cum infundibulo suo *OBSCURNO*, quod *aeternis tenebris* dignissimum est.
- p. 148. *inepte* mutat S. imo qui haec corrigere audet, *ficulneus* sit oportet.
- p. 180. quae *peffime* S. Amphidi adscribit. nam hoc est *ineptias* agere *ineptissimas*.
- p. 188 nihil certius, nihil indubitatus. [*Pavonina sententia*.] S. de his *infelicissime*. vide modo ejus *commenta*.

Ad Hephaest.

- p. 136. S. inepte. etiam ἡρατο de regina femina plane *rus olet*.

In

In Horapoll.

- p. 304. Quid Polyhistoris illud? dicam libere: nihil ANILIUS, nihil EXOLETIUS. alia praetereo, & cum *nugis* diutius conflictari nolo.
- p. 333. 334. *apage*, *apage* eas cum ipsis illis *ineptiis*, quibus *nixae* sunt. Sic *virum Grammaticum* hic, ut *centies* alibi,prehendes sibi *adversum* planeque dissimilem.
- p. 347. vidistine *audacius* aut *insolentius* aliquid? sic ex quovis facere licet quidvis. & veteres olim non scripserunt nobis, † sed nos hodie scribimus illis. *Apage tam diram corrigendi audaciam*. locus non eget tam violento & insolito remedio.
- p. 355. S. cum basto suo *misere ineptit*.
- p. 375. sic adparet, quam *inepta* sint, quae Claudius Salmasius de his scribit. *Apage nugas nugacissimas*, de quibus nos plura forte alias.
- p. 394. ut virum *Nasutum*, ubi tempus erit, *exsibiles digne*.

Q. Calab.

- III. 233. de Chelidoniis non *multa*, sed *nimia* suo more Salmasius ad Solinum. hunc locum non vidit. alibi forte plura. [ut Salmasii *Nimia* temperes]

JU-

† Utinam hujus praecepti unquam ipse memor fuisses: *Virum Grammaticum*, *virum Commentatorem*, *virum Interpretem* in bonos Auctores: non *virum contemptorem*, *virum calumniatorem*, *virum corruptorem* egisses. & ad exemplum Eustathii, Pollicis, Hesychii & aliorum *virorum* Scholiastarum & *virorum* Onomasticographorum & *virorum* Lexicographorum. tuos Auctores explicuisses.

JULIUS CAESAR SCALIGER.

In Praefat. ad Anacr. *

Si quaeras, cur non recensui septem illa fragmenta, quae ex Scaligero de re poëtica recensuit Barneſius. dicam factum, cum quia ignoro, unde Scaliger ea depromferit, tum quia vehementer ego suspicor, illa ab ipſo Scaligero *conficta* eſſe. . . Barneſius ipſe *coecus* ducem *coecum* ſequitur.

JOSEPHUS JUSTUS SCALIGER.

In Horapoll. †

p. 312. viri eruditi in Ariſtophanis fragmentorum ſylloge *inepte* ex uno verſu bono duos fecerunt malos.

In Anacreont.

p. 35. Scaligerum ſecutus fuit in eo, quod *pravum* eſt. reliquit in eo, quod bonum eſt. faceſſant *ineptiae*,

* De hac re videte Eruditiffimos Auctores Act. Lipſienſ. Anno MDCCXXXII. p 203. ut Pauw tamen ſentiat, quam aequus in ipſum etiamnum ſim: ſciat Lector hominem injuria ibi accuſari, quaſi J. C. Scaligerum adpellaret hominem *bellum* & putidi & craſſi erroris reum feciſſet: nam hi mellitorum verborum globuli non in Scaligerum, ſed in ineptum illum Barneſium directi fuerunt. non abhorrebat tamen a labiis Pavoninis pejus convitiatus eſt aliquando in magnos viros. & ſuſpicio confictorum fragmentorum an admodum honorifica ſit, valde dubito.

† Hi ſunt J. J. Scaliger & Guilielmus Codaeus.

ineptiae, & dicamus tandem sententiam nostram.

- p. 42. Jos Scalig. ad oram * libri adscripserat. *lepidum* est hominis eruditi commentum, ut *multa* alia sunt ejus. nam illud *Ανέρον* plane exemplo caret.
- p. 130. Scaligero placebat. nihil in isto etiam *commento* placet.
- p. 147. Scaliger *καρά* egregio & *miro*, ita vivam, *acumine*: sic scilicet . . . *rideo, rideo.* & id *facias* mecum, cordate Lector.
- p. 169. Scaliger ad oram . . . *perperam* & *inepte*.
- p. 203. Scaliger ad marginem . . . quo nihil *inficetius*.

J A C O B U S S I R M O N D U S.

Vide *Henricum Valesum*.

D A N I E L S O U T E R I U S.

Scio *bonum* illum Souterium. certe in re metrica *puer est* †, qui ita sentiat. quare *apage, apage* illud telum, inere *plumbeum*.

H E N -

* Ingenuo viro dignum iterum facit, cum ita exagitet, quae privatos in usus Docti Codicibus suis allinunt. mihi omnino aequum videtur, si talibus utamur, ut maturo judicio adhibito plane erronea vel his proxima tenebris mandemus, & longe benignius omnia accipiamus. notes praeterea, lector, rursus adfectionem gloriolae in Pavone, qui passim oras & margines librorum manu erudita insignium crepet: quasi illas vel consulisset ipse, vel etiam possideret: nihil minus. ita a Barnesio & aliis laudantur. idem adfectat circa Codices.

† Quam versatus fuerit S. in re metrica nescio: te in illa esse re vera infantem, non puerum, si bene numerum inii, centenis exemplis demonstrabo.

H

HENRICUS STEPHANUS.

In Praefat. ad Anacreont.

Putide errarunt, qui legerunt.

- p. 12. ista Stephani suspiciuncula *peccat* non uno, sed *omnibus modis*.
- p. 41. quare *ineptum* certe est.
- p. 42. *nugae, nugae.*
- p. 58. Stephani: *ineptias* quoque alit.
- p. 103. quod adeo *ineptum*, ut viro erudito in mentem venisse mirer. *Apage, apage ineptias*, quae ipsis *pueris* sunt indignae.
- p. 104. *ineptissima* suspicio.
- p. 112. *apage, apage ineptias* St.
- p. 122. an Stephanus audiendus? fateor, nihil *insulsius* vidi, & virum diligentissimum ita *ineptiisse* miror.
- p. 125. *delicias* agebant, qui . *apage, apage alexandriam pessimam.*
- p. 136. pleraque longe *ineptissima*, ex quo genere haud dubie etiam est illud St.
- p. 197. St. legebat. quo nihil *stolidius & infectius*.
- p. 221. illud scio, *ineptissimam* lectionem & St. plane indignam.

JACOBUS TOLLIVS.

In Anacreont.

- p. 35. J. T. suspicio *prava & incongrua est.*

HENRICUS VALESIUS.

de Alea.

- p. 181. Valesius nova attulit, quae refutare non necesse, quia *se refutant ipsa*. vellem *ἐλεγον* illud videre, ut *nugas* abigere possem, quo debebam. Nam procul dubio vel ipse Valesius *erravit*, vel a Sirmondo, qui id narraverat ei, inductus *in errorem*. & *pessime* duo pyrgi . . . neque viris eruditis, qui cum Salmasio *alte somniabant*, FIDEM habendam puto.

Index Ater feliciter explicit.

Vera-

Veracem me fuisse, Lector, vides, cum in prooemio adseverarim neminem hominem a renatis literis exstitisse maledicentiorum vel in viros eruditos ingratiorem: plura alia nec minus gravia testimonia ad manum sunt: sed pene obrutum omnino te suffocare nolim. vix enim quinta pars scommatum & calumniarum a me in medium allata. nec loca tetigi, ubi tacito nomine alios infectatur; vel prae ὑπεροψία & fastu, vel quia forte ultorem styllum revereretur. praetermisi quoque non pauca convitia, quae in omnes interpretes, in omnes simul viros doctos coniecit: quorum exempla invenire est in Anacr. p. 70. 89. 188. 194. 232. & in aliis ejus libris. censuras quoque iniquissimas, imo contumeliosas invectivas in veteres Auctores, non exceptis quidem Novi Foederis Scriptoribus*, in illum locum rejiciendas censui, quo de ejus ἀναισθησία sigillatim agemus.

Saepe mecum demiratus fui hominem, qui se ingenue natum esse ubique adeo jactat, ut ipse de ea re dubitare videatur, genus scribendi adeo a moribus ingenuis alienum sequi. Et aliis quoque id mirum videri arbitror. Teterrimarum intemperiarum varias comminisci causas quis posset. Quid morbi, & morborum male extirpatae radices etiam in mente humana operentur, experientia manifestum. comis & mitis indoles sic saepe exacerbatur. In Philocteta triste exemplum antiquitas celebravit, qui Diomedem & Ulixem, veteres amicos, etiam sagittis transfigere voluit, impatientia doloris victus. Infortunia quoque saepe hominis animum in deterius mutant.

* Quos cum vulgo & iis, qui minus accurate loquebantur locutos censet, homines puriori Hellenismo non adjectos. & odaxio Anacreonte multum de pretio suo decedere statuit, si locutio N. T. in eo occurrat. Anacr. p. 115.

tant. & sic post calamitatum Iliada Priami optima
conjug' Hecuba,

*Perdidit infelix hominis post omnia formam,
Externasque novo latratu terruit auras.*

Sed Pavonem nec morbosum nec calamitosum novi.
si de hora natali hominis mihi constaret, Mathematicum consulerem. forte sub Arietis signo genesis ejus inveniretur. Nam Critici & Scholastici sub hoc fidere nati petulci & contumeliosi esse perhibentur. Sed vereor, ut huic astro satis sit malignarum virium. dejerari pene, si huic arti fides habenda, Nostrum sub Caniculæ signo natum, cujus geniturae effectus si comparetur cum moribus & institutis hominis, vix dubito, quin pedibus omnes in hanc sententiam eant. mores viri tenetis: en stellae vires, a Manilio hujus disciplinae expertissimo descriptas L. V. vs. 220.

*Haec ubi se ponto per pronas extulit oras,
Nascentem si quem pelagi praestrinxerit unda,
Effraenos animos, violentaque pectora finget;
Irarumque dabit fluctus, odiumque metumque
Totius vulgi: praecurrunt verba loquentis;
Ante os est animus. nec magnis concita causis
Corda micant, & lingua rabit, latratque loquendo,
Morsibus in crebris dentes in voce relinquit.
Ardescit vitio vitium, viresque ministrat
Bacchus, & in flamma saevas excuscat iras.*

Quod si ita se res haberet, misereri nos hominis deceret, qui forte minime malus futurus fuisset, si sub meliori fidere nasci contigisset.

Verum enim vero si vel ex astris dirissima haec pestis in pectus Pavonis descenderit: superbia tamen & invidia tetrum hoc vitium ibi primum excluderunt: stultitia & communis sensus inopia enutriverunt:
amor

amor sui & aliorum contemptus porro in tantum robur adlescere fecerunt. moderari enim huic animi pravitati debuisset, non liberas habenas permittere: & vel ex literis eum fructum colligere, ut animum hac praecipue in parte corrigeret: ut fecisse in genere alicubi * jactat, minime ulla ex parte fecisse apud omnes constat. Imo eo stuporis dicamne an furoris dudum pervenit, ut hoc teterrimo morbo laborantes demum *cordatos, humanos & ingenuos* viros esse nobis persuadere contendat: & adulationes moribus honestis indignas esse, nemine contraria perhibente, hic illic rhetoricatus, longe deterioribus malis, *obtrectationi & maledicentiae*, patrocinium parare studeat: atque stultorum instar, videns sciensque, vitium unum evitans, in contrarium & pejus incurrat. Audiamus illum, quaeso, in dedicatione Anacreontis, qua J. Clericum cohonestare voluit. *Scis quam frequens sit inter literatos blandum illud adulandi studium: - - - ab eo nos abstinuimus sedulo, & nihil tale in illis, quae tu edidisti vel ego edidi. recta ratio scilicet nos docuit amicitiam veram non cohonestari, sed deturpari ejusmodi inaniis: quae hominibus cordatis stomachum cient & faciunt, ut boni, qui ita laudando sese humaniores probare cupiunt, eo ipso pro servis peccoribus ab illis habeantur, non immerito. Vir ingenuus ut parce laudari amat, ita parce etiam laudat, & eo ingenio nisi sint literati, indigni re vera sunt, qui literas tractent, quarum praecipua dos est, homines ingenuos facere* En verba Catonis novi, tantum non de coelo delapsi, & adhuc sulfura olentis!

Profecto si *parce laudare & parce laudari*, virum demum ingenuum reddere potest: nemo dubitabit, quin Pavo vel ipsos imperatores & reges natalium ingenuitate

* Praef. Anacr.

genuitate longe post se relinquat: & merito proinde non solummodo *nobilis*, sed etiam *nobilissimus* habeatur & salutetur. Et nisi ipse tres vel quatuor laudasset amicos, & unicum, quantum scio, etiam elogium nactus fuisset, unus omnium mortalium

*Non horum modo, sed quot aut fuerunt,
Aut sunt, aut aliis erunt in annis,*

nobilissimus cenferi deberet. nunc uni Busiridi ingenuitate & nobilitate cedat, cujus ut plane *illaudati* praeconium fecit Mantuanus Vates,

Aut illaudati nescit Busiridis aras.

Sed scio quid huic Virgilii testimonio opponi possit, quare multi ambigent forte, utrum Pavoni an Busiridi palma deferenda sit.

Sed joci omiſſis, serio loquamur. *Singulis fere pagellis, prolixis encomiis verbisque splendidis laudare eos, quibuscum amicitiam colimus & paulo arctius conjuncti sumus*, aliquid reprehensione digni in se habere, lubens fateor. credo tamen te morem hunc non adeo improbare, quia vitii quid habet, sed quia propter feros mores tuos vix ab ullo tui honorifica mentio facta est. atque ideo vulpis Aesopiae instar uvas acerbassse caularis. At quidquid hoc vitii sit, non odio adeo dignum, quam quidem risu. & omnino recte inter ceteros Britannici editores Miscellaneorum in praefatione monuerunt titulos illos *eruditissimi, doctissimi, incomparabilis* esse ridiculos, in primis quia omnibus prodiguntur. ideoque omittendos censent, quibuscum ego facio. nec tamen video in bonos & decoros mores peccari, si frugaliter hic illic significemus, quos viros magni faciamus. noscitur enim etiam ex amicis. nec e contrario dedecet, in
fucos

fucos literarios, in mercenarios scriptores, & ingenuarum artium prostituteores, vel tibi similes suarum virtutum buccinatores, justam indignationem testari. id etiam juvenibus utilitati esse potest, qui ita pollinem a furfure secernere discunt. qui si in tuum intrent pistrinum, omnes eruditos ejusdem farinae esse credent: omnes ineptos: omnes insulos: omnes imperitos, ne uno quidem excepto. Sed peccetur in nimiae laudis profusione. humanitatis certe species in ea agnoscitur. at non semel atque iterum, sed singulis omnino pagellis, prolixis convitiis, verbisque a splendida bile dictatis meritissimos in literis viros proscindere & lacerare, & sic tamen ingenuos & humanos velle videri, id demum aequae stolidum, ac exosum & abominabile vitium est. & pessimi homines, qui ita agunt & scribunt, non serva pecora, quae utilitatis quid societati adferre possunt, sed ferae bestiae, venenatae viperae, & rabidae canes ab aequis rerum aestimatoribus habentur. Et te, qui inter tales familiam ducis, scias ab omnibus illis haberi

Οὐδαίς Κρονίδαο μέγαν κύνα χαλκεόφωνον.

Vana Jovis Stygii blaterantem probra Molossus.

Forte tibi places, quod Molossus audias: non canis. imo latratu ipsum trifaucem Cerberum aequas: at viribus superaris a quovis de triviis,

Nuper ab impura cecidit qui matre, catello.

At tu, bone, qui adeo ad tralatitios verborum honores frontem corrugas, quid in eodem illo loco facis, quod non abjectissimum deceat adulatorem? mira non solummodo praedicas de sanctissima illa vestra amicitia, sed herœa tuum invidiosis laudibus tantum

tum non coelo beas, & inter eos, qui hodie vivunt, paucissimos, qui cum eo conferri, si literarium bonum spectetur, & ne unum quidem, qui eum superet, reperiri adseveras. miratus semper fui, quid ab anno MDCCXI, quo edidisti Menandrea, ad annum MDCCXXVI, quo prodiit Ludicra tua Diatribe, egeris. Et semper suspicatus adhuc fui tibi post tot effusa venenata scommata accidisse, quod serpenti cuidam evenire tradunt, qui virus in cavitatem rupis vomitum condere soleat, ut innoxius cum muraena coeat, & a coitu rursus idem resorbeat. quod nisi inveniat, langueat, imo brevi moriatur. tibi quoque omne illud tempus opus fuisse, ut pulmones evacuatō sanie & felle convitiōrum repleres. sed ipsam veritatem jam indagasse videor. hominū doctorū omnium & singulorū merita aequa tui iudicii lance trutinasti, ut decretoria hac sententia Clericū tuū a ne uno quidem superari pronuntiare posses. dignus profecto, quem omnibus D. Criticae tribunalis sine provocatione iudicem ipse Apollo constituat. Sed si Clericus ille tuus tantus sit, scis, quid facis, dum laudibus ipsius passim adsocias & adaequas laudes tuas! facis idem illi,

*Qui mêle en se vantant soi-même à tout propos,
Les louanges a'un Fat à celles d'un Héros.*

Tu quoque idem es, ut bellam istam praefationem linquam, nec ceteras tangam, qui in opella de Alea p. 14. ita post multum bilis in Salmasium effusae, pro tuo candore fateare: *Te plus veritati, quam nominibus istis ingentibus tribuere.* nemo profecto, nemo adeo caecus, Pave, quin videat, quo haec tendant. nempe, veritatis amore jactato, licentiam viros magnos inpune increpandi & exagitandi parare tibi niteris. Sed quis pessimorum Atheorum
non

non veritatis studium suis erroribus praetexit! quis non professus est, se magno mysteriorum nomine non absterri, quo minus vera propugnet: dum tamen nihil aliud spectet, quam sanctissima disciplinae Christianae capita pessum dare. Qui magna in literis nomina non reveretur, Pavo, indignus est, cui ullum nomen vel vivo vel post obitum contingat. ista merces debetur, & sola rependi potest virtuti ipsorum & constantiae, qua ingentes in utilitatem rei literariae exantlaverunt labores: quibus acceptum omnino referendum est, si in aliqua literarum clariori jam versetur luce. Sed quid ego tibi merita magnorum virorum commendo & ob oculos pono, quasi tu emendabilis esses, vel ipsorum interesset, quo pretio a te habeantur, & quasi tuum iudicium alicujus, vel apud vivos vel apud posteros momenti esset futurum. decoxerunt, decoxerunt fidem tua de alienis meritis testimonia. Et quis deliranti & melancholico fidem habeat! nemo enim nisi his morbis obsessus Salmasio *summam ignorantiam*, *imperitiam*, & *pueriles nugas*, & *cachinno dignas ineptias* objectare sustineat! vel Bentlejum *scelestissimum mastigiam* adpellare audeat! *Non desipis* * igitur *Pavo*, *sed insanus*; *sed furis*. & *posthac loca Bellerophon-tea inhabites*, *jubeo*, *ubi nec homines sunt, nec literarum exauditur nomen*: *indignus es elegantiorum consortio*, *indignus es*, *qui literas humaniores vel a limine salutes*, *cum ab omni humanitate sis alienissimus*. †

Vidimus abunde de Pavonina maledicentia; videamus pauca de ejus jactantia & φιλαυτία.

* Menand. p. 141.

† Ibid. p. 74.

CAPUT VI.

De Jactantia & Philautia Pavonis.

Quamvis vehementer dubitem, an quisquam unquam adeo suam eruditionem, ingenium, acumen & alias rarissimas, si diis placet, dotes aequae, ac noster Pavo ubique, omni modestia proculcata, venditarit: tamen homo sibi ab omni vana gloriatione & amore proprio alienissimus esse videtur: ut verear, ne laterem lavans omnibus aliis prius persuasurus sim, quam graviter his morbis laboraret, quam illi, cujus in primis hoc scire intererat, ut medicinam circumspicere posset. Videtur tamen hic vel ille Thrasonidem de his vitiis admonuisse: nam alioquin nescio, quare se ab hac odiosa stoliditate abhorrere toties profiteretur, nisi forte conscientia ipsi pro monitore fuerit. In Menandr. p. 44. ait: *rogo, quid indubitatus? nihil opportunius. non sum φίλαυτος*. De Alea p. 33. *non sum φίλαυτος, sed dicam libere, in his nihil viderunt alii, nos primi, si non omnia, saltem pleraque & praecipua gnaviter jam deteximus*. Scilicet ipse Narcissus diu amarat, antequam sua se forma captum sentiret. & nisi noster suis se virtutibus plane infatuasset, an scribere haec potuisset? * *Ego certe literas ita excolui semper, ut praeter animi correctionem (si non accuratius quam Auctores correxerit, innumeris vitiis adhuc scatebit) fructum satis insignem ex illis percepisse videar, si temporis calculum mihi computandum subministrarent exactum, idque non segniter & ignave, sed diligenter & sedulo transactum esse videam*. Solent scilicet homines

minime

* Dedic. Anacr.

minime *φθλαυοι* talia sibi exhibere sedulitatis & diligentiae praeconia. Crediderim sane ipsi ad manum fuisse aliquod testimonium, quo Studiosi post curricula Studiorum decursa Politicis vel Ecclesiasticis coetibus commendantur: idem stylus: eadem formulae: si tamen sunt prolixiora. nam alioquin *non segniter & ignave* sufficere solet: nec *ταυτόλογον* sed *diligenter & sedulo* adjicitur. Verum, utut semper brevitati studeat noster, hic ingentem & incredibilem illam suam diligentiam repetita & *ισοδυνάμω* locutione praedicandam censuit. In praefatione ad eundem poëtam, ita homo modestissimus de Opera Anacreonti impensa loquitur, *Utroque enim probato, ad corrigendum luxata & male habita alacris accedam, eaque non infelicius forte restituiam, quam vel nunc restituta sunt, vel postea fortasse restituentur. periculum faciant nasutuli & videant, quid possint. bellam hic occasionem nati sunt ostentandi acuminis sui, eoque se praestandi viros optimos maximos.* in quibus se non modo extollit supra decessores suos (nam *μειώσις* inest vocibus *non infelicius*) sed & victoriam de successoribus in Anacreonte explicando auguratur. In libello de Alea (p. 129.) est locus, quem propter singulares Veneres hic exscribam: in quo ita quoque ceteros provocat literarius hic pugil. *Si calidior essem, ipse forte scribendum edicerem πυγελίτης. Πύγελα* urbs ab Agamemnonis sociis, qui ex natibus laborabant, condita, ejus civis Πυγελίτης. *quin & πυγελίτις tibi commendare possem, ut mereiricis nomen improbius, quo petulantiores turpiculam luserunt olim: at nihil adfirmare constitui. quanquam in his aliquid nobismet fortasse indulgere possumus ludentes. alii meliora promant, si possunt.* *

In

* Notent hunc locum Critici, rogo. egregium enim mysticum continet, quo multa obscurissima vocabula illustrari poterunt.

In eodem libello p. 68. Hypercriticum nostrum ante aras D. Criticae genibus provolutum videre videor, & Divae gratias agentem, sibi que una gratulante (postquam, ut ingenii nimis velocis, Salmasio palam bene lavisset caput) *quod ipse paulo tardior sit, & sic veritatem, quae in medio posita est, non praeterebatur subinde: qua dere ad lectoris tribunal provocat.* Divam autem hoc sermone respondentem Pavoni audire videor. „ Quid ais, carissime & γυναικῶν filiorum „ meorum, mea gloria, meum decus! Tune, ex- „ superantissime Criticorum, te ullo Critico tardio- „ rem esse profiteris, cui ego ipsa ingenium, acu- „ men, ἀρχινοίαν, εὐστοχίαν, ἀκριβοειαν, & κυνι Cri- „ tico aptam linguam dedil cuius ego adhuc in cunis „ va-

terunt. Scilicet ubi talis occurrat vox non intelligibilis, nomen meretricis esseingas. & saepe hoc remedio feliciter usus Pavo. de Alea p. 109. Certe Ἀμειβία elegans est nomen meretriculae; quia vitem & vinum non spernere solens illae. quare si quae adhuc nomine caretis, Bellatulae, ad Pavonem adite ille vobis tam elegantes adpellationes inponet, ut nomine solo innumeros amantes sitis allecturae. p. 132. Scirene aves (non putō) quid mihi in mentem venit ea dēre. Meretrix quae Ἀγυλα dicebatur, huic jactui fortasse nomen dedit, & improbitate suae eum perpetua infamia notavit. celeberrimum autem nomen est Ἀγυλα, & quod multis etiam probis haud dubie datum fuit olim. Sed, Pavo, si nomen probis & improbis commune, quis familiaris spiritus te docuit nomen ab his magis quam ab illis esse tractum? hoc solus procul dubio novisti. p. 141. Ἀβερμύιας. legendum divisim ἄβερ μύιας. Quid ἄβερ sit, omnes sciunt. Myiae etiam non ignotae. mulieres ita dictae. ἄβερ μύιας igitur pedissequa Myiae. de qua praecise senserint ludentes, ignoro: si meretricem etiam intelligere velis, quae ab omnibus aliis & in primis Doctis & Philosophantibus illis diversa, jactui nomen dederit, per me licet: ego id neque affirmare neque negare volo. Exjerares hominem lenocinium per triginta annos Corinthi exercuisse, ita memoriter omnia meretricum nomina novit. *plura alias.* interea notes, iterum rogo, criticum istud σύστημα.

„ vagientis βαβαζεν & παπαζεν * ori prima inposui!
 „ quem mox vix trinulum ipsa non tumultuarie
 „ Graeca docui! † Oblivisceris tui, fili mi, nam in
 „ multis locis mentionem facis singularis mei in te
 „ favoris, & benevolentiam digne praedicas. In
 „ Anacr. p. 181. ita nullo negotio illustras, quod om-
 „ nes viros doctos a renatis literis frustra torisit. In
 „ Men. p. 37. quam nativum, quam accommodatum
 „ est, quod tibi in mentem venit, simulac locum adti-
 „ gisti. Anacr. p. 269. verbum verbum. hoc subito
 „ tibi, dum postrema pingis, in mentem venit, & ap-
 „ positum hercule est. attende lector & judica. In
 „ Aristaen. p. 40. locum restituere non potuit Merce-
 „ rus: & suspicaris scribendum - - utrumque bonum
 „ & ex facili natum. p. 105. locus pessime habitus,
 „ cui restituendo impar fuit ingenium Merceri. [at non
 „ tuum capitale illud.] scribere enim jubes non magna
 „ mutatione. p. 48. Mercerus non male, acutius ta-
 „ men & melius, nisi fallor, ego. p. 117. aliquid
 „ melius & exasciatius longe mihi est ad manum.
 „ p. 170. non male Mercerus, sed melius ego nisi
 „ fallor. fili saccharine, ut hoc in parenthesis di-
 „ cam, omitte in posterum illud nisi fallor: nam,
 „ scis ipse, non soles veritatem subinde praetervehi,
 „ & ipso Pontifice Romano es infallibilior. quare bene
 „ p. 185. ais, non male Casaubonus, sed melius certe ego.
 „ ubi jure quoque tuo illud certe adjicis. at bellissime
 „ p. 271. debellatis Merceri, Casauboni & Canteri su-
 „ spiciunculis, ταραξας ipse tibi coronam imponis.
 „ dabo meliora: id spondeo, & spondeo tibi certo.
 „ quare in posterum dignitati tuae & meae rogo
 „ consulas, nec ita abjecte de te sentias vel scribas
 „ vel loquaris, ut ex. gr. in Anacr. p. 51. scribis.
 „ nam in repetitione vocolae σοι non est exigua vena-
 „ stas, si quid in his video. alio divinam mentem ha-
 „ buisti,

* Hephaest. 181.

† Anacr. p. 59.

„ buisti, haec exarans: non enim aliquid, non mul-
 „ tum, sed omnia in his & aliis vides: & solus vi-
 „ des: *nec oculatissimus ille Faber* (Anacr. p. 207.)
 „ *nec perspicacissimus ille Hemsterhusius* (Menand.
 „ p. 9.) tantum viderunt: imo, quemadmodum in-
 „ terpretes Horap. p. 362. *talpis* ad te comparati sunt
 „ *caeciores*. Quid porro ais, φίλε τέκνον, an *exigua mo-*
 „ *do venustas vocolae* coia te probatae & contrectatae
 „ inesset! imo non *partes illae aniles* & *deformes*,
 „ *quas Jucbus* in Anacreonte p. 181. *tangit* & *suc-*
 „ *cutit*, *ipso tactu ejus* & *succussione*, *derepente* magis
 „ *juvenculae* & *venustae factae*, quam omnia quae
 „ tu tangis, venusta ex deformibus evadunt. Nihil
 „ enim ex *pyxidibus* tuis (Aristaen. 233.) quibus
 „ cedat Helenae capsula, unde nepenthes prompsit,
 „ & ipsius Veneris arcula, in qua cestum repon-
 „ bat, prodit, *si tamen excutere velis*, quam *quo*
 „ *nihil venustius*, *nihil concinnius*, *nihil quod non*
 „ *veneres* & *gratias singulares habeat*, *nihil lepidius*,
 „ *nihil blandius*, *nihil mellitius*, *nihil exasciatius*,
 „ *nihil accommodatius*, *nihil tornatius*, *nihil emacu-*
 „ *latius* & *nihil c* inveniri possit.

„ Tandem bona tua noscere incipias, oro; tan-
 „ dem

„ *Quaestitam meritis sume superbiam.*

„ Tu enim p. 47. de Alea. *de jactu* breviter notas,
 „ *quod haecenus ignorarunt omnes*. p. 82. *data occa-*
 „ *sione observas*, *quae haecenus observavit eruditorum*
 „ *nemo*. & mox p. 97. haec scribis. *ita certe viras*
 „ *eruditos sensisse scio*, *sed perperam* & *inepte*, *ut*
 „ *omnes* & *singuli videbunt*, *si locum difficillimum*
 „ *& leviter corruptum*, *quem nemo haecenus intellexit*,
 „ *ad sanitatem pristinam reduxero*, & *facillimum*
 „ *iis praestitero*. p. 185. *iterum paucis dicis*,
 „ *quod*

„ quod verum est, & ipsi Grammatici antiqui igno-
 „ rarunt. Menand. 49. *cujus acumen hactenus per-*
 „ *cepit nemo eruditorum.* in Anacr. p. 120. *aliud no-*
 „ *tas non paulo majoris momenti,* & quod nec Ste-
 „ phanus, nec alius notavit quisquam. p. 143. *quare*
 „ *verissima,* mi Pavo, *ista tua est suspicio,* & meri-
 „ to eam confidentius nunc Lectori commendare non
 „ erubescis. Cur enim erubesceres, & ori tuo bu-
 „ xeo vim faceres! p. 183. *in transitu explicas,* quae
 „ nemo eruditorum hactenus explicare potuit, & Sal-
 „ masius ad Solinum ita explicuit postremus, ut si
 „ cum sequaris, bonus Arnobius, quem versionis Au-
 „ ctorem perperam censet, in Graecis fuerit puer, &
 „ vix sanum habuerit sinciput. p. 269. a te, ceu do-
 „ ctrinarum Sole, post ignorantiae eclipsin fugatam,
 „ splendidissime radiante, omnes nebulae ab his &
 „ praecedentibus depulsae sunt prorsus. In Alea p. 44.
 „ quae de linea secunda scripsimus, egregia sunt. In
 „ Hephaest. p. 141. a te egregie restitutum est Θα-
 „ λασομέδυσαν. nam Fulvius ille Ursinus in Poetr.
 „ p. 66. ita modo edidit, non restituit. quare con-
 „ sulerem, ut semper corruptissimos contextus ad-
 „ scisceres: ita acumen tuum ostendere ubique po-
 „ teris: ut negligeres quoque quidquid ab aliis ante
 „ te scriptum: sic labori parces: & quotidie magnam
 „ facillimarum emendatiuncularum inessum facere
 „ poteris. & homines lubentius talia probabunt, non
 „ quia vera, sed quia Pavoni τῷ Θανμασίῳ ita visa
 „ fuerunt. istam autem correctionem ipsa tibi in-
 „ spiravi. nam cum scriptum habeatur in Hephaest.
 „ Edit. *θαλασομέδυσαν,* quis nisi ipsius Criticae in-
 „ stinctu ex istis elementis Θαλασομέδυσαν excul-
 „ pere valuisset! p. 157. *tua suspicio mihi acque ac*
 „ *tibi lenocinatur,* quia sententia est optima, & lo-
 „ cus omni scrupulo caret. id ego blanditiis ejus pel-
 „ lecta

„ *lecta adfirmare non erubescō.* O Ambrosine Pavuncule, dic matri tuæ Criticae, an amasti unquam bellatulam virgunculam? per venerem meam amans fueris furiosissimus, qui suspiciunculas tuas tam inpotenti amore depereas. Horap. p. 283. *versus insigniter corruptos in transitu conjectura, ni falleris, insigni facis, ut iterum sint syncerissimi.*
 „ p. 295. *Tu primus, nisi memoria falleris; aperuisti significationem vocis μόνος pro praecipuus, excellens, unus, unicus.* p. 348. *quae alii dixerunt, inepta sunt prae iis, quae dixistis primi.* de Alea: p. 158. *vos id indicatis primi.* in Aristæen. p. 152. *vocem, quam non intellexit Salmasius, explicuisti primus.* Jamne ipse cognoscere incipis, magne Pavonazzo, quantus vir sis: jamne ipse de tuis virtutibus singularibus melius opinari incipis? sic equidem spero atque confido. At

„ *Quae cura patrum, quaeve Quiritium*
 „ *Plenis honorum muneribus, tuas,*
 „ *O Pave, virtutes in aevum,*
 „ *Per titulos memoresque fastos*
 „ *Aeternet! o qua Sol habitabiles*
 „ *Illustrat oras, maxime Nugivende.*
 „

„ Sed me sentio esse Criticam & malos versus condere. lego in Anacr. p. 43. *vel hoc verum est, omnesque in posterum sequi debent.* & in Menand. p. 55. *quare nunc edico primus, locum posthac ita legant, ita distinguant viri eruditi. jubes quoque saepe tuo periculo sic legi. quid statuat, haereo.* haec verba ad dominatum spectant. At non es ignarus, Literatos adhuc civitatem agitas liberam. invitos jugum subituros reor: & tamen locum non
 „ ob-

„ obtines, quem tuarum virtutum splendor jure
 „ sibi postulare posset. quid si dictaturam tibi de-
 „ ferrent? sine provocatione forte obtinueris & tan-
 „ dem perpetuam, posterisque transmittendam.
 „ rempublicam in regnum mutaveris, quando lu-
 „ buerit. vel si hoc periculi quid habere videatur,
 „ umbram libertatis & nomen retine. re & vi ty-
 „ rannum age. scis quid Romae, quid aliis in re-
 „ gionibus usu venerit. Et sane opus est dictatore
 „ reipublicae Criticorum. adeo tumultuantur: al-
 „ tercantur: conviciantur inter se: factiones con-
 „ flant: seditiones fovent. Dictatore opus est Criticis.
 „ Si ille locus tibi non infra te videatur, & hyper-
 „ critica tua majestas non dedignetur reipublicae
 „ meae curam suscipere, efficiam meo instinctu, ut
 „ Senatus Populusque Criticus, te rogent, sup-
 „ plicent & tantum non cogant, ut dictaturam sus-
 „ cipias: ne porro Resp. quid detrimenti capiat.
 „ novit amplissimus ordo, quam ipsis addictus sis.
 „ Tu enim in praefat. Calabri, *ista doctis scribis*
 „ *non indoctis.* & L.VII 4. *omnes qui habent aliquem*
 „ *judicii usum, haec videre ais; alios autem nec cu-*
 „ *rari nec numerari a te.* & vs. 254. *Graece callentes*
 „ *non dubitaturos: alios non curari: nec te illis scri-*
 „ *bere.* Quantum quoque saepe periculorum &
 „ aerumnarum Reip. causa subiisti! in Horapoll.
 „ p. 362. parum absuit, quin ceu alter Phaëton,
 „ curru excussus, rupibus & scopulis lumbos & la-
 „ tera, & durum infregeris caput. *fortasse enim to-*
 „ *to coelo aberramus,* ais: *Et cum nihil de his dicere*
 „ *constitueramus, omnia de illis dicimus, quae Criti-*
 „ *ces auxilio possumus. eo scilicet nos ducit te juvandi*
 „ *studium, Lector. Φῶ δὲ παδ'αυτείας.* p. 381. *cer-*
 „ *tiores ipsos facis quidem, hoc solummodo auxilium,*
 „ *non aliud, a te esse expectandum.* expectant enim a

„ te, ut ceu Hercules *uolayy* & omnia monstra do-
 „ mes. tamen statim pro benignitate tua, revocas
 „ dictum & tertium addis. scribendum forte quod tibi
 „ subito in mentem venit: & hoc postremum facilli-
 „ mum & verissimum. nec solummodo primi ordinis
 „ viri, sed ipsa plebs, ipsi proletarii nostri & capite
 „ censi (Anacr. 110.) quamvis tuas elegantias non
 „ capiant: quamvis aliquando duriuscule a te habeantur:
 „ popularitatem tuam cognoverunt. quid enim
 „ popularius, quam quod L. VIII. Calabri vs. 332.
 „ *fateris te tuam emendationem non magis amare,*
 „ *quam emendationem Dausqueji*, hominis ineptissimi!
 „ Quare brevi efficiam, si placet, ut Canonialis sto-
 „ la mutetur in Dictatoris trabeam. tu pro tua innata
 „ sapientia, sapientissime Corneliolè, rem omnem con-
 „ sidera. si repulsam non fero, tecum mox de novis
 „ quibusdam legibus Criticis a te perferendis agam. “

Vides, Lector, Pavonem Divae huic a prima
 admissione esse: alioquin hominem non tam longo ser-
 mone fuisset dignata. Sed forte haec per eburneam
 portam mihi in mentem venerunt: vel si quid tale
 accidit, ad D. *Anacrotas* aram accidit: veram Criticam
 enim ne quidem a limine salutasse constat. Quidquid
 sit, egregia specimina vidisti hominis modestissimi,
 minime jactabundi, non *φιλάνθρ.* & his flosculis passim
 sua scripta exornat. quamvis autem haec jam stoma-
 chum tibi, Lector, procul dubio moverunt: duo
 tamen adhuc exempla expromenda: ad quae nisi
 plane nauseans hominem *ἀντίλογος* exspuas, messori-
 bus duriora te illa habere contendam. In Dedic.
 ista Anacreontica, prius in omnes literatos, ceu ab-
 jectos adulatores & mercenarios mendicantium dedi-
 cationum fatuorumque elogiorum confarcinatores in-
 vectus, tandem addit. *nihil tale in sis, quae vel tu*
edidisti, vel ego edidi. recta ratio scilicet nos docuit.

Quo

Quo in loco non se modo Clerico, infantem viro, comparat: & editos a se libellos, quos laeva manu in cloacam, dignum Volufianis scriptis locum, puer trimulus abjecerit, tot a laborioso sane Viro congestis voluminibus, ut Herculeis cervicibus oneri esse possint, componit, sed & se & amicum solos a recta ratione edoctos igloriatur, ceteris, ne uno excepto, *ἄφρονες* iussis. Verum in Alea p. 43. altiores tollit spiritus. Ibi enim Pyrgopolinices noster ait, quasi cataphractus in prima acie pugnaret: *Telum illud ego non reformido: aut SALMASIUS reformidasset puto.* bene quod addat *puto.* imbellis enim Salmasius post principia se recepisset procul dubio. daturne inpudentior jactantia? homo obscurus, non ullo doctrinae specimine clarus, primum tum cum nugaci de Alea libello in lucem prorepere ausus, se Salmasio ita comparat, ceu non

Compositus melius cum Bitho Bacchius esset.

EGO & tu CLERICE, belle & mellite: EGO & SALMASIUS bellissime & mellitissime! Quid censes, Lector? non re vera ex domesticis Pavonis encomiis facile integer libellus construi posset? quod Narcissus noster Viro Celeb. R. Bentlejo objectare ausus in Menand. p. 96. Ferimus quaedam, non laudamus in Scaligeris, Salmasiis, & ejus notae viris, Pavo, quae in magistello, qualis tu es, exagitamus, increpamus & fugillamus. rogas, cum in eodem genere peccent, ac tu, cur non eodem modo puniantur. vin' causam cognoscere? exi portam Esquilinam: conspiciasne ibi aliquos in purpura vel coccineis vestibus patibulo suspensos; vel crucibus adfixos? omnes pullis tunicis induti plebejam originem indicant. scis quoque, quid medici in vilioribus corporibus facere adfueverunt. si non habes nares obefas, olfacies quid haec velint. Forte tamen jactantiam tuam etiam

patientius ferrent homines, nisi cum summa ista tua maledicentia & *κατηφαια* esset conjuncta.

Quid porro magis jactatorem prodit, quam quod singulis fere paginis illas formulas infercis, *de illis accuratius alias. de illis enucleatius suo loco*, & ita hiantem Lectorem vana spe destituis? Sed non puto ex sola gloriatione proficisci, sed ignorantiam tuam te hisce obtegere conari. Nam cum talia per hoc decennium innumera promiseris: non inveni ullum locum in omnibus tuis scriptis, quo aliquid enucleati vel accurati exhibeas. omnia sicca & exsanguia. At tu Cl. Salmasio, qui innumeris & doctissimis lucubrationibus rem literariam locupletavit, exprobrare ceu jactatori ausus, quod non omnia prodiderit, quae animo meditatus fuerat, & ex parte procul dubio jam perfecerat: quid de te opinaturos homines arbitraris, qui tot jam Auctores & alia editurum te promiseris, ut si vel ad centesimum annum aetatem protraxeris, ea perficere non possis! non opus ut indicem gloriosum prodam: Lector prope viginti quinque Auctores facile per se observaverit, atque inter eos magni voluminis quosdam: ut Homerum, Athenaeum, Pollucem, Aristophanem & alios. ne loquar *de arte Critica*, quam promittere Horap. 304. 311. videris. in qua, spero, saltem Clerico tuo parces. an & huic inter ineptos locum dabis, ut dedisti aliis tuis olim amicis? nec de Diatriba, *de Nominibus propriis*, cujus mentionem facis ad Calabr. X. 89. verum est quidem aliis longe majori labore & industria suas lucubrationes constare: ideoque plus temporis ad illas requiri. Tu enim sine ullo adparatu vel tuo vel alieno ad Auctorem edendum accedis: cui saepe ne toti quidem cum cura perlecto ex lecythis tuis aliquid suspicionum frivolarum, emendatiuncularum vel omnino falsarum vel non necessariarum adlinis:

his

his addis multum gloriationum, nec minus maledictorum; & sic commentarius Pavoninus exit ut verisimile fiat libellos a te conscribi, dum vel herbam *Θελαρ* potas, vel

*Innocuos calices & amicam vatibus herbam
Ducis. nam Baviis bibiturque Maronibus illa.*

nullo enim in loco sterilem tuam crisin variae eruditionis floribus distinguis. nihil quod ad antiquitates, ad historiam veterem sive literariam facit, intertexis. nec tibi crediderim quidquam in adversariis esse reconditum, quod in hoc genere, ubi occasio fert & res postulat, promere possis quae cum ita se habeant, non mirum te quotannis libellum aliquem isto notularum genere instructum prodere. nec dubito quin jam rursus hic vel ille in equuleum Criticum a te conjectus sit. Vae, vae ei, qui unquam istum auctorem attigerit! Sed si vel ita porro quae promissisti emittas, nec enim Aethiops pellem mutaveris, magna accessione Theod. J. Almeloventii *Bibliotheca Promissa* ex tuo penu augeri poterit, ubi semel ἀρχὴ αἰρέτης esse desieris. & forte, qui primum locum occupes inter Δάσους, dignus invenieris. Ut autem adpareat, Lector, quid sperandum sit de iis, quae promittit, & uno & insigni exemplo defungamur, quae adhuc ex Anthologia hic illic scriptis suis immiscuit ad examen revocabimus: & nisi ego ostenderim, Pavonem in iis plerumque nihil vidisse: quin incredibiles errores commisisse, fiam

Μελάνθι· ἀντὶ Κομάτῳ.

CAPUT VII.

*De Epigrammatibus quibusdam ex Anthologia Editis
atque Ineditis, quae Pavo inscite & ridiculo
explicuit & emendavit.*

SECTIO I.

EPIGRAMMATA haec recensituris eodem ordine, quo in libellis Pavoninis occurrunt, initium faciendum foret ab isto, * quod Nostro occasionem praebuit *Diatribes de Aleae lusu* corradendae. At quamvis *Zatricium* & similes ludos, † *omnes hodie tenent*, & nemo ignorat, aut hodie ignorare potest absque dedecore, fatendum tamen mihi est, non tamen sine rubore, istis in ludis me numquam rudimenta deposuisse. Spero tamen, non omnes viros eruditos & ingenuos adeo rigidae disciplinae fore, ac nostrum Stoicum esse video, qui certe hac in parte ipsum provocat Zenona. Quin tamen ex ipsius libelli locis, quae tangemus, patebit satis, eum in ipsis epigrammatis verbis saepe aberrasse: unde fieri non possit, ut verum sensum illius carminis, vel veram ludi Zenoniani methodum sit adsecutus. Quod si aleones ad praescriptum a Pavone canona artem forte exercere potuerint, Pavoninum ludum non Zenonianum se ludere sciant, eoque nomine conceptas illi gratias agant, & rebus ipsis referre satagant. Et si Ἀγλή & Ἀμπελία & Μύια, famosae meretrices, aeternam jactibus aleae a se dictis infamiam attulerunt, cur non Pavo aeternam gloriam ludo huic, a se invento, nominis participatione conciliarit! Meretur mehercule homo, ut in omnibus Galliarum Academiis [conventus ad aleam exercendam publici, non invito Platone, ita a lepidulis ibi

VO-

* L. I. Anthol. C. 61.

† De Alea p. 96. confer cum Menandr. p. 4.

vocantur] saxeus adstet, non minus quam olim Mercurius & Hercules in Gymnasiis Græciae. Si titulus basi insculpendus desideretur, vel Pavi ipse vel Academici meadeant, fatigabo Apollinem meum, si dignum quid persona ἀρχιμεβουλα inspirare velit.

Ut tamen Lectorem circa hoc epigramma demereamur, adponamus H. Grotii versionem, ex qua forte melius intelligetur sensus Agathiae, quam ex toto libello Paviano. quare ad sequens epigramma statim transitum faciemus, prius tamen admonito lectore; quidquid in tota Diatribæ ista occurrere videtur eruditæ lectionis, illud omne inveniri in Salmasianis lucubrationibus, & praecipue ad Vopisci Proculum p. 736. & seqq. & Interpretum notis ad Pollucem: vix uno loco excepto.

AGATHIAE SCHOLASTICI

In

IMPERATORIS ZENONIS TABULAM.

NOs alii plebs parva sumus: nec si quid agamus,
Egregium quamvis, fama celebrat anus.

At procerum si quis sufflet modo, doctus ut Afer
Dixerat, hoc scribant ex adamante notae.

Namque orbis dominum Zenona, orbisque parentem,

Dum pictum numeris dextera tractat ebur,

Tessera quam varie mirum jactarit! ab albo

Ad metam tabulae qui capiebat iter,

Sexta habuit septem: novae canis, at duo summae

Puncta; nec his aut plus aut minus in decima.

Quae summam sequitur monstrat duo: rursus at unum

Praefert quae Divo linea nomen habet.

At niger octava duo dat regione videri:

Nec vincit, nec ab hac vincitur undecima.

14

Quae

Quae bis sexta fuit, sortem monstravit eandem:

Terdecima nudum rursus habente canem.

Contigit Antigono bijugem gestare figuram:

Quindecimae fatum jactus habebat idem.

Octavae & decimae similis conspectus: ab ima

Quarta pari casu picta duobus erat.

Rex, cui contigerat niveam ductare phalangem,

Quas fortuna paret, non videt infidias:

Nam gradibus clausis artem prohibente fritillo

Alveolum triplex alea jacta ferit.

Sic duo, sex, & quinque tulit: mox subiicit illis

Ordine damnosos (quis putet) octo canes.

Sit procul a nobis, quotquot sumus, alea: quando

Non timuit mundi fallere lusus herum.

SECTIO II.

Pagina igitur centesima decima quarta ejusdem opellae occurrit epigramma secundum, quodque sibi temperare non potuit, quo minus data nunc occasione opportuna id integrum lectori φιλομύσῳ adponat, & nisi egregie fallatur, GNAVITER etiam corrigat.

Antequam ad ipsum epigramma accedam, dicenda quaedam prius de occasione, quae talis. Pavius post Salmasium & alios observat vocem οἰνῆς [unus] notare etiam jactum aliter ΧῖΘ dictum ex Pollucis Lib. VII. §. 204. ΧῖΘ ὃν καὶ κῖον καὶ οἰνὸν καὶ οἰνῶν ἐκάλουν ἐστὶ τὸ καὶ οἶνὸν πᾶσι ἰᾶσι μονάς. ubi alii Codd. μόνΘ. alii μόνοις. Codex autem meus lectionem exhibet, quam an proferre debeam, dubito. nam certe ad corvos misera amandabitur, & forte merito. χῖΘ ὃν καὶ κῖον καὶ οἶδ' αὖ ἐκάλουν. ἐστὶ τὸ καὶ ποινὴ. πᾶσι τοῖς φῶσι μονάς. ille eligit μόνοις. & voculam καὶ ut flaccidam & molestam expungit. reliqua autem ita explicat, ut Iones soli dixerint οἶνῃ: cum reliqui Graeci masculos magis

*magis quam mulierculas * amantes dicerent οὐδὲ. causam rogas? non frustra eris. dabit subtilissimam, & ut procul dubio ipse putat, certissimam.* „ *οὐκ ἴσῃ soli Latines suo jure dicebant: post inventum scilicet ἡτὰ vocem communem interpolaverunt: id opportune notavit onomastici scriptor nihil emaculatus.*“ Sed, acutissime Vir Grammaticæ, vellem non ita vage definivisses aetatem hujus vocis, post inventam literam ἡτὰ. id omnes satis intelligimus, utut te stupidiore, non ante inventam literam id accidisse, si id accidit. Ego vero, tua cum venia, statuerim paucis annis post repertam literam ἡτὰ id accidisse: & occasionem huic interpolationi dedisse, quod litera haec nova non satis frequens erat *in vuoge*. & ideo Πανιδόνιον decretum fecisse conjecerim, quo omnes aleatores juberentur in posterum οὐλὴν non οὐδὲν jactum χῆρον vocare. Nonne *hoc bonum, hoc accommodatum* scilicet ad commentum tuum confirmandum!

Jam hanc vocem οὐδὲ huic epigrammati intrudendi occasionem arripit. In quo cum agatur de ἀσφαγῶνταις talis: & οὐδὲ dicatur, teste Polluce, de περτοῖς calculis: facile animadvertis, Lector, vel hinc solum non posse dubitari de ineptiis hujus conatus. nam debebat primo loco saltem liquido constare οὐδὲν habere locum in ludo *talorum*. adseverat quidem audacter, sed tamen post Salmasium ad Hist. Aug.

I 5

script.

* Sales insulso Pavo passim in tam abjectis & fatuis locutionibus quaerit: ita in Hephaest. p. 143. *Navis Σειφῶ mulierculas amat*, id est, *feminini est generis*. In Calabro IX. 77. aut non minus lepide. *Enallage insolita, ubi πᾶν pro magistro adest*. his verbis Chrysippeis noster commentator indicat, vocem illam, in qua enallagen animadvertit, pendere a voce πᾶν, si solita constructio serveretur. rursus eodem libro vs. 227. *ne casus patrii sint sine magistro*. & passim notulas suas talibus deliciis condire, ut sic magis placituras, solet. At qui sciunt qualis didacticus stylus esse debeat, simplex & perspicuus: ad haec *φωγῶν* acumina nauseabunt, scio.

script. II. p. 760: *Οὐδὲς unio est in tesseris ipso numero suo: οὐδὲς unio est in talis ipsa lateris sui forma*. Sed quo Auctore hoc probabis? nonne eodem jure canis omnia jactuum nomina a tesseris ad talos transferendi jus erit? quod absurdum. at in *talis* locum habet $\chi\theta$, & pro $\chi\theta$ dicebatur quoque *οὐδὲς*. ergo quocunque casu promiscue $\chi\theta$ & *οὐδὲς* ponere licet: haec Logica Pavoni placuerit, non quibus cor recte salit. cum ergo verosimile sit *οὐδὲς* de *talis* noni usurpatum, vel hinc solum longe probabilissimum est, si probabilitatis calculum ineamus, totam bellam hanc emendationem non solummodo non necessariam & falsam, sed ineptissimam esse, qua vocem *quia rarior est a se inter alios observata*, * ita elocare voluit. Sed ubi epigramma recensuerimus, haec apertiora lectori erunt.

Pavo autem carmen hoc exhibuit, ut apographum ejus habebat, adeo religiose, ut & manifestissima in accentibus non correxerit *σφαλατά* quod ejus inbecilli judicio condonamus. at quod ita passim etiam in notis vocabula exhibeat, nec etiam corrigat, ubi sensus discrepantiam infert diversus accentus, id ei vitio vertimus, & ex incitia, saltem socordia, profectum censemus. ita $\phi\theta\iota\iota\zeta$. $\theta\rho\upsilon\delta\theta$. $\delta\upsilon\delta\rho\iota$ $\delta\upsilon\eta\rho$. $\mu\eta\sigma\sigma\sigma$. $\pi\acute{o}\sigma\tau\iota$. $\epsilon\phi\theta\epsilon\sigma\sigma\alpha\mu\alpha\iota$. $\acute{\alpha}\sigma\tau\rho\gamma\acute{\alpha}\lambda\omicron\nu$ $\acute{\alpha}\iota\kappa\alpha\varsigma$. $\pi\epsilon\rho\omicron\nu\tau\acute{\alpha}$: $\phi\upsilon\nu\tau\acute{\alpha}$. in tribus paginis occurrunt, & eadem sic saepius. sic in ipso primo illo Agathii epigrammate etiam voces corruptas edidit $\lambda\epsilon\upsilon\kappa\epsilon$, $\epsilon\chi\epsilon\iota\upsilon$ pro $\delta\chi\epsilon\iota\upsilon$. Sed paulo majora canamus. ut brevicati autem studeamus, sic tamen ob innumerabiles errores Pavoninos prolixiores necessario futuri, sic statim exhibebimus, uti legendum,

* Operae pretium est in Menandreis p. 79. legere locum, quo talem, ut contendit, pruriginem indecenti, & petulantii stylo in Cl. Bendejo exagitat. longior locus est, quam ut hic exhibeatur. paginam impleat.

dum, e fide optimi Codicis in plerisque, censemus, & nisi egregie fallor, nobiscum intelligens & aequus Lector censabit. Sic se habet inscriptio, quam Pavus omisit pro more.

Eis Ἀθήπατρον ἢ Σιδώνιον.

μελεάγρα.

ἦν δὲ ὅτι τῷ τάφῳ σύνθημα ἀλέκτωρ, καὶ φάναι κλά-
δου, καὶ ἀσράγαλ.

Ἀ γάλα, σύνθημα τί σοι χοργωπὸς ἀλέκτωρ

Ἔσα, καλλαῖνα σκαπτοφόρου πτέρυγι,

Ποσὶν ὑφαρπάζων νίκας κλάδον, ἄκρα δ' ἐπ' αὐτῆς

Βαθμίδου ποροπεσὼν κέκλιται ἀσράγαλ;

5. Ἡ ῥά γε νικάειν μάχα σκαπτοῦχος ἀνακτα

Κρύπτεις. ἀλλὰ τί σοι πύργιον ἀσράγαλ;

Πρὸς ἧ, πὶ λιπὸς ὁ τῶμβου; ὅστις ἐπὶ ἀνδρὶ πε-

νιχῶ,

Ὅρνιθου κλάγγαις νυκτὸς ἀνεγρομένω.

Οὐ δοκέω. σκαπτοτρον γὰρ ἀναίνεται. ἀλλὰ σὺ κεύθεος

10. Ἀθλοφόρον νίκαν ποσὶν ἀειράμενον.

Οὐ ψάυω καὶ τῆδε. πὶ γὰρ ταχυὸς ἐκεῖλ' ἀνὴρ

Ἀσράγαλ; νῦν δὴ τώτρικες ἐφρασίμαν.

Φοίνιξ μὲν νίκαν ἐνέπει, πᾶτραν πὶ μεγαυχῇ,

Ματέρα φοινίκων, πᾶν πολυπεῖδα Τύραν.

15. Ὅρνις δὲ, ὅτι γεγωνὸς ἀνὴρ, καὶ παρ' ἐνὶ Κύπριν

Πρατ', κῆν Μύσαις πικίλ' ὕμνοθέτας.

Σκαπτοτρον δὲ ἐχὶ σύνθημα λόγος. θνάσκειν ἧ πε-

σύντα

Ὅινοβρεχῇ, ποροπετὴς ἐνέπει ἀσράγαλ.

Καὶ δὴ σύμβολα πύπτω. πὶ δὲ ἄνομα πύτρου

αἰεὶδῃ

20. Ἀντίπατρον, ποροπύπτον φύντα μὲ ἐραδιεῖν.

Q

O columna, cur tibi insigne ferox adpectu gallus
 Adstat, purpurea ala sceptrum gerens,
 Pedibus surripiens victoriae ramum, in summitate
 autem ipsius

Baseos, prolapsus jacet talus?

5. Certe victoriosum praelio sceptriferum regem
 Celas. sed cur tibi ludicrum talus?

Cur praeterea sepulcrum simplex? decet virum pau-
 perem,

Alitis clangoribus noctu excitatum.

Non puto. sceptrum enim hoc redarguit. sed tu tegis

10. Praemium victoriae pedum velocitate qui retulit.
 At nec hac via verum attingo. qua in re enim ve-
 lox vir similis

Talo? at nunc sane veritatem ipsam percepi.

Palma victoriam indicat, & patriam superbam,
 Matrem Phoenicum, secundissimam Tyron.

15. Ales autem indicat, quod vir hic jacet omnibus au-
 ditus, & quoque in rebus Venereis

Primus, & inter Musas numerosus Poëta.

Sceptrum vero habet insigne eloquentiae. mortuum
 autem ex casu

Vino madidum prolapsus indicat talus.

Et haec quidem sunt Symbola illa. nomen autem
 meum lapis canit

20. Antipatri, ex majoribus prognati potentibus.

Pavus non vertit epigramma. quippe doctis solum
 scribit, & quibus Graeca, etiam corrupta, vernacu-
 lo sermone expeditiora. nam ne Latina adderet, non
 obstitisse reor epigrammatis indolem, quo praetextu
 usus fuit, ne Hephaestionem verteret. at vera causa
 est, cur Latina non adposuit, quia nihil in toto epi-
 grammate intelligere se sentiebat: si qui Pavoni est
 sensus: voluit tamen se jactare, nam quot loca adti-
 git,

git, tot corruptit, & tot ne per nebulam quidem percepit. nostra probabimus, & sic Pavonina sua sponte concident.

Vs. 1. Ἡ σάλα. *O columna.* nam Meleager alloquitur cippum. Solent autem Attici, sed & alii nominativum cum articulo pro vocativo ponere. Aristoph. Ranis. 40. ὁ παῖς. Ecclesiast. 128. ὁ ἀειστὴς χθ. Theocr. Idyll. 102.

οὐκ ὀπὸ ἱῶς δρυὸς ἔτθ' ὁ Κώναρθ', ἀπὸ Κυναίθαι;

& ipsissimo modo L. I. Anthol. C. III. p. 3.

Ἄ σύριγγ', τί τι ὦδε παρ' Ἀφρογήμεαν ὄρασις;

Quam haec intellexerit adparet, quia ἡ σάλα scribit Pavon. quae *columna.* & quia p. 118. *ne quid dissimulet, censeat, orationem ita per interrogationem & responsionem discriminatam esse intricatiorem:* cum ad versum duodecimum perpetuae sint interrogationes, & obiectuones, quibus respondet & quas solvit ipse Meleager sive quisvis viator. ut Pavo porro haec exordia carminis perceperit, patet quoque ex ineptissima distinctione post vocem σύνθημα & post voces τί σοι, quae continuo filo legendae ad vocem usque Καθαίνω, ante quam demum minor distinctio ponenda. nam si bene percepisset, de distinctione admonendus lector fuisset. nequii etiam scribere γοργαπὸς. ut σκυθρωπὸς. nescivit etiam scribere ἔσα spiritu leni. τ) autem accipe, Lector, pro χθ τ). nec refer ad σύνθημα. non τ) σύνθημα: sed τ) ἔσα. & confer L. III. Anthol. C. V. p. 197.

Ὅρμι, Διὸς Κρονίδαο διάκτορι, πῦ χάριν ἔσας
Γοργὸς ὑπὲρ μεγάλα τυμβῶν Ἀελυμένους!

Vs. 2.

VS. 2. Καλαίνα, licet pro ea in antiquissimo Codice καλαίνα erronee quod ad primam syllabam, quinque alia mea ἀνίλγεσθα, inter quae forte etiam non ex Palatino traducta, recte exhibent. quae etiam bene cum Palat. σκαπτοφόρο, vel σκαπτοφόρο ad formam δ σκηπτεχ. vid. Eustath. ad Il. A. 25. non σκηπτοφόροις. facessat igitur ὑτιδανός Pavus cum ὑτιδανῶ libro suo hic & aliis in locis: in quo ἔγραψε λαίνα & σκαπτοφόροις. De Callaino colore eruditissime hic Pavo. „ Καλαῖνον χρώμα *idem quod ποικίλον χρώμα.*
 „ καλαῖνα πτέρυξ, ἢ ποικίλη πτέρυξ. *variegata galli gal-*
 „ *linacei ala. nihil aptius. vide Hesych. in V. κάλαιοι.*
 „ Ἐξ Suid. in voce κάλαϊς. *ubi ope nostra adjunctus est*
 „ *compiler, ut alio loco demonstrabimus.*“

Sane Gallis Gallinaceis varias saepe plumas esse etiam pueri non ignorant. at an καλαῖνον *varius* notet valde dubitari potest. Hesychii verba sunt. κάλαιοι. οἱ τῷ ἀλεκτρονίον πάγωντες, καὶ πᾶν πορφυροειδὲς χρώμα. ἔνιοι δὲ τὰ ποικίλα. Suidae duo loca nihil huc faciunt: quae misellus non intellexit, cum nesciebat respicere Aeschyli locum in Agamemnone vs. 933. uti docuit Vir doctissimus quidam in Miscellaneis nostris Vol. III. T. II. p. 92. Gujetus hic adnotat. *Veneti coloris.* & gl. Labbaei. καλαῖνον. *Venetum.* καλαῖνον *Venetianus.* & magnus Bochartus Hierozoic. pag. 730. [quem laudant ad Hesychii locum] ostendit fusc vel *purpureum* vel *coeruleum* colorem denotari: sed simul, ut in coloribus fit, homonymia laborare. καλαῖνον χρώμα autem non *varium* sed *unum* potius colorem fuisse ex versiculo, ubi describuntur instrumenta scriptoria, collegerim:

Καὶ τὴν αἰδυφαῖ πλινθίδα καλαῖναν.

quae verba mihi recte videtur interpretari Gujetus: *Snavicolorem laterculum Veneti coloris, sive*
cotem,

cotem, coticulam Veneti coloris. Vides igitur quam levi fulcro nitatur illa interpretatio & *varius*, nempe Hesychiano illo Ἐνιοὶ τὰ ποικίλα ego verti *purpurea*. Hesychii & aliorum auctoritate. possent hi colores *venetus* & *purpureus* ita conciliari quodammodo, quia *Venetus* seu *coeruleus*, est color mari tributus. jam maris fluctibus *purpureus color* tribuitur & πορφύρειν illi dicuntur agitati. quin si vel *varius* intelligere velis, *purpureus* sic accipias licet vide quoque Ducangium in hac voce. qui animadvertit modo καλὰ δὲν modo καλὰ δὲν scribi & laudat *Pappum Chymicum* in Glossis Chymicis MSS. in quibus ὁδὸς αἰσβέσας redditur. Eadem autem habentur in Ἀεζικῶν & στοιχείων & χρυσοποιίας. unde loci quam plurimi in Ducangio possent emendari. temerarie imo callide igitur vertit *variā alam* Pavus, quia nesciebat, qualis color καλὰ δὲν esset. & talia effugia saepe quaerit. Reddidi autem *αλὰ* *sceptrum gerens*: ita intelligens, ut sceptrum inter alam insertum fuerit. nam unguibus non poterat inditum fuisse, quia mox sequitur

Vs. 3. Ποσσὶν ὑπερπαύων κλάδον. ad quas voces rursus valde erudite observat ex vs. 13 patere, hic intelligi *φοίνικα palmam* potius paucis indicasset: cur poëta usus fuerit voce ὑπερπαύειν & non alia, quae simpliciter *tenere* significaret. sic enim lauri, olivae, imo palmae ramos a volucris & aliis animalibus aliquando geri pedibus in monumentis videmus. & intererat gestum Galli cognovisse Pavoni, qui mox subtiliter disquisiturus est, utrum hic *victus* an vero *victor* rex designetur nam gestus Galli hanc litem forte dirimere potuisset. habitum autem Galli similem fere fuisse reor aquilis, quae in numis Agrigantinis pisces vel lepores unguibus tenentes conspiciuntur. Sed cur ita, ego non perspicio. perspexerit forte oculatissimus ille Pavo.

Vs. 3:

Vs. 3. *Tertium insigne talus, in ipsa crepidine extrema, sed qui pronus jacet.* Talos quatuor in ipsa basi sic una cum puero jacente & ludente exhibet Franciscus Ficoroni in Italico libello *de Talis lusoriis* p. 148. in ista statua duo tali in latus proclinati, duo in plana facie nituntur. Et *περιεὼν ἀσεφάλα* forte notet in latus jacentem talum, eo quoque ducit vox *κέκλιται*. quae de mortuis, aegrotantibus, dormientibus. sic *κείμεν* ἀσεφάλα. Anth. III. p. 208. Non video tamen locum hunc ex ista statua aliquid lucis mutuari posse.

Vs. 5. Pavo ἡ εἰ γέ scribit & accipit quasi interrogationis particulam. ἡ ῥά γε scribendum, & particula affirmationis hic est. *sane profecto*. ut etiam ἡ ῥά γε μὴν. Anth. p. 44 & 208. & 482. accipiendum. quamvis ἡ ῥά γε aliquando & interrogationi inserviat, sed fere adfirmant. porro Magister noster sic, „Νικάεντα peccat. nam regem
„ vincentem, non victum requirit sententia. per bene iterum margo νικάσαντα.“ Quamvis multa jam ignorantiae Pavoninae specimina vidimus, nescio an linguae Graecae ullo in loco se magis inperitum ostenderit quam in hoc, in quo adfirmat νικάεντα victum notare: & negat significare victorem. Utrumque enim nemo potest scribere, nisi hospes in Graecitate. nam primo ut νικάεις victus significet, velim scire, quae forma vocis, adjectivum an participium, an neutrum. expectabimus, si secundum canones a νικῶ & νίκημι deducere νικάεις sciat. an putavit esse aoristum participii passivi pro νικηθεῖς. & ut in ἐσηὼς vel ἐσαὼς pro ἐσηκὼς & per Syncopen tollitur, sic in νικηθεῖς posse tolli θ arbitratus est? At cum negat victorem significare, non minus turpiter ignorat a substantivis proficisci hujus formae adjectiva & significare possessionem, copiam ejus rei quae substantivo significatur. τιμὴ, τιμήεις, τιμάειν & contracte τιμᾶντ. honor,

por, honorus. φωνή. φωνής. vox, vocalis κώπη. κωπής. *manubrio instructus*. λάχνη. λαχνής. *lanuginosus*. τέχνη. τεχνής. τεχνᾶν. αὐδή. αὐδής. αὐδαῖν. & sic νίκη. νικῆς. νικᾶν *viēctoria, victoriosus*. miseret me hominis miselli. quem suadeo ad linguae tirocinia accedere, eaque sedulo & gnaviter addiscere, antequam ad lectionem, nedum interpretationem bonorum auctōrum accedat. Sed erat vox rarior, nec relata inter ἀπαξ λεγόμενα. ideo caecus caecum ducem secutus vulgivagum νικῆσαν τε substituere voluit: idem fungis librariorum faciens, notum pro minus noto substituentibus.

Vs. 7. Πρὸς δ' ἔλ. Gujetus male. Cod Palat. πρὸς ᾧ τι. non videtur rursus scivisse πρὸς ᾧ significare *insuper. praeterea*. Il. E. 307.

Θλάσσε ᾧ οἱ κελίλω, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε.

Il. K. vs. 109. πρὸς δ' αὖ ἐγείρομεν ἄλλυς.

Il. X. vs. 59. Xen. p. 209. πρὸς ᾧ, ἐ ὄντα γινώσκουσιν ὀφθαλμὸν ὄντα.

Vs. 10. Codex Vat. male cum ὑπογεφούς nonnullis αἰολοφόρον. habet autem vocem νίκαν prima sede; quam igitur obtineat. fit autem hic mentio ποδῶν, quia *pedibus palmam arripuerat* Gallus.

Vs. 11. Aisellus rursus non intellexit locutionem & ψάω. verba ejus sunt. „*Idem (Gujetus) ille adscripserat; neque hac tango, scilicet rem. quod ego etiam probo. locutio videtur desumpta ab iis, qui in mediis tenebris aliquid quaerunt protensis manibus. hi enim simul ac sentiunt, se hoc rem quaesitam adsequi non posse, alio statim tendunt manus. elegans hoc ἔρ' paulo secretius.*“ Pave, aberras a scopo. locutio desumpta ab iis qui *hasta ferire adversarium conantur*. ut Il. Ψ. 805. vel a jaculantibus. ψάων hic Synonymon

K

cum

cum *τυχαίνεν* & *συμβαίνειν*. vel potius, ut *ψάυνεν* se res dicuntur, *quas se tangunt*, vicinae sunt: sic quando conjectura fere, vel etiam omnino, quis aliquid adsequitur, dicitur *ψάυνεν* & *λόγε*, & *αίνιγματ*. & sic plane respondebit vocibus *προσηγίζεν*, & *αίνιγος* αἰνῶ. quae occurrunt in similis argumenti Epigrammate L. III. p. 208. ἡ τὰ μὴ εἰδὲς αἰνίγους, . . . καὶ δοκίμῳ τῷδε προσηγίσασαμεν. & sic Lexica quoque ipsa tibi exhibuissent *εἰγίζεν* πρὸς τῷ ἀληθινῷ παιδείαν, quae etiam te nostram hanc formulam debuissent docere, cum ex Plutarchi libro de Genio Socratis T. II. p. 589. F. laudent αἱ εἰς ὅπῃ ψαύει τὴ ἀληθείας ἢ τὴ μυθώδεις. accidit ut & fabulae veritatem adsequantur, attingant. Gujetus praeterea notaverat. *je n'y suis pas encore par là*. quod non videtur *notre Chanoine de la Pauvreté*, selon l'esprit, intellexisse, Gallicae Dialecti forte ignarus. certe hic de oberrante in tenebris cogitabit nemo nisi tenebrio noster.

Praeterea jubet *τῇδε* mutare in *τᾷδε*. per me licet. mirum tamen in Theocrito in quibusdam locis *τῇδε* codices constanter sine ulla mutatione retinere. e contrario ubi *τᾷδε* habetur vacillare, & in aliud quid mutare diversum a *τῇδε*. qua de re jam nunc non agendi tempus. sed hic quoque *τᾷδε* malim.

Vs. 12. Jam in vs. 12. habemus omnium maxime ridiculam notulam, quae unquam ex ridiculo illo cerebello profiliit. cum enim in ejus palimpsestis legitur. *νῦν δὴ τῷ τρεῖς, ἐφρασάμαν*.

Ita ad haec commentatur, „τῷ τρεῖς *vertendum* „ quo curras, & quid tibi velis! *locutio iterum rarior*, „ cui similem promittit lingua nostra.“ obstrinxisset patrii sermonis amatores, si elegantias Graecas cum vernaculis contulisset. nunc frustra illas quaeremus, nisi ipse indicaverit. at hic jam ille acutus, ingeniosus & Graece doctus criticus: ad quem ceteri modo ceu

um-

umbrae volunt; ille qui Graecos auctores intelligit & edere deberet solus, hic, hic non potuit simulacrum locum attigit, videre τ'ατρεικὲς legendum, id est, τὸ αἰτρεικὲς. Sed caudex ignoravit o & α contrahi in α, numquam αἴηρ, numquam αἰετος & centena talia vidit. quin hanc ipsam vocem saepius in ipsa Anthologia obviam ignoravit. L. IV. 16. p. 348.

Καὶ μοὶ Φθίγγον ἱππῶν ἱππῶν καὶ αἰτρεικὲς

Εἰς ἀκτὰς ρυθμῶν τ'ατρεικὲς ὅσα ἔμεινεν.

Καὶ ὡς αἶψ' αὐτομάτω κηδεύρας ἀπὶ πῆχυν ὀπισθεῖ

Τέτληξ ἰσλήρη τ'ατρεικὲς ἀρμονίας.

Anthol. Ined.

Εἰ γὰρ πῆρ' εἰ Φθίγγον, μὴ πείθο. ναὶ μά σε, δαῖμον,
ψεύδεις. ἐγὼ δὲ ὁ λέγων τ'ατρεικὲς οἶδα μίαν.

ut ibi legendum. dicitur & τ'ατρεικὲς. Anthol. IV. 6, p. 366.

• • • ὅτι τ'ατρεικὲς αἰτῶν.

Μοχ φερασάμαν quosque nescio an intellexerit. puto tamen. non ex se, sed quia Gujetus *adverti* allevit, ut vertendum. *adverti*, *intellexi*. pessime autem saepe φερασάω dicere interpretati sunt. Nam φερασάω τ'ατρεικὲς est *verum dicere*. vide Anthol. I. 68. 1. Ita male in illo Theocriti, *dic*, reddunt:

φράζέό μεν τ' ἔρωθ' ὅθιν ἴκετο, πάντα Σελάνω.

ut recte Palmerius & alii animadverterunt. * ap. eundem

* Miscell. Observ. II. I. 167.

K. 2

dem Idyll. 25. 180. φεῖξέ τις ἰεθῶς. Anthol. L. III. 12. p. 229.

Νῦν Σφιγγὸς γρίφας οἰδῖπ' ἐφρασίμαν.

ibi enim ἐφρασίμαν ex fide Codd. restitui, ut hic edidi. edidit & Pavo: nescio an fide libri sui. Secundum cujus effatum *Dorismus revocandus ubique*. at vide rursus, quam callide ignorantiam suam celet. *ubique* ait. at in quibus vocibus? an ergo ὑφαερασίδων. an τιν. an τὸ κένθης. an μώσαις vel μοίραις? & in his vocibus sane posset. at novimus jam Pavonem, Doricae dialecti ignorantissimum. & proinde forte partem ex his omisisset, & alia forte incongrua in Dorismum intrusisset. caute igitur, ne peccet, *ubique* revocandum ait Dorismum. Sed tu qui adeo gnaviter hoc epigramma te emendaturum gloriaberis, putidissime diligentiae propriae praeco, cur non & hac in parte editoris accurati functus es munere?

Vs. 13. & 14. Minutus animadversor hic nihil animadvertit. poterat tamen lectorem remittere ad illustres duumviros L. Holstenium & E. Spanhemium, quorum hic T. I. de Numism. Praest. pag. 345. ille ad Stephanum p. 333. docuit palmam saepe conspici in numis Tyri, & insigne hujus urbis fuisse. ibi & lector didicisset, quo jure Tyros μῆτης Φοινίκων vocetur. Sed talibus dapibus non delectatur aridarum arrosor noster literularum. *nec vult describere, quae alii scripsere*, ut in Anacreont. p. 345. ait. cum exscribere millies soleat. docta manus tamen dignata fuerat laudare Holstenium & Spanhemium. qui malè μεγαυχῇ jactat. legit.

Πολύπαιδα. forte non minus bene ad vocem μητέρα quam ad vocem Τύρον referri possit.

Sed vs. 13 haereo. Nam palmam victoriam notare, nemo dubitabit. at quae victoria tangitur? an
ipsum

ipsius Tyri? an potius Antipatri? in primam sententiam plura dici possent: sed illa nihil ad Antipatrum facerent. at quae victoria Antipatro obtigerit, ego conicere me non posse fateor. An de aemulis poëtis vel similibus? fortasse sic haec capi debent. acutiora, & indubitiora dabit Pavus.

Vs. 15 & 16. inscitiae & stuporis nova & insignia documenta praebent. prius nostram lectionem declarabimus: tum de ineptiis Pavoninis breviter. Vox "Oγῆς hic significat Gallum, ut patet ex tota ferie. & saepe per excellentiam ita haec avis. ut apud Latinos *ales*. Anthol. Ined.

Σῶν μοι Πολέμωνα μολεῖν, ὅτ' ἔπεμπον, Ἀπὸλλον,
Ἡτέμελιν, θυσίῳ ἔρην ὑποχόρμητον.

Mox sequitur,

οὐκ εἴη σὶ θύω τ' ἀλέκπερ.

In Symbolis autem Gallus inter alia, tria indicat. Stentoream vocem: vel hominem, qui voce prae-cellit ut orator, praeco. & quia non solummodo magna voce praeditus hic volucris, sed etiam canora, hinc notat saepe poëtam & quidem magniloquum: tertio, quia avis salacior, designat hominem in Venerem procliviorē. ultimum illud non opus ut probemus, praesertim non Pavoni, qui cum tam accurate passerum bene masculorum coitus rimatus fuerit, oculo non minus curioso Gallorum inpetus in Venerem observaverit,

τάκιστί τ' ὀφθαλμοῖς, ὅπ' εἰ πλερὸν αὐτὸς ἐνώμα.

Poëtam designari Gallo multis exemplis constat. Theocr. Idyll. VII. 48.

Καὶ Μυαῖν ἐρριχίς, ὅσοι πᾶν Χῖον αἰοιδέιν
Ἀντία κηκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντα.

K 3

con-

consulatur ibi D. Heinsii elegantissima nota, & quae viri docti observarunt ad Horatii L. I. Od. 6.

*Scriberis Vario fortis & hostium
Victor Maeonii carminis alite.*

Unde & αἰοιδός per excellentiam. Idyll. 18. vs. 56. Plura alia etiam significat Gallus, ut studium pugnandi, quare Meleager supra cogitavit de σκηπτέχῃ μάχῃ νικᾶντι. Vide doctissimum J. Potterum ad Lycophron. 1094. Xenoph. 882. c. Aristoph. Avib. 70. Sed hoc in loco tria modo in Antipatrum convenire adseverat. In voce ὄρνις autem ἐνέπῃ intelligitur, ut modo φοῖνιξ ἐνέπῃ, & mox ἀσεργάλος ἐνέπῃ.

Vocatur autem Antipater primo loco Ἀνὴρ γεγωνός. hoc vocabulum γεγωνός descendit a γεγωνεῖν: quod apud Homerum & alios significat, *ita clara & magna voce proclamare, ut exaudiaris.* & passim ἐξακυσθὲν βοᾶν. γέγωνεν. ἠγάθη & ἐγνώθη redditur. pro indicato adhibetur in Anthol. III. 25. p. 280.

Σὺ δὲ σὺ' ἐπείων, Ἥρμιν, καλὸς πίνῃς ὃ σε γηγωνεῖ
Φθιδοῖ, ἔχειν δὲ χίρως ἄμμινχα Πιερσίον.

inde participium γεγωνώς. Hesychius γεγωνίσας. λέγει. γεγωνώς. κρείσσας. γεγωνών. vel γεγωνῶν [sic legendum] κραυγάζων, βοῶν. quod restituendum praeter alijs Digeni Laërtio L. IV. §. 16.

Καλῇ παρρησίᾳ λείαν πῆ, καὶ τὸ μέτωπον
Πλήξας, ἴαχεν * ὃ σύνπινον, εἴ' ἔθνη
Ὁ πᾶντα † πᾶντι ξυνοκράτης ἀνὴρ γηγωνός.

Vir

* Cod. α.

† Sic Cod. vulgo πάντα.

Vir qui omnia omnibus Xenocrates clare dixerat.

vulgo editur γῆλός vel γῆλόνός. Sed Cod. Reg. teste ipso Menagio γῆλανός. Sed *perperam* αὐτῷ κατῆ. quia versus est *Iambicus*. At fallitur vir doctissimus: est Iambus re vera, sed Iambus syllaba una productior. quali metro Laërtius saepe utitur, ut mox §. 27.

Ἐπέκλυσε καὶ σε, Κρόνηωρ, ἡ νόσων κακίη
 Χούτω κατῆλθες εἰς μέλαιναν Πλατίως ἄβυσσον.
 Καὶ οὐ μὲν ἐκείθι νῦν χαίρεις, λόγων ᾗ τ' ὦν
 Χήρη ἔσηκεν Ἀκαδήμεια, καὶ Σολοί, πατρὶς σεῦ.

Illud γεγωνός aliquando passive accipitur. videantur Eruditissimus Abr. Gronovius & alii ad Aelianum L. II. V. H. 44. γεγωνός μίλθ. hinc venit adjectivum γῆλανός. Hesych. γῆλανός. ἐξακαυτός. μεγαλόφωνθ. Mich. Apostolii Lex. γεγωνός. *audibilis*. quo utor beneficio praestantissimorum virorum J. Grammii & J. Christoph. Wolfii. Sed vocis naturam & significationem, quam ignoravit Pavo, optime explicabit Eustathii locus ad Il. M. p. 909. ἐλέγοντο ᾗ καὶ γῆλانوκῶμαι γυναῖκες αἱ κόμας ἐμπιπλῶσαι βοῆς. καὶ γῆλανόν ᾗ φθέγμα παρ' αὐτοῖς, τὸ λαμπρόν. Φίλων ᾗ, καὶ ὁρσενικὸν οἶδε γλῶθ. ᾗ γῆλανθ λόγος, ὃ ἐστὶ ᾗ τραγῶς καὶ περφορεκῶ. [compara p. 1540. & Phavorinum] ὅθεν δηλαδὴ καὶ γῆλανότερον ὑπέρρημα. ὡς δὲ τὸ γῆλانوκῶμης φέρεται καὶ ὅτι λέγεται ἔτω δὲ τὸ ἐν τῇ κόμαις τῆς ταῖς ἀμφοδόις γεγωνίσκειν, ἡ περφορεκῶ ἐστίν. est igitur optima vox γῆλανός. γῆλανότερον autem Eustathius ait ὑπέρρημα. πᾶ καὶται Pavo forte sciverit; sed nolit indicare, ne forte alter Κελεκεκῶ audiat: est enim diligentissimus in auctoritatibus enotandis. Inspice Aelianum in H. A. L. IX. C. XIII.

de *ranis* usurpantem. ego autem comparativum occurrere animadverti L. I. Anthol. C. 67. p. 94.

Ἀρχαὶ τίτιζας μεῖνσαι δρέσθῃ. ἀλλὰ πόντις,
Ἀείδειν κύκνων εἰςὶ γεγωνόπροι.

*Ros cicadis in ebrietatem sufficit. sed potae
Ipsis Cycnis magis tinnulum cantum edunt.*

& apud Dionys. Halicarn. L. V. Antiq. Rom. C. 24.
φωνῇ γεγωνοτέρῃ φερόσαι.

Nec enim soli Philoni haec vox usurpata, qui λόγον γεγωνόν, id est, *τεγωνῇ* dixit, sed & eidem Dionysio rursus L. VIII. C. LVI. dicitur φωνῇ εὐσύν. εἰός τε καὶ γεγωνός. & aliis. quin Diogeni Laërtio L. V. §. 65. πελεγωνῶς notum, quamvis ibi quoque male πελεγωνός. at recte alterum magnus Casaubonus restituit. Λύκων τὸ ἐκφραστικὸν καὶ πελεγωνός ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ φαίνεται κἀνθ᾽ αὐτόν. ubi Casaub. *stylum elatum* ἔσ' nimis, ut sic dicam, *vocalem*. omnino recte. videatur & Menagius. eleganter igitur noster Antipater poëta, & forte Sophista vel Rhetor, hic vocatur γεγωνός. *vocalis*: instar Galli Gallinacei, cujus vox quam longe lateque penetret, qui nondum aere lavantur, sciunt. unde etiam a Luciano in Gallo T. II. p. 158. ipse Gallus dicitur ἀγγορόν ἢ καὶ γεγωνός ἀναβοᾶν. abi nunc, dupondiorum Criticorum levissime, abi & repone hic tuum vapidum γεγῶς ὅδ'.

Quod sequitur καὶ πῦρ ἐν Κύπειν Πεῖτθῃ. nihil difficultatis jam habet. vocula πῦρ corroborat dictum illud. eodem modo ipse de se Meleager L. III. p. 281.

Ἀελίῳ δὲ ἀμφῆκας ἔχας γίρας, ἔς π' ἰλίωτα
καὶ ἀναδάν, καὶ πῦρ μέτρον ἰωπύραφον.

Et

Et rursus p. 280.

- - μελίαρχῳ, ὃ τ' γλυκύδακρυον ἔρωτα
καὶ Μῦσαις ἰλαραῖς συγλίσας Χάρμιν.

& p. 281.

καὶρε καὶ ἐν φθιμύοισιν: ἵππε καὶ Μῦσαν ἔρωτα
καὶ Χάρμης σφίαν εἰς μίαν ἡμέραν.

& passim Antipatri Epigrammata amatoria idem testantur.

Tertio loco similis Gallo ob cantum celebratur.

Κῆν Μῦσαις ποικίλῳ ὕμνοθέτης

in Cod. Palatino *lw* legitur. sed liber ille, quem non traducem Codicis Palat. multis ex locis conjicimus, servavit optimam & facillimam nobis lectionem. καὶν Μῦσαις. Et in *Musis*, inter *Musas*. καὶν ita centies apud Theocritum, ipsum Meleagrum & Antipatrum & alios pro καὶ ἐν occurrit. Antipater autem hic vocatur ὕμνοθέτης. id est, *poëta*. Pavus noster vocem Latinis lectoribus adprime declaravit, cum vertit *Hymnotbetes*. utrum putarit nomen muneris esse, ut *θεσμοθέτης*, *ἀγανοθέτης*, vel indolem vocis averfari versionem, nescio. & ὕμνοθέτης re vera fuit in choris, *praecentor*: at ὕμνοθέτης passim quoque occurrit pro *poëta*: idem qui ὕμνοπόλῳ. & ut dicitur saepe αἰδοπόλῳ sic & αἰδοθέτης in Anthol. L. III. c. 25. p. 274. vocatur autem ποικίλῳ *poëta*: quia vario carminum genere lufit. verti *numerosus*. ut Ovid. IV. Trist. 10. 49.

Et tenuit nostras numerosus Horatius aures.

ita passim *poëtae*, carmina, instrumenta musica ποικίλα audiunt. Pindaro Olymp. III. 14. φόρμιξ ποικιλόγανος. Olymp. IV. 4. ὑπὸ ποικιλοφόρμιγι
K 5 αἰοι-

αἰοιδᾶς. Nemeon. 4. 23. ποικίλον κιθαρίζων. & vs. 77.
ποικίλων ἱψάνσας ὕμνον. Theocr. Idyll. IV. 10.

Κόσσυφοι ἤχευσαν ποικιλήτραυλα μέλη.

Anthol. L. I. 67. 92.

Ποικίλα δὲ αὐδᾶ

Ἄλκαϊϙ, κύνϙ Λέσβιϙ, Ἀιολίδι.

Oppiano Halieut. I. 728. inde αἰολόφωνϙ ἀηδών. nam
ita vocantur Poëtae ad exemplar volucrum canen-
tium. Anthol. L. IV. c. 16. p. 348.

Ἀιόλον ἐν κιθάρα νέμον ἔκρεπον.

Lycoph. 671. αἰόλον μέλϙ. in laude quoque ponit.
loquitur enim de suavi Sirenium cantu. alioquin αἰδ-
λον σόμα, apud eundem principio carminis, in ma-
lam partem: in quam & ποικίλϙ aliquando. ut ποικιλό-
μυθϙ. ποικιλομήτης. sed rursus. Theocr. Idyll. XVI. 44.

Ἐι μὴ δαινὸς αἰοιδὸς ὁ Κήιϙ αἰόλα φωνέων.

desino. Pavi non amat Gargaridationes: at Pavi stu-
por eas facit necessarias. nemo autem offendatur, quod
Antipater dicatur numerosus poëta *inter Musas* pro
inter poëtas. *Musae* passim pro *poëtis* vel Musicis &
poëticiis studiis. eadem locutio occurrit in Anthologia
inedita, & quidem in Stratonis Μύση Παιδικῇ, quam
ex parte, ut hoc obiter dicam, edi posse reor: hic il-
lic enim quaedam ad Ling. Graec. ampliorem cogni-
tionem facientia continet. alia autem non nulla epi-
grammata ejusdem Sylloges, tenebris damnanda cen-
seo. quamvis & severissimi ordinis homines novi,
qui

qui hanc partem verterint. Sed ad rem. in hoc epigrammate eadem locutio occurrit.

Εἰς οἷον μὲ πύθων λιμένα ζέον, ὦ Κύπρι, θύσαι,
 Οὐκ ἐλείεις κ' αὐτὴ πῆραν ἔχουσι πόνων;
 Ἥ μ' ἐθέλεις ἀτλήειν παθεῖν, καὶ τὰτ' ἐπ' αὐτῇ εἰπεῖν,
 Τὸν σφὸν ἐν Μύσαις Κύπρις ἔτρωσε μόνον.

δ σοφὸς ἐν Μύσαις & ποιικίλῃ ἐν Μύσαις onorum instar similes locutiones.

In Damageti Epigr. Anthol. L. III. 20. p. 244.

Ἦν δ' ὡνὴρ μυσῶν ἱκανὴ μελὶς, ἥδ' ἐπ' οἶνον
 Κρήνῃ. ὦ χαίροις Ἀνδρὶε Προξενίλεις.

lectio autem ὑμνοθέταις non est unius assis. licet etiam in Palat. inveniatur. nemo enim, puto, concedet ὑμνοθέτης sequiori cum sexu posse jungi, quamvis adiectivi formam induere queat, non minus quam ὑμνοπόλῃ. quod adiective & genere feminino occurrit in Agathiae Proöemiis in Anthol.

Δεῦρο, μάκαρ Θεόδωρε, σφὸν ἐσθλῶν ἀγωνα
 Παίγνια κινήσωμεν αἰδοπόλοιο χορείης.

& sic Στέφανος μυσόπολος in Epigr. Meleagri. & in Anthol. L. I. 46. p. 69. χῆρες μυσόπολοι. & aliis locis. imo ipse Meleager in Στεφάνῳ.

Μῆσα Φίλα, ἥνι πάνδε Φέρεις πύγκαρπον αἰδοῦναι
 Ἥ περὶ καὶ πύξας ὑμνοθέταν σέφανον.

Et idem in Epigr.

Φαμί τ' ἐκ πάντων ἡθροισμένων εἰς ἓνα μόχθον
 Ὑμνοθέταν, βίβλω τὰδ' ἐνελεξάμενον
 Ἐκπλίσσῃ μελίσσῃ.

ubi

ubi vel cum voce μόχθον conjungas: vel accipias in Genit. plurali, & cum voce πάντων ordines, quando ὑμνοθεῖαν scribendum. illud malim.

Sed forte probabilius tamen quis contendere posset ὑμνοθέτης esse generis feminini, quam Pavo in Menandr. p. 82. non erubuit adserere ψυλῆς posse adhiberi genere illo, ut ita in frontem veritatis, quam norat, arietaret. *Analogia* ait non intercedit, quo minus ψυλῆς feminino genere efferrī queat. Et quia Bentlejus hoc olfacere non potuit, nares ei dicit esse mucosas. „ Sed tamen non ante Μῆσα ὑμνοθέτης mihi probabitur, quam Δημήτηρ θεσμοθέτης producat. licet sciam quae exempla huc trahi possent. παρθένος ἐκλῶ & alia scilicet. de quibus consule Miscellan. Vol. I. T. I. p. 118. & T. III. p. 451. Sed videamus jam, quam acuto olfactu Ζηνοδοῦτε κῦων hic fuerit in sensu hujus versiculi indagando. indignaberis, scio lector, hominem tam insolentem in alios; simul tam indoctum esse. vs. 15. & 16. „ *difficiles sunt & male habiti, margo sextum decimum ita scribit*, Πρῶτος ἔ μῆσας ποικίλος ὑμνοθέτας. *sed ista διττολογία non juvat*. „ Imo nisi nostra lectio esset melior, aliquid juvaret. nam ποικίλος ὑμνοθέτης μῆσας non adeo spernenda foret locutio. & ea ratione diceretur, quae ὄρεθες μῆσας ap. Theocr. Idyll. VII. & Callimachi Hymn. in Del. vs. 252 In Cod. alio erat ἔλεν (nam καὶ a Guieto) nempe verbum substantivum videbatur desiderari. Sed nemo id desiderabit, qui passim id reticere cogitet. certe utraque haec lectio id commodi habet, ut sic saltem versui consuleretur. nam dic, homo, sive potius hominis umbra, quando nos legere jubes

Πρῶτος ἦν Μῆσαις

quomodo metrum sibi constat, ne de sensu loquar.
an

an & Trochaicos in Pentametra infarcies, ut passim infulsissime & inscitissime Creticos & Amphimacros crepas, & ἀειφάλης & μείρας versus somnias! *An errasti & perticam tuam non consuluisti, syllabarum mensor ignorantissime (eximie*)?* quaeso, an similem stuporem in quoquam offendisti, Lector? πεῖται ὡ μύσας spondeos duos & longam syllabam debent efficere! Mox pergit ita „*Nam in versu 15. est praecipua difficultas & ipse 16. ita constitui nequit. hoc omnes vident, qui linguam intelligunt. legendum arbitror.*

Ὅρις δ', ὅτι μὲν ὁ ἀνὴρ καὶ πρὸς Κίπριν.
Πεῖται ὡ μύσας πικίλῃ ὑμνοδίτῃς.

sic nihil aptius. Gallus Gallinaceus est ales matutina, & ales etiam est salacissima. hinc pulcre pro symbolo adhibetur viri, qui primo Venerem, deinde Musas coluerat strenue. „ Ineptiarum strues! dic, Pave, unde tibi constat, Antipatrum primo Venerem & deinde Musas coluisse. ego nec in senectute a Venerare alienum, nec in juventute a Musis fuisse statuerim, uti supra de se fatentem Meleagrum vidimus. sed esto. an id symbolo Galli hujus potest notari! hunc matutinum alitem diligentis patris vel matris familias esse symbolum novi, ut in illo

Τὰν μὲν ἀνερχομένην μέν ποτ' εἶρα νύκτερ ἔρως.
Ἀνία δ' αὐδάσῃ δώματ' ἀνιόχον.

Quod si proinde ita ratiocinari velis: *Gallus est matutina ales, juvenus est mane quasi vitae: Gallus est salax avis, ideo Gallus significat virum, qui in ju-*
ven

* In Bentlej. in Hephaest. p. 112.

ventute fuit salax, custodem, moneo, tibi adponant cognati. haec enim φεινοβλαβοῦς hominis deliramenta. nec aliter tamen id, quod vis, verbis extorqueri potest.

Audiamus tamen cetera „γεγώς ἐν κύπῳ in Venerē occupatus. Veneris Orgiis additus. γινεῖσθαι ἐν ἡ, eo sensu elegantissimum est;“ quis, αὐτὸς ἐν ἡ. ita accipi negat? at γέλως ita construi demonstratum debebat esse. γέλως differt significatione a γένεμῳ vel γινόμενῳ, & minime haec participia ubique vicissim loca commutent. Sed esto. nonne ignorantiae specimen incredibilis praebes, quod nescis vocem γελώνος. & nescivisse manifestum ex absurda & sribiliginosa emendatione γεγώς ὁδ' ἀνήρ. quid illud ὁδ' ibi notat? quam vim habet, quae non verbis inerit ea vocula omissa? sed & inde patet, quod ubique scribis γέγωνῃ. sed tuae Volusianae chartae sic praeferebant. at in illis munus nutricium exercuisse debueras & emaculasse. deinde, ut hoc addam, si γεγώς admittamus, enasceretur elegantissima scilicet locutio. γεγώς ἦν. sed forte tibi satis impudentiae erit, ut istam locutionem compares cum ἐν τυγχάνῃ. fruaris genio tuo. Quin, Pave, vel sic sensum facilem & constructionem aptam tuae emendationi inesse non video. nam quae balbuties! occupatus hic vir ἔ in re Venerē. primus erat Musis varius Hymnothetes. Quae haec significant, cum ita distinguis post vocem κύπῳ. quid προῖτῃ hic notat? προῖτῃ ποικίλῃ ὕμνοδίας. forte fuit archicantor vel protocantor alicujus Capituli. tales facillimae Pavonis emendationes!

Sed necdum desinit vir Nugator „ποικίλος ad ipsam πλέπυγα καθάιναν (sic) respicit. floridissimus nempe fuit Musarum Hymnothetes, ἔ quemadmodum variegata erat Galli Gallinacei ala, ita etiam variegata erat carmina. nihil suavius. nota primo elegantem

Grae-

Graecismum in verbis Pavoninis. *Carmina erat.* deinde quam alienum sit a veritate ποικίλος hic respicere *alam Callainam*, inde facile colligitur, quod ipsa significatio vocis Καλαίνος, potius sit *caeruleus Venetus, purpureus*. Ποικίλος & αἰόλος ostendimus tribui avibus, & inde Poëtis, Musicis & musicis Organis. haec & nulla alia hujus vocabuli in hoc loco vis. quamvis non negari tamen potest poëmatia aliquando dici ποικίλα: quasi *florea. florida*. ποικίλα ἀνθεα μασών in Anthol. p. 93. Pond. VI. Olymp. 148. & aliis in locis.

In vs. 18. secundum Aleonem, *maxima est difficultas: quae inperitiores* (inter quos nomen hoc in loco meum profiteor) *tamen non detinebit propter latebras, quibus abscondita est.* At elegantiores rogo, ut dicant mihi, *quae similitudo sit inter ἀσφαγάλον* (sic) *& mortem hominis οἰνοβρεχῆς, si consideretur in se.* (quid significat in se, an id significat, *nude positum vocabulum.* at hic varie circumscribitur. περὶ πρῶτον κέλται ἐν τῇ ἀκρῇ βαθμίδι.) *& hic aqua procul dubio haerebit illis, ut haeret mihi. id nemo unquam dixerit* (quia πάνσοφος Pavo id ignorat) *ne ipse quidem Meleager, si revivisceret bellus* (cur bellus vocetur ignoro, an a forma, an ab ingenio.) *Nilil certius aut perspicuum magis.* Et quid igitur? *An Poëta eruditissimus verba dimidiata protulit, & hic nugae egit?* (Suspicio satis sinistra & contumeliosa, si epigrammatici ingenium spectes) *Avertant Musae & ipse Musarum praeses, baud dubie epigramma hac in parte insigniter est corruptum, & ipsum symbolum abiit ad plura* (ad plura scilicet symbola. quia est quidam ἄδης, quo & symbola post mortem abeunt) *fors alia posthac reperientur apographa, quae opem ferant, nunc meo affixus* (ut Prometheus Caucaso) *libenter dicam,*

* Anacr. p. 63.

dicam, quid videatur mihi. versum hunc integrum & sanum puto. monendum autem superiores inquinasse arbitror. ne diu te morer, Lector, (si quis tamen meas nugas legis) in vs. 3 & 4. perbelle legi posse ajo. (Si Pavius ait, quis neget?)

'Αρεά (sic) αἰ' ἐπ' οἶνός
βαθυίδος περιπαιὼν κέκλιται ἀσεργάλῳ.

Sic statim habemus, quod quaerimus, & nihil erit adpositum magis. 'Ασεργάλος, οἶνός περιπαιὼν ἐπ' ἀρεά (sic) βαθυίδος, ostendebat aperte hominem οἰνοβρεχῆ πῖστον & (sic) θνάσκειν: nam eo pertinebant singula, nec quidquam symbolis evidentius demonstrari poterat &c. Supra ostendimus, quam inepte de hac voce cogitavit, cum nec constet οἶνός in ludo ἀσεργάλων locum habuisse. licet enim Χῖος in Talis locum habuerit. & οἶνός a Polluce ἰσοδύναμῳ tradatur esse, cum tamen (Πετρεία) calculorum lusum fuerit diversus a lusu Talorum, Χῖος potuit utrique ludo fuisse commune vocabulum, ut non tamen fuerit οἶνός. Sed οἶνός in ἀσεργάλοις locum habuerit. quid hic Χῖος vel οἶνός unio adjuvabit ad demonstrandum hominem ex ebrietate lapsum, mortuumque, quod non & inveniri possit in talo prolapsō & pronoluto in extremitate baseos? nam in epigr. quod p. 134. contrectat, invenio quidem

Εἰς αἰ' ὅγῃ μὲν δ' χῖον ἀΦαυρότερον.

Ex (novem) talis unus Chium monstrat inbecilliozem.

Sed Chion mortem significare ibi non indicatur: nam ipse epigrammatarius subjungit Χῖον significare μὲν, quia Χῖος κενός βόλος. & reges & juvenes ad nihil redigi:

redigi: quod & de morte potest intelligi: sed etiam alio flecti. imo additur Χῖον hic significare hominem ex insula *Cbio*. Eodem modo etiam L. III. Anthol. c. 6. p. 208.

Τί συχασώμεθα σύ, Παισίτραπ, Χῖον ἐρώτις
Γλοπλὸν ὑπὲρ πύμῳ καίμενον ἀτρεγάλον,
ἢ ῥά γε μέν ὅτι Χιῶ. ἔστω γάρ. ἢ ῥ' ὅτι πικρὰς
Ἡδῶ πς. ἢ λίην δέ, ὡ γὰρ, πλαστικός.

Sed περὶ τῶν ἐκ ἀρεᾶ αὐτῆς βαθμίδου, & ita κεκλιμένος, five ut in modo laudato epigrammate καίμενος, denique indicat aperte virum & prolapsum, & ita mortuum.

Nam per *talum prolapsum* ebrium significari non absolum. quis enim nescit talos, tesseras & vinum raro separari & aleatores, sæpe etiam a Baccho non alienos! Manilius V. 318.

Ponitque forum, marcetque Lydeö.

Vide Gronov. de Pec. Vet. IV. 3. p. 279. Prop. IV. El. VIII. Virgil. in Copa.

Pone merum & talos: pereat qui crastina curet.

Martial. V. Epigr. 85.

*Et blando male perditus fritillo;
Aedilem rogat ebrius aleator.*

alea in genere igitur, quae recte epitheto ebrae donari posset, quia ebriorum frequens oblectamentum, in primis vinorum virum denotari. Talus autem *prolapsus* (bene poti difficiliter tesseras abaco continent) & *reclinatus*, κεκλιμένος vel καίμενος (quod utrumque de mortuis & aegrotantibus. Anthol. L. III. p. 257.

Οὐδὲ θανῶν λείψανον κέκλιτον ἡσυχίῃ.)

in extremitate baseos quin mortuum ex ebrietate significare possit, nemo dubitabit: praecipue cum in hoc 18 versu poëta expressis verbis dicat, non ἀσράγαλῳ ἐνέπῃ, sed ἀσράγαλος πεπεσὼν ἐνέπῃ. ergo vinofitas talo: lapsus & inde consecuta mors voce πεπεσὼν indicatur.

Mirror Pavonem non allegasse οἶνός & οἶνος idem notare, nam accentu, re nihili, differunt, & ideo quoque hunc hominem dici οἶνοβρεχῆ. dignum sane Pavonino id ingenio fuisset.

Sed si omnia haec non obstarent, obstaret quod Graece dici Οἶνός ἀσράγαλῳ numquam poterit probare Pavus, non magis quam Latine dici talus canis vel talus Venus. Jactus canis, jactus Venus Latine: & sic πῶμα χῖ. πῶμα οἶνός Graece, non alterum illud, dicitur.

Sed qualis denique stribligo ex hac emendatione: ἄκρα ἐπ' οἶνός βαθμίδῳ. pro οἶνός ἐπ' ἄκρα βαθμίδῳ. an ita postponunt facile praepositiones, & tum praeterea substantivum interponunt? audi te ipsum, bone, ad Anacreontem p. 197. ἀλαλαμῶν ὃ ἐπ' αὐτὰ. Cod. Vat. ἀλαλαμῶν ἐπ' αὐτῇ. res eodem redit. nam hoc Doricum est illud commune . . . quid ὅτι post participium suum eo loco? Hanc aliquis, cui favebant Musae Anacreonticae? cras credam, hodie non. „ An igitur hic aliquis ὅτι post substantivum posuerit, cui faverunt Musae Meleagreae? & tua auctoritate recipiemus omnes, quod tu Cod. optimi auctoritate suffultum rejicis? cras credam, hodie non. & quamvis sis φιλονόκῳ, ita tamen non insanieris. maneat igitur optima lectio. Quietus tentabat. Ἀχρεῖς ἐπ' αὐτᾶς . . . quod si verum inveniretur, ubi Pavunculus cum suo dilecto οἶνός!

Si tamen ab emendatione abstinuisset Pavo, & rem explicatione illustrare tentasset, docuissetque ἀσράγαλον

γαλον περιεσόντα, κείμενον, κεκλιμένον, *numero uno* five *solitarium* hic in sepulcro sculptum, esse jactum, quem χιον vocant, eoque jactu symbolice varia significari, (vide Hydium de Instrum. Lusor. p. 143.) sed hoc in loco notare *hominem mero Chio potando mortuum*, cur non auscultaremus ipsi? si, ut hoc firmaret, docuisset χιον in calculis *unione* cognosci, in *talis* ipsa osciculi positione, libenter adstipulati fuisset: nam haec procul dubio una & vera hujus loci interpretatio. Sed Pavo id pro commento habuerit, donec veteris Scriptoris loco id firmatum fuerit: at unde tale testimonium nanciscemur? En illud. modo inspicite Anthol. L. III. p. 208. ubi haec leguntur post quatuor illos superius laudatos versus.

Ἡ πὰ μὲν ἔδ' ἐ συνέγγυς, ἐν ἀκρήτῳ ᾗ κατίσβης
Χίῳ. ναὶ δοκέω, τῷδε προσηγίσαμεν.

ubi vetera Scholia, male ad ultimam periodum, adnotant. λέγει ὁ τεθνηκώς. Ναὶ δοκέω. cum sint Poëtae verba. cetera optime explicant. ibi enim ut hic habemus unum talum, eumque sic positum, ut Chion indicet. unde concludit ibi Leonides, hominem Chio vino potando esse mortuum. haec gemella nostro loco. quin si contendisset χιον *jactum minimum*, indicare *mortem*, nihil absurdi protulisset: sed vocem οἶνός hic tanto cum Graecae facilitatis dispendio, nec ulla necessitate cogente, atque auctoritate destitutam, velle in versum intrudere, id denique vere Pavianum. mirabor an in L. I. Anthol. 23. p. 32. olim quoque χιῶ vel οἶνός sit aliqua machina intrusurus in hoc Epigramma,

Αἱ τρεῖς αἰ ποτε παῖδες ἐν ἀλλήλοισιν ἐπαιζόν
Κλήρῳ, τίς πρεσβύτην βήσεσθαι εἰς αἰδῶν.
καὶ τρεῖς μὲν χειρῶν ἔβαλον κύβον. ἦλθε δ' ἡ παίστων
εἰς μίαν. ἥ δ' ἔγχετο κληῖρον ὀφειλόμενον.

nam iure poterit contendere has puellas talis luisse, & infelicem illam & mortuam mox lapidis casu, iecisse χῆλον, οἶνον. *canem. unioem.* saltem ex tribus *missum iactum.*

Vs. 17. Σκῆπτρον δ' ἔχει σύνθημα λόγου. ad hæc nihil adnotavit, & proinde puto non intellexisse, quamvis & quæ notis instruxit, non intellexerit, nam hic locus magis merebatur explicari, quam ille ἐφ' ὅπαζων νίκας κλαδόν. & decem Lectores credo intellecturos hunc, qui non illum capiant.

Videretur sceptrum eloquium significari, quia hominum animi eloquentia reguntur. secundum illud Poætæ,

Ille regit distis animos & peiora mulcet.

Sic Sophistæ, Rhetores βασιλεύειν & τυραννεῖν & ἢ ὅτι λόγοις βασιλείαν ἔχουσιν dicuntur. vide Cresoll. Theatr. Rhet. L. IV. III. & Salmas. ad Inscript. Herodis Attici p. 116. Ad poësin quoque respici posset & ad Poëtas, qui olim ὅτι ῥαβδῶ ἰαφνης, *ramum lauri tenentes* carmina caneant: quod deinde fecerunt, qui aliena carmina recitabant, unde ῥαβδῶχοι dicti, videatur L. Kusterus in Critica Homeri historia p. 90. & talem ramum Hesiodus Theogon. vs. 30. *sceptrum* vocat.

Καὶ μοι σκῆπτρον ἔδον, δαΐφνης ἐραθελῆος ὄζον
Δρέψασθαι θηητόν.

cui loco adposite Joannes Clericus subjici curavit Salmasii integram notam ad Solinum p. 609.

Sed σκῆπτρον esse λόγων symbolum cum Meleagro testatur Eustathius, & veram causam simul aperit ad Il. A. 15. p. 25. σκῆπτρον σημεῖον ἢ βασιλείας ἢ λόγων, & δίκης ἢ τῆς παλαιᾶς. Καὶ Τηλεμαχῶ δημηγορεῖν δίδωσι ἢ σκῆπτρον (Odyss. B. 37.) & enucleate ad Il. Σ. 506. p. 1158.

p. 1158. Καὶ οἱ δικασταὶ σκήπτροις αἰσθάνων, ὡς τὰ σκήπτρα τοῖς λόγοις συνδιαφέροντες. ἔγω γὰρ ἀνέδωκα χεῖρας κήρυκτον, ἐχηματίζον ἔν τοις σκήπτροις, ὡς καὶ ἡμεῖς χειρονομῶμεν πολλὰκις ἐν τῷ λέγειν, Ὀδυσσεύς ἐν ἐπεὶ δημηγορῶν ποτὲ ἀκίνητον εἶχε τὸ σκήπτρον, ἀμαθίας δόξαν ὑπέβαλε τοῖς Τρῶσι, καὶ ζῆλον ἔδοξε. Sophistae & Rhetores tamen postea sceptro sive baculis caruisse videntur. colligo illud ex dicto cujusdam Sophistae, cujus verba Ennodius recitat apud Crescoll. Theatr. Rhet. L. V. C. 1. *Ante scipiones & trabeas esse pomposam recitationem.* Si enim scipionibus ipsi quoque usi fuissent, instar consulum & aliorum magistratuum, hoc dictum claudicaret. Alioquin *θέρον* & *βῆμα* passim Sophistis tribuitur, eorumque saepe quoque mentionem facit Libanius in Epistolis & aliis locis.

Nescio an hinc forte aliquam lucem mutuari possit locus Ovidii Pontic. II. 5. 67. ubi poëticum studium suum comparat cum oratoria facultate Salani,

Thyrsus enim vobis, gestata est laurea nobis.

Sed tamen ambobus debet inesse calor.

Ut Thyrsus *scipionem*, *baculum* significet. quamvis cum aliis malim, si versus conservandus est, Thyrsus *summam illam in orando vim* & *ἐνθουσιασμόν* denotare.

Hinc autem conjiciendi ansa mihi praebita Antipatrum hunc forte Rhetora vel Sophistam fuisse non tantum Poëtam. & sic adprimè convenienter adpareret esse dictum *γεγανὸν ἄνδρα*, quem longe lateque audierant. nam *γεγανὸν*, qui publice clara voce loquitur, dici, supra vidimus. quamvis hoc ut incertius propono.

Vs. 19. *Pro αἰδέσθαι*, dicit Pavo, *scribendum αἰδέσθαι*. recte. sed cur, Pave, illam appendicem adjungis?

L 3

pueri

pueri vident . . ut miraremur scilicet te hic veritatem vidisse, qui decennibus pueris ignorantior sis. Eodem modo in epigrammate Anytae, quod in J. Christian. Wolfii Poëtr. p. 114. occurrit *πέτερος αἰείδῃ*.

Ultimus versiculus etiam expertus prurientem Pavonis unguem. „ *Nam non potest esse sanus. nam ipse Antipaier in epigrammate loquitur nullibi. margo habet φύντα ελασείων, quod nimis abjectum & vile. legendum opinor: φύντα (sic) γ' ελασείων, ne versus labasceret fulcrum adhibuit Poëta castus.* Hic non praeter solitum ineptus Pavo.

Nam primo loco vellem ex ipso scire, cur *ελασείων* sit vile & abjectum. Utinam τῷ *εἰ* hic eandem vim habere licuisset, quam habet in *εἰμελείω* secundum Nostrum. tum idem significaret quod *εἰ* valde. Sed vocabulum hoc ideo re vera locum habere hic non potest, quia alienam ab hoc loco significationem habet. *ελασείων* enim non *valde potens*, sed *impotens*. *ελασείων* *ἰχθύων* explicat Sch. Od. X. 376. tu, Pavo, es *ελασείων*, quando maledicam linguam non coërces. Deinde, rogo, Lectorem, ut exhibilet ineptum, sed Pavoni in deliciis tam in prosa quam in versa fulcrum vocolae γὰρ quod millies infert. vide modo Hephaest. p. 103. Horap. p. 297. Q. Cal. XIV. 165. Aristaen. 40. 87. 95. 109. 110. 111. 123. 130. 143. in locis omnibus perperam & nulla necessitate.

Si quid mutandum, cur non potius

Ἀντίπατρον προχόνων φύντ' ἀπ' ελασείων?

μ & π facile mutantur. *ἀπὸ* pro *ἐξ* & *ἐκ* poni docet Vir doctus in Miscell. V. III. p. 427. & sic in Anthol. L. IV. c. 27. p. 366. *ἔδ' ἀπὸ τὰν τῆς ἐξέφον*. cur non tentavit *φύντα μεγαλείων*. Sed quis tu es, homo, qui Poëtae jus adimere contendis, personam mu-

mutandi hoc in Epigrammatis loco? ubi symbolis explicatis decenter admodum etiam personam mutat. Sis plane hospes in poësi, necesse est, qui talia carpas. Inspice Epigr. Dioscoridis, quod publicavit L. Kusterus ad Suidam in voce θαλάμη. & ibi invenies θαλαμηπόλῳ ἦλθε. Ἀντρον ἔδω. ὃς τὸτ' ἀναυδῶ ἔμεινε. in tertia persona. & sic tamen finitur,

Τέτο τὸ θροφυγῆς αἶπιον ἀνέθηκεν.

dedico. Vide quoque Anthol. L. I. C. 46. p. 67. ubi non semel persona mutatur. aliud exemplum in alio epigrammate mox occurret. ita faspe homines labuntur, qui, licet invitis Apolline & Musis nati, tamen in Poëtas censuram exercere volunt, & cum meri sint Grammatici, nesciunt quid Poëtis liberioſe spiritu agitatſ & liceat & libeat. Sed nimium quisquiliſ Pavoninſ hiſce inhaeſimus, cum dudum patuerit quam GNAVITER hic Critici & Commentatorſ ſit officio functus. En ſecundum epigramma non admodum diſſimiliſ argumenti, quod occurrit in eodem Luſorio Libello.

SECTIO III.

ETiam hoc epigramma repraeſentabimus, quale legi debere putamus. inſcriptio talis.

Ἀντιπάτερ εἰς ἕνα πῖφον, ἐν ᾧ Σύμβολον, ἐνεία
ἀσφαλάει, ἐκεχάραχτο. ὡς ᾧ ἔπες πῖφῳ
Ἀλεξάνδρῳ πνός χις. ἔσι ᾧ καὶ αὐτὸ
αἰνιγματῶδες.

Ἄ σάλα, φέρε ἰδω, πν' ἔχει νέκυν. Ἀλλὰ δίδορκα
Γεῖμμα μὲν εἶν πω τμαθὲν ὑπερθε λίθου.

L 4

Ἐνεία

dicam, quid videatur mihi. versum hunc integrum & sanum puto. mendum autem superiores inquinasse arbitror. ne diu te morer, Lector, (si quis tamen meas nugas legis) in vs. 3 & 4. perbelle legi posse ajo. (Si Pavius ait, quis neget?)

Ἄκρᾱ (sic) αἰ' ἐπ' οἰνός
βαθμίδῳ προπιπὼν κίχλιναι ἀσφαγάλῳ.

Sic statim habemus, quod quaerimus, & nihil erit adpositum magis. Ἀσφαγάλος, οἰνός προπιπὼν ἐπ' ἄκρᾱ (sic) βαθμίδος, ostendebat aperte hominem olivobereχῆ πῖσον & (sic) θανάσκειν: nam eo pertinebant singula, nec quidquam symbolis evidentius demonstrari poterat &c. Supra ostendimus, quam inepte de hac voce cogitavit, cum nec constet οἰνός in ludo ἀσφαγάλων locum habuisse. licet enim Χῖος in Talis locum habuerit. & οἰνός a Polluce ἱσοδύναμῳ tradatur esse, cum tamen (Πετρεῖα) calculorum lusus fuerit diversus a lusu Tatorum, Χῖος potuit utrique ludo fuisse commune vocabulum, ut non tamen fuerit οἰνός. Sed οἰνός in ἀσφαγάλοις locum habuerit. quid hic Χῖος vel οἰνός unio adjuvabit ad demonstrandum hominem ex ebrietate lapsum, mortuumque, quod non & inveniri possit in talo prolapsō & provoluto in extremitate baseos? nam in epigr. quod p. 134. contrectat, invenio quidem

Εἰς αἰ' ὅγε μνηνὺς χῖον ἀφαιρόπρον.

Ex (novem) talis unus Chium monstrat inbecilliozem.

Sed Chion mortem significare ibi non indicatur: nam ipse epigrammatarius subjungit Χῖον significare μνην, quia Χιῶ κενός βόλος. & reges & juvenes ad nihil redigi:

redigi: quod & de morte potest intelligi: sed etiam alio flecti. imo additur *Χιον* hic significare hominem ex insula *Chio*. Eodem modo etiam *L. III. Anthol. c. 6. p. 208.*

Τί σοχασώμεθα σύ, Παισίτραπ, Χιον ἱώντις
Γλοπλὸν ὑπὲρ τῶμα καίμενον ἀσφαλόν,
ἢ ῥά γε μέλι ὅτι ΧιΘ. ἔστω γάρ. ἢ ῥ' ὅτι πικρὰς
Ἡδ' ἀπς. ἢ λίλυ δέ, ὡ γὰρ, πλαστοβόλΘ.

Sed περιεὼν ἐκ ἀκρᾶ αὐτὰς βαθυδΘ, & ita κεκλῆμενος, sive ut in modo laudato epigrammate καίμενος, denique indicat aperte virum & prolapsum, & ita mortuum.

Nam per *talum prolapsum* ebrium significari non absolum. quis enim nescit talos, tesseras & vinum raro separari & aleatores, saepe etiam a Baccho non alienos! *Manilius V. 318.*

Ponitque forum, marcetque Lydeö.

Vide *Gronov. de Pec. Vet. IV. 3. p. 279. Prop. IV. El. VIII. Virgil. in Copa.*

Pone merum & talos: pereat qui crastina curet.

Martial. V. Epigr. 89.

*Et blando male perditus fritillo;
Aedilem rogat ebrius aleator.*

alea in genere igitur, quae recte epitheto *ebriae* donari posset, quia ebriosorum frequens oblectamentum, in primis vinosum virum denotavit. *Talus* autem *prolapsus* (bene poti difficilius tesseras abaco continent) & *reclinatus* κεκλῆμενος vel καίμενος (quod utrumque de mortuis & aegrotantibus. *Anthol. L. III. p. 257.*

οὐδὲ θανὼν λείγ κέκλιται ἡσυχίᾳ.)

L

im

in extremitate bascos quàm mortuum ex ebrietate significare possit, nemo dubitabit: praecipue cum in hoc 18 versu poeta expressis verbis dicat, non ἀσράγαλῳ ἐνέπιδ, sed ἀσράγαλος περπεσὼν ἐνέπιδ. ergo vinofitas talo: lapsus & inde consecuta mors voce περπεσὼν indicatur.

Mirror Pavonem non allegasse οἶνός & οἶνος idem notare, nam assensu, re nihili, differunt, & ideo quocumque hunc hominem dici οἶνοερχῆ. dignum sane Pavonino id ingenio fuisset.

Sed si omnia haec non obstarent, obstaret quod Graece dici Οἶνός ἀσράγαλῳ numquam poterit probare Pavus, non magis quam Latine dici talus canis vel talus Venus. Jactus canis, jactus Venus Latine: & sic πλῆμα χιῶ. πλῆμα οἶνός Graece, non alterum illud, dicitur.

Sed qualis denique sribligo ex hac emendatione? ἀρεα ἐπ' οἶνός βαθμίδῳ. pro οἶνός ἐπ' ἀρεα βαθμίδῳ. an ita postponunt facile praepositiones, & tum praeterea substantivum interponunt? audi te ipsum, bone, ad Anacreontem p. 197. ἀλαλαμνή δ' ἐπ' αὐτά. Cod. Vat. ἀλαλαμνή ἐπ' αὐτή. res eodem redit. nam hoc Doricum est illud commune . . . quid ὅτι post participium suum eo loco? Hanc aliquis, cui saevebant Musae Anacreonticae? cras credam, hodie non. „ An igitur hic aliquis ὅτι post substantivum posuerit, cui faverunt Musae Meleagreae? & tua auctoritate recipiemus omnes, quod tu Cod. optimi auctoritate suffultum rejicis? cras credam, hodie non. & quamvis sis φιλονεικῶν, ita tamen non insanieris. maneat igitur optima lectio. Quietus tentabat. Ἀχρεῖς ἐπ' αὐτάς . . . quod si verum inveniretur, ubi Pavunculus cum suo dilecto οἶνός.

Si tamen ab emendatione abstinuisset Pavo, & rem explicatione illustrare tentasset, docuissetque ἀσράγαλον

γαλον περιεσόντα, κείμενον, κεκλιμένον, numero uno sive solitarium hic in sepulcro sculptum, esse jactum, quem χιον vocant, eoque jactu symbolice varia significari, (vide Hydium de Instrum. Lusor. p. 143.) sed hoc in loco notare hominem mero Chio potando mortuum, cur non auscultaremus ipsi? si, ut hoc firmaret, docuisset χιον in calculis unione cognosci, in talis ipsa osciculi positione, libenter adstipulati fuisset: nam haec procul dubio una & vera hujus loci interpretatio. Sed Pavo id pro commento habuerit, donec veteris Scriptoris loco id firmatum fuerit. at unde tale testimonium nanciscemur? En illud. modo inspicite Anthol. L. III p. 208. ubi haec leguntur post quatuor illos superius laudatos versus.

Ἡ γὰρ μὲν εἰς ἐνέγγυς, ἐν ἀκρήτῳ ᾧ κατίσβης
Χίω. ναὶ δοκέω, τῷδε προσηγγίσαιμεν.

ubi vetera Scholia, male ad ultimam periodum, adnotant. λέγει ὁ τεβνηκῶς. Ναὶ δοκέω. cum sint Poëtae verba. cetera optime explicant. ibi enim ut hic habemus unum talum, eumque sic positum, ut Chion indicet. unde concludit ibi Leonides, hominem Chio vino potando esse mortuum. haec gemella nostro loco. quin si contendisset χιον jactum minimum, indicare mortem, nihil absurdi protulisset: sed vocem οἶνός hic tanto cum Graecae facilitatis dispendio, nec ulla necessitate cogente, atque auctoritate destitutam, velle in versum intrudere, id denique vere Pavianum. mirabor an in L. I. Anthol. 23. p. 32. olim quoque χιῶ- vel οἶνός sit aliqua machina intrusurus in hoc Epigramma,

Αἱ τελευταὶ ποτε παῖδες ἐν ἀλλήλησιν ἐπαιζόν
κλήρω, τίς προτέρη βήσεται εἰς αἶδω.
καὶ τρεῖς μὲν χειρῶν ἔβαλον κύβον. ἤλθε ᾧ πασιῶν
εἰς μίαν. ἡ δὲ ἐγέλα κληρὸν ὀφειλόμενον.

L 2

nam

nam jure poterit contendere has puellas talis luisse,
& infelicem illam & mortuam mox lapidis casu, je-
cisse χῆρον, οἶνον. *capere. uniover.* saltem ex tribus
in partem jactum.

Vs. 17. Σκῆπτρον δ' ἔχει σύνθημα λόγου. ad hæc ni-
hil adnotavit, & proinde puto non intellexisse,
quamvis & quæ notis instruxit, non intellexerit,
nam hic locus magis merebatur explicari, quam ille
ὅφρα παζων νίκας κλάδων. & decem Lectores credo in-
tellecturos hunc, qui non illum capiant.

Videretur sceptro eloquium significari, quia ho-
minum animi eloquentia reguntur. secundum illud
Poëtae,

Ille regit discis animos & pectora mulcet.

Sic Sophistæ, Rhetores βασιλδεῖν & τυραννῆν & ἢ δὴ
λόγοι βασιλείαν ἔχουσιν dicuntur. vide Crescoll. Theatr.
Rhet. L. IV. III. & Salmas. ad Inscript. Herodis
Attici p. 116. Ad poësin quoque respici posset &
ad Poëtas, qui olim δὴ ῥαβδῶν ἱερῶν τάλαντα λαμβάνοντες
tenentes carmina caneabant: quod deinde fecerunt,
qui aliena carmina recitabant, unde ῥαβδῶχοι dicti
videatur. L. Kusterus in Critica Homeri historia
p. 90. & talem ramum Hesiodus Theogon. vs. 30.
sceptrum vocat.

Καὶ μοι σκῆπτρον ἔδον, δαφνης ἐμμηλέει ὄζον
Δρεῖψαδαι θηητόν.

cui loco adposite Joannes Clericus subjici curavit
Salmasii integram notam ad Solinum p. 609.

Sed σκῆπτρον esse λόγων symbolum cum Meleagro
testatur Eustathius, & veram causam simul aperit ad
Il. A. 15. p. 25 σκῆπτρον σημεῖον τῆ βασιλείας ἢ λόγων,
ἢ δίκης ἢ τῆς παλαιῆς. Καὶ Τηλεμάχῳ δημηγοροῦντι διδασί-
λες σκῆπτρον (Odyss. B. 37.) & enucleate ad Il. Σ. 506.
p. 1158.

ρ. 1158. Καὶ οἱ δικασταὶ σκῆπτροις αἰσῶσιν, ὡς τὰ σκῆπτρα τοῖς λόγοις συνδιαφέροντες. ἔγω γὰρ ἀνέδλω χεῖρας ἐκινῶν, ἐξημαρτίζον ἐν τοῖς σκῆπτροις, ὡς καὶ ἡμεῖς χειρονομίῃ πεπαισμένοι ἐν τῷ λέγειν, Ὀδυσσεὺς ἐν ἐπει δημηγορῶν ποτὲ ἀκίνητον εἶχε τὸ σκῆπτρον, ἀμαθίας δόξαν ὑπέβαλε τοῖς Τρῶσι, καὶ ζῆλον ἐδόξε. Sophistae & Rhetores tamen postea sceptro sive baculis caruisse videntur. colligo illud ex dicto cujusdam Sophistae, cujus verba Ennodius recitat apud Cresoll. Theatr. Rhet. L.V. C. 1. *Ante scipiones & trabeas esse pomposam recitationem.* Si enim scipionibus ipsi quoque usi fuissent, instar consulum & aliorum magistratuum, hoc dictum claudicaret. Alioquin θεόν & βῆμα passim Sophistis tribuitur, eorumque saepe quoque mentionem facit Libanius in Epistolis & aliis locis.

Nescio an hinc forte aliquam lucem mutuari possit locus Ovidii Pontic. II. 5. 67. ubi poëticum studium suum comparat cum oratoria facultate Salani,

Thyrus enim vobis, gestata est laurea nobis.

Sed tamen ambobus debet inesse calor.

Ut Thyrsus *scipionem*, *baculum* significet. quamvis cum aliis malim, si versus conservandus est, Thyrsus *summam illam in orando vim* & ἐνθουσιασμόν de notare.

Hinc autem conjiciendi ansa mihi praebita Antipatrum hunc forte Rhetora vel Sophistam fuisse non tantum Poëtam. & sic adprime convenienter adpareret esse dictum γεγωνὸν ἀνδρα, quem longe lateque audierant. nam γεγωνὸν, qui publice clara voce loquitur, dici, supra vidimus. quamvis hoc ut incertius propono.

Vs. 19. *Pro αἰδέ*, dicit Pavo, *scribendum αἰδέα*. recte. sed cur, Pave, illam appendicem adjungis?

pueri vident . . ut miraremur scilicet te hic veritatem vidisse, qui decennibus pueris ignorantior sis. Eodem modo in epigrammate Anytae, quod in J. Christian. Wolfii Poëtr. p. 114. occurrit *πέτερος αἰείδῃ*.

Ultimus versiculus etiam expertus prurientem Pavonis unguem. „ *Nam non potest esse sanus. nam ipse Antipater in epigrammate loquitur nullibi. margo habet φύντα ὤλεσενών, quod nimis abjectum & vile. legendum opinor: φύντα (sic) γ' ἑλεθενών. ne versus labasceret fulcrum addidit Poëta castus.* Hic non praeter solitum ineptus Pavo.

Nam primo loco vellem ex ipso scire, cur ὤλεθενής sit vile & abjectum. Utinam τῷ ὤλε hic eandem vim habere licuisset, quam habet in ὤλεμελίῳ secundum Nostrum. tum idem significaret quod *valde*. Sed vocabulum hoc ideo re vera locum habere hic non potest, quia alienam ab hoc loco significationem habet. ὤλεθενής enim non *valde potens*, sed *impotens*. ὤλεσώς ἰχθύων explicat Sch. Od. X. 376. tu, Pavo, es ὤλεθενής, quando maledicam linguam non coërces. Deinde, rogo, Lectorem, ut exhibilet ineptum, sed Pavoni in deliciis tam in prosa quam in versa fulcrum vocolae γὰρ. quod millies infertit. vide modo Hephaest. p. 103. Horap. p. 297. Q. Cal. XIV. 165. Aristaen. 40. 87. 95. 109. 110. 111. 123. 130. 143. in locis omnibus perperam & nulla necessitate.

Si quid mirandum, cur non potius

Ἀντίπατρον προχόνων φύντ' ἀπ' ἑλεθενών?

μ & π facile mutantur. ὥπ pro ἑξ & ὑπὸ poni docet Vir doctus in Miscell. V. III. p. 427. & sic in Anthol. L. IV. c. 27. p. 366. εἰ δὲ ὥπ τὰ γὰρ τῆς ἐξέφον. cur non tentavit φύντα μεγαθενών. Sed quis tu es, homo, qui Poëtae jus adimere contendis, personam mu-

mutandi hoc in Epigrammatis loco? ubi symbolis explicatis decenter admodum etiam personam mutat. Sis plane hospes in poësi, necesse est, qui talia carpas. Inspice Epigr. Dioscoridis, quod publicavit L. Kusterus ad Suidam in voce θαλάμη. & ibi invenies θαλαμηπόλῳ ἦλθε. Ἄντρον ἔδν. ὃς τὸτ' ἀναυδῶ ἔμεινε. in tertia persona. & sic tamen finitur,

Τέτο τὸ θηροφυγῆς αἶπιον ἀνέθεκα.

dedico. Vide quoque Anthol. L. I. C. 46. p. 67. ubi non semel persona mutatur. aliud exemplum in alio epigrammate mox occurret. ita faspe homines labuntur, qui, licet invitis Apolline & Musis nati, tamen in Poëtas censuram exercere volunt, & cum meri sint Grammatici, nesciunt quid Poëtis liberioſe spiritu agitis & liceat & libeat. Sed nimium quisquiliis Pavoninis hiſce inhaeſimus, cum dudum patuerit quam GNAVITER hic Critici & Commentatoris ſit officio functus. En ſecundum epigramma non admodum diſſimilis argumenti, quod occurrit in eodem Luſorio Libello.

SECTIO III.

Etiam hoc epigramma repraeſentabimus, quale legi debere putamus. inſcriptio talis.

Ἀνιπάρεα ἄς ἵνα πάφω, ἐν ᾧ Σύμβολον, ἐνεία
ἀσφαλάαι, ἐκεχάρακτο. ὡς ᾧ ἔπος πάφῳ
Ἀλεξάνδρε πνὸς χις. ἔσι ᾧ καὶ αὐτὸ
αἰνιγματῶδες.

Ἄ σάλα, φέρ' ἴδω, πν' ἔχει νέκυν. Ἀλλὰ δίδορκα
Γεῖμμα μὲν εἶναι πω τμαθὲν ὑπερθε λίθω.

L 4

Ἐνεία

Ἐνία δ' ἀτραχίλως πεπληγώς. ὃν πίστευες μὲν
Πρᾶπι Ἀλεξάνδρου μαρτυρέεσσι βόλον.

5. Οἱ ᾗ. τὸ πᾶς νεώτερον ἐφ' ἡλικίᾳ ἀνδρῶν, Ἐφηβον,
Εἰς δ' ὅρα μανύει χιὸν ἀφαιρόμενον.

Ἡ γὰρ τὸ ἀγγέλλον, καὶ ὁ σπᾶπτεισι μελαυχίᾳ,
καὶ θάλλον ἦβαν πρῶμα τὸ μηδὲν ἐχέει.

Ἡ τὸ μὲν εἰς. δοκίω ᾗ πρὸ σκοποῦ ἵδον ἐλάσσειν.

10. Ἰὼν Κρηταίους αὐτὸς εἰσβάλλει.

Ἡς ὁ Ἰωνίων χιὸν μὲν. Ἀλεξάνδρου ᾗ λογοχῶς
ῥονομ', ἐφηβαίῃ τ' ὥλε' ἐν ἡλικίᾳ.

Ὡς εὖ τ' Φθιόμενον νέον ἀνέλατ' καὶ τὸ κυβευθῆναι
Πρῶμα διὰ Φθιγκλίων εἶπε ἥς ἀτραχίλων.

*Columna, age videam, quem habeat defunctum. Sed
video*

Literam quidem nullam caesam super lapide.

*Novem vero talos jacentes. quorum quatuor quidem
Primi Alexandri testantur jactum.*

*Illi vero florem adolescentiae maturae, Ephebum,
Unus autem ille indicat Chium debiliorem.*

*Certe illud annuntiant: Et qui sceptris superbit,
Et qui aetate floret, habet finem nihil.*

*Vel hoc quidem non. videor vero ad scopum recta per-
venturus,*

Jaculorum Cretensis ipse ego jaculator.

*Erat defunctus quidem natione Chius: Alexander au-
tem natus*

Nomen: juvenilique perxit in aetate.

Sic bene defunctum juvenem simul & lasum

Jactum per vocales dixit aliquis talos.

Primo rursus loco nostram praecipue editionem ad-
struemus. mox Pavoninam examinabimus. quae rur-
sus egregia specimina infestitiae & corrupti judicii sup-
peditabit.

Vs. 1.

Vs. 1. Ἄ σάλα hic nominativus vocis ἔχιδ. Si ἔχεις quis velit legere, ἄ σάλα accipiendum ut in superiori epigrammate. Sed formula φέρ' ἰδω non minus bene cum tertia persona jungitur.

Vs. 2. Pro τμηθὲν in Cod. Palat. δμαθὲν. Gujetus τμαθὲν vel κναθὲν. Pavo praeter morem utramque conjecturam laudat, ut non ineptam. & ut naturalius & convenientius τμαθὲν recte praefert. praemittit tamen non placet δμαθὲν. quare rogatum volo, an placere possit. an δμαθὲς aliud quid significet praeter domitus? sed δέδμημαι aedificatus sum, forte διυθὲς exstructus quoque format. Sed an alterutra notio hic locum habere possit, dic Pave.

Vs. 3. Πεπληγότες. omnes libri. faceſſat Pavo cum chartis ſuis, quae πεπληγότες, ab indocto ſcriba profeſtis: ſi modo non ipſe deſcribens alicunde pleraſque mendas invexerit. πεπληγότες autem ἀσεργάλοι proprie. nam tali, teſſerae πίπτειν dicuntur, quando jaciuntur. ut in proverbio:

Ἀεὶ εὐ πίπτειν οἱ Διὸς κύβοι.

inde de rebus incertis: de forte πίπτειν. Aſtor. I. 26. ὁ κλῆροῦ ἐπίσει.

Vs. 5. Ἐφθβ. Secuti ſumus diſtinctionem Pavi poſt διθβ. de hoc jactu plura habet hunc locum explicans magnus Salmaſius in Plinian. Exercit. p. 859. unde ſuſtulit ſibi quadaſdam plumas Graculus noſter. reliquimus in voce ἰφθβον communem dialeſtum, licet ἰφάβικα Theocritus habeat & alia. Si quis malit mutare, ſcribat ἰφθβον. & tum quoque ſcribendum λίθω. ἀσεργάλας. Ἀλεξάνδρῳ. ἰφάλλικθ. ἄβθ. ἀνοια. ἰφθαβαία. αἰκνία. quod ultimum Pavo exhibuit. Qui ſupra juſſit ubique reſtituere Dorismum. ſi ipſum audias, ita facito, ſi me audias, nihil properabis.

L 5

Vs. 6.

Vs. 6. *Χῆν* edidi ex correctione Pavonis, Eustathius p. 1280. notante Gujeto, *Χῆν* ἢ *κύναν* ὁ τὸ ἐν *δυναμὶ* *θόλῃ* ἐν τῇ δὲ *ἀσπερίῳ* *παιδίῳ*. unde hic vocatur *ἀφαιρότερος* imbecillior. minus valens *ἰαβύς*.

Vs. 7. Pavus edidit ἢ *ὡς σκώπῃσι*. quomodo peiores libri. Vaticana lectio veritatem occultat. scriptum ibi *ὡς κἀπῃσι* pro *ὡς σκώπῃσι*. nam cum sequatur ἢ *ὁ θάλας*, rite praecesserit *ὁ μεγαλήτης*. haec autem perspicua. *Alexander ἰαβύς*, regem: *εἰσέβης* juvenem. Cuius nihil notat, igitur significatur, *reges & iuvenes*, ut omnia, in nihil abire; mori. qua ratione *Χῆν* id significet superiori Sectione satis demonstratum.

In initio autem hujus distichi ἢ accipio affirmandi modo. in sequenti disticho *vel* reddidi,

Vs. 9. *Ἐλάσαι βέλῃ* *ἢ* *ἐπὶ σκοπῷ* obvia locutio. *ἰδὺς* malebat Pavo. nescit nempe saepe adverbia mutari in adjectiva, & oblitus est substantivis rerum saepe dari adjectiva, quae debebantur personis. & sic hic jaculator potest *ἰδὺς* *rectus* & *recte* & in *rectum* scopum ferire dici. Sive igitur Pavoninum *ἰδὺς* adjectivum, sive sit adverbium, hic rite per *ἰδὺν* exprimitur. Codd. lectio proinde maneat.

Vs. 10. Ita se habet, ut edidi, in Vatic. & non nullis aliis. nec in eo praeter unam literulam mutandum esse quidquam ex explicatione nostra lectori apparebit. tam mira autem hic commentus est Pavo, ut fidem omnem superent. de illis postea.

Ἐντὺς pro *ὁ αὐτός* purum putum Doricum, quo Homerus utitur Il. ε. vs. 396.

Εὐπὶ μὲν αὐτὸς ἀνὴρ. quando ipsum idem vir.

Anthol. L. III. p. 237. *αὐτὸς ἐπιπνεί*. ubi male Vatic. *αὐτὸς* ex gl. Dionys. Perieg. 271. *ἐπὶ πνέει* *λιβύης*

λιβύης ῥυσμὸς πέλῃ. & saepius Theocritus & quis non !
 Pavo tamen „ αὐτὸς ex αὐτὸς *facile exit*. imo ὡς αὐτὸς.
 pro quo alii rursus dederunt ἑταῖ. quod pejus Pavo-
 nino. ergo ὁ αὐτὸς ego ipse : *idem*. ut mox patebit.

Κρηταίου οἰσοβόλῃ pro *optimo sagittatore* ponitur.
 tralatitium id est. & hinc sumi hoc in loco pro *opti-
 mo conjectore* recte animadvertit Gujetus. Ea meta-
 phora in ipsis vocibus, *conjectare*, συμβάλλειν & si-
 milibus inest. & Auctores saepe etiam expressius ea tra-
 latione utuntur de conjectura vel sermone admodum
 accommodato ad rem. Pind. II. Olymp. 160.

Ἐπιχε νῦν ἀκοπῶ τόξον
 Ἄγε θυμέ. τίνα βάλλομεν
 Ἐκ μαλθακᾶς αὐτῆ φρε-
 νὸς εὐκλείας οἷσας
 Ἰέντες ; Ἐπὶ τι
 Ἀκράαντ' ἑτανύσας.

Aeschyl. Agamemn. 1203.

ἤμαρτιν, ἢ θηρῶ π τοξότης τις ὧς ;
 ἢ ψευδέμαντις σὶμ θυροκόπῃ Φλίδων ;

Eumenid. 679.

ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν πτόξεναι βέλῃ.

Supplic. 455.

καὶ γλῶσσα πξέυσσαι μὴ πὲ καίρη.

Anthol. L. III. 25. 272.

Σχάζου μέσσοις ἐξ' ἐπὶ πξέυσαις ἔπη.

E

E contrario Menander p. 216.

Γλώσση ματαίως ἔξακουίζην λόγους.

ut adeo hic versiculus sensu congruat cum illo in Anthol. III, p. 228,

Νῦν Σφριγγὸς χεῖρ' οἶδ' ἔφρασαί μιν.

Nunc Sphingis griphos Qedipus intellexi.

Oedipus id est, ceu alter *Oedipus*. ita hic scopum tangam ego, ceu *Cretensis sagittator solet scopum ferire*. nam ὡς intelligitur in talibus. alioquin ὡς potuisset scripsisse poeta pro οὐτὸς. Sed saepe omittitur ὡς, ut apud Aristophanem *Lyfistra*, 231.

Οὐ σήμω λείαν' Ἰπὶ πυρρήϊδι.

ubi Schol. ἦγ' ὡς λείαια. Sed e lectoribus quidam forte haerebunt in prima hujus versiculi voce. & sane Pavo, homo, ut antea innuimus, quantus quantus Graecus, hic quoque misere caecutiit. non ut Salmasii, Merceri & alii ἀντὶ γε κελτῇ, sed re vera ut talpae, & catuli modo nati. non enim cepit elegantem & frequentem *φιλοσοφίαν*, Graecis & Latinis: qua nomini vel verbo simplici, vel composito adjungunt substantivum, quod jam illi voci sive simplici vel composito inest. ne loquar de formulis *λεῖπ' ἐργίαν* *λεῖπ' ἐργῶν*. *λήρες* *ληρῶν*. *ἡμεαλογίας* *ἡμεαλογῶν*. *γλιῦ* *γεαργῶν*. quia forte huic non pertinere causaretur; plane ut hic habemus *ἰὼν* *ὀϊσοβόλον*, sic occurrunt *αἰπὸλ' αἰγῶν*. *βυκὸλ' βοῶν*. *αἰπὸλια* *αἰγῶν*. *συβόσια*. *εὐῶν*. *γυμνασίαν* *αἰγύμνας*. *ἄπαιδ' αἰγῶν*. *παῖδων*. *χαμεινάδες* *εὐναί*. *ποδῶν* *ποδανίπτεια*. *περὶδομ' δόμης*. *πολύφωροι* *ψάμαθαι*. *συλάνυχες* *δυνυχες*. *dies hodiernus* Latinis eadem ratione di-

dicitur. videatur N. Abramus in Cicer. pro Marcell.
c. 3. Justin XII. 16. *ea die, qua natus est, tota die*
peripetos sedere duas Aquilae. Lucan. VII. 257.

Haec (dies) eadem est hodie, quae pignora.

eadem igitur sermonis abundantia dicitur ἰὼν οἰσοβό-
λῳ. a qua non multum abit Eurip. Herc Fur. 1063.
Τοξήρις ψαλμῷ τοξένου. quam si animadvertisset Pavo,
non ad suas, mox exhibendas, delapsus fuisset ineptias.

Vs. 11. Ordo verborum est, ὁ θανῶν, ἢς μὴ λῖθῳ,
λελοχῶς ὃ ἔνομα Ἀλεξάνδρου, καὶ ὥπλις ἐν ἡ. i. & si ita
haec accipiamus, quisque videt conjunctionem post
vocem ἐφηβαίη esse necessariam, *quam libens induxerit*
Pavo, quia seriem syntacticam ignorabat, hic ut
saepe. in Vat autem habetur ἐφηβῆν quod in ἐφηβαίῃ
secundum derivationis canones mutari debet. nescio
autem unde subita ista religio incesserit audaculum
nostrum, qui dubitat an ἐφηβαίῳ possit dici. nempe
ait „*ab ἡβῇ ἡβαίῳ deduxerint Graeci.*“ imo de-
duxerunt, ut vel ex Lexicis patet. Palatina tamen
scriptura suspicionem injicit forte scriptum fuisse,

Ἐφηβείας ἢ ὅλῃ ἐν ἡλικίᾳ. in juventutis aetate.

Suid. ἐφηβα. νεότης. ἡ αἰμὴ τῆς ἡλικίας. vel forte

Ἐφηβεία ἢ ὅλῃ ἐν ἡλικίᾳ. in juventute aetatis.

& in Cod. Palat. in ultima syllaba ultimae vocis li-
tera α est a manu secunda. nec quis offendatur, quod
ita praepositio aliquo modo loco suo non ordinetur.
ita Latini Graecique passim. ipse Meleager

Πηγίας μαλακαῖς χερσὶ σὺν Ἠπιδίης.

Vox autem ἐφῆβηα vel ἐφηβαίῳ forte quoque resti-
tuenda

tuenda Epigrammati apud Gruterum p. MXXXVI.

Ἄρτι δ' ἐφηβείας θάλλων Διονύσι' ἀκμαῖς,
καὶ στίλβουσιν μυσῶν ἤλυθον εἰς Αἶδαν.

editur ἐφηβείας θάλλων.

Versus penultimi vocem ἀκμαῖς verti *simul, una, mixtim, indiscretim*. Pavius jubebat reddi *obscurius, ambigue, aenigmatically*. fruatur iudicio suo. Sed vovula εὔ mihi videtur adversari Pavoninae ἐρμηνείῃ, Homer. Hymn. XVIII. 25.

τίθι κρόκον, ἢ δ' ὑάκινθον
Ἐυώδης θαλέων κατὰ μίχρην ἀκμαῖς ποίη.

ἀκμαῖς est vox πολύσημη. hic satis proprie *mixtim*, Poëta simul *Alexandrum jaetum & juvenem Alexandrum*: simul *jaetum Ephebum, & simul aetatem Ephebi*: simul *jaetum Cbium & simul natione Cbium* talis indicarat. illud vocat ἀκμαῖς ἔπε.

Vs. ultimq in Codd. Palat. & aliis pro πῆμα legitur πνεῦμα. Pavunculus haec ita conatur interpretari.
,, πνεῦμα refertur debet ad ipsum yon, cujus anima, cum
,, non ita diu in corpore, ut tessera in fritillo, agitata
,, esset, mox eo exierat, ut fritillo exire solet tessera:
,, non inelegans est allusio. Et ita accipiendum τὸ πνεῦ-
,, μα κυβεσθῆν, quod paulo obscurius certe est. Jam omnes aequos lectores, imo etiam iniquos & Pavoni, si qui adhuc sunt, faventes, rogatos velim, an nunquam anilius, stolidius & nugacius quid ab homine non dicam laesi sed non plane desperiti cerebri prolatum reppererint? certe tum animum Pavoninum in theca corporea, ceu tessera in fritillo, agitatum fuisse omnino non dubitari potest. Nam re vera Pavo:

τί χεῖμα πάχεις, τίς σε νεῶς ἀμπέχῃ;

qui tam absurda non solum imaginari, sed proscribere

bere audeas? *fritillo tesseram praeterea agitatam* scribis. bene. at hic de *talis* agimus. & quamvis *talos* phimo ejectos constat, cautius hic tamen debebas loqui. omnino scribendum *πλῶμα*. supra vidimus proprie *πίπλειν* de *talis*, *tesseris*, *sorte*. ita Poll. L. IX. §. 99. τ' ἀσεργάλων πλῶμα. Monachis facile vox *πνεῦμα* exciderit. nisi scirem autem memoriam Pavonis fracto aquali futiliorem esse, objecturum verrerer hoc ex Anthol. L. VII. p. 484.

Ματρός ἔτ' ἐν κίλποισιν ὁ νήπιος ὀρθρενὰ παίζων
 Ἀσεργάλοις, πνέμεν πνεῦμ' ἐκὺβεντον ἔρω.

jam, quia iudicio omni caret, a me monstrato loco forte utetur. Sed restant alia ridicula commenta & errata in hoc epigrammate: quae breviter videbimus nunc.

Primum animadvertite rursus, lector, ita hoc epigramma a Pavone edi etiam in accentibus, quale in pravo isto apographo jacebat. certe si codicem conferrem octingentorum annorum, & observarem perpetuam a recepto canone diversitatem in vocibus quibusdam circa accentum, eas voces diligenter enotarem. Sed numquam ita ineptum aliquem futurum rebar, ut eadem ἀκερβία uteretur in recentibus, imo recentium apographis. sic tamen fecit, Pavo, qui etiam apographi forte vīginti annorum aetatem praeferentis omnes in hac re aberrationes religiose exprimat. hinc habemus rursus Ἀ σάλα. διδύκα ν' δσ. ὠς. Sed eadem etiam chorda passim oberrat in notis suis. Sic in his ad istud epigramma tribus paginis *πιπιήσας. οἰσόβολος. ἀκεφάλων. ἡβαιος. ἐφήβαιη. πνεῦμα*. quis non offendatur, qui emendatis editionibus adfuetus in haec typorum abortiva dédecora incidat? Sed haec levia: & forte ut

ut hac in parte crisin effugiat, contendet auctentus nullius esse auctoritatis, & inde forte versus his apicibus destitutos nuper emisit novator insulsus. Sed erit alia occasio pauca de his dicendi.

Vs. 4. Primum rogo, qua fide ediderit Ἀλέξανδρον: cum in Vatic. & omnibus meis Ἀλεξάνδρου . . . βόλον. inspiciat chartulas suas, an sic habeant. si ita illas & libellum corrigat. si non, alio tempore diligentia majori utatur. Ἀλεξάνδρου βίβλου tamen recte potest dici: non Ἀλεξάνδρου ἀσέγγαλλου, ut nobis fabricavit supra. οὐδὲ ἀσέγγαλλου.

In vs. 5. sum secutus distinctionem Pavonis.

Vs. 9. vidimus, jussisse Ἰθὺς scribi, ut ipse *Antipater*, cujus manes procul dubio excantavit, ut hoc seiret, *scripserat*.

Vs. 10. *Difficilis & insigniter corruptus*, ait. primo Gujetum exagitat, qui hic cogitarat de Poëta, qui Ἰων vocabatur. certe male. Sed in margine Libri hanc suspicionem adnotans, ferulam Paedagogi non metuebat Gujetus: alioquin cautius scripisset. Deinde abigit ejus ἑρθὸς οἰσοβόλου. *quia sententiam male onerat*, & κρηλαίους odit. certe non opus ἑρθὸς. exhiberi tamen non meretur. nam ἑρθοβόλου & ἰθυβόλου sunt ἰσοδύναμα. & ἑρθὸς proinde οἰσοβόλου dici potest. & cur non *optimum Cretensem jaculatorem* dicam: licet Cretensis per se fere sufficiat? Cres Crete in jaculando arte, robore, praeftabat.

At quid ipse Pavus noster hic designat? rem dignam seculorum memoria. *legendum arbitratur*:

Ἐὼν Κρηταῖους αὐτὸς οἰσοβόλου.

quod planum & perspicuum: Cretenses sagittandi peritia fuerunt celebres, ut nemo nescit. hinc κρηλαίους οἰσοβόλου. pro optimo conjecturo.

Εὐγ.

Εὔγε, εὔγε! Palmaria emendatio est? Nonne ita videtur Lector? Non. Nam haud intelligo. Es ergo difficilis admodum. Dicas igitur tu mihi, quid Ἐὼν significet. *Existens*. Quam vim habet? Singularem, ut omnia Pavonina. Esto; sed tamen alius iterum me scrupulus habet: scilicet, qui versus sibi constat. Ἐὼν enim prima syllaba brevi utitur. an ergo hic Iambum in Elegiam, ut superiore epigrammate Trochaicum, infercit? Minime gentium. Lector, Lector, video te parum peritum esse in lectione veterum Elegiographorum: alioquin ibi saepe offendisses similes versus, quos magistri adepti in hac arte vocant Ἀκεφάλους. *capite carentes*. ut alios, quia *cauda carent*, vocant μεύρους. *Est versus* Ἀκεφάλος, ut docet Pavo. & bene ἀκέφαλος. nam venerandus Pavo ipse carnificis officio functus est.

Certe antequam talia iterum comminiscaris, & palam effutias, Pave, consularem potius inter Lappones ἀκεφάλους asseribus portandis truncum oblocares. esses longe melior σανιδοφόρος quam Criticus.

S E C T I O. IV.

Sed vidimus abunde, quam infelix sit Aleator Pavo, & ut semper χῆλοι, οἶνοι, κύνες profilierint ex ipsius cerebrillo; instar fritilli saepe agitato. Videamus jam an melior Musicus sit, & an Anacreonticam lyram pulsans minus ὠδραπεπλημμένας κρούσας vel κρούσας edat. Vereor, vereor tamen, ne minus turpiter hic se dederit; cum etiam ἀναβαλλόμενος statim chorda aberret, & a vero δις διὰ πασῶν differat. Nam haec p. 3. leguntur in Anacreonteis notulis.

M

1) Ce-

- 1) *Ceterum Anacreontis Lyrica olim libro non uno fuerunt comprehensa. Nam Auctor Etym. M. in V. Μῦθῳ Anacreontem citat ἐν δευτέρῳ Μελῶν. Et Ammonius ἐπὶ ὁμοίων καὶ Ἀσφύρων λέγειν in vane Ἀσφύῳ simpliciter in δευτέρῳ.*
- 2) *Crinagoras autem non duos, sed quinque libros commemorat in Epigrammatio inedito, quod cum hac inscriptione exstat in Anthologia Palatina. Τῶ αὐτῷ (scilicet Κριναγόρῃ, cujus aliud epigramma praesteferat) οἱ βιβλὸν λυακῶν Ἀνακρέοντι.*

βύβλων ἡ γλυκερὴ λυακῶν ἐν τῷ αὐτῷ τῷ
Πεντά, ἀμμιήτων ἔργα Φέρει χαρίτων.

- 3) *Et hoc satis novum, quia inter antiquos nemo est, quantum ego scio (& quantulum est quod nescio!) qui*

1) Id jam multi adnotarunt, & ad ipsum Anacreontem. videatur Mattairius in Vita Anacreontis p. 54. ubi Athenaei verba Lib. XII. p. 671. Ε. (Ἀνακρέων) φησι ὅδ ἐν τῷ δευτέρῳ τῷ μελῶν. Pavus ergo Athenaeum non legerat vel negligenter legerat, Anno MDCCXXXII. ad quem jam tot inanias se conscribillasse jactat.

2) Hanc observationem debebat adscripsisse Francisco Gujeto, qui ita ad Marginem Anthologiae. *Quinque libros Anacreon scripserat.* Sed laudat modo, cum carpit. Nam hic mutilum esse Pavonis librum non arbitror.

3) Hoc falsum esse mox adparebit. Sed si esset verum; temerarium esset, si quis inde vellet negare plures libros exstitisse, cum hic tam aperte *Pentados, quinque librorum* mentio fiat. Nam Sapphoni adscribuntur Novem libri Lyricorum, & tamen viri docti ad hoc usque tempus modo memoratos invenerunt

qui librum tertium, *notam* quintum *commenta-*
ret.

4) *An*

sunt I. II. III. V. VII. & VIII. Videatur doctissimi
Wolffii Vita Sapphica p. XVIII. Alcaei libri laudan-
tur ad numerum *decimum*, quem indicat Athenaeus
L. IX. p. 481. A. ἐν τοῖς δέκατοις. Fabricius ex Ety-
mol. M. in ἀδελ, laudat ἐν ἑσάτω. Othoneo laudatur
Suidae in Σειδίωται. eodem modo Photio quoque in
eadem voce. videatur doctiss. Albertii Index in Pho-
thum. in Photio autem, in versiculo Alcaei ἐν προ-
οίῳ. & pro ἑποδοσάμενοι, ἑποδοσάμεθα. quas tamen
lectio non praeferenda videtur, quoniam & apud Har-
pocracionem aliter exstat. καὶ Ἀλκαῖος ἐν πενήκοντι
ὀγδοῦ. imo lege ἐν πενήκοντι [ὀδῶ ἔ] ὀγδοῦ [Βιβλίῳ]
ut apud Hephæstionem p. 34. Σαπφῶ δὲ τὸ ἑβδόμου.
ubi tu recte partim explicas. in Oda libri *septimi*. ma-
le autem numerum & deesse argutus fuisti: quia
nempe erat ultima litera pro nostro scribendi more
in voce τῆς. Sed si consulisses, ut debueras, Floren-
tinam editionem, ubi habetur Ἡ τε ἔ, longe pro-
babilius coniecisses literam E deesse: vel, quia illa
pro H male irrepsit, literam H, & octavum librum
laudari. *nihil tamen tecum adfirmo.* ab Apollonio
Dyscolo [nostine hominem, δυσκολώτερε Pave] in
Grammatica [cujus Apolpasmatia humanitate.] A.
Fabricii descripti olim Hamburgi, Bibliothecae Pa-
risiensi debita] ab Apollonio οὐδὲ τὸ ἑαυτῆ, αἰο, lau-
datur *septimus*. ὁμοίως οὐδὲ Ἀλκαῖος ἐν ἑβδόμου. III.
ab eodem οὐδὲ τὸ ἡμῖν. & II. οὐδὲ τὸ εἶ. qui liber &
bis in testimonium vocatur a Polluce, ut laudatus
Fabricius observavit Vol. I. p. 563. & denique I
ab eodem Apollonio οὐδὲ τὸ ἡμῶς & οὐδὲ τὸ τί &
Hephæst. p. 67. tamen IV. V. VI. non laudan-
tur,

- 4) *An forte inscriptio male habet, & non unius Anacreontis Lyrica, sed aliorum etiam quatuor, continebat unum illud volumen. Certe epigrammatum*

In-

tur, quod scio: nec tu sciveris, reor. Jam mirarer, si forte Negligentia & Ignorantia Pavonina sibi non observasset haec loca, an Audacia Pavonina eo progressa fuisset, ut tot libros ab Alcaeo vel Sapphone scriptos esse negaret, si alicubi in singulare testimonium forte incidisset de nono Sapphus vel decimo Alcae: quin an, ut nunc contendit, inficiaretur plures fortean ab Alcaeo, esse proditos. Nam de Sapphicorum librorum numero ex Suida *praecise* constat. Sed quid! non ille numerus novem librorum Sapphoni: ille decem librorum Alcaeo contributus (liquidem tibi antea haec non ignota) omnem alium ne dubitare quidem sineret de numero quinario in Anacreonte, cui plurima scripta ab antiquis tribuuntur? Et ad haec tam manifesta tamen caecutiisse Pavum! non credo: sed voluit hic ineptam notam in lucem protrudere, quia nihil aliud suppeditabat homini aridissimo; quo primas paginas instrueret. *πυλαυγὴς* fane *πρῶτον* opellae tam magnifice venditatae.

4) Quae hic blaterat de Inscriptionibus, non sunt unius assis. in tenebris micat. & sic modo licentiam quaerit, omnia impuris manibus contrectandi. quanti usus & cujus auctoritatis hae Inscriptiones sint, mox ex hac Inscriptione patebit, & olim distinctius docebo. Quid Novator garrit de *recentioribus*? An quia forte Sappho & Simonides, & alii vetustissimi poëtae epigrammatibus suis non addiderint lemmata, Pavus evincere volet, nec Meleagrum, nec Philippum, nec Agathiam, nec alios Inscriptiones addidisse epigrammatibus a se collectis, & si addiderunt,

Inscriptiones, quae in Anthologia habentur, a recentioribus haud dubie profectae sunt, & non modo ab illis saepe fuerunt male conceptae, sed ab Athanuenfisibus etiam male descriptae.

- 5) Si autem ad verba epigrammatis singula attendamus, ita comparata sunt, ut lubentius quinque poetarum Lyricorum poemata, quam unius poetae libros quinque Lyricōn, exprimerent. ἡ γλυκερὴ πέντε (sic) Βύβλων Ἀνελκῶν: hoc indicat potius opuscula quinque Poëtarum, quam quinque libros ejusdem poetae, ubi accedit diserte ἰν τεύχεϊ τῷδε. nam unius poetae libros quinque Lyricorum in eodem volumine contineri, non novum adeo aut memoratu dignum: sed quinque Poëtarum Lyrica, id satis notabile profecto & dignum memoratu. 6)

Et

runt, ut fieri potuit & probabile est, an temerarius hic & aerarius Criticus iis auctoritatem demere audebit? quid si certo constet, potius decem quam quinque seculorum aetatem esse tribuendam multis ex hisce Inscriptionibus, an non putabit eo tempore viros eruditos aliquid potuisse circa haec scire quae nos ignoramus? Imo illos ex integrioribus Codd. saepe confecisse lemmata satis constat.

5) Haec plane futilia sunt, nec refutatione digna. & talia esse adparebit simul ac constabit quinque re vera fuisse libros Anacreontis, & illos hic commemorari omnino ignoravit occasionem conditi Epigrammatis.

6) Pavonem rogatum velim quam Pentada igitur hic Lyricorum compactam autumeat. nam novi Ἑννεάδα Ἀνελκῶν seminarum & virorum, ut Πλειάδα illam sub Ptolomaeo Philadelpho. Sed ita Πεντάδα Ἀνελκῶν celebratam non novi. & qui nobis persuadere vult certos quinque poëtas πεντατευχον Βιβλιον con-

M 3

stituisse;

Et quid igitur? potest mutila esse inscriptio & post nomen Anacreontis fortasse sequi debebant nomina aliorum quatuor, quae scribarum ignavia neglexit, cum primum siglis κ. λ. 7) forte notata essent satis segniter.

Sic ne literam mutamus, & Crinagoras tot Lyricorum libros Anacreonti non adscribit Solus: Eruditi judicent. 8)

stituisse; talem Syllogem existisse antea probasse vel simile vero reddidisse oportebat. Sic celebrantur *σεπλάτευχ* & *ὀκτάτευχ* inter sacros libros. qui jam plures, paucioresque libros solere conjungi statuerit, id probare omnino debet. alioquin quidquid dicat, *λήρων* loco habebitur merito. nec ratiocinationes sufficiunt: rerum documentis opus. deinde ait, *opuscula*. at si Sapphus *novem*, Alcaei *decem* libri odarum in his fuerint, possint *opera* illa certe vocari. nisi Horatii quinque libros Lyricos etiam *opuscula* Horatii vocarit.

7) At debebas probasse, Pave, siglum illud κ. λ. olim ante decem secula in usu fuisse. Sed ita sigla & notas fingit in Codd. pro lubitu homo hic. fingere necesse habet, nec enim Codices ipsos versavit vel legere novit: nec libros hoc in genere primarios de nomine novit. Quin hodie saltem non κ. λ. pro *Et cetera* ponimus, sed κ. γ. λ. *καὶ τὰ λοιπά*.

8) Laborat ergo hic Pavo tantum, ne Crinagoras tot libros Anacreonti adscribat solus. Sed, Pavo, si *primum* & *secundum* citatos viderem, mihi statim fieret verosimile & plures fuisse. idque longe redderetur probabilius, ubi quinarium numerum laudatum conspicerem expressis verbis. Sed quid tibi fiet si *tertius* laudatus ab aliquo: an *quartum* nobis concedes: quod si *quartus* laudatus ab aliquo: an *quintum*.

quintum concedes? utut sis ipso Βυκεφάλλῳ σερειώτερος, tamen puto hic facilem te praebebis, & adsurges auctoritati omni exceptione majori, ἔ παυσόφης Ἰωάννης Κορυνηλὶς ὁπίκλις & Ταῶν. qui ad Suidam in V. τῷ Ταντάλῳ ταλαντίζεσθαι. librum TERTIUM poëseos Anacreonticae *observarat separatim* sibi. * quare tamen non mirum est, te & nos hoc nescivisse: *sibi* ille *observarat soli*. potueramus tamen hoc etiam scire ex Photii Lexico, quoniam e Suida nemo alius hoc sibi observare poterat, & ex Schol. Horatii, qui ex Anacreontis L. III. locum laudat ad Odor. L. I. Od. 27. ubi eundem quoque librum laudat Porphyrio. necesse certe est tibi isto tempore cum genio tuo intercessisse aliquas similitudines, qui tibi id noluerit indicare, cum scriberes istud notarum exordium. quid dicam nescio. ingenue agamus, Pavo. an non illud jam observaras ex Suida, antequam praelo committeres Anacreontem? sed noluisti scilicet bellatulam illam notam inducere, quam vel sic sperabas posse laudem mereri. Et re vera meretur, ut ulterius si procedamus, adparebit. sic statuo mehercule, te notulam illam jam antea exclusisse, &, foetus licet monstrosi amore ductum, noluisse flammis expiatoriis ustulandam dare. Notulae enim tuae in Anacreontem, si quidem verum tradis ad Hephaestionem p. 173. anno MDCCXXVI jam fuerunt praelo paratae: nam ibi te citas ad Anacreontis Od. LXI. & ais. *diximus ad Anacreontem*. potuisti igitur haec, ut debebas, delere. Sed tua nimis amas. at colligat hinc Lector stuporem pervicacem tuum, qui tot errata & mendas, quot in Anacreonte tuo inveniuntur, etiam post sexennium non detegere ipse potueris. quam ridiculum praeterea lectorem remittere ad scripta, quae adhuc influturis male adfecta jacent! novi ita usu venisse etiam viris mo-

M 4

de-

* Anacreont, p. 280.

deftiffimis: fed & illi tamen jocis patuere. at noster Thraſionides, qui gloriandi cauſa talia modo chartis illinit, quibus cachinnis dignus cenſebitur! ſed in orbitam.

Tertium igitur librum Anacreontis jam tenemus. Sed unde unde quartum extundemus! hunc quidem ego non offendi. Sed dabo hominem, cui tu tamen forte etiam jurato non credideris, qui ſe obvium habuiſſe ait *quartum* Anacreontis librum *λυεικῶν*. ille eſt Thomas Baxterus, * *qui notat a Porphyryone Horatii interprete quartum Anacreontis librum memorari.* & ſcire potuit: Horatium edidit, & Porphyryonem procul dubio diligentius pervolvit.

Ἄνερ ἄνερ τί νυ σέο προσηύδα τρηχύνοντα;

Sed jocus & ludus adhuc. artius te ſtringemus. & ſi vel Proteo lubricior eſſes, non elaberis. Non tibi jam cum citationibus Grammaticorum, quas in numeralibus falſas calumniari poſſis: non cum inſcriptionibus Librariorum, quas auctoritate carere adfirmas: ſed cum ipſo Crinagora res erit: qui *πεντάτευχε* illud verſavit manibus, & proprio ſtylo hoc epigramma quinque libris Anacreonticæ poëſeos præfixit. Et temerarium te fuiſſe, qui, neſciens quæ ſcire oportebat, falſa adfirmaveris: vel, ſi ſciveris, peſſima fide te egiſſe cum Lectore, profitendum erit. Et ultimum illud crederem, ſi inodo fidem malam, qua in me & alios ſæpe uſus es, ſpectarem: & ſi non ſcirem, quam inepto & mutilo Anthologiæ ineditæ *ἀνλεχέτω* utaris. Scias ergo, temerariarum ſuſpicionum parens, Epigramma iſtud non eſſe *δις* *σιχόν* ſed *ἑξέσιχόν*, & in tertio & quarto verſu apertis verbis dici, *Anacreontem has βιβλῆς λυεικῆς ſcripſiſſe vel amori vel vino vacantem.* En Epigramma, quale Heidelbergæ olim, jam Romæ legitur.

Κε

* Maittaire Vita Anacr. p. 54. forte *Tertium* voluit.

Κεναγόρε εἰς βίβλον λυρικῶν Ἀνακρέοντι.

Βόβλων ἡ γλυκερὴ λυρικῶν ἐν πύχει τῷδε
 Πινῶς, ἀμμιμήτων ἔργα φέρει χαρίτων.
 Ἀνακρέοντι ὡς ὁ Τῆι ἡδὺς πρῆσβυς
 Ἐγραψέν ἡ παρ' οἶνον, ἡ σὺν ἡμέροις.
 Δῶρον δ' εἰς ἱερῶν Ἀντανίῃ ἤκομεν ἡῶ.
 Κάλπεις κ' περατῖδων ἔξοχ' ἐνεγκαμένη.

Quid expallefcis! quid confunderis! an habuit tuum apographum ista? an turpiter celasti, ut inponeres lectori? an truncatis chartis uteris? quid est! proloquere. quid intra dentes murmurās? quid os istud impudens instar larvæ tragicæ distorques? Sycophantiam aliquam comminisceris. prehendi durum, fateor, in tam aperto flagitio. an forte audes tibi hanc appendicem esse suspectam praetexere? an corruptum tertium versiculum caufaris? an Iambos hexametris & pentametris inmixtos proscribes, ut obreptitos? Quid horum? quin capite obvoluto ploratum potius abis. ne tamen ceu Sphinx, soluto aenigmate, prae desperatione de saxo vel turri Trajectina desilias. vive, vive, Pave, ut diu Eumenidibus adhuc tuis ludicrum praebeas, oro.

Quamvis autem apud neminem ob causas modo memoratas hoc epigramma in suspicionem cadere possit, nisi qui de omnibus dubitet, tamen difficultatibus hisce occurremus.

Et cur quidem in quibusdam apographis quatuor illi posteriores versiculi neglecti fuerint: quinque mea enim cum Vaticano habent, duo non exhibent: procul dubio diversitas metri effecit, qua homines offensi & decepti, putarint diversa esse epigrammata, ultimumque tetrastichon forte in alium locum rejiciendum putarint, & sic neglexerint.

M 5

At

At non debebant diverso metro offendi; nam in eo genere plura exempla prostant. In Hephaest. p. 64. Simonidis exstat Epigr. quod primo loco Hexametrum, secundo loco Elegiacum, tertio loco habet Iambum: de quo mox. Ex Diogene Laërtio p. 150. jam simile huic laudavimus. In Anthol. ined. Hege-
sippi tetrastichon ex Hexametro, Iambo & rursus Hexametro & Iambo constans occurrit. & illud quidem metri genus tam Graecis quam Latinis tam in Epigrammatibus, quam longioribus poematiis usitatissimum est. ut Anthol. I. 59. p. 83. Videatur quoque antiquissimum Epigramma, quod a Vossio emendatur ad Melam L. III. c. 6. & postea felicibus auspiciis quoque tentatum ab illustri Joanne Buherio, fugientium Graecarum Latinarumque Musarum in Galliis egregio statore. in quo hexametrum duo pentametra bis excipiunt. In Gruteri Inscript. p. DCLV. non omnino malum epicedium exstat quinque Heroicorum versuum, quibus tandem unum subjicitur Elegiacum: cujus versus quatuor ultimos, sic forte legendos, notes, olim usui futuros:

Πάντας λυπήσεις, ἢ λοῖδορα ῥήματα πέμψας,
Ἄλλὰ φίλῳ πεισῶν, βρομίῃ. Παφίης π βιαιότες,
Νῦν πατρίδῳ κλανῆς ἀχθῶ χθονὶ ἐσθλῆδε κοῖμαι,
Ἐν φθιμένοισι γήρων, τ' ἔνομα Παμβοδύλῳ.

Vide quoque p. DCCLXIX. Quin sylloge in Anthologia Inedita exstat ex epigrammatibus *Ἀσφύρων μέτρων* concinnata. Et longe magis mirificus in hoc genere Manethon, qui in L. I. praecipue & L. V. Heroicis carminibus hic illic Elegiacum intertextit, cujus equidem rei causam lubens sciverim ex callentissimo nostro Prosodico. ut adeo hinc γνησιότης epigrammatis nihil periculi immineat.

Quod

Quod autem corruptum sit, illud cum aliis habet commune. Ut exhibui exstat in Palatina membrana. in interpolato quodam libro sic legitur.

Ἄς Ἀνακρίων ἡδὺς πρῶτος ὁ Τῆς.

qui sic exire crediderint Iambum, Pavonem inplorent: malorum Iamborum Patronum optimum. Iambus exhibit servatis singulis vocibus, sed transpositis sic,

Ἀνακρίων ἄς πρῶτος ἡδὺς ὁ Τῆς.

Et magis rhythmice.

Ἄς πρῶτος ἡδὺς Ἀνακρίων ὁ Τῆς.

Sed videor audire obrocitantem Pavum, „Tu qui in me ~~exagitasti~~ C. II. importunae tuae Vanni, quod sine edicto praetoris voces ἡ κλῆσις in possessionem areae induxerim, quam tenebat ἐγώ μιν, tunc hic longe audaciori transpositione omnia ὡς τε οὗτοι περὶ τῶν commiscebis, ut Iambus exeat!“ Iram paulisper compesce, placidissime Pavuncule: licet speciosa adpareat irascendi causa. non ego culpavi adeo, quod transponebas verba, sed quod illa transpositione nec versus nec sensus quidquam juvabatur. & quod istud remedium facile vocabas: quod ego violentum esse ipse fateor. Quin tibi mox, inter alia iudicii deficientis specimina objiciam, quod transpositionibus, ubi certae & necessariae, non usus fueris. Et ut uno alterove exemplo pateat statim: quod in Q. Calabro L. I. 191. edideris,

— ἐπὶ πολλὰ κακὰ τίτληκα.
& non potius, ἐπὶ κακὰ πολλὰ τίτληκα.

&

& rursus eodem Libro vs 367.

ἰὼν πολλὰ κατὰ Φιερῆες
& non ἰὼν κατὰ πολλὰ Φιερῆες.

nam cur igitur L. VII. 631. edidisti.

Ἄμφι ᾧ οἱ μέγα χάσμα.

cum tamen in Aldina esset

Ἄμφι ᾧ οἱ χάσμα μέγα.

Et transpositiones, in quibus libris non inveniuntur!
En aliquot exempla ex ipsa Anthologia, inspice L. I.
C. IV. p. 6.

Ἀνθρῶπι γαστῆς αἶχρα λευκαλῆς
& ibi tamen vitiose in Palat. λευκαλῆς αἶχρα.
& C. XXXIII. p. 49.

Παῦσαι. ἐπεὶ σε μὲν καὶ κατόπιν δάκρυα.

ubi vulgo

δάκρυα πὲ κατόπιν.

C. LV. p. 73. legendum

ᾧλετο δ' οἰκλίστως βρυχθεὶς αἰλὶ. vulgo αἰλὶ βρυχθεὶς.

L. IV. C. 8. p. 309. ubi legendum

Οὐ κέρρασι μένοις, χρυσή ἀλλὰ πύχνη.
vulgo. ἀλλὰ πύχνη χρυσή.

Anthol. IV. p. 323.

Ἐξίσ' ἄρης οἶαν ἤθελε πύλιν Παφίλιν.

ubi

ubi tamen in tribus vel quatuor Codd. ἔξεσεν οἶαν
 Ἄρης. male. Anth. L. VI. 8. 425. πέπλοι καὶ ληρῶν
 χρύσειοι οἱ κάλαμοι. vulgo οἱ χρύσειοι κάλαμοι.

L. VII. p. 422. ἡ ξανθή γε κόμα τάμα δάκρυα πῆγ.
 ubi legendum δάκρυα τάμα πῆγ. vel τάμα πῆγ δάκρυα.
 quamvis δακρύνω interdum producat.

At age tu facilius hic remedium circumspecte: cer-
 te πρέσβυς vel sede mutanda vox, vel omnino eji-
 cienda. Si pro ea γέρων reponas: ut aliquando Syno-
 nyma mutantur. ut Ζηνὸς & Διὸς. Ζεύς & πατήρ. apud
 Calabrum. Ζεύς & Κρονίδης apud Moschum. Ἄφρο-
 δίτην & κυθερείαν apud Musæum vs. 148. in Cod.
 Vatic. & alia ejus generis: non tamen vel sic Iambus
 sistetur. Si in Ἀνακρείων ὅς quis suspicetur latere
 ὅσας, ita versus deberet legi:

Ἀνακρείων ὅσας ὁ Τῆς γέρων

posset & legi

Ἀνακρείων ὅς ἔκ Τέω ἡδὺς γέρων.

Sed omnia ista longe audaciora. mirabimur quam
 molle emplastrum huic vulneri in pyxidibus suis ser-
 vet Aesculapius noster. Quare nihil etiam haec cor-
 ruptio facit ad γνησιότητᾱ versus elevandam.

At distichon ultimum omnem tollit dubitationem.
 haec enim πέντε λυρικῶν βιβλίων ibi dono data dicitur
 Antoniae cuidam tum versanti in Oriente. Hic Cri-
 nagoras autem cum principatum Augusto tenente &
 postea vixerit, probabile sit hic agi de Antonia mi-
 nore, quam alii majorem autumant, Antonii III vi-
 ri & Octaviae filia. praecipue si conferatur versicu-
 lus ultimus.

Κάλλεις ἢ παρὰ δὴν ἔξοχ' ἐνεγκαμένη.

cum

cum elogio quod Plutarchus in vita Antonii p. 955. F. huic feminae dat: 'Απολαυόμενον ἃ ἔστι 'Αντωνίᾳ καὶ 'Οκταβίᾳ συνὶν θυγατέριον, καὶ μὴ Δομνίῳ. 'Αντί-βασιβῶ ἴλασθε. Τῶν δὲ σωφροσύνης καὶ καλῆς περὶ βίην 'Αντωνίας Δόξῃς ὁ Δομνίας υἱός, πείσων δὲ Κα-σαίῳ. Poëtas & Historici, laus eodem modo fere concepta, neminem dubitare finet, quin de eadem illa Antonia agatur. videatur quoque Josephus L. XVIII. Antiq. Jud. VI. 6. Hunc autem Ana-creontis codicem missum reor Antoniae nondum Druso nuptae. imo forte puellae octo vel novem annorum. Nam verosimile est & puellas primos versibus dedisse annos. nec adeo necesse, ut se ve-ra iverit Antonia in Orientem. nam et matris Octa-viae iter in Orientem ad maritum fuerit inter-ruptum, filiae necessario quoque fuerit. Sed cum mater Athenis morabatur, Antonia possit videri ad- huc nimis tenera; quam ut tam plenam pulcritudi- nis, & prudentiae laudem meruerit: jam tamen a teneris virtutes elucent & poëta loquitur; non hi- storicus. quid si ponamus iter meditatam fuisse circa Actiacae victoriae tempus? nam Druso vivente in Orientem numquam ivit: & ut vidua eo profecta fuerit, mihi non sit verosimile. Sed tempus forte definire aliquanto incertius: nec id ad rem. Ut au- tem minus dubites, hic agi de illustri femina, & quidem de hac Antonia, en aliud Crinagorae Epi- gramma, quod forte decennio post alterum videtur conditum.

Κεναγόρας.

"Ἡρῃ 'Ελαιθυϊῶν μήτηρ, "Ἡρῇ π πλείη,
καὶ Ζεῦ γονομήμοις ξυνὸς ἅπασι πάτερ.
'Ὀδῖνας νέυσαι' 'Αντωνίῃ ἴλασαι ἐλθῆν.

Πηγεῖας

Πρησίας μαλακαῖς χερσὶ σὺν Ἡπίωνι.*

Ὅφρα κὲ γηθήσει πόσις, μήτηρ δ' ἐκυρά π,
καὶ νηδὺς οἴκων αἷμα φέροι μεγάλων.

Juno mater Elithyiarum, & Juno conjugalis,

Et Jupiter natis communis pater omnibus.

Dolores finite Antoniae benigni venire

Faciles mollibus cum manibus Epionae.

Ut gaudeat maritus, mater, & socrus,

Et uterus domus magnae sanguinem edat.

hic eandem Antoniam habemus: *maritum* ejus, Drusum Liviae ex Tiberio filium: *matrem* Octaviam sororem Augusti: & *socrum* ipsam Liviam. Augustus autem omittitur, nescio cur: nisi forte quod modo privignus ejus erat Drusus. at rursus erat avunculus Antoniae. Sed accuratius in haec inquirere non hujus instituti. Suspicionem tamen istam de misso libro Antoniae adhuc puellae satis tenerae: deque vera, quae hic celebratur Antoniae nomine, persona egregium in modum confirmat hujus ipsius Crinagorae Epigramma, quo ille M. Claudio Marcello, hujus Antoniae ex matre fratri, adhuc puero, commendat Callimachi Hecalem Anthol. L. I. 67. p. 95.

Καλλιμάχῃς τὸ πρεπτόν ἐπ' ὅδε. δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ

Ὠνὴρ τὰς μυσσίων πάντας ἔσεισε κάλως.

Ἀεὶ δ' ὁ δὲ Ἐκάλῃς τε Φιλοξείνοιο καλῶν,

καὶ Θησέϊ Μαργαρίτων ἕς ἐπέθηκε πόντος.

Τὰ σοὶ καὶ νεαρόν χειρῶν δένειν εἴη ἀρέσχ',

Μάρκελλε, κλεινὸν τ' αἶνον ἴσον βίττε.

ibi Scholiaſta ex meis apographis augeri poteſt. hunc autem Marcellum eſſe illum Virgilio celebratum, & in adoleſcentia Bajis exſtinctum, non dubitandum videtur.

* Vide Suidam in *h. v. Γαίης*. Vide quoque Hippocr. Ep. p. 903.

detur. Cum accepit hunc librum; fuerit decenni minor. nec mirum ejus ætatis pueros jam intellexisse Callimachum, cum Pavoninos Decennes passim loca Casaubonis & Salmasii obscura, hodie perspicere videamur. Si ætate ea fuerit, hoc epigramma conditum est circa *A. V. C. DCCXX*. nam circa annum *DCCXXX* mortuus creditur, & vigesimum annum non multum excessisse. videatur Vell. Paterc. L. II. C. XCIII. Octavia autem Antonio nupsit *A. V. C. DCCXIV*. quando Marcellus, ex primo marito genitus, fuerit quinquennis. eodem ergo modo Antoniam Anacreonte, quo Marcellum antea Callimacho, donarit Crinagoras. Et rectissime Tristantus Tom. I. Comm. Hist. p. 134. hoc epigramma ad hunc retulit. qui ad eundem quoque refert Epigramma L. VI. C. 22. p. 440.

Ἐσπερίε Μάρκελλε ἀνερχόμενον πλείμοιο
 Σκυλοφόρε κραναῆς πέρμα παρ' Ἰταλίας,
 Ζανθὺν πρῶτον ἔκαρε θυμᾶδα: βύλετο πατρίς
 Οὕτω κ' ἐμίψαι παῖδα, κ' ἄνδρα λαβεῖν.

putatque Marcellum in Germania vel Galliis tirocinia posuisse: at potius hic sermonem fieri crediderim de Bello Cantabrico, unde ille reverterit. Cantabricum autem bellum circa Annum *A. U. C. DCCXXIX*. confectum. id quoque eo stabilitur, quod idem Crinagoras meminit in Epigrammate, quod L. Holstenius edidit ad Stephanum V. Ἐρκύιον, balneum ab Augusto Caesare in Hispania excitatorum. nam de alio Marcello cogitari nequit: quamvis inscriptio promat: *Μαρκέλλου ὧα*. At nullus Marcellus Consul hic locum habet. nam M. Claudius Marcellus Aeserninus quidem in Hispania res gessit: sed cetera minime in eum conveniunt. quidquid sit; sufficit his invictis
 argu-

argumentis sinceritatem Epigrammatis superioris commonitrasse: & sic πεντάδα Lyricorum librorum vindicasse Anacreonti. quare jam ad alia properabimus.

In illud superius epigramma solummodo adhuc observabo rursus nos habere insigne exemplum personae commutatae. nam in secundo versu habemus πεντάς Φέρει. & in quarto versu ἤκομεν. Sed nihil familiarius apud Poëtas. Sed forte Pavo, hic Φέρει legendum contendat. Si ita scriptum olim, per me non mutaretur. Sed nec vulgata lectio soloeca. demum ἐνεγκαμένῳ in Codd. quod necessario in ἐνεγκαμένη refingendum. centies talis error natus, quia librarii adjectivum vel aliam orationis partem ad proximius vocabulum retulerunt, quod ad remotius respiciebat. inspiciatur modo Inscriptio Epistolae XVIII. L. II. Aristaeneti.

S E C T I O V.

IN Anacreonte p. 309. iterum recenset Epigramma a Bentlejo ad Callimachum p. 427. primum & infelicitè tentatum. Videamus paucis, qua felicitate καυχδαιμονέσαι Criticorum Pavo illud ipse tentarit. Apparebit, eum nihil ibi intellexisse, & dum ratiocinatur circa lemmata & librariorum notas, quae huic epigrammati adscripta, plane inepta, & a vero abhorrentia tradere: nec mirum cum putidis adeo & mutilis chartis utatur. rursus illud exhibeo, ut legendum puto.

Παιδὴν ἄφῃⓈ εἶσαι πᾶδ' ἐνέπω, αἱ ἡς ἔρηται,
Φωνὰν ἀκαμάτην καλῆμενα πρὸ πᾶν.

Ἀισιοπία με κῆρα Δατῆς ἀνέθηκιν Ἀρίσω

Ἑρμοκλείδαο τῷ Σαοναῖάδα,

Σα πρὸ πᾶνⓈ, δέσποινά γυναικῶν. ἃ οὐ χαρεῖται

Πρίφρων ἀμεπείραν εὐκλείῃσιν γενεάν.

N

Aristo

Aristo hanc infantis recens nati statuam dedicavit Dianae, puerperarum tutelari numini ipsa autem puella infans loquens inducta, sic ait:

*Puella infans existens haec loquor, si quis interroget,
Vocem indefatigatam ponens ante pedes.
Aethopiae me filiae Latones dedicavit Aristo,
Uxor Hermoclidae, filii Saonaii,
Tua antistita, o mulierum regina: qua tu gavisā
Benigna nostrum condecora genus.*

Ut enim hodie in Lauretana domo multae icunculae aureae, saltem inauratae, & argenteae spectantur a feminis principibus vel ante vel post partum dedicatae: sic olim utero gestantes vovere, & enixae dedicare statuas & imagines infantium Dianae, Lucinae & aliis Numinibus *λοχείοις* & *κεροτρώφοις* adsueverant. unum exemplum sufficiat ex Anthologia inedita. En simplicissimum, sed longe elegantissimum epigramma.

Θεαιτήε.

Ὅλβια τέκνα γένοιθε. πίνῃ γένῃ ἔσε; τί δ' ὑμῖν
Ὡδε καλοῖς χαρμέν κείμενόν ἐς ὄνομα;
Νικάνωρ ἐγὼ εἰμι. πατὴρ δέ μοι Αἰπύρῃ,
Μήτηρ δ' Ἥρῃ, κ' εἰμὶ γένῃ Μακεδῶν.
Καὶ μὲν ἐγὼ φίλα * εἰμὶ, καὶ ἐσὶ μοι ἕτεροι ἀδελφοί.
Ἐκ δ' εὐχῆς πατέρων ἔσμεν ἀμφοτέροι.

Jam nostram lectionem paulo accuratius inspiciamus.

Παιδὴν

* Gujetus recte nomen proprium esse notat. vide Anthol. L. VII. 436.

Παιδὴ *puella*. forte posset & παιδὸς. ut ὁ, ἡ παιδὸς dicatur, ut ὁ, ἡ παῖς. παιδὸς τῶν apud Homerum. παιδὴ inter alios utitur Christophorus in Anthol. p. 397.

Ἦν ἔτι παιδὺν

Ἐστρεφον ἐν πατρὶς ἡρώϊδ⁹ ἰδυμένα Μῆσαι.

Manu scripta lectio est *παῖς*. & sic edidit Bentlejus. quasi in *vocativo*. Pavius id „perperam & inepte factum ait: quasi praeter pueros rogaret nemo.“ Sed Pavonem rogatum velim, an numquam voces τέκνα & παῖς etiam aetate *proveciores* blandientium in ore significare offendit? an non etiam apte potest fingi sermonem factum ad ceteras ibidem dedicatas infantium statuas. Sed tamen ideo minus placet, quia mox rursus fit apostrophe ad Dianam. quid autem ille? *scribe*, ait

Παιδὸς ἀφώνω ἵοισα (sic)

Sed profecto illud durius ἀφώνω ἵοισα. nam tum potius videretur scriptura fuisse Ποῖτριά ἀφώνω εὔσα. vel ἔσα. Ut tamen concedamus nihil ob stare; vellem Pavo saltem nos docuisset, quid illud ἵοισα per se significet. quale substantivum reticeatur. an εἰκὼν. at ita hanc vocem omitti exemplo saltem uno docendi eramus. praecipue cum ἄγαλμα hic aptius intelligeretur. [est enim statua non pictura] quae vox non raro reticetur. quamvis plane alia ratione, ut in Διοσιγῆς & similibus. ἀνδραῖς, ἀνάθημα & similia facilius etiam hic intelligerentur. quae difficultas quoque premit Bentleji lectionem. requiritur enim omnino substantivum.

Porro ediderunt

ἵοισα τῶν, ἔτ' ἐνέπυ.

N 2

ubi

ubi velim scire, quid significet τὸ post εἶσα. deinde quoque quid ἔτ' positum ante ἐνέπω. *adhuc dico.* ita fere deberemus ponere, *infantis non nisi mortui* dedicatam esse statuat. at feliciter bene vegetos pueros enixae solebant donaria haec ponere. & sic *infantem illum Germanici, mira festivitate, & jam puerascentem a Livia sub Cupidinis habitu in aede Capitolinae Veneris dedicatum*, adhuc dum viveret, puto videatur Sueton. Calig. 7. Et alia multa epigrammata hoc testantur, & res ipsa suadet. Sic superius laudatum epigramma. Ὀλβια τέκνα γένοιθε id satis monstrat. Nec obstat Epigramma.

Ἄ μάτηρ ζῶν τὸ Μίκυθον, οἷα πινυχρὰ
Βάκχῳ δωρεῖται ῥωπικὰ γεγραμμένα.

quod videre est ap. Kuster. ad Suid. in ῥωπικὰ. quia ζωὸς Μίκυθῳ opponitur ἀγάλας δὲ Μικύθῳ. sic apud Aristaen. II. X. ἔργον τὸ γεγραφικῆς opponitur ζῶντι καὶ ἄλῃ. nempe paupera mater puerum Baccho dedicabat: sive, ut conjicio, inter Templi Servos referebat. In Vat. re vera τέτ'. sed etiam ἐρητῶ. at alius ille liber τὰτ'. in omnibus autem ceteris ἐρηται. hic ἔλ' posset habere locum, si jungatur cum εἶσα. licet *adhuc infans simi, haec tamen dico.* quod si id necessario adesse quis velit, legat

Παῖς ἔτ' ἄφρων εἶσα, πᾶδ' ἐνέπω.

τάδε omnino requiri videtur. Gujetus conjiciebat καίπερ ἄφρων. ut in Epigrammate,

Ἄρπημι, νηπίαχέν τι καὶ εἰσέτι παῖδα Λέοντι
Νεῦσον ἰδὲν κῆρον οὐδ' ἀεζόμενον.

Sed lectio nostra satis expedita videtur.

Vs. 2.

Vs. 2. Recte Gujetus & Bentlejus iudicarunt per
 τοῦ ποδῶν indicari hanc *inscriptionem in Basil postitam.*

Vs. 3. Optime observavit Bentlejus Dianam vo-
 cari Ἀιδιονίαν ἡγεγν Λατῆς. quae de hac voce hic Pa-
 vus, sunt vitiosa & ridicula, vel corrasa ex aliis: &
 emendatio inde in Anacreonte tentata plane insulsa:
 qua αἰδιονίαδα mutat in Αἰδιονίαδα. tunc tamen re-
 cipiemus, quando nos docere poterit recte dici
 εἶναι αἰδιονίαδα. nam ego ab αἰδιονίας non αἰδιονία-
 δῳ, sed αἰδιονίῳ credebam formari. at αἰδιονίας recte
 faceret αἰδιονίαδα. cujus ubi nominativum probarit
 genere masculino accusativum agnoscemus ne dicam
 non admodum probabile esse vocem αἰδιονίαδα in
 Anacreonticis locum potuisse habere. de his alias.
 Vaticana autem membrana hic habet Αἰδιονία με-
 κοραι Λατῆς. de qua scriptura videatur p. 55. hujus
 scripti. mox recte Bentlejus Ἀείσω & Εἰρημολέξω.
 Ad ultima quarti versiculi Pavo „ *Bentlejus scripsit*
τῷ Σαῖωνιάδα. satis prope ad lectionis depravatae du-
ctus: sed quid amabo illud Σαῖωνιάδα? an Σαῶν no-
men tibi repertum alicubi? Nescio. ego certe id frustra
quaesivi hactenus. quare pro commento mihi erit, do-
nec stabilitum fuerit testimonio antiquo. „ Optime,
 Pave: nam re vera quidquid Critici, praecipue tibi
 similes, sine auctoritate in medium (δὲ μὲν) affe-
 runt, sunt commenta, nisi veterum auctoritate stabili-
 ta: videtur igitur, mi Pave, annon quidquid unquam scri-
 pseris, merito ab omnibus pro commento habendum
 sit: nam nihil unquam probasti, & ne quidem pro-
 bare conatus es. Σαῖωνιάδα certe nisi invenerit in
 suo apographo doctissimus Bentlejus, vel aliunde pro-
 barit, non est ut praeferamus scriptae lectioni Cod.
 Palat. quae potius erit σαυναίαδα. Sed ibi habetur
 τῷ αὖν αἰαδα. Pavus legit τῷ Σαῶν ἰδίᾳ. Nam
 Ethnicum est Σαῖο Stephano & aliis satis notum.

esto. Sed quid *idia* hic significabit? *an propriis sum-
tibus, non δημοσίᾳ*? At, Pave, inspicie triginta &
amplius epigrammata, quorum hoc fere medium,
in quibus donaria, sicut hoc, puerperii causa oblata
memorantur, & vide, an ullum *publicis impensis* factum
invenias. Si unum inveneris *Idia* hic vim aliquam
habere agnoscemus. In principibus feminis forte
id locum habuerit, ut vota fierent publica pro felici
partu, vel ut Provinciales tale felix puerperium æ-
ternare voluerint Inscriptione aliqua, ut illae arae ob
AGRIPPINAE PUERPERIUM in Treviris a Suetonio
in Calig. C. VIII. memorantur. Sed quid haec tem-
pora ad illa Sapphus, cujus hoc epigramma satis pro-
babiliter? quare *idia* proficiscatur in Morboniam una
cum Ethnico Σάϊϙ & inventore horum. ego se-
cutus fui hic Gujetum. qui patronymicum putat a
Σαοναίϙ. πατρὶς τὸ σάειν τῷ ναῦν. sic Σάπολις & Σαό-
πολις. Σάδαμϙ & Σαόδαμης. σωνήϙ & σαονήϙ. ut
Ἀπνῆιον; ἐχένης. forte aequè bene tamen a σαόναϙ.
velim autem ex Pavone scire, cur hic Σάϊον hunc
Hermoclidem putet, & tam longe ex Aegypto ar-
cessat. nam Σάις Aegypti urbs.

Clar. Bentlejus in Ἑρμοκλείδαο intelligit *Filia*. Ego
Uxor. de hac ellipsi videantur Salmat. ad Inscriptt.
Herodis Attici p. 40. Perizon. in Dissert. Triade p. 19.
& Burmanhus ad Sueton. III. Gramm: C. 10. & in
Vita Caes. C. 4. Nam mater, Aristq, dedicarat
hanc statuum: & proinde pater pueri etiam potiore
jure memoratur: quam avus maternus. Sic in Epigram-
mate quod secundo ab hoc loco in Codd. ponitur.

Ἄρπημι, σὶ τὰ πίδαλα κιχῆσις ἔσαιο υἱός,
καὶ πέπων ὀλίγον πύγμα θεμισδοκῆ.
οὐνέκα οἱ περὶα λεχοῖ διασὰς ὑπερέχης
χεῖρας, ἅπερ πῆξ, πότνια, νιασομένη.

videatur Kusterus ad Suidam in Λεχῶ. felix Gujetus, quod Pavus hoc epigramma non ediderit: nam ad corvos missus esset cum suo υἱὸς Θερμιοδίκη pro θυγάτηρ: quod adnotarat, referens Θερμιοδίκη & υἱὸς eandem ad personam: cum υἱὸς Κιχησίς sit pater dedicati infantis.

Eadem autem Aristo mox vocatur Προπόλῃ Ἀρτέμιδῃ, id est Νεωκέρῃ, vel saltem ex iis, quae praecipuo cultu eam Deam prosequiebantur. quare non mirum infantis effigiem Dianae dedicari a puerpera Dianae aeditua. ita in hoc epigrammate

Παγκράτης.

Κλειῆς αἱ δύο παῖδες Ἀριστοδίκη καὶ Ἀμεινῶ,

Κρήσας, πότνια σῆς Ἀρτεμι νεοκέρης.

Τέτραιτὴ δ' ἀπὸ μητρὸς ἰδοῖς, ὠνάσας, τὰ τῆςδε

Εὐπκνα, κ' ἀπὸ μητρὸς ἑὲς δύο νεοκέρης.

Ubi Aristodice & Ameno, filiae Clionis, aedituae Dianae, optant, ut pro una matre ipsas accipiat duas neocoros Diva. Epigramma non quidem omnino sanum; nam quia in versu tertio ἰδοῖς occurrit: in primo accusativi desiderarentur. nisi velis intelligere ἀνάκεινται. cujus Ellipseos exemplum vide in Anthol. L. VII. p. 436. Ἀ φέμεξ. Ut ἀνέθηκε saepe. vide Scal. ad Catalecta. p. 242. hoc malim, quam casus refingere. Ita igitur & nostra Aristo fuit neocoros. quare & Diana ea laetari dicitur. ἃ σὺ χαρεῖσα. Precatur autem infans, ut Diana genus nostrum: id est, ipsius infantis, patris & matris, velit prosperare. hic sensus. haec occasio Epigrammatis. Si jam nugas vere nugas, praeter eas quas jam hic memoravimus, legere velis: inspicie in Anacreonte Pavonis notam: quae inscitia

& ἀλογισμοῖς cum ceteris ejus tortuosis scriptur-
culis certat.

Nempe misellus noster Criticus non vidit vocem
Προπόλῃ referendam esse ad Aristonem, matrem
hujus puellulae dedicatae: sed retulit ad ipsam infan-
tem. unde ita: „Nam attende. ubi statua dicit Σά-
προπόλῃ . . . eaque sine dubio ipsam Puellam dedi-
cantem (o caput insulsum! quid ais? puellam dedi-
cantem! imo dedicatam) respiciunt: an statua habe-
bat familiam (forte: nam tu statua es, lapis, stipes,
nec tamen es sine familia, reor) . . . id ἀμετέγνω
aperte ingerit: & adeo insulsum est, ut non potuerit
alicui sano in mentem venire. mox Minus
venuste δέωποινα γυναικῶν dicitur Diana, quae virgini-
bus praeest: & rectius diceretur δέωποινα παρθένων.”

Quid prius: quid posterius demirabor! an ipsi
μογοςόκῃ, λοχία Ἀρτεμις ignota? an non legit Cal-
limachum in Dian. 21. ita canentem?

ὀξείαισιν ὑπ' ὠδίνεσσιν γυναῖκες
Τειρόμεναι καλέεσσι βοηθῶν.

Nam apud Aeschylum certe non legit, Supplic.
vs. 684.

Ἀρτεμιν δ' ἑκάταν γυ-
ναικῶν λόχους ἐφορεύων.

Quae autem statua dicit, ea esse accipienda, quasi
prolata ab illo, qui statua repraesentatur, nemo do-
cendus praeter bardus hic Sophista.

Ex his omnibus jam patet, quam vana, quam in-
epta sint, quae nimis verbose disputat de hoc ulti-
mo disticho. quod omnia turbare & ad aliud epigram-
ma pertinuisse suspicatur. πῆλιν hoc epigramma to-
tum,

tum, non in hac sola parte, dixit librarius, Pave. Si codicem veriffasses ipsum, hoc scires: jam cum caeco de coloribus plura verba facere nolim. & te cum tuis nugacibus chartis Divo Stercutio Do, Dico, Dedico, Lubens Libensque. †

S E C T I O VI.

EXcutiamus rursus aliud epigrammatidion. Sed, dicas forte Lector; quid! an igitur fatale fuit ipsi in Epigrammatibus delirare: imo fatale fuit. non tamen magis, Lector, quam circa cetera: ut jam ex speciminibus credere potes. Versus hi Simonidis leguntur apud Hephaestionem p. 64. & in Anthol. H. Stephani p. 513.

Ἰδμια, δις Νέμεα, δις Ὀλύμπια ἐξεφανάθην,
οὐ πάτέρι νικῶν σώματι, ἀλλὰ τέχνη,
Ἀριστόδαμος θεοῦς ἀλλὰ πάλαι.

Ad quae ita nugatur Pavo p. 162. „est ἀριστόδαμος p. 66. fors optimum est Ἀριστόδαμος. Nam Dorismus in his regnat.“

Pavo

† Sic in Q. Calabro L. X. 13. Dausquejum suis deliciis frui lubens libensque finit. Dausquejus quoque Pavonem suis perfrui sineret, licet in Orthographiae T. II. pag. 185. jam scripserit de hac inepta formula: genus loquendi in viro literato miror. In te tamen non mireretur quippe homine illiteratissimo. Percarum autem & Percharum fecerit mihi Pavunculus, si docuerit differentiam inter lubens & libens, lubido & libido, lubenter & libenter, lubet & libet. Sed Latina aliquantum pejus scit quam Graeca.

N 5

Pavo dicit *fors.* rogatum igitur velim, an Ἀριστοδάρμας etiam locum habere potest? ut Stephanus tamen edidit. & hic in Juntina Editio. An nescit igitur, quae a δάρμαδς componuntur penultimam corripere? ἰσποδαμεία & alia hoc ipsum docuisse debebant. quare ἀριστοδάρμας omnino vitiosum: ἀριστόδαμ@ autem necessario legendum ob dialectum. Aristodemi multi memorantur.

Sed p. 166. de hoc ipso Epigrammate etiam ineptiora promit. „*Elegantiora habet . . . omnis difficultas in una voce θεσνός, quae primam habet brevem.* (scilicet est Iambus) *an Lyricus, quia a saepe breve est, syllabam produxit contra usum vulgarem.*“

Nempe quia literae A. I. Y. etiam quando natura longae sunt, tamen non diverso charactere exarantur, ut E & O, quae quando longae literae, H & Ω scribuntur: ideo produci a Poëta florentissimae aetatis statuit hic syllabam θεα. quod sane aequè stolidum est, ac si quis in Latina Poësi, in qua non solummodo A. I. U. Y. sed & E & O. semper eodem charactere exarantur, suspicaretur, vel Horatium vel Virgilium contra usum syllabam produxisse, quae natura erat brevis, quia a. e. i. o. u. y. saepe producuntur. & tamen sic noster Profodicus ratiocinatur. Vidistine, Lector, putidiorem suspensionem? non vidisse te adfirmabis, scio. ego tamen vidi. En eam, & hic, quia indole non diversa est. Apud Calabrum L. XIII. 307. legimus

Ἐλπωρὴν ἔχει θυμὸς ἰδὲν εὐτυχίᾳ πάτελω.

ibi Rhod. εὐτυχία. Dausq. in *facili correctio* εὐτυχία. audi jam non hominis, sed θυρὸς ἡρώων@ vocem.
 Rh. & D. εὐτυχία πάτελω. *rectius quod ad metrum: deterius quod ad sententiam attinet. nam πάτεω*
 εὐτυχίᾳ

ᾠτυχήε adprime convenit. Ἐ πάτερ ἐνταίχης (sic) aliquid continet, quod minus te vera quadrat. πόλις enim ἐνταίχης (sic) dici solet, non πάτερ. hoc quisque intelligit statim. An autor nimium festinans, syllabam brevem forte adhibuit pro syllaba longa, Ἐ τυχέα loco DaCTylli posuit? id verum esse potest, sed plerique verum esse negabunt.

Et summo jure negabunt omnes, qui non insaniunt. nam illud circa vocem θεσπύς ineptum, sed circa vocem ᾠτυχέα longe ineptius. in hoc Calabrio loco enim veritas prae oculis posita erat. in illo epigrammatis loco haec hominem nullarum literarum saltem latebat. Sed utrumque adeo stultum, ut ipsa Stultitia stultius quid excogitare nequeat. plura de Calabrio loco jam non: redeamus igitur ad Epigramma. pergit ita „Nescio quid dicam Ἐ meus est in bivio. malim si liceat, Ἐ licere videtur certe. Ἀρισόδαμ⊗ ὁ θεσπύς Ἀλῆ⊗ πάλα. „Pave, Pave, tua incredibilis ignorantia ubique ita elucet, ut si quis tibi posthac vel inter infimae classis eruditos locum relinquendum censeat, eum eruditionis ἰδέαν ne in somniis vidisse negaturus sim. Nam nonne te legisse & tibi observasse decebat hunc locum Pausaniae ex L. VI. 3. Ἀνάκταί ἧ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἡλιδ⊗ παλαιστῆς ἀνὴρ Ἀρισόδημ⊗ Θεσπίδ⊗. γεγονάσι ἧ αὐτῷ καὶ Πυθοὶ δύο νῆκω. ἧ ἧ εἰκὼν ἐστὶ τῷ Ἀρισόδημ, τέχνη Δαιδάλυς τῷ Σικυννίῳ. nonne hinc correxisse debueras.

Ἀρισόδαμ⊗ Θεσπίδ⊗ Ἀλῆ⊗ πάλα?

Sed quod & minus tibi condonandum, hic locus ante sesquiseculum fere sic restitutus. at a quo? ubi? in raro & forte aliquo indocto libro. forte a proletario Critico. Non, Pave, non, a principe virorum J. J. Scaligero sic emendatum in immortalis opere ad Eu-

Eusebii Chronicon p. 266. ubi ita emendans ad Pausaniam remittit. Δις video referri ad 'Ολύμπια. sic ego distinxerim,

Ἴσθμια δις, Νέμεα δις, 'Ολύμπια ἑσσεφανάην.

ne autem cavilletur Simonidis aetatem esse remotam ab Olympiade XCVIII. qua traditur vicisse Aristodemus 'Ολύμπια, sciat varios fuisse Simonides. nec objiciat quoque a Pausania *Pythia duo & Nemea* memorari: hic *Isthmia, Nemea & Olympia*. at saepe in omnibus quatuor locis victores exstiterunt. cur autem Simonides non meminerit Pythiorum, Pausanias autem Isthmia nescivisse videatur, variae causae esse possunt. Sed eundem designari vel inde patet, quod & in hoc epigrammate, & in Africani Olympionicōn Catalogo πάλη vicisse tradatur. Quin jam nihil ad me utrum sit idem. debebat haec observasse, quae ipsum ignorasse turpiter cuique patet. Ceterum id Ed. Florent. vestigium rursus veteris scripturae in παλαι pro πάλη.

SECTIO VII.

JAm ultimus labor nobis instat circa Epigrammata: quem creavere mihi animadversiones quaedam in Aristaeoneto p. 173. re vera Augiae stabulum. ubi L. I. Ep. 26. J. Mercerus hoc Epigramma ex Anthol. IV. C. XXIV. p. 362. laudat.

Λεονίδι Σχολαστικῷ εἰς εἰκόνα Ὀρχηστρίδου.
Μουσίων δεκάτη, Χαρίτων, Καράμαλλε, τετάρτη,
Τερπώλῃ μερόπων, ἄσπετον ἀγλαίη.
Ὀμματὰ σοῖ, καὶ πρὸς ποδηνεμα, καὶ σφά χερῶν
Δάκτυλα, καὶ Μουσῶν κρείσσονα καὶ Χαρίτων.

Doctif-

Doctissimus Mercerus hic animadvertit Caput Anthologiae εἰς ὀρχησείδας, male esse conceptum ab iis, qui Caramallum hic putabant esse feminam: quia vocatur Μασάων δεκάτη: & scribendum εἰς ὀρχησάς, ἢ ὀρχησείδας. errarunt certe in Inscriptione Capitis hujus. nam penultimum etiam epigramma in Xenophontem Smyrnaeum: ultimum est Antipatri εἰς σήλιω Πυλάδα ὀρχηστῶν recte igitur Mercerus Inscriptionem jubet, fieri εἰς ὀρχησάς ἢ ὀρχησείδας. Etiam in eo non errat, quod compellationem Μασάων δεκάτη minime putet obistere, quo minus intelligatur mas. Nam sic Sophocles *Siren Attica*: Val. Cato *Siren Latina*. Sic in Anthol. L. I. C. 66. p. 92.

Πίνδαρε Μασάων ἱερὸν σῶμα, ἢ λάλε Σαρῶν
Βακχυλίδη, Σαπφῶς τ' Αἰολίδες χάρης.

L. III. p. 208. Rhinthon vocatur

Μασάων ὀλίγη πῖς ἀηδονίς.

ita apud Sueton. de Illustr. Gramm. XVI. Q. Caecilius vocatur,

Epirota tenellorum n̄tricula vatum.

nihil obstat igitur cur non *Caramallus Musarum decima* vocetur: & si haec compellatio conveniat ei, reliquas nemo damnarit.

Quid Pavo noster hic? ille supercilio bene attracto ita pro auctoritate Critica pronunciat ad haec verba Aristaei. „ἐν αὖ μόνον προσφυῶς μιμημένη τ̄ Καρχημαίων, τ̄ πάν. Aperte probat; non modo viros, sed etiam feminas studiose fuisse imitatas Caramallum, & si ad vivum eum exprimerent, figurate dici potuisse Καρχημάδης. nam in eo nihil quod absonum aut ingratum

sum (itañe credemus magno magistro quia αὐτὸς ἴφα.) *Et sic igitur adparat una, Mercerum Epigramma Leontii male de ipso Caramallo accepisse. nam haud dubie mulierem laudat (illud quo de quaeritur, homo ἀλογικῶτατος, illudne pro argumento adhibebis?) quas ita accurate exprimebat Caramallum, ut ipse Caramallus videri posset plane. plura alias. Crederes Leontii manes consuluisse, ita firmiter de re loquitur certe dubia: imo, ut mox patebit, plane falsa.*

Nam ut hoc primum notem; nonne saltem exemplum adductum oportebat, ex quo pateret ita veteres umquam locutos fuisse! e. g. ut eximia femina Philosophans vocaretur ita absolute Πλάτων, vel Ποῦτρία absolute Ὀμηρῶ, vel eloquens mulier vocaretur Δημοθένης. ego id nunquam factum fuisse credam, donec exemplum producat, quo hoc constet; nam video passim ipsi absurda placere: in primis ut modo aliis obloquatur. Si adjectivum aliquod addatur rite fieri posse nemo dubitabit. ita Antipater Anthol. I. 67. p. 91.

Πρῆξιλλαν, Μυρῶ, Ἀνύτης σῶμα, θῆλυν Ὀμηρεν.

Sic Caligula proaviam Liviam *Ulixem stolatum* appellare solebat teste Suetonio in ejus Vita C. XXIII. In Anthol. L. VII. p. 455.

Τήλεφός εἰμι κόρη, σὸν δὲ γένος πρὸς Ἀχιλλεύς.

re vera & sine adjectivo Ἀχιλλεύς de femina dici posset. sed res ibi plane diversa. At hoc in loco si vel adjectivum accederet, plane stultum foret. nam pone ut legatur Θῆλυν Καρχεμαδῶ. quis unquam in laudem alicujus carmen condens, & quidem eum tam

tam eximio & pulcro ornans elogio figurate non solum adpellavit: sed, ut nunc fit, simul ita ambigue, ut nemo scire possit, utrum laudetur is qui vero nomine sic vocetur, an is qui figurate?

Quod si jam aetas Caramalli Pantomimi & Saltatricis eo nomine celebratae, longo satis intervallo discreta, ambiguitatem hanc tollere perhibeatur: at non ita tolletur, quod ita cetera quoque concepta sint, ut possint & in feminam & in virum convenire. quam ultimam de viro sententiam tuetur Mercerus, & procul dubio multi cum illo tuiti fuerint; quicquid ogganniat catellus noster.

Verum enim vero licet singulae illae adpellationes in virum facile conveniant: vix verosimile mihi fit, omnes comparationes sic a femininis personis forte fortuna, nedum dedita opera, desumptum iri ad ornandum virum. & licet ad id colorandum dici posset Pantomimos saepe feminas in scena exhibuisse: tamen & viriles personas saltasse multis exemplis patet. Leontii quoque in eodem capite leguntur alia quinque epigrammata: quae omnia in *saltatrices*. & hoc esse *in feminam* conditum Inscriptio tum illa ipsi huic epigrammati addita, tum illa sequenti praeposita *εις εὐνά* ΕΤΕΡΑΣ ἐρχεσθαι & etiam testantur. deinde hic Leontius *saltatricibus* delectatus in pensius videtur, quam ut tam praecipuam laudem saltatori tribuerit. Epigrammate enim ab hoc tertio canit

Θῆλυς ἐν ὀρχηθοῖς κρείττε Φύσις: ἄξια κῆροι,
Μῦσαι καὶ Ἑλλαδίη τῷτῃ ἔθεντο νόμον.

Quin aetates Caramalli & Leontii hujus vix permittunt, ut hic illum viventem laudarit. uti hoc in epigrammate fit. Caramallus enim Aristaeneto celebratur. Jam si is idem sit Aristaenetus cum illo, ad quem

quem Libanianæ scriptæ epistolæ: Caramallus ut longe ante finem seculi quarti floruerit, plus quam verosimile sit. quem terminum vix ipse multum exsuperarit Aristænetus. Leontius autem hic videtur Justiniani tempora, & ideo ad minimum initia sexti seculi attigisse. & sic centum annorum spatio Caramalli & Leontii ætates essent junctæ. Sed cum Aristæneti, epistolarum scriptoris, si diversus est ab alio illo, Libanii amico, ætas non adeo certo sit definita: Caramallus & in seriora tempora demitti posset. & re vera videtur seculo quinto potius, quam seculo quarto adscribendus. Nam Sidonius Apollinaris ejus meminit carmine XXIII. 267. Jam ille Sidonius nulla vel pauca carmina scripsit post annum Christi CCCCLXXII, cum Episcopus Arvernorum renuntiatus. Mortuus autem quando is fuerit, non quidem satis accurate scimus. Sed si decem vel duodecim annis sedisse Episcopum adfirmemus, forte a vero non longe abfuerimus. mortuum ergo statuamus circa annum CCCCLXXXIV. & cum vixerit annos LVI. natus fuerit CCCXXVIII. unde adparet Caramalli ætatem non posse prorogari multum ultra medium seculi quinti. quando in primis Sidonius poetica laude delectatus videtur. & bene Mercerus conjicit artifices sui temporis vel non multum remoti meminisse. Sed sic tamen Leontii ætas [cujus ætas] procul dubio initio seculi sexti statui debet, si non potius serius aliquanto] quinquaginta annorum intervallo ab ætate Caramalli fuerit separata: adeo ut verosimiliter statuere nequeamus Caramallum vivum a Leontio fuisse laudatum.

Sed quo hæc tendant, forte miraris Lector. cum si Caramallus hic verus non laudetur; nec puella sub Caramalli nomine; nullum effugium esse adpareat, nisi ut statuamus diversos Caramallos: quemadmodum
J. J.

J. J. Scaliger ad Eusebii Chronicon p. 155. & postea Salmasius ad Vopisci Carinum p. 833. docuerunt Bathyllos & Pyladas etiam discipulos Bathylli & Pyladae fuisse vocatos. imo nec illa mihi janua pateat, cum negarim me credere virum tot femininis elogiis esse celebratum: praeterquam quod plane Pavoninum foret, talia sine ullo teste velle adfirmare. At ego nego, pernegoque, Leontium umquam de Caramallo hoc in epigrammate cogitasse: nego quoque aliquid in hoc carmine occurrere, quod non in saltatricem convenire possit, licet a Pantomimorum arte alienam. Ajo autem vocem *Καρχήματι* esse spuriam, & a Planude vel alio infartam, vel ex Scholio adsumtam. ansam mutationis si rogas, nescio dare: auctoritatem si quaeris, dabo locupletissimam: Codicem seculis plurimis Planude vetustiore, illum optimum Palatinum. Sed quid ibi legitur! literis valde perspicuis ibi exaratur,

Μεσίων δικάτη, χαρίτων, ῥοδίκλαια, πύργη.

Videsne, Lector, quam pulcre sese jam omnia habeant? videsque quam frustra misellus Pavunculus noster, diobolaris iste Criticus, nobilissimam artem quassi cerebelli ope sola nixus exercere sustineat, omnibus bonorum librorum tam editorum quam manu exaratorum destitutus copiis?

Ipsene jam vides, lividissime omnium obtrektor, te invitum dixisse verum, quando exclamabas jocando, *Di boni, quot nova, quot inaudita non accumulabunt ejus elaboratissimae notae, quando Theocritum & Anthologiam edet!* certe te hic & alibi multa nova doceo in Anthologia: & nova docui in Theocrito, cum infinitivum *ἔμειν* tibi ignotum & incrustatum monstravi esse purum putum Doricum. Scias autem ita Salmasium quoque legisse: sed

O

igno-

ignorantissimo isti Critico nihil te deferre, novi. Scias igitur Grotium [cui Batavorum decori dubito an adhuc † maledixeris; quare occasionem hanc arripias] scias magnum Grotium ita vertisse.

*O decima Aonidum, Rhodoclea, & Gratia quarta,
Mortalis generis gaudia, plebis amor.*

*Sic digitos, celeresque pedes, oculosque gubernas,
Sit nihil ut prae te Gratia, Musa nihil.*

Prius re vera verterat *Caramalle*, sed id ipse induxerat, & alterum illud substituerat. Rhodoclea autem saepe a Rufino in Anthologiae Libro VII celebratur. etiam in epigrammate inedito,

Νῦν ἔγνω, ῥοδικλεα, καὶ ἡ κύπρις. ἦτα τὸ κάλλος
Τῆς πῆγης; σὺ, δοκῶ, τὴν θεὸν ἐκδέδουκα.

Sed illa forte nihil ad hanc Leontii. lectionem hanc autem esse unice veram, si vel dubia essent cetera argumenta & ipsa Leontii aetas, nam sunt multi, satis evincit Membranae Palatinae auctoritas. Hoc unum autem addam ad hunc epigrammatis locum, aliquem suspicari posse, si Leontius hic *Caramalli* aetate

† Ita tamen hunc sugillat in Menandreis p. 37. „Sed, o summe virorum, quod pace tua dicam, nimis festiva est haec interpretatio simul & suspicio. nam quid? an ille, qui navem amisit, dici potest πλὴν κώπαις. imo hoc nullus ego intelligo [intellexisses. Maevi, si Britannias petens naufragium fecisses, & scaphae biremis auxilio destitutus, mergos litore porrectus juvisses] at quam nativum, quam accommodatum, quod mihi in mentem venit, simul ac locum attingi.“ Talia tu de te & Grotio audes,

ὦ πανημοσίε κνώδαλον, σὺ γὰρ βροτῶν.

aetate

aetate esset antiquior, epigramma potuisse esse factum in Rhodocleam: postea accommodatum ab alio in Caramallum. ita paucis mutatis videmus duo Epigrammata exhiberi L. III. C. 5. p. 119. de duobus Aeliis. ita L. IV. C. 18. p. 350. videmus duo epigrammata in duo Crystalla figura simili insculpta. Sed haec suspicio nullius mihi esse momenti videtur. nam plurima ei adversantur. Nec majoris momenti habuerim, si quis ex iis, quae de successoribus Pyladae & Bathylli traduntur, velit contendere, ita quoque hoc aevo omnes Pantomimos Caramallos & Phebatonas: postea Helladios & Theodoros esse dictos. (videatur Savaro ad Sid. Apollinarem C. XXIII. 267) nam sit hoc verum in viris: unde hoc de feminis constabit! & si constaret, nihil ad hunc locum faceret, ubi semper ambiguitas non ferenda remanebit, si femina sub Caramalli nomine sit celebrata.

Vellem autem huic capiti satis prolixo finem imponere tandem per Pavonis ineptias liceret. Sed & aliae nugae hic nobis occasione hujus epigrammatis adponuntur. • Nam ita pergit. „ *Illud praeterire non possum, quia verba hic adducta vides. Quid ὀμματα σοι ἔταρα ποδῆνεμα? ταρα ποδῆνεμα novī: sed ὀμματα ποδῆνεμα nostine? vix puto. mihi certe ignota sunt. dicam uno verbo, ne haereas: amanuenses belli ista sibi finxerunt belle: ipse Leontius scripsit, βήματα σοι ἔταρα ποδῆνεμα. id bonum est, omnesque intelligunt. cum prima litera versus omissa esset, ex ηματα factum ὀματα ab oculis carente. hoc tene.*“

Quot verba tot inscitiae & audaciae documenta hic dedit Pavo. singula excutere libet, ut coronidem convenientem tot crassis Nostri in Anthologia erroribus inponamus.

Ab ultimis ordior. *Literam primam omissam* huic aberrationi ansam dedisse hariolatur. Discat Pa-

vo; in Codd. recentioribus Graecis aliquando, rarissime in vetustioribus, prima elementa omiſſa inveniri: niſi forte in principio capitum, ſectionum, librorum. Sed & illud, dico, non frequenter. nam cum Graeci priores verſuum literas tam in proſa quam in verſa non majusculas fingerent, cauſam eandem omittendi nullam fuiſſe adparet. In Latinis Codd. contrarium obtinuit, ut videtur, etiam antiquitus. Ut ſcilicet ornatiſſe illae pingerentur. Sed de hac re & ceteris ad lectionem Manuſcriptorum ſpectantibus, ſaepe agendi dabitur occaſio. videamus jam emendationem falſam certo, utpote falſa *ποδῆμα* nixam.

Rogat ergo an novimus *ῥῦμα* *ποδῆμα*, *oculos inſtar ventorum currentes & veloces: nam ποδῆμα*, qui *pedes inſtar venti celeres habet*. ita paſſim *ποδῆμα* *Ies*. Sane deſperamus tale quid inveniri poſſe, quia id ignotum Pavoni. ergo tentemus an explicatione locum adjuvare poſſimus. Numquamne igitur Critico noſtro loca obvia fuerunt, ubi unum adjectivum vel unum verbum duobus ſubſtantivis adiungitur ſimul, cum tamen proprie modo uni ex his conveniat, & alteri ex parte modo per metaphoram, vel aliam figuram adcommodari poſſit. exempli gratia, quando Horat. L. IV. Od. 4. vs. 4. canit:

*Dirus per urbes Afer ut Italas,
Ceu flamma per taedas, vel Eurur
Per Siculas equitavit undas.*

quamvis Euripides Phoen. 221. *Ζέφυρον ἰπνέσαντα* dixerit, non fatebitur proprio ſenſu τὸ *equitare* modo applicari poſſe *Afro*: ſenſu metaphorico *flammae & Euro*? Non in Terentiano illo *annis pannisque obſitus*. quamvis *obſitus* aevo occurrat etiam per ſe, proprie *obſitus* ad *pannos*, metaphorice ad *annos* referendum agnoſcet? Quando Juſtinus L. V. C. 6.

me-

memorat *strages occisorum & captivorum*: non vñ totam vocis ad *occisos*, partem modo ad *captivos* referet? Atqui liceret hic ita ποδήνεμα proprie ad ταρσά referre, improprie ad ὄμματα: & respectu hujus vocis accipere ποδήνεμα tantum pro ταχὺς, ὄξυς, εὐστροφ. ita ὄμμα θοόν ap. Oppian. Cyneg. III. 143. Praecipue cum Hesychius ποδάνεμοι simpliciter interpretetur ταχῆς. quem locum tamen eluserit, si Canonem admittat, quod tamen ab ista omnia aliena inprobandi κακῶς εἶναι ejus non exspecto, Eruditissimi J. Alberti, quo tantundem hic locus valeret, ac si scriptum fuisset ποδάνεμοι, πρὸς ταχῆς. videantur Miscell. Observ. Vol. I. T. III. p. 421. & Miscellanea ejus Critica post Glossarium in N. T. Suidas quoque ποδήνεμα. ἢ ταχῆα.

Αἰγυῖος, ξένη, τῶνδε ποδηνέμα ἔννεπε τύμβον.

qui locus desumptus ex Anthol. L. III c. 24. p. 268. Sic equidem statuerem. sed non sic Pavus. qui nisi *oculos*, doceamus, *pedibus uti: eosque ambulare: coelumque & terram percurrere*, ὄμματα ποδήνεμα non admittet. Si liceret Hieroglyphica vel Basilidianorum monstrosas gemmas advocare, forte rem expedire liceret: in quibus oculo currente videor *oculum* observasse *ambulantem*. Sed non licet. Vadimonium ergo deferemus? non puto. Sed ecquod erit praemium, si *oculum* ego *currentem* & *celeripodem* tibi sistam, Pavo? non sistam enim, me hercule, nisi promittas, si hoc fiat, te ipsum oculis carere, non librariorum conditionibus adstipularis? Adstipulor, & si hoc fiat, talpa, Thamyra, & ipso fraterculo meo Polyphemo, Ulixis titiōnem jam passō, coeciorem coram omnibus & singulis me confitebor. Agendum, utere igitur oculis, qualescunque adhuc habes,

ut hos Aeschyli versus legas. exstant in Trag. septem contra Thebas vs. 629.

Γέροντα τ' νῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φέρει,
Ποδῶκες ὄμμα, χεῖρα δ' ἐβραδύνειαι
Παρ' αἰσίδα θυμῶν ἀρπύιαι δόρυ.

Sch. recte εὐσεφοῦν. vides ὄμμα ποσὶν instructum? sed aliquam Sycophantiam comminiscetur forte Sycophantarum primipilus, per quam ostendat immensum quantum ποδῶκες & ποδόνεμον ὄμμα distare. Atqui, ut coepi dicere, utraque vox nihil aliud notat quam ὠκύς, ταχύς. nam eadem ratione idem Aeschylus Choeph. vs. 574.

Θήσω, ποδῶκ' πειβαλὼν νεκρὸν χαλκεύματι.

Sch. recte. Ταχῆ ξίφι. ὡς ἐπὶ ἐμφύχῃ.

in his locis igitur *properipes ferrum, oculus*, notat *celeriter motum oculum & ferrum*. Non expallescis, Pave, utut ἀδαισιδαίμων, cum *oculos & gladios pedibus ambulantes videas*. Quid si *pedes etiam & manus videant*? certe eidem Aeschylo primo loco laudatae Tragoediae vs. 560. Χεῖρ ὀρᾷ τὸ δρᾶσιμον. Quare te iterum moneo, Pave, ut diligenter Poëtas & alios scriptores legas. & post lectionem sedulo locutiones in pyxidas tuas condas, unde expromere possis, ubi opus. Et sic denique prudenter & sobrie iudicia de dicendi formulis proferas, nec ex tuo scire, quod nihil est, metiaris patientes illos linguae Graecae campos: quos doctissimi viri se nunquam ex decima parte permenso profitentur; qui ita modesti animi indicia praebent, quae hic & ubique in te desiderantur.

Ita forte possem aliquot lectores dimittere: qui sibi ab praestigiatore hoc oculos effascinari patiantur. Sed

Sed latent, latent alia hic etiam inscitiae & quidem summae ἐξανθήματα. nam quae adhuc adduximus, minime opus fuisse, si statim refellere Pavonem ex ipso loco voluissemus. nam nihil minus, quam ut τὰ ὄμματα hic vocentur ποδόνεμα illud epitheton ad vocem τάρσα solam pertinet, nec debet trahi ad ὄμματα. Tortuoso isti cerebello, & nulli alii potuit umquam placere haec ita confundere. Ὀμματα hic nullo epitheto donata a Leontio. Quis enim ἀμύσῳ huic Litteratori tantum jus in poëtas dedit, ut per hunc ipsis non liceret unum substantivum ornare epitheto, alterum nullo? Qui tantus stupor mentem illam amentem Pavonis incescit, ut hoc accidere ignoret centies, imo millies! Quod si hic ἐμπνεύας Canon obtineat, quot non egregiae interpretationes & explicationes in auctoribus nascentur brevi. ex gr. Ovidius L. II. Metam. 217. vel emendandus vel in Geographia plane puer fuerit. quid enim!

Ardet Athos, Taurusque Cilix, & Tmolus & Oete.

nosine montem Atho in Cilicia? vix puto: mihi certe ignotus est. quare hic locus in eodem valerianario cubat cum nostro versiculo: utinam eundem fortiatur medicum. At Latini hac in parte nihil supererunt. quid in Anthol. L. VI. p. 436.

Ἄ Φέρμυξ, καὶ π πῆμα, καὶ ἀγκύλα δικτὸν ποίβη.

quis non videt poëtam dedita opera epitheton his tribus substantivis addidisse, quod omnibus conveniat! nam ποιῶντι ἵππον, ποιῶντι ἀρσεν, ποιῶντι ταύρον. o secretum admirabile. ibidem p. 474.

Ἐστὶ κρήνη, ποδὶν καὶ κάλυξ.

intellige *rosei coloris lilia*. apud Nicand. Alexiph.
551.

καὶ μὴν ῥήνην π ἢ ἰσθ' ἔργα μελίσσης.

mihi haeret aqua, cur *resina sacra* vocetur: sed Pavoni non haerebit.

At vero ne lectori *nugari* videar, si *hasce nugas vel serio vel etiam joco porro refutem*. [Conf. Anacr. Praef. ****] Pueraster noster ignoravit constructionem, quam vocant, verborum, nec vidit ita verba ordinari debere, ὄμματα, καὶ ποδηνεμα ταρσά, καὶ φίλα δάκτυλα χερῶν (ἔσι) σοι κρείσσορα ἢ περὶ Μυρσῶν καὶ ἢ Χαρίτων. & tum re vera nihil rotundius & tornatius scribi potest.

Deinde quam ineptum illud quod substituit βήματα: quae differentia est inter βήματα ποδηνεμα & ταρσά ποδηνεμα? Scio Synonyma conjungi a Poëtis & Prosaicis quoque. Sed illa ferimus, imo quando intendunt sensum, laudamus, quando ab ipsis auctoribus profecta: at talia sine ulla necessitate, sine ulla ἐνέργεια auctoribus inveciari a Grammaticis, quis unquam probet!

Ὀμματα autem summo jure non solum in omni puella, seu pulcritudinis non minima pars, hic fuerint laudata: verum & in saltante, quia oculi manuum & pedum motum gestumque omnem comitari & exprimere debent nani alioquin illud in saltatorem talem conveniret.

Δάφνην ἢ Νιόβην ἀρχήσαντο Μίμοφις ὁ σιμῶς.

Ὡς ἔχουσιν Δάφνην ὡς Λίθιν Νιόβην.

Forte tamen aliquis, qui hic verum Caramallum intelligi adhuc contenderet, aliquam re vera majoris speciei difficultatem moverit, quod hic *oculi* laudantur in

Mimo:

Mimo: cum *oculorum vibrationes* & *motus* possint videri propter *personas* sive *larvas*, quibus *Mimi* *Mimaeque* faciem velabant, minus patuisse spectatori. Sed sciendum *personas* mimorum longe fuisse minores & habiliores, quam quas ceteri histriones induebant. id aperte testatur *Lucian.* περὶ Ὀρχήσεως. p. 796. 797. aliis tribuens personis, *ζῶμα πάμμεγα, κεχηνός, ὡς καταπιεμένον τὰς θεατὰς*: at mimis & *κεχηνός, ἀλλὰ συμμιμνῆς*. quales fuerint patet ex figura Inscriptioni Gruterianae p. MXXIV additae. ubi etiam una figura sine larva exhibetur. nec credibile est oculis loquacibus non usos fuisse, qui

Nutu, crure, genu, manu, rotatu,
Glaufis faucibus, at loquente gestu,

omnia exprimebant. Inde & *νεύματα* ipsis tribuntur: quae inter amantes, quales saltabant, frequentissima. *Anthol.* VII. 464.

Καί με μίμνῃν ἰκέπυνεν. ἐγὼ δὲ πρὶς ὡς βραδυπέδεος.
Ὅμμαϊν θρυπτομένῳ συγκαπνίσσαι μόνον.

Imo oculis hic etiam suas partes fuisse patet ex illo *Pyladae Pantomimi* dicto, quo is sedens inter ceteros spectatores increpabat *Hylam*, dum *Oedipum* coecum saltabat: *ὀφθαλμοῖς*. ut legere est apud *Macrobi.* Lib. II. Sat. 7. imo legimus in epigrammate, quod *Claudianus* adscribitur, *εἰς Μιμάδα γηγάσασαν ἃ κακωπιζομένην.* [Epigr. XVI.]

Ἠλεμάτοις ἀκτίσι χαράσσειν ὅμμαϊν ἀντή.

ubi *Gajetus* *καρύνεται* armatur volebat. *Cod. Vatic.* *αὐτῇ*. Sed cum hic non de *Pantomimo* agatur, sed fermo de muliere saltatrice sit, minus vel nihil haec

Ο 5

diffi-

difficultas nos tangit. Et an Leontius in Porphyrio, auriga Venetae factionis, *oculos* laudaverit, de eo enim L. IV. Anthol. 403.

Νῦν ὃ νῖϑ ἔς μῦϑο ἀείπει, ὡς πύχα Νίκη
ὄμματά χ' ἰσφρεσφι φιλᾷ Περφεύῃ.

& in Rhodoclea, si vis, hujus generis saltatricum principe, veloces illos animi nuntios omitteret? absit, absit. hoc tene.

Jam, Lector, tecum reputes, quid expectandum ab homine hoc, qui non hic vel illic, sed in omnibus epigrammatibus, quae tetigit, tam in emendatione quam explicatione adeo crassos errores commiserit: tot infortitiae, tot temeritatis documenta dederit. Ride igitur vanam Pavonis jactantiam, qui tam stupido ingenio natus; tam nulla eruditione praeditus; tam curta adminiculorum & frivola suppellectile instructus, Anthologiam, opus difficillimum, edere pollicetur. ride: imo cachinnos para, quibus hominem, si abortus forte in lucem umquam protrudatur, digne exhibere possis.

CAPUT VIII.

Epistola Vibio praemissa: Emendationes in Menandrum & Philemonem: & Diatribe de Alea leviter perstringuntur.

SECTIO I.

ADhuc litora legimus: nunc in altum vela danda sunt. Tu nobiscum, aequae Lector, late patentem licet & tot monstris scatentem Oceanum constanti tamen, & securo animo decurre

curre. juverit tam variae speciei cognovisse belluas: & profuerit forte non minus, ne ignaris & incautis non sine damno ingruere contingat. Nauseae autem, spero, ita medebimur, si rectum semper, quantum fluctus & turbines, ab Aeolo isto excitati, sinant, cursum teneamus. Portum vero tum demum voti compotes attigisse nobis videbimur, ubi bonos auctores veteres a belluinis ejus insultibus vindicaverimus porro: & tot res latrocinio doctissimis inter recentiores viris ablatas & adhuc occultatas, dominis restituerimus suis. ut sic Archipirata hic literarius, justo perculsus terrore, sese in posterum in antris suis & spelaeis continere & occulere satius habeat: vel saltem modo Liburnicis & scaphis brevibus, non ipsis navibus longis & altis triremibus gravis evadere audeat. Cynosura autem nobis erit ipsæ ordo temporis, quo turbulentum hunc foetentium aquarum gurgitem diffundi contigit.

Quam malis auspiciis ipsa rudimenta aggressus fuerit Pavo, vidimus in prima notula Vibio praemissa, quam risui exposuimus p. 71. hujus Vanni.

Mox, cum Ph. Jac. Maussacus ad Plutarchum de fluminibus p. 252. [p. 15. Edit. Hudson.] attulisset locum Vibii de Pactolo, Pavo invertit notam, & Vibium ex Plutarcho illustrat: quem una cum Maussaco his verbis castigat. „ *Adposite Vibius de Pactolo pag. 69. Pactolus Lydiae, qui decurrens aurum trahit. nihil notius. interim non aurum modo trahit, sed & lapidem auro commixtum, cui, si dis placet, arcae nummariae tuto committi poterat cura. Testis Plutarchus in Pactolo. Γεννᾶται δὲ ἐν αὐτῷ καὶ λίθος Ἀργυροφύλαξ καλεῖται. ἔστι δὲ ἀργύρου ὁμοιος . . . καὶ πρὸς τὸ εἰσόδῳ τῶν θησαυρῶν τιβάσιν, καὶ ἀφύλακταισιν φεινδύνῳς τὸ ἀφελόμενον χρυσὸν. ita legendus ille locus. pro ἀργυροφύλαξ in libris nostris nunc ἀρεφφύλαξ. quo nihil ineptius.*“

Ait

Ait *ita legendus ille locus*. quasi totam periodum emendaret hic illic. sed modo tangit unicam illam vocem. Mihi autem vero similis non minus videtur Th. Reinesii conjectura in Var. Lectt. III. 14. p. 557. qui αὐροφύλαξ emendat, & docet antiquis Graecis αὐρὸς *aurum* notasse. praecipue quia ait Plutarchus, ἀγροφύλαττοι τὸ χρυσόν: & quia Pactolus *aurum* vehebat. Sed quum Plutarchus mox subjungat. ὁσάκις ἄνω φῶ-
 ρεις ἐπέλθουσιν, σάλπιγγ' ἔχον ἀποδίδωσιν ὁ λίθος. οἱ δὲ
 αἰς ὑπὸ δορυφόρων διωκόμενοι, καὶ κρημνῶν φέρονται. καὶ
 καλεῖται ὁ τόπος τῆ βίαιοθανατησάντων Πακτωλῆ φρεσθί.
 forte videbitur posse commode legi ἀρροφύλαξ, forma δὲ ἀρροπόνος. vel retineri ἀρροφύλαξ forma ὕδραφόρος. ut lapis hic vocetur *custos agri, campi circa Pactolum*. Verba tamen superiora magis in-
 nuunt *auri custodem* fuisse vocatum.

Pergit ita: „Lego p. 33. . . . nam vel hic vel ille articulus haud dubie est insititius. . . . simile exemplum in Indice Lacuum. Nam cum recte Vibius scripserat suo loco: Benacus Galliae, unde Mincius fluit. forte fortuna in quibusdā libris contra literarum quidem tenorem, sed prono amanuensium lapsu, Venacus irrepsit pro Benacus, quod simulac nasuti alicujus Grammatici oculos in se convertit, bonus ille de Benaco non cogitans ὅ genuina γεσθη, mox lacus alterius existimavit nomen, adeoque Codices alios suo loco bis splendidis locupletavit oppido! Venacus Galliae, unde Mincius fluit. in quod postea, ut error errorem trahit, in Venatius ab iisdem Lucumonibus mutatum.“

Codex meus utroque loco agnoscit hanc paragraphum; & ultimo loco *Venacus* recte. Qui legit ea, quae doctissimus Pierius contulit ad Virgilii L. X. Aen. vs. 205. de Orthographia hujus vocis & similitum, videbit, non esse fortuitum errorem, sed constantem etiam Grammaticorum virorum scribendi morem. qui quam antiquus sit, ego non definierim, sed

sed jam Hadriani tempore obtinuisse patet ex numo, in quo DANUVIUS pro DANUBIUS, quem refert Trifitanus Tom. I. p. 396. & Spanhemius Tom. I. de Praest. Numism. p. 120. videatur quoque H. Stephani Praefat. ad Lexic. Latino-Graecum. Demonstret jam noster Lucumo, Vibium ante ea tempora vixisse, & cum hunc libellum in literas digere- ret, in usum filii sui, non potuisse gemino loco re- ferre eundem fluvium vel lacum, ne, si forte in scripturam diversam incideret adolescens, dubius haereret. quoties non videmus Hesychium, Suidam, aliosque eadem vocabula diversis literis recensere, quia ita *καίμεινα* in auctoribus inveniebant! quae de- lere, non nisi temerariis hominibus placebit.

Mox de sinu Saronitico Pavius sequitur Ortelium in voce *Cantbi*.

Deinde Vibii verba p. 41. *Hydaspes Indiae per Parthos & Medos defluit, Indo miscetur & Caucasum alluit.* [pro quo in Codd. *Hydaspes Indiae urbis Mediae, defluit Indo ex Caucaso.* & alii aliter.] sic constituit, *Hydaspes urbis Mediae, defluit Indo ex Caucaso.* & adjicit. „*casus tertii usum & δύνανν nostri praecipue apud Graecos. quid quaeris! haec genuina lectio est, quam misere interpolaverunt homines doli- ares.*“ An non ipse hic sit homo doliaris, dubito. nam nulli alii in mentem venire poterat, constru- ctionis genus poëticum &, ut ipse ait, Graecis usi- tatius quam Latinis, quale *it clamor coelo*, velle ob- trudere Vibio in tam simplicis styli Libello.

Illa de fonte Ammone p. 20. mera sunt somnia. nusquam ille fluxit, nisi in madido isto cerebello. Sequitur p. 110.

*Cyane Syracusis per quem Anopos transit.
Per Styga Paludem.
Cocytus inferorum.*

hoc

hoc ordine in Codice meo. crediderim fere Vibium duas periodos copulasse, quia literae vicinae favebant: & deesse comparativam particulam ut. *transit, ut per Styga*. Scilicet Anapus miscetur Cyanae, ut Cocytus Stygi. Ovid. 2. Pont. X. 26.

Quaque suis Cyanen miscet Anapus aquis.

Nam Cocytus est τῆς Στυγὸς ἀπορροῇ. nihil notius ex Homero. vide Cerdam ad Virgilium L. VI. Aen. 297. Si id non placet Cl. Hesselii amplecterer διόρθωσιν, qua periodum *per Styga paludem* refert unice ad *Cocytus Inferorum*. nam Pavoni *per* in *prope* mutantierat ostendendum, ita tradidisse veteres expressis verbis: alioquin omnia, quae in Plutonis regno sunt, fingere possumus sibi vicina, quia in superis dum sumus topographiam inferorum noscere non licet accuratius, nisi ex poëtis, qui nihil nesciunt. at, ut dixi, *Cocytus* non modo *prope Styga* fluit, sed cum ea miscetur, vel ex ea oritur. deinde commentitia est illa vocis *prope* nota *pre* in Manuscriptis. nunquam enim ullus librarius ita hanc vocem exaravit. quae *ppe* a tachygrapho scriberetur ducta lineola per imam partem primae literae *p*. In loco Vibii autem viri docti corrigunt, *per* quam *Anapus*. non obloquor. Sed videndum an non commode ad *lacus* subintellectum possit referri pronomen. Sic mox, *Inatamana lacus, ex quo*. Sed ibi tamen adest ipsum vocabulum *Lacus*.

Et haec sunt quae Pavus inflato stylo in ista epistola venditavit publico: quae quam inania sint & levia, patet unicuique *nunc*.

SECTIO

S E C T I O II.

INspiciamus jam secundum Critici nostri foetum! *Emendationes illas in Menandrum & Philemonem.* quem diu pro suo agnoscere noluit iniquus pater. cum tamen esset γνησιώτατον & πατρός παιδιον. neque enim ulla particula in toto corpore, unde non Thraonica & Cynica genitoris indoles eluceat atque oculos feriat. ut coecos esse *dedita opera* oporteat, qui hodie de Auctore Infamis illius Libelli dubitent, vel dubitare se simulent; postquam ex collatione styli, quo in scriptis postea proditis utitur, & tot aliis indiciis eum certo agnoscere licuit. quin si vel epistolam illam *Vibianam* homines olim cum hoc scripto contulissent, vix de vero auctore ambigi potuisset. De effrena autem illa convitiandi licentia, quae toto illo libello regnat, Lectori ex capite quinto hujus opellae abunde constiterit: nec iterum ingratam hanc cramben adposuerim. pauca modo loca istius farraginis perstringere constitui: nec litem hanc nostram facere vel minima ex parte volo. Si quid enim peccavit J. Clericus, ut re vera plurimum hic peccavit, Bentlejo satis poenarum dedit. nec vindictae ipsius Clerici, & multo minus Philargyrii Cantabrigiensis calumniosae ἀντιρρήσεις efficere potuerunt, quin rerum harum intelligentes viri jure censuerint, longe melius famae suae fuisse consulturum Clericum, si ab edendis Comicorum fragmentis manum abstinuisset, imo si poëtas, quibus numquam nisi obiter ullam operam dedisse satis adparet, omnino intactos reliquisset. Sed aliter jubebant omnigenae eruditionis cupido famae, & pecuniosa Bibliopolarum imperia. At haec missa faciamus: & telam, quae prae manibus, pertexamus.

Pag. I.

Pag. 1. statim

Flebile principium, foliisque inscribitur αὶ αἱ.

legitur enim

Τί πᾶσα τηρεῖν πᾶσα δαῖ δεδοικότε.

ille: „Τί flaccescit ὅτ ipsa sententia. legendum

Αἱ πᾶσα τηρεῖν - -

p. 31. rursus idem αὶ intrudit. apud Athenaeum enim legitur IX. 373.

— Ἀλεκτερυὼν ἕς ἐκαχράγῃ μέγα
οὐ σοβήσῃτ' ἔξω, φησὶ, πᾶς ὀρνίθας αἰφ' ἡμῶν

Pavus. „Metrum apud Athenaeum vacillat, nec a praestantissimo Casaubono restitutum miror, quod hic facere non erat mehercule! adeo difficile; nam en, en sic confusa digero

— Ἀλεκτερυὼν πᾶς ἐκαχράγῃ μέγ', ἔ
σοβήσῃτ' ἔξω, φησὶ, πᾶς ὀρνίθας αὖ
ἡμῶν ὁπότε.

Mirare, Lector, facilem digestionem versus, ubi ἔ vides in fine versus: vocolam αὖ infartam: & praepositionem ὁπότε casui postpositam. „quamvis pro αὖ, secundum Pavonem, legeretur & forsan elegantius αἱ, ὁπότε, ut nosti, δυσφορεῖν; quod hic singularem habet emphasin, si verum est, quod suspicor &c.“ adite ad Pavonem, Poëtaſtri, si quando fulcris versus opus habetis: ille vobis elegantissimas vocolas αἱ, γὰρ, αὖ &c

& similia suppeditabit. versus p. 63. non minus bel-
le ex βέλαμαι facit βέλαμι αἱ.

Τί τῆτο σιωπῶν βέλομαι, αἱ τῶν γύλα, τῶν.

ubi rursus nota illud τῶν in fine versus, & inspicere lo-
cum. ibi mira enim facinora designat, hic tamen non
recensenda. rursus eodem vocabulo Αἰακίδες Criticus
donare tentat Q. Calabrum L. XII. 56.

Αἱ μὲν ὑπερθε μέγα κλυπίσσι δι' αἰθέρης

βροντῇ.

Sed sinamus illum quantum velit αἰάζειν.

P. 16. ait. „ *miki perplacet quod Justinus posuit.*
(docente Bentlejo)

Ὁ νῦν γάρ ἐστιν λαλήσεων θεός.

mihi quoque illud perplacebit, simulac ostenderit,
primam syllabam in λαλήσεων produci. Sed forte &
omissum causabitur errore typothetae. veniam igitur
hujus vitii prosodiaci largimur facile: nam mox
centum aliorum poenas dabit.

P. 17. Ex πᾶσι νῦν. facit παῖ οἶνον. *puer da vi-*
num. & vocem ἀκροῖον infercit. Sed de illa audacia
nihil dicam in posterum. nam video Bentlejum ea-
dem licentia uti: tamen longe parcius & semper fa-
vente saltem Mente Bona. Pavo e contrario sem-
per in sensum communem fere offendit, insulsi-
sime. verum ut ad illud παῖ οἶνον revertar. id ipsi adeo fe-
stivum videtur, ut nihil supra. Quis proinde non
hoc vinum adpetat, cui hederam talem adpendit
popinarius? at mihi vapidum & vix Graecum vide-
tur. nam non solent Comici istos hiatus facile com-
mittere. ut egregie docuit Philelutherus Lipsiensis
sive Bentlejus p. 33. LXXVII. p. 80. CLXXV.
p. 125. CCXCII. p. 126. CCXCV. & ex eo Scri-
ptores

tores Actorum Lipsiensium A. MDCCXI. p. 31. Qui & p. 299. Nostrum eo nomine taxaverunt, quod ubique hiatus admittat, & vocales longas ante vocalem corripiat. Nam in his longe parciores sunt poëtae Graeci, quam vulgo creditur: & praecipue Comici, qui vulgarem & pedestrem sermonem omni consecrabantur modo. deinde intrudendo vocem ἀκροτον secundo loco Anapaestus in Iambico est. qui pes sane ea fede saepe occurrit, sed malim talia a Criticis non proficisci.

Πᾶι οἷνον ἀκροτον πῖθι μαί|νη γὰρ | κακῶς.

nisi turpius errarit & tribrachyn crediderit. μαινῆ illud furtificum est, & Bentlejo debetur.

P. 20. ait. „Nam apud Photium πεντεκλεναί, si fides auctori anonymo habenda sit.“ Tune, cujus malam fidem jam toties deteximus, tune Bentleji fidem sollicitabis? Quamvis autem Bentlejus per se sit testis locupletissimus, sciat Lector etiam meo testimonio sic legi in Photio, & Anonymi nostri petulantiam abominetur.

P. 25. Quisquis poëticas aures habes, hos audi canoros Iambos:

Οὐ δὲ γὰρ ἀδικεῖν οἰκέτας. ἄλλως τε καὶ
Ὅταν μετ' ἐννοίας πινὸς πταίσωσι, μὴ
Πονηροὶ. αἰχρὸν τὸ γ' ἄρ' ἔστιν πάντα.

Quantum melius Bentlejus!

Οὐ δὲ γὰρ ἀδικεῖν τὰς ἰκέτας, ἄλλως πὶ καὶ
Ὅταν μετ' εὐνοίας πινός, ἔ' πονηρία,
Πταίσωσιν. αἰχρὸν τὸ γ' ἔστιν πάντα.

nota praeterea fulcrum illud γ' & ἄρ' produci, cum corripitur. nam ἄρα & ἄρα pueri sciunt scribi diverso

verso sensu. Sed poëtae *ἀεφ* scribunt adfirmandi quoque notione. Hesiod. *Εργ.* 372.

Πίπης δ' ἄεφ ὅμως καὶ ἀπεία ὤλειαν ἀνδρως.

ubi *ἀεφ* editur. Gujetus frustra *ἀε* τοι tentat. Theocrit. VII. 105.

Εἴτ' ἔς' ἀρ' ὁ Φιλῖν @ ὁ μαλθακὸς ἦτι πες ἀλλ @.

ubi viginti Codd. *ἀεφ*. quare ego in locis omnibus, ubi occurrit adfirmandi significatu, *ἀεφ* scribendum autumno; si versus longam postulat syllabam. licet passim aliter fiat. sic Kusterus edidit in Aristophanis Plut. 546. Nubibus vs. 130. Acharn. 322. & aliis locis *ἀεφ*, ubi alii *ἀεφ*. Scilicet distinctionis causa *ἀεφ* semper aliis scribere placuit. quare Pavonis hoc non est peccatum peculiare: si peccatum.

P. 31. nobis vocem poëticam *ἀλ @*: imo inde formatam *ἀλιώτε @*, quod apud neminem forte exstat, obtrudit in Menandri fabula. jure hoc vocabulum eandem censuram subeat, cum *πίπληα, ὄσα, ἰαρί, δίζων*. de quibus Bentlejus in Menandr. p. 21. XLII. p. 102. CCXXVII. p. 42. XCVIII. p. 80. CLXXV. p. 120. CCLXXXI. quae tetigerant Acta Lipsiensia loco laudato. porro hunc versum proculdit, si Diis placet, Iambicum.

Ἀλιώ|πρὲς ἐ|σι, διπλά|σια γὰρ | ἰσθίει | μάτην.

& addit. „Sic versus fit numerosior, si *ἐσι* retineas: quod Grotium induxisse miror., Grotius habet;

Ἀδλιώ|πρ @, | διπλάσι|α γὰρ ἐ|σθίει | μάτην.

Jam tu, Lector, aures adhibe, cujus versus sit numerosior. Sane, Pavo, Midas habeat necesse est, qui

qui tuum praeferat: in quo duo Anapaesti, duo Tribrachae & Creticus sive per *συνίζησιν* Spondeus: cum in Grotiano sint duo Anapaesti & unus Tribrachys. De *συνίζησι* mox loquemur. Sed prius non possum, quin mirer hominis pessimam fidem in Lectores suos. Se mirari ait, Grotium induxisse τὸ *ἔς*. Grotius saltem id monuit a se factum. at ego non satis mirari possum, cum in Joanne Stobensi existet in Editione Veneta MDXXXV.

Ἀρχὸς δ' ὕγαιων, ἔ' *πυρίον* πάλυ
Ἐς' ἀθλιώπρ, διπλᾶ οἶα γ' ἔ' *ἰδίᾳ* μάτην

& in aliis:

Ἐς' ἀθλιώπρ, διπλάσια γ' ἔ' *ἰδίᾳ* μάτην.

Pavum ausum fuisse *ἔς* in *ἔς* mutare, & loco suo movere incio lectore, & sic vim versui inferre intolerabilem? quid enim? *Ceterum ut*, ait, *versui Iambico plenissime satisfiat, necesse est, moneo, ut vel in voce διπλάσια vel altera ἰδίᾳ, duas syllabas per Synizesin in unam contrahas.* rursus commentum cerebello Pavonino condignissimum. nam quis unquam tales Synizeses in Aristophane vel Menandro vel per somnium vidit? At vidit Pavo vigilans. nam p. 10. exprobravit jam Bentejo, quod *συνίζησιν* non tulerat in

καὶ πτέρων ὧν μετὰ τᾷτ, *Φιλότη*,
Τὴν νεότην.

& legi jufferat jure optimo ex prima Suidae Editione τὸ νεοτὸν. At ut contractionem locum habere ostenderet Pavus, allegarat vulgatissimum Θεός. in qua voce sane *συνίζησις* locum habet apud Tragicos etiam, Sed id in omnibus velle fingere temerarium. in Hexametris

xametrīs similia, ut saepius jam tetigi, facilius feruntur, quam in Iambis Comicis, ex quibus exemplum adductum oportebat. nec deerant tamen aptiora exempla ex ipso Aristophane. apud quem *τα, θίαις* & alia contracte occurrunt. ipse p. 63. talem nobis prodit Iambum.

Πολλῶν | κακῶν | ἀρχη|γόν! οἵ|μοι, Κρεω|βύλλω.

ubi ait, „Κρέω in Κρεωβύλλω patitur *Synizesis*, ut *versu morem gerat*. ut notum est. “cur non Κρεωβύλλη? at esto. Talia usu veniant in *θεός. νίαιθ. νίαια*. (Κρεωβύλλη). *χρεσέω. ἰώμεν. σεώμεν. χρεώ*. apud poetas Heroicos, imo apud Comicos. sed dandum exemplum, Pave, ubi *ἰώθ* ita contrahitur, ut hic in *διπλάσια* vel in *ἑσιθ* dandum e Comicis. ne forte pro tua *ἀκροσίθ* hic advocas quae Hephaest. habet pag. 9. nam talia exempla a Socci facilitate plene aliena sunt. Atat ipse Menander in incerta Comoedia p. 220.

᾽Ω παῖ σιώπα, πῶλ' ἔχθ' σιωπή καλὰ.

ubi *σιωπή* fit dissyllabum notante Pavone p. 91. ut pronunciarint *σιωπή*, ut *objice, parjete*. hoc potest erudita corcula. at quo auctore tu nobis hoc fragmentum sanum praestabis. cur non, quod Tu & Clericus monere debueratis, cum margine Edit. Tigur. Stobaei C. XXXIII. legerim (sed laudatur ex Apostolio)

᾽Ω παῖ σιώπα, πῶλ' ἔχθ' σιγή καλὰ.

& sic procul dubio legendum. mutatum ab ineptis idem sonantium syllabarum aucupibus, qui semper echo illam prioris vocis in posteriori periodo exaudire amant. Quo futile praetextu non semel auctores

tuos corrupti, ut videbimus in sequentibus. vidimus autem p. 189. Vanni, saepe Synonyma commutari. quidquid sit, talia non temere mutanda, ubi consentiunt libri: verum, ut saepe monuimus, obtrudere auctoribus est κακόζηλον.

P. 37. Ὁ πανταμίλλων σιτόκωρο, ἄθλιος,
Ἀχρηστὸς ἕως γυῶ, ὡς αὐτὸς φεῖδι' ὁμολογῶν.

Pavo. „Non male Grotius ὁ θαυμασταίος, nos tamen (οἱ ὑπερθαυμαστοί) fortasse melius.“

Si haec scribenti ad cubitum adstitissem, impudenti Thrafonidae grandem inpegissem alapam.

P. 39. legit,

Τὲς τῆς γαμιντῆς ὄρας ὑπερβαίνεις, γόνιμ,
Διὰ τὴν ἄλγιν.

In Codd. αὐλὴν λιβαν. Salm. δι' αὐθαδίαν. Grot. δι' αὐθαδείαν. Sed Bentley ostendit secundam in αὐθαδείαν produci. legit ergo facillima emendatione

Ἀυθαδεία, πέρεις γὰρ αὐλιν ἡμέρα.

His non contentus noster suo more absurda committitur. & primo ἄλλω conjicit. quae vox rursus peccat, ut vox ἀλιώτερος. non est enim Socco propria: quamvis optima & restituenda Nicandro in Alexiph. vs. 124. ex Codice.

Ἀυτὸς ἀγαλίωσαι, ἄλλω δὲ σφιν ἤγια φώτης
ἡψυχός πεδάς. vulgo ἄλλω.

eadem

eadem voce idem utitur vs. 84.

Πολλάκι δ' ἐν Φαίῳσι ἄλλω ἑταρθεῖα λένων.

At ultra progreditur & conjicit αἰλίαν. vox foli Suidae, quantum ipsi notum, memorata. & incertae significationis; nam αἰλία redditur ἡ πορεία; jam ἡ πορεία multas habet σημασίας. in utraque emendatione igitur ἀκρίσια ejus solita deprehenditur.

P. 43. Modestia Pavonina sic loquitur. *sic sentio, recte an male, elegantiores statuam. quibus ἔξ με ἔξ ὅμnia mea permitto lubens. vellem cognoscere illos Pavoninos Elegantiores, qua specie essent. non certe Scaligeris, Salmasiis, Valessiis, Menagiis, Grotiis, Heinsiiis, Camerariis, hominibus abnormibus, erunt ulla parte similes: nedum ulli Eruditorum, qui hodie Elegantiorum numero celebrantur, sed vulgo judice, non Pavone.*

P. 44. ait, *minima mutatione lego*

τῷ βορέᾳ Ὀπλημῆσας, ἰδὲ.

At apud Athenaeum est Ὀπλημῆσας τῷ βορέᾳ ἡδίων. sane minima haec est mutatio, si ad audaciora Pavonis facinora respicias: si ad sanae criseos regulam, longe maxima. tu tibi consulens, Lector, elegantissimam hujus loci διόρθωσιν Bentlejanam sequere. & hic idem barbicola est, qui mox

P. 47. Φοβηκῶς ait. „*Sed ne quid calidius: Audaces fortuna juvat, non Dea Critica, cujus Sacra nunc obimus. Quare hic sane ampliandum censeo: non omnia possumus omnes.*

P. 52. Dum propudiosis istis Ὀπμελέω & Ὀεμελέω intenti fuimus (pag. 63. Vanni) negleximus aliud vitium in Graeca Rudimenta commissum: ibi enim ab eodem Ὀεμελέω deducit Ὀεμελέτωσαν. quod inde descendere nequit. non magis quam a Ὀεποίω,

ᾠελοῖετ' ὡσαν. ᾠελοῖετ' ὡσαν dicitur. & sic dicendum esset ᾠελοῖετ' ὡσαν; si vox quidem ipsa in usu esset. a μέλῃ venire μελέτ' ὡσαν discat Mulio.

P. 53. Inspice Mammacytho nostro dignas, si tanti, inanias, dum legit ἡ γῆρ', & ride.

P. 57. Re vera παιπάλῳ vannat, dum fragmentum duarum vocularum, adeoque incertum, εἰ μάτῳ, mutat in εἰ μάτῳ. eadem chorda p. 65. rursus oberrat, & rursus p. 117.

P. 58. Cum conjicit Παίδῳ ἡ Ἐφεσίῳ solitos manes patitur. Nam qui legit notata a Suida, Photio & aliis Grammaticis de γεγύμασιν Ἐφεσίοις, de veritate proditae lectionis dubitare nequit. nam quid! an nescivit Suidas, utrum locus in fabula Παίδῳ an in Ἐφεσίῳ exstabat. an contendet Pavo eandem comœdiam hoc gemino titulo, ut in aliis factum, editam fuisse! id probet, & eum sequemur.

P. 60. εἰς ἴσον δὲ ὄγκον σφόδρ' ἔρχεται εὐτελεῖ.

vellem Metricus noster hunc versiculum dimetiretur, Sed forte τὸν post εἰς & τῷ ante σφόδρ' omissum operis suis inputarit. Porro Clericus loco Sophoclis ex Antigone vs. 1248. hunc locum contra Bentlejum bene defendit p. 42. praefat. qui οἶκον volebat.

P. 62. ἐπ' ἀμφοτέρω explicat ἐπ' ἀμφοτέρω ἕατ'.

nam, ait, voce ἕατ' non indigemus. quae hic subaudienda est. ista quidem ellipsis non inelegans, nec infrequens. Sic Callimachus (Epigr. 32) βλέπειν ἀμφοτέροις dixit. pro βλέπειν ὁμύμασι ἀμφοτέροις. alia nunc sponte praetereu. At ajo te illudere credulitati Lectoris, Pavo, cum frequentem adseveras τῷ ἕατ' ellipsin. nequivisti dare unum exemplum. & si id dedisses, tamen non sic frequens evaserit haec ellipsis, locutiq

locutio plene effertur apud Poll. II. IV. 84. ἐπ' ἀμφοτέρω ᾧ καθεύδεν. apud Liban. tamen Epistola MCCLXXIX. elliptice. & MCCCXLIII. ἐπ' ἀμφω καθεύδεν. similia loca a te proficisci debuissent.

P. 63. Contemplantur hos Iambos misere intercisos.

Παιδισκάρειον ἑξαπενήκον, πύχον λόγῳ
Ἀπήραγ', ἴσω ᾧ, τίς ἄρ', ὡς ἀνθιστάται.

apud Gellium praeterea verborum ordo λόγῳ τάχιστα
Sed illud tralatitium in hisce scriptis.

P. 64. Apud Stobaeum ita legitur C. LXXIV.

Οἷον τὸ γενέσθαι πατέρα παίδων ὡς λύπη
φόβος, φρόνις, πείρας εἶναι.

Grotius

Οἷον τὸ γενέσθαι πατέρα παίδων, ὡς φόβος,
λύπη καὶ φρόνις, εἶναι δὲ πείρας.

Merito hic Bentlejus secundo versiculo spondeum
sede secunda non tulit. ipse proinde tentat,

Οἷον τὸ γενέσθαι πατέρα παίδων ὡς κακὸν;
λύπη, φόβος, φρόνις, πείρας εἶναι εἰδέν.

& facile sane vocula in fine versus exciderit κακὸν vel
similis. Audiamus nostrum. „*Recte Anonymus, nos
tamen rectius, opinor, et acutius.*

Οἷον τὸ γίνεσθαι πατέρα παίδων; μὰ τὴν
λύπη, φόβος, φρόνις, πείρας εἶναι εἰδέν.

nonne miraris bonitatem & acumen ingenii Pavonini, qui pro κακὸν substituit putidum illud μὰ τὴν.
pro γενέσθαι, quod filum verborum desiderat, γίνεσθαι
obtrudit nobis! pag. 58. magis sobrie nugatus est
circa vocem μὰ τὴν. nam ibi saltem vox μὰ τὴν ex-

stabat. hic somniciosum totum quantum quantum est commentum. circa quod tamen ita philosophatur. Sed nolo nugae repetere. apud ipsum lege. Breviter *propudiose* primum μάττω scriptum fingit. dein illud fictitium μάττω in μά ττω mutandum docet. vellem autem discere ex Pavone, unde illud μά ττω adeo in deliciis Menandro fuisse sciat. deinde unde sciverit esse iurandum virorum: & tandem ubi illud μά ττω exstet. de μά τὸν potest consuli Ez. Spanhem. ad Aristoph. Ranas. vs. 1422. μά τ τ Θεόν.

Mox p. 71. eodem modo sibi hippocampos in ære fingit, docens, quomodo ἀγαθὸν γάμον irrepsit. audi ipsam lallantem aniculam, si te ista Musica delectat.

P. 72. J. Clericus contra Salmasii sententiam, quem *nimis properanter verba Menandri legisse* causatur, ἀλμίοις, vocem nihili, reduxerat pro ἀλλοις. At prius illud Graecum esse negat jure Bentlejus. en quam impudenti Sycophantia re vera reum defendere contendat Pavus! „Αλμίοις, ait, per μετὰθεσιν positum pro ἀλίοις“ & advocat exempla ἀμιθῆσαι apud Callimachum (vide fragm. Benti. CCCXXXIX) Suidae ἀβεγκέσθρον. καρδία. κάρτ. Sed quid haec ad ἀλμίοις! nam rursus sine judicio obtrudit Comico, qualia nunquam sibi arrogaverunt, nisi forte ut Tragicos & alios illuderent. dein in primis probandum restabat vocem ipsam ἀλμ. apud Atticos vel alios bonae potae auctores legi. Et sic errata Clericana ille colorare studet passim. sed cum infinita nulla veri specie defendi potuerint, ingenue potius culpa & temeritas in tractanda materia, quae aliena erat a studiis Philosophi, agnoscenda fuisset.

P. 71. Ἀφῆς τὸν ἀνδρῶνα. πὶ κῆπιον μίλει.

Inperite sane Clericus pro ᾧ μίλει sic edidit. quod tamen

tamen Sycophanta noster contra Bentleji liquidissimas rationes defendere suscipit. vide p. 231. de Synyzeli: quam stultum est hic advocare, cum centies ὦ μέλει occurrat.

P. 76. Πῦρ. πῦρ ἐστὶ καὶ ἱκανὸν βιώσκει
 ὅψις παρόντων. καὶ ὡς αὐτὸς εὐφρόδ. ὀλίγας,
 Σιμυόπρασ τάτων ἔπεα σὺν ὅψι ποί.

Clericus acceperat ὅψις in tertiā personā, cum tamen non nisi ἄπομαι dicatur; plane ut amicus ejus postea in ὀπιμελῆμαι erravit. ridicule autem Noster ex verbo substantivum facit ὅψις ψίσι. παρόντων ὅψις. & sic in tertio versu quoque accipit. vide in hoc loco frustra Clericum sudantem p. 23. Praefationis, & Ἀξία Lipsiensia MDCCXI. p. 301. ubi merito Pavunculus quoque cum suo βιώσκει exploditur.

P. 77. Ὅχλῳ, ἀγορὰ, κλέπται, κυβῆαι, διατριβαί.

„ pro κλέπτω interim, non diffiteor scripserim lubens, ut haec germana sūt, κλέπτω. κλέπτῳ, ὡς παρὶ, τὸ κλέμμα.“ quae verba quid sibi velint, hariolari ne quidem posse me fateor. κλέπτῳ τὸ κλέμμα. κλεπτός, sive Attico tono κλέπτῳ, furax novi; non furtum significans. κλέπτω furax an voluit hic potius furta quam fures: ut omnia sint res non personae: ὅχλῳ tamen etiam promiscuam turbam significare potest. Sed Poëtae talia non curant. Aristoph. Nub. 1068.

Παίδων, γυναικῶν, κατήβων, ὅψων, πόντων, κιχλισμῶν.

& ita haec demum germana futura autumat. Sed puto sic satis his vocabulis gratiam firmam fore, etsi non sunt sic germana. κλέπτῳ furtum mihi ignorabilis

VOX.

vox. ubi καται, Pavo noverit. Sed & nobis indicare oportebat; ubi tam insolita comminiscitur.

Mox p. 78. pro

Ἐφ'ὅδ' ἔχων ἀπῆλθης, ἐχθρὸς ἔδει.

legit

Ἐφ'ὅδ' ἔχων τ' αληθής, ἐχθρὸς ἔδει.

Sane conjectura audacula est. ipsum illud τ' αληθής hic rancidum & effoetum. pessimus sensus, qui locum ejusque gratias enecat. (p. 77) quanquam ipsi nihil suavis aut elegantius videtur.

Eadem pagina alias ineptias pullulat. nam cum in Stobaeo & Clericana Edit. legatur,

Ὁ περὶ διατρέβων ᾗ καπιάσας ἀπώλει.

eoque merito Bentlejus nihil inquinatius se vidisse profiteatur, proindeque non male legat,

Ὁ περὶ διατρέβων ᾗ, καπιάσας ἀπείλυσ.

nisi forte cum Lipsiensibus augmenti absentia objici posset in ἀπείλυσ. Pavius, quo nihil venustius excogitari potest, legit,

Ὁ περὶ διατρέβων γε καπιάσας ἀπώλει.

nec suis deliciis γὰρ contentus & verbo καπάζω, quod an Comicis usurpatum sit dubito, mox ad putidiora commenta delabitur. quippe καπιάσας retineri posse putat, „nam participia masculina in ΑΣ, quod nunc forte fortuna memoria ipsi suggerit, ultimam aliquando corripiunt. & σας ἀπώ erit anapaestus.“ At utinam locum unum alterumve ex Aristophane, vel alio Comico; imo ex aliis probae notae poetis protulisset,

set, ne memoriam illam futilem & mendacem bono illuisse jure crederemus. Sed esto. quid unum alterumve exemplum, forte dubium, ad Menandri facilitatem! mihi semper illa participia in ea syllaba erunt productissima. & sic pronuntiatio ferebat. unde & Dores *νικάσαι* *προνικάσαι* dicebant. ut apud Pindarum & alios. Inter fragm. Athenaei in Casauboni Animadversionibus L. XI. C. IV. occurrit Xenophanis hoc distichon.

Οὐδὲ κεν ἐν κύλικι πρόπρον κερύσαις τις οἶνον
Ἐγχείας, ἀλλ' ὕδαρ ἢ καθυπερθε μέθυ.

Sed qui hoc possit excusari, facile quivis videt. si locus sanus. Sed quid, quaeso, talia huc faciunt. videtur tamen Clericus eadem sensisse, qui p. 130. hunc Iambum nobis propinavit, qui effugit Criticos.

Μέλι | καθυ|θήσαν | καπε|γαῶσαῶ | μέγα.

P. 79.

Μικρὰ Παν|αθή|ναι' ἱπεί | δι' ἀγ|ροῦς πίμ|πον, αἰς

de voce *πίμπαν* actum p. 63. Vanni. Sed animadvertente mollitiem numerorum tertio in pede, ubi primum fieri vides apocopen *ἀθήναι'* ex *ἀθήναια*, & deinceps sic tamen syllabam *αι* corripit. quis talia concoquat aequo stomacho! & querimur, quod *ἀφώναι* & similia corripit? Sed etiam in Hephaestione simile quid & ineptius tentat p. 34. in Notis p. 124.

Κατὰθνάσαι | κυθήρει' ἄβρ@ | Ἄδωνις τί|κε θᾶ|ρεν

„ Scribe *κῠθήρει'* *ἄβρ@*. Et hic exemplum habemus, quo pes primus Antispasti resolvitur in Tribrachyn. vide pag. praec. ubi ea de re Hephaestion.“ commentum mihi

mihī non placet. Et potius Erudit. G. Arnaldum sequeretur, qui in Animadversionibus C. XXIV. p. 133. iubens legerit Κίπρις, ut ultima aspiratione se sustineat. Quid si rescribatur

Κυθήραι ἄβρ'. *tenella Venus!*

certe « hic corripī, & magis » apud Menandrum, valde durum mihi videtur. contraria exempla habes apud Euripidem in Alceſtide. ipſo initio.

Ἦ δῶμάτ' Ἀδμήτῃ ἐν οἷς ἔτλιν ἐγώ.

& in Hercule Fur. 518. 549. 833. 1269. 1313. apud Aeschyl. Prom. 65. 72. apud Aristophan. Plut. 1702. Nub. 1499. 1201. & non deſiniendis locis. apud Orpheam tamen lego vs. 997.

Μήδαι ἐνί στήνοισι.

At firmiora vel ſaltem aliqua exempla adducenda ab illo, qui ſimilia tentat. in Menandro certe nemo talia ſanus admiferit.

P. 86. Θεῶν ἐν γένει εἰ πρὸς ἄλλας ἀνημίν@.

En notam Celeb. Bentleji „ Hoc ex Michaelis Apostolio attulit V. C. cur autem ex homine, qui poſt inventam Typographiam vixit, potius quam ex vetere ſcriptore Diogeniano. ex eo enim hauſerat Apoſtolius. jam autem quale eſt, ne illud quidem Virum Cl. vidiffe, ἀνημίν@ male hic poſitum eſſe pro ἐνημίν@? ſic enim Graeci ſemper, alteram nunquam. denique εἰς verſus huius labem non animadvertiſſe, cui una ſyllaba deſicit. Tu reſponde ex Zenobio.

Θεῶν ἐν γένει εἰ, πρὸς ἄλλας ἡμερομίν@. „

En

En jam stolidas Sycophantias Pavonis in hanc justissimam censuram. „ *pro ἀνημένῳ legendum ἡγορασμένῳ* non ex Diogeniano, ut Auctor Anonymus narrat, sed Zenobio in V. Ἀλώνητον ἀνδρόποδον.“ nam ubi Bentlejus *ἡγορασμένῳ* ex Diogeniano legendum ait! imo aperte ex Zenobio emendat. ebrium fuisse oportet, dum haec evomeret. rursus eodem modo delinquit Clericus p. 373. vide Phileleuth. p. 135. & me p. 229.

P. 87. Ἀπανθ' ὅς' ἐργιζόμενῳ ἀνθρωπῳ ποιᾷ,
Ταῦτ' ὕστερον λάβοις ἀν ἡμαρτημένα.

ista personarum mutatio Ἀνθρωπῳ ποιᾷ; λάβοις ἀν mihi non arridet & dicti gratias enecat. lege λάβοις. Pavo.“ Ego dubito valde an λαβέδῃ in Medio hic locum habeat. auctoritatem Classici Auctoris adductam oportebat. Personae mutatio obvia: &, si ita usu venisset Pavoni, forte elegantias miras haberet. exempla congerere in scripto extemporalis non licet. (p. 71. 148.) Ἀνθρωπῳ ponitur pro τις, & ita comprehendit personam, ad quam sermo fit.

P. 89. Ἀλλ' ἀν δόποθ' αἴνης, ταῦτα καταλείψεις ποῖν.

En Pavonina. „ Auctor Anonymus reponendum ait, ἀλλ' ὅταν δόποθ' αἴνης, quia sententia vacillat: quid enim est, rogat ille, si moriaris! quasi vero hoc dubium esset! Si ἀν in hac formula idem quod cum & ὅταν. Si umquam inspexisses libros Pandectarum, scires nihil in testamentorum tabulis fuisse frequentius ista locutione, si moriar, si mbriamur. si moritur. quam te suspectam habes, quia praeter metrum & tuas quisquilias, nihil curas aut intelligis. Eruditissimus Grotius, qui istam formulam centies legerat, in scriptura vulgata provide adquievit.“

Grotius numquam tam inepte cogitavit, ut has formulas conferret. nam si moriar in jure non quando

de moriar notat. Sed conditionale est. & formula potest locum habere in *Donationibus mortis causa*. vellem non ita pro more tuo, quoties ad incitas redactus es, laudasses *ἡπλῶς*; Pandectas. loca sistenda fuissent. jam tua adfertio suspecta. nam non solebant ita Romani: qui male ominatis abstinebant verbis, vel praecipue in testamento; & potius dicebant. *Si quia humanitas acciderit. si discefferim*. Dein quale argumentum! *Si* apud Latinos, *cum* notat. igitur *ὅταν* notat *ὅταν*. apud Graecos. Menander in Comoedia *ὅν δονδάνη* dixit: quia Icti Romani formulam *si moriar* subtiliter interpretati fuerint *cum*. quia in *si moriar*, tempus per conditionem, in *cum moriar*, conditio per tempus significatur. *L. XLV. ff. §. 3. de verb. Oblig.* talia mehercule stringunt. Malus es Grammatista, Pavo, pejor Legista.

P. 92. Ἀγνοῖται δὲ τὴν περὶ τῆς ποικίλης ἀν. Bentl. "*non recessit hic ab arte sua Cl. Clericus: cum enim Grotius vitio opinor typographi περὶ τῆς hic edidisset, vertisset autem Latine fingis: arripuit id statim noster & περὶ τῆς erudite emendavit. Atqui, o bone, id ne Graecum quidem est pro fingere, simulare. Recte Stobaeus περὶ τῆς fingis. α περὶ τῆς μαι: non ut tu περὶ τῆς. quod longe aliud.*" Ad haec Pavo. „imo rectius longe. Stobaeus περὶ τῆς, id tibi concedo lubens, mi Phileleuthere: nec tamen Clerici περὶ τῆς, flagitium est ita enorme, ut tu blateras. nam περὶ τῆς nostri, mihi adsumo, denotat." Hic solito more Sycophantam agit, & simul ipse turpiter labitur. nam non negat Bentlejus περὶ τῆς bene Graecum esse, sed in activo habere significationem *3* *fingere, simulare*. Deinde περὶ τῆς μαι significat *mihi adsumo, mihi adquiro*. numquam περὶ τῆς. quod significat *alii adsumo: alii adquiro*. Audi doctissimum L. Kusterum in aureo de Verbis Mediis Libello.

lo. p. 30. quem librum tibi commendo, ubi tamen Rudimenta Graeca bene memoriter callueris, & bonam partem Vossianae Grammaticae edidiceris. *προποιέω* & *προποιῆμαι* H. Stephanus plane confundit: at vero *προποιῶ*, in activo, est, facio, ut alteri aliquid accedat, vel adquiratur. *προποιῆμαι* in medio, facio, ut mihi aliquid accedat, vel adquiratur: seu, meum aliquid facio: vel mihi aliquid adquireo, vindico, tribuo, sumo, seu rebus meis adjicio . . . unde adparet, quam facile in Graecis scriptoribus interpretandis labi & errare possint, qui verum discrimen inter verba media & activa ignorant.“ haec tenus Kusterus. dicta apud ipsum certis documentis confirmata inveneris. habemus hic igitur & Clientem & Patronum eodem crimine turpiter reos. mox rursus deosculatur dilectam suam γέ, & εἰ γ' longe pulcrius quam Bentleji εἰδ' pronunciat.

P. 83. Menandri verba sunt ex emendatione Phileleutheri. p. 83.

Τίνι δεδύλαται πότι;
 "Οψί; Φλύαρ' τῆς γὰρ αὐτῆς πάντες ἀν
 "Ἡρῶν· κρίσιν γὰρ τὸ βλέπειν ἴσῃν ἔχῃ.
 "Ἀλλ' ἡδονὴ τις τὰς ἐρῶντας ἐπάγει
 Συνεσίας. πῶς ἐν ἑπρ' ταύτην ἔχων
 Οὐδὲν πέποιθεν, ἀλλ' ἀπῆλθε καταγελαῶν,
 "Ἐπρ' δαπόλωλε; καιρὸς ἐστὶν ἡ νίσ'·
 Ψυχῆς, ὃ πλῆγεις δι' εἰσβολῇ πτερώσκεται.

his inter alias Britannus Cenfor hanc notam inponit. proximum Cl. Clerici facinus est, qui versu quarto Stobaeo & Grotio relictis, pro ταύτῃ ἔχων supposuit ταύτῃ ὁρῶν. . . haud vidi Clericum infeliciorem. Tunc ex Plutarchi verbis hic repones ὁρῶν? atqui de ea re jam tribus versibus prioribus egerat Menander: ad

Q

aliud

aliud tranſit, concubitus ſcilicet. ubi neceſſario legendum eſt ἔχων habens. honeſtum in re Venerea vocabulum. quod his terque in his fragmentis occurrit, ut & apud Terentium. quis heri Chryſidem habuit? „ Nonne tibi, Lector, juſta criſis haec videtur, nec ulli refutationi obnoxia? At non Pavoni „ iſta vox ἔχων, ait, nihil habet ſubturpiculi. jungenda enim eſt cum ἰδὼν οὐραſίας, & ſenſu accipienda primitivo. quae ex Terentio adducit auctor anonymus, & de altera notatione garrat, non ſunt unius aſſis & hominis ſapiunt INDOLEM.

Cum haec lego, & in memoriam revoco, quae p. 61. & aliis locis in virum Celeberrimum eructavit, ſtomachum moveri ſentio, nec poſſum, quamvis de ejus maledicentia verbum me facturum negaverim, quin impudentem iſtam petulantiam deteſter, qua ex interpretatione juſta, nec quidquam habente, quod caſtas aures offendat, 'labem adſpergere viri re vera Venerandi moribus conetur. atque id illum facere, cujus tot interpretationes exſtant, quarum obſcoenitas cum ſtoliditate de palma certat! Quod ne fruſtra aſſeruiſſe videar, ut varietur quoque paullum haec Critica tela, loca quaedam hic intertexenda duxi. qualia & ipſe hic libellus ſuppeditat.

P. 117. Ubi ſermo de publicis proſtibus ex Solonis lege, legitur

Ἔχεις

Πῶς ἡ θύρα οὐκ ἔσται. ἀν' ἀνεωγμένην.

Habes quomodo janua tibi erit aperta.

quid ille! „ *Niſi forſan legendum ſit.*

Πῶς ἡ θύρ' ἐς αἰὲν ἑνεωγμένη μέσθ.

Nam id elegans ſit ac facetum. Media janua, ſcis quid

quid velim. sensus est turpiculus: ipsa dictio honesta in hac inveni esse debet. qualem indolem haec sapiunt! nota praeterea versum duarum apostropharum, & unius aphaerefeos cicatricibus misere deformatum. deinde Graecam saltem locutionem esse debuerat commonstrasse, ἡ μέση θύρα, isto sensu.

In Anacreonte Od. IV. p. 14.

Ἐπὶ μυρσίαις πρίναις,
Ἐπὶ λωπίναις πινίαις
Σπρίαις θάλω περπίνεν.
Ὁ δ' ἔρωι χλῶνα δήσας
ὑπὲρ αὐχένος πεπύρω
Μίσυ μοι διακονεῖτω.

Hic poëta myrto & loto cubans largius bibere se velle profitetur: optat autem ut ipse Cupido sibi ministret merum, tunicam, ministrantium more, succingens papyraceo nodo. Nam papyro utebantur ad vincula conficienda, in Aegypto & aliis locis. Unde in Anthologia L. VI. C. 10. p. 426.

Λαμπάδα κηροχίτωνα, κρόκη τυρηφία λύχνον,
Σχοίνω κ' λεπτή σφιγγομένῳ πεπύρω.

hic est sensus hujus loci & vera interpretatio, quam alii quoque viderant; saltem partim. Audi nunc prius nugacia mox obscœna interpretamenta Pavi.,
De Papyro Aegyptia haec recte accipiunt interpretes: Sic tamen intelligi nolim funiculum ex papyro contextum, sed vel recens papyri folium, vel recentes scapi papyracei philyras, ita contortas & convolutas, ut affabre pro vinculo esse possint. Eo admissio elegans quid referre potest ἡ νοῖα Ποῆτα, in qua ceteroquin nil

Ad Od. XIII. p. 52. Philosophus noster. „Τὸ κοινόν hic est dogma illud festivum; nihil suavius esse aut jucundius, quam bene potum & bene unguentatum cum puella suavicula ludere & ita χαερίως μαῖναι.“ dogma tale certe meretur a festivissimo hoc homine festivum vocari.

Ad Od. LI. p. 196. quaeque nefas conspici, ea sola fluctus contegit. „male & incondite; nam ea, in quibus fatum est, non modo tegebat unda, sed alia etiam minus sancta. in salo scilicet hic ita adumbrata erat Dea, ut corpus a capite ad pubem fere supra salum exstaret, & alia in ipso salo latitarent. Quare non solum pars illa qua Venus erat.“ Pie admodum venerandus Pavo loca illa sancta vocat, & post Juvenalem ponit fatum in partibus illis. Saltem fatum esse videmus credere, ut si quis sectam ejus quaerat, Stoicum esse posthac audacter pronuntiatu-
 turi simus.

Sed de his fordibus hic non plura. sed age, unum adhuc locum adjiciamus ex ipso libello, quem recens, fere institueramus.

P. 148. Ὅταν αὐτὸν τις ποδῇ, Ἀγαπητοῖ. cum eam quis ferit, dividit. (Latina sunt Pavonis: Graeca modo posuerat B) illud εὐδὺς mihi summopere displicet. si antea praecesserat ὅταν αὐτῆς ἡς ἀπλήτῃ, elegans sit τὸ εὐδὺς eo sensu, nunc minus aptam est & accommodum, ubi agit de eo, quod ultimum est in cupidinis palaestra. Scis quid velim, & quo minus confirmatius hac de re loquar, me prohibet ipse pudor, quo amabilius est nihil.“

O rem ridiculam, Cato, & jocosam,
 Dignamque auribus, & tuo cachinno!

Pavonem confirmatius de his loqui, prohibet ipse pudor!

*der! Pavonem, cujus modo tot obſcoena dicta vidi-
mus, cujus tot videbimus! Pavoni nihil pudore ama-
bilis eſt. Inſtar Carthuſiani Monachi vel Franciſ-
ciani nudipedis crederes perpetuae virginitatis votum
ſuſcepiffe. videtur autem Parthenius noſter colorem
duxiffe ex his Didus verbis,*

*Sed mihi vel tellus optem prius ima debiſcat,
Vel pater omnipotens adigat me fulmine ad umbras,
Pallentes umbras Erebi, noctemque profundam,
Ante Pudor quam te violo, aut tua jura reſolvo.*

Cum tamen non ita longo poſt tempore

— *Summo ulularint vertice Nymphae.*

Sed Spurcitas Pavoninas relinquamus, & ad ſtupo-
rem Criticum revertamur, quem perſtringere ſuſ-
ceperamus.

P. 93. Quae divagandi occaſionem praebuit, hanc
emendationem exhibet. apud Stobaeum enim

καιρίς ἐσιν ἡ νόσος
Ψυχῆς. ὁ πληγὴς δὲ εἶσω δὴ πτερώσκειται.

Clericus mutarat in *ὡς ἔδδ*, nullo ſenſu. Bentlejus pro-
babilius *εἰσβολῇ. incurſu.* quod tamen mihi non ſatisfa-
cit. Nec Pavoni ſatiſfecit, qui igitur *εἰς ὄλυν* id eſt
ψυχῇ. Ubi probarit dici *πτερώσκειν ἑνὰ εἰς ὄλον σῶμα*,
εἰς ὄλυν ψυχῇ *πτερώσκει* barbarum non putabimus.
Niſi autem aliquantum abiret a ſcriptura prodita, le-
gi poſſet.

— *ὁ πληγὴς δὲ ἑνδοθεν πτερώσκειται.*

non adſpectu, non tactu amor intrat in pectus: ſed
ipſum

ipsum a se vulneratur pectus. ut fere Anacreon
Od. XIV.

Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,

μάχης ἔσω μ' ἐχέσης;

P. 94. (92.) Ὅσις ἡρόμην. Bentlejus optime πεινόμεν. quem vide & Menandri Fragm. incertum 114. quidquid obganniat Catulaster. is pro more ineptit, quando locutionem ἀνθροπ. ὦν, quam recte tamen vindicat, comparat cum ὅσις ἡρόμην. quamvis enim in utraque lingua *natus*, ὦν & ἡρόμην. saepe abundant, non tamen omnibus vocabulis promiscue adduntur. & monstret mihi ὅσις ὦν, & concedam ὅσις ἡρόμην. porro fragm. 112. apud Clericum p. 230. non est Menandri, sed Aristophanis Eccles. 174. quod Clericum nesciisse non miror: Kusterum ignorasse demiror.

P. 98. Εἴωθεν ἀπειλεῖν, ἔτ' ἐρῶν ἐρωμένη.

Bentlejus jubet scribi εἴωθ' ἀπειλεῖν. Summo jure. Nam non solent poëtae N. ἐφελευσικῶς uti, si apostrophos commode adhiberi possit. frustranea igitur ibi Pavonina. mox plura de hac re.

P. 100. Οἰκτρότατ' ἐστὶ πένθος ὅττι γήρας ὀδῶ.

quia apud Stobaeum legitur ὅττι γήρας ὀδῶ: nec vero simile est a Comico adhibitam vocem ὀδῶς pro ὀδῶς. quae tamen Sophocli usurpata dicitur, Celeb. Bentlejus. proponit conjecturam sane ἀδελφικὸν δυνευμένω: nempe Menandrum interposuisse Hexametrum Iambis. modeste tamen: addit enim; *Sed de hoc, ut quisque vult, censeat.* non dignus igitur Vir tantus, cui ab hoc abjectissimo homine ita scurriliter illudatur, praecipue cum res exemplo non careat, ut obmetrum dispar versus sit interpositus. vid. Hephaest. p. 9. ubi ob vocem Ἀλκιβιάδης Iambus pro Pentametro ponitur in Elegiaco carmine.

Q 4

P. 108.

P. 108. Ἀνθρώπ pro ἀνθρώπῳ in Menandro nobis sua auctoritate obtrudit. mox in Cod. quodam ὁπκαλῆθ pro ὁπκαλῆθε. sed hoc nihil juverit.

P. 110. & 111. & 123. Suum γὰρ rursus infercit. eadem pagina 110 nos docet, librarios pro ἡγομήφ antiquitus scripsisse compendiose ἡγῶ. ita compendia pro lubitu fingit. Vos testor, qui antiquas membranas versastis, unquamne hanc offendistis notam!

P. 123. Locum Euripidis apud Pollucem emendat. ubi ait „*doleo viri perspicacissimi Jungermannii vices, qui versum trucidavit & tautologiam admisit. nam illud φασγάνῳ bis repetitum.*“ Spectate aniculæ Inportunatē. jam Kuhnius ex Cod. in primo loco φασγάνῳ faceffere jusserat. potuerat igitur maledicam crisin omisisse homo truculentus. Cod. meus utroque loco agnoscit. & ἐξετέλεισεν. & κῶλε pro κολῶν. fragmentum hoc omissum sub hujus Tragoediae titulo a Barnesio: &, quod miror, etiam a Cantero.

P. 135. 136 & 137. Multa hic blaterat. at si quid in his sani, id Grotio omne & Bentlejo debetur, sine necessitate quoque τὸ τῆς γυναικῶν σῆμα, mutat in τὸ τῆς γυναικὸς σῆμα. Nam cur non illud sepulcrum aequè τῆς γυναικῶν quam τῆς γυναικὸς σῆμα vocaretur. monumentum enim illud plures feminas continebat. Quod deinde de ὀνησιφέρῳ adducit, Bentlejo subducit. Si ejus more cavillari vellem, contendere quoque possem frustra reprehendi Palaephathi interpretem, cum παῖδας vertit *filios*, & non *liberos* vel *filiās*. nam *fili*i comprehendunt *filiās*. certe errasset quoque, si *filiarum* vertisset, ut vult Noster,

P. 141. Rursus infeliciter sigla crepat. „*pro πά-
νῳ ipsa sententia exigit ἡμῖν. ipsa mutatio non adeo
difficilis, nam pro ἡμῖν scriptum fortasse αἰμῖν, unde
ἡστὰ γεγενῆσθαι enata.*“ vidistine aliquid puerilius? sci-
licet

licet αμιν. hinc παμιν. hinc πανι, hinc πάν & inde, nullo negotio, exit πάνυ. Sed sic ex *Pavus* facile fiat *Afinus* vel contra. non majori mutatione opus. ipse periculum fac, Pave.

P. 141. Ἐξείσιν δόποκλείειν, δόποθῆσκην ᾗ μὴ.

2, *Ante duas*, ait Bentlejus, *consonantes*, *quarum neutra liquida est*, *syllaba corripitur non potest*. *reponitur igitur*,
ἔξεις' δόποκλείειν.“

Ad haec mulionem audi. „*quae quid sibi velint*, *me hercule nescio*. *Nam versus sanus est* ἔ intemeratus. *pes primus Spondaeus* (vellem *Spondoeus* scripsisset. Sed *Spondaeus* per se vitiosum fatis. nam Σπονδαῖος scribitur Graece) *secundus Anapaestus*, *quem adamat Iambus* (tantum, ut quo rarius adhibeatur, eo melius Iambus sese habeat), *ut norunt ipsi pueri*. *an naenias cantat?* *Sed video video*, *quo haec pertinent*. ἔξειν bellatulus noster pro dactylo habet.“ Imo, Morio, Bentlejus non vocem ἔξει, sed δόποκλείειν respicit, in qua syllaba πο non potest corripitur ante κλ. & optime vir metri callentissimus, si quis alius, animadvertit Anapaestum in secunda sede retardare Iambum. quare, si qua licet, ille pes evitandus. Addidi supra p. 247. aliam rationem, nempe ubi apostrophos potest adhiberi, non subjungi N. ἐφελευσικὸν a poëtis. periculum facito in Aristophane, Aeschilo, Sophocle, Euripide. paucissima loca huic observationi adversantia invenies: ex quibus quoque quaedam corrupta sunt. Nisi malles calumniis lectorem ludificari, quam docere, potius difficultates solvisses, quae huic sententiae de non corripienda syllaba ante κλ moveri possent. nam quidam adducunt exempla hujus licentiae. ut in voce Δάκτυλος in Batrachom. vs. 45.

Ἄλλ' ὅττι λίπτορον ἰὼν ἄκρον δάκτυλον καταδάσσω.

Q. 5

sed

sed ubi amicus tuus Barneſſus edidit,

Ἄλλ' ὅτι λέκτρον ἰὼν καταδάκνω δάκτυλον ἄκρον.
qui tamen δάκτυλον, defendi poſſe male putat ex voce τέκνον. quae toto genere differt. Aucto-
rum Lipſienſium jam iſto nomine quoque notatus fuit
Noſter A. MDCCXI. p. 300. En verba ipſorum. „Sed
cum adſingit Phileleuithero ἔχειν eum pro δακτύλο ha-
buiſſe, quid ſibi velit, profeſſo nescimus.“ Qui tamen
ipſi errarunt p. 32. pace illorum dictum ſit, cum
ἔχειν ἂν ἀποκλείειν. Tribrachyn eſſe poſſe putarunt, & e-
mendationem Bentleji, ut ſupervacaneam, traduxerunt.

P. 142. Cum Bentlejo malim χράτερς pro ἢ ἐτέρς.
p. 143. rurfus mellitum γέ venditat.

P. 143. Τὸ κακὸν ἀφαιρεῖται, ἀγαθὸν ᾗ λαμβάνει.

Bentlejus recte.

Τὸ κακὸν ἀφαιρεῖ, τ' ἀγαθὸν ᾗ λαμβάνει.

& ſic Edit. Veneta. nam τὸ κακὸν deſiderat τ' ἀγαθόν.
Sed videor mihi hanc obſervationem etiam alio in
loco legiſſe.

P. 148. „Εὐθὺς eiecimus. *fors enata ſit ex prae-*
cedenti ᾧτο, vel quod nunc inter ſcribendum mihi inci-
dit, Amanuenſis forſitan, pro τηλικῶτον errore prope-
rantiſ calami ſcripſerat τηλικεῦθον, quod ſtatim anim-
advertens ille, antequam pergeret, more ſolemni ita
emendaverat τηλικεῦθον ᾧτον, iſta vero cum poſtea inci-
diſſent in Grammaticum, qui ſapiebat ſibi, (& ſibi obſer-
vabat) ſtatim perperam correctum τηλικῶτον εὐθὺς, quod
poſtea in libris propagatum.“ Ad puſiones, ad puſiones
cum frivolis tuis, Pave. non enim hic maſcule nugaris,
ſed plane infantiliter. At nos dudum totius hujus fu-
tiliſſimi libelli taedium cepit: quare hic pedem figi-
mus, non quod cetera probemus: vel forſitan aequa-
gra-

gravia errata non lateant. nam praeterquam quod omnes, ne tribus quidem exceptis, ejus emendationes sint audacissimae, contortissimae, & proinde inanes: in plerisque non adeo Clerico candide patrocinatur, quam Bentlejum scurriliter impugnat. Utinam autem egregio huic Britanno nobis non solum Comitorum, sed & Poëtarum omnium fragmenta inpertire libuisset. vel quoniam hoc vix jam sperandum, utinam alius quis illa colligendi laborem susciperet, & vel sic modo exhiberet, ut in libris nostris jacent: nisi qua Codices auxilio venirent. nam in his ingenio indulgere opus plenum est aleae, & parvae admodum frugis. Collectio Theodori Canteri, quae penes Virum mihi sanguine, animo & studiis conjunctissimum fervatur, in Tragicis & Comicis multi usus esse posset: imo his in partibus forte Eruditorum vota non male inpleverit: praecipue, si quae in hac literarum luce magis quam olim sunt exposita, iis a non inperita manu adjicerentur. Sed de his Muses viderint.

S E C T I O III.

AD Diatriben de alea processimus. atqui nescio, an plurimi me satis prudentem arbitraturi sint, qui parum imo nihil exercitatus in tesserarum calculorumque ludo, qualem me antea professus fui, tamen cum veterano & versuto, imo fraudulento hoc aleatore ludere instituam. Nam re vera in hac arte regnat, & alter est Curius, de quo Calvi elegans hendecasyllabus circumfertur,

Et talis Curius pereruditus.

est autem hic Quintus Curius, *notissimus aleator*, damnatusque postea, ut ait Pedianus Asconius; ne putes

tes me politissimum Pavunculum comparasse illi *incomitis Curio capillis*: hominem pacificum illi *utili tantum bellis viro*. Sed prologorum satis: nam ut sententiosus Magister noster, in praefatione, *lusus, ut alia quaevis ad voluptatem comparata, prologos non amat*. Igitur inspiciamus statim, quae propius ad ipsum Epigramma spectant, si forte post tam abundantem messem nobis superfuerit aliquod spicilegium. En epigramma, quale in Stephaniana Editione p. 86. jacet una cum versione Vincentii Obsopoei. Quod apertis verbis moneo: ne ut meam arrodere gestiat.

ἈΓΑΘΙΟΤ Σχολαστικῆ εἰς τὰ λυτὰ Ζήνων ⑤
Βασιλῆως.

Οὐπδαιοὶ μερόπων, εἰ καὶ μέγα ῥέζομεν ἔργον,
Οὕτω ⑤ εἰς μνήμην δὴρὶν ἐπερχόμεθα.

Οἱ δὲ ἀγαθοὶ, καὶ μὴ μὴδὲν, ἀναπνεύσωσι τὴν μῆνον,
Ὡς Δίβυς εἶπεν ἀνῆρ, τὰτ' ἀδάμαντ' ἰμείν.

5. Δῆπτε γὰρ Ζήνωνα πολιοῦχον Βασιλῆα

Παίγειον ἀφράτων ὀκπλέοντα κύβαν,

Τοίη περικλόπυκλ' ⑤ ἔλεν θῆσις, εὐτ' ἄπὸ λευκῆ

Τῆ καὶ ἐπαθιδίλῳ εἰς ὁδὸν ἐρχομένη.

Ἐπὶ δὲ μὲν ἕκλος ἔχεν, μίαν εἰνάτος. αὐτὰρ ὁ σῆμμος,

10. Διοτὰς ἀμφίεπων, ἴσ' ⑤ ἔλεν δεκάτῳ.

Ὅς τὴν πύλιν μὲν σῆμμον, ἔχεν δύο. μενάδα δ' ἄλλῳ,

Ψῆφον τὴν πυμάτῳ, ἀμφιέπισκε Δίβ' ⑤.

Ἀλλὰ μέλας διοτὰς μὲν ἐν ὀγδοάτῳ λίπε χάριν,

Καὶ πῶτας ἐπίρας εἰς θῆσιν ἐνδεκάτης.

15. Ἀμφὶ δυωδέκατον τὴν διέπειπον εἰκαλοὶ ἄλλαι,

Καὶ τρισκαιδεκάτῳ ψῆφ' ⑤ ἕκατο μία.

Δίζυγας Ἀνίγονον διεχόμεον. ἀλλὰ καὶ αὐτῷ

Ἰσ' ⑤ ἔμμενε τύπ' ⑤ πεντηκαιδεκάτῳ,

Ὅκ.

- Ὀκλίω καὶ δεκάτῳ παρρημοίῳ· εἰσὶ δὲ ἄλλαι
 20. Εἶχεν διχθαδίας τίτραϊ· ἔκ πυμάτε.
 Ἀυτὰρ ἀναξ λευκοῖο λαχὼν σημήϊα πρῶτῃ,
 Καὶ πλὴν ἰσομένῳ ἔνοϊον παγίδα,
 Τριχθαδίας ἀδέκητα βαλὼν ψηφίδας ἀρᾶμυ
 Πύργῳ δρεπὶς κλίμακι κευθομένῳ,
 25 Δοιὰ δὲ ἐξ ἧς πέντε κατήρα· αὐτίκα δὲ ἐκλῶ
 Ἄζυγας εἶχεν ὅλας πρῶτῃ μελεζομένας.
 Τάυλῳ φεύγει πάντες, ἐπεὶ δὲ κέρειον αὐτὸς
 Κείνης τὰς ἀλόγους ἔχ' ὑπάλυξε τύχας.

O nullius pretii homines, etiamsi magnum opus fecerimus, nullius ad memoriam diu venimus. Boni autem, tametsi nihil, respirant solum. Sicut Lybicus dixit vir, hoc adamanti manet. Aliquando enim Zenonem civitatis patronum regem lulum inexcogitatis perficientem tabulis talis artificiosa coepit positio, quando ab albo ad posteriorem viam veniente, septem quidem sextus tenet, unam nonus, sed ille summus duplices gubernans aequalis erat decimo. Qui autem est post summum, tenet duo. unitatem aliam calculum novissimum regebat albus. Sed niger duplices in octavo reliquit loco, et tot alias ad positionem decimae. Circa duodecimum autem conveniebant similes aliae. et decimo tertio calculus adiacebat unus. Disjuncti Antigonem exornabant. Sed et ipsi aequalis manebat figura quinto decimo, decimo octavo similis. insuper alias habebat duplices quartus ex novissimo. Sed Rex albi sortitus signa tali, et futurum non prospiciens laqueum, triplices inconsiderate jaciens calculos numero, pyrgi lignei scala occultata, duo et sex et quinque reduxit, statim autem octo disjunctas habebat totas ante divisas. Tabulam fugite omnes, quoniam et Rex ipse illius irrationales non evitavit fortunas.

Ita,

Ita, ut editur, Inscriptio in Cod. Pal. alius habet *εις τα λιτα*. quae verba nihil significant, ut placet erudit. Scaliger in Leet. Auson. II. C. 29. *εις ταυλαν*. Sed si ea vox restituenda, *εις ταβλαν* cum Salmasio, Huetio & aliis scribendum. ut vs. penultimo *ταβλιν*. ubi Pavo inapte *ταυλιν*. cum non modo Cod. Pal. sed tres quatuorve alii *ταβλιν* habent. de qua orthographia plura in sequentibus. Cum ita tamen *λυτα* & *λιτα* in antiquissimo Codice & in aliis constanter exhibeatur, & facilis sit cuique emendatio ex ipso Epigrammate, in quo *ταβλιν* occurrit, mendosum id esse crediderim *difficul*; (quid subrides, Pave, ad Varronianum meum *difficul*? an illud magis Osciū putas quam tuum Pacuvianum *facul*? pag. 18) Ergo forte vox *τα λιτα*, *Dissoluta* sensu conveniat cum vs. 26.

Ἀζυγας ἔχεν ὅλας πρὸς μετ' ἑμὲ.

ut *ἄζυξ* & *λυτὰ* idem significant. judicent eruditi: & inter hos ultimus Pavo: inter milites calo.

Vs. 1. Cod. Pal. *ῥέξαμεν*, quam lectionem non est ut spernamus

Vs. 7. Cod. *θῆτις*. nullius frugi.

Vs. 8. *Ὀπιθιδίην*. ejusdem commatis videtur. nisi scribas *ὀπιθιδίην*. ut *τετραδικὴ* & alia. alii *ἐπιθιδίην*. proditam lectionem optimam habeo.

Ibid. *Διατὰς ἀμφίπουν σάμμα*, & mox *Δίβου ἀμφίπουν μενάδα*. en nardum ex Pavonis myrothecio. *ἢ Hesychio in Lexico, ἀμφίπουν, πείχυντα, ἀμφίπουν, πείχυντα.* quasi cum millies istud vocabulum occurrat, ejus significatio ex hac Hesychii glossa, sic satis vaga, declarari vel posset vel opus haberet. quin non videt, ultimam glossam laborare leviter, & scribendum esse *ἀμφιῖπον*. *πείχυντα*: nam respicit ad Homeri loca, ubi *τμήσι ἀμφίπουν* dividitur. alioquin scribendum *ἀμφίπουν*. *πείχυντα*. nihil autem

tem hic aliud significat, quam ἀρχολῆδης. occupatum esse circa aliquid. detineri in aliqua re. curare aliquid. habere. possidere. σῦμμαⓈ διασῶς ἀμφιέπει. curat duos: id est, occupatur a duobus.

Vs. 10. Cod. ὅσε πέλδ. non adeo rejectitium.

Vs. 13. Ἐν ὀγδοάτῳ λίπε χῶρῳ. Cod. χῶρῳ. supra scripto eadem manu χῶρῳ. quod unice verum.

Vs. 14. Ἐνδεκάτῳ Palat. & alii Codd. ut legi debere *pueri vident*. & vidit post alios Pavus, qui praeterea conjicit ἐνδεκάτῳ. quam suspicionem suffuratus Th. Hydlio in Nerdiludio. §. VI. p. 45.

Vs. 18. in Cod. Pal. scribitur πέντ' ὅτ' καὶ δεκάτῳ.

Vs. 19. Pavus. ,, ἐκλῳ καὶ δεκάτῳ *scribendum absque dubio. nam hic peccat omnium librorum scriptura.* At, Pave, hic locus unus ostendit satis, te nihil in toto hoc ludo vidisse. nam debebas epigramma liquide explicare, ut se habebat, praecipue in numeris: in quibus omnis difficultas. quod cum non potueris, omnia quae conscribillaſti, tua sunt commenta, non descriptio Zenoniani ludi. Quid quod hic versus & alio vitio laborat, a te non animadverso, & quod tamen totam rem incertam reddit. Quid enim? τύπⓈ παρομοιⓈ, ἐκλωκαὶ δεκάτῳ. Sonat, *typus sive calculorum numerus cum decimo octavo fere, non plane idem erat.* nam παρομοιⓈ significat *non plane, sed aliquo modo similis.* si legas πανομοιⓈ, huic difficultati occurreris. & id adfertur ex epigrammate. quin varia scriptura talis nescio ubi καίται. imo plus dicam! quod tu substituis, eo sensu, est barbarum. nam ἐκλω καὶ δεκάτῳ non significabit *sexto decimo loco.* sed *sexto loco & decimo loco.* dicendum ἐκλωκαὶ δεκάτῳ. quis umquam ὀγδοⓈ καὶ δέκαλⓈ pro ὀκταῶ decimo dixit! Nempe Agathias cum Latinis loqui cogetur, ut Grammatistam in utraque lingua barbarum

rum ratio non fugiat. nisi igitur ostenderis recte dici ἐν τῷ δέκατῷ pro *decimo sexto*, ut dicitur εἰσὸς πρῶτῳ & εἰσὸς δευτέρῳ vel εἰσὸς ἐν πρῶτῳ. δευτέρῳ & εἰσὸς. *vigessimus unus. vigessimus secundus.* totam tuam machinam sua sponte corruiere quivis Lector, qui non plane est oculis captus, videt.

Vs. 21. Adfertur nescio unde τυχὼν pro λαχὼν. non probarim.

Vs. 22. In magnis angustiis versatur Pavo. nam conatur explicare de positu calculorum *jam facto. jam praesentis. de calculis jam datis.* at agi de θύρα ἰσομενῆ: de positura calculorum *adhuc efficienda* per ultimum illum jactum mox memorandum, de *dan-dis adhuc* calculis, ipsa verba indicant. quibus credendum, non contortis expositionibus Grammaticastri. vertit. *non multum curabat.* imo vertendum. *non sciens.* ut futura nescire solemus. ipse mox tamen sentit τὸ ἰσομενῆ sibi ob stare, & ideo nescio quid tricatur. mox rursus non minus inepte ἀδόκητῶ ait *arctius cohaerere* cum ἡ νόων. imo cohaeret cum vocibus βαλὼν & κατήγαγε. cum sequentibus, non cum superioribus.

Vs. 25. Mire hic quoque agitur. cum enim ex apertissimis verbis quisque colligat facile, ultimum & decretorium hunc fuisse jactum, & sic finitum fuisse lusum, ille fingit αὐτίκα hic significare *post aliquam moram.* at omnes adhuc credidimus αὐτίκα *statim* significare, & *morae* contrarium esse. imo audet post hunc jactum alios fingere. ait p. 23. *isti sex duobus quinque & sex tesserarum punctis non poterant dissolvi, in quamcunque partem te vertas . . . quare αὐτίκα hic moram aliquam requirit, & jactum designatum non respicit solum, sed sequentes etiam alios, quos sciens omisit poeta.* crederes ludenti Imperatori tesseras ministrasse, ita fidenter loquitur. sed qui talia

com-

comminisci cogitur, ut hypothesin suam stabiliat, delirare tuto credere possumus.

Vs. 26. Hunc explicat Pavo pagg. 12 & 22. Ista percurrenti suspiciuncula mihi nata est de voce *ΛΥΤΑ* p. 252. a me prodita. Eadem Pavoni serius etiam orta, & proinde destitit edita pag. penultima suae diatribes, me latuit. ad dominum primum tamen, fas est, postliminio redeat. quod si ille in fronte libelli de Epigrammatis Titulo, ut oportuerat, egisset, non in ipsa calce: nulla controversia esset mota.

Vs. ultimo quibusdam lectum fuit *χέρας* pro *τύχας*. Nescio an e Codd. quod si ita: statuere cogeremur a Graecis quoque vocem *χερ* pro *jacu*, ut a Latinis *manus*, usurpatam. de qua significatione *manus* consulantur docti Interpretes Suetonii in Aug. C. LXXI. *Si quas manus remis*. plura alia, quae animadverti potuerant: etiam alias quasdam *διπλογλας* e Codd. tangere hic nolui.

At video me versiculos transfiliisse vel maxime vexatos, nempe vigesimum tertium & quartum. Verum antequam Criticum in hos agamus, prius interpretis munere fungemur.

Διεγρεῖ πύργῳ· turris lignea. Πύργῳ dictus, quia *turriculae* erat similis. vocatur quoque *Μόδι* ab Isaacio Porphyrogenneta in Var. Lect. Rutgerfii p. 513. vide quoque Du Cangii Gl. Gr. & Hydium §. V. p. 28. vocatur quoque *urna* in epigrammate Salmasio laudata ad Vopiscum p. 744. ex his de forma externa quodammodo constiterit. interiora, ut facile percipimus, erant excavata: sed non omnino cava: verum gradibus & anfractibus intercisâ, ut injectae tesserae non statim effunderentur in alvei fundum, sed subsultarent saepe, dum in supercilia ista iniqua, in gradus illos inciderent. inde

R

in

in nostro epigrammate *interior pars* vocatur *αλμαξ*.
 in epigrammate Salinasiano *interni gradus*.

*In parte alveoli pyrgus, velut urna, resedit,
 Qui vomit internis tesserulas gradibus.*

utebantur autem hoc pyrgo, ne fraus in iactandis
 tesseris adhiberi posset.

Ex tota autem hac descriptione Pyrgi patet satis
 probabiliter pyrgum non fuisse agitaturnam id non
 opus. quia structura interna talis erat, ut tesseræ va-
 rio motu necessario evolverentur in tabulam. collo-
 cabatur autem in medio vel latere tabulae. in *parte*
alveoli dicit epigramma Latinum, & favet Schema,
 cujus meminit Valesius. In medium protrahi solitum
 fuisse indicat locus Diphili mox laudandus apud Har-
 pocrationem. erant enim tabulae lusoriae grandiores.
 Plin. Lib. XXXVII. C. 2. *alvei*, meminit, *lati pe-*
des tres, longi pedes quatuor. ubi Harduinus *un damier*
ou un echiquier. in quibus lusibus nescio qui usus
tesserarum, quæ ibi tamen una memorantur.

Praeter pyrgum etiam erat aliud vas, quo uteban-
 tur in iactu tesserarum: quod vocabatur *ψυφοβόλον*.
 quodque Isaacio loco laudato, Cedreno p. 103. &
 Suidæ in *τάβλα* & Joanni Antiocheno sive Malalæ
 p. 129. memoratur. *Fritillus* a Latinis dicitur. di-
 versum a Pyrgo fuisse docet Valesius. *Et pistorum in*
veteri Kalendario a Sirmondo visam testatur, ubi
aleator e fritillo in pyrgum mittebat tesseras. Pyrgus
autem in margine tabulae, turris formam habens. *Fri-*
tillus erat ex cornu, vel alia materia. hodie sæpe ex
 buxo. vocatur tamen etiam apud nos & alias gentes
 a cornu. nos caremus pyrgo, qui quiescebat. con-
 cutiebantur autem tesseræ in fritillo. unde Seneca in
 Apocolocyntosi Claudii.

*Vosque in primis
 Qui concusso*

*Magna parastis
 Lucra fritillo.*

Schol.

Schol. Juvenal. XIV. 5.

Parvoque eadem movet arma fritillo.

Fritillus *pyxis cornea*; ait: qui *simus* dicitur *Graece*: apud antiquos in cornu mittebant *tefferas*; *moventesque fundebant*. aut *fritillum pyrgum* dixit. „ Ubi notes distingui inter *fritillum* & *pyrgum*. Et *phimum* a *fritillo* diversum non statui a Scholiasta. primum bene: an alterum recte; dubito.

Erat praeterea aliud instrumentum, quod *pyrgo*; *Turriculae*, inponebatur, & dicebatur *φίμος*, *κημός*, *ἥθμος*. *infundibula* erant. & usus eorum etiam in *urnis judicialibus* apud Graecos. *φίμος* proprie *capus capistrum*: unde *φίμην*. item *κημός*. *camus*, *capistrum*. unde *κημῆν*. *ἥθμος* erat proprie *colus*. *infundibulum*. porro ejusdem usus fuisse *κημὸν* & *ἥθμὸν* patet auctoritate Hesychii & Schol. Aristophanis, quos advocat Casaubonus ad Athenaeum Lib. X. Cap. XVIII. qui docet utroque *κρημὸν* *infundibulum* vocatum, quo calculi in *κάδον* vel *καδίσκον* fundebantur. Harpocratio autem dicit *φίμος ὁ καλέμενος κημός*. ας *κημοὶ* una & *φίμοι* inter *κυβεληκά σκεῦα* memorantur Polluci L. VII. §. 204. *φίμῃ* quoque facit mentionem Diphilus. *ἔλκεῖς μέσον τῷ φημὸν, ὡς ἀνὲρ ἐμβάλη*. ubi mihi *pars turriculae* est, quae pro *tota turre* poni videtur. *Phimum* igitur *κημὸν*, *ἥθμὸν* ita eadem esse instrumenta apertum est. at diversa esse a *fritillo* vel inde patet, quia *fritillus* erat solidus ab una parte: cetera instrumenta pertusa erant. inde apud Senecam *Aeacus jubet Claudium alea ludere pertuso fritillo*. vide finem Apocolocyntoseos. inde etiam patet diversum a *Pyrgo* fuisse.

In re hac obscura praemittenda duxi, quae ipse de his censerem, eruditis observationibus Salmasii,

Valesii & Hydii aliorumque subnixus. nam ad haec licet multa blateret, ne unam quidem literam addidit eruditae lectionis Pavo. hocine expectandum ab homine, qui dedita opera de his rebus scripsit? Sed videamus jam versiculos nostros. Haec cum Salmasius omnium optime sciret: nempe pyrgum & ἡθμόν, sive infundibulum illud esse diversas res, in horum versuum primo tentavit emendationem hac observatione subsultam. nam animadverterat quoque in fine ejus legi nullo sensu ψηφίδας ἀριθμῶν. quod quid significet, nemo explicarit. nisi cum Pavone p. 12. ineptire velimus, & ἀριθμῶν numerorum calculos interpretari, calculos quibus inscripti sunt numeri, quorum nusu instituendus est ludus. ad discrimen calculorum, qui de loco in locum movebantur. Sed Graecum puto Pavoninum, ψηφίδες ἀριθμῶν pro ψηφίδες ἀριθμητικαὶ vel ἀριθμὸς ἔχουσαι. nam si id jam Graecum esset, non tesseras significaret: sed calculos, quibus numerabant olim, quos calculos *Legpenningen* vocarunt Majores nostri. Obsopoeus vertit *numero*. sed ostendendum Graecos τρεῖς ἀριθμῶν dixisse. *tres numero*. id enim cum volunt efferunt τρεῖς ἀριθμὸν. quare Th. Hydus in *Histor. Nerdiludii* §. VI. p. 45. melius legi putat ἀριθμῶν. his igitur animadversis Salmasius pag. 756. ex conjectura, ut ipse ait, hunc locum emendavit hunc in modum.

Τετραδίας ἀδίκητα βαλὼν ψηφίδας αἰπ' ἡθμῶν
Πύργῳ δεξαμένη κλίμακι κευθομένηας.

ab ἡθμῶν εἰς πύργον dejecit. at quid ad haec Pavo?
,, p. 90. illum ἡθμόν vocans *obscenum infundibulum*,
faceffat, *faceffat*, jubet, quippe aeternis tenebris dignum. & p. 87. *Nam tale vasculum nemo memorat inter auctores antiquos, nemo, hercule, nemo. in loco*
tamen

tamen Agathiae reperire potuit Salmasius, legendo. ἀπ' ἡθμῶ, pro eo quod omnes libri constanter praesentunt, ἀειθμῶ. &c

Verba inania haec omnia. nam instrumentum diversum a pyrgo memorari aperte videmus a Sch. Juvenalis, & ἡθμῶν diversum a πύργῳ, ut ἀκαδίσκῳ. Videmus quoque aperte distingui ab Isaacio & aliis τὸ ψηφισβόλον ἢ τὸ πύργον αὐτὸν Si ille ista loca incrustet (quamvis Scholiaften Juvenalis non tangat) hoc nihil ad Salmasium, qui certe tum non somniare poterat, temerarium adeo Grammatistam post seculum oriturum, qui loca sana haec corrumpere. At quod dicat, *omnes libros ita constanter praesferre*: rursus egregio documento est, quam aptus sit Anthologiae edendae. egregio documento est, quam levibus argumentis saepe inductus falsissima adfirmet. nam tantum abest, ut in hanc lectionem omnes libri consentiant, ut optima illa Palatina membrana, quae una non instar omnium est, sed multis parasangis post se relinquit omnes libros, qui adhuc eruditissimae innotuerunt, non modo longe diversam, sed tantum non Salmasianam lectionem exhibeat. at forte fidem mihi abrogabit, ut Valesio & Sirmondo, quando testati sunt de viro tesseras infundente e fritillo in pyrgum! at sic res se tamen habet. me miserum, ut os istud distorquet!

Τηνεισμῶ ὡς εἶπεν δυσίν περὶ ἀχθόμῳ φῶς.

Quid infelicem cruciemus porro! en lectionem Palatinam.

Τετραχθῆας ἀδίκητε βαλὼν ψηφάδα γὰρ ἰοθμῶ.

totidem punctis ita a me ibi lectum. imo sic ibi quoque

R 3

que legit ipse Salmasius, ut mihi ex ejus collatione patuit. Jam quantum abít $\iota\omega\mu\tilde{\alpha}$ ab $\eta\theta\mu\tilde{\alpha}$? nam per $\iota\omega\alpha\kappa\iota\sigma\mu\acute{\alpha}\nu$ [qui jam octavo seculo, quo vel sequenti codicem scriptum puto, ingruerat frequens] $\iota\omega\mu\tilde{\alpha}$ pro $\eta\theta\mu\tilde{\alpha}$ scriptum, & id pro $\eta\theta\mu\tilde{\alpha}$. Saepe autem haec permutatio $\tilde{\iota}\omega\alpha$ & $\tilde{\eta}\theta$ in ipso hoc Codice occurrit. imo in ipso hoc epigrammate. ibi enim scribitur contrario vitio $\pi\omicron\kappa\iota\lambda\acute{\eta}\tau\epsilon\upsilon\chi\theta$. p. 89. exhibet $\pi\eta\delta\acute{\upsilon}\epsilon\iota$ pro $\pi\iota\delta\acute{\upsilon}\delta\iota$. Sed forte hic locus cavillanti faverit. p. 96. igitur scribit, $\alpha\tilde{\iota}\theta\epsilon\lambda\epsilon\iota$ pro $\alpha\tilde{\iota}\theta\epsilon\lambda\omega$. nisi & $\alpha\tilde{\iota}\theta\epsilon\lambda\epsilon\iota$ invenerit Pavus, ut $\delta\epsilon\epsilon\lambda\epsilon\iota$ pro $\delta\epsilon\epsilon\lambda\eta$ in Aristaeneto L. II. Ep. 2. haec satis ad fidem Sirmondi Valesiique, & emendationem Salmasii vindicandam. quae si adhuc alicui videatur incertior, legatur $\alpha\epsilon\lambda\theta\mu\acute{\omega}$ vel potius $\alpha\epsilon\lambda\theta\mu\acute{\omicron}\nu$. quamvis mihi versus fulciendi causa ista vox modo adjecta videretur. Porro ad versum secundum Pavus p. 12. ait. „pro $\kappa\epsilon\upsilon\theta\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\iota\omega$ legendum esse $\kappa\epsilon\upsilon\theta\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\varsigma$, puer decennis viderit. nam praeter $\Psi\eta\phi\acute{\iota}\delta\alpha\varsigma$ non est vox alia, quam participium $\kappa\epsilon\upsilon\theta\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\varsigma$ commode respicere potest.“ hanc emendationem tacite Salmasio sublegisse non contentus, addit praeterea *pueri vident*. at quamvis haec lectio antea Scaligero, Salmasio, Hydio, & nunc Pavoni (quod tamen apud me nullius ponderis esset) placuerit, ea procul dubio falsa est: & omnium Codd. revocanda est. $\kappa\epsilon\upsilon\theta\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$. $\kappa\lambda\acute{\iota}\mu\alpha\tilde{\alpha}\xi$ $\kappa\epsilon\upsilon\theta\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$. quia scala non videbatur, quae erat *occultata*, ut Obsopoeus. unde in Epigrammate Latino

Qui vomit internis tesserulas gradibus.

$\kappa\lambda\acute{\iota}\mu\alpha\tilde{\alpha}\xi$ $\kappa\epsilon\upsilon\theta\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$ non potest aptius reddi, quam per *gradus internos: scalam internam.*

Atque ita ad ipsum epigramma profigatis, quae de $\Psi\eta\phi\omicron\beta\acute{\iota}\lambda\omega$ a p. 87 & ad 94 disputavit stolidissime: imo subductis plurimis hypothese fulcris, cui systema ludicrum inaedificaverat nugacissime: ipsum libellum

bellum saltuatim percurreremus. nam facile jam dissiabimus uno spiritu, si quid ineptiarum ibi nota nostra dignari velimus. est enim argumentum levissimum a levissimo homine leviter admodum explicatum.

S E C T I O IV.

Indignatur Hadrianus Junius L. II. Animadversorum C. IV. quosdam scribentes post Erasimum de talorum & tesserarum ratione, *gloriolae aliquid adfuisse: cum tamen Erasmi dictis vix tria quatuorve auctorum testimonia adsuissent.* Quam non Pavoni succenderet Nostro Vir egregius, qui post ipsum, Erasmus, Casaubonum, Meursium, Souterium, Salmasium, Valesium, Senftlebiū & alios scribens de alea veterum *alios nihil vidisse in his adseveret, & si non omnia, saltem pleraque se primo gnaviter detexisse gloriatur,* (p. 33.) cum tamen illorum dictis, ne unum quidem, nedum tria vel quatuor auctorum testimonia adsuerit. id enim adfirmare non dubito, in toto libello non unum laudari veteris scriptoris locum, ad ludum aleae facientem, qui non fuerit jam in medium prolatus ab uno pluribusve horum: cum tamen nulla in literis materia ita exhausta sit, ut non aliquid novi adponi possit ab eo, qui thesauros antiquos bene excusserit. Gloriabitur tamen forsā, saltem explicationem Ludi Zenoniani suam esse. Atqui, praeterquam quod justissima dubitandi causa sit, an illam methodum assecutus fuerit, propter illa, quae de numero XVIII in XVI mutando: de contorta vocis *αὐτίκα* interpretatione, & propter alia a nobis observata & observanda: ista gloriola, siqua sit, potius debita esset Claudio Salmasio: qui re vera, si non omnia, saltem plurima hic primus vidit. nec mirum tamen,

men, si nanus, Gigantis humeris inpositus, aliquanto longius prospiciat. nam, Pave, tuam fidem, quid tu hic vidisti, quod Salmasius non vidit. ille p. 754. claris verbis ait, *Agathiam belle Triétracum antiquum in epigrammate antiquo descripsisse*: tu nobis persuadere contendis esse notissimum apud nos ludum *Toccadille*. Credemusne tam infecundum Salmasii ingenium fuisse, ut si nugax argumentum porro exsequi ipsi placuisset, speciosioribus & maioris doctrinae adparatu fulgentibus rationibus nequisset vero similibus Lectori reddere, Zenonem lusisse *Triétracum*, quam tu valuisti nos convincere, ut *Toccadillo* vacasse credamus Imperatorem?

Quid porro alicujus frugis observas de vocibus Διβθ, Ἀντίγονθ, de τετάρτῳ ἐν πυμάτῃ loco: quod non Salmasius observavit pag. 753. & vicinis? nam Ἀντίγονθ ait decimum quartum locum obtinere, & ei oppositum esse Διβθ. ait, ἡ τέταρτον ἐν πυμάτῃ esse *vigesimum*. & tu ita. Sed longum esset singula comparare.

P. 27. Multis refellis explicationem Salmasii de vocibus *adunatus* & Μονόχωρθ, qui contenderat eum μονόχωρον & *adunatum* dici, cui unus modo calculus *supererat*. tu doces, *ad locum* unice respici. in eo non erras, laudemque ex parte tibi deberi fatemur: sed primus hoc dixit Du Cangius in Gl. qui perspicue ait. *Adunatus μονόχωρθ. de locis in alveo seu tabula lusoria.* verum adfirmas porro eum, qui omnes calculos amiserat, dici μονόψηφον. At cum auctoritatem hujus dicti adduxeris, credemus. eousque commentitia res & vox haec in ea significatione erit nobis.

P. 28. Ais, *eaedem Glassae alio loco per bene adunatus*, ἡρεοισμένθ. glossae Labbaei habent eodem loco: sed ex diversis glossis. Sed forte haberi innuis
in

in gr. gl. Labbaei. scribendum igitur fuerat *ἡ δὲ ποίησις*. *adunatus*.

P. 32. Ait aleo. *Quo facto Imperator infelicissimus tandem jecit tria, quatuor & quinque: quorum numerorum, cum ne unum quidem praestare posset, ad incitas redactus, adversarium agnoscere debuit superiore, & lusus hoc jactu finitus est plane.*

Ego duo, sex & quinque ultimum jactum fuisse credebam. cui accedemus, Agathiae an Pavoni? qui hic plane abit ab auctore suo: & jactus fingit, quos numquam in hoc lusu Zeno jecit. quid dicemus? nisi Pavonis lusum tantum a Zenoniano distare,

Quantum Hypanis Veneto distat ab Eridano.

P. 38. Quae differit de loco calculorum; utrum in ludo an extra ludum constiterint, incertissima sunt: & totum ludum incertum reddunt. quae autem ex istis ratiociniis deducit & concludit, nihil quoque certi habent. nam eodem jure negarim, quo ille adfirmarit. nullam enim auctoritatem adducit. argumenta autem omnia, ut dicunt Logici, sunt *Petitiones principii*. Cum vero videat, vix credulos ipsi fore Lectores, p. 39. jurejurando fidem adquirere conatur. ait enim, *dejerare ausim locum secundum partis Abaci superioris, Δίσκου fuisse dictum*. Sed, Lector, non credendum est Pavoni, moneo, quando ita simpliciter jurat. Si adjecisset *mehercule*, vel *Di me perdant*, tum aliquam fidem posses habuisse: quamvis & sic juratus saepe non dejeret, sed pejeret.

P. 40. De origine vocis *ἀντίγων* mira habet. non enim vult hic respici aliquem Regem Macedoniae Antigonum, quemadmodum jactus *Alexander* in talis dicitur: cui Sensitibus oppositum putat jactum *Δαμῖν* Hesychio memoratum. vide Thef. Gron. T. VII.

p. 1156. Sed fingit componi ex ἀντὶ & ῥήσις, & idem esse cum ἀντὶρῆς. & ideo ἀντίγονον vel ἀντὶρῆν, nam ita dictum unquam fuisse auctoritate Pavonina credendum, vocari, qui erat ἀντὶ ἑ Δίβου. Δίβου in secundo loco Lateris dextri superioris. Ἀντίγονου in secundo loco lateris dextri inferioris. tenes vim vocis Ἀντίγονου. „ Nonne ipsa vox Ἀντίγονου, ait, id jubet manifesto, ita ego sentio, ita omnes sentire debent, qui paulo sunt perspicaciores. Atqui ego ajo & omnes, qui sensum communem habent, ita sentient, nugax hoc omne esse commentum, ubi enim ἀντὶρῆς invenisti? unde didicisti significare *oppositum* alicui ex obliquo. nam non e regione quidem Δίβου & Ἀντίγονου, etiam secundum te ipsum, sibi opponuntur. Ἀντίχουρῶ tale quid significare posset: si id vocabulum daretur, vel ἀντίχοιχῶ vel ἀντίτηχῶ.

P. 41. Non minus nugacia de voce Δίβου. nam cum Salmasius Δίβου Latinam esse vocem, & Romanum Imperatorem designare docuisset: reputans homines ludendo ita Macedonem regem & Romanum quasi Regem opposuisse. Pavo hoc commentum explodit. quia stultum foret mortuum Imperatorem Romanum opposuisse Antigono vegeto viventique. Quasi vero levissimum hominum genus aleatores, ita ad rationis normam nonina imposuissent jactibus tesserarum & talorum, vel similibus ludicris rebus. quamvis Pavo summa quaevis a lepore aleatorum exspectare videtur p. 184. Quid si ego contendam, lepida corcula Julium Caesarem Antigono opposuisse: & quia ille vulgo Divus audiebat per excellentiam, ita, brevitatis quoque studio, dixisse: securos, an umbrae Antigoni & Divi Caesaris inter se bellum an pacem foverent.

Sed quid ipse de voce Δίβου? ait significare ἰσπός. at

at quis unquam talia fando audivit? ego Divum significare putaram vel *Deum*, vel *ex Deo ortum*, vel *in Deos post mortem relatum*. *sacrum & divum* idem esse numquam didici. at cur *sacer & divus* hic locus dictus? „*propter insignem existimationem, quam apud omnes lutores in arte principes* (quorum scientiae & gloriae heres ex asse Pavo) *habebat, & commoda quae procurare poterat, egregia. & eodem modo ἡ ἱερεὺς γερμῆν in ludo Palamedeo, non vidi magis. at dic Pavo, cur non ἱερόν χώρον vocarunt: imo cur non utrumque locum (Divum & Antigonum) ἱερεὺς χώρος nomine insignierunt? cur vocem Latinam Graeci adsciverunt? vel si hoc placuit, cur non & pro Antigonus Latina voce usi sunt? Misellius quippe Divus & Divinus pro eodem habet. miror tamen hoc argumentum non protulisse, & probasse ex nescio quibus auctoribus. Nam ἱερόν νόσον potuisset contendisse eadem ratione dici: qui morbus Latinis non modo *major*, sed etiam *divinus* vocatur. Sed non sufficit forte *Divus* significare *Divinus*. debet ἱερός *sacer* significare. atqui illud idoneo aliquo Scriptore vel glossatore probandum. utinam Philoxenum, vel Cyrillum, vel aliquem similem excitare e mortuis posset, qui tale quid scriberet. nam hominibus istis fides omni modo habenda est. at ἀεὶ παρὸν, φασί, τὸ θηζήτω τὰ ἱερῆ;*

P. 43. enim lego his meis oculis. „Δίβη igitur ὁ ἱερός, ὁ θεός, ὁ ἐν θεῷ, ut vox Latina exponitur in Labbaei glossis.“ Digitum labellis inpono (ut Pavo ait de roseis illis suis labellis in Calabro L. XIII. 245) & ne hircere volo vel audeo. *Divus* in gl. Labbaei exponitur ἱερός! hoc sufficit. victus manus do. utinam tamen amicus meus, cui commodavi istas glossas, non tam importune librum diutius praestituto detineret: ut inspicere possem, annon & aliis

locis

locis haec egregia glossa confirmaretur. Puer, puer, quis pulsat fores? ausculta statim. Bajulus librum adportans. Huc adfero illico. Commodiorem adventum, tempus non vidi sunt ipsae illae glossulae. En literam D. p. 59. *Divi θεοί.* p. 60. *Divos θεούς, ἡμιθεούς. Divum θεόν. (divūm) θεόν.* ha! ha! glossulam nostram inveni. *Divus.* quid! *Divus.* *θεός, ὁ ἐκ θεῶ. c. θεός. o. adhuc video Divus, διὸς υἱὸς ἡγεκλής.* & praeterea nihil neque divorum neque divarum. quid hoc. an incantavit me Pavus, ut ne doctas glossulas legere possim, & sibi vocem *θεός* soli observavit, ut nemo postea observare eam possit? Quid dicam nescio. imo scio. pessima fide pessimum hominem in suam rem hic finxisse glossam, quae numquam existit, vel existabit. En facinus vere quantum in literis committi potest! En flagitium incomparabile, non viro erudito tantum, sed viro ingenuo omnino indignum! nonne tibi dixi, Lector, fidem hominis esse, qualis ejus eruditio? nonne praefatus fui, Lector, mihi cum fraudulentō aleatore rem esse? & Graeculus hic sine praede vel pignore passim fidem haberi sibi postulabit!

Sequitur statim. *Ἀντίγονος ὁ ἀντάξιτος, ὁ ἀντίθετος.* ne glossam putes: vel saltem Pavoninam, id est fictam & falsam. ubi enim *Ἀντίγονος ἀντάξιτος* significare didicit? hoc emblema forte huc transtulit e commentario suo de *Nominibus propriis.* qui liber ubi prodierit, cedendum erit Beçano cum sua nungivendorum cohorte.

P. 44. 45. 46. Commenta Pavonina habentur, ex quibus ne unum quidem probare potest.

P. 47. De Antigoni jactus potestate, omnia ex porta eburnea, ita sim felix.

P. 48.

P. 48. 49. 50. Quae dicuntur, item somnia.

P. 51. Hic locus Hefychii torquetur.

Περα πεντάγραμμο καὶ κύβων βολάς.

Σοφοκλῆς Ναυπλίᾳ Πυρκαϊῇ, παρ' ὅσον πέντε γράμμασι
ἔπαιζον. Διὰφέρει ὃ περὶ αὐτῆς κυβείας. ἐν ἣ μὴ γὰρ τὰς κύβους
ἀναρρίπτουσιν. ἐν ᾧ τῇ περιείᾳ αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετα-
κινῶσι. Non placet Pavoni, ut in Palamedeo ludo tes-
seris nullus fuerit locus: & omnis res arti & dexte-
ritati lusoris permissa fuerit, non fortunae: nec cre-
dit ita se res habere testimonio unius hujus Gram-
matici. *“qui si ita locutus esset, omnium bipedum stu-
pidissimus fuisset, & linguam suam non intellexisset.*
p. 57. proinde locum emendat & legit pro αὐτὸ μόνον,
& νόμον. nam αὐτὸ & & ob compendia literarum
facile miscuerunt librarii. & νόμον ex praescripto. nam
ubi de alia sermo est, ipsa tesserarum imperia sic pul-
cre vocari possunt, & a viro Grammatico vocata sunt.
(id de quo ambigitur.) *Erunt, qui me audaciores*
(vix credo dari) *in isto Hefychii loco reposituri sint*
& βόλον. *“utraque conjectura amandanda est in Mor-
boniam. nam non unum Hefychium abrogare Pala-
medi ἢ κυβείαν. tesserarum ludum, & modo tribuere*
*calculorum inventionem, edoceri potes a docto Pol-
lucis Interprete L. IX. C. VII. §. 97. & Th. Hy-
dio Historia Aleae §. 11. p. 111. Suspectum tamen*
merito habet istud αὐτὸ μόνον. quare forte minima
mutatione, priscaque sententia legi posset αὐτονόμους
*vel αὐτονόμους. αὐτόνομοι ψῆφοι. quae reguntur, moven-
tur ad calculorum proprias leges: non ad arbitrium*
*numerosum in tesserais. Si Pavonissare vellem, adji-
cerem, correctionem hanc habere singulares Veneres*
& certiore esse illis, quae ad Sagram.

P. 54.

P. 54. „*Ne dubites Lector, audacter tibi adseveramus, calculos, qui sola arte moventur, & nihil metuendum habent a tesserarum arbitrio caeco; numquam apud Graecos dictos fuisse πεισῆς. qui aliter sentiunt, cedant mihi auctoris probati locum, herbam illis porrigam lubens.* An Pollux probatus Auctor est; Pave? ille loco laudato excludens tesseras, aperte dicit ψῆφοι μὴ εἶναι οἱ πεισῆς. Sed tu locum illum incrustas: uti alia quoque Eustathii & aliorum: qui eodem modo loquuntur. Grammaticum nostrum inde hoc decrevisse puto: quia πεισῆς τὸ πεισῆς, πεισῆς (ut J. Gronovius edidit in Herodoto) vel πεισῆς dicuntur. Sed longe audaciores ἀκυρολογίαι passim occurrunt. ψῆφοι & ψηφίδες proprie *calculi*: illi tamen pro κύβοις passim veniunt. cur non πεισῆς pro ψήφοις & aperte ita Hesychius πεισῆς. εἶτα ἐκάλειν τὰς ψήφους, αἷς ἐπαιζον. ut recte post Salmasium animadvertit Alex. Politus ad mox laudandum Eustathii locum, ubi multa constipavit huc facientia, sed quibus ad Eustathium carere potueramus. ut adeo, quod iste audacter asseveravit, ego timide adhuc credam: imo non credam omnino. nam non manifestius testimonium dari potest significationis ἧς πεισῆς *calculus*, exclusis κύβοις *tesseris*, quum hoc Herodoteum Lib. I. Cap. 94. ἐξευρεθῆναι δὴ ὅν τέτε καὶ τὸ κύβον, καὶ τὸ ἀσεργάλων, καὶ τὸ σφαίρης, καὶ τὸ ἄλλων πασῶν παιγνιέων, πλὴν πεισῶν. videsne πεισῆς separari a κύβοις, & significare *calculo- rum* ludum *sine tesseris*: qualis ludus *Dominarum* & *Scachorum* est? Sed istum locum etiam inquinat Harpyia Critica, dum πεισῆς non *calculos*, sed *calculos tesserarios* vertendum jubet. non tamen paremus imperio. Herodoti verba aliud jubent.

P. 58. Philostrati locum H. Junio L. II. Anim. C. 4. p. 356. vel Hydio subduxit.

P. 59.

P. 59. Eustath. II. B. p. 228.

Οὐ λιμὸν ἔτ' πὺνδ' ἀπῶσε, σὺν θειῷ
 εἰπὺν, χεῖρας π' ἀλατρίδας σφραγίσας
 ἔφειυρε, φλοίσβου μὲν κρητὴν καὶ κατὰ μέγαν,
 Πρωτὰς, κύβας π', περὶ πόντον ἀργίας ἀκ'.

φλοίσβου κρητὴν recte post Salmasium & alios observat non posse dici; & Hydium, qui *praeruptum maris* sive *ripam* interpretatus fuerat. p. 110. de Historia Aleae, *perquam inperite* fecisse ait. Claud. Salmasius κρητὸν emendat. quid Pavo! ille *τροπὴν*. quae suspicio exhibitari non mereretur, nisi barbara esset. praestat Salmasiana correctio. quae tamen in hanc epicrisin incurrit. „*An laborem adscripsit ipsis fluctibus ἔξ operam, quam navare debebant illi, vocavit φλοίσβου κρητὸν? id nimis certe ridiculum foret. ἔξ tamen sunt, qui virum eruditum ita sensisse putant. Sed illorum nugae non moror.*“ postea tamen interpretatur φλοίσβου κρητὸν. *laborem inpensum mari*, & secretum horrendum enunciat de σημασία παθηλικῇ hujus genitivi. praestitisset hanc φλυασίαν omisisse, & obviam locutionem, quoniam tamen in controversiam cadebat, exemplis illustrasse. An non legit apud Virgilium Aen. L. V. 617.

Taedet pelagi perferre laborem?

An cum Theocritus ait Idyll. II. 80.

ὣς δ' ἀπὸ γυμνασίου καλὸν πόνον ἀρετῇ λαμβάνει.

aliquis adeo fatuus erit, ut ipsius *Gymnasii laborem* intelligat, non *laborem in Gymnasio exercentium?* quid *pelagi metus, maris pericula!* an non unusquisque

quisque accipiet, *metus, pericula*, quae a mari injiciuntur, etsi non admonentur de σημασία παθητικῇ? quantum est sapere!

P. 61. Nova temeritatis & αἰμαθείας specimina dat in hoc Scholiastae loco ad Euripidis Orestem vs. 432. (quem suffuratus est interpreti ad Pollucem L. VII. §. 97.) ὁ δὲ Παλαμήδης ἀπελθὼν εἰς Τροίαν τὰ μέγιστα ᾄσῃσι τὴν ἰαληνικὴν τραγίαν. λιμοτῶντων δὲ ἐν Ἀυλίδι, καὶ οὐδὲ δὲ Διφνομίῳ δὲ οἷτε δυσχεραίνοντων τε καὶ σάφιαζόντων, πρῶτον μὲν τὰ φοινίκια διδάξας ἤγειν αὐτοῖς, ἴσῳ καὶ ἀνεπιληπτόν δὲ Διφνομίῳ ἐπεσφματεύσασθαι. ἔπειτα καὶ οὐδὲ κύβους ἔτρεψεν αὐτῶν ὀλιγωρίαν. καὶ μετὰ ἐξεῦρε, καὶ ψῆφον, ὥστε μέγα χάριν ὄνομα οὐδὲ τοῖς Ἑλλήσι. Primum hic pro φοινίκια substituit χοινίκια: nam ait χοινίξ *mensura* est. χοινίκιον diminutivum. haec ita se habere inficias ire nequimus. Sed an χοινίκιον umquam inveniatur in diminutiva forma pro *mensura*, valde dubito. cum enim χοινίξ *duos sextarios* capiat: si dicas χοινίκιον forte *sextarium* capiet. At tum vocabitur ἐκτενός. deinde quid χοινίκιον ad frumentum militibus dividendum. in primis vero probandum esset, χοινίκα vel χοινίκια poni solere pro *mensuris in genere*. Sed homo ineptit. φοινίκια hic nihil aliud significant quam *litteras*. vide Hesych. & id mox alius Schol. ad eundem locum ait. ὁ Παλαμήδης λέγεται εὐρηκέναι ἰ' γράμματ' ἀμήπω τότε δὲ. ita commercio literario facilius reddito, facilius quoque commeatibus prospexit, singulis suam assignans portionem. Pavus autem his ineptiis aliis non minus insulas addit. nam hic *mensurarum* mentione intrusa, vidit verba, quae sequebantur καὶ μετὰ ἐξεῦρεν esse superflua, & ita has duas periodos una non posse consistere. quid! solita sua περὶ τεργεία & hunc sanissimum locum tentat, & legendum pronunciat καὶ ἔτερε ἐξεῦρε καὶ ψῆφον. at quis ita loquitur, ut ἔτερε in principio periodi ponat! si dixisset καὶ φοινί-

κία

καὶ ἐξεῦρε καὶ ψῆφον καὶ ἑτερά, illud concoquere possem. quamvis Ammonius & Thomas Magister male me haberent, qui ἑτέρῳ ὅπῃ δύσιν, ἄλλῳ ὅπῃ πολλῶν κατέλεσθαι docent. Sed haec nec ipsi Pavoni placuerunt diu. Nam mox rursus suspicatur, verba esse leviter transposita. optime legeretur ipso iudice. ἔπειτα καὶ πάλιν ἑτερά, ἔτρεψεν αὐτῶν ὀλιγωρίαν, καὶ κύβητος ἐξεῦρε καὶ ψῆφον. I nunc, Lector, & nega Pavoni ingenium & acumen criticum: qui tot absurda ad unicum locum accumulare noverit. ne loquar de inepta Hesychiani loci interpretatione: ubi forte legi posset αἱ ἀπομετρήμεναι τροφαί. videatur Eustath. Od. T. pag. 1853. id addam, me male habere in loco Scholiae illud ἦγεν αὐτοῖς.

Quae pagg. 65. 66. 67. 68. differit de linea sacra ἱερᾷ γραμμῇ, contendens esse *unam ex quinque lineis*: non sunt unius assis. nam re vera fuit una, sed tamen diversa a quinque lineis. illa currebat media inter lineas, quae ab utraque parte quinque erant. ut adeo undecim lineae in tabula. Sexta linea erat media inter undecim. Id apertum, ut mihi videtur, ex Pollucis Lib. IX. 97. Τῶν δὲ πέντε τῇ ἑκατέρωθεν γραμμῶν μέση ἡς ἦν ἱερὰ καλεσμένη γραμμή. nam si voluisset indicare unam ex quinque eamque mediam esse ἱερὴν γραμμὴν, scribendum esset. ἡ δὲ τῇ πέντε γραμμῶν μέση ἢ ἡ ἱερὰ καλεσμένη γραμμή, omisso vocabulo ἑκατέρωθεν. apertius Eustathius Od. A. 1397. Τῆς δὲ πεσῆς λέγει ψήφους εἶναι πέντε, αἷς ὅπῃ πέντε γραμμῶν ἑπαιζον ἑκατέρωθεν, ἵνα ἕκαστος τῇ πεπλευόντων ἔχη τὰς κατ' αὐτὸν . . . παρετείνετο δὲ δι' αὐτῶν καὶ μέση γραμμή, ἢ ἱερὴν ὀνόμαζον. possuntne dari verba magis perspicua, unde constet *lineam sacram* diversam fuisse a quinque illis, quae ab utraque parte tabulae erant? παρετείνετο ait. Quo modo hunc nodum solvat, imo fecet, jam audi. ait Eustathium hoc annotare ex *Volusii*

S

chartis

chartis & bis turpissime caespitare. Scilicet Eustathium hic non accusare potest erroris. Nam ille laudat auctorem suum τὰ πρὸς Ἑλληνικῆς παιδείας γράψαντα. qui scriptor, quantum scio, nomine quidem ignotus nobis: sed procul dubio aliquot seculis Eustathio antiquior fuerit, & proinde Graecos forte tabula Palamedea saepe ludentes viderit: imo ipse luserit. Quodnam igitur inpudenti isti audaciae fraenum injici potest, cum tale testimonium, ceu ex C... *chartis* petitum, ita secure rejicere audeat! nihil restat profecto, quam ut hominem Malae Menti relinquamus. Quid porro! ut haec evidentia loca refellat, unum locum ex E. M. alterum ex eodem Eustathio praemittit, in quibus habetur, ὅτι πέντε γραμμαῖς τὰς ψήφους ἐτίθεν, ὡς ἡ μέση, ἰσὺς ἐκαλεῖτο. & e dubiis & ambiguis certa refutare adgreditur. nam si haec loca modo exstarent, sane in utramque partem differi posset. Ex hac Pavonis sententia praeterea sequitur, non unam ἰσὺν γραμμὴν esse, sed duas. quin eas non veretur in Schemate exhibere. quo sane nihil exoletius vel inficetius. nota Pollucem dicere τῆς. indefinite: quasi ipse minus haec accurate sciret. stultitiam igitur debent, qui tanta cum confidentia de talibus scribunt hodie.

P. 68. Alterum ex illis erroribus dicit esse, *quod lusorem victum ad lineam sacram, tamquam ad sacram anchoram, confugisse scripsit, & paroemiam notissimam ita pessime temeravit.* bona verba quaelo, o Copriacee, nec ita contumeliose hunc, quicumque sit, tribulem tuum habe. nam κινεῖν τὴν αἴφ' ἰσχυρῆς, λίθον δηλαδὴ, ὅτι τὸ ἀπεγνωσμένων ἢ ἐχάτης βοηθείας δεομένων. ab desperantibus & ultimo auxilio indigentibus hunc motum calculum dicit. at ipse quid dicis p. 79?
 Quare moto calculo lineae sacrae periculum erat praesentissimum, & lusor, qui calculum istum movebat.

bat, faciebat re vera, quod extremum erat in hac alea. has interpretationes sensu differre non video. at videor diversitatem videre quandam, quando Pavo dedita opera ἀπεγνωσμένῳ vertit victus, nam desperatus, in angustiis constitutus vertendum erat. & quis umquam aliter hanc paroemiam accepit, quam ut ea significaretur homo, qui omnia, etiam periculosa tentat, ut sese ex extremis liberet, & voti compos fiat. videatur decus Batavorum in hac paroemia. male quoque ait scriptorem illum de lusibus Graecis dicere ad lineam sacram, *tanquam ad sacram anchoram confugisse*, nam nec vola, nec vestigium hujus locutionis in Eustathio. Sed Suidas re vera ait. Κινήσω τ' ἀφ' ἱερῆς] τῆτο ἐπὶ τ' ἡ ἐχράτῳ βοήθειαν κινούντων τέταπται. ἐκ μετὰφορῆς τ' ναυτῶν, οἱ τ' βοήθειαν εἰς τ' ἱερὴν ἀγκυραν ἔχουσιν. ἡ δὲ πρὸ πετλευόντων, παρ' αὐτοῖς ᾧ κέεται, ψῆφῳ ἱερῇ. ad quem locum doctissimus Kusterus recte animadvertit errare Suidam, cum de *anchora* cogitet *sacra*: & cetera breviter, sed longe magis perspicue, quam noster verbosus aleator, explicat. Non solus Suidas autem hic cogitavit de metaphora a re nautica. nam Sch. Theocr. VI. 18. ait πάντα κάλων κινεῖ κατελκύσαι πρὸς τ' ἑαυτῆς ἔρωτα. respiciens ad paroemiam σείειν πάντα κάλων. quae dicitur de enixe omnia agentibus. videatur Anthol. L. I. C. 67. p. 95.

A p. 69 ad p. 79. quae habentur, ad Palamedeam tabulam disputantur. omnia autem necessario sunt vanissima, quia *sacram lineam* recte collocare nescivit. ut ex Eustathio & Polluce patuit.

P. 79. Multis & intolerabilibus convitiis exagitat ignorantiam & audaciam Salmasii, qui in loco Alcaei, ubi apud Eustathium scribitur ad Odyss. A. 1397. (Pavus videtur Bas. Ed. laudare) κινήσας τ' πείρας πυκινὸν λίθον. legendum contenderat, τ' ἀφ' ἱε-

εἰς λίθον. quid tamen probabilius, quam in πέρας latere *ιερεῖς*. Sed obstat locus ejusdem Eustathii II. Z. 633. ubi legitur κινήσας τὴν πέρας πυκινὸν λίθον. ubi additur, κομικευσάμενός ἐκείνους, ἀντὶ τοῦ *ιερεῖς*. unde patet Eustathium legisse πέρας vel πῆρας. utrum igitur πέρας an πῆρας legemus! Pavus πέρας adsumit: „Scis, ait, quid πέρας sit: huic semper obstrictus erat calculus sacer (nota jam calculum sacrum: non lineam) quare venuste dicitur primo πέρας λίθος. Jam vero nunquam subibat periculum illud suum, nisi summa necessitate coactus: Et eo respectu non minus venuste dicitur λίθος πυκινός. alterum autem πῆρας λίθος ridiculum est & nimis comicum“ Profecto

Τὸν ἐγκέφαλον, Ταῶ, σεσιῶμαι μοι δοκεῖς.

nam Eustathius aperte dicit Alcaeum κομικευσάμενον hoc dixisse. tu quia *ridiculum* hoc dictum, nimis Comicum putas. an igitur valde ridicula in comoedia locum habere negabis? & nobis fatuas ineptias tuas pro Attico sale propinabis? πῆρας λίθος elegantissime dicitur quasi πτωχὲς λίθος. πῆρα enim mendicorum. unde πῆρα πτωχὲς ἢ πῆρα πλάτα. ad incitas: ad extrema: ad peram redactus erat, qui sacram lineam tangebat. notissimus Homeri locus in Odyss.

Ἄμφ' ὥμοισιν αἰκία βάλλετο πῆρῳ.

πυκινός λίθος. prudens calculus audit: quia sapientiae & prudentiae non raro paupertas invenitur magistra. quo illa Graecorum & Latinorum Sapientium dicta apud Rotterodamensem.

Ἄ πένια, Διόφαντι, μόνα τὰς τέχνας ἐξείρη.

&

Πολλῶν ὁ λιμὲς γίγνεται διδάσκαλος.

&

&c

Hominem experiri multa, paupertas jubet.

„fateor, nihil venustius, nihil lepidius excogitari potest. quare ego Pavoni, mehercule, succenseo, qui istas elegantias nobis extorquet, & pro τήρας πυκινὸν λίθον audacter reponit τ πετρας πυκινὸν λίθον: apage, apage diram obloquendi libidinem, cum summa ignorantia conjunctam.“ quamvis non ita meam interpretationem amo, ut non lubentius fere in sententiam Salmasii eam, statuamque, Eustathium vitiosa scriptura deceptum, quod ei non semel accidisse norunt eruditi, hic comicum jocum frustra quaesivisse. Pavo falsos porro esse ait, qui hoc fragmentum Lyrico adscribunt. nam procul dubio est Comici. eo pertinet Eustathii κωμικευσόμενον. non obloquor: imo verum puto. sed addere potuisset ad firmandam suam sententiam Alcaicum Comicum laudari etiam ab Eustathio II. H. p. 1571. Ἀλκαῖος ὁ κωμικός. Quod enim de metro Aristophanico garrit, nihili est. nam provoco Pavunculum, ut haec Alcaeï verba. Νῦν δ' ἔτι ἐπικρέει κινήσας τὸν πετρας πυκινὸν λίθον. nisi transponat & immutet, ulli metro Aristophanico adaptet. quin excute Alcaeï Lyrici fragmenta, & magis ad similia inter ea offendes. quae de H & EI habet, fatua sunt. alioquin sane dedita opera has literas inter se commutatas legimus apud Scholiast. Aristoph. Plut. vs. 589.

P. 82. Eustathius p. 1397. agit de loco Platonis in Φαίδρω. pag. 274. ubi dicuntur Aegyptii invenisse πετρίδας & κυβέδας: quae alioquin Palamedi tribuuntur. at Interpretes Platonis ita haec acceperunt, ut Philosophus non intellexerit τῶ παρ' Ἑλλήσι πετρίδαν, αἰῶνα τ' ἔσ' ἀεζομένην πετρευτηρίδιν. hic aqua haeret

S 3

Nostro.

Nostro. „Nam, ait, *lusus, quem in τῷ περὶευτηρίῳ* ludebant Graeci, vera reapse erat *περτεία*. quomodo igitur verum esse potest, quod Episcopus Thessalonicensis scribit? primo adleverat *περτευτήριον* & τὰ βλάν idem esse: quod probandum erat. deinde ita haec conciliat, ut Eustathius scripserit *πεντείαν*. *περτεία* enim quasi *πεντεία*, quia *πέντε ἐν γραμμαῖς ἔπαιζον*. at, praeterquam quod ista etymologia sit nugax, locus eam emendationem non fuscipit. nam si legas *πεντείαν*, eadem vox necessario intelligenda mox in *ἀνὰ τὴν* (nempe *πεντείαν*) & λεγόμεν. & sic eadem difficultas manserit. deinde si ita legas, verba *παρ' Ἑλλήνων* erunt superflua. Si veteres hi *ἑωμνημαλισαὶ* Platonis consuli ipsi possent, forte haec magis nobis perspicua essent. At non magno cum damno plurimas ex his nugas ignoramus.

P. 84. Nos docet „Quod hactenus nemini intellectum, nempe quomodo *ἐπ' αὐγμάτων τοῖς Ἀρχιεπισκοπῶν ἐκτελεῖται*“ nempe duo calculi hostiles, qui inter collusoris calculos collocabantur medii, pulcerrimum erant & ἐκτελεῖται (sic) *εἰστυπὺν*. „visne“ aliud, Lector, quod etiam nunc Critici nostri nares ferit? *Κεῖματα* & ἡλὶς adumbrata, quia ludentes in orbem ludebant &c. „ὡς δὲ λεπτότητος“ & φρενῶν. ita una teneamus, quae sint τὰ ἐκτελεῖται.

At, si liceat, prius tamen purpuram Canonici nostri deveneratus, lubenter rogarim, unde Eustathium Episcopum Thessalonicensem fuisse sciverit. nam adhuc Μητροπολίτης sive Archiepiscopus ejus urbis omnibus audit. quin in ejus autographis hic titulus ipsi vindicatur Florentiae & Venetiis, si bene memini. an forte aliquo facinore incurrit in Ecclesiasticam censuram, & ad minores ordines detrusus fuit! Scio quidem eum saepe longe ineptissima notare (p. 67.) scio cum indoctis grammaticis veteribus
saepe

saepe *indolte agere* (p. 79.) Scio plura esse ejus ἀμαρτήματα μνημονικά. Scio denique *loquacissimum hominem* fuisse (p. 146). sed tamen haec non satis gravia delicta, ut praeful sede Archiepiscopali deiciatur. An forte Canonicus noster Irregularis simultates quasdam fovet cum Graecae Ecclesiae Antistitibus! nam ut miserum Arsenium, item Archiepiscopum, excoriarit, meminimus adhuc. quicquid sit, ego in posterum quoque ut Archiepiscopum venerabor, & pluris faciam, quam decem millia Pavunculorum.

P. 85. Post Meursium & Salmasium agit de voce καὸς⊕ vel καὸς⊕. & dum plagiarius non videri quaerit, non unum furtum committit. Nam ait „*Atbenaeus in Mechanicis a Meursio citatus.* at non solummodo Athenaei, verum etiam Hesychii locus ibi adducitur. & mox loca illa ex glossis p. 85. subduxit Du Cangio. at quod plus est totam sententiam de voce καὸς⊕ pro καὸς⊕ scribenda sublegit eidem. en verba doctissimi Viri. „*Sed credo per hanc vocem καὸς⊕ vel καὸς⊕ intelligi casas vel casulas, ut etiam nunc dicimus, loculamenta scilicet calculorum in tabula. sive vox Graeca a voce casa sit deducta.* in eo solummodo modestia Du Cangii eminet, quod ita intelligendum autumat, non scribendum jubet: quod stulte contendit Pavo, cum tot loca in scripturam καὸς⊕ consentiant. Eadem pagina, quae de κασαλβὰς notat, ipsis κασαλβίαις digna. vox procul dubio ejusdem ex parte originis, qua κασιν. κασανεγίς. quae idem notant, quod κασση. unde composita videntur Lexicographis: & forte non male. κασση πελειὰς ex Alexandra Lycophronis vs. 131. notum. animadvertite hic porro ignaviam hominis, qui cum vicies forte vocem ψηφοβόλον adhibeat, ne semel quidem ejus orthographiam observarit. Semper ψηφοβόλον & ψηφοβόλω, & ψηφοβόλις. ab aliis tamen etiam ψηφοβο-

λον scribitur: sed ad formam ἡ λαγωβόλον exigendum. Sane accuratissimis semel bisque in talibus negligentioribus esse contingit: sed quis tam pertinacem socordiam ubique ferat!

P. 89. Contendit, *Si per infundibulum tesserae essent injectae pyrgo, illas non per gradus pyrgi in fundum tabulae posse exire. nam isto operculo os pyrgi obstrictum fuisset?* vidistine aliquid anilius? per colum vasi ex. gr. infunditur vinum: etsi jam in fundo vasis est foramen, vinum effluere nequit secundum Pavonem. Tesserae infunduntur per ἡθμὸν summae orae pyrgi: ergo per imam oram exire non possunt in tabulae fundum. Arcadius Gramm, ait, κηρὸς. τὸ ὀρθόγωνον ὅτι τῇ ὀδῷ ἐξ ἧς αἱ ψῆφοι φέρονται. si pertusa fuisset urna judicialis, an calculi non excidissent? non vidi magis. Crediderim mehercule, ubi talia passim lego, cerebri, si quod habet, fibras & totam structuram homini aliter esse conformatas, quam ceteris: indeque plane oppositas oriri ἰδέας rerum: ut ipsi rotunda videantur, quae omnibus aliis quadrata esse censentur, & contra.

Quod porro ψηφοβόλον mutat in ψηφοβόλιον, pro summa sua ignorantia & audacia id facit, cum ψηφοβόλον in tot locis legatur. *Ipsa pervicacia scripturae eum detertere debuisset*, ut ad Horap. p. 294. rhetoricatur ipse.

P. 91. 92. Suspiciatur illud ψηφοβόλον fuisse vasculum, cui septem grana injiciebant, ut, postquam septies lusserant, rationem inirent. at stultum est talia fingere: cum de tota re, nedum de numero illo septenario, altum sit silentium. mox illud ab ipso fabricatum ψηφοβόλιον denotabit loculum, in quem ψῆφοι conjiciuntur. at & illud ipse agnoscit esse commentum suum. Ideoque ad humanitatem Lectoris provocat. scilicet Lector huic ab omni humanitate in omnes alienissim-

mo

mo paedagogo humanitatem aliquam debet, vel praestabit! eodem jure lupus vel ursus e filvis humanitatem a pastoribus postulet.

Ἡμᾶς δὲ πάντας θῆματα λαμβάνει μέγα,
 Τονδὶ τ' ἄνδρα μὴ θυιάσαι θηρίον,
 Ψυχῶν λαχόντα καὶ ἅπαντα θηρίων.

Quin hoc commentum non totum Pavonis: subductum rursus Du Cangio: & quod ille de voce καὶ σθ' dicit, hic de suo ψηφοβολίῃ garrit. „καὶ σθ' sive καὶ σθ'. quasi septem fuerit, quo calculi collocabantur“ ait Du Cangijs.

Mox dexterrimus Mechanicus explicat nobis τὰ ἑπτὰ κερκία. septem illa grana, planetas septem repraesentantia, & suspicatur esse tesseras tres & quatuor talos. quae grana condebantur in illo ψηφοβολίῃ. O incredibilem stuporem. agitur hic de ludo Palamedeo: & tamen inferfit hic Talos. quid talis cum Abaco Palamedis, Morio! quis tesseras & talos κερκία, pilulas, grana vocavit? Cur secundum te τὰ κερκία non κύβω ῥιπιάζονται, sed πύργῳ? nescio an umquam magis ἀσύστατα ista improba bucca effutiit! quantum praestabat has nugas vel non tangere, vel ignorantiam in his profiteri legitimam!

P. 95. Πλιντίον & Αἰγυπτιακὸν utrumque respondere Dominarum ludō non dubitat. nec dubitavit Salmas. p. 738. Saltem de ultimo. „nihil aut parum distabat a nostro dominarum joco.“ scilicet Salmasiana auctoritas vacillasset, nisi Pavonina accessisset.

P. 97. Pollux. L. IX. c. VII. §. 99. Πανδιονίδα πόλεως βασιλείας τ' ἐμβαλάσκῃ, οἷός τ' ἢ λέγομεν, καὶ κύνᾳ καὶ πόλιν, ἢ παίζουσι. ita Cod. meus. nisi quod ἐμβαλάσκῃ οἷός τ' ἢ. nihil de quisquiliis dicam, quas ad

hunc locum converrit. unam elegantem observatiunculam ridere solummodo lubet. nam ad vocem Πανδίων, rex Athenarum, ait: „fors unum ex potentioribus ita adpellavit per risum & jocum, ipsoque nomine allusit ad Πᾶν δῖον. omnia abigens: cui pulcre scilicet ὁ κῶων faciem (Pavoninam) obvertit, & fauces suas improbiores.“ mihi sane non fieri posse videtur, Lector, ut aliquis, cui mens sana in corpore sit sano, haec plus quam fatua literis mandare non erubescat.

P. 100. Palamedem & Zenonem vexare definit. nunc in genere aliqua ad aleam facientia, ut viris doctis perperam & indocte exposita, ipse non humanae scientiae suae radiis illustraturus est. tentemus an in umbra sublimis aquilae hujus volantes vim tantae lucis tolerare valeamus.

P. 103. Igitur disceptat de paroemia Μῖδας ἐν κύβοις εὐβολῶται. ita editur in Proverb. Vatic. Adpend. II. 69. apud Suidam legebatur. Μῖδας κύβου ὄνομα εὐβελότατος. Μῖδας ὁ ἐν κύβοις εὐβελότατος. sed ubi Kuster. ex Cod. Parisiensi εὐβολώτατος & εὐβελώτατος. correxit. Scottus praeterea observat, inde εὐβελότατος arreptum fuisse a librariis, quia hoc proverbium apud Εὐβελον ἐν κύβου αἰς occurrit „Sibi unice abblandiri (nota vocem abblandiri: ait enim Faber meus, vulgus saepe utitur absque auctoritate: absit, absit tamen, ut Pavus aliquo verbo utatur plebejo. potius re vera nobile vocabulum crediderim: vel, ut a Pavone natalibus restitutum, in posterum receperim) sibi unice abblandiri ait εὐβελότατος. hoc elegantissimum & suave. In tesseris & ludo tesserario optimus consultor (ita vertit Scottus. Sed vide Tollium in Insign. Itiner. p. 41.) Midas. qui sibi in re familiari consuluerat male. Quid quaeso acutius? imo hoc habet omnes istas dotes, quas omnes Elegantiores in his deperire solent.“ Vix Heraclitos a cachinnis sibi temperaturos puto,

puto, ubi sesquipedalia haec deliramenta legant. Pergit, & contendit in Suida primo loco recte εὐβολώτατος esse correctum, non in secundo loco. quid restat, quam ut aliud, quod sequitur apud Suidam, proverbium, Μίδας ὄνυ ἀτα ἐχθ, temporibus & moribus nostris accommodemus, & in posterum ita transferamus. Ταῦς ὄνυ ἀτα ἐχθ.

Habemus autem hic satis insigne documentum, quam fideliter & coeae soleat exscribere commentarios, quos compilat. nempe de Mida jactu agit Meursius de Lud. Gr. p. 41. aitque ibi. *Tarrhaeus in Collectaneis proverbiorum. Μίδας. παροιμία. ὁ ἐν εὐβοίᾳ εὐβολώτατος*. Scilicet ex hoc Tarrhaeo & Didymo Zenobius sua proverbia collegit. at quid Noster? etiam laudat, non Zenobium pro more, sed apud Tarrhaeum & Appendicis Vaticanae auctorem. at, plagiarie, monstra illud paroemiae apud Zenobium, quem φορμικῶς Tarrhaeum vocas. nam qui tu scis, utrum ex Tarrhaeo, an ex Didymo hoc proverbium desumerit Zenobius, si jam in eo exstet?

P. 104. „Μάνης. infelicitis jactus nomen. quare non dictus a patre Atyos Lydorum rege, cui nomen Μάνης. Sed a Μάνης, quod servile nomen saepe apud Comicum.“ Syllogistica haec demonstratio est. Sed si ego contenderim servos, ut saepe Phryges & Lydi fuerunt, Manes vocatos, a regio olim nomine Manes. ut Ponticis Mithridates: Persicis Darius saepe nomen erat? potius ostendisset errare Meursium, cum vocem manes obtrudere voluerit Sueton. in Aug. C. LXXI. ut ibi Viri docti animadverterunt. quo de loco Sect. III. hujus capitis.

Eadem pagina. „Πάτερλ. quid hoc? an litera transposita scribendum πατέρας? πατέρας vel πατρώας, patri exitiabilis.“ non potuit incitius. nam primo an formae πατέρας ulla vox occurrit? Sed dein-

de

de an ipsa vox πατρώλης usquam exstat? demum an composita ab ωλης umquam active significant? πανώλης est, *qui plane perditus est.* ut πανώλης τῶς. *disperditus Pavo: qui caudam perdidit, & nudas clunes tamen circumferre & jactare nondum desinit: ita se ostendere adfuevit superba volucris.* πατρώλειται vel πατρώλης saltem ex Analogia admitti posset. mox ab ἄλφ deducit non felicius. Emendationi in Hesychio, quam ibi tentat, obloquitur Phavorinus.

Mox alius jactus πάτραйна ipsi est πατρί αινα. *Et numerus multitudinis etiam aptius propter emphasin suam.* quis haec anilia patienter legat? Pro his vero in Codd. aliis, etiam meo, *παάτιλφ, & παάταινω* quae melior lectio videtur Pollucis Interpreti. pro *παάτιλφ* ille legit *παάταλφ* id est *τενφερός ὑβελής.* *παάταινω* quid fiet, *ignorat.* En jam vulpeculae nostrae artes. quod enim Vir doctus dixerat de voce *παάταλφ*, ille dicit de voce *παάταινω*, deducens a *παάθῶ.* unde etiam *παάίλη.* nam *παάθῶ* sive *παάταινω.* ut a *τενφῶ.* *τενφῶ*: *artum* autem *meretricis nomen.* At quid voce *παάτιλφ* fit! illam deducit „ a *τίλφ* *stercus,* *κόπρφ.* pro quo etiam dixerunt *παάίληφ*, ut constat ex *παάίλη.*“ Nares sane hoc etymon, Lector, ferit recreatque. an videtur *plebejum*; imo ipsa faece plebis vix dignum? mihi certe Pāvus, ὁ *κόπρφ* parens tam putidae etymologiae, dignus videtur, qui cum Trygaei Scarabaeo prandium fumat, &

ὧς κῆνφ ἀναιδῶς πῶ παάίλκω ἰοδίη.

Porro ait p. 107. „ Quod certe optionem facit ambiguum, & ubi utraque sensum habent bonum, mentem meam in bivio constituit: in primis ubi certum est, libros publicos etiam ex libris MSS. fuisse adornatos. Scis quid suspicer? pro duabus vocibus Pollucem olim

quatuor

quatuor voces exarasse puto, quae nimia affinitate sibi invicem obfuerunt, & libros vulgatos ex pluteariis, & plutearios ex vulgatis ampliandos credo.“

Primo loco edico jubeoque, ut Critici in posterum Codices manu exaratos vocitent *plutearios*: ut res vetusta ita novitatis gratiam ex nova hac formula adipiscatur. dein me non videre fateor istam affinitatem in vocibus *πατρώλης* & *πάτραйна* cum *παάλλη* & *παάταινα*.

Mox subjungit. „*Quod saepius certe faciendum, quam viri Eruditi hactenus suspicati sunt: cum tamen in Onomastico id praecipue observandum sit, quod eo melius erit, quo plures voces enumerabit.*“

Quod ultimum effatum sane cum mica salis accipiendum. nam si voces barbarae, incongruae, a te & tui similibus fictae intrudantur, voces enumerabit plures, sed non melius erit Onomasticon. E contrario non dubitandum, quin in Suida, Hesychio & Polluce multa spuria irrepperint, quia multi male feriati homines dogma Pavoninum adprobarunt jam olim: & bene mereri de posteritate crediderunt, si puros fontes illuvie aquarum turbidarum fluere copiosius facerent. Hoc tamen in loco omnino omnes quatuor voces recipiendas censeo: non quia excidisse puto ob affinitatem soni, sed quia vix est ut non vocabula quaedam omittantur, ubi multa enumerantur nullo constructionis & sensus nexu inter se copulata: ut in serie regum, consulum passim accidere videmus. imo, si id ageretur, ex ipso Polluce centum exempla dare possem.

P. 108. De voce *ἄβολα* ita dissentit *μικρολόγ* Criticus, ut neminem *differitatem* sententiae ejus & adversarii perspicere posse putem. alii enim vertunt. *irritus* (jactus). Ille; *jactus*, qui adeo sunt exigui, ut re vera pro jactibus haberi non possint.

Mox

Mox invento suo de amplianda vocum copia rursus utitur: audi & explode. Ἀπλία, *nomen difficile. an litera transposita legendum ἀπλῶ.* (soleae simplae) in MS. Jungerim. ἀμπλία, an pro ἀμπέλια? [saltem Ἀμπελία] de meretricula iterum cogitandum. ἀμπέλια ab ἀμπέλῳ. quare vel unum Ἀμπέλια sic admittendum esset, vel simul cum eo ἀπλῶ nostrum. Eruditi judicent. Eruditi judicaverunt, & sententiam dixerunt, ut Pavo non nudis pedibus, sed ἐν ἀπλῶς, quoniam plataeae sunt sordidiores, una cum elegantissima meretricula Ἀμπελία, ter circuitum coemiterii Joannei faciat, & sic sera emendet poenitentia, quidquid in existimationem praestantissimorum in literis virorum peccarit. fiat autem processio hora vespertina nona, vel aliquanto serius: teneatque magnum cereum manu sinistra: manu dextra autem consuetum bacillum, quo solet ἀερομαχεῖν. Nuncietis, Amici, si qui mihi Trajecti estis, nuncietis, quo die pompa haec celebrabitur: ut ipse spectatum veniam.

P. 109. „ἀθεσία pro ἀθεσία apud Polybium plus semel. vide modo Suidam in Voce.“ vidi Suidam in Voce. & vidi a Kustero adnotari fragmenta Polybiana esse, quae adponit Grammaticus. inde tu Polybium laudas: nam ipsum auctorem numquam, nisi obiter forte, legisse credo: nedum ut tibi observaris.

Ibid. „Ut omnes novimus ex Aristotele.“ an omnes legerint Aristotelem nescio. Sed scio saltem hanc partem legisse Hydium, quem vide de Hist. Talorum p. 132. 142. unde hic Aristotelis locus primo in notitiam Pavonis venit. ideo dicit. omnes novimus. Sic, ne alienam diligentiam agnoscere necesse habeat, solet adjicere. notissimum. omnibus notum. omnes norunt. pueri norunt. hanc observatiunculam meam experieris veram. addit, „qui ἀσφαλέως accuratissime descripsit.“ hoc potes credere etiam meliore testi-

testi-

testimonio, nempe Hadr. Junii, qui ait Lib. II. C. IV. Animadv. *Aristotelem hoc in genere (talis) diligentissimum*: cujus Pavo judicium secutus est. a quo mirabar aliquem laudari: sed artem simul exercuit Autolycus. Praeterea hinc didicit *περὶ ἡ & ὑπὸ ἁλόντα βόλον* esse *contrarios*. en verba Junii p. 360. *felix jactus περὶ ἡς. cui ὑπὸ ἁλόν adversabatur*. hinc illustrari amplius possunt, quae conjectavi de *ἀσεργάλῳ περὶ πόνῳ*, sive *κεκλιμένῳ*. *κεκλιμένῳ* posset videri idem *ὑπὸ ἁλόντι*. Sed haec incerta & non tanti.

P. 110 & 163. Quae de convenientia tradit Talorum & Tesserarum sunt plane commentitia. re vera quidem plurimae adpellationes jactuum utrique ludo erant communes: sed errat in eo gravissime, quod putet solum Venerem jactum diversas facies requisivisse quatuor. nam ipsa natura ludi desiderat, ut si tres etiam facies essent diversae, illé jactus esset Veneri felicitate proximus. si duo similes, ut tertio gradu felicitatis ille jactus haberetur. deinde procul dubio fuerit praerogativa, si omnes positiones talorum essent *ὑπὸ ἡ* vel *πηνεῖς*, & qui plures in his casus fingi possunt. pueri puellaeque sciunt.

P. 111. De *κρύφασ*, si quis tempus inutiliter terere velit, aequè incerta comminisci facile poterit. Senftlebius p. 1168. Thes. Gron. Tom. VII. etiam a *κρύπῳ* deduxit. sed nihil quisquiliarum sobrius adjecit. *Κάγκασ* deducit a *καγχάζειν* vel *κακχάζειν*. ultimum probandum fuerat. diversum vero putat a *κίγασ*. de quo agit p. 144. miror hominem adeo versatum in rebus Volusianis non vidisse post alios eundem jactum esse utrumque. nam *κίγασ* deducitur a *κικῆς*. ἡ *λεπὴ Ἀναχώρησις* secundum ipsum nostrum Palaemona. p. 144. at cur non *κάνχασ* sive *κάνκασ* deduci potest a *κακῶν* vel *κακκῶν*. quod om-

nes

nes novimus, ne uno quidem excepto ex Nubibus Comici, vel etiam sine iis. vide Photium quoque. quam vocem notent homines sane perquam acuti, qui Germanicam vel nostram linguam primaevam esse volunt: & adjiciant voci *saccus* & similibus. cur autem haec, unaque & altera vox per secula servata sit, si ipsi pro mentis subtilitate non facile dispexerint, consulant Pavum, cui in talibus nihil latet.

Quae p. 112. 113. disputat, sunt vana, quia nituntur falsa hypothesi. quae de Οινῇ refutavimus p. 137. & aliis. Sed si legamus jam Οινῇ *ἡτοιμωμένης*, cur Vir Grammaticus non magis sobriam rationem, quam ridiculam illam de ἡτα, dederit, quare abierint Iones a reliquis Graecis! nam potuisset dare, siquidem Graece dicitur οἶνός *ἀσφαγᾶλ* secundum ipsum. Nam cum Iones dicerent *ἀσφαγάλη*: ut Junius & alii animadverterunt ex Eustathio II. §. vs. 88. p. 1289. 49. necessario illi dixerint οἶνῇ, ubi alii οἶνός. nam οἶνός adjectivum. sed *ἀσφαγάλον οἶνόν* dici vix crediderim. *ἀσφαγάλ* Χῖ & Κῶ dici possunt, ea ratione, qua *πρηγῆς* vel *ὑπῆλ*. qui sic dicuntur etiam extra aleam: extra jactum. at οἶνός vel οἶνῇ nunquam de talo, nisi jactato. respexerint igitur vocem *βολῆ*, cum alii ad vocem *βόλ* referrent. Sed nolim sine auctoritate, Pavonis more, suspicionibus inanibus Lectorem detinere.

A p. 115 ad p. 122 agitur de epigrammate, quod ventilavimus §. 2. C. VII. nostrae Κιναχύρας. quibus nihil addere habemus nunc. obiter tamen ad vocem γοργωπός potest adjici, ab Euripide Herc. Fur. 1266. γοργωπός dici *ῥφεις* recte. Sed vs. 868 male edi γοργώπας *κράας*. ibi enim scribendum videtur γοργώπας *κράας*. ut sicut *εὐώψ* dictum fuerit γοργώψ. Vel saltem γοργωπός scribe. Hesych. γοργωπένεδραν. ubi Jun. γοργώπ. *ἐνέδραν*. Sed Suidas habet γοργωπόν *ἐδραν*.

ἔδραν. quo modo etiam legit Phavorinus. qui aperte animadvertit γοργωπὸς etiam feminino genere dici. quare satius fuerit in Euripide γοργωπὸς legere. qua voce & aliis in locis utitur idem Tragicus.

P. 122. Utrumque φύσκων & φυτῶν rursus retinendum censet. ego vero aberrationi deberi ultimam vocem putarim. nam has iterationes observes semper fieri in vocibus ab eadem litera incipientibus, nec Pollucem tamen quidquam tale in aliis affectasse. unde omnino probabile fiat, re vera modo esse lusuf oscitantium librariorum. Nam ipse Pavus p. 126. ait, *prout singula inter legendum occurrebant, descripta fuerunt & in Schedulam conjecta.* ne dubites. αὐτὸς ἔφα. φύσκων recte mihi praelatum & explicatum videtur. ut alii jactus Μίδας. Ἀλέξανδρος. Δαρεΐος. sic hic φύσκων a Ptolemaeo Aegypti rege videatur dictus illis, qui argutiolas has amant. imo fere ex συνωλες & συνωλεως prius modo sanum putaverim. de quo more suo Noster multa inutiliter verba non sine injuria aliorum profundit. κτθ. habet meus liber.

P. 124. Non errare hic puto Pavum, quando sparsa ista vocabula per totam comoediam putat, nec lambos agnoscit.

P. 125. ἄρμα, ὑπερβάλλων. ποδίας. Cod. meus quoque. ex qua convenientia & aliis locis cum Jungermanni Codice eundem conjicerem: nisi in nonnullis tamen in diversa abire animadvertissem. de ποδίας Aristarchus. „ Tertium ποδίας paulo obscurius est: sed tribus verbis dicam quod res est. ut a θεῖξ τευχὸς sit τευχίας. ita a πὲς ποδὸς ποδίας. alia gemella & similiter facta praetereo sciens „ non miror te gemella scire. nam illa gemella eodem ex loco arripere potueras, unde illa de τῷ ποδίας habes. En Interpretis verba ad Pollucem p. 843. b. „ ποδίας. ad eam formam τευχίας . . . & forte mox ἀγυαλίας . . . κυνογχίας. “ Jam non in te-

T

nebris

nebris furatis, sed de die insipientibus omnibus rapinas agis: qui notata ad ipsum auctorem, in eodem loco, quem explicas, tam impudenter tua facis.

P. 126. Κήρυκος. κήρυκος Cod. Jung. κήρυκος meus: sunt igitur diversi. mox hos ordine verba. εὐδαίμων, καίμωνες. ἀρματία, ἀργεῖος, δάκνων. τιμωκρίτος, ἐκείτων, πικαλήτης. Πηδελος. σφαλκων. ἀγύρτης. οἰστρος. ἀνακαλύπτων. βαρεὺς. λάμπων. κύκλωπες. Πηφέρων. ego λάκωνες praetulim τῷ λάκων, ut respiciantur Pollux & Castor.

P. 128. Ἀντίτευχος & ἀντίτευχος, ab eadem litera insipientes voces, ita fato nescio quo rursus se in commoedia Eubuli insecutae sunt. sic mox ἀνακάμπων & ἀνακαλύπτων. mox Πηφέρων, Πηφενῶν, & Πηφέρων. quis credat!

Ἀργαῖος. ait, an respicit nomen celeberrimum illud Ἀργαῖος Φῶρις, ut iactus fuerit infelix ὁ farax! hoc verum forte "quid est nugari, si hoc non est? nam eodem iure alius scripserit. „ An respicit celeberrimum nomen Ἀργαῖος. Vñ Atheniensis, qui teste Schol. Aristoph. fuit σοφός? ut iactus fuerit medius, ἐμβολότα? ad quem bene dandum sapientia requireretur non vulgaris. Qui talibus lectorem fatigant, in nucum lusu utilius occuparentur cum pueris.

P. 129. Notata de πυγελίτης & πυγελίτις inspice, & miraberis haec non confirmatius dici ab homine, cui pudore nihil amabilius est. Antiqui auctores quidam sane habent multa obscœna: & quæ ab interpretibus doctissimis & probissimis sine ulla, saltem iusta, reprehensione explicita olim fuerunt & explicabuntur in posterum. sed ita spurcissima sine ulla necessitate & tanta cum stoliditate fingere, sane indolem infelicissimam indicat.

Ibid. „ Nam quid sit ἀνακάμπων, sciunt omnes ne uno excepto. Noverunt igitur etiam Garamantes & Indi. Sed didicerint tamen a Pavone, qui eo sæpe

ps

pe emendationes minus placitas in exilium mittis. vide Horapoll. 382.

P. 130. *Ἐπιφάνων & Ἀποφάνων & Ἀποφάνων* recipienda putat. *Humo lepidus, mehercule & festinus, cui talia concedimus libenter, ut sic sibi faciat delicias ipsi, non nobis aut elegantiorum cuiquam.* (Horap. 382.) Quare monito, ne istae geminatae lectiones recipiantur, ut Criticus hic ἀποφάνων & Ἀποφάνων facere jubet. locuti hac de re jam sumus in Diatriba nostra de Deli Inscriptionibus.

Σίμων. Cod. male Σίμων. nec non Σάμων. respicitur Nostro iudice ad Σίμων & ἀσπασικώτερον. pro quo in posterum dicamus Τάων & ἀσπασικώτερον.

P. 133. In Suida legendum αἶγλη . . . ἐστὶ καὶ παιδία τις. ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη ἢ τὸ καλεῖται, καὶ ὁ Ἀσκληπίος. Non minor nasuti nostri Pavonis nares putore hujus loci tactas, cum dudum Phavorinus mendam fenerit, & ideo omiserit καὶ ὁ Ἀσκληπίος, pro quo scribendum ἡ ἀσκληπίς; ut adeo Phavorinus indagari feram, Noster vero ceperit. Suidas autem, Hesychius & Eustathius laudantur in hac voce a Meursio p. 35. ne ignaviam Pavoninam haec contulisse autumes. Meursii & Sensleebii diligentiae etiam debentur nomina jactuum ex variis collecta.

A p. 133 ad p. 138. in Epigrammate fudat, superius a nobis vindicato. Quae p. 138. habet de Βέλαια quiescere sino, quia omnes inficetias tangere piget.

P. 139. *Λανθιμίαι* deducit a *λανθός* ἡμαίς. & est *αυθεντα* *loram*. ipsum inspicit, qui ad insulsores cibos non nauscas. iterum tangam.

P. 140. Mire nugatur in loco Hesychiano. φαλός. λευός. ἢ βόλος. καὶ τὸ φαλόν & ἐμμανόν. scribendum suspicatur φαλός λευός ἢ βόλος. καὶ τὸ φαλόν. τὸ ἐμμανόν. & aliquem Poëtam dixisse τὸ φαλόν pro τὸ φαλόν πένλον

πέπλην mira ἀγχινοίε suspicatur. Sed notes mihi εἰς
 εἰαν hominis, qui, si id jam concederemus, nos cre-
 dere cogit, Hesychium obscuram vocem obscuriore
 voluisse illustrare. nam dic, Pave, ubi vox ἔμμα in
 usu! διὰ, fuge Grammaticorum, an Hesychius ἀγ-
 χίνοισι Ἀιολίδι usus est! eodem modo p. 142. insanit.
 ubi pro κυνὸς τυφλῷ reponit in eodem Hesychio κυνὸς
 φυτλῷ. nam ait φυτλὸν idem quod φυλόν. me miseret
 sane hominis stupidissimi. ubi φυτλόν? vel si alicubi
 exstat, quid huc facit? nam si Glossographi sic scri-
 pserint, certe te non magis sapuerint. at Analogia
 id admittit. abi ad Hottentottos cum tua Analogia:
 nec tuis sordibus elegantiam Graecam inquinare au-
 deto. Mihi autem valde fit verosimile priorem lo-
 cum omnino nihil facere ad jactus, & pro βόλῃ aliud
 quid legendum. mox rursus Hesychium tentat. sed
 frustra. nam χαδόνες non opus ut casum mutet. ὑλικῶς
 sumitur.

P. 141. Ἀβεγμαίης. egimus de stulta interpreta-
 tione, qua inde facit ἄβερα μυίας. pedissequa Myiae.
 qua equidem nihil exoletius vidi. Sed ultima tamen
 notulae, antequam hinc decedamus, mecum mirare
 Lector „ἄβερα Μύϊας. pedissequa Myiae, meretri-
 cis.“ Quid censes? Quidquamne accommodatius? quid-
 quamne probabilius? Sic vocem barbaram ἄβεγμαίης,
 & quae infamiam secum inportat, ex honestarum con-
 sortio furca expellimus „Bene, bene, vir fortissime at-
 que optime, propudiosum illud ἄβεγμαίης ex consortio
 vorum honestissimarum ἀμπελία, αἴγλη abige: & in
 primis cave, ne infamiam suam castissimae voci, quam
 tu peperisti, πυγελίτις adfricet. ne tamen innocen-
 tem condemnemus, scire cupit concilium Criticum,
 Praetor honoratissime, qua in re hujus vocis ἄβερα-
 μίας infamia consistat. nam ab ἄβερος. ἀβεραμίας, πῖσις,
 quam vocem animadvertit Senfflebius, & inde ἀβερα-
 μίας.

μίας. ut ἀπηλὸς, ἀπλωτός. θείξ, τευχός, τευχίς, τειχίας. item piscis nomen, quod etiam citat laudatus modo vir. ita ab ξάινω fit ξανθός. ut a ξύω fit ξυσός. hinc ξυσίς sic a ξανθός, ξανθίς & inde ξανθίαις & alia productione ξανθιμίας. forte etiam ξάνθιμοι, ut κάπνιμοι dictum fuerit vel dici potuit. eandem formam in his saepe habemus, ut ipse animadvertisti ex aliis. αἵμα, αἵμαλίας. κυνέχος vel potius κυνέχης, κυνεχίας. infamiam ergo hactenus nullam videmus: imo nec barbariem.

P. 144. Suis deliciis fruitur impura Musa ad satietatem usque. porro κίκασις Photius κίκασις ὁ βολῆ ὄνομα. procul dubio Βόλυ ὄνομα. ex his corrigendum. incite praeterea κικῆς κλέπτης, ἀλαχάρης. mutat, nesciens κικῆς ejusdem originis esse cum κίκαλῃς. quam vocem Hesych. bis φῶρ, κλέπτης, ἀλαζὼν (ταῶνθ' synonyma) explicat. inde & κικῆς, ὁ νέος τίτληξ & κίσιος, τίτληξ ejusdem venae sunt.

Ibid. Ἐυελπίδης. vide Meursium p. 8.

P. 145. „εἰ τετιμωμένον συνήθροισεν ἀσφαγῶν βολῆ. quem πληθυντικῶς interpretari debes.“ non video cur. & minus, quare contra auctoritatem librorum legamus συνήθροισεν βολῆ. legat sibi ita Pavunculus. cetera sunt nugae & furta. quod autem tam confideater adseveret Eustathium laudasse Aristophanis Plutum pro Platonis *Lyfide*: mihi valde dubium est. nam duplicem fabulam docuisse Aristophanem nomine Pluti non negabit. quod igitur nunc non exstat in superstitie, potuit existisse in deperdita. video autem nec scommata de suo semper sumere. nam quod hic Eustathium vocat *loquacissimum*, id debet Hydio, qui cum p. 155. *verbosum* & *prolixum* commentatorem appellat. Pavo pro sua facundia vim duorum vocabulorum una voce expressit.

P. 147. *Notae, quas nunc tesseris inscribimus ro-*

sondet, ne justice favorem olim quodstua. nonne dixit
 Lector, hominis cerebellum non habere humanam
 structuram, namque en rotunda ipsi videntur qua-
 drati. at olim fuisse rotundas notas, ut nunc, videtur
 ipsa vox punctum de iis usurpata suadere. deinde apud
 doctissimum Montefalconium in Antiqu. Explicat.
 Tom. III. P. II. p. 336. antiquas tesserarum rotundis
 notis insignes adhuc videre licet. Stultos esse qua-
 dratos oportet, qui talia cogitent, nedum scribant.
 quae de significatione vocis κύβη tam ambitiose
 ventilat, vide breviter apud Junium pag. 357. & alii
 multi eadem demtis convitiis & inanitis.

P. 149. Loca Zenobii & Suidae vide apud Salmast.
 p. 759.

P. 150. Quae ad versiculum :

ῥέβλην Ἀχιλλεύς δύο κύβη καὶ ἑνὶ ἑσπερ.

turpi plagio sublegit commentariis Kusteri ad Aristo-
 phanis Ranas vs. 1447. qui vertit. „*Jecit Achilles*
duo puncta & quatuor. sive sex. duobus scilicet tesse-
ris puncta duo (singulis videlicet unum,) & una sive
tertia tessera, quatuor. Κύβη enim in hoc loco non
 significat ipsam tesseram, ut male Frischlinus existi-
 mavit; sed punctum sive *μοῦρα*, ut recte Eustathius
 ad Odyss. A. p. 1397.“ quae Lector compara cum
 his Pavoninis, & ovo ovum non similis invenies. imo
 consule virum doctum ad Suidam, & in Commenta-
 rio recte omnia explicata videbis. quam callide au-
 tem dissimulat hunc Aristophanis locum!

Max quae habet de duplici significatione βόλῃ,
 ut & *jactum* & *rem quae jactur*, significet, rursus
 sublegit Salmastio. p. 746. a. En Viri maximi ver-
 ba. „*Graeci sane βόλῃ non tantum tesserarum jactus,*
sed etiam ipsas tesserarum nuncupant. Eustath. ad Ho-
 mer.

mer. κύβοι μὲν γὰρ οἱ καθ'αριθμὸν ἐξάπλευροι βόλοι. eadem ad verbum Pavo. ipsum Cacum rapaciorem non fuisse crediderim. compilat homines doctos, & simul convitils dilacerat. pudeat, pudeat, hominem, si qui superest pudor. quod autem ibi emendat κύβων pro βόλων, quia *literarum ductus impliciti errores similes pepererunt magno numero*, solitam stultitiam debet. ceterum vox βόλων abest a Photio. mox in eodem Suida. διτλὸς ἐν ὁ κύβῳ, εἴτε ἀναριθμῶν, εἴτε κενός, εἴτε πλήρης εἴη. male habet viros doctos εἴτε primo loco. ideoque delendum censent Portus & Kusterus. quid bellatulus noster! *ei ut locus revalescat, elegantius quid, longeque accommodatius in mentem venit. scribe.* διτλὸς γὰρ ὁ κύβῳ, ὁ τε ἀναριθμῶν, εἴτε &c. ὁ τε, &c. *amant enim Graeci ista forma, ut ipsi decennes sciunt.* Ipeetate stupiditatem Pavois, qui bis hanc vocem scribens bis male exarat ὁ τε pro ὁ, τε. *id pueri sciunt decennes.* qui non ignorant quoque τε hic locum nullum habere posse, & hominem cum putida emendatione sua exhibitant. εἴτε Photius quoque habet. de voce ἰδίως rursus liraë.

P. 154. 155. 156. Omnia vanissima vel compilata vel incrustata ex Salmasio pag. 758. Mercero ad Aristaen. II. Ep. 17. H. Junio p. 357. & aliis. ea legere taedet, nedum refellere.

P. 157. „Salmasius ex Zenobio citat Βέβλην Ἀχιλεὺς δύο κύβῳ & τέτραρα. Nos ex Suida. Βέβλην Ἀχιλεὺς δύο κύβῳ & τέτραρα. *utrum melius ἔξ exasciatius* (convocetur omnis Senatus Poëticus, ut de summa rei poëticae deliberent) *Nam sic versus modulatiō est, ἔξ ad aures accedit blandior.* Scottus pro δύο habet δύο. *quo nihil mehercule pejus. nam sic versui succiduntur poplites, ut vident omnes, qui rem metricam intelligunt.* Quid hoc est nisi magno clamore magnas nugas agere. vide praeterea sycophan-

nes novimus, ne uno quidem excepto ex Nubibus Comici, vel etiam sine iis. vide Photium quoque. quam vocem notent homines sane perquam acuti, qui Germanicam vel nostram linguam primaevam esse volunt: & adjiciant voci *saccus* & similibus. cur autem haec, unaque & altera vox per secula servata sit, si ipsi pro mentis subtilitate non facile dispexerint, consulant Pavum, cui in talibus nihil latet.

Quae p. 112. 113. disputat, sunt vana, quia nituntur falsa hypothefi. quae de Οἰνῇ refutavimus p. 137. & aliis. Sed si legamus jam Οἰνῇ αἰσάλας μόνους, cur Vir Grammaticus non magis sobriam rationem, quam ridiculam illam de ἤτα, dederit, quare abierint Iones a reliquis Graecis! nam potuisset dare, siquidem Graece dicitur οἰνὸς αἰσάγαλ. secundum ipsum. Nam cum Iones dicerent αἰσραγαίη: ut Junius & alii animadverterunt ex Eustathio II. §. vs. 88. p. 1289. 49. necessario illi dixerint οἰνῇ, ubi alii οἰνός. nam οἰνός adjectivum. sed αἰσράγαλον οἰνόν dici vix crediderim. αἰσράγαλ. Χῖ. & Κῶ. dici possunt, ea ratione, qua περηγὴς vel ὑπὲρ. qui sic dicuntur etiam extra aleam: extra jactum. at οἰνός vel οἰνῇ nunquam de talo, nisi jactato. respexerint igitur vocem βολή, cum alii ad vocem βόλ. referrent. Sed nolim sine auctoritate, Pavonis more, suspicionibus inanibus Lectorem detinere.

A p. 115 ad p. 122 agitur de epigrammate, quod ventilavimus §. 2. C. VII. nostrae Κιναχώρας. quibus nihil addere habemus nunc. obiter tamen ad vocem γοργωπός potest adjici, ab Euripide Herc. Fur. 1266. γοργωπὸς dici ὄφεις recte. Sed vs. 868 male edi γοργωπὸς κέρας. ibi enim scribendum videtur γοργωπὰς κέρας. ut sicut εὐώψ. dictum fuerit γοργωψ. Vel saltem γοργωπὸς scribe. Hesych. γοργωπένεδραν. ubi Jun. γοργωπὶ ἐνέδραν. Sed Suidas habet γοργωπὸν ἐδραν.

ἰδραν. quo modo etiam legit Phavorinus. qui aperte animadvertit γοργωπὶς etiam feminino genere dici. quare satius fuerit in Euripide γοργωπὶς legere. qua voce & aliis in locis utitur idem Tragicus.

P. 122. Utrumque φύσκων & φυσῶν rursus retinendum censet. ego vero aberrationi deberi ultimam vocem putarim. nam has iterationes observes semper fieri in vocibus ab eadem litera incipientibus, nec Pollucem tamen quidquam tale in aliis affectasse. unde omnino probabile fiat, re vera modo esse lusus oscitantium librariorum. Nam ipse Pavus p. 126. ait, *prout singula inter legendum occurrebant, descripta fuerunt & in Schedulam coniecta.* ne dubites. αὐτὸς ἴσα. φύσκων recte mihi praelatum & explicatum videtur. ut alii jactus Μίδασι. Ἀλέξανδρῳ. Δαρῆϊ. sic hic φύσκων a Ptolemaeo Aegypti rege videatur dictus illis, qui argutiolas has amant. imo fere ex συνωρίς & συνωρίως prius modo sanum putaverim. de quo more suo Noster multa inutiliter verba non sine injuria aliorum profundit. κτῶ habet meus liber.

P. 124. Non errare hic puto Pavum, quando sparsa ista vocabula per totam comoediam putat, nec Iambos agnoscit.

P. 125. ἄγμα, ὑπερβάλλον, ποδίας. Cod. meus quoque. ex qua convenientia & aliis locis cum Jungermanni Codice eundem conjicerem: nisi in nonnullis tamen in diversa abire animadvertissem. de ποδίας Aristarchus. „ *Tertium ποδίας paulo obscurius est: sed tribus verbis dicam quod res est. ut a θελξτελχὸς sit τελχίας. ita α πὺς ποδὸς ποδίας. alia gemella & similiter facta praetereo sciens* „ non miror te gemella scire. nam illa gemella eodem ex loco arripere potueras, unde illa de πῶ ποδίας habes. En Interpretis verba ad Pollucem p. 843. b. „ ποδίας. ad eam formam τελχίας . . . & forte mox ἄγματίας . . . κυνορχίας. “ Jam non in te-

T

nebris

nebris furatis, sed de die insipientibus omnibus rapinas agis: qui notata ad ipsum auctorem, in eodem loco, quem explicas, tam impudenter tua facis.

P. 126. Κήρυκος. κήρυκος Cod. Jung. κήρυκος meus: sunt igitur diversi. mox hoc ordine verba. εὐδαίμων, λαίκωνες. ἀρματία, ὄργετος, δάνων. τιμάρχιος, ἐκείτων, πυαλήτης. Πήθελος. σφάλλων. ἀγύρτης. οἷσρος. ἀνακαλύπτων. δαριεύς. λάμπων. κύκλωπες. Πηφέρων. ego λαίκωνες praetulim τῷ λαίκων, ut respiciantur Pollux & Castor.

P. 128. Ἀνίστευχος & ἀνίστυχος, ab eadem litera insipientes voces, ita fato nescio quo rursus se in commoedia Eubuli infecutae sunt. sic mox ἀνακάμπων & ἀνακαλύπτων. mox Πηφέρων, Πηφενῶν, & Πηφόρων. quis credat!

Ἀργεῖοι. ait, an respicit nomen celeberrimum illud Ἀργεῖοι Φῶρες, ut jactus fuerit infelix ἔξ furax! hoc verum forte "quid est nugari, si hoc non est? nam eodem jure alius scripserit. „ An respicit celeberrimum nomen Ἀργεῖοι. Vir Atheniensis, qui teste Schol. Aristoph. fuit σοφός? ut jactus fuerit medius, ἐμβολότατος, ad quem bene dandum sapientia requireretur non vulgaris." Qui talibus lectorem fatigant, in nucum lusu utilius occuparentur cum pueris.

P. 129. Notata de πυγελίτης & πυγελίτης inspicere, & miraberis haec non confirmatius dici ab homine, cui pudore nihil amabilius est. Antiqui auctores quidam sane habent multa obscœna: & quae ab interpretibus doctissimis & probissimis sine ulla, saltem iusta, reprehensione explicita olim fuerunt & explicabuntur in posterum. sed ita spurcissima sine ulla necessitate & tanta cum stoliditate fingere, sane indolem infelicissimam indicat.

Ibid. „ Nam quid sit ἀνακάμπων, sciunt omnes ne uno excepto." Noverunt igitur etiam Garamantes & Indi. Sed didicerint tamen & Pavone, qui eo saepe

ps

pe emendationes minus placitas in exitum mittit. vide Horapoll. 382.

P. 130. Ἐπιφύων & Ἀποφύων & Ἀποφύων recipienda putat. Homo lepidus, meborcule & festivus, cui talia concedimus libenter, ut sic sibi faciat delicias ipse, non nobis aut elegantiorum cuiquam. (Horap. 382.) Quare moneo, ne istae geminatae lectiones recipiantur, ut Criticus hic ἀποφύων & ἔλφω facere jubet. locuti hac de re jam sumus in Diatriba nostra de Deli Inscriptionibus.

Σίμων. Cod. male Σήμων. nec non Σάμων. respicitur Nostro iudice ad Σίμων & ἀρπακλικώτερος. pro quo in posterum dicamus Τσών & ἀρπακλικώτερος.

P. 133. In Suida legendum αἴγλη . . ἔτι ἡ παιδεία τις. ἀλλὰ ἡ ἡ σελήνη ἢ τω καλεῖται, ἡ δ' Ἀσκληπίος. Non minor basuti nostri Pavonis nares putore hujus loci tactas, cum dudum Phavorinus mendam fenserit, & ideo omiserit καὶ ὁ Ἀσκληπίος, pro quo scribendum ἡ ἀσκληπιῦ; ut adeo Phavorinus indagarit feram, Noster vero ceperit. Suidas autem, Hesychius & Eustathius laudantur in hac voce a Meursio p. 35: ne ignaviam Pavoninam haec contulisse autumes. Meursii & Senslebbii diligentiae etiam debentur nomina jactuum ex variis collecta.

A p. 133 ad p. 138. in Epigrammate sudat, superius a nobis vindicato. Quae p. 138. habet de Βόλωνα quiescere sino, quia omnes inficetias tangere piget.

P. 139. Ζανθιμίας deducit a ζανθός μῶς. & est αὐρεα lorum. ipsum inspicit, qui ad insulsores cibos non nauscas. iterum tangam.

P. 140. Mire nugatur in loco Hesychiano φαλός. λευκός. ἡ βόλος. καὶ τὸ φαλόν τῶ ἱερμανῶν. scribendum suspicatur φαλός λευκός ἡ βόλος. καὶ τὸ φαλόν. τὸ ἱερμανόν. & aliquem Poëtam dixisse τὸ φαλόν pro τὸ φαλόν

πέπλον mira ἀγχνυίῃ suspicatur. Sed notes mihi αἰε-
 εῖαν hominis, qui, si id jam concederemus, nos cre-
 dere cogit, Hesychium obscuram vocem obscuriore
 voluisse illustrare. nam dic, Pave, ubi vox ἔμμα in
 usu! dic, fuge Grammaticorum, an Hesychius ἀλ-
 λῶν Ἀιολίδι usus est! eodem modo p. 142. insanit.
 ubi pro κυνός τυφλῷ reponit in eodem Hesychio κυνός
 φυτλῷ. nam ait φυτλὸν idem quod φυλὸν. me miseret
 sane hominis stupidissimi. ubi φυτλὸν? vel si alicubi
 exstat, quid huc facit? nam si Glossographi sic scri-
 pserint, certe te non magis sapuerint. at Analogia
 id admittit. abi ad Hottentottos cum tua Analogia:
 nec tuis sordibus elegantiam Graecam inquinare au-
 deto. Mihi autem valde fit verosimile priorem lo-
 cum omnino nihil facere ad jactus, & pro βόλῃ aliud
 quid legendum. mox rursus Hesychium tentat. sed
 frustra. nam χαδόνει non opus ut casum mutet. ὑλικῶς
 sumitur.

P. 141. Ἀβερχμίας. egimus de stulta interpreta-
 tione, qua inde facit ἄβερα μνίας. *pedissequa Myias.*
 qua equidem nihil exoletius vidi. Sed ultima tamen
 notulae, antequam hinc decedamus, mecum mirare
 Lector „ἄβερα Μνίας. *pedissequa Myiae, meretrici-*
cis.“ Quid censes? Quidquamne accommodatius? quid-
 quamne probabilius? Sic vocem barbaram ἄβερχμίας,
 & quae infamiam secum inportat, ex honestarum con-
 sortio furca expellimus „Bene, bene, vir fortissime at-
 que optime, propudiosum illud ἄβερχμίας ex consortio
 vocum honestissimarum ἀμπελία, αἴγλη abige: & in
 primis cave, ne infamiam suam castissimae voci, quam
 tu peperisti, πυγελίτις adfricet. ne tamen innocen-
 tem condemnemus, scire cupit concilium Criticum,
 Praetor honoratissime, qua in re hujus vocis ἄβερα-
 μίας infamia consistat. nam ab ἄβερος. ἄβεραμης, πῖσις,
 quam vocem animadvertit Senfiebuius, & inde ἄβερα-
 μίας.

μίας. ut a πηλός, πηλαμῖς. θελῖξ, τειχός, τειχίς, τειχίας. item *piscis* nomen, quod etiam citat laudatus modo vir. ita ab ξαίνω fit ξανθός. ut a ξύω fit ξυσός. hinc ξυσίς sic a ξανθός, ξανθίς & inde ξανθίας & alia productione ξανθιμίας. forte etiam ξάνθιμῳ, ut κάπνιμῳ dictum fuerit vel dici potuit. eandem formam in his saepe habemus, ut ipse animadvertisti ex aliis. ἄρμα, ἄρμαλλίας. κυνέχος vel potius κυνέχης, κυναρχίας. infamiam ergo haec tenus nullam videmus: imo nec barbariem.

P. 144. Suis deliciis fruitur impura Musca ad satietatem ulque. porro κίκασος Photius κίκασος ὀβολῶν ὄνομα. procul dubio Βόλβ ὄνομα. ex his corrigendum. inscite praeterea κικῶς κλέπτῃς, ἀλμαχώρησις mutat, nesciens κικῶς ejusdem originis esse cum κιζάλης. quam vocem Hesych. bis φῶρ, κλέπτῃς, ἀλαζών (ταῶνῳ synonyma) explicat. inde & κικῶς, ὁ νέος τέτληξ & κίξιος, τέτληξ ejusdem venae sunt.

Ibid. Ἐνεαπίδης. vide Meursium p. 8.

P. 145. „εἰ τετελεσμένον συνήθροισεν ἀεραγάλων βολῇ. quem πληθυντικῶς interpretari debes.“ non video cur & minus, quare contra auctoritatem librorum legamus συνήθροισεν βολαί. legat sibi ita Pavunculus. cetera sunt nugae & furta. quod autem tam confideenter adleveret Eustathium laudasse *Aristophanis Plutum* pro *Platonis Lyfide*: mihi valde dubium est. nam duplicem fabulam docuisse Aristophanem nomine Pluti non negabit. quod igitur nunc non exstat in superstita, potuit exstitisse in deperdita. video autem nec scommata de suo semper sumere. nam quod hic Eustathium vocat *loquacissimum*, id debet Hydio, qui cum p. 155. *verbosum* & *prolixum* commentatorem adpellat. Pavo pro sua facundia vim duorum vocabulorum una voce expressit.

P. 147. *Notae, quas nunc tesseris inscribimus ro-*

tundas, me iudice fuerunt olim quadratae.“ nonne dixi, Lector, hominis cerebellum non habere humanam structuram, namque en *rotunda* ipsi videntur *quadrata*. at olim fuisse *rotundas* notas, ut nunc, videtur ipsa vox *punctum* de iis usurpata suadere. deinde apud doctissimum Montefalconium in Antiqu. Explicat. Tom. III. P. II. p. 336. antiquas tesseras rotundis notis insignes adhuc videre licet. Stultos esse quadratos oportet, qui talia cogitent, nedum scribant. quae de significatione vocis κύβω tam ambitiose ventilat, vide breviter apud Junium pag. 357. & alii multi eadem demtis convitiis & inaniis.

P. 149. Loca Zenobii & Suidae vide apud Salmas. p. 759.

P. 150. Quae ad versiculum :

Βέλων' Ἀχιλλεύς δύο κύβω καὶ τέσσαρα.

turpi plagio sublegit commentariis Kusteri ad Aristophanis Ranas vs. 1447. qui vertit. „*Jecit Achilles duo puncta & quatuor. sive sex. duabus scilicet tessellis puncta duo (singulis videlicet unum,) & una sive tertia tessera, quatuor.*“ Κύβω enim in hoc loco non significat ipsam tesseram, ut male Frischlinus existimavit; sed punctum sive *μονάδα*, ut recte Eustathius ad Odyss. A. p. 1397.“ quae Lector compara cum his Pavoninis, & ovo ovum non similis invenies. imo consule virum doctum ad Suidam, & in Commentario recte omnia explicata videbis. quam callide autem dissimulat hunc Aristophanis locum!

Mox quae habet de duplici significatione βέλω, ut & *jactum* & *rem quae jacitur*, significet, rursus sublegit Salmasio. p. 746. a. En Viri maximi verba. „*Graeci sane βέλω non tantum tesserarum jactus, sed etiam ipsas tesseras nuncupant.*“ Eustath. ad Homer.

mer. κύβοι μὲν γὰρ οἱ καλαριπτόμενοι ἐξάπλευροι βόλοι. “
eadem ad verbum Pavo. ipsum Cacum rapaciorem
non fuisse crediderim. compilat homines doctos, &
simul convitiis dilacerat. pudeat, pudeat, hominem,
si qui superest pudor. quod autem ibi emendat κύ-
βων pro βόλων, quia *literarum ductus impliciti errores*
similes pepererunt magno numero, solitam stultitiam
debet. ceterum vox βόλων abest a Photio. mox in
eodem Suida. διττός ἐν ὁ κύβω, εἴτε ἀναριπτόμενω,
εἴτε κενός, εἴτε πλήρης εἴη. male habet viros doctos εἴτε
primo loco ideoque delendam censent Portus &
Kusterus. quid bellatulus noster! *ei ut locus revaler-*
scat, elegantius quid, longeque accommodatius in men-
tem venit. scribe. διττός γὰρ ὁ κύβω, ὁ τε ἀναριπτός-
μενω, εἴτε &c. ὁ τε, ἢ. *amant enim Graeci ista forma,*
ut ipsi decennes sciunt. spectate stupiditatem Pavoñis,
qui bis hanc vocem scribens bis male exarat ὁ τε pro
ὁ, τε. *id pueri sciunt decennes.* qui non ignorant quo-
que τε hic locum nullum habere posse, & hominem
cum putida emendatione sua exsibilant. εἴτε Photius
quoque habet. de voce ἰδίως rursus liraë.

P. 154. 155. 156. Omnia vanissima vel compila-
ta vel incrustata ex Salmasio pag. 758. Mercero ad
Aristaen. II. Ep. 17. H. Junio p. 357. & aliis. ea
legere taedet, nedum refellere.

P. 157. „ Salmasius ex Zenobio citat Βεβληκ' Ἀ-
χιλεὺς δύο κύβω ἢ τέτραρα. Nos ex Suida. Βεβληκ'
Ἀχιλεὺς δύο κύβω ἢ τέτραρα. *utrum melius Ἔ exa-*
sciatus (convocetur omnis Senatus Poëticus, ut de
summa rei poëticae deliberent) Nam sic versus mo-
dulatio est, Ἔ ad aures accedit blandior. Scottus pro
δύο habet δύο. quo nihil mehercule pejus. nam sic ver-
sui succiduntur poplites, ut vident omnes, qui rem me-
tricam intelligunt.“ Quid hoc est nisi magno cla-
more magnas nugas agere. vide praeterea sycophan-
tias.

nes novimus, ne uno quidem excepto ex Nubibus Comici, vel etiam sine iis. vide Photium quoque. quam vocem notent homines sane perquam acuti, qui Germanicam vel nostram linguam primaevam esse volunt: & adjiciant voci *saccus* & similibus. cur autem haec, unaque & altera vox per secula servata sit, si ipsi pro mentis subtilitate non facile dispexerint, consulant Pavum, cui in talibus nihil latet.

Quae p. 112. 113. disputat, sunt vana, quia nituntur falsa hypothefi. quae de Οἰνῇ refutavimus p. 137. & aliis. Sed si legamus jam Οἰνῇ ἀπὸ Ἰωσι μόνους, cur Vir Grammaticus non magis sobriam rationem, quam ridiculam illam de ἤτα, dederit, quare abierint Iones a reliquis Graecis! nam potuisset dare, siquidem Graece dicitur οἰνὸς ἀσφαλάλῃ secundum ipsum. Nam cum Iones dicerent ἀσφαλάλη: ut Junius & alii animadverterunt ex Eustathio II. φ. vs. 88. p. 1289. 49. necessario illi dixerint οἰνῇ, ubi alii οἰνὸς. nam οἰνὸς adjectivum. sed ἀσφαλάλον οἰνὸν dici vix crediderim. ἀσφαλάλῃ Χῖ & Κῶ dici possunt, ea ratione, qua περηνῆς vel ὑπληῖ. qui sic dicuntur etiam extra aleam: extra jactum. at οἰνὸς vel οἰνῇ nunquam de talo, nisi jactato. respexerint igitur vocem βολή, cum alii ad vocem βόλῃ referrent. Sed nolim sine auctoritate, Pavonis more, suspicionibus inanibus Lectorem detinere.

A p. 115 ad p. 122 agitur de epigrammate, quod ventilavimus §. 2. C. VII. nostrae Κιναχύρας. quibus nihil addere habemus nunc. obiter tamen ad vocem γοργωπὸς potest adjici, ab Euripide Herc. Fur. 1266. γοργωπὸς dici ὄφεις recte. Sed vs. 868 male edi γοργώπας κέρασ. ibi enim scribendum videtur γοργῶπας κέρασ. ut sicut εὐὼψ dictum fuerit γοργῶψ. Vel saltem γοργωπὸς scribe. Hesych. γοργωπένεδραν. ubi Jun. γοργῶπ' ἐνέδραν. Sed Suidas habet γοργωπὸν ἐδραν.

ἴδραν. quo modo etiam legit Phavorinus. qui aperte animadvertit γοργωπὸς etiam feminino genere dici. quare satius fuerit in Euripide γοργωπὸς legere. qua voce & aliis in locis utitur idem Tragicus.

P. 122. Utrumque φύσκων & φυτῶν rursus retinendum censet. ego vero aberrationi deberi ultimam vocem putarim. nam has iterationes observes semper fieri in vocibus ab eadem litera incipientibus, nec Pollucem tamen quidquam tale in aliis affectasse. unde omnino probabile fiat, re vera modo esse lusus oscitantium librariorum. Nam ipse Pavus p. 126. ait, *prout singula inter legendum occurrebant, descripta fuerunt & in Schedulam coniecta.* ne dubites. αὐτὸς ἴφα. φύσκων recte mihi praelatum & explicatum videtur. ut alii jactus Μίδα. Ἀλέξανδρῳ. Δαρῆ. sic hic φύσκων a Ptolemaeo Aegypti rege videatur dictus illis, qui argutiolas has amant. imo fere ex συγῶλις & συναρῶλις prius modo sanum putaverim. de quo more suo Noster multa inutiliter verba non sine injuria aliorum profundit. κτῳ. habet meus liber.

P. 124. Non errare hic puto Pavum, quando sparsa ista vocabula per totam comoediam putat, nec Iambos agnoscit.

P. 125. ἄρμα, ὑπερβάλλον, ποδίας. Cod. meus quoque. ex qua convenientia & aliis locis cum Jungermanni Codice eundem conjicerem: nisi in nonnullis tamen in diversa abire animadvertissem. de ποδίας Aristarchus. „ Tertium ποδίας paulo obscurius est: sed tribus verbis dicam quod res est. ut a θελξτελχὸς sit τελχίας. ita α πὸς ποδὸς ποδίας. alia gemella & similiter facta praetereo sciens „ non miror te gemella scire. nam illa gemella eodem ex loco arripere potueras, unde illa de τῷ ποδίας habes. En Interpretis verba ad Pollucem p. 843. b. „ ποδίας. ad eam formam τελχίας . . . & forte mox ἀρμαλίας . . . κυνορχίας. “ Jam non in te

T

nebris

nebris furatis, sed de die insipientibus omnibus rapinas agis: qui notata ad ipsum auctorem, in eodem loco, quem explicas, tam impudenter tua facis.

P. 126. Κήρυκος. κήρυκος Cod. Jung. κήρυκος meus: sunt igitur diversi. mox hoc ordine verba. εὐδαίμων, καίκωνες. ἀρματία, ἀργεῖος, δάκνων. τιμωρίος, ἐκλείπων, πυναλήτης. Πηδελος. σφαλλων. ἀγύριος. οἰστρος. ἀνακαλύπτων. δαριεύς. λάμπων. κύκλωπις. Πηφέρων. ego λάκωνες praeulerim τῷ λάκων, ut respiciantur Pollux & Castor.

P. 128. Ἀνίστευχος & ἀνήτευχος, ab eadem litera insipientes voces, ita fato nescio quo rursus se in comœdia Eubuli inscutae sunt. sic mox ἀνακάμπλων & ἀνακαλύπτων. mox Πηφέρων, Πηφενῶν, & Πηφόρων. quis credat!

Ἀργῆ. ait, an respicit nomen celeberrimum illud Ἀργῆος Φῶρες, ut iactus fuerit infelix ἔξ furax! hoc verum forte. "quid est nugari, si hoc non est? nam eodem jure alius scripserit. „ An respicit celeberrimum nomen Ἀργῆ. Vñ Atheniensis, qui teste Schol. Aristoph. fuit σοφός? ut iactus fuerit medius, ἐμβολότα?, ad quem bene dandum sapientia requireretur non vulgaris." Qui talibus lectorem fatigant, in nucum lusu utilius occuparentur cum pueris.

P. 129. Notata de πυγελίης & πυγελίης inspicere, & miraberis haec non confirmatius dici ab homine, cui pudore nihil amabilius est. Antiqui auctores quidam sane habent multa obscœna: & quæ ab interpretibus doctissimis & probissimis sine ulla, saltem iusta, reprehensione explicita olim fuerunt & explicabuntur in posterum: sed ita spurcissima sine ulla necessitate & tanta cum stoliditate fingere, sano indolem infelicissimam indicat.

Ibid. „ Nam quid sit ἀνακάμπλων, sciunt omnes ne uno excepto." Noverunt igitur etiam Garamantes & Indi. Sed didicerint tamen & Pavone, qui eo sæpe

ps

pe emendationes minus placitas in exilium mittit. vide Horapoll. 382.

P. 130. Ἐπιφάνων & Θηοφάνων & Θηοφοῶν recipienda putat. *Humo lepidus, mehercule & festivus, cui talia concedimus libenter, ut sic sibi faciat delicias ipse, non nobis aut elegantiorum cuiquam.* (Horap. 382.) Quare monco, ne istae geminatae lectiones recipiantur, ut Criticus hic ἀνεπιφάνων & Θηοφάνων facere jubet. locuti hac de re jam sumus in Diatriba nostra de Deli Inscriptionibus.

Σίμων. Cod. male Σήμων. nec non Σάμων. respicitur Nostro iudice ad Σίμων & ἀσπληκώτερος. pro quo in posterum dicamus Τάων & ἀσπληκώτερος.

P. 133. In Suida legendum αἴγλη . . . ἐστὶ καὶ παιδία τις. αἰδᾷ καὶ ἡ σελήνη ἦτο καλεῖται, καὶ ὁ Ἀσκληπίος. Non minor nasuti nostri Pavonis nares putore hujus loci tactas, cum dudum Phavorinus mendam fenserit, & ideo omiserit καὶ ὁ Ἀσκληπίος, pro quo scribendum ἡ ἀσκληπιῦ; ut adeo Phavorinus indagavit feram, Noster vero ceperit. Suidas autem, Hesychius & Eustathius laudantur in hac voce a Meursio p. 35. ne ignaviam Pavoninam haec contulisse autumes. Meursii & Senfelebii diligentiae etiam debentur nomina jactuum ex variis collecta.

A p. 133 ad p. 138. in Epigrammate sudat, superius a nobis vindicato. Quae p. 138. habet de Βόλκα quiescere sino, quia omnes inficitias tangere piget.

P. 139. Ζανθίμια deducit a ζανθός ἰμαίος. & est *au-
teum lorum.* ipsum inspicere, qui ad insulsores cibos non nauseas. iterum tangam.

P. 140. Mire nugatur in loco Hesychiano φαλός. λευκός. ἢ βόλος. καὶ τὸ φαλόν τῶ ἱερμανῶν. scribendum suspicatur φαλός λευκός ἢ βόλος. καὶ τὸ φαλόν. τὸ ἔμμασθον. & aliquem Poëtam dixisse τὸ φαλόν pro τὸ φαλόν

πέπλον πῆρα ἀγχινοῖα suspicatur. Sed notes mihi ἀνελ-
 σίαν hominis, qui, si id jam concederemus, nos cre-
 dere cogit, Hesychium obscuram vocem obscuriore
 voluisse illustrare. nam dic, Pave, ubi vox ἔμμα in
 usu! dic, funge Grammaticorum, an Hesychius ἀγ-
 ρῶα Ἀιολίδι usus est! eodem modo p. 142. infamit.
 ubi pro κυνὸς τυφλῆ reponit in eodem Hesychio κυνὸς
 φυτλῆ. nam ait φυτλὸν idem quod φυλὸν. me miseret
 sane hominis stupidissimi. ubi φυτλὸν? vel si alicubi
 exstat, quid huc facit? nam si Glossographi sic scri-
 pserint, certe te non magis sapuerint. at Analogia
 id admittit. abi ad Hottentottos cum tua Analogia:
 nec tuis sordibus elegantiam Graecam inquinare au-
 deto. Mihi autem vakde fit verosimile priorem lo-
 cum omnino nihil facere ad jactus, & pro βόλῳ aliud
 quid legendum. mox rursus Hesychium tentat. sed
 frustra. nam χαδόνει non opus ut casum mutet. ὕλην
 sumitur.

P. 141. Ἀβεγμαίαι. egimus de stulta interpreta-
 tione, qua inde facit ἄβεα μύαιαι. pedissequa Myiaie.
 quae equidem nihil exoletius vidi. Sed ultima tamen
 potulae, antequam hinc decedamus, mecum mirare
 Lector „ ἄβεα Μύαιαι. pedissequa Myiaie, meretri-
 cis.“ Quid censes? Quidquamne accommodatius? quid-
 quamne probabilius? Sic vocem barbaram ἄβεγμαίαι,
 & quae infamiam secum inportat, ex honestarum con-
 sortio furca expellimus „ Bene, bene, vir fortissime at-
 que optime, propudiosum illud ἄβεγμαίαι ex consortio
 vorum honestissimarum ἀμπελία, αἶγλη abige: & in
 primis cave, ne infamiam suam castissimae voci, quam
 tu peperisti, πρυγελίαι adfricet. ne tamen innocen-
 tem condemnemus, scire cupit concilium Criticum,
 Praetor honoratissime, qua in re hujus vocis ἄβεα-
 μίας infamia consistat. nam ab ἄβεα. ἄβεαμῆ, πῆσις,
 quam vocem animadvertit Senstlebius, & inde ἄβεα-
 μίας.

μίας. ut ἀπὸ πηλῶν πηλαμῶν. θεῖξ, τευχός, τευχίς, τευχίας. item piscis nomen, quod etiam citat laudatus modo vir. ita ab ξαίνω fit ξανθός. ut ἀ ξύω fit ξυσός. hinc ξυσίς sic ἀ ξανθός, ξανθίς & inde ξανθίας & alia productione ξανθιμίας. forte etiam ξανθιμῶ, ut κάπριμῶ dictum fuerit vel dici potuit. eandem formam in his saepe habemus, ut ipse animadvertisti ex aliis. ἄρμα, ἀρμαλίας. κυνέχος vel potius κυνέχης, κυνελχίας. infamiam ergo hactenus nullam videmus: imo nec barbariem.

P. 144. Suis deliciis fruitur impura Musca ad satietatem usque. porro κίκαρος Photius κίκαρος ὁ βολῶ ὄνομα. procul dubio Βόλυ ὄνομα. ex his corrigendum. inscite praeterea κικῶς κλέπιης, ἀλκωρήσις mutat, nesciens κικῶς ejusdem originis esse cum κίξλης. quam vocem Hesych. bis φῶρ, κλέπιης, ἀλαζών (ταῶν ὅ) synonyma) explicat. inde & κικῶς, ὁ νέος τίτηξ & κίξιος, τίτηξ ejusdem venae sunt.

Ibid. Ἐνελπίδης. vide Meursium p. 8.

P. 145. „εἰ τετίμησθαι συνήθροισιν ἀσφαγάλων βολῶν. quem πληθυντικῶς interpretari debes.“ non video cur & minus, quare contra auctoritatem librorum legamus συνήθροισιν βολῶν. legat sibi ita Pavunculus. cetera sunt nugae & furta. quod autem tam confideater adseveret Eustathium laudasse Aristophanis Plutum pro Platonis *Lyfide*: mihi valde dubium est. nam duplicem fabulam docuisse Aristophanem nomine Pluti non negabit. quod igitur nunc non exstat in superstite, potuit exstitisse in deperdita. video autem nec scommata de suo semper sumere. nam quod hic Eustathium vocat *loquacissimum*, id debet Hydio, qui cum p. 155. *verbosum* & *prolixum* commentatorem adpellat. Pavo pro sua facundia vim duorum vocabulorum una voce expressit.

P. 147. *Notae, quas nunc tesseris inscribimus ro-*

rotundas, me iudice ferorans olim quadratas nonne dixit Lector, hominis cerebellum non habere humanam structuram, namque en *rotunda* ipsi videntur *quadrata*. at olim fuisse *rotundas* notas, ut nunc, videtur ipsa vox *punctum* de iis usurpata suadere. deinde apud doctissimum Montefalconium in Antiqu. Explicat. Tom. III. P. II. p. 336. antiquas tesserarum rotundis notis insignes adhuc videre licet. Stultos esse exoratos oportet, qui talia cogitant, nedum scribant, quae de significatione vocis κύβηξ tam ambitiose ventilat, vide breviter apud Junium pag. 377. & alii multi eadem demtis convitiis & inaniis.

P. 149. Loca Zenobii & Suidae vide apud Salmast. p. 759.

P. 150. Quae ad versiculum :

βίβλην Ἀχιλλεύς δύο κύβηξ καὶ τέσσαρα.

turpi plagio sublegit commentariis Kusteri ad Aristophanis *Ranas* v. 1447. qui vertit. „*Jecit Achilles duo puncta & quatuor. sive sex. duobus scilicet tesserris puncta duo (singulis videlicet unum,) & uno sive tertia tessera, quatuor.* Κύβηξ enim in hoc loco non significat ipsam tesseram, ut male Frischlinus existimavit; sed punctum sive *μωάδα*, ut recte Eustathius ad *Odyss.* A. p. 1397.“ quae Lector compara cum his Pavoninis, & ovo ovum non similis invenies. imo consule virum doctum ad Suidam, & in Commentario recte omnia explicata videbis. quam callide autem dissimulat hunc Aristophanis locum!

Max quae habet de duplici significatione βόλη, ut & *jactum* & *rem quae jaciuntur*, significet, rursus sublegit Salmastio. p. 746. a. En Viri maximi verba. „*Gracci sane βόλην non tantum tesserarum jactus, sed etiam ipsas tesserarum nuncupant.* Eustath. ad *Hom.*

mer. κύβοι μὲν ἢ οἱ καλαριπόμενοι ἐξάπλευροι βόλοι. eadem ad verbum Pavo. ipsum Cacus rapaciorem non fuisse crediderim. compilat homines doctos, & simul convitiis dilacerat. pudeat, pudeat, hominem, si qui superest pudor. quod autem ibi emendat κύβων pro βόλων, quia *literarum ductus impliciti errores similes pepererunt magno numero*, solitam stultitiam debet. ceterum vox βόλων abest a Photio. mox in eodem Suida. διτλὸς ἐν ὁ κύβῳ, εἴτε ἀναριπόμενῳ, εἴτε κενός, εἴτε πλήρης ἐστίν. male habet viros doctos εἴτε primo loco ideoque delendum censent Portus & Kusterus. quid bellatulus noster! *ei ut locus revalescat, elegantius quid, longeque accommodatius in mentem venit. scribe.* διτλὸς ἢ ὁ κύβῳ, ὁ τε ἀναριπόμενῳ, εἴτε &c. ὁ τε, ἢ. *amant enim Graeci ista forma, ut ipsi decennes sciunt.* Spectate stupiditatem Pavonis, qui bis hanc vocem scribens bis male exarat ὁ τε pro ὁ, τε. *id pueri sciunt decennes.* qui non ignorant quoque τε hic locum nullum habere posse, & hominem cum putida emendatione sua exsibilant. εἴτε Photius quoque habet. de voce ἰδίως rursus liraë.

P. 154. 155. 156. Omnia vanissima vel compilata vel incrustata ex Salmasio pag. 758 Mercero ad Aristaen. II. Ep. 17. H. Junio p. 357. & aliis. ea legere taedet, nedum refellere.

P. 157. „*Salmasius ex Zenobio citat Βέλων Ἀχιλεὺς δύο κύβω ἢ τέτραρα. Nos ex Suida. Βέλων Ἀχιλεὺς δύο κύβω ἢ τέτραρα. utrum melius ἔστι exasciatius (convocetur omnis Senatus Poëticus, ut de summa rei poëticae deliberent) Nam sic versus modulatio est, ἔστι ad aures accedit blandior. Scottus pro δύο habet δύο. quo nihil mehercule pejus. nam sic versus succiduntur poplites, ut vident omnes, qui rem metricam intelligunt.*“ Quid hoc est nisi magno clamore magnas nugæ agere. vide præterea sycophan-

tias. castigat Scottum, quia in Zenobio *δύο* edidit. at idem in iis Proverbiis bis recte *δύο* edidit: & sic quidem in proverbiiis metricis. quis hominem iniquiorem vidit? dein ait. *Nos ex Suida.* at Scottus Suidam laudat ad Append. Vatic. dein inepte *Ἀχιλεὺς δύο* praefert τῷ Ἀχιλλεύς δύο. nam dactylus centies in tertio pede locum habet. mallet certe Tragicus, si quidem Euripideus versus, de quo vide dubitantem Sch. Aristophanis, ibi *dactylum* admittere, quam *Ἀχιλεὺς* pro *Ἀχιλλεύς* dicere. quin ita legendum esse auctoritas Aristophanis evincit, apud quem legitur,

Βίβληκ' Ἀχιλλεύς δύο κύβω καὶ πένταρα.

Sed ut regrediar paulo, credibilene est, Lector, Pavonem hunc locum Aristophanis ignorasse! si ita. immerito eum forte accusavi plagii. at non ignoravit, nec ignorare potuit, licet numquam inspexisset Aristophanem. nam Salmasius Interpretem Aristophanis p. 758. ad hunc ipsum locum laudat. etiam Scottus ad Append. Vat. Simulavit ignorare, ut Kustero convitiandi ansam haberet. Quod autem modo tetigi de Dactylo in sede tertia Iambi, in memoriam revocat locum, quem notare oblitus fui in Menandreis p. 53. „*Dum calamus currit* (nota familiarem Pavoni ῥῆσιν) *oculos conjicio in istam Auctoris Anonymi emendatiunculam,*

καὶ περιθωσάτωσαν σ'. ἀπὸ κρεναῶν τελευτῶν.

Et quid malum. in loco quarto versus Iambici dactylum deprehendo &c.“ malam primo fidem Pavonis spectā. nam Bentlejus hanc emendationem secundo loco

loco proponens sibi non placere indicat, ideoque scripsit negligentius modo

καὶ περιθίωσάτωσαν σ'. ὅτι &c.

id Pavus supplevit. deinde ignorantiam mirare, quasi esset plane sine exemplo hac in sede dactylus apud Comicos. vel unus Aristophanis Iambus in Eccles. 822. contrarium ostendit.

Τῆς τρισεκακοῆς, ἢ ἐν ἑνὶ μὲν ἐν ἑκπιδῆς.

Sed ipse Bentlejus ea conditione non utitur: sed eam aliis relinquit, si quibus altera sua emendatio displiceat. iniquus igitur aequae atque ignorax Pavus, ut semper, hoc in loco. Pergamus ludere cum aleone.

P. 158. Explicare conatur locum difficilem Pollucis, ubi χῖς βόλς dicitur ἀντικείμεν τῇ μονάδι. at μονάς & χῖς res eadem. Pavus deceptum putat a scribis, qui pro κῶς dederint χῖς. sed verba Onomasticographi sunt nimis expressa. Porro probabilem facere suam conjecturam conatur, ostendens saepe χῖς & κῶς confusa. laudo diligentiam insolitam. utinam ita semper fecisset. nam licet forte ὑποθέσεις non essent verae, saltem aliquid discere occasione inanium somniorum potuissimus. primum autem hujus permutationis exemplum. „*Notissima sunt illa verba Aristotelis. Μυεῖν ἀσεργάλης χῖς βαλεῖν, ἀμήχανον. in his pro χῖς ab alia manu scriptum κῶς, ut testis est enarrator Simplicius loco etiam notissimo.*“ unde hunc locum corrasisset haesi per duo momenta. Sed videns loca vocari *notissima* intellexi apud aliquem commentatorem jam jacere. non ut vulgo *notissima*

dicimus, quæ in omni alio ore sunt ut versus Homeri, Virgilio, Terentio. Sed incidi tamen statim in pag. 9. Meursii de Lud. Gr. ubi hæc duo loca juncta sunt. ubi & in alijs locis illa *notissima* Eustathii invenienda.

P. 160. *Apud Aristophanem in Ranis exstat . . .* hic locus non est *notissimus*, ergo tuto credere possumus Pavum propria industria hunc sibi observasse. et maluit. in T. VII. Theauri Gronoviani p. 1151. Senftlebius jam observavit non sibi solummodo, sed etiam Pavunculo nostro, & alii ante ipsum, apud quem Senftlebius innumera melius re vera & acutius excogitata invenies, quam apud nostrum Morionem; cur ille Auctor nec tanti fuit, ut simul nobis pareretur: cum tamen multum non dico profecerit ex ipso, sed interverterit & detorsit in pejorem sensum. comitatem rursus erga lectorem observa, quod hunc locum vs. 1001. Ran. Aristoph. exstare non addiderit. nempe ne rursus statim pateret omnia ex Palmerio Kusteroque esse translata. porro quæ sequuntur usque ad p. 166. sunt re vera nutriculae lallantis ad pueri cunas naeniacæ. quare iis non immoramur.

P. 166. „*Legimus superius ad ista verba Comici.*“ Cur inopportuna *Eneidos* rursus non adscribit versum 147. ut quaerendi loci tædium saltem eximat Lectori, qui ejus nugas & *stida* sequi vult! quod garrat, non flocci faciendum. Si enim nescit bellum fuisse Chis & Cois tum *principaliter*, novit hoc Scholiastes. id sufficit. & scientia hominis ignorantissimi, vel inscitia nihil facit ad rem. in his omnibus autem *ἐλαφρότης* & *ἀντιλογίας* iste Criticus, non satagit veriora lectorem docere, sed falsis ratiocinibus decipere, ut Lector nubem pro Junone amplectatur.

Epi

Epigrammatis autem locum eadem pagina, qua Aristophanis locum, advocat Senftlebius.

Eadem pagina hanc sententiam loquitur Davus.

ΧΙΘ. Ὠχρεῖς κῶον οὐκ ἐὰν λίσσῃν.

quae in illos dicitur, qui garruli & improbi faciunt, ne moratiores & probi os aperire in eorum praesentia vel velint vel audeant: scarris nempe obstrepere labor est inanis, & viro honesto plane fugiendus. Potueras tot verbis pepercisse, Pavē: dixillas modo: Si Pavonem nosti, noveris, in quos haec paroemia dici solet. nam, ut audio, tu is es qui in circulis solus omnium loquendi vices fatua garrulitate implet: de omnibus, ut ludimagister inter vesticipes, pro auctoritate sententiam dicis: & tua in literis facinora patrata patrandaque magnificis verbis praedicans, aliorum merita maledicentissima oratione deprimere adsuevisti. ex quibus ad summum Pedantismi gradum pervenisse te audacter decerno. Sed si quis te in cute nosse cupiat, non opus tamen ut te loquentem audiat, modo scripta tua legat,

Ἄνδρες χαρακτήρ καὶν γεγραμῖς γινώσκετε.

Nosceris e scriptis Archipedanta tuis.

P. 169. Προ ἰσὺ ἀρετῶν καὶ κακοῦ καὶ παροιμίας καὶ τῆς θρησκείας, ἐκ δὲ ἰσὺ καὶ ΧΙΘ. ἀντι, reponit παροιμίαν ἢ παροιμία αὖ ἐκ τῆς θρησκείας, ἐκ δὲ ἰσὺ ΧΙΘ. ἀντι. optime, nisi dum paginas perdidisset in hac emendatione adstruenda Bambalio παρωδικῇ tamen praeiverat Scottus. cetera pars correctionis, ita quoque facilis, ut qui a locis Aristophanicis ad hunc deferatur, sculnexus sit, quicumque non ita legendum

dum videat, simul ac locum attigerit: miror tamen stolonem nostrum hos vidisse.

Pagg. 171. 172. 173. 174. 175. 176. impenduntur loco Pollucis corrumpendo. nam cum in eo Grammaticus, ut in multis aliis locis & ipse & alii, ἰδὲ κυβείας dixisset esse τὸν ἀλγυραμματισμὸν, noster Grammaticaster id non fert. nam in τῷ ἀρτιάζην & ἀλγυραμματίζειν nullus locus κύβοις. sed praeterquam quod haec observatio tota, quanta est, sublecta sit Th. Hydio p. 105. & memorata ad Pollucis hunc ipsum locum L. VII. §. 206. ab Interprete: κυβέειν pro παίζειν, sive fortuna in ludo dominetur sive non, in multis locis occurrit. vide Nostrum ipsum pag. 177.

Inter cetera ait p. 172. „ *An forte distinguendum & scribendum . . . ut a litera majuscula K alios lusus recensere incipiat.*“ dic, Pave, qui oculos hebetasti in MSSis legendis, an vidisti umquam libros majusculis characteribus exaratos? si vidisti, & novisti olim sic omnes fere scriptos libros, alio hic remedio opus esse confiteris. Nam tum nullam distinctionem K pariet. Sed numquam vidisse opinor. unde & in Menandris hanc bellam nobis observationem procudis. p. 19.

. . Στραλιώτῳ & μικρὸν σωτηρίας.

„ *Cum vulgo sit apud Stobensem Στραλιώτῳ μικρὸν σωτηρίας, magnus Salmasius (ne fallaris, Lector, hic est, ut reor, Claudii pater: non ipse Claudius: qui non fuit magnus, sed puer.) ita interpolavit: acute ita vivam! observes modo, quod ipsum Salmasium fugit, nunc nemo paulo humanior nescit, particulam copulantem antiquitus Σ majusculo fuisse depictam . . . quare cum ita exaratum fuisset, compendiose στραλιώτῳ Σ μικρὸν.*“ Satiùs foret homini membranarum numquam

quam scripturam attingere: nam de iis iudicat semper, ut caecus de coloribus. ubi umquam Σ per Σ designatum invenit \omicron πάνσοφος! novi, novi quid bono fraudi fuit. in libris parvo caractere scriptis Σ saepe S scribitur. at cum illud forte alicubi observatum invenisset, nec ipse umquam manuscriptos vidisset, ille accepit de Σ mere Graeco [pro quo quidem olim etiam S scriptum: sed hoc nihil ad rem] vide Montefalconii praestantissimum opus de Palaeographia p. 292. in Specimine Cod. undecimi seculi & in Tabula Notarum ad pag. 344. In Cod. meo Pollucis, id praeterea observatur, ut numquam talis figura ponatur, nisi in fine vel principio versus. vel in principio plane novae periodi. In aliis tamen Codd. id discrimen quod ad figuram non observatum vidi. id tamen animadverti in media periodo semper longe minorem amplitudinem esse huic notae. nam re vera non est S: & inferior cinnus superiori fere major, & versus sinistram protrahitur. Cur autem talia fugisse Salmasium adseveret, nescio. nisi putet virum hunc non magis se versatum fuisse in libris *Pluteariis*. Sed tamen, quod commode in mentem mihi venit: Menandrea edidit Clericus. possetne hujus culpa id ἀμαρτία circa figuram Σ accidisse! Si ita. satisfaciam statim Pavoni & *nollem factum* ex me audiet. absit, absit, ut quemquam per calumniam accusare velim, nedum Pavunculum, cui ob exiguas animi vires condonanda sunt longe plurima.

P. 173. ait. „*Multa promiscue, fateor, saepe enarrat Pollux, idque meo iudicio parum provide aliquando, ut probare non difficile foret, si id ageretur.*“ quid, Pave, annon illud hic agitur. imo tales accusationes in graves auctores non in medium adferre decet, nisi claris testimoniis una adhibitis. alioquin
calumniae

calumniae proximior ista animadversio, quam justae reprehensioni. mihi autem Pollux e contrario egregie res distribuisse videtur, & in primis in eo valde Lexicographi judicium laudo, quod L. VII. C. XXXIII. §. 201. ita praefatur: „Ceterum si & actiones turpiores artis vocabulo nominandae sunt, dices & meretrices, scorta.“ & ita de re meretricia tractat usque ad §. 203. in qua §. meretriciam artem continuat cum alia turpi arte, Aleatorum scilicet. τὰς πόρναις λέγοις ὡς καὶ μαχλαῖς. κυβεία. ut & salaces. alea, aleatrix, aleatores &c.“ O Pollux, o Pollux, non miror te displicuisse Reverendissimo Pavoni nostro, qui alia dogmata sequitur: aleam enim hodie nesciri posse ab homine ingenuo sine dedecore negat. Sed facile tibi ignoscimus tamen, o Juli: fuisti enim caecus Gentilis. restat, Venerande Canonice, ut istas §§. 201 & 202. nobis exponas tam strenue & gnaviter, atque fecisti illas de Alea: ut ita in Beverlandi praematura morte nihil damni boni mores fecisse videantur. Et sane, si quis umquam, tu Sparta huic ornandae, ut ex variis tuarum notularum speciminibus colligo, unice aptus. Namque ex. gr. ubi de bellatularum comendi & ornandi arte agendum fuerit, quis tam subtilia extuderit, quam tu ad Aristaeneti L. I. Ep. 25. ubi sic Thelxinoes munditiae describuntur. τὸ δὲ ταρηνιδιον, ἐξ ἧς ἀφανὼς ἡ ὥρα διέλαμπεν. θαυμά δὲ καὶ ἡ πλείων αὐτὴ πρὸς αὐτῷ ὀπισθοφορμένη διεσκοπεῖτο. ποικίλεις δὲ αἶμα τε αὐτῷ ἐθεώρει, καὶ εἰ τις αὐτῷ ἀλλοθεῖται. ἐπειτὰ ὀρθοκαθεζέτο μέση ἐμὲ καὶ Παμφίλῳ. vestis vero subtilis, ex qua perspicue corporis venustas pellucebat. Saepe vero calcem ipsa sibi obversa vel obvertens (capite retrorsum verso) diligenter respiciebat. Saepe vero simul se ipsa spectabat, & an quis alius se spectabat. deinde media inter me & Pamphilum confedit. Sic legendus hic locus. sic intelligendus. ita

autem

autem lege & intellige Xenophontis auctoritate, qui Lib. II. Memorab. p. 738. eadem ad verbum habet, & omnino interpretis loco est. Ἐὰν ἴδῃς ἑχεν, εἰς ἧς ἀν' ὡρα Ἀγλαῖμοι. καλασθεπείδῃς ἡ θάμα ἐαυτῷ, θηουσιπῆν ἡ ἡ εἰ τις ἀντὶ αὐτῷ θεῖται, πολλὰν ἡ ἡ εἰς ἡ ἐαυτῷ οὐκ ἀν' ὡρα πλεῖον. *Veste tali uti, ex qua venustas maxime pelluceret. Saepe se ipsam contemplari: speculari, an quis alius ipsam spectet. Saepe quoque ad umbram suam respicere.* haec gemella sunt: nisi quod Xenophontis ultima periodus respondeat sensu non ipsis verbis dicto Aristænetico θάμα (vulgo ἄμα) ἡ πλεῖον. eadem tamen significat. nam qui calcem respicit, umbram suam respicit. umbra enim corpus sequi dicitur: quamvis si solem vel lumen a tergo habeas, praecedat umbra: sed quod plerumque fit, in talibus spectatur. Jam, Lector, lege Pavonina: sed cingulo prius latera bene munias, ne risu nimio aliquid patiari. est enim locus insigniter ridiculus, obscoenus & insultus. „ Haec Mer-

„ cerus non intellexit: πλέγῃα est calx. (Mercerus

„ talum verterat) vertendum igitur, simul vero &

„ calcem ipsa ad se convertens contemplabatur. in

„ quo aliquid est, quod subturpiculum & minus honestum. praecessit scilicet, τὸ ἡ παρανιδιον, ἐξ ἧς Ἀγ-

„ Φανῶς ἡ ὡρα διέλαμπεν. (quae turpitudine in his verbis sit, patet ex comparatione loci Xenophonte. respicit nempe Coas vestes. Hor. I. Sat. I. Cois tibi paene videre est Ut nudam. vide ibi Torrent. Horatius dicit paene. Namque non videbantur membra omnino, sed fere: certe non illa sancta, quae vocat Pavo.)

„ Id sciens calcem introrsum vertens ita torquebat, ut

„ a despiciente facile conspici posset: eo autem evenie-

„ bat, ut pede ita divaricato aliquid, quod visu

„ non ingratum est, adpareret largius. Te obtestor, aequè Lector, legistine umquam aliquid vel

vel obscœmius vel stolidius. ut pede ita divaricato aliquid, quod visu non ingratum est, adpareret largius! adpareret largius! Taliane iste castus Musarum Sacerdos effutiat. Trimalchioni sane melius haec conveniunt. Quin rogatum volo, an ipsi meretriculae illud largius adparuerit, an etiam aliis. imo mox in emendatione adhuc procedit ultra. nam ibi „elegantèr legi posse ait. τὸ δὲ παραλινδίων, ἐξ ἡ Δαφάνως ἡ ὥρα διέλαμπεν, ἀνάγυσσα. vestem . . sublevans. attolens. homini jam etiam obstat pellucida vestis, & vitrea nebula. Illam etiam, credo, instar Cupidinis Anacreontici supra genua sublatam vult, ut patran-tes oculos pascat. quis tales interpretationes non rideat simul & indignetur, cum & Xenophon & Aristænetus nihil aliud hac periodo voluerunt indicare, quam mulierem hanc, faciem & oculos in tergum convertisse, ut calces & vestium posteriores partes contempleretur, an bene ornata & comta omnia essent, unde & in nostro idiomate de juvenibus ad pubertatem accedentibus dicimus, *calces incipiunt respicere*. & id a mulierculis delicatioribus & cultus studiosioribus fieri, nemo nescit: ne unus quidem. „Certe amantes, ut sciunt omnes, qui in Schola Cupidinis non sunt hospites, & inter homines ferae.“ Quae sunt verba ejusdem nequitiarum Magistri ad Lib. I. Ep. XVI. ubi observa illos inter homines haberi feras, qui in Schola Cupidinis non bene exercitati sint. Quantum igitur tu sis a feritate hac alienus, ipse optime noveris, humanissime Pavo. nec hoc ad me quidquam spectat, Curiosne an Bacchanalia vivas. Sed cum tamen passim tua scripta rancidissimis talibus notulis scateant, putasne omnes Lectores tam aequos fore, atque ego in te sum, qui hic nasum meum sequor, & ulteriora non cogito!

gito! verum forte te excusaturus es communem illam poëtarum cantilenam occinendo,

*Nam castum esse decet pium poëtam
Ipsum: Versiculos nihil necesse est.*

Nescio an Poëtis fidem habeant homines, tibi Poëtastro certe habituri non sunt.

P. 176. Eustathii & Zenobii loca, ubi *κρυβεία & περίερα* non adhibentur ex arbitrio novi Aristarchi, misere distorquentur. nam omnia ex uno Pollucis loco desumpta esse dicit: & si qua alia similia apud Grammaticos occurrant, ex eodem fonte manasse audacter asseverat. quare nos non fatigabimus alia conquirendo, ut contrarium probemus. quippe Aethiopem lavaremus, praecipue cum p. 179. in alia rescribere non erubescat. „ *Cras credam, non hodie, centum Grammatici adsint, qui uno ore id adseverent mihi. Nam sana ratio apud me potior est.*“ Sed ubi sanae tu rationis vel umbram cognovisti? Nisi forte sit illa ex Praefatione Anacreontica, qua magistra didicisti omnibus allatrare, Pave. Si ita agere libet licetque, de omnibus actum. quisque enim aequae sibi *μονοπωλίαν* Rationis Sanae vindicabit.

P. 179. *Διασείσιν ἀσεργάλοις* explicant *concussos* apud Aeschinem. pag. 269. id improbat, aitque: „ *Quid, quaeso, ibi ἀσεργάλοι (sic quater) concussi in fritillo! an illi facilius & melius in viam projici poterant, quam non concussi, ideoque strenue concutiebantur primum. nugae, nugae.*“ nam in viam projectos fuisse ab ebriis juvenibus narrat Aeschines. Quid Pavo! ille interpretatur *Sycophantiam passos*, cum tamen aperte antiqui Grammatici contra interpretentur: *Ἀφίστοι, ἴνα ἀκακέρητοι μάλλον ᾦσι.* Si ego jam sic ratiociner! „ *Quid, quaeso, ibi ἀσεργάλοι Sycophantiam passi? an illi facilius & melius in viam*

*projiciantur, quam non corrupti, idesque strenue corrumpebantur primum. nugae, nugae. nonne corrui Pavonina interpretatio? Sane si Aedilis in domum iruisset, & fraudem passos invenisset talos, ille hosce projiciendi causam habuisset: sed juvenes erant domi amici, apud quem quotidie luditabant. Mihi antiquorum Grammaticorum auctoritas erit potior, licet contra stent ducenteni Pavunculo similes Grammaticastri. Kusterus *Algonis* saepe ante *concussos*, interpretatur, *quam mitterentur*: quicum fere facit Casaub. ad Theophrast. Character. C. V. eodem Salmasius p. 753. & alii delabuntur. Si *Algonis* legeretur, quae emendatio Salmasio memoratur, *trivas* optime tueri se posset, quamvis contrarium adseverat Pavo. Sed etiam *trivas* locum habebit, si modo interpreteris *notos*. nam *tris* *quidam*, saepe *cognitus*, *famosus* significat. erant autem hi tali famosi eo ipso, quod *Algonis*. Saepe *concussi*. & sic ab interpretatione antiquorum Grammaticorum nihil recedendum. Nam Aeschines objectat his aleonibus, *talos* eorum esse *suspectos*, & ideo crebra agitatione opus habere. non quod *Algonis* per se significet *fallax*: sed quia non nisi *fallaces* *Algonis* opus haberent proprie. qui etiam scimus, an non aliam ob causam hi *tali* vocentur *trivas*? potuerunt esse propter materiam vel aliam ob causam famosi. at ait *trivas* est *συνοφαιών*. ergo & *Algonis*. hoc negabo, donec nos docuerit aliquo ex Auctore bono. quin quia *triva* metaphorica locutione pro *ἐξαλατῶ* dixerint: ideo *αἰσχυρὰς* *Algonis* erunt *corrupti* & *fallentes* *tali*? quia Latini pro *decipere* ajunt aliquem *ferire*, *tangere*, *percutere*, *verberare*, an etiam ad res transferetur a personis, & *tali* *verberati*, *percussi*, *tali*, erunt *falsi* & *corrupti*?*

Addit praeterea, „ *Observes autem, quod illud* *trivas*

vas

uas cum socio sua (elegantia Pavonina, nam *Agæstus* debuerat dixisse.) de solis talis usurpetur: quia in illos etiam solos fallacia cadit. *Ἐ* phimi *Ἐ* alia instrumenta aleatoria ita adulterari non possunt. melius me scit, quod & quomodo instrumenta aleatoria possint adulterari. & ideo, ut causæ suæ inserviat, modo fingit, non posse adulterari. certe phimi non ita, non eodem modo ac tali corrumpuntur, sed tabulam, pyrgos; phimos omnino non posse aliquid fraudis pati, ego vix crediderim.

Ait praeterea. „*quæ Harpocr. Poll. Suid. Etym. M. de his notant, omnia referenda sunt ad locum illum Aeschinæ.*“ Hoc etiam comminisci necesse habet: ut ita melius sua interpretatio se haberet. at etiam *Ἀγέστοι ἀσεγάλοι* aliis in locis occurrunt. & ipse Harpocraton vocem hanc adducit ex Menandri *Παλαμῆναις* (ita in Athenæo & Clemente numero plurimum inscribitur haec fabula: an apud alios in singulari occurrat, dubito: sed vix credo. Clerico in haec inquirendum fuerat, & non edendum ἐν *Ἐ* Παλαμῆνι ita ἀπλῶς) per quem spiritum igitur familiarem Noster novit, omnia Grammaticorum loca ad solum Aeschinem, non etiam ad Menandrum referenda esse?

P. 181. „*Quæ pessime Salmasius p. 747. Amphidi Comico adscribit . . . nam hoc est ineptias agere ineptissimas.*“ Scire aves, Lector, quale peccatum hic commiserit Vir magnus. ille verba. *Ἀμφίς εἴρηκεν ἐν τοῖς Κυβευταῖς*, retulit ad sequentia, cum cohaerent, cum praecedentibus. Sed ista tamen verba nihil faciebant ad propositum Salmasii: quare nec sic peccavit Vir magnus: sed locum laudans, plura modo verba adscripsit, quam opus erat. nedum ut vir eruditus, quemadmodum ἀμαθής hic calumniator ait, hanc distinctionem confinxerit, ut &c.

P. 182. *Quisque aleator habebat suum pyrgum, ut nunc observatur etiam hodie.*“ Me miseret homuncionis, qui de alea scripserit, & tamen tam pueriliter errare potuerit. quis umquam de duobus pyrgis audivit? cedo unum locum, Pave, ubi duorum mentio fiat. dabo decem, ubi unus perspicuis verbis memoretur. Nam Sidon. L. VIII. Ep. 12. quod scribat. *hic tabula calculis strata bicoloribus: hic tessera frequens eboratis resultatura pyrgorum gradibus expectat.* nihil juvat. ibi enim non de duobus lusoribus, sed de pluribus: qui pluribus alveis & pluribus ideo pyrgis necessario utebantur. vide ibi Savaronem. & D. Souterium vel potius P. Scriverium Palam.p. 9. quin si sonum non sensum spectare libet, ex eo loco effecerim *una* modo *tessera* usds. licetne talia tibi fingere, Morio, qui ita debaccharis in Salmasium & alios, quia *ψηφοβόλον* & fritillum diversum a pyrgo instrumentum, secundum te, finxerunt; at re vera primi docuerunt, tale quid fuisse. Pyrgum igitur duplicem ostendito; aut confitere, turpiter te instrumenta artis tuae, quam tanto jactas opere, ignorasse. ceterum in loco Horatii Lib. II. Sat. VII. 17. Cod. meus uterque habet *pyrgum*. quorum unus, gerens tamen sexcentos annos, hoc Scholion continet, a Porphyrione & Acrone aliquantum abiens, „*phimum. i. pyrgum, instrumentum est ligneum, super quo ponuntur tesserae, ne possit falli ille, qui cum altero jocatur.*“ hoc Scholion traductum esse patet ex libro, in quo *phimum* erat contextus lectio. quam etiam agnoscit Franequeranus, ut mihi patet ex accurata collatione Cl. Petri Francii, Decessoris mei. quod autem Pavus suspicatur, *Pyrgos* vocem esse *recentiorem*, subfuratus est Laevino Torrentio, qui ait: „*Πύργος* est significatione non temere reperias: hic quoque hoc vocabulum adulterinum puto, & legendum puto *phimum*,

mum, *uti & legisse videntur prisci interpretes.* Moneo, moneo, Pave, ut a Latinis abstineas, ne & pueris decennibus risus fias. satis prudenter hac in parte te gessisti: neque enim in tota tua farragine notularum succurrit mihi de explicatione vel emendatione auctoris Latini. unum aliquando tentasti verficuluin: quam feliciter, mox patebit.

P. 182. „*Illud haud negarim, vasculorum, quibus tesserae agitabantur, non eandem semper fuisse formam, & multa turriculae, multa ἡμῶν vel κοκκίως habuisse forsitan imaginem.*“ Si negavisses, Pavo, an putas alicujus ponderis istam negationem apud Lectorem futuram, qui tot aperta rerum testimonia prae oculis habeat? Mirabitur autem ille potius te adeo caecutiisse, ut omnia pro iisdem habueris, & ejusdem usus esse credideris. in primis autem, quod *Pyrgus* & *fritillus* sive *ῥηφοβόλον* res eadem visae fuerint, quae inmensum quantum in multis a se abibant. Nam *Turris*, quiescebat. in una parte, forte in media, tabulae posita erat. numquam concutiebatur: numquam *mota* dicitur. e contrario *Fritillus* movebatur, agitabatur, & ideo Senecae, Juvenali & aliis *moveri* dicitur. E *Turri* tesserae sua sponte, ubi semel injectae, devolvebantur vario motu in tabulam. at *Fritillo* ubi semel injectae, manus motu concutiebantur, & inverso fritillo exire tantum poterant in tabulam. *Turris* habebat fundum pertusum. *Fritillus* habebat fundum solidum. inde Claudius, veluti antea vidimus, ut Danaidum quasi poena puniretur, *fritillo pertuso* ludebat,

*Et quoties lusus erat resonante fritillo,
Utraque subducto fugiebat tessera fundo.*

verum quidem a Souterio p. 18. vetus Dictionarium

laudari, ubi *Fritillus* poni dicitur pro vase perforato, per quod solent projici saxilli, ne ibi fraus fiat. Sed perforatus ibi debet accipi pro excavatus; vel errat illud Dictionarium. nam sic ex similibus Dictionariis evicerim *Pyrgum* & *alveolum* eandem rem esse. *Turris* denique erat vas satis grande. in quo scala, ebore aliquando vestita. nam quod *corneos gradus* habuisse adseveret Souterius, non probari posse putato. id quoque colligi datur e comparationibus cum *modio*, *urna*, *orca*. unde & de forma conjectura fieri potest. *Fritillus* autem erat vas minus. ideo etiam e *cornu* fiebat: quamquam etiam e buxo: ut ipsa turris. E quibus omnibus patet, plane diversam supellectilem *pyrgum* & *fritillum* fuisse. Si Noster contendisset & adstruere conatus fuisset geminis fritillis usos fuisse aleatores olim, dubitantem forte in suas partes pertrahere potuisset. nam Sidonius Apollinaris L. II. Ep. IX. ait, *Crepitantium fritillorum tesserarumque strepitus audiebatur*. Et Carmine XXIII. vs. 462. *hic talos crepitantibus fritillis*. quae loca & alia vide in Palamede p. 8. quamquam & ista eludere possemus, & si non manifestiora testimonia promerentur, contendere, uno fritillo usos fuisse, ne si quisque suo uteretur semper, etiam hac in parte fraus excogitari posset.

Quamquam autem non contendo, semper aleatores utroque instrumento, *pyrgo* & *fritillo*, usos fuisse, poterant enim tesserae in *pyrgum* mitti nuda manu; poterant etiam solius *fritilli* ope in tabulam effundi; tamen plerumque ita usu venisse arbitror. Apud Apollinarem L. V. Ep. 17. *Domnicius tesseras ceperat, quatiebatque, quo velut ad pyrgum vocabat aleatores*. hic locus mihi quoque Salmasianae, Valesianae & Kusterianae opinioni videtur favere. nam ista quassatio non manu, sed *fritillo* videtur peracta. & ita resonante *fritillo* ad
pyrgum

pyrgum vocati sunt. Si loca Apollinaris conferas, ubi *fritilli* & *pyrgi* mentio fit, diversum utensile facile deprehendes.

P. 183. Agit de vocibus *σκιροφόρ*, *σκεῖγτες* & *σκερέφια*. *Σκῆρ*, insula, erat locus, quo ad aleam exercendam confluebant aleones. alii lufores ita joculariter dictos volunt ab istis *σκιροφόροις*, qui *umbellam Minervae sacram ex arce ferebant Scirum in publico* & *anniversario festo*. prius placet Nostro, si mutetur in *σκιροπόρ*. nam *venuste aleatorem Cecropidae vocarunt σκιροπόρον a loco, quem quotidie petebat* & *sestabatur*. ita *τηλέπορ* & *ύψιπόρ*, quae voces in meo Scapula sibi vicinissimae sunt, sed ibi pessime scribuntur, uti & in omnibus libris vulgatis, *τηλεπόρ*, *ύψιπόρ*. Pavonini plutearii aliter habuerint. Sed ista praeterea mutatione non opus videtur. nam *σκιροφόρ* dicitur ut *βοσφόρ* & *ἀναποσφόρ*. de quibus consulite eruditissimum virum & amicum nostrum non e multis Joannem Cornelium de Pavonibus in Epistola Vibiana: quam infrunitus quidam Anonymus arroderere voluit. Sed solido illis dentem. & si bene magnanimum meum Orestem novi, ille hominis istius belli deliramenta bella magno cum suo oblectamento leget: & lecta in aliquem angulum, vel condigniore locum abjiciet. Alteram vocem hujus classis mox divexat *Σκῖεγτες*. Hesych. *Σκῖεγτες*. οἱ περὶ νικῆς, ἢ κυβερνήται. Jun. pro priori voce οἱ πορνήται. Salmas. secundam corrigit *Σκειρέται*. quod adprobat Pavo & ait: „*excuditur vulgo σκειρέτες*.“ Mentitur. nam ubique excuditur *σκεῖγτες*. sed *Σκειρέται* sit scribendum, ut *λευκάς*, *λευκάτης*: *αἰγάς*, *αἰγάτης*. formam tamen hujus ultimae vocis invenio valde similem τῷ *Σκῖεγτες* apud Latinos, qui semper scribunt *Aegates* insulas. qua de voce omnino consulendus Cl. Dausquejus in Orthographia Tom. II. p. 13. an igitur & *Σκειρέτες* simili dialecto

forte debemus? id malim, quam a Σκλρον, ὃ ἢ ἡ Σκλερὲς deducere. non novi enim adjectiva hujus formae masculina. Monstret mihi Ἀπόκλινα vel Δία Σκλερίδα. Nam Minervam esse Σκλερίδα omnes norunt, ne uno quidem excepto. loquor de adjectivis a nominibus urbium locorumque deductis, ne calumnietur me omnia adjectiva in ΑΣ masculini generis excludere. ut ἡθὰς & similia. Adponatur hic error illi de αἰθιοπιάδα οἶνον, quem p. 197. Vanni tetigimus. Occurrit apud Pollucem, Etym. Magn. Hesych. σκεράφῃν, σκεράφια vel σκεράφεια vel σκερερίφιον. Etym. M. a σκερερίφω organo κυβερνηκῶ vel ὀπὸν σκεράφει aleatore quodam deducit: sed haec sapiunt Etymologorum ineptias. Pavus ergo „dicet paucis, quod verum est (imo multis quod falsissimum est) ἔξ ἱππὶ Γραμματικὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλῆσαι ἔξ ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου ἀπλῆσαι, non tantum in ἀπλῆσαι & ἀπλῆσαι, sed etiam in αὐτῶν desinunt vulgo (mentitur, cum vulgo dicat.) ut alia omittam συναφῆς. colligatus, conjunctus notissimum est omnibus.“ Si tibi alia in promptu, de quo egregie dubito, cur exemplum e Lexicis, & quidem unicuique hujus generis adducis? debuisses adduxisse exempla alia, quae descendunt a significatione colligare. pergis, huic simile Σκλερὲς, qui S. iro alligatus est. at homo hanc vocem Σκλερὲς ostendas. Sed non ostendes. at tamen „apud Etym. ἔξ Σκλερὲς tuum deprehendis. nam nomen adpellativum ἔξ ἀλεατορες in genere denotans pro nomine proprio pessime habuit Grammaticus. ut χεῖρὸς χεῖρᾶν inflectitur vulgo, ita Σκλερὲς, Σκλερὲς perperam inflexit ille.“ non tempero a risu, quando has Thraſonidae inanias lego. Scilicet Etymologus subito per retrogradam μετεμψύχωσιν alter Pavus factus est, & nescit conjugationes & declinationes Graecas. At ego Etymologi causam non egerim: verum non aequo animo fero rursus Praefulem

fulem Graecum in criminis societatem venire, nec eum Thessalonicensem, non Monembasioten, sed ipsum Patriarcham Constantinopolitanum Photium, qui in Lexico eodem modo flexit vocem, & praeterea ita explicuit. ἡ ἀπὸ Σκυράφης τινὸς κυβευτῆς, ὃς πρῶτον εὐρήκηναι δοκεῖ τὰ κυβευτικὰ ὄργανα, ἡ ὅτι ἐν τῷ τ' Σκυράδῳ Ἀθηνᾶς ἱερῷ ἐπαιζον οἱ κυβευταί. Inunc & Photium doce declinationes. docuisses procul dubio, si novisses. Quid! dicit. σκυράφης *perperam inflexisse* σκυραφῆ. imo aliter id inflecti non posse ajo. dic, Lapis, qui inflecti aliter potest? Si vox esset σκυραφῆς, tum σκυραφῆς flecti deberet. Sed homo accentuum naturam aequae callet ac piscis ambulare. mox. „*Eustathius Odyss. A. (p. 197) etiam σκυραφῆ commemorat notione mala (an bona datur?) hoc minime praetereundum certe. verba sunt. πάντῃ τὰ πανεργήματα δὲ τ' ἐν σκυράφῃσι (sic) ραδιεργίαν, σκυραφῆ ἐκαλεῖτο. ἰσπῶναξ. τί μὲ σκυράφῃσι αἰτιάζῃς; ἔσ' hoc perquam adpositum.*“ imo hoc perquam adpositum ad evincendum, tua de voce σκυραφῆς esse somnia mera, & re vera ὁ σκυραφῆ & οἱ σκυραφῆ fuisse in usu, non ὁ σκυραφῆς. quid censes, Lector? homo se ipse refutans, & contraria argumenta adducens, in rem suam sibi loqui videtur. majorem fatuitatem vidi numquam. pergit. „*φληναφῆς, ut nunc opportune incidit mihi, simillimum est τῷ Σκυραφῆς.*“ Quis hoc neget! sunt in omnibus germana. nam unum vocabulum est aequae barbarum ac fictitium atque alterum. nam non nisi in λήροις & φληνάφῃσι pleno Pavonis cerebello etiam illud φληναφῆς reperitur. dicitur semper φληναφῆ. nondum desinit. „*Ut autem σκυραφεῖν ἔσ' φληναφεῖν conveniunt, ita ἔσ' σκυράφῆ ἔσ' φληνάφῆ (nota rursus monstra verborum pro φληναφῆ ἔσ' σκυράφῆ) quid quaeris? haec jam intelligunt ἔσ' intelligere possunt pueri decennes.*“ Imo intelligunt omnes, ultima primis & mediis pugnare. nam ibi

impugnās vocem σκείραφθ, hic amplecteris, Trium-
 phum tandem canit. *Grammaticus antiquus, qui ex*
Σκυραφῆς (imo ex Σκείραφθ) *faciebat aleatorem*
unum, ex σκυράφθ fecit aleae instrumentum aliquod
certain. *Euge. euge!* quid mali in eo, quod Σκεί-
 ραφθ fecerit instrumentum aleatorum. an non κύ-
 βθ. ψῆφθ, κηρός sunt instrumenta talia? patien-
 tiam forte miraris meam, Lector, qui nugacia haec
 tam minutatim excutiam. eam & ipse miror. sed
 iacta alea est. Pavunculum ita deplumem reddere
 constitui, ut in toto corpore ne prima lanugo, ne
 πῖλον quidem superfuturum sit. Ego in vocibus
 σκείραφθ & φλήναφθ & similibus ultimam partem
 modo esse terminationis productionem autumo.
 quod si porro placeat Pavoni a σκῖρον & ἀπλομαι dedu-
 cere, *atramentum* ipsi quoque fiat *atratio mentis*.
 nam monstret ullam vocem praeter sibi fictas ab
 ἀπλεδξ, sic terminatam. a σκείρθ venit σκείραφθ. a
 φληνός venit φλήναφθ. ut ab ἰδθ venit ἰδαφθ. ab
 ἰπθ ἰπαφθ. ab ἰλθ ἰλαφθ, ut recte E. M. porro
 Etym. M. errat non minus, quando in ultima syl-
 laba δ φλήναφθ vocem φῶ i. e. *dico* latere putat.
 Etiam in ψηλαφῶ erratur me iudice cum ab ἀπλομαι
 deducitur. Sed nondum hinc discedo. vidimus omni
 modo laborantem nostrum Grammaticum, illum
 veteribus Grammaticis Graecis longe acutiorem, ut
 vocem σκυραφῆς inveniāt alicubi: quid si ego ipsi
 sistam illud ἀγαπηλόν & τελειόηλον σκυραφῆς! apud
 Photium illis a me laudatis verbis praemittitur.
 Σκυραφῆς ἰσιν τὸ ὄργανον τὸ κυβευλικόν. ibidem scribitur
 σκυράφειον. τὸ κυβευτήριον. Σκυράφεια, τὰ κυβευλήειά
 φασιν, ἐπειδὴ διέτελβον (ὥς) σκυρῶ (σκίρω) οἱ κυβευόντες.
 Sed procul dubio. Σκίραφθ primo loco, Σκυράφειον
 & Σκυράφια in secundo & tertio legendum.

P. 189. *Gocblidem tibi proponere debes, Lector,*
 ait:

ait: sed non primus ita vocavit. Saverio ad Apollinarem L. VIII, Ep. 12, *Per pyrgi gradus & Cochlidem tessera resultabat.*

Ultimum pannum, quem Fullo noster interpolat, sumsit e promocondo suo, Salmasii commentario ad Vopiscum p. 751. amat tamen ejus mentionem non facere, nisi in fine. & quasi umquam legisset Gruteri Inscriptiones, ex iis promit. Sed quid ex ore meo excidit! numquamne legisset thesaurum illum Pavo, cujus & *Annotationes in aliquot monumenta antiqua* nobis promittuntur! Avemus illas videre. Nam Critica Pavonina ad commodatissima est Criticae Lapidariae, nec credo minus versatum in lapidibus legendis, quam in membranarum labyrinthis explicandis. *Est* ista inscriptio apud Gruterum pag. MXLIX. quod homo ignavus saltem addere debuisset. Grut. ΟΔΕΠΕΖΩΝΤΟΙΣ ΤΑ ΒΟΛΙΑ ΙC ΧC ΝΙΚΑ ΚΕ ΒΟΙΟΙ ΤΟΥ ΕΓΡΑΨΑΝΤΟΣ ΑΦ ΚΑΙ ΠΕΖΟΝΤΕΣ ΙΣΤΑ ΒΟΛΙΑ, ΑΜΗΝ. Salmas. ὅδε παίζωντων εἰς τὰ βόλια Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ, καὶ βοηθεῖ τὸς γεγράφαντας αὐτὸν καὶ παίζοντας εἰς τὰ βόλια. quae vertenda. *hic ludantium in jactus, Jesus Christus vincit, & juvat scribes ipsum & ludentes in jactus. Amen.* Jactator noster *ne litera mutata.* ὅδε παίζων τοῖς τὰ βόλια Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ καὶ παῖσι ἃ ἐγγράψαντο αὐτῷ, καὶ παίζοντες εἰς τὰ βόλια, ἀμὴν. *hic ludens hīste jactus, Jesus Christus, vincit & quotquot post inscribentem ludunt in jactus istos. Amen.* nescio qua fronte dicat homo, *ne literam mutatam.* saltem ἐγγράψαντο in ἐγγράψαντο, & βοιοι in παῖσι transformat. Explicat. „Ὅδε *hic. vel statua scilicet vel nomen dedicantis vicinum fuit, & eo pertinuit ipsa demonstratio. talia in Inscriptionibus ὅσα ῥόνις. videbimus suo loco. suo loco!* quid! paratne novum Inscriptionum corpus? egregium sane hic specimen edit. nam

nam haec de statua plane somnia. τοῖς *hic* τέτοις. unde hoc scit? ego ajo hic latere vocem εἰς, ut bene vidit Salmasius. παιζειν εἰς τὰ βόλια mox rursus recurrit, „pro Π scriptum saepe B.“ imo & casu pro ξ & ζ ita saepe B. Sed ordinarium vitium librariorum hoc esse ostendendum erat. an Colonia Agrippinae ortum putarit sculptorem, qui *besthvis* & *pesthvis* distinguere pronuntiatione non solent? „ἀφ' pro ἀπὸ, quod postposuit rudioris seculi homo rudior.“ ἀφ' ἐγγράφον (ita homo rudior Pavo scribit) *ab inscribente, post inscribentem*: παιζοντες pro παιζεσι millies pro verbo *participium*. Nonne felicissima Pavi interpretatio post Salmasianam *infelicissimam*?

Τὰ βόλια. si vox haec sic vertitur, plures *jaetus* fuerunt. ego tamen unum modo *jaetum* memorari video. *Iesus Christus*: (vide Adpendicem ad hanc paginam Pavonis) ergo nullum locum sic τὰ βόλια habent. sed omnino εἰς τὰ βόλια legendum. quid autem το hic faciat non capio. nisi scriptum sit pro ᾧδε παιζοντι εἰς τὰ βόλια. vel παιζων τὸ εἰς τὰ βόλια, id est, τὸ παίγνιον. *hic ludenti in hos jaetus Iesus Christus vincit & juvat. & ἐγγράφον* ἀφ' est stultum interpretari *post inscribentem*. nam ut ἀπὸ postponi sinamus & etiam *post* significare permittamus, unde sculptori in mentem venit pro ἀπὸ scribere ἀφ'. an sequitur vocalis adspirata? τὰς ἐγγράφονας voluisse puto Auctorem tabulae. ἀφ' cum Salmasio decurtatum putarim ab ἀφλόν pro αὐτόν, ut ἀφθένης pro αὐθέντης. vide quae notavi ad Inscriptionem Deliacam in Miscellaneis nostris Vol. VII. Tom. I. p. 27. ubi αἰγυτῶ pro αὐτῶ occurrit. nisi forte hic vox ἀφεις lateat. sic apud Montefalc. in Palaeogr. p. 54. οἱ ἀναγινώσκοντες εὐξαθε. δῶν ᾗ, ἣ ὑμῖν αὐτὸς ἀφεισιν τ' πλαισμάτων ὑμῶν, ἀμήν. vide p. 56. p. 66. p. 68. παιζοντες legendum omnino; nam, ut Salmasius docet, cum accus.

cus. construebant saeculo isto. Cod. apud Montefalc. p. 47. κύλει βοήθη ἢ γράψαντα με Νεόφυλον ἀμαρτανλόν. nec pro *verbo* posse venire ostendit copula καί. Locus autem maxime vexatus epigrammatis est ΚΕΒΟΙΟΙ. inde ingeniosissime & verissime καὶ βοήθει exculpisse mihi videtur Salmasius. Ἰωὴ in ἡῶ mutari milles in vulgus notum. I saepe pro diphthongo EI & contra usurpari non magis dubitari potest. exempla habet Salmas. quid autem facilius acciderit, quam ut lineola in Θ evanuerit, ut aliquando male quoque irrepfit. ut in Inscriptione apud Gruterum p. CCCC.V. ubi legitur Ζενοφιλοῦ ΘΙΝΑΙΟΣ pro ΟΙΝΑΙΟΣ, uti laudatus modo B. Montefalconius, vir annis & meritis in literas venerabilis, recte olim in Diario Italico p. 44. edidit. non enim datur populus Atticus Θιναιῶ: at οιναιῶ & οίνοαιῶ notus. unde οιναιῶς ἢ Χαράδραν. apud Suid. Hesych. & Paroemiographos. In eo autem solummodo a Salmasio abirem, ut non acciperem Νικᾶ & βοήθει in tertia persona indicativi, at in secunda imperativi. νικᾶ & βοήθει. formulam illam Νικᾶ *vince* illustratam vide a Casaubono ad Sueton. Caes. 5. & Du Cangio in Gloss. Gr. κύλει βοήθη pro βοήθη in Cod. apud Montefalc. p. 43. Sed obstat aliquantum IC XS. at id excusari posset. nec sic barbaries omnis hisce nugis detracta fuerit.

Hic manum de tabula tollamus lusu fatigati, & ad alia magis seria transeamus. vides autem, Lector, quam incerta, quam frivola sint, quae de ipso ludo Zenoniano in medium attulerit. nam παζαλογισμοῖς omnia nituntur, quibus illum ludum potius ad speciem ludi *Toccadilli*, quam ad alteram *Tribracci* trahere conatur. nam si ita fingere & refingere numeros, verborum notiones & alia licet, facile aliquis ludendi non inperitus, probabiliter etiam ad aliud genus detorqueat, quod longius a ludis *Toccadillo*

dillo & Trietracco distet, quam illi inter se differunt. Quam porro adjecit silvam observatiuncularum ad rem aleae spectantium, passim percepisti ex iis quae tetigimus, nec omnia tangere libuit, quam sit rudis indigestaque moles. Sed totus libellus ita sine ulla methodo scriptus est, ut chaos inane atque caliginosum magis me vidisse non meminerim. Sed tamen:

*Si quis talorum ludum vis scire decorum,
Hunc librum discas, si docte ludere gliscas.*

CAPUT IX.

Incredibilia quaedam Pavoninae in universa re metrica ignorantiae exhibentur specimina.

A Nimus fuerat statim hoc loco primum a Pavone editum auctorem, *Hephaestionem de Metris*, sub censuram vocandi. verum abs re non fuit visum, quoniam materia ejus libelli tota prosodiaca est, prius Lectori copiam censendi facere, quam sit homo in hac arte versatus. Haud enim sufficit quod ad linguam in Critice esse non hospitem, ut auctorem aliquem recenseas: in primis ipsius argumenti non ignarum esse decet editorem: nisi millies aberrando sese doctioribus deridendum praebere velit. Idcirco nec rei Medicae inperitus, nobis Hippocratis novam *ἐνδοσι* promiserit: nec veteris Astrologiae parum callens, Manilium, ut decet, luci reposuerit. Si cui igitur syllabarum cognitio, & metrorum scientia defunt, ille, nisi velit temerarius haberi, poetas ullos, vel Metricas veterum disceptationes interpretari numquam sustineat. Re vera quidem hae eruditionis partes, licet non ignobiles, plerumque negliguntur; & *Jurisconsultus* hodie non multum magis, quam barbaro

barbaro Bartoli seculo, *de versibus laborat. nec immerito*; nihil enim hae artes faciunt *πρὸς τὰ ἀλφίτα*. Quin harum imperitia aequo animo forte ferenda in viris, qui alienius a literis humanioribus genus studiorum sectantur. Et nobis procul dubio aliquis Mathematicus optime Euclide vel problema ex Archimede explicuerit, licet ignoret, quale metrum *Sapphicum*, vel quae sit quantitas vocis *stator*. Nonnulli tamen contendunt, vix dari ingenuas artes, quibus haec metrica scientia si non omnino necessaria, saltem adjumento & ornamento esse non possit. Sane G. J. Vossius, primum maximumque illud Agnes nostrae delictum & decus, hanc negligentiam severe increpat alicubi: „*At in hac literarum luce*, ait, *non pauci qui ex humanitatis studiis non aliter bibere, quam ut canis e Nilo, interea stulto fastu, quia graviora tractant, videri volunt aliis nihil ignorare: unde ut in reliqua literatura, ita hac in parte saepe admodum ridiculos se praebent.*“ Aliam igitur ipse maximus vir tenuit viam: &, licet raro ipse versus conderet, accurata cura hanc eruditionis partem non uno in libro persecutus est: imo Praepotentium Ordinum Hollandiae jussu, concinnam numerisque ferre omnibus absolutam Prosodiam conscripsit, ex qua Batavae juventuti in publicis Scholis ad hanc artis cognitionem janua aperiretur. Mirandum igitur magnam partem eorum, qui juventuti nostrae erudiendae etiam in publicis gymnasiis praepositi sunt, hodie hac in re plane puerorum instar ipsos sapere: imo eo temeritatis & fatuitatis progredi, cum numquam poeticae ullam seriam operam impenderint, ut tam inconditorum versuum mugitu numerosos Camoenarum concentus interpellare non vereantur. At iidem tamen, si ab elegantioribus & harum rerum studiosis explodantur & traducantur, magnam sibi injuriam fieri

fieri quiritentur, utque elevent justissimae accusationis pondera, omnem hanc cognitionem in rebus levibus versari, & titivilitiorum numero habendam apud inperitos causari soleant. Quasi vero etiam illi graviores occupationes praetexere vel possent vel deberent, nec in id constituti essent, ut haec parva, sed unde saepe res longe majoris momenti pendent, pueros edocerent. Quasi vero laus & gratia insulsis carminibus jure captaretur ab ipsis: nec longe majori jure, risus & reprehensio tam inficetis versificationibus, ut debita merces, referretur. hi si potius institutum aliorum ex ipso hoc ordine virorum, quibus nunc, ut olim,

De meliore luto finxit praecordia Titan,

sectarentur, & in hac Grammatices aliisque partibus fidelem operam juventuti navarent, nec ultra merita superbiam fumerent, possent laudem pro vituperio reportare: nec ipsum munus Scholasticum, quantumvis laudabile & reip. necessarium, quantum in se est, in contemptum adducerent. Quot enim non viros ex hoc pulvere ad raram eruditionis laudem grassatos vidimus! quibus numquam nisi ab iniquis rerum aestimatoribus opprobrio datum hic etiam consenuisse. Ne Munkeros, & tempore nostro Hoogstratanos aliosque citem, quod illustrius umquam testimonium dari potest, quam hoc Paulo Leopardo praebitum a Danjele Heinsio: cum eum *in vita quidem ludimagistrum, post obitum praestantissimis scriptis nobilitatum*, (non scribebat mercede) sic in fine epigrammatis, in eum conditi, compellet,

Χαῖρε μοι ὦ θνητοῖσι βοηθός, πάντα διδάζας
Παῖδας ἐνὶ ζωῇς, ἀνδρας ἐνὶ φθιμένοις.

Et

Et ipsi Leopardi, cum aditus ad altiora viri minutus esset, verior, puto, illis laus deberi visa fuit, qui spartae concreditae per virtutes suas addant decus, quam qui omnem existimationem a munere splendidiore mutuari habeant necesse.

Haec autem interfari libuit, ne mihi calumniatores eam invidiam faciant, quasi viros Scholastico fungentes munere ea in dignatione, quam merentur, non haberem: cum passim me videant Pavonem cum paedagogis & ludimagistris componere. At tum me sciant minime respicere probos, eruditos & scriptis utilibus claros viros, qualium multorum institutione juvenus Batava feliciter utitur, sed illos insulos, indoctos, fastosos, officii negligentes, librorum mancipis, librorum optimorum corruptores, illos moribus, non munere adeo, paedagogos intelligere. cum his ordinis sui carcinomatibus, Pavonem supercilio & arrogantia semper, incitiam & ignavia plerumque de palma certare scripsi saepe & porro scripturus sum.

Sed quid dicemus de ipsis majorum gentium eruditis, ut sibi videntur, & quidam merito habentur, qui tamen in hac parte se turpiter dant & dederunt. Si poëtas passim edi videmus ab illis, qui nec prosodiae elementa tenent, nedum ut poëticae doctrinae sibi adparatus necessarios comparant! Cum fragmenta Comicoꝝ Graecoꝝ ab iis collecta & vulgata prostent, quibus Iambici & Trochaici vulgatissimae dimensiones fuerunt incognitae. cum Thesauros Antiquarios, Thesauros Criticos, in quibus loca poëtarum utramque paginam faciunt, post Gruteri, Graevii, Gronovii videmus proditos ab iis hominibus, qui aequi hospites in re Antiquaria & Critica sunt, atque in re Poëtica! Sed forte viris graviorum studiorum conti-

nua meditatione hebescentibus permittendum, ut in haec ludicra poëtarum regna delapsi pro lubitu grassentur, modo sic divinum illum mentis vigorem recolligant. Nescio tamen, an non heroës illi, qui nihil nisi sublimia, gravia & realia crepant, sibi melius confulerent, si haec levia leviorum isti hominum ordini, quem vocant, relinquerent: dicti memores, quo Apelles Alexandri, illius orbis terrarum domitoris, arrogantem incitum redarguere solebat, quoties in officina imperitus quaedam de pingendi arte differeret: *rideri ipsam a pueris, qui colores miscebant.* Nam ne aegre feratis, Viri Critici, Grammatici, Poëtici, nos pueri sumus & puerilia crepundia tractamus, si comparemur cum viris Consultissimis; qui salutari adjectione vel detractone particulae negativae magnos Imperatores loqui cogere possunt, non quod ipsi olim jusserunt, sed plane contrarium & quod Papinianis nostris videatur aequius. Si componamur cum Philosophis acutissimis, quibus parum videtur hujus mundi universam machinam, ut domus propriae structuram, perspectam habere: sed novos, quoties libet a poëticis lecythis aliquid mutuari, innumerosque mundos fingere & fabricari in promptu est. Si conferamur cum . . . Vossius tamen noster, qui a studiis hisce non alienus fuit, hos omnes *stultos & ridiculos* vocaturus videtur fuisse, si illotis manibus ad sacra haec nostra, quaecumque sint, accessissent.

At, quam liberas ille indignationi justissimae habenas indulisset, si Pavoni huic nostro aliquis similis Grammaticaster seculum illud eruditum infamasset! Is enim, cum se profiteatur Grammaticum, Criticum, &, si Diis placet, Poëtam, ne prima elementa quidem prosodiae vel artis metricae, nedum poëscos, leviter edoctus, tamen antiquos

tiquos Poëtas & Metricos non tantum infectis audeo commentariis inquinare, sed etiam primos huius seculi in his artibus viros, ceu pueros & fungos, passim traducere non dubitat: dignus profecto, qui ex honorato eruditorum coetu cachinnis & sibilis expellatur, si tamen unquam ibi locum habere cuiquam visus fuit, & ad pinguem ludimagistrorum, quos stupor imis subselliis in aeternum adfixit suus, detrudatur gregem.

Nam credere sine; Lector, huic jactatori metricae peritiae plane ignotum fuisse, quid in versu *Caesura*: quid *Caesurae* vis sit! ita se tamen res habet. Atqui licet id omnes e puerili institutione teneamus, tamen rem paucis hic exsequi libet: si quis forte harum rerum oblitus ad haec accederet legenda. Desiniente igitur Vossio „*Caesura est, cum post pedem superest syllaba, quae finit dictionem. Sic vocatur quasi sectio, quia ita secatur vox, ut posterior ejus pars initium sit pedis sequentis.*“ Graecis dicitur τομή. ita ex. gr. Hephaestioni pag. 48. pag. 55. δὲ τὸ ἰσχυρὸν τέμνει καὶ πάντως καὶ ἕτερον ἢ πενθήμερον. *Elegia debet secari semper in quinto semipede, id est, quintus semipes debet esse initium alterius pedis, & finis vocis.* Ex his quid sit caesura, satis percipimus.

Jam hae caesurae locum habent in tantum non omnibus metris. excipias Anapaestos, & similes versus, qui libenter caesura carent. nam e contrario amant dissolutos pedes: id est singulis vocibus constantes. caesura autem & pedes & voces implicat. eleganter & vere Erythraeus p. 56. de Lic. & Dilig. carm. *Virgil. Versus heroici maxime probari solent, qui inter dimetendum inveniuntur ita complicatis inter se pedibus, invicemque consertis, ut pes pedi sit tanquam catena vinculus.* Jam id caesura efficere solet.

at e contrario vitiosum id etiam esset post secundum pedem in Anapaesto

Cogit | nitidum || Phosphoros | ignem.

Sed agemus modo de Heroicis & Iambicis hic. in quibus caesura necessaria paene in quinto semipede, in πενθημιμερεῖ: aeque atque in Elegiaco. certe rarissime tertius pes integra voce constat, ut exempli gratia,

Carminibus cele|brabunt |

vel

Carminibus vos | laudant |

Vox enim debuisset finiri post syllabas *bra* & *lau*. Graeci quidam non ita religiosi. eodem modo vitiosum erit in Iambo,

Iubet sepul|crales pater frui rogos.

vel

Herbasque quas | mittunt Iberiae iuga.

Nam vox debebat finiri post syllabas *cra* & *mit*. Horatius numquam talia admittit, in his secutus Graecos *ιαμβοποιῖς*. Seneca raro. ex Graecis Tragicis Aeschylus saepe. Sophocles & Euripides parcius longe. Aristophanes aliquando. excipio versus, ubi singulae voces singulos pedes constituunt. tum etiam tertius pes aliquando integra voce sine vitio absolvitur. Sed tales nisi in enumeratione raro occurrunt, nec tum duri quid habent. ut apud Aristoph. N. 66.

Κεῖς, τεῶν, ταῦν, κύων, ἀλεκτηρίων.

Menander etiam in his raro sibi indulsit, quantum
ex

ex corruptis adeo versibus conjici licet. Quid Latini Comici in his sibi permiserint, arbitrium esto penes eos, qui singulos versus dimetiendi laborem exantlarunt. vide Bentleji in Terentium praefationem. huic vitio medemur, si post tertium pedem, in ἐπιημιμερεῖ, fiat caesura. ut si *celebrabuntur, laudabunt, missurus* scribamus, & aliis modis.

Observandum autem τομῶν, κόμμα, *caesuram* aliquando quoque vocari partem versus, quae caesura solemniori comprehenditur. Sic elegia gemina τομῇ constat: gemino κόμματι, quod πενθημιμερες vocatur. Sed ista compellatio cum hac caesura confundi non debet.

Vidimus de caesura quid sit. jam de ejus singulari vi pauca videamus. nempe *caesura*, *tome*, sive syllaba vocis post pedem restans, sive prima sequentis pedis, in omni versu *communis* est: id est, licet sit natura brevis, potest produci. passim exempla obvia.

Peñtori|būs | inbians.

Νέστωρ δ' ὅτ' ἔλα|θ' ἔν | ἰαχῇ.

at tamen in caesurae hac vi admittenda Latini parciores, quam Graeci: qui etiam vocales passim ita producunt breves: in quo parcissimi sunt Latini. Imo licet ea ratione ex. gr. quintus semipes in Elegiaco esset communis, tamen rara ejusmodi exempla apud Lat. & Gr. occurrunt. quamvis quidam, ut Terentianus Maurus prodidit p. 81. eam syllabam communem censuerint. qua ratione multi Itali poëtae post instauratas literas peccavere. Si causa rogetur, cur hae syllabae in caesura possunt produci, viri docti justam dederunt. nempe quia mora in illa syllaba quaedam fit; unde & *mansio* vocatur: & quia *ictus pronuntiationis*,

tionis, ut quidam loquuntur, in hanc versus partem cadit. J. Caesar Scaliger in poëticis hoc non semel tradit. videatur quoque acutissimus S. Clarkius ad ll. A. 51.

Jam Pavus adeo indoctus est, ut vim hanc producendae syllabae, quae modo concluditur in prima parte pedis, in quo incisio, transferat in ultimam partem pedis: & putet, ultimam partem pedis posse produci beneficio caesurae. ex. gr. in versu,

Pavonis quis non miratur | horrida metra.

ille contendet ultimam in *miratur* posse produci beneficio caesurae. at dices caesuram ibi nullam esse. merito. nec magis quam in illo Homeri ll. A. 36.

τῇ δ' ἔτι μὲν Γεργῶν βλοσυρῶπις ἐσεφάνων.

ubi Barnes. *producitur syllaba etiam extra caesuram, vi finalis.* At ego illam vim finalis admodum parvam reor. Clarkius. *Non sine magno artificio, producta hic, etiam extra caesuram, syllaba brevi, versus ipse videtur diriguisse.* quocum potius fecerim. At Mifellus pedis dimensionem turpiter confudit cum caesura, & secundum ipsum in versu isto Aristophanico.

Κελὸς, τράγῳ, αὐρῶ, κύων, ἀλεκτρῶν.

erunt ad minimum quatuor caesurae: cum nec ulla sit in toto versu. non magis quam in hoc hexametro quem Vossius adducit:

Urbem fortem nuper coepit fortior hostis.

vel in hoc Iambo quem laudat.

Ἄλλ' ἴθι σὺ μὲν παχέως δραμῶν π δρῶ; λίγα.

at

at rogas, ubi hanc omnium absurdissimam doctrinam prodiderit! ad Menandrum p. 71. apud Athenaeum enim legitur L. IV. p. 132.

Μᾶλλον προσελέξα'· εἰ δὲ τις ἔρχεται
 Ἀρκαδικὸς τ' ἐναντίον
 Ἀγέλαος ἐν τοῖς λοπαδίοις ἀλίσκεται.

„Inde, inter ipsos risus hoc ipsi incidit, quod non rogat, sed edicit (dictator vitio creatus) ut posthac B. legat.

Μᾶλλον προσελέξα', εἰ δὲ τις παρέρχεται
 Ἀρκαδικὸς ἂν τ' ἐναντίον ἀλίσκεται. &c.

Et sic levi opera affirmare se posse, ait, hunc locum persanasse. nam ἀλίσκεται facile potuit transferri. Et quod Bentleyus forte ignorat, at Pavus una cum Eru-
 ditionibus scit, ultima in ἐναντίον producitur propter spiritum asperum in voce ἀλίσκεται Et VI CAESURAE.

Vi caesurae ἐναντίον producitur, ubi ne quidem umbra caesurae est! Sane secundam διποδίαν in trimetro Iambo video in ultima hujus vocis finiri, caesuram nullam deprehendo. Quin, metricorum stolidissime, nescis caesuram in Iambico numquam aliquid posse operari ad producendam syllabam. nam casus in hoc carmine nequit dari, ut syllaba, in quam caesura cadit, cum natura sit brevis, ob versum fieri longa debeat. nam nihil vetat, quo minus brevis maneat. imo rectius brevis, quam longa, in omni casu erit.

Si in hoc tuo versu fingere velis, syllabam or posse produci beneficio finitae διποδίας. vel, quam Barnesius saepe crepat, vi finalis. fingas hoc per me licet. imo quoniam Iambicus ter feritur secundum Terentianum pag. 94. contende ultimam cujusque

διποδίας posse produci non modo, verum etiam ultimam cujusque pedis, quoniam Horatius A. P. vs. 253. ait Iambum *senos istus reddere*, & evertit omnem prosodiam. licet. una modo confiteare, te plus quam pueriliter errasse, cum hic *caesurae* mentionem feceris. nam caesura Grammaticis non dicitur ubi pes finitur: sed ubi pes & vox inciditur.

Profecto, ut huic rei aliquantum inhaeream, apud Aristophanem, Lycophronem & alios multi adhuc versus exhibentur, quibus hoc *syllabae finalis* beneficio opus esse posset quis contendere. Sed si mihi viginti tales versus exhibeantur, octodecim alio leniorique remedio persanabo, adjiciendo scilicet Ν ἰφελευσικόν. Exempla passim obvia: & Kusterus multa jam in sua ἐκδόσῃ restituit tam in Iambis, quam in Anapaestis. plurima adhuc intacta reliquit. inspicere Plut. vs. 518. ubi legendum μοχθήσουσιν. vs. 531. ἔσιν. vs. 833. ἀπέλιπεν. Nub. vs. 875. ἔσιν. vs. 940. ῥημαλίοισι. vs. 963. ἐδίδασκεν. vs. 1065. τρώμασιν. vs. 1401. πρᾶγμασιν. eodem vitio laborat Luciani Epigr. in Anthol. p. 32. in voce εὐπράττεσι. sed lege,

Τοῖσι μὲν εὐπράττεσιν πᾶς ὁ βίβλ. βραχὺς ἐστ.

ut ibi Codd. veteres habent, Palat. & alii. libens legerim quoque εὐπράττεσιν ἅπας. nam turbatur hic in Codd. Quibus in locis & centum aliis male litera illa deficit, & ita metrum turbat. esse autem legitimum remedium, nec licentiam hic sibi indulgisse poëtas, inde patet, quod numquam vel rarissime iis locis syllaba occurrat brevis pro longa, cui non possit ita succurri. ex. gr. inveneris ἀπῆλασεν τῆναντιον. ubi secundum canona ἀπῆλασεν legendum. at numquam inveneris ἀπῆλασῶ τῆναντιον. quia syllabae ΣΑ ita succurri nequit. non negari tamen potest hic illic quaedam

dam licentiae in his adparere hodie vestigia. ex.
grat. apud eundem Aristophanem Eccles. 706. si
quidem locus sanus,

Βαδίστιον ἄρ' ἔστιν εἰς ἀγορὰν ἰμοί.

ultima producitur in Βαδίστιον, ut in Pavonino τ' ἔνα-
λλον. Kusterus νῦν reponit, & sic res salva erit. Si Pavo
hic esse caesuram docere potuerit, illud Νῦν ad cor-
vos amandabimus, vel etiam si vim finalis fortioribus
documentis adstruxerit. quae si obtinuerit, versum
hunc Euripidis Hercul. Fur. 1116. sic medicari
poterit.

Μάγας ἰ νόμπῳ, τὴν τύχην δ' ἄπω λέγεις.

sed potius ad vim aspirationis confugerem.

Ex ejusdem ignorantiae fonte & alios turpissimos
errores homini natos esse animadverti. caesurae enim
vi voculae apud Latinos, & τὴ apud Graecos produ-
citur, sive sequatur duplex aut liquida litera sive non.
re vera quidem saepius duplex litera sequitur: sed per-
petuum hoc minime est. vide N. Erythraeum de
Lic. & Dilig. Carm. Virg. c. V. p. 36. c. X. p. 62.
& in Indice in *Que*. Sic apud Virgilium

Cbloreaue, Sybarinque, Daretaue, Therfilochumque.

&

Luminaue laurusque Dei, totasque moveri.

Qvid. V. Met. vs. 484.

Sideraque ventique nocent avidaeque volucres.

X 5

VII,

VII. Met. 225.

Orbrysque Pindusque & Pindo major Olympus.

X. 262.

Liliaque pictasque pilas & ab arbore lapsas.

X. 308.

Cinnamaque, costumque suam, sudataque ligno.

XI. 290.

Peleusque comitesque rogant, quibus ille profatur.

vide Heinſ. qui laudat Ob. Gifanii indicem Lucret. p. 462. ubi legitur, *caesurae vim esse ut syllabam brevem corripiat.* at in repetita editione Leidensi interpositum *non.* praestitisset mutasse vocem in *producat.* videatur quoque Chr. Wafii Senarius p. 57. Locus e Statii Theb. L. X. vs. 275. rectius ab aliis editur

Tergaque pectoraque & galeis occlusa relinquit.

Certe duo Codices mei, unusque Taurinensis & ante *galeis* agnoscunt. Sic Graeci. Dionys. Perieg. 502.

Πολλή τε λιπαρή τε καὶ εὐβολῶ.

II. I. 443.

Μύθων πὶ ῥητῆρ' ἔμεναι, πενηκτῆρά π' ἔργων.

Epigr. apud Kusterum ad Suidam in voce Μνιαρόν.

Ἐξά π' ῥοδόεντα καὶ εἰς κυανότριχα χαίτην.

Q. Calab.

Q. Calab. L. III. 638.

Πνοαί τε λιγέων ἀνέμων ἀμέγαρον αἴετων.

at quid hic stupor Pavonis! „ *Aus te hic producitur ante liquidam, aut scribendum est, καὶ πνοαί λιγέων ἀνέμων*“ vides, Lector, quam ineptis hominibus boni auctores edendi committuntur. Nam plane ignoravit caesuram, & vim ejus.

Verum ad L. VIII. aliquid ipsi suboluit de *caesura*. nam centum exemplis possem probare ex ipso Calabro hominem edere coepisse auctorem, antequam ad finem perlegerat: & ita saepe improbasse in principio, quae postea agnoscere auctoritate sui ipsius scriptoris coactus fuit. quo quid turpius! exempla ad ipsum Calabrum sistam. eo igitur libro vs. 141. legitur.

Ὅστ' α π, αἶρας π, κύνας Δ' α π' ἰδ' α σ' α π.

Ad haec redivivus Hephaestion. „ *te sae hic pro Spondeo est. an igitur non scribendum conjunctim ὁσαύτε, ut sic quasi caesurae locus sit? ita videtur certe si verba sunt sana. Scribendum forte ὅστ' α μὴ vel ὅστ' α δ', aut aliud quidquam simile.*“ Quid prius mirabor! an novam hic formulam *quasi caesurae*? Nam quasi caesura, si qua talis, esset caesura Trochaica. an novam & Graecis ignotam scribendi rationem *ὁσαύτε*. ut *luminaque*? an improvidam versus athleticæ se habentis corruptionem? quid enim! id quod hic damnat, totidem literis & punctis apud Homerum Odyss. I. 293.

Ἐγκάπ' α αἶρας π ἢ ὅστ' α μινέσσ' α π.

exstat τε αἶρας τε utroque loco. An hircere ad haec audes

audes adhuc, Morio. nam non est hominis temerarii, sed plane infani, cum in poëtis Graecis, qui supersunt, mille procul dubio & plura inveniuntur loca, ubi vocula τὴ ita producitur, & in Latinis ejusdem naturae inveniuntur totidem alia, ubi *que* longa est syllaba, ea velle mutare. non jam quaero qua licentia quave de causa hoc fiat. nam nisi inter stultos familiam ducere ambiamus, sufficere debet ita fieri solere. habemus autem hic exempla in Latinis, ubi ante C. L. P. S. V. *que* producitur. in Graecis ante Α. Π. Σ. procul dubio & ante alias literas productae vocalae *que* & τὴ habentur: quae nunc non succurrunt. ante literas duplices & positiones passim quoque exempla occurrunt.

Male habuit hominem vane religiosum in ὀστᾶ τὴ produci caesurae vi voculam τὴ, cum vox nulla oculo secari videatur: & ideo fingit scribendum esse ὀστᾶτῃ. at dic, quis tu es, Pave, qui nos relictis veteribus magistris, pronunciationem linguae Graecae docebis! quis tu es, ut tibi credamus, ὀστᾶ τὴ non fuisse prolatum, ut ᾠδᾶ τὴ! ita enim factum, accentus docent. quis tu denique es, ut genus scribendi in linguam inducas, quod nec a Grammaticis, nec a Codicibus agnoscitur! pronunciarunt aliter ὀστᾶ τὴ, aliter δὲνδραῖ τὴ. & ideo aliter etiam quod. ad accentum, qui pronuntiationem regit, scribendum etiam in versu. ego enim G. J. Vossii sententiam sequi non dubito, qui se *in ea haeresi esse aiebat, veteres in versu recitando habuisse rationem tum accentus tum quantitatis.* Nam minime credibile est Latine, *altaque & liminaque*, eodem modo prolata fuisse. Sed modum diversum accentu expresso Latini Grammatici non indicaverunt. Graeci indicaverunt. res Latinis Graecisque communis: rei signum apud Graecos solos invenitur. quando has notas coeperint adponere
non

non inquirō: res ipsa semper fuit, dum in linguae formam loquela Graecorum Latinorumque deducta fuit. possem tamen forte accedere Isaaco Vossio in libro de Poëmatum Cantu p. 19. ante mille annos maxime invaluisse accentus adpingendi usum frequentem: at tum amissam fuisse veterem rationem pronuntiandi; Grammaticosque istam penitus corruptam rationem accentibus expressisse, minime mihi adhuc persuasum est. & accentus non quantitatis indicandae causa adpositos; sed ad pronuntiationem & rhythmum regendum reor. Sed hoc nihil ad rem. stultum satis ab usu etiam per mille annos recepto temere recedere, & si accentus nugae sint, novas ineptias veteribus addere.

Cur autem Latini voculam *que* vocibus adjungant: Graeci separatim a vocibus τε pingant: id uni usui tribuendum, quo Latini vocis encliticae inclinationem indicaverint ipsa junctura vocum: Graeci autem istam inclinationem signare neglexerint: nisi quod Grammatici in accentuum notis hujus inclinationis rationem habuerint. & non stultior esset, qui *alia que* & *limina que* vellet scribere separatis vocibus, quam ille est, qui nos jubet ὄρεά τε, δένδρεά τε pro una habentur, & caesurae locum faciunt.

L. VIII. vs. 226. rursus eadem chorda delinquit

Δένδρεά τε ῥήγνυσι.

55 τε ῥη hic etiam Spondeus est. vide vs. 144. Scio tamen quid de litera τ dicturi sunt multi. sed fors locus male etiam habet. an scribendum,

Δένδρεά τινι, vel δένδρεά τ' ἄρ' ῥήγνυσι.⁶

Dic qui probasti ὄρεά τε σάκεας cur non scribis δένδρεά τε. ego si res mei arbitrii esset, hominem, ligatum bene, quatuor muris includendum dārem: non enim
da-

delirat, sed furit, sed insanit: quis enim talia & tam opposita sibi ex una bucca unquam audivit! Porro se ait scire, quid multi dicturi sint de litera P. at Pave, tu dic, utrum te iudice verum an falsum dicturi sint, si asperitatem eam illi literae inesse contendant, ut saepe breves syllabae producantur ejus beneficio. proloquere. non intra dentes fractas voces oggrunni. nam alioquin quid lectoris interest, an tu scias nec ne, quid multi dicturi sunt de litera P. Ego ergo dicam perspicuis verbis: licet ex superius disputatis adpareat, ut syllaba *que* & aliae producantur, vim caesurae sufficere. tamen Poëtas tam Graecos quam Latinos frequentius & libentius tales syllabas producere, cum non modo caesurae, sed & duplicis literae, vel positionis, vel literae P ope uti possunt. Aristoph. Nub. vs. 343.

Κεχῆ γυναῖξιν | μὰ Δι' εἰδ' ὀπιῶν | αὐτῶν δὲ ῥί | ves ἔχουσι.
vs. 415.

Μήτῃ ριγῶν | ἀχθεῖ λίαν, | μήτῃ γ' ἀρῶν | ὀπιθυμεῖς.

Sic certe Juntina. Kusteriana Pavunculi delicias γε habet. sic Homerus II. π. vs. 228.

Τὸ ρὰ τὸτ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάρθηρε θεῖον.

II. Σ. vs. 402.

Ἐν ἀπῇ γλαφυρᾷ. πρὶ δὲ ῥόθῳ αἰκίανόῃ.

& forte in centum locis Homerus τε eodem modo ut hic, & in Calabro fit, productit. II. B. vs. 647. II. I. vs. 499. 657. & Theocr. 15. Idyll. 128.

Τὰν μὲν κῆρυξ ἔχει, πῶν δ' ὁ ῥαδύπτηρος Ἀδωνις.

&

& XXVI. Idyll. 48.

Τὸ ρίζης συντετα.

& Epigr. 1.

Τὰ ρόδα καὶ δροσάντα.

ubi 'P eandem vim habet cum duplici δε.

Ad Homeri locum Clarkius animadvertit in Codd. scribi τόρρα. ita sanè saepe. vide ibidem Barnes. sic in secundo loco Homeri in antiquissimo Codice inveni δερρόθ. in loco primo Theocriti duo Codd. sed ex recentioribus ὄρροθ. Et de talibus in infinitum disceptari potest. Codd. antiqui & optimi audiendi, & placita veterum in his Grammaticorum non negligenda. quin fuffecerit novisse in his locis has syllabas produci. causa ignorari sine grandi incommodo potest. nam ipsi veteres Grammatici jam sibi in his contradixerunt. ita Aristarchus ὁ ρα scribebat, Heracleon ὄρρα, ut ex Sch. Apoll. III. 37. adnotat ad laudatum primo loco Homeri versum Barnesius. id ex his concludere possumus tuto, syllabas ante P litteram produci frequentius, quam ante aliam: & stultum esse Pavum, qui talia in crustare audeat.

Rursus tortuosum hoc caput in aliis locis contra Codd. caesurae vim tribuit, ubi nullo modo ista opus erat,

L. VI. 90.

„Ερμίνην καὶ πολλὰ καὶ ὀλβία δῶρα σὺν αὐτῇ.

repetitum & ingratum est: jucundius fuisset.

‘Ερμίνην πολλά π καὶ ὀλβία δῶρα.’

& repetitum ingratum! imo longe sonorius & efficacius

cius in recensione donorum ἡ πάλαι, ἡ βία, quam alterum illud. longae magis sonant sic primae in his vocibus syllabae. nam in altera positione tonus incidit in λω, terminationis modo syllabam. vide II. Σ. 43. ubi ἡ quater in uno versu. etiam centena alia loca corrumpat. ex. gr. apud Oppian. 1 Halieut. vs. 97.

Καὶ κιστῆρ, ἡ τρίγλα, ἡ ἀθραίνης μελάνυροι.

rescribatur τρίγλα τὶ Pavonino more. poterit enim. sed quid ego haec bardo huic homini accino!

Atqui scias, Pave, haec pleraque non tibi scribi, sed Lectori, cui poëticae contigerunt, non tuis similes aures, quas eodem typo cum Midæ auribus esse effictas norunt omnes & singuli.

Sic passim a caesura versum sola fulciri facit, ubi tamen poëtis placet & alia auxilia advocare. ex. gr. Calab. L. I. 70.

Δενὼ Πανπισίλειον ὅτ' πολέμον μεμαυῖαν.

Rhod. & Scal. πολέμον. Pav. non necesse, πῃ caesura adest. hoc scimus non necesse esse, sed opus esse. quia optimi Codd. passim πολέμου, πόλις, & similia exhibent. quamvis saepe variant. sed unus tenor servandus. quid stultius, quam modo hoc modo illud admittere: & inde ansam notulae fatuae arripere? ex. gr. vs. 201. & 243. edidit ὅτ' πολέμοιο κισσαν. Cur non hic. vs. 106. ἀνὰ πόλιν εἰσφορώντο. vs. 195. ἐπὶ πόλιν ὄφρα ἡ ἡμεῖς. an ibi πόλις in πόλις mutarem, quia Cod. unus sic habet. rursus vs. 467. πῇ πολέμοιο μελήσῃ. Rhod. πολέμοιο. Pav. non necesse, monuimus jam. & sic passim macras notas salibus

bus ineptius saginare aliquantum conatur. v. L. VIII. 263. 266. L. IX. 258. edidit ipse

Ποτὶ πόλιν. ἤχι καὶ ἄλλοι.

eodem libro vs. 89. edidit,

Περὶ πόλιός τε καὶ αὐτῶν.

Rh. πόλιος τε. Pav. *de caesura iterum non cogitavit.* o durum os! quin πόλις & πόλεμος & πολέμιζεν poëtae videntur amare, etiam ubi non opus. vide Callim. Jov. 82. Dian. 261. ubi Cod. πόλιν. alius πρίλιν. Apoll. IV. vs. 1282.

Ἀνέρας εἰλίδσθαι ἀνὰ πόλιν, ἢ πολέμοιο.

ubi ego tamen malim cum Cod. optimo πολέμοιο. apud eundem L. III. 1090:

Ἐν δὲ αὐτῇ ἰαολπός, ἐμὴ πρίλις.

Sed ibi tamen idem Cod. πόλις. certe πολίστερον nescio an alia γερφῇ vel dialēctō occurrāt.

L. IV. 99.

Καὶ σῖο καὶ αὐτῷ ἀμύμονος Ἀτρεΐδαο.

Rhod. καὶ σῖο ἡδὲ καὶ. Pav. καὶ σῖο καὶ αὐτῷ. & ait. *Spondeum fore o. & potest enim produci vi caesurae* imo, Pave, & o & καὶ sunt brevissimae syllabae hic, nec se ulla vi sustinere possunt. ostendis, quam in re metrica sapias. ligneus fuerit poëta, qui tales caesuras commiserit: & tu lapideus Criticus es, qui tales defendis. Scal. Ἡ καὶ σ. κ. α.

L. IV. 566.

Πολλὰ κίς. εἰδὲ μὲν ἰσθλός (ἰσθλ) Καπηνήϊος υἱός.

ita Rhod. Pav. ἰσθλός ἄσθ, & per caesuram defendit.

Y

nemo

nemo harum recularum peritior talia tentarit. ejusdem farinae est quod L. XIV. vs. 158. adfert,

Καί με μεμανίαν ἐὶ ζυρῶς ἀπολείδαι.

ubi Rhod. βλον & alia. non male. Scal. παρ' ὅτ' optime, noster dissolutissime & ingratiissime. Καί με μεμανίαν. Si versum istum clara voce pronuntiet Pavo mense Martio, non dubito quin statim omnes vicinorum feles ad dilectam Musicam μεμαμεμα accursurae, & spectaculum viri curiositate dignum exhibiturae sint.

Eodem libro vs. 350. legitur pessime. Θῆκε Θεὸς θαῦμα μέγα ἰσορμένισι βροτοῖσι. cum ibi

Θῆκε θεὸς μέγα θαῦμα καὶ ἰσορμένισι βροτοῖσι.

e restitutione Rh. potius sit legendum. cui adstipulatur Scal. tales transpositiones in Calabri Codd. ὅσα ἔστιν. vide Vannum p. 187. & 188. Pavus. „non necesse. nam γὰρ in μέγα per caesuram producta versus non est pravus.“ Scandamus ergo versum.

Θῆκε θεὸς θαῦ|μα μέ|γα ἰσ|ομή|νισι βρο|τοῖσι,

Concurrere, concurrere omnes Metrici, Prosodici, Poetae, Poetastri, Versificatores, & domate hoc monstrum: cui simile nec Africa tota umquam protulit. At forte etiam Anapaesti admittantur in Heroico. Scandamus igitur iterum

Θῆκε θεὸς θαῦ|μα μέγα | ἰσ.

patronum habebis Radulphum Wintertonum in Hesiodi L. II. Oper. & Dies. vs. 111. de cujus meritis in istum

istum poëtam malim testimonium J. G. Graevii, judicis aequissimi, quam meum audias in Sylloge Burmanniana Epistol. Vol. IV. pag. 69. Epistol. 51. at video, video, quid voluit. Somniculosior erat, cum haec scriberet, fatigatus scilicet Herculeo illo labore, quem Calabro inpenderat, & scripsit oscitans μέγα pro θαῦμα. Sic versus non posset esse pravus in carmine Pavonino. elegantes enim soni θεὸς θαῦ & θαῦμα μέ. nec indecorus hiatus. Porro licet Rhod. emendatio possit videri exceptione major, forte aliter sanari potest hic versus. Si legamus

Θῆκε θεὸς μέγα θαῦμα μὴ' ἰστομένοισι βροτοῖσι.

& sic causa erroris quoque adparebit: scilicet pro μετ' scriptum fuit μέγ'. qui error frequens. eo semel admissio, exsulare coepit prius μέγα. locutionem integram habet Hymn. Mercur. vs. 270.

Καὶ κεν δὴ μέγα θαῦμα μὴ' ἀθανάτοισι γήοισι.

Sic L. IX. 95.

— εἰ γὰρ π κατώτερον ἔλπεται ἄλλο
Πῆμα μέγ' ἀνθρώποισι οἰζυροῖσι πτύχθαι.

ubi Rh. & Canter. recte μετ' malunt. obiter notes negligentem inscitiam Pavonis, qui ibi supine edidit ἀνθρώποισι pro ἀνθρώποισιν, ut bene habet Aldina. quam vel inde patet, quam fideliter contulerit. eodem libro vs. 192. rursus e contrario μὲ pro μέγα obtinet. ubi tres Dausquejanae & totidem Pavoninae paginae non tantundem valent ac Rhodomanniana simplicissima nota Δεὲ μὲ. Δεὲ μέγα. in Hesiodi Aspide vs. 89. alibi in Miscellaneis nostris reposui-

mus pro ἡ τι μετ' ἀθανάτας . . Ἥλιεν. ἡ τι μίγ' ἀθανάτας. Apollon. III. 890.

Ω φίλα, ἡ μέγα δὴ πι παρήλιτον.

Alio rursus modo in caesuram peccat, cum πενθημι-
μερῇ τοιῷ negligit. licet enim tales apud Homerum
& alios occurrant versus, a Critico iidem tamen pro-
fecti omnino rejiciendi.

L. III. 258. legitur

οὐδὲ με δωτίνησιν παρφαίμεν⊙ πολέμοιο.

Rhod. optime δωτίνησι παρφαίμεν⊙. oggrunnit No-
ster. *Non necesse: nam versus est bonus: quamquam
minus jucundus.* scilicet Calaber vel ullus poeta ver-
sus minus jucundos sine necessitate pangeret? quan-
tum est sapere!

L. IV. 571. legitur.

Πολλὲν ἐπεὶ ταχέεσσιν ἐρλδμαυνε πόδεσσιν.

versus non est ὁρτίπης. legendum suspicor

Πολλὲν ἐπεὶ ταχέεσσιν ἐρλδμαίνεσκε πόδεσσιν.]

hic omnino bene fervavit caesuram. At ita Scalig.
emendarat: quamvis Pavus id non adnotarit.

Verum quid designat L. IX. 101.

Μῆτε πιν' ἄλλον Ἀχαιῶν ὑποτρομέειν πρὶ πάντεσσι.

Rh. simpliciter & vere emendavit Ἀχαιῶν. quid
Strepsiades noster? „non accedo . . . unde quae so-
pendes μαρναμένους ἐξ ἑαυτοῦ ὑποτρομέειν? id nemo mi-
bi dixerit . . . res est certa. scribe igitur . . . μῆτε
τιν'.

τιν' ἄλλον Ἀχαιοῶν δὲ τρομέειν πρὸ πάτρης Μαρναμένεσσι
 „ Quamvis Οὔτις non vocer, Cyclops, tibi di-
 cam, unde pendeat μαρναμένεσσι. ab ὑποτρομέειν. &
 id positum est pro imperativo, ut millies ille modus
 pro hoc ponitur. vide Bosium in Ellipsi in voce θέ-
 λω & κελεύω. &, quando prodierit liber, Doctiss. Jo.
 Christoph. Wolfium ad Libanii Epist. CCCXXX.
 Ut hoc te obiter doceam, neque θέλω neque κελεύω
 in his ellipσει, neque tuum δὲ semper convenit,
 nam si nominativus adjungitur, certe ultima verba
 locum non habent. quod tu putide ignorasti etiam
 ad L. XII. vs. 29.

λαοὶ δ' ἄπο νόσφι νέεσθαι
 εἰς Τένεδον σὺν νηυσὶν, ἐπιπρήσσει δ' ἄρα πάντας.

ubi tu non minus inperite quam audacter reponere
 conaris νέεσθαι & ἐπιπρήσσειν. quale facinus nemo ten-
 tarit, nisi qui literas didicit quemadmodum pica hu-
 manas voces. Hesiod. Asp. vs. 97.

μέγα δ' Φρεσὶ θύροισι αἶζων
 Ἰθὺς ἔχειν θύον ἄρμα.

scribe ibi ἔχοις, stolidissime stipes.
 Theocr. Idyll. X. 47.

Σῖτον ἀλοιῶντες φύγουν τὸ μισαιμβελὸν ὄπλον.

ubi quidam Codd. tamen ἀλοιῶντες, ut Scaliger ma-
 lebat. & tum ibidem vs. 50. servari potest αἰμῶντες.
 Sed talia in te mirari desino, ubi video doctissimum
 S. Clarkium ad Il. A. vs. 20. *idea minus recte legi-
 putare,*

Παῖδά δέ μοι λῦσαί τι φίλῳ, πᾶδ' ἄπινα δέχεσθαι.

Y 3

quia

quia sequitur.

Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπώλων.

quasi non ipse edidisset Il. P. vs. 692.

Ἀλλὰ σὺ γ' αἰψ' Ἀχιλῇ, θίων ὅππ' ἦσας Ἀχαιῶν,
ἔειπ' ἔν.

Et Il. T. vs. 337.

Ἀυτὰρ ἔπει κ' Ἀχιλεὺς θάνατον κ' πότμον ἐρίσθη,
Θαρσύνας δὴ πεισὰ μὲν πρῶτοισι μάχεσθαι.

Hymn. in Vener. vs. 140.

Σὺ δ' πολλὰ κ' ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

ubi praecedit eodem modo πέμψαι. qui locus faver
his, qui infinitivum in Iliad. A. praeferunt. Libani.
Epist. MCCVII. πᾶσαν ἀφείς φιλονεικίαν, βεβαιῶν τὰς
ἐπιστολάς, quamvis autem ex his pateat nomina-
tivum recte conjungi tali infinitivo, lectioni in Ho-
mero probatae a Clarkio libentissime adqueverim
ob alias rationes. & vix quoque doctissimus non negat.
plane, sed *minus convenire* nominativum innuit.
Pavoninae audaciae est, duos infinitivos ita in defi-
nitivos modos mutare, ut ignorantiae suae obsequa-
tur: quam, si fas est, ut exuat, legat haec Lesbo-
pactis περὶ ῥημάτων locum. Ἰωνικοῦ δ' καὶ Δωρικοῦ ὁμο-
ελημμένον ὁππ' ἔξ Ἑλικίαν Δωρεάν. γίνεται δ' ὁμο-
λαμβάνομενος ἀπαρεμφάτου ῥήματος ἀντὶ πρῆτακτικῆς ἐν
ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν, ὅταν λέγῃ τις. δός μοι τὸ βι-
βλίον. αὐτὸ, δέναι, φάσκει. Καὶ Ὅμηρος [Il. B. 10.]
Ἐλθὼν δ' εἰς κλισίῳ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο Πάντα
μάλ' [ἀτρεΐδης] ἀγορεύμεν. Ἀντὶ δ' ἀγορεύει. κ' [Il. Δ.
66.]

66.] πειρᾶν δ' ὥσκειν τρώες, ἀντὶ δ' πειρᾶ. χερῶνται ἢ τῇ ἀπαρεμφάτῃ ὅπῃ ἐνικῶ περὶ σαλινῶ ἢ πληθυντικῶ ὁμοίως. γράφειν λέγοντες ἀντὶ δ' γράφετε. Ὅμηρ. [II. B. 75.] ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλ. ἐρητύειν ἐπέεσιν. ἀντὶ δ' ἐρητύετε. Sed oblitus paene eram me in prosodiacis versari Pavonis lapsibus. hic ergo durum nobis versum, & sine caesura requisita, procudit, & praeterea ὥσῃ ita negligit, quasi nusquam exstitisset.

X. 335.

Ἐξομένη κατ' ὄλυπον, ἢ Διὸς ἐπλεῖ ἀλωή.

ibi rursus nobis versum sine caesura fabricatur. κατ' ὄλυπον ἢ vel κατ' ὄλυπον γ'. egimus de vitiosa τ. p. 68. Sed porro ineptulo obstat, quod Juno hic dicatur sedisse in ἀλωῇ. in area. (in versione Rhod. ignavis ara edidit, ut in antiqua editione) Quid, ro- gat, an Jupiter in coelo habet aream, in qua tritura- tur & crescit frumentum. nihil pote ineptius. legit igitur αὐλή. At, Pavuncule, nescisne ἀλωῇ etiam significare locum, vitibus, arboribus, herbis consi- tum? & si hoc non nescis, tunc Jovi invidetis hor- tulum suburbanum, quo vix mediocris civis hodie carere potest? imo credo in coelo Jovis loca fuisse, ubi frumentum crescebat. certe apud Ovidium lego L. II. Met. vs. 26.

Verque novum stabas, cinctum florentis corona,
Stabat nada aestus, & spicea ferta gerebat.
Stabat & autumnus, calcatis sordidus uvis.

ego non puto Ver flores petisse ex foro Attico vel Romano: nec Aestatem spicea ferta ex Polonia quae- sisse: vel Autumnum uvis Rhenanis calcatis inqu- natum fuisse. ut haec omnia in ἀλωῇ Jovis crevisse autumo. Si tibi hoc ineptum videatur, Calabro forte

non ita visum fuit. & quantumvis sit ineptum; cogita quem auctorem tractes. qui L. II. 494. *tres versus scripsit, quibus nihil stultius aut ineptius. sed sic blaterandum erat.* vs. 505. *sententia paulo acutior ad mentem Sophistae, non ad mentem poetae melioris adornata.* III. 55. *acumen plumbeum & mere Sophisticum notas.* V. 119. forte hic locus *mire iterum refert auctoris flatulentam indolem.* VII. 708. forte hic *putide & Scholastice scripsit.* VIII. 134. cur ei non licuit sibi constare, cum ita ubique nugetur? XII. 101. *forte cum haec pangeret, erat paulo somniculosior.* 194. cur non sic vir Scholasticus, cui ingenium minus concinnum. XIV. 564. cur Calaber Jovi non hortum suburbanum tribueret, qui de Diis scripsit, *quo nihil ineptius, & impium magis ac ridiculum!* bellum, bellum auctorem elegit Pavus, in quo reliquias ingenioli, si aliquod unquam habuit, hebetaret plane & obtunderet. me tamen miseret Calabri: licet non optimus poeta, sane meliore interprete & minus stupido dignus fuisset. nam hoc in loco certe culpa vacat. Quippe sermo sit de Junone: quae aërem significari novimus, ideoque eam inducit colloquentem cum quatuor anni *Tempestatibus*: quae nullo loco aptius collocatae fuerint, quam in *άλωῃ*. imo, ne de ipsa locutione *Διὸς αὐλή*, quae apud Homerum controversa olim fuit, loquar, qui Juno cum Tempestatibus sedens in aula Jovis prospectarit Paridem in Ida monte oberrantem? huic rei locus apertus non clausus requiritur. quam porro improbabilis mutatio *ἔπειτα αὐλή* in *πέλετ' αὐλή*.

L. XIV. 442. *Ὡς Φαμένιν προσέειπε Ζεὺς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.* Rhod. *παλὴρ* vel *ἀναξ* pro Ζεὺς restituentum censet, quia Calaber *γλαφυρώτατος* poeta *εὐρυθυλὴν* magis amarit, quam ut hunc scabiosum versum admiserit. Pavus *hoc iudicium & hanc ἀνείρεται*

βέλαν Rh. miratur. pluscula enim istius commatis in his, quae non mutavit ipse. necesse est, ut illud credas fide mendacis huius Graeculi: nam ne quidem unum exemplum profert. Sed feramus hominem, dum pro lectione tamen prodita, quamquam stolide, propugnat. alioquin sane synonyma haec saepe mutantur hoc alicubi ipse stupor Pavonis arripuit, ut obloqueretur certae emendationi Rhodomanni & Scaligeri L. XII. 378. pro Ἀζόμενοι Διὸς μεγάλης, legentium μεγάλοις διὸς. Pav non male: sed praestit fortasse Ζηνὸς μεγάλης. ista sunt saepe commutata. cur praestet, non video: sed vidi Sylburgium in suo libro sic emendasse: quem certe fur noster in Bibliotheca Leidensi consuluit. Διὸς in Ζηνὸς recte ipse Rh. mutat L. I. 709. vide p. 189. Vanni. in Anthol. L. II. p. 160.

Κεχλιμένη Ζηνὶ πῖον ἔλεξεν ἔπθ.

ibi in Cod. Pal. Δί. imo etiam in aliis: Coronidem huic de Caesura tractationi inponam, si elegans Antipatri epigramma in primo versu hoc vitio laborans restituerim. L. III. C. 24. p. 266. ubi enim nunc legitur

Ἄρπινων σε χειλιδὼν ἔσαν μητέρα πίκνων.

ibi ex Cod. optimo legendum

Ἄρπινενίων σε, χειλιδὲν, μητέρα πίκνων.

in Cod. χειλιδόνι. sed ultima litera est a manu secunda. forte χειλιδὸς latet. ut apud Anacreontem

Ἄδυμελὲς, χαρμῆσσι γελιδόι.

Υ 5

Unum

Unum hoc addam, me dubitare, an non recte L. VII. 28.

Ἰπὸ πηλείδῃσιν ὄλεσεν.

per caesuram defendat. ubi Rh. *ωαι*. vid. II. X. vs. 307. ut verum tamen fatear, Codd. *ωαι* exhibentibus hic obsequerer. sententia talia occurrunt.

Ad aliud genus transeamus, nempe Iambos, Choeos, Trochaeos, Amphimacros, Creticos & nescio quos pedes, quos passim Calabro & aliis poetis cum magna confidentia nec minore stoliditate obtrudit. de quo genere vide Ob. Gifanum in Indice Lucret. p. 458. ubi tamen multa traduntur, quae nullo modo probanda sunt. uno exemplo defungar. putas primum Iliadis versum habere Creticum:

Μῆνιν αἶδε θεὰ Πηλεΐαδ' ὦ Achil|λήῳ.

ω *αχιλ*—υ— nemo talibus adstipuletur. sed ad pensa. Vidimus jam Iambum in hoc versu p. 176.

ἔων | κρηταίευσ ὠυός οἴσθ' ὀβελῶ.

Sed quem versum ille vocavit ἀκέφαλον, quo de genere mox. Vidimus Trochaeum p. 176.

Πρῶτος | ἦν Μάσαις πικίλῳ ὕμνοθ' ἴτας.

Jam videamus aliquot Amphimacros sive Creticos. Calab. I. I. 280.

Οἱ Μυκάλλω ἐρέμεντο, Τριτάτω τε Λευκὰ κάρηνα.

ibi ille corrigit Λάτμοιο. *pes tertius est Amphimacer, vel Dactylus, liquidæ beneficio.* utrumque aequè stultum. nam licet in πότμῳ & aliis vocabulis vocalis

calis corripitur: id non in omnibus tentandum, ostendere debuit λάτμ@ corripi ab Epicis poetis: quam inepta autem ipsa sit emendatio, suo loco ostendemus: nam ne quidem interpretem Rhod. nedum auctorem suum intelligere ibi potuit Stolo.

L. I. 383.

Μαψιδίω πότε ἴθυνεν, αἰεὶ δὲ ἡ γῶτα δαίξει.

Rh. quia prima in v. semper producit. vide Barnes. & Clark. ad II. O. 110. πότε ut supervacuum amovendum censent. Pavoni non displicet vulgata, *Amphimacro admissio pro Daitylo.* absurda ipsi scilicet placent. apud Hesiod. E. 261.

Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλεῖς ἴθυνεν μύθους.

Sed ibi legendum βασιλῆς, vel saltem pronuntian-
dum.

L. II. 28.

Μὴ νύ τι δαμαίνοντες, εἴς χαζόμεθα πάσης.

Rh. legit τί, Sylb. removet νύ. Pavius ridicule *Amphimacrum* somniat. putidum esset exempla adducere, passim obvia, ubi τοι pro τι & τι pro τοι scriptum fuit, rursus sic ineptit in eadem voce.

L. II. 614.

Ὅφρα τι καὶ κρονίδαο περὶ φρένας αλγέειν ἴκηται.

Rhod. & alii τι, Non improbo. Hic tamen *Amphimacer* etiam forte pro *daitylo* nam τι vim sententiae imminuit. quod de imminuta vi sententiae garrit, Pavonius. cur autem variandi causa non finxit *Anapaestum*

Ὅφρα

ὁφειται υμ — ut Wintertonus in hoc Coluthi versu. 206.

Τὸφρε καὶ Δαρδάνιον καὶ Τρώιον ἔδασ ἀμείψας,

Pavus certe hic Creticum exosculatus fuisset sed ibi nemo sanus dubitabit, quin reponendum sit καὶ τόφρε vel potius τόφρε τε.

L. II. 588.

Ἦξε π νυμφῶν καλλιπλοκάμων σείλη ἄλσθ.

Καλὸν, ὃ δὴ μετόπισθε μακρὸν περὶ σῆμ' ἐβάλλοντο
Λισσώπιο θυγάτρες.

En stribiliginem Paeoninam. „ An Ellypsis. hic praepositionis καὶ, in quo? καὶ ὃ? id necesse, si scriptura recte habet. nam ὃ vel simpliciter, vel cum περὶ conjunctum non quadrat, ut quisque videt. dura tamen Ellypsis: id certum. an legendum forte. ὅπη. ubi postea.“ mox docte ex L. III. 772. docere conatur ὅπη aliquando idem esse quod ὃ. at idem esse cum ὃ saepe, pueri norunt. laudo tamen quod aliquid saltem probare conatus sit, pergit ineptire. „ Alia praetereo. [alia scilicet loca, ubi ὅπη, ὃ notat.] praecessit fateor. ἤχι. Sed ita geminare non erubescit auctor.“ credendum hoc rursus. Sed si forte locus dubius occurrat, tunc talia infercies ubique? porro. „ Si quis Amphimacrum pro Dactylo admittere vellet, scribi posset Καλὸν ὃν δημ. . ὃν περὶ scilicet νίκυν, quod praecessit. Sed alterum praestat.“ Imo utrumque aequo absurdum. plura suo loco.

L. III. 105.

Καὶ ποταμοὶ καὶ πᾶσι βαθύσκιον ὕλη.

Rh. ἤλυθεν. ante ὕλη. ἤεν. alii. Sylburg. φιαρολ. post. ποταμοι.

ποταμοί. voluit credo ἱεροί. πάντες Dausquejus. decem alia vocabula possunt excogitari ad verbum supple-
dum: quae omnia incerta erunt. in his ergo defe-
ctum indicasse fere sufficit. at jam audi conjecturam
Pavonis, qua solus meruit, ut summus sine mente
Criticorum, urtica coronari. „ Quid si legamus.

Καὶ ποταμοὶ ἢ πᾶσι βαθυσκήσις ΠΗΛΙΟΥ ὕλη.
*admisso Cretico. haec mea suspicio perquam probabilis
est.*“ Ego vos testor, amici Pavonini, ut vestrae
famae consulatis, nec in posterum pro homine non
dico, sed pro hoc lapide amplius verbum faciatis.
Καὶ ὅ τ' αὐτὰ ὅτι ἐτι ἀνέκλ'α. *Et haec suspicio per quam
probabilis est!* Diva Moria, hic tibi Hecatombe fecit
Pavus! In addendis ait. *Si Creticus displiceat,
legere etiam potes βαθυσκήσις ἔρεθ.* Mons Pelei per
excellentiam.“ quod deterius aliorum conjecturis:
nam ὕλη ἔρεθ βαθυσκήσις displiceret, si scriptum in-
veniretur, nedum ut a putido Grammaticastro ob-
trusum acciperetur. Amicus hominem admonuit
scilicet de ridiculo, quod in Πηλίοις erat.

L. III. 619.

οὐδέ μοι θνητὸς ἀνὴρ δύνατ' ὅν λεχέεσσιν μιγῆναι
Γεινομένη.

Rhod. pro θνητὸς, ἔρεθ vel ἔρεθ. vel . . με . . δαμά-
ζειν γιγνομένην. vel ἔ μοι. quod etiam Scal. placuit.
Dausquej. μοι expungit. conjici quoque licet εἰδὲ ἡ.
nam εἰδὲ ἡ saepe nihil plus notat quam εἰ. Pavo val-
de modeste, sed non minus stolidè, rogat, *an hic Am-
phimacer pro Daetylo aut Spondeo?*

L. XII. 56. rursus κερυβανήᾳ ad Creticos modos.

Ζήματα δ' ἐκ ἀγέλης ἀναφαίνεσθαι ἀλλοθεν ἄλλα
Ζητῆς. ἃ μὲν γὰρ ὑπὲρ μέγα κλυπίσσι δι' αἰθέρος
βροτῶν ὁμῶς στροπῇσι.

Rhod.

Rhod. & Scal. ὑπερθε μέγα. ut vs. 193. qui praeter-
ea conjiciebat Ζηνὸς αἰ. inde forte Pavoni suboluit
illud & hircum olere. qui legit Ζηνὸς αἰ μὴ. *Am-
phimacer. eumne admittemus? possumus Hercule.*
dic, quis tibi potestatem dedit bonos versus corrumpi-
pendi, an magistratus suavissimae urbis Anticyrae,
ubi forte hyemem transigis, ut ipsam aestatem apud
Aexouenses? (Menandreis p. 145.) Miror Scalige-
rum hic haesisse. nam & purum putum est. ἃ σήμα-
τα, quae mox per appositionem, per ἐπεξηγήσειν vo-
cantur Βρονταὶ ὅμως στροπῆσι. pueriliter autem reti-
nuit in sua Edit. αναφαίνεται. tam ineptum scribae
erratum, male apostrophon ponentis, per sex edi-
tiones propagandum erat!

L. XII. 230.

Ἄλλ' ἄγ' ἀρμεῖες μὴ εὐρὺν λόχον ἐντόνεοι.

pro μὴ εὐρὺν. μὴ εὐρὺν Rhod. in prima sua editione,
quam numquam vidit Mammacythus noster: qui
si εὐρὺς in libris fuisset, de Amphimacro cogitasset.
dum de ineptiis cogitat, obliviscitur seria. Ulixes he-
roas hortatur, ut in Equum inscendant ligneum.
Ille equus jam fabricatus adstabat. quare non conve-
nit admodum ἐντόνεος λόχον; si per λόχον nempe in-
telligas ipsam fabricam equi. ab Homero Odyss. Δ.
277. κατὰ λόχον dicitur,

Τεῖς ὃ πείσειτε καὶ ἰλον λόχον ἀμφαφίμα.

Od. Θ. vs. 515.

Ἰατὸν, ἐκχόμενοι καὶ ἰλον λόχον ἐκαστολίαντες.

amplecterer igitur lubens Scaligeri emendationem
ἐνδύμεθε. ingrediamini. inscendite equum ligneum. nec
dubi-

dubitarem, nisi obfaret aliquanto, quod ἐνδύνεσθ fere metaphorico sensu usurpetur; quin legendum tum quoque videretur ἐς εὐν λόγον. & fingere possemus illud μὴ esse flaccidum, infertumque, quia ἐς exciderat ob praecedentem syllabam similem. ἐνδύνεσθ non est Homerica locutio: nescio an Calaber aliis in locis adhibeat. δρύνειν alicubi Homerus adhibet.

Nunc ad crudeliora in miseros versus transeamus Pavonis facinora. licet enim mutilarit, vivere adhuc fivit. jam capitales poenas in innocentes statuentem spectare dabitur. dum alios toto capite truncet: alios ita torqueat & extendat, ut statim ab equuleo excarnificatam animam efflent.

Supra jam pentametrum sine exemplo contemplati fuimus ἐὼν Κρηταίεὺς αὐτὸς οἰσοβόλῳ. Dari autem versus hodie, quibus in prima pedis parte desit tempus, nequit negari: sed plerorumque, qui tales habentur, affectibus possumus mederi hoc vel illo modo. Crediderim autem numquam hexametrum fuisse conditum ab Homero vel alio poëta, cui tempus deesset ex ipsius poëtae calculo: Grammaticos autem ignorantes, nec mirum, cur illud πᾶθῳ in versu esset, & qua ratione poëta tempora concepisset, ἀκεφάλως denominarunt. nec inepto nomine. dicantur ergo ἀκέφαλοι versus, qui incipiunt a vocibus Πελαμίδης. ἀθανάτῳ. ἀπάλαρνῳ. ἀκέφαλῳ. ἀδάματῳ. ἀκάματῳ. vide Eustath. II. N. 41. & Strab. L. IX. 642. A. qualia multa quadrissyllabica vocabula, tres primas corripientia, a Poëtis Graecis Latinisque in prima producuntur. quibus non adjecerim ἀσθβία, παρῳλίῳ & similia. nam illis potius duplicatione literae P, ut passim in melioribus Codd. fit, succurrendum. Latini tamen vel sine hoc auxilio produxerunt *Arabia*. at nunquam *Arabs*. In versibus apud Homërum ab ἐπειδὴ. ἔως ὅ. incipientibus

bus aliquid praeter hoc παῖθ' considerandum. de quibus ad Hephaestionem. In aliis apud Homerum incipientibus a πῶς οἶκον Πηληϊάδης ὅς ἤδη. alii aliam medicinam quaerunt. apud Apollon. III. 984. legitur,

Πρὸς αὐτῆς Ἐκάτης μολίσομαι ἢ δὲ πικρῶν.

ubi nullus dubito, quin exciderit pronomen σε. πῶς ἑ αὐτῆς. Nam ita solent etiam Graeci. vide Scal. ad Cirin. 326. In his memoratis modo & similibus nemo nisi temerarius quid mutet: in aliis autem durum est admittere illam licentiam, ubi nulla causa poetam impellere potuit, ut inusitata adfectaret. ita mecum statuere plerosque harum rerum intelligentes non dubito. apud omnes autem plane extra omnem controversiam esse positum confido, ἀκεφάλως versus, cujuscumque generis sint, numquam ex conjectura auctoribus obtrudendos haud dico, sed ne suspicionis loco quidem Lectoribus proponendos. Nam tales ne quidem minimum probabilitatis gradum habent, & solummodo παροζήλιαν infelicis Critici ostendunt. Videamus jam quid Prosodicus noster circa hos literis mandarit.

In Calabro L. VI. 317. editur

Πολυδάμαντά τ' εὐμελίκῳ ἢ Πάμμονα διόν.

Pavo. malo πολυδάμαντά. nam quid necesse versum ἀκέφαλον admittere? recte. & sic Sylburg. ut Homerus & alii passim. Latinis autem non placuisse Pulydamas & Pulypas ostendunt Interpretes ad Ovid. V. Ep. Heroid. 94. quia nempe Dores etiam in his Ω adhibuerint. ut μῶσα, μῶσα. at in Catalium Codd. contrarium suadent. vide N. Heins. ad Ovid. IV. Met. 748. hic autem Pavo in textum illud πολυδάμασ-

μας recipere debuerat, ut in aliis jam Calabri locis
exstat. Sed sic materies notulae ademta fuisset.

Vs. 596. Ἀαγὲς δέρου μακρὸν ὃ πολλῶν γύνατ' ἔλυσε.

Homerus & Theocritus, ut syllabae natura poscit,
corripuerunt. Apollon. L. III. 1249. produxit. vi-
dentur sibi hic aliquid permisisse, quia toties illa li-
tera in quadrisyllabicis producitur. ita αδεὴς pri-
ma producta apud Homerum, pro quo αἰδεὴς
scribitur. Aeoles interponebant hic suum digamma
olim. ἀρίαχθ' ἀνίαχθ'. vide Il. N. 41. J. Tollium
ad Longin. C. X. p. 80. aliud enplastrum hic non
novi: nec scio an hoc ad vulnus faciat. En doctam
Pavonis notulam. „versus ἀκέφαλθ'. nam prima in
ααγὲς corripitur.“ Et adhuc feliciter satis rem ex-
pediit Pavus. at Lib. IX. vs. 45. solitos manes pa-
ti incipit.

Δαρδανίης περὶ πόλιν, ὅθι μακρὰ ῥευθεῖ
Διὸς αἰχμήν, αἰχόμενθ' Διὸς ὀμβρῶν.

Rh. *adjectivum pro substantivo* (Ξάνθθ') quod ipsum
Dausquejus restituendum putat, admissis Πηγεῖσιν.
Pavus verbosam post deliberationem. „an scribendum
ὃ Σιμόεις ut versus sit ἀκέφαλθ'! euge, euge. Ma-
gister.“ Nam nihil melius nunc succurrit. & μακρὰ
ῥευθεῖ οἱ Σιμόεις περὶ πόλιν, commendare non audeat
nec vult.“ Atqui haec stulti, illa insani con-
jectura est. Solus Rh. verum vidit. Sic L. XIV.
641. Κελάδαντες & Χείμαρροι absolute πρὸ ποταμῶν
κελάδοντες & χείμαρροι. quod ipsi Pavunculo non
displicet. ergo & placeat omnibus. quin ibidem
vs. 652. „Καὶ ἐκ Δαναῶν τελευτῶν non adsecutus quo
jure Rhod. (imo & Canterus) legerit. ἐκ ποταμῶν,
Z con-

Unum hoc addam, me dubitare, an non recte L. VII. 28.

Ἰπὶ πηλείων ὄλιστα.

per caesuram defendat, ubi Rh. Cod. vid. II. X. vs. 307. ut verum tamen fatear, Codd. Ἰπὶ exhibentibus hic obsequer. sententia talia occurrunt.

Ad aliud genus transeamus, nempe Iambos, Choreos, Trochaeos, Amphimacros, Creticos & nescio quos pedes, quos passim Calabro & aliis poetis cum magna confidentia nec minore stoliditate obtrudit, de quo genere vide Ob. Gifanium in Indice Lucret. p. 458. ubi tamen multa traduntur, quae nullo modo probanda sunt. uno exemplo defungar. putat primum Iliadis versum habere Creticum:

Μῆνιν αἶδε θεὰ πηλεΐαδ' | αὖ Ἀχιλ' | ἄλγε' ἔειπεν.

ω αχιλ—υ— nemo talibus adstipuletur. sed ad pensa. Vidimus jam Iambum in hoc versu p. 176.

ἔω | κρηταῖος ὦ | ὅς οἱ βόλ' ἔειπεν.

Sed quem versum ille vocavit ἀκέφαλον, quo de genere mox. Vidimus Trochaeum p. 176.

Πρῶτος | ἦν μέσσις ποικίλ' ὕμνογιγας.

Jam videamus aliquot Amphimacros sive Creticos. Calab. I. I. 280.

οἱ Μυκάλλου ἑρέμοντι, Τριτάτω π' αὖτ' ἀνὰ κάρηνα.

ibi ille corrigit Λάτμοιο. pes tertius est Amphimacer, vel Daδύλυ' liquidae beneficio. utrumque aequè stultum. nam licet in πότμος & aliis vocabulis vocalis

calis corripiatur: id non in omnibus tentandum. ostendere debuit λάτμῳ corripī ab Epicis poetis. quam inepta autem ipsa sit emendatio, suo loco ostendemus: nam ne quidem interpretem Rhod. nedum auctorem suum intelligere ibi potuit Stolo.

L. I. 383.

Μαψιδίλω πότ' ἰθύνειν, αἰεὶ δ' ἢ νῶτα δάιξε.

Rh. quia prima in ἰθύνειν semper pronuntiatur. vide Barnes. & Clark. ad II. O. 110. πότ' ut supervacuum amovendum censent. Pavoni non displicet *vulgata*, *Amphimacrum admissio pro Daetylo*. absurda ipsi scilicet placent. apud Hesiod. E. 261.

Ταῦτα Φυλασσάμενοι βασιλεῖς ἰθύνει μύθευς.

Sed ibi legendum βασιλεῖς, vel saltem pronuntian-
dum.

L. II. 28.

Μὴ νύ πε δαμαίνοντες, εἴς χαζάμεθα πάτρη.

Rh. legit τί. Sylb. removet νύ. Pāvus ridicule *Amphimacrum* somniat. putidum esset exempla adducere, passim obvia, ubi το) pro τ) & τ) pro το) scriptum fuit, rursus sic ineptit in eadem voce.

L. II. 614.

Ὅφρα πε καὶ κρονίδαο πατρὸς φρένας ἀλγῶ ἰκνῆται.

Rhod. & alii τ). „Non improbo. Hic tamen *Amphimacer* etiam forte pro *Daetylo* nam τ) vim sententiae imminuit. quod de imminuta vi sententiae garrit, Pavoni-
num. cur autem variandi causa non finxit Anapaestum

Ὅφρα

ὄφρα τοι υἱ —. ut Wintertonus in hoc Coluthi versu. 206.

Τόφρα καὶ Δαρδάνιον καὶ Τρώιον ἔδρας ἀμείψας,

Pavus certe hic Creticum exosculatus fuisset sed ibi nemo sanus dubitabit, quin reponendum sit καὶ τόφρα vel potius τόφρα τε.

L. II. 588.

Ἦξε π νυμφαίων καλλιπλοκάμων πύλη ἄλσθ·
καλὸν, ὃ δὲ μετόπισθε μακρὸν πρὶ σῆμ' ἐβάλοντο
Ἄισωπιό θυγάτρεις.

En stribiliginem Pæoninam: „An Ellipsis hic praepositionis καὶ, in quo? καθ' ὃ? id necesse, si scriptura recte habet. nam ὃ vel simpliciter, vel cum καὶ conjunctum non quadrat, ut quisque videt. dura tamen Ellipsis: id certum. an legendum forte. ὅπη. ubi postea.“ mox docte ex L. III. 772. docere conatur ὅπη aliquando idem esse quod καὶ. at idem esse cum καὶ saepe, pueri norunt. laudo tamen quod aliquid saltem probare conatus sit, pergit ineptire. „Alia praetereo. [alia scilicet loca, ubi ὅπη, καὶ notat.] praecessit fateor καὶ. Sed ita geminare non erubescit auctor.“ credendum hoc rursus. Sed si forte locus dubius occurrat, tunc talia infercies ubique? porro. „Si quis Amphimacrum pro Dactylo admittere vellet, scribi posset καλὸν ὃν δημ. . ὃν καὶ scilicet νέκυν, quod praecessit. Sed alterum praestat.“ Imo utrumque aequè absurdum. plura suo loco.

L. III. 105.

καὶ ποταμοὶ καὶ πᾶσαι βαρυὶ σκυῖ· ὕλη.

Rh. ἡλυθεν. ante ὕλη. ἦεν. alii. Sylburg. φιαροί. post ποταμοί.

ποταμοί. voluit credo ἱεροί. πάντες Dausquejus. decem alia vocabula possunt excogitari ad versum suppleendum: quae omnia incerta erunt. in his ergo defectum indicasse fere sufficit. at jam audi conjecturam Pavonis, qua solus meruit, ut summus sine mente Criticorum, urtica coronari. „ *Quid si legamus.*

Καὶ ποταμοὶ ἢ πᾶσι βαθύσιος ΠΗΛΙΟΥ ὕλη.
admissio Cretico. haec mea suspicio perquam probabilis est.“ Ego vos testor, amici Pavonini, ut vestrae famae consulatis, nec in posterum pro homine non dico, sed pro hoc lapide amplius verbum faciatis. Καὶ ᾧ ταῦτα ὅτι ἐστὶ ἀνεκτά. *Et haec suspicio per quam probabilis est!* Diva Mōria, hic tibi Hecatombē fecit Pavus! In addendis ait. *Si Creticus displiceat, legere etiam potes βαθύσιος ἔρεθ.* Mons Pelēi per excellentiam.“ quod deterius aliorum conjecturis: nam ὕλη ἔρεθ βαθύσιος displiceret, si scriptum inveniretur, nedum ut a putido Grammaticastro obtrusum acciperetur. Amicus hominem admonuit scilicet de ridiculo, quod in Πηλίσ erat.

L. III. 619.

Οὐδέ μοι θνητὸς ἀνὴρ δύνατ' ὅν λεχέεσσι μιγῆναι
 Γεινομένη.

Rhod. pro θνητὸς, ὅτι vel ἔλε. vel . . με . . δαμά-
 ζειν γιγνομένην. vel ἔ μοι. quod etiam Scal. placuit. Dausquej. μοι expungit. conjici quoque licet εἰδὲ ἡ. nam εἰδὲ ἡ saepe nihil plus notat quam εἰ. Pavo valde modeste, sed non minus stolidē, rogat, *an hic Amphimacer pro Daetylo aut Spondeo?*

L. XII. 76. rursus κορυβανηᾶ ad Creticos modos.

Ζήματα δ' ἐκ ἀγέλης ἀναφαίνεσθαι ἀλλοθεν ἄλλα
 Ζηνὲς. ἃ μὲν γάρ ὑπὲρ μέγα κλυπίσσι δι' αἰθέρος
 βροχῶν ὁμῶς στροπῆσι.

Rhod.

Rhod. & Scal. ὑπερθε μέγα. ut vs. 193. qui praeter-
ea conjiciebat Ζηνὸς αἰ. inde forte Pavoni suboluit
illud & hircum olere. qui legit Ζηνὸς αἰ μὲν. *Am-
phimacer. eumne admittemus? possumus Hercule.*
dic, quis tibi potestatem dedit bonos versus corrup-
pendi, an magistratus suavissimae urbis Anticyrae,
ubi forte hyemem transigis, ut ipsam aestatem apud
Aexouenses? (Menandreis p. 145.) Miror Scalige-
rum hic haesisse. nam & purum putum est. & σήμα-
τα, quae mox per appositionem, per ἐπεξηγήσειν vo-
cantur Βεονταὶ ὅμως σεροπῆσι. pueriliter autem reti-
nuit in sua Edit. ἀναφαίνεται. tam ineptum scribae
erratum, male apostrophon ponentis, per sex edi-
tiones propagandum erat!

L. XII. 230.

Ἀλλ' αὖ' ἀετῆρες μὲν εὐρὺν λόχον ἐτόνευθε.

pro μὲν εὐρὺν. μὲν τὸν Rhod. in prima sua editione,
quam numquam vidit Mammacythus noster: qui
si εὐρὺς in libris fuisset, de Amphimacro cogitasset.
dum de ineptiis cogitat, obliviscitur seria. Ulixes he-
roas ἡρωῆται, ut in Equum incendant ligneum.
Ille equus jam fabricatus adstabat. quare non conve-
nit admodum ἐτόνευθε λόχον; si per λόχον nempe in-
telligas ipsam fabricam equi. ab Homero Odyss. Δ.
277. κτελὲ λόχου dicitur,

Τρεῖς δ' ἐπίστιξας κτεῖλον λόχον ἀμφαφίσσαι.

Od. Θ. vs. 515.

Ἰππῶν, ἐκχέμενοι κτεῖλον λόχον ἐκπερλίμπτες.

amplecterer igitur lubens Scaligeri emendationem
ἐκδύμεθε. ingrediamini. incendite equum ligneum. nec
dubi-

dubitarem, nisi obfaret aliquanto, quod ἐνδύνεος fere metaphorico sensu usurpetur; quin legendum tum quoque videretur ἐς εὖν λόγον. & fingere possemus illud μὴ esse flaccidum, infertumque, quia ἐς exciderat ob praecedentem syllabam similem. ἐντύνεος non est HomERICA locutio: nescio an Calaber aliis in locis adhibeat. δρύνειν alicubi Homerus adhibet.

Nunc ad crudeliora in miseros versus transeamus Pavonis facinora. licet enim mutilarit, vivere adhuc sivit. jam capitales poenas in innocentes statuentem spectare dabitur. dum alios toto capite truncet: alios ita torqueat & extendat, ut statim ab equuleo excarnificatam animam efflent.

Supra jam pentametrum sine exemplo contemplati fuimus ἐὼν Κρηταίεὺς αὐτὸς οἰσοβόλῳ. Dari autem versus hodie, quibus in prima pedis parte desit tempus, nequit negari: sed plerorumque, qui tales habentur, affectibus possumus mederi hoc vel illo modo. Crediderim autem numquam hexametrum fuisse conditum ab Homero vel alio poëta, cui tempus deesset ex ipsius poëtae calculo: Grammaticos autem ignorantes, nec mirum, cur illud πᾶθῳ in versu esset, & qua ratione poëta tempora concepisset, ἀκεφάλως denominarunt. nec inepto nomine. dicantur ergo ἀκέφαλοι versus, qui incipiunt a vocibus Πελαμίδης. ἀθανάτῳ. ἀπαλαμνῳ. ἀκέφαλῳ. ἀδάματῳ. ἀκάματῳ. vide Eustath. II. N. 41. & Strab. L. IX. 642. A. qualia multa quadrissyllabica vocabula, tres primas corripientia, a Poëtis Graecis Latinisque in prima producuntur quibus non adjecerim ἀεφάβια, παρῳλίῳ & similia. nam illis potius duplicatione literae P, ut passim in melioribus Codd. fit, succurrendum. Latini tamen vel sine hoc auxilio produxerunt Arabia. at numquam Arabs. In versibus apud Homerum ab ἐπειδή. ἕως ἴ. incipienti-

bus

bus aliquid praeter hoc πάθῃ considerandum. de quibus ad Hephæstionem. In aliis apud Homerum incipientibus a πρὸς οἶκον Πηληϊῶ. ὅς ἦδη. alii aliam medicinam quaerunt. apud Apollon. III. 984. legitur,

Πρὸς αὐτῆς Ἐκάτης μελίοτομαι ἠδὲ πεκῶν.

ubi nullus dubito, quin exciderit pronomen *σε. πρὸς σ. αὐτῆς*. Nam ita solent etiam Graeci. vide Scal. ad Cirin. 326. In his memoratis modo & similibus nemo nisi temerarius quid mutet: in aliis autem durum est admittere illam licentiam, ubi nulla causa poëtam impellere potuit, ut inusitata adfectaret. ita mecum statuere plerosque harum rerum intelligentes non dubito. apud omnes autem plane extra omnem controversiam esse positum confido, ἀκεφάλως versus, cujuscumque generis sint, numquam ex conjectura auctoribus obtrudendos haud dico, sed ne suspicionis loco quidem Lectoribus proponendos. Nam tales ne quidem minimum probabilitatis gradum habent, & solummodo παροζήλιαν infelicitis Critici ostendunt. Videamus jam quid Profodicus noster circa hos literis mandarit.

In Calabro L. VI. 317. editur

Πολυδάμαντα τ' εὐμελίην καὶ Πάμμωνα διόν.

Pavo. malo πολυδάμαντα. nam quid necesse versum ἀκεφάλων admittere? recte. & sic Sylburg. ut Homerus & alii passim. Latinis autem non placuisse *Pulydamas* & *Pulypos* ostendunt Interpretes ad Ovid. V. Ep. Heroid. 94. quia nempe Dores etiam in his Ω adhibuerint. ut μῦσα, μῶσα. at in *Curalium* Codd. contrarium suadent. vide N. Heinf. ad Ovid. IV. Met. 748. hic autem Pāvus in textum illud πολυδά-
μας

μας recipere debuerat, ut in aliis jam Calabri locis
exstat. Sed sic materies notulae ademta fuisset.

Vs. 596. Ἀαγὲς δέρι μακρὸν ὃ πολλῶν γέναι ἔλυσε.

Homerus & Theocritus, ut syllabae natura poscit,
corripuerunt. Apollon. L. III. 1249. produxit. vi-
dentur sibi hic aliquid permisisse, quia toties illa li-
tera in quadrissyllabicis producitur. ita ααγὲς pri-
ma producta apud Homerum, pro quo ααδδδδς
scribitur. Aeoles interponebant hic suum digamma
olim. αῖααχ@ αῖααχ@. vide Il. N. 41. J. Tollium
ad Longin. C. X. p. 80. aliud enplastrum hic non
novi: nec scio an hoc ad vulnus faciat. En doctam
Pavonis notulam. „versus ἀκέφαλ@. nam prima in
ααγὲς corrigitur.“ Et adhuc feliciter satis rem ex-
pediit Pavus. at Lib. IX. vs. 45. solitos manes pa-
ti incipit.

Δαρδανίης προπάρειθε πύλης, ὅθι μακρὰ ῥευθεῖς
Διήης περὶσσεύει, αἰχόμεν@ Διὸς ὀμβρῶν.

Rh. *adjectivum pro substantivo* (Ξάνθ@) quod ipsum
Dausquejus restituendum putat, admissio Πηπερήσιν.
Pavus verbosam post deliberationem. „an scribendum
ὃ Σιμόεις. ut versus sit ἀκέφαλ@! euge, euge. Ma-
gister.“ Nam nihil melius nunc succurrit. & μακρὰ
ῥευθεῖς οἱ Σιμόεις περὶσσεύει, commendare non aude-
t nec vult.“ Atqui haec stulti, illa insani con-
jectura est. Solus Rh. verum vidit. Sic L. XIV.
641. Κελάδοντες & Χείμαίροι absolute pro πέτραι
κελάδοντες & χείμαρροι. quod ipsi Pavunculo non
displicet. ergo & placeat omnibus. quin ibidem
vs. 652. „Καὶ ἐν Δαναῶν τελευτῶν non adsecutus quo
jure Rhod. (imo & Canterus) legerit. ἐν ποταμῶν,
Z con-

συνεπαρ. Ἀνδρῶν ἐξιδύπων. Ut epitheton κελεύδοντες
fors pro nomine antea adhibuit poeta. ingenium ni-
hil commendabilius videtur excogitaturum. Ingenium,
Lector, hic notat omne omnium ingenium simul sum-
tum, id non excogitabit aliquid commendabilius eo,
quod Pavunculinum ingenium excogitavit solum.
putat autem nihil ibi facilius, aut ad scripturam pro-
pius accedere. at audax satis facinus, quod ex duo-
bus vocabulis unum fecit. vide autem impudentiam.
hic nobis e conjectura sua obtrudit adjectivum pro
substantivo, id quod in hoc L. IX. in Codd. exstans
recipere non vult, quia aliud id recte interpretatus fue-
rat. quem locum subdole ad L. XIV. dissimulat.
nam ad L. IX. nondum noverat, quod L. XIV.
habebatur in suo auctore. centum enim e locis pro-
babile fit, eum scriptorem suum jam typis mandasse,
antequam totum perlegerat. Διηγῆς hic igitur ser-
vandum. ita Oppian. L. I. Cyn. 29. adjectivum pro
substantivo adhibet,

Μηδὲ μέθης βροτολογῶν, μή μοι βροτολογῶν αἰδήης.

πρὸ ἀφῆς βροτολογῶς. vide ibi Rittershusium. Sic Il. Δ.
256. περσηυδα μελιχρίστω. id est, ἔπαις. vide L. Bos.
Sic vocem *urbs* docet reticeri Scalig. ad Culicem
vs. 14. In *Alma*. quamquam vix adsentior. At saepe
quae facile intelligi possunt substantiva negliguntur.
vide Miscell. Observ. Vol. VIII. p. 68. ubi exem-
pla expromuntur, in quibus bellum, porta, *Acade-
mia* deest. Si quis adhuc dubitet, suspicetur versum
excidisse. Sed id minime probabile mihi fit.

L. IX. 55.

Νῦν δ' ἂν ἄρ' ὅγ' ἐσθλὸς εἰς πικρὸν, εἰ δ' ὅτ' ἐγώ τις
ἴδωι ζῶντι εἶποναι.

in

in primo versu scripsi ἰδὼν pro τεδὼν, ut iusserant Scal. & Rhod. & Casaub. emendavit in Theocr. Lectt. C. XXII. p. 281. quas inde colligas a Pavone non lectas: nam saltem hoc memoratu dignum. Mox Scaliger εἶδον. ut necessario scribendum. Ineptulus noster. „ *versus ἀνέφαλον. neque id displicet.* alias scribendum εἶδον: *quod pulcre τῷ ἐσῆδες respondet. Et ideo recipiendum fortasse.* imo non fortasse, sed omnino. at non ob ineptam istam pulcritudinem. quasi poetæ talia curarent. qui e contrario millies in eadem periodo ὅσον & ὅσον. ἔμμεναι & ἔμμεναι, & similia ponunt, prout versus postulat. Sed hic plane Morbonia Pavonina dignum illud ἰδὼν. & si operæ pretium foret, centies in ἰδὼν & εἶδον MSta variare ostendere facile esset.

L. XI. 341.

Δηίφοβός τε μενεπτόλεμος, κρατερός τε Πολίτης
Σὺν ἄλλοις ἐπάρσιον ἐρητύοντες οἵεσις.

Rh. σύντ' ἄλλοι θανατοῖσιν. Dausquejo θανατοὶ οἷσις displicent-jure. & σύν similibus apud Homerum locis defendi posse putat. Sed licet Calaber sit ὁμηρικώτατος in talibus cum iudicio reliquit ducem magnum, apud ipsum nec ἐπειδὴ: nec εἰς ὁ & similia in versuum exordiis occurrunt. Verbosus Pavo tandem excudit σύν λαοῖς ἐπάρσιον. credit, puto, se in Livio versari, apud quem saepe *populi socii* memorantur. quippe *hic non amat*, delicias suas, *versum ἀνέφαλον*. Ego nihil mutem: quia video voculam Σὺν aliquando produci tum in compositis, tum per se positam. ita Theocr. Idyll. XXVIII. 25. Δώρω ξὺν ὀλίγῳ. Manetho L. V. 190. καὶ Διό-μετρε^{ος} ἄρης σύν ἡλίῳ δ' ὑπόγειος. qui L. II. 269. habet συνετίδας. ubi alii forte malint συνετίδας. ut συνεχιές. συνεχεύς. de quibus ad Calabrum ipsum. vide
Z 2 quo-

quoque Anthol. L. I. p. 59. Ξυνοχαρῆ, ξυνὸν, ξυνόφρονα, ξυνοδοτῆρα. Orpheus in Hymnis p. 140 Δῦσαγιν in principio versus ponit. porro ἐρητύεσκον Rhod. quod videtur praeferendum. quamvis participia aliquando pro verbis poni videntur. ea de re alia quoque ansa agendi praebebitur.

L. XIV. 556.

Κάμνε πολυλήτης.

in Ald. κάμνε. quod recte sic mutavit Rhod. adstipulante Pavunculo. *quia de ἀκεφάλῳ cogitare nolit.* Sed, subtilissime magister, cur hic de eo minus cogitas, quam modo in voce ἴδρι? *quod tibi non displicebat.* an posses aliquam rationem variantis hujus judicii dare: an modo pro ratione voluntas stat? at ipse turpe esse pronuntias alicubi, pro ratione nihil posse in medium adferre, quam *quia ita videtur.* Etiam in aliis locis de ἀκεφάλῳ versibus garrit noster ἀνεγκέφαλῳ Morio. Sed haec praecipua.

Ut autem temporibus truncat, sic etiam semipedibus auget aliquando versus, & ὑπερμετρον tale carmen nobis procudit Metricus Noster L. X. 30.

Ἄλλ' — ὀπιβεύουσιν, ἀλευομένης ἐσιδόντες.

Rh. ἔτ' Dausqu. dure ἄλλ' ὀπιβεύουσ' ἄμμαις αἰ. Pav. ἔτ' non convenit. *rectius Dausquejus Rhodomanno ἄλλ' αἰ ῥ. quanquam ἄλλ' αἰ π. etiam non peccaret.* (quod volebat Sylb) *fors rectissime scripseris*

Ἄλλ' αἰ τὰχ' | ἐπ-βρι | σουσιν αἰ | λευομέ | νης ἐσι | δόντης. ^{cc}

quis umquam similem versum vidit? eritne in primo pede Paeon Primus — υ υ υ, an erit in secundo Bacchius υ — — vel Anapaestus υ υ —. Et heroes quidam
Me.

Metrici, ut vidimus, etiam admittunt Anapaestos. ego sane nescio, quomodo hic versus *βαίναται*. Et Mammacythus hic poëtas edit & de metris scribit! pueri tertiae classis, quamvis plerumque parum de metris audiverint, tamen tam enorme vitium jam ridere in te potuerint. Et mox in hoc ipso libro vs. 406.

ὧς ἔφατ', ἔπει γούωσα πρὶν πρῶτον ὅσον αἰνῆς.

Rhodomannum corrigentem ὅσον ἄρ' αἰνῆς vel eis ὅσον αἰνῆς, calumniari audes dedisse *ὑπερμέτρον* (sic) versum. Rhodomannus dedit versum *ὑπερμέτρον*! minime omnium dedit, & quamvis ad *εὐνίζησιν*, quam toties in Menandro infulse advocasti, provocari, & proferri exempla similia possent, ut Hesiodi Theog. 985. *βαῶν ἐνθα* vel in Scuto. 431. *ἐπὶ μακρογούων*. quod accipiendum quasi *μακρογῶν* esset scriptum. imo γῶν II. Z. 500. in multis libris, ubi tamen contrahi debet. vide Barnes. Clarkiumque. hoc colore non utar. Vir doctus corrigens maxime adfectum locum, quemvis per se facile videre putavit vocem γούωσα esse contrahendam in γῶσα: ut scripsit Sylburgius. unde etiam hanc criminationem arripuisti. nam nimis etiam stolidus es, quam ut hoc per te videris. Dausquejo autem obtemperandum

ὧς ἔφατ', ἔπει γούωσα πρὶν πρῶτον, ὅσον αἰνῆς.

tuam hic *ὑπερμέτρον* non moror. Scal. conjiciebat

τίσιν ὅσον ἀνιγῆς.

Sed hoc vocabulum in Calabro vix recipiendum, III. et per se optimum. Explicat Sch. Nicandri The

ριας. β. λυπηρός, ἀνταρής. vide quoque Alexiph. 36. 624. & Hesych.

Idem tu L. XIV. 144.

Παυσαμένους, λαθιηδία καίτην ἔλοντο.

ubi Rhodomanni ὦνυς merito improbens, & Δάναος ipse interponens, sic inveheris in Dausquejum. *Dausquejus imperite παυσάμενοι καίτην αὐτίχ' ἔλοντο. nam sic pro versu mutilo habemus versum podagrosam.* Sane incogitantius hic Dausquejus: nam in promptu erat rescribere, admissio tibi dilecto hiatu,

καίτην λαθιηδία αὐτίχ' ἔλοντο.

& sic voluisse virum eruditum puto, hujus ergo exemplo & Rhodomanni γούσα, defende tuum versum admirabilem Ἀλλὰ τάχ' ἐπ: vel si hi tibi de minorum gentium Criticis videantur, tui Clerici, exemplo [*p. 169. in Salvinii adnotatis ad Menandrum*] te defende auctoritate Scaligeri, qui versum heroicum heptametrum incautius effuderat: & ita Clerico exemplum & licentiam praeberat heptametrum Iambi Menandro obtrudendi. At uti nemo peritiam Scaligeri his in rebus cum imperitia Clerici comparaverit: sic ego longe majore venia dignum arbitror, cui in calore carminis condendi excidat tale quid, quam Critico, qui eo ipso peccat, si quid calidius & minus cogitate efferat. vide porro M. Maittaireum ad Miscellanea Graeca Carmina pagg. 161 & 169.

At fidemne mihi habebis, Lector, si dicam hominem hunc, qui se adeo jactat peritia artis divinae, quam Clericus eo loco venit joculariter: indigno

fo-

ferens, se ob tercentena peccata in hanc artem a paedagogis fatuis, quos ideo adpellat, reprehendi: fidemne habebis, si dicam hunc hominem nec denominationes metrorum tenere! & tamen re vera non tenet. Ad Philen p. 181. enim ait. *omnes versus Pisidae sunt Dodecasyllabi & Iambi puri.* at in 'Εξετασι mea p. 436. ostendi centenos versus in Pisida exstare tredecim syllabarum. vs. 45. 209. 269. 597. 646. 713. deinde vix exstare *puros* Iambos in toto opere, nisi casu. nam passim Spondeos & alios pedes sedibus imparibus adhibet: & Anapaestos etiam sedibus paribus. 323. 704. 710. & pueri decennes sciunt eos demum *puros Iambos* vocari, qui nonnisi *Iambos* habent omnibus sedibus & aliquando forte *tribrachyn.* ita loquuntur Magistri veteres & recentiores. ex.gr. Hephaest. p. 27. p. 47. & Schol. Hephaestionis p. 84. ait. ἐπιθῆναι καθαρὸν Ἰαμβόν.

Ἰὼ Κάινε Μῦσαι Ἴ Πιπρῶαι

Sic ab eodem p. 92. καθαρὸν ἀναπαισινὸν, opponitur λογαδικῷ. Vossius in Profod. *Qui si meris Iambis constet, Iambicum purum dicitur.* vide Terent. Maurum p. 94. Bentlejum ad Horatii Artem Poeticam vs. 260. errat etiam, cum dodecasyllabos omnes Iambos putat *puros*: cum sint *impuri* dodecasyllabi. ex. gr. Phaedri centeni versus habent duodecim syllabas; sed tamen quam longissime a puris Iambis, imo a Tragicis absunt. ut

*Quod arbores loquuntur non tantum ferae.
Libenae cum florerent aequis legibus.*

hi nimirum sunt puri Iambi Pavonini;

Ex eadem ignorantia profluxit, quod ad Anacreontis Carm. XXXV. p. 145. ait, *Unus versus Choriambicus inter pueros Hemi-Iambos. vis-puros Hemi-Iambos Pavoninos? tales in illo versu:*

Ζεύς μοι δοκᾷ τις εἶναι.

Οὐκ ἂν ᾗ πύρρ' ἄλλ'.

Εἰ μὴ μόν' γ' ἐκᾶν.

Quid faciemus homini, qui in Pisida nec numerare syllabas possit: nec sciat impurissimos Iambos dari duodecim syllabarum: nesciatque qui proprie *puri Iambi* dicantur!

Sed non magis metrum Iambicum novit, quam metrum Hebraicum. ad eundem enim Anacreontem p. 92. sic scribit „*Auctor Anonymus apud Suidam in Voce σῆγξ. τ' καυσικὸν ᾗ τῷτον ἥλιον σῆγξ, ἰδρῶτι θερμῷ πανταχῶς βεβεργμένῳ.*“ ubi stupor Pavoninus ne somniavit quidem exhiberi duo Iambica

τὸν καυσικὸν ᾗ τῷτον ἥλιον σῆγξ

ἰδρῶτι θερμῷ πανταχῶς βεβεργμένῳ.

auctor ait: *Poëta* dixisset, si versum esse percepisset. Sed cavillabitur *poetas* etiam *auctores* esse. ergo sciverit esse versum.

At tamen, quem tu ita ignorantem in re metrica ostendis, ille ipse est, qui difficillimam in primis partem rei ejus expedivit: Anacreonticorum versuum dimensionem: uno ad liquidum perduxit. Verum, Lector, quam futilia circa hanc partem literis mandare non erubuerit, ad ipsum Anacreonta patebit. Sed hic non possum, quin tibi propinam Pavoninum commentum omnium maxime admirabile, & cui ego
nul-

nullam simile vel secundum novam QUA VIII. Anacreontis hoc tota decurrit pede.

Δια νυκτὸς ἐγκαθίδει, υυ- | υ- | υ-— sive υυ-υ | -υ—

at versus quintus ita habet (Paeon tertius cum Choriambico υυ—υ & —υυ—)

Δρόμον ὥκον | ἐκτανύει.

nam ἐκτανύειν penultimam producere, insolens satis videtur Nostro. jam versus undecimus ita legitur

Ἐθελοντα ἢ φιλητα. υυ—υ | υυ—

qui versus erit similis primo, si δὲ producas. quod nullo modo fieri patitur Pavus: sed decernit constare ex Paeone tertio υυ—υ & Ionico a minore υυ— esto. Sed quid addit! Si paulo ante ἐκτανύειν penultima producta tibi videatur nimis insolens, versum istum etiam pro ἰσοδύναμῳ (sic) habere potes. ex Paeone tertio & choriambico. sume quod placet: in eodem Odario versus alter alterum adjuvat, & nihil est, quod ita sentire prohibet “o dignissimum Phrenetico homine inventum! mihi videor sermonem audire fatui istius poetastri, qui reprehensus quod herpicum versum septem pedum scripsisset, respondit: pergas legere, oro, non sequitur versus quinque pedum: in eodem carmine versus aliter alterum adjuvat, & nihil est, quod ita facere prohibet. Talia iste Pavus: iste omnium Zoilus: iste Narcissus! Omnia, Lector, tuis oculis ipse vides, omnia ipse sentis: nihil negare potes & necesse habes confiteri, sive amicus ipsi sis sive non, stupidius Pavone hoc animal hodie non dari inter illa, quae duobus pedibus

bus ambulant, & se a ceteris rationis usu distingui gloriantur.

Atqui dixeris forte, metra ita callere non unicuique datum est: ista ipsi ignotiora esse jam largimur. Sed promissisti ostensurum jactatorem hunc ne quidem syllabarum quantitatem scire, & in legem pediam saepe turpiter offendere. istud quidem, ut nobis persuadeamus, arduum est. neque enim ea res tantum difficultatis habet: & si quidam nesciunt hanc Profodiae partem, nescire data opera volunt. nam quantilli laboris est paucos canones edificare, & in ceteris Profodiam aliquam consulere? Proposueram equidem hanc portionem animadversionum ad singula loca adlinere, Lector: sed quia ita postulas, hic tibi gustum horum delictorum adponemus.

Videamus an ipse ad Hephaestionem commentariolus tale quid suppeditet. praesagit animus, rete non frustra jactum iri. Incidit en statim ex bene nutritis praeda. p. 106. (p. 9. in Hephaestionis contextu) legitur ibi

Νῦν δ' ἐν ἑταυβείῳ κείῳται ὁ ἀντίθετος.

in voce ἑταυβείῳ vel ἑταυβείῳ syllabam constituit ab aliis separatam, vel legendum Νῦν δ' ἐν ἑταυβείῳ. nam alias pars prima pentametri laboraret. Maeste doctrina, Magister scientificissime, qui Graeciam nova litera donas: litera adhuc nemini visa nec audita. litera illa, quam nos vocamus je: sed quam Graecia aequae ignoravit atque literas laponicas. homo difficultatem invenit, an ἑταυβείῳ sit quadrissyllabicum! O stupor plane saxeus: o ignorantia plane sine exemplo. Graecine umquam ἑταυβείῳ & ἑταυβείῳ, & centena alia vocabula alio modo proferunt, quam ut ἑταυβείῳ per se consistat, & syllabam faciat! cedo novum exemplum

si inter homines amplius numerari velis: sed dare non poteris. Abi igitur & Ulxeorum sociorum augeto gregem. quodcumque vis, fias: grunnire, rudere, rugire licet. humana modo in posterum ne abutare loquela. forte miserebit tamen aliquem Pavunculi quondam hominis. quare si locum unum alterumve adducere posset, licet corruptum, ubi tale quid adpareret esse, nonne saltem picae vel psittaco esse liceret: uti voce saltem hominem simula-
ret!

En probati poëtae auctoritatem Orph. Arg. 271. in ipsa B. Juntae editione MDXXXX, quae non minus accurate est edita, atque Pavonini libelli omnes, nam trecentenis vitis scatet, legitur.

οἷς δ' ἀμφέκλυθεν. ἐγὼ δὲ φρένας ἴσων.

Sane Eschenbachius edidit φρέν' Ἰήσων. Sed Pavus procul dubio in nova Orphei editione, quam parat, editurus est

Δὲ φρένα ἴσων.

En auctoritatem longe majoris ponderis ex Anthol. p. 539.

Μήδην Ἰάσων γαμῖς, κέλεια δ' ἀφροδίτα.

quod si quis contendat quasi Ἰάσων accipiendum, Pavus ei dicto non erit audiens: nam Ἰήσων longam ostendet syllabam. forte quoque suum σιωπῶ, de quo p. 229. & quae Hephaestion habet p. 8 & 9. de vocibus Πηλιάδα, Ἀλοβιάδω, Ἀγνικῶς, allegabit: sed si illa huc facerent: non efficerent, quia turpissimae ignorantiae specimen hic edidisset, Ἰαβό-
... I
ho-

homini potuisset, si nescivisset illa loca pauca, in quibus ἰωτα illud cum sequenti vocali unam syllabam facere videtur. non contra.

Idem autem enorme vitium committit rursus p. 118. (25.) Ipsum delirantem audi non hac solummodo in re.

οἱ τὰς ἰάμβους καὶ τὴν ἄλυσιν τρέπον.

nec metrum nec sententia fidei constat. an forte legendum. οἶδα τὰς ἰάμβους καὶ τὴν ἄλυσιν τρέπον. sic certe sententia est perspicua: Et hoc sufficit forte, nec metrum curavit noster. alias scribendum

— οἶδα τὰς ἰάμβους τὴν ἄλυσιν καὶ τρέπον.

sic una syllaba in principio desideratur Et versus est αἰχέφαλλον. Quot verba, tot monstra! nam ride primum ineptam periergiā, qua locum mutilum & incertum emendat, οἶδα pro οἱ reponens. pro αἰ Cod. habet δ: ride quoque versum vocari Ἀκίφαλλον, cui tota syllaba deest: cum αἰχέφαλλον versus dicatur, cui deest modo tempus unum. se tuebitur tamen iis, quos tangit Hephaest. p. 19. deinde ita dimetitur

— οἶ|δα τὰς | ἰάμβους | τὴν ἄλ|υσιν καὶ | τρέπον.

egregius Iambus, cujus tertius pes per se subsistit, & constat ex Bacchio. — — numquamne hos versus apud Aristophanem legisset! in Nub. 624.

Ἰαμβον ἰσπανακίον ἀναμνησκόμεν.

1164.

Πρὸς τρεῶν Ἰαμβεῖοισι προσωπεῖλον Φανῆ.

1235.

Ἐν πῆς Ἰαμβεῖοισι. δείξω δὲ ἁντίκα.

od

Pa-

Pavoni ἸάπελⓄ. Ἰάδες. Ἰανία erunt trisyllabicae voces. O cerebri egenum caput. Quid Latini hic secuti, mox adparebit. Graeci certe longissime ab hac pronuntiatione abfuere. inde & in Inscriptionibus Εἰςλία pro Ἰελία occurrit. Gruter. p. dcccclviii. 7. haec autem duo loca jam tetigit Eruditiss. Arnaldus in Animadversionibus.

P. 122. (31). μηδούνας ἤρα τῶν ἀθάνα. Salmas. ad Securim Simmiae p. 202. τῶν *praetulit ex membranis, licet non ignoraret*, ait, *apud poetas τῶ εἰ τῶν indifferenter inveniri*. Pavoni e contrario τῶν *placet ob Euphoniā*.“ at, redive Mida, quam euphoniā hic habet τῶν magis, quam in omnibus aliis locis? vel hic igitur ob eam causam non meretur admitti: vel ubique admittendum. potius aliquid de syllaba dixisses. Barnes. ad Il. II. vs. 397. apud Homerum τῶν semper longum esse recte pronunciat. at leviter errat, cum Scenicis id corripere solis visum fuisse putet. Sane illi frequentius, ut Aeschylus Septem contra Thebas 554 ἐκτῶν. sed & alii ita. Argentario in Epigramm. p. 85. θρέπῃ τίνει. Lycophr. 1092. durum esset haec & multa alia loca mutare. re vera tamen τίνει pronuntiatione videtur productum fuisse, unde in Anthol. p. 372. pro τίνε scribitur τείν. ut centies in Inscriptionibus Graecis Σπλιεσάτω. in loco autem Simmiae in meo antiquissimo Codice exstat τῶν.

P. 133. (40) ex σαῦλα facit σαῦλα. primo ajo perditissimae esse audaciae in voce hac ἀλυσιν fingere: deinde forte labi, quod, si jam diaeresis admittatur, in σαῦλⓄ. putet secundam certo corripī: nam secundae vocales saepe longae manent: ut ab οῖω, ὄτω. ab αῦα, αῦω, unde αῦτῶ, quod nunquam corripit v. tempora tamen quaedam, ut ἤυσα, rarissime corripiuntur. ita apud Latinos *suāvis. suētus. suādet.* quamvis hoc alius

alius generis causabitur esse. nemo saltem talia tentabit sua auctoritate, nisi si quis velit esse Caudex. Merito jam inprobavit Arnaldus. non negarium tamen aliquando corripit secundam vocalem. ex. gr. *παῖς* & occurrit apud Hephaestionem p. 23. *ἐκάρσας*. Sane in *Ἀγλῶσι* homines mira sibi aliquando permiscere. ex. gr. Franc. Theod. Kohlius, auctor *Commentationum Criticarum* valde Pavoninis similitum §. XLIV. in Virgilio Versiculo 74. L. III. Aen.

Nereidum matri & Neptuno AEgaeo.

ut omnia instar aquae, quasi diffuant, & ultimum membrum istius versiculi etiam maris fluctuantis & insulam Delum suis fluctibus passantis motum artificiose imitetur, legi jubet per valde poetice dialysin

Nereidum matri & Neptuno AËgeo.

O divinam dialyseos vim! o secundum a Pavone poetice elegantiarum ruspatores Franc. Theodorum Kohlium! qui merito indignatur altum de pulcherrima hac dialysi apud omnes interpretes esse silentium. Forte tamen aliquid de hoc artificio scripserit Jacobus Perizonius in *Notatis ad Hesiodum*, quae laudatus Kohlius loco XXXII Crit. Obs. citat. sed tamen inmerito a se non inventa queritur. nam hanc sortem cum maxima parte eruditorum communem habet, quibus numquam hunc librum oculis usurpare contigit nec continget. eleganter quoque Guillelmus Brito principio Philippidos

Instimulatus erat Phoebeo pectus oëstro.

& Nigellus Bunello, poeta Pavoninis commentariis dignus, observante Barthio, cecinit alicubi

Ventilat hic vespas, saevos dispungit oëstros.

&

& sic in Manilio a Michaële illo Fayo in usum Delphini recte editur L. V. 321.

Qua quondam sanitum referens Oëagrius Orpheus.

vide Notas & Indicem. quid non ipse Virgilius L. IX. 24. secundum quosdam cecinit

Multa deos orans, onoravit Aëthera votis.

Per horum igitur exempla vadens Pavo, nobis dedit suum σαύλαι. cuius ἀγαύσεως mirandum effectum utinam explanasset, uti Kohlius fecit in suis. fuerunt e recentioribus, qui egregie se versificasse putaverunt, quando scripserant εὐχόμεν@. εὐλαλίη. Sed non immerito eo nomine reprehensi fuerunt. Ea enim nunquam invenitur ita dissolutum, ut ultima litera sit brevis syllaba. quid natura sit, non definio. licet in ἡύκω@ brevis sit. sed an ideo brevis sit in τῷ non decerno. Semper duplex litera sequitur vel positio, vel litera instar duplicis, ut P. Miror autem ex II. N. 612. edit ἀξίνῃ εὐχαλκον. tantum non in omnibus editionibus, etiam Clarkiana, excepta Prima. II. O. 480. κύνελω ὑπὸ κλέος ἔθηκεν. Clarkius tamen in aliis locis Διαλυσιν merito omittit. in εὐμελίας, εὐνη@. consonans solet geminari. apud Oppian. I. K. 145.

Ἀντὶρ εὐκεράς οἶας περὶ βληχάδας ἀμνά.

Sed ibi melior lectio εὐκερίμης. vide Hymn. Merc. 209. vel ultima in ἀντὰρ, ut saepe, producenda. apud eundem I. K. 462.

Σπρίσσον εὐρύνισι κύνεσι.

potius εὐρύνισι scribendum. Sed oratio tandem progrediatur, unde coepit.

P. 140. In Μελιχεῖ ita comparata est secunda, ut in his brevis quam longa esse malit. sciunt peritiores. at si unum des exemplum Pave correptae in hac voce secundae, decem exempla dabo, ubi producit. quid garris igitur? vide Athenaeum L. XIII. C. 7. p. 598. C. vide ipsum Hephæst. p. 58. Sed & ibi, *quanquam secunda certe brevis, quam longa esse mallet in his.* Theocr. V. 95. Epigr. apud Wolf. ad Sapph. p. 237. sic πενιχρός. Anthol. p. 48. πενιχρός & πενιχεγλή. p. 420. μελιχερότερ. p. 353. Oppian. I. Κυν. 315. II. Κυν. 38. jam licet corripiatur aliquando, ut in Anthol. p. 47. Orpheus Argon. 430. nonne aliquid plus quam stulti nomen meretur, dicere syllabam potius in his corripiri debere, quam produci. Sed ita voluit per mendacium insulae suae conjecturae praetextum quaerere. Nam p. 153 (58) pro μελιχεῖ reponit μηλόχεῖ, nullius auctoritatis vocem. ad quam fatuus Narcissus, „nescio quid alii de suspicionem meam dicturi sint, mihi, non diffitebor, ea impense placet & gratias habere videtur singulares. lego scilicet, & simul ac locum tetigi, legebam . . . perbelle. quid censes. nonne probabilis est suspicio?“ Non, putidissime Pavo, non. haud est unius assis. & ea sola mereris, ut inter corruptores bonorum auctorum referaris. „Ove, nam quis talia legens bilem coërceat, ove, dic cur in his potius corripitur quam producit, quod eruditos & peritiores φοβηκῶς scire jactas? an forte impudentiae satis tibi est, ut contendas modo licere in hexametris & pentametris producere! at quid facies Anacreonti canenti

Ὠνοχόῃ ἀμφίπλῳ μελιχρὲν εἶναι.

ubi procul dubio producit.

P. 166.

P. 166. (67) 171. (72)

Ἐπ' αὐμυ|δῖς τριᾶ|κοντ' α βασι|λευς χ' ἔδον

Sic secundum Schol. & Pavonem hic dimetiendus —
 versus: ut in primo & secundo pede Creticus — υ —
 sit, pro Paeone Primo — υ υ υ. una syllaba longa ob-
 eunte vices syllabarum duarum brevium. non oblo-
 quor. Sed rideo Pavonem cum primo loco dicat:
αὐμυδῖς mediam producit contra usum vulgi, & secundo
loco. αὐμυδῖς producitur propter υ ambiguum. rursus nimi-
 rum errat errorem, quem exhibilandum dedimus p. 202.
 Quid! an prima in ὕλη potest corripī, vel prima in
 φύσις potest produci, quia υ semper eadem figura
 scribitur sive longa sive brevis litera sit! αὐμυδῖς apud
 Homerum & alios semper corripitur: contra Ho-
 meri igitur usum, quem vulgo adscribit, producitur.
 vix persuadetur mihi. vocem puto corruptam. Et
 Florentina habet ἐπ' αὐ μοι δῖς. quod cur non probum
 possit esse, non video. χ' ἔδον τριάντα δῖς ἐπ' α. *fere*
triginta bis septem. id est, *fere quadraginta quatuor.*
 judicent eruditi. Pavus ipse jam ἐπ' αὐμυδῖς docuerat
 esse scribendum.

P. 183. Φάτνα vel Φάτνη. *prima potest esse brevis,*
ut pueri sciunt. Si ad rem uxoriam umquam ani-
 mum adplicas, Pave, tam praecoces tibi voveo pue-
 ros, patrique dissimiles, qui sciunt ita discernere,
 syllabane sit natura longa an brevis. nam ut hoc te
 nunc doceam, quod puer scire debueras, nisi sit syl-
 laba brevis natura, licet sequatur muta cum liquida,
 non potest corripī. pāter patrīs recte. at tu etiam
 māter matrīs. frāter frātrīs faceres. Pueri decen-
 nes, imo puerastrī tibi similes non ulla men-
 tis praestantia possunt scire, an Φάτνη syllabam
 pri-

A a

primam modo positione, an etiam natura habeat longam. hic auctoritate opus, quam quoniam non adducis, hoc nomine etiam suspectam habere possemus tuam emendatiunculam. Sed adjutemur inscientiam hominis. en Calaber corripit inter alios L. VI. vs. 165. ἐν τῇ φάτῃσι βάλαντο, & rursus vs. 246. καὶ συγερῇσι φάτῃσιν. ut recte Rhod. sed Pavus solita obloquendi libidine non *deterius fore ait*, συγερῇσι φάτῃσι. ubi & vitium in accentum committit, & facilem postponit audaciori conjecturae. sed sic factus est homo. At non ita facile expediam Pavum, si auctoritatem rogetur τῇ φάτῃαν & φάτῃνα. nam ego nusquam vocem φάτῃη, ne apud Doricos quidem, ita scriptam inveni, nedum in lingua Attica, vel communi dialecto: nam hoc fragmentum sane minime Doricum. Sed credamus φάτῃνα dictum auctoritate Pavunculina. versiculus talis est:

Οὐκ ὡς γὰρ εἰς τὸς τῇ φάτῃαν πεφυρμένην ψυχὴν γεωργῶν.

ibi, vides, φάτῃαν non φάτῃνω ausus fuit, ut propius quasi ad φάτῃαν accederet. hac autem emendatione, Lector, si jam vera esset, egregia scilicet lux his tenebris adfusa esset! haecenus ex Hephaestione.

Jam percurramus Anacreontem. Ibi ad Od. III. 19. statim lego. „*Dein Ionicum isilw, quod hic secundam corripit, eam producere solet suo jure*“ quod nescio quale sit. Sane isin & isin saepe producuntur. Sed corripuntur quoque. Aeschylus Agamemn. 977.

καὶ σὺ μολὸν τὸ δαμαλῆσιν ἐσίαν.

Theocr. XXII. 205.

οὐ μὰν εἴδε πὺν ἄλλον ἐφ' ἐσῆ εἴδε πατρῶν.

Atat hic Doricus, ille Atticus. Iones aliter. forte auctor

puctor Hymni XXVIII. inter Homericos ab Ionia minus abfuerit,

Ἐστὴ ἡ πάντων ὅν δάμασιν ὑψηλοῖσιν.

at ibi non *focus* sed *Vesta* significatur. nam satis solidus Noster, ut quantitatem pro significatione variari autumet: & ἀπαλο *verbum* & ἀπαλο *interiectia* ipsi cum magistellis pronuntiatione distinguantur. quid si igitur advocemus in auxilium Hesiodum, qui Ionismis scatet in Ἐργοις. vs. 634.

Ἐστὴ ἑμπελαδὸν ὡς φαινέμεν, ἀλλ' ἀλῖαδ.

Hymn. in Venerem 22. ubi Dea.

Ἰστὴ ὡς πρῶτῳ τίκετο Κρόνῳ ἀγκυλομήτης.

nam nihil differt ἰστὴ an ἱστὴ scribas. confer modo Od. ξ. 159. & T. 304. ubi vide Barnes. patet igitur abunde crasse errare hominem. nam ὁκίσις quoque corripitur Anacreonti, ut colligitur ex versiculo

Πίνεσκ τὴν ἐπίσιον.

Callim. in Delum vs. 325,

Ἰστὴ ὦ νήσων, εὐίσιε, χαῖρε μὲν αὐτή.

ubi habemus ipsum nostrum ἰστὴ. At forte fortuna delabor ad Hephaestionem iterum p. 119. ubi haec mirabundus lego. „Dicam quod verum est: [hoc raro fit] scribendum.

Ἰστὰ | ἀγὰ | ἀπ' εὐ | ξένων | μέσῃ τοῖ | χῶν.

Vesta pura. Ionum ἰστὴ notissimum est. hic ἱστὰ habes
Aa 2 *alio*

alio idiomate. ἰσία non indigenus (quīs hic desideravit!) illud nomen secundam corripit, quando pro ipsa Dea sumitur. secundam produceret, ut solet vulgo, quando aedes denotat.“ nonne dixi, Lector, Pavoni satis stuporis esse, ut pro significato quantitatem mutet. ἰσία ergo ipsa Dea corripit secundam. at Od. T. 304. producitur Ἰσίη ἢ Ὀδυσῆος [nam ibi Dea: ut Lares pro domo] & aliis locis. Hesiod. Θ. 453.

Ἐσίην, Δήμητρα, καὶ Ἡρώ χερσὺν πιδίλον.

ἰσία producit apud Pavum secundam, pro *aedibus*. at Aeschilo Eumenid. 443. quid fiet.

Ἦσαι Φυλάσων ἰσίας αἰμῆς πίλας

Apoll. Rh. IV. 693.

Τὼ δ' ἄνεω καὶ ἄναυδοι ἐφ' ἰσὴν αἰζάνης.

e quibus locis omnibus constat ἰσίη. ἰσία. ἰσία utraque significatione modo produci modo corripī apud poëtas, qui Ionica dialecto in mukris usi sunt. re vera apud Atticos ex. gr. quaedam syllabae producuntur, quae apud alios corripiuntur: & contra. imo apud Homerum quaedam syllabae quoque aliter usurpantur, quam apud alios, ex. gr. καλὸς ipsi semper producitur. Sed talia fingere pro lubitu est valde absurdum.

Carmine XXXVI. 3. pro τὶ δέ μοι λόγων τοσούτων. ait, *Erunt qui sic maluerint τί δέ με λόγων τοσούτων.*“ At, Pave, qui ita maluerint, alapam tecum merentur, quia ita in metrum aperte peccant. nam si oggannias με produci ante Λ, cachinnis excipieris ab intelligentibus: qui talia a grammaticastris sibi obtrudi non patientur. Sed tuum systema Anacreonticum talia permittit. at ideo insipidum & falsum est.

Oda

Oda XXXIX.

Σιληνὸν ἐν μίσεισι
mutat in Σιληνὸν δι' ἐν νέοιςι,
Μιμῶμεν ὅχ' χορεύσω.

de mutatione ὅ μίσεισιν in νέοιςι nunc nihil dicam. ad Anacreontem ostendam esse insulsiſſimam. Sed audi jam de vocibus Σιληνὸν δι' ἐν. illas dicit exhibere epitriton primum. υ — — — nunc quoque dicam nihil de ineptiis metri. modo mecum mirare stuporem Pavonis, qui, cum passim, ut in hoc loco, scribatur σιληνός, illam syllabam audeat corripere. *at in Hymnis* (sunt Bambaſionis verba) *qui Orpheo adscribuntur vulgo, prima in Σιληνός corripitur. Quod si hic quoque factum putes, legere queas ordine probato ἔσ' bono.* Sed ubi exstat ille Orphei locus. cur, Oeni fratercule germanissime, locum non adnotasti? Sed inquiramus in eum. en p. 150. Hymno in Σιληνὸν Edit. Eschenbachianae exstat talis.

Εὐαῆς, φιλάχρυπτε, νεάζων οἷσι σιληνοῖς.

At, utut stoliditas insignis fidem superet omnem, non adeo stupidum puto, ut hunc locum sanum crediderit. Sed fide subleſta utens credulo lectori illudere voluit. nam eodem hymno praecedit

Σιληνῶν ἔχ' ἄρμε,

I. Calaubonus hunc locum dudum emendare conatus L. I. de Satyr. Poët. 78. ita. *Semper, ait, Sileni senes. Orpheus videtur (in loco laudato) Silenos juvenes facere. Sed locus interpretationis indiget ἔσ' correctionis. nemo enim recte illa potest intelligere. νεάζων οἷσι Σιληνοῖς. lego. νεάζουσ' αἰεὶ Σ. ἔσ' de Satyris*

A a 3

ca-

cario, qui ad differentiam epistatae Sileni dicuntur
Νεάζοντες. νεάζοντες Σιληνοί. juvenes Sileni. sic initia
hymni capiendum, ubi Silenus dicitur, Σιληνῶν ὃς
ἔειπε “ fateor virum doctissimum vocem Σιληνοῖς
 non tetigisse. sed saltem hinc patet locum laborare.
 Si ejus interpretationi inhaerendum, ut versus sal-
 tus sit, potius legendum νεάζουσιν σιληνοῖς vel νεάζου-
 σις σιληνοῖς. Sed utrumque durius. prius malim. nam
 οἷς rē vera abundat. Sic p. 102. tres Spondei fi-
 niunt versum, ut saepe,

Ταυροβόαν, γένεσιν μακάρων θνητῶν τ' ἀνθρώπων.

qui versus non mollior. & sane Orpheus non a tali-
 bus abstinet, & quis? ut p. 108.

Πάντα σοὶ εἰσὶ. καὶ πάντα σὺ γὰρ παῖδε μένη πύχαις.

vide p. 112. in Rheam vs. 8. in Tellurem p. 122. 1.
 in Proserpinam 8. non durior certe versus hic illo
 Hesiodo in Έργ. 354.

Καὶ δόμεν, ὅσκιον δῶ, καὶ μὴ δόμεν, ὅσκιον μὴ δῶ.

Theogn. quater vel quinques ita finit versum,

— — Πολυπαῖδη αἰσῶν,

cum tamen facile aliter posset. quidquid sit, illudit
 Lectori, qui talia loca profert ad tam nova stabili-
 lienda.

Oda LVIII. 2. docet καὶ εἶς producere ultimam, &
 adducit Sophoclis & Aristophanis locum cum ipso
 versuum numero. miror insolitam diligentiam. Sed
 procul dubio ista loca furatus est. nam Maistairius
 Βαχ-

Baxterum docuisse ultimam produci annotavit. res est adeo nota, ut Prosodiae vulgares exemplum habeant ex Euripidis Hecuba vs. 442.

Κόμιζ' Ὀδυσσεύ μ' ἀμφιθῆς κάρα πίπλοισ.

ubi Barneſius & eum temere ſecutus J. King edidere πίπλοισ κάρα. Vides, Lector, quam abſcondita doctos, quibus ſolis ſcribit, doceat Pavo. quae ipſae ſcilicet Prosodiae vulgares non ignorant. Sed unde tamen iſta duo loca ſurripuit, adhuc mē latet. nam ejus diligentiae non debentur, ita vivam ac valeam. Unum modo invenio. citatur Sophoclis locus ad verbum in Lexicis, tantum non omnibus. de altero videndum.

Non ſterilis nobis Hephaeſtionis atque Anacreontis ager fuit, jam

*Collibus e Calabris ſua conferat bordea Quintus:
Hordea! non. lolium nam dabit illa ſeges.*

L. II. 421. 435. Νηρηίδος occurrit. Rhod. Νηρείδ⊙ ſcribendum autumat. Dausqu. de ſυνιζήσει cogitat. Sed tamen cum Rhod. facit. Pavo. „Stare poteſt ſuo jure νηρηίδες. nam in Δήι⊙ centies corripitur prima.“ Bella comparatio. Δήι⊙ numquam literam Ε admittere poteſt. in Νηρηίδες e contrario ipſa litera η eſt aliena. nam a Νηρεὺς venit νηρέ⊙. & hinc Νηρεῖς Ionice νηρή⊙. νηρηῖς, quod autem ad Δήι⊙ attinet, oſtendat locum; ubi δήι⊙ non pati poſſit ſυνιζήσειν: & concedam primam corripī. Prima in Δήι⊙ ſemper longa eſt. homo nescit quid dicat. Quid, quaeso, opus tam dura fingere, cum Graeci paſſim Νηρείδες ſcribant! Moſch. II. 115. in omnibus Codd. quos vidi,

Νηρείδες εἰ' αἰέδονται ὑπὲρ αἰός.

apud Homerum νηρηίδες ſemper producitur. ita Νη-
Αα 4 ρήνη.

ρήνη. Apud Euripid, Troad. vs. 2. scribitur in fine Iambi Νηρήων χορός. rempe religioni fuit Tragico Attico scribere Νηρείδων: nec Νηρηίδων potuit ob ver-
sum: confugit igitur ad Atticam contractionem. Sed absurda Pavoni placent.

Ejusdem & pejoris commatos est, quod L. VIII. vs. 681. tentat.

Δμωάδες, ἢ πάντα πυρῆς καθύπερθε βάλαντο.

ubi optime Rh. Δμωιάδες. Pav. quod ego nescio an a-
libi ita occurrat. accinit tamen δμωί. quod in Antho-
logia exstat. (ut Scapula docet) nam ejusdem commatis
est δμωίας. (imo δμωιάς) alias scribi potest ai δμωά-
δες ἢ, “ nonne egregium commentum, Lector!

At ad L. IX. 340. adeo miranda comminiscitur,
ut vix alio loco mirabilior sit Pavus. ubi legitur

Ἀλλὰ δμωΐδεσι παρευνάζοντο γύναιξι.

Dausqu. scribe δμωιάδεσι. recte. Pavum audi., ita
scribas per me licet. subdubitabam tamen L. III (scili-
cet tum nondum Calabrum ad L. IX. usque perle-
gerat) an forte (attende Lector) scribendum δμωΐ-
δεσι, ut circumflectendo syllaba brevis evadat longa. “
Concurrite omnes Grammatici & Grammaticastri;
rem novam, rem inauditam, rem invisitatam prius,
accentum circumflexum in antepenultima, demi-
ramini mecum. huic commento nullum simile vel
secundum in toto Grammatico Orbe exstat. imo si-
mile & gemellum hoc ipso in loco. nam addidit bre-
vem syllabam longam fieri circumflectendo. En novam
facilemque methodum carmina condendi. Si syllaba
brevis obstat, circumflecte: protinus tam longa fiet,
atque ipse longissimus & stolidissimus Pavus. magno
sane se commodo privant quidam poëtae Graeci ho-
dierni,

dierni, qui fine accentibus carmina edunt. nam sic syllabas breves producere non possunt. suaderem igitur vel hac de causa, ne porro ita novitatum essent studiosi, vel, si ita velint, nimis antiquitatem adfectarent, & publica potius & non incommoda via irent. Imo non novum hoc. nam addit Pavo „*non inprobabile hoc aut novum.*“ imo novissimum & inauditum. Nam syllabae longae circumflectuntur, quia tales sunt, Pave. Quin circumflexum accentum syllabae ne quidem omni longae inponere licet; nedum ut ejus beneficio brevem posses producere. hoc omnem stoliditatem re vera superat. Eodem loco ineptire pergit. L. III. *etiam Δμῶδες reponi possit.*“ At, homo, δμῶδι γιγνόμενῳ. in Anthol. L. VII. p. 466. scribitur. Sed quis sani cerebri dubitabit δμῶϊάδες & δμῶϊάδεας reponere! δμῶις, δμῶϊας. ut ναῖς ναῖας. κρηνίς κρηνιάς. ληῖς, ληῖας. sic ἀρηῖς, ἀρηῖας. quod in L. I. vs. 186. Nam ibi ἀρηῖδῳ obtinet quidem, sed

Ἀρηῖάδῳ βασιλείας

recte correxerunt Rhod. Scal. Salvinus. at ineptus Pavo non recepit. ibi quoque circumflectat & scribat ἀρηῖδῳ. & sic syllaba longa fiet. vs. 316. recte scribitur.

Ὡς τῇμῳ Δαναοῖσιν Ἀρηῖας ἐνθρε κέρη.

Saepe autem Codd. in talibus errant. qualia non admodum etiam acutus Criticus facile percipiat & corrigat. Sic apud Apollin. L. I. 136. male pro Ναυπλιάδας scribitur in Cod. ναυπλιάδας. talia conservare in contextibus auctorum est putidae & Pavoninae focordiae.

Non diversum quod rursus blaterat ad L. V. 446.

Aa 5

ἂ τοιγὰς τοῖς ῥῥ. Rhod. recte τοιγὰς. ut τοιγὰν apud
 Homerum & alios. Pav. *η* tamen ante *ε* corripitur po-
 test. rursus 565. ἢ ἀπὸ δυώδεξ. Rhod. ἀπὸ. ut
 Il. B. 479. & apud alios. Pav. *ad*sentior, *quamvis*
hic η etiam ab *ι* corripitur potest. non miraris acumen
 Criticum Pavonis?

L. VII. 556.

Κάλλιπεν ἑλόμεποι εὐωδέῃ.

Rhod. ελύμπου. & sic Sylb. recte. vel ελύμποιο θυώ-
δε. Pav. *Sed eu ab ω sequente corripitur potest.*“ da-
ctyli sane faciunt ad εὔρυθμίαν versus, sed talis da-
ctylus πῶδ' εὔ versum silice duriores reddiderit.
Grammaticaster novit diphthongos aliquando corripitur
ante vocalem: sed ista doctrina suo loco, quippe ju-
dicii omnis egenus, uti nequit. huc accedit intolerabi-
lem sic hiatum effici. ο eu. tertio εὔ ita correptum
debuisse ostendere. quod equidem fieri non nega-
rim. sed ita sine causa fieri, imo cum damno ver-
sus non credo. πενθημιμερής caesura enim sic perit,
quae trochaica caesura fit. quod leve per se: sed bo-
nus poeta numquam talia adfectarit. Illud Theocr.
Idyll. XXIV. 70.

Μάντι 'Ευηρείδη, μάλα σε Φρονέοντα διδάσκω.

nominis proprii privilegio utatur. apud Orpheum vs. 601. legitur,

"Οφρα' κε μελίζαντο εὐωνύσοις Ἰπὶ λειβαῖς.

Sed cur non scripserim, ut semper *μελιζαν'*? quod si Pavus contra stet: non succensebo, imo e collatione mea ei aliquid subministrabo, quod ambabus manibus amplexurus est. illa legit *ὄφρα καὶ*. eleganter,

ter, mehercule, & plane ad palatum Pavoninum, nam sic erit Créticus sive Amphimacer. Spero autem ita editum olim ab ipso iri. vellem tamen una vocem illam εὐόινις, quae me aliquantum inquietum habet, pro sua eruditione explicet. ibi ergo εὐ minime corripitur: quamvis Orpheus hic illic aliquin diphthongos breves reddat. ut vs. 1020. primam in αἰήτης. in loco autem Theocriti vocalis potest apostropho tolli. vel etiam obtinere locum: modo per Synaloephen accipiat non ob stare versui. Nam Synaloepha utuntur Graeci quoque. Eo stultius hic talia obtrudere, quia passim in Calabro, uti ubique, terminationes vitatae sunt. quod alibi observavit etiam Noster. imo in hac ipsa voce L. I. 47. 152. vix quoque syllabas οιο in ultima caesuram pati inveneris. licet etiam supra pag. 337. tale quid commentus sit. at, Lector, ubi ita sit, loci corruptionem merito fuspicaberis. ex. gr. apud Mosch. Idyll. II. 61. legitur,

Χρυσίῳ πλάροιο πείσκειτε χεῖλεα περισίς.

quamvis ibi longe tolerabilius caesura in ο cadat, tamen locum esse corruptum, tres Codd. fidem faciunt: unus enim habet χρυσίς. alius χρυσοίς. tertius & longe praestantissimus, & cujus ope triginta bellissimae lectiones poterunt restitui, habet χρυσεῖς. in his autem aliquantum haereo, non tam Pavonis causa re-fellendi, quam ut juvenes discant abstinere a similibus tentandis: & ne ubique licentias poëtarum inferciant, & sine ulla probabilitate propugnent. relinquant istam stoliditatem Pavoni, qui ne quidem infimo Grammaticastro vel ludimagistro suffecturum iudicium possidet, nedum ut a περίδ, nobili illa animi facultate, nomen sortiri mereatur.

L. VII.

L. VII. vs. 610. . . Κέλετον τῇ Εὐβοίῳ. Rhod. εὐβιον. Pav. *fors non necesse: Εὐβοία . . Herculis filia. τοβοία nutrix Junonis.*“ An illas Εὐβοίᾱ nostri cognatas putat? nam nescio cur earum aliter mentionem fecerit an modo haec nomina allegat, ut ostendat esse nomen usitatum. utrumque aequè stultum. nam Εὐβοίᾱ nemo negarit forte posse esse nomen proprium, sed quaeritur, an corripì hic diphthongus ante vocalem possit. quin haec nomina feminina non satis ostendunt εὐβοίᾱ dictum. masculina exempla adduxisse praestitisset. ut Ἀλφειοβοία & Ἀλφειοβοίᾱ. erat enim nomen magis femininum, quia virgines Ἀλφειοβοίᾱ laudabantur. vide Il. Σ. 593. & E. M. ita mater hujus Εὐβοίᾱ vocabatur Περιβοία. pro quo male in Aldina, ut obiter locum hunc tangam, editur. Τὸς τέκεν ὑπεροιβία μίῃ. at bene Rhod. τὸς τέκεν οἱ Περιβοία: conjectura non dubitabili. at audi Pavonem. „ *Mireris, Lector, Dausqueji ingenium & acumen.* (qui ἡ εὐβοία & ἡ τοβοία conjectans tamen in οἱ εὐβοία adqueverat). *posui autem scripturam editionis Aldinae & Basileensis.*“ vidistine aliquid putidius? aperte enim vitiosam scripturam invecat, ubi certa satis emendatio ad manum adest. nam οἱ εὐβοία legendum, vel ἡ εὐβοία: de ἡ τοβοία tamen quoque cogitari posset. vide Schol. Il. E. 1389. Canterus quoque ἡ εὐβοία. at quid addit. „ Rhod. *in sua dederat. τὸς τέκεν ἡ εὐβοία.*“ Somniciosior fuit, dum haec scriberet. nam ἡ περοιβία ibi legitur. est autem qui vult. ἔς ἔτεκεν Περιβοία.

L. IX. 260.

“Ο δὲ εἰς κεφαλὴν δόρυ τέλει

ἥϊεα Πηλείδαο πάϊς, πῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν.

En versum mollicellum, utpote a Pavone expolitum,

ἥϊεα παῖς Πηλείδου, ἔειπε τοῖον ποτὶ μῦθον.

Sane

Sane qui hæc legat, necesse habet confiteri hominem poetica non minus quam Critica facultate præcellere. nam in uno versu tantummodo duas diphthongos corripit: tantummodo geminas voces audacissime transponit. Sed diphthongos corripere ipsi tralatitium, & τοῖον sæpe corripiri facile monstraverit. quare etiam *hoc recipiendum videtur* homini, vel alterum illud Rhod. *sua opera interpolatum*. nempe Rh. proposuerat ἡέεα tollendum vel potius τοῖον. Pavus ait; neutrum abesse posse. ἡέεα certe non, nisi legatur εἰς κενεόν. quod illa falsa hypothesi nititur, ἡέεα pro aëre semper esse masculinum. at etiam femininum esse adstruximus Vanni p. 108. quibus addo hoc distichon ex Anthol. Ined.

Τένεα' ἐμεῦ μὲν ἔκητι βίον ζῴοιτε χερῶν
ἢ ἐλάφῃ, κενεῶν ἡέεα βοσκόμεναι.

vide quoque Anthol. Editam p. 433. ubi οὐ μείσως ἡέεα. Quin vides hominem hoc in loco ipsum agnoscere muliebrem secus. adeo sibi constat in eodem libro. Quare non video, cur non ἡέεα abesse posset, si etiam κενεῶν retineatur. alia ellipsi occurrit vox κενεῶν apud Theocritum Idyll. XV. vs. 95. Sed ego nolim ἡέεα remove. neque τοῖον abesse potest sine sensus detrimento. neque horridus Pavonis versus ulli nisi κακὸς ἦλθῃ placuerit. putarim vocem μῦθον esse e glossa. de ellipsi in μαιδείαισι egimus supra. Sic Bosius p. 52. ostendit similem in ὀνειδείαισι. in αἰμυλλοῖσι. κεχροῖοισι. legerim igitur τοῖον πόλειπεν. sic Latini. *Talibus atque aliis*. vide Ovid. 8. Met. 576. 863. Obstat autem quod in his exemplis pluralis numerus ubique obtineat. videtur tamen mollior ceteris medicina. quin τοῖον adverbii loco venerit habet & aliam expositionem Pavus. nempe conjiceret. ἡέεα

πη-

Πηλεΐδης τοῖον: si Πηλεΐδης pro quovis ex posteris Pelei dici posset. *Sed id ipsi incertum & minus probabile propter ambiguum, quod inde nasceretur.* Pyrrhus sive Neoptolemus igitur non recte secundum Pavonem *Pelides* ab avo vocaretur. Miror hominem. nam cum tam varius sit Proteus, in ignorantia tamen sibi semper similis est. te docebo ergo filium & nepotem saepe eodem nomine dici ab optimis poetis. Ovid. L. XI. Met. vs. 389. *Acacides illi.* ibi *Acacides* est, *Acaci filius, Peleus.* L. XII. 168.

Hoc ipsum Acacides, hoc mirabantur Achivi.

ibi *Acacides* est *Acaci nepos, Pelei filius, Achilles.* & ita centies. Sic Graeci. Hesiodus fragm. 161.

Τεὺς μάκαρ 'Αιακίδη, καὶ τίττακις ὄλβιε Πηλεΐ.

ubi Πηλεΐς & 'Αιακίδης idem: nec potest cogitari de Achille. nam est fragmentum hoc ex Epithalamio in nuptiis Pelei & Thetidis: quibus Achillem interfuisse nec ipse Pavus, qui tot absurda profert, dixerit. 'Αιακίδης pro Achille, forte noverit, si Homerum legerit. Sic in Hesiodi Scuto Herculis vs. 112. Amphitryon vocatur 'Αλκείδας, cum passim apud Graecos Latinosque alioquin Hercules sic vocetur.

Φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος 'Αλκείδας.

id est, Herculem & Iolaum Amphitryonis filium & nepotem. Quod si Miscellanea nostra diligentius excussisset, ibi observatum invenisset Vol. I. Tom. II. p. 214. saepe auctores sibi in his patronymicis multum permisisse. videatur quoque Celeb. P. Burmannus ad Gratii Cyneget. vs. 103. nec hic ambiguum pepererit: nam Achilles jam Libro III. occisus & crematus fuerat. In his autem omnibus nullo iudicio poetae facili intolerabilem duritiam adfricare cona-

conatur. videamus peccata alius generis.

Supra tetigi ineptam *διαίρεσιν*. ea non minus ineptam *συρρίψεσιν*. L. X. 65. legitur

οἱ δὲ αἰψὰ συνήϊον ὀρεύνοντες
ῥαμίνῳ, δαίλῳ γὰρ ἄγῃ θεὸς εἰς μέγα ἔργον.

Multa verba hic perdit. Brodaeus, referente Rhod. δῆλον γδ. Sed id jure displicet, quid Pavunculus nō vi? „lege

ῥαμίνῳ. ἱέσῳ γὰρ ἄγῃ θεὸς εἰς μέγα ἔργον.

nam, ait, ἴτην ῥαμίνῳ. *aequalis pugna fuerat.* “De re nondum sollicitus sum. Sed dic, insulse, ubi invenisti ἱέσῳ. nonne meministi semper apud Homerum, & alios hanc vocem mediam producere. an contrahendas dices syllabas. at ubi haec vox sic exstat, Lapis? Cur tunc non ἱεσῷ scripseris, ut ipse tuus auctor ea locutione utitur L. XI. vs. 237. *ἐκὰς ἐπεὶ δὲ ἱέσῳ ἐταρρυσάσθαι* Ἐννὰ ῥαμίνῳ. cur hoc non summisisti? sed ἴτην placuit, quasi accedens magis ad lectionem proditam. Hoc igitur loco poeta ἱεσῷ usus fuerit, in reliquis ἱεσῷ. quam absurda audet! imo quod vel viciosissimum in hac emendatione; ne Graeca quidem est, nam *δαίς ἴτην. γὰρ ἴτην. φέρεται ἱεσῳ.* alia longe ratione dicuntur. & his substantivis paucissimisque forte alijs haec vox consecrata. ne jam loquar de contorta constructione. mox tentat *δαίλῳ*. quod aequum fatuum, sed subiectum Sylburgio, qui adscripserat: „*mendum in hac voce. forte δαίλῳ.*“ nec id placet. Scalig. *δαίλῳ γδ ἄγῃ θεὸς.* optime sane. ut *δαίλῳ θεὸς* & Ἐννὰ eadem sit. eadem quoque quae supra vs. 53. *Τὸν δὲ ἄγῃ εἰς ἱεὺς χῆρον ἔατο μεδίστα κνδάσμων.* Intelligeretur tum *ἐκείνους, αἰζήνους*. ut saepe. Quin explicet mihi Pavō locutionem, *ἄγῃ ἱέσῳ μάχῳ εἰς μέγα ἔργον.* nam *ἄγῃ* hic significare debet, *convertere; mutare*

mutare in: deducere: At quid mutabitur? ὁμοίῃ ἰσὴ δὲ μέγα ἔργον est res eadem: *pugna aequalis: pugna stataria:* nam quando neuter cedit, re vera *magnum oritur praelium.* ἔργον hic *praelium*, uti centies. quod si ἄγην ita significare possit, quod Pavoni monstrandum fuerat, verum ita omnes difficultates solet transilire, nec curat barbarene an Graece sui auctores scribant, si ita significare possit, cogitarim legi posse

φύζαν γὰρ ἄγην θεὸς εἰς μέγα ἔργον.

nam re vera, licet in contraria mentiatur Pavo, Trojanī languidiores facti Polydamantis oratione confirmari necesse habuerunt. vide vs. 7. & 46. lubenter tamen Scaligero decesserim.

At permitteremus tamen diphthongos sic corripī ante vocales, & novas fieri: modō antiquo explosō errore, eas non etiam ante consonantes corripēret. Nam ab eruditissimis viris P. Francio, R. Bentejo, G. Arnaldo † ad liquidum eam rem perductam reor, ne in posterum quis, corruptis locis innixus, contendat αἰ & οἰ pōsse corripī ante consonantem. tulerim tamen etiam, si quis in marmore, si quis in antiquo Codice tale quid reperierit, ut lectionem ibi inventam propugnet. Sed quis ferat tales corruptelas in iis locis induci, in quibus omnes editiones & Codd. quantum scimus, in contrariam lectionem consentiunt. Quid enim!

L. VII. 400. lego.

Τοῖσι δ' ἄρ' ἰδαίων ὀρίων φαίνονται κελῶναι.

φαίνονται, sane flagitium Pavone plane dignum; cum
Aldina,

† Francius in Bello Liter. Bentejus Callimachi Hymn. I. 87. Arnald. Animadv. VI. 29.

Aldina, Rhodomanni, omnes φαίνοιο recte exhibuerint. quales jam Sycophantias hic comminiscetur! an culpam in operas conjiciet? an putida mendosarum lectionum strue errorem tegere sataget; ut ita viris laudatis & sanae rationi obloquatur? Ut autem aliquot data occasione loca hujus generis tangam. Apud Diodorum L. III. C. 66. rectissime Arnaldus primo versu legit

οἱ μὲν γὰρ δρακάνω σ', οἱ δὲ ἱκάρω ἡγεμονεύει.

Sed secundo legendum potius videtur

φασ', οἱ δὲ ἐν Νάξω. non φασιν, οἱ ἐν.

vide quae observavimus p. 249. de apostropho.
Manethon L. II. 415.

Αὐτῶν καὶ κτησὶν μινύθει καὶ πατρῶϊον οἶκον.

putat Erud. Arnaldus legendum πατρῶϊον οἶκον quod admodum durum. potius πάτερον vel πατερικόν legendum. nonne millies synonyma mutantur! quin illo & carere posse videmur, ut πατρώϊον οἶκον per adpositionem intelligatur. Sed lubenter etiam seculo plane a puritate digresso haec & similia cum laudato Arnaldo tribuerim. nam si non totus fictus, saltem interpolatus auctor est. quam facile alioquin L. V. 257. scribere potuisset,

Μύριον ἀξιφάες μῆνης ὑποδείξειτι ὄμμα.

In Arati Phaen. 573. Cod. exhibet Bentleji Emendationem.

Ἕμισιν μὲν κεν ἴδοιο μετῆτορον, ἥμισιν δὲ ἦδη.

Bb

L. IX.

L. IX. 342. legitur

Πέρθοντις πόη γαῖαν ἀρηιφίλων θρηγῶν.

Pav. *Media in θρηγῶν corripitur solet: quare versus non est sanus*“ restituit igitur

Πέρθοντις πόη γαῖαν ἀρηιφίλων μάλα θρηγῶν.

illud πoλe redonandum Pavoni. sed magis illud μάλα. nam versus est sanissimus. & mentitur impudenter cum dicat θρηγῶν corripitur solere. corripitur sane: sed & saepe producit: & dubium mihi, quae profodia saepius obtineat. en pauca e multis exempla. Alexander Aetolus apud Theonem Smyrnaeum. vide Thomae Galei Scriptores. Poët. p. 149.

Πέμπλ' αὖ πυρίεις Φωτὴρ θρηγῶν Ἀρη.

Callim. in Dian. 114.

Ἄιμω ἔπι θρηγῶν πόθεν βορέας κατὰίξ.

Apollonius I. 24.

Καλλιόπη θρηγῶν φατίζετο εὐνηθεῖσα.

632.

Δείματι λευγαλέω, ἔπoτε θρηγῶν ἴασι.

apud quem L. I. 821. & L. IV. 288. male scribitur θρηγῶν. ibi enim reponendum θρηγῶν. ut I. 923. nisi cum Pavone nugari velimus, & θη ante ἰωτα posse corripitur statuamus. ut in Δήϊ. Νηρηίδες. vide Eustath. & Barnes. Il. B. 544. p. 282. Nicander Theriac. 49.

Ὅν πόντον καλέεσσι. πόθι θρηγῶν ἀμορβοί.

Op.

Oppian. I. Kun. 172.

ἴονες, δερμένιοι, λίβυες, θρηϊκίαι, ἐρεμβοί.

qui aliquando etiam corripit. Aratus Phaenomen. 354.

Ἡ μὲν γὰρ θρηϊκὴ ὑπὸ πνοιῇ βορέας.

Crinagoras in Anthol. ined.

κῆμοι γὰρ θρηϊκὴ διακωμείων ὑπὸ ἀήτης.

Simonides Anthol. ined.

Θρηϊκῶν κύρσεντα λίχας, πατρὸς δὲ κλεινὸν.

tibi tamen θρηϊκῶν Cod. Palat. Et Gujetus volebat. ita igitur legatur. Dionys. Perieg. 323. quod exemplum Profodiae habent;

Ἄυτοί τ' θρηϊκίαι ἀπείρονα γαῖαν ἔχοντες. & vs. 575.

An adhuc ais, Pave, θρηϊκίαι corripere solere. & ne causere, Calabrum ita facit, quod quam verum sit, nescio, scias Oppianum, Dionysium aliosque modo corripere, modo producere. At forte inperitissimus homo offensus fuerit Spondaico versu, quasi illos non multos haberet: quasi L. XIII. 11. non longe duriori patrocinium praebuisset contra justam Rhodæ accusationem.

Ἀμφιπείρεω φάσθαι διὰ Πάριον. ἀχλὺς δὲ ὅσα.

ubi Rh. volebat. ὅσα δὲ ἄρ' ἀχλὺς. ubi ait. Non necesse, nam in quinta sede uti potuit Spondeo. versus minus jucundus est fateor; sed tales in his plures.

B b 2.

tales

tales adduxisse decebat. Scal. Rhodomanno favet. vide quae diximus supra p. 374. sic Moschus l'αγλ'. II. 97.

Αὐτὰρ ὁ μελίχρον μυκάσῃο. Φαίης κ' αὐλῷ.

ubi Codd. tamen valde turbant.

L. XII 300. rursus Myforum instar de versuum rythmo judicat.

Πατρὸς ἐῷ. πὶ δὲ αἶψα καὶ αὐτὸς θωρήχθησαν.

„ *versus ingratus*: ait, an tamen manus αὐτοὶ ἐθωρήχθησαν.“ nescitque ita versum longe ingratiorem reddi. vide II. A. 11. 226. B. 340. 718.

At in vocis quantitate se longe turpissime dedit L. XI. 120.

Θλάσσει πρὸς πληγῇσι. μόρῳ δὲ ἐκίχανεν ἀρηγῆς.

Rh. ἄφουκῃ pro ἀρηγῆς. quia nempe ἀρηγῆς, semper primam producit. Dausqu. ἀτηρῆς. aequè prave. nam ἀτηρῆς ab ἄτη; producitur: quod Pavus debuisset animadvertisse, si prosodiam vocis non ignorasset. nam hic jure reprehendere potuerat, quem nulla de causa saepe traducit. idem conjicit, aliquanto melius μόρῳ δὲ ἐκίχανεν ἄρ' ἦτορ. at quid hic porro accidit? etiam primam in ἀρηγῆς produci ignoravit Burdo noster: & ideo sic infit: „ *cave mutes*. μόρῳ ἀρηγῆς optime dicitur: *fatum lugubre, noxium, deprecandum*. ab ἀρή ἔρ ἀράομαι. nihil notius Graece doctis: quare Rhodomannum vocem mutasse miror.“ Nonne haec digna illo haud tumultuarie Graece docto Pavone? nam ἀρηγῆς etiam in compositis producit. ut πολυἀρηγῆ bis in Odyssæa. imo ἀεφῶνι & κατῶνι verba semper ibi pro-

producuntur: ἀρήδς item nunquam aliter apud Homerum occurrit. sic ἀρήδς. sic nomina propria ἀρήτη. ἀρήτς item semper producta. at in addendis hunc locum iterum tangi video. forte ibi vitium agnovit & emendavit! En verba. „Nam ἀρήδς versus etiam non respuit, ut adparet ex καλάραιτς ἔδ ἀρής Homericο “ Vix contineo me quin impudentissimo sycophantarum omnibus diris καλάρωμαι. ut lectori illudere non veretur: nonne fere putares καλάραιτς apud Homerum inveniri & syllaba penultima correpta? Nusquam illud vocabulum exstat apud principem poetam. Sed dicet, τὸ Homericο retuli solum ad τὸ ἀρής. at, Sycophanta, nisi tuas fraudes sciremus, & memores essemus, quid feceris in gl. illa Labbaei *divus ὁ ἱερὸς*, ita crederemus. jam tui doli & fascinoes nimium nobis innotuerunt. imo illud ἀρής, quod laudas, ne quidem Homericum est: & rursus lectorem credulum fallis, quasi ista vox brevis exstaret apud Homerum. nam ut voces laudatae numquam apud ipsum breves in hac syllaba inveniuntur: ita nec ipsa vox ἀρς usquam sic occurrit. vide Il. O. 598. Apoll III. 712. & sic ille quoque ubique. sunt sane duo triaue loca apud Homerum controversa, ubi ἀρής corripī videbatur; sed qui haec loca advocas, nonne tibi incumbebat, ea in tuam sententiam adserere, si posses: conari saltem deceret, ea quovis modo distorquere, ut tibi faverent. Primus locus Il. Σ. vs. 100.

Ἐφθί. ἱμαιο ῥ δῆσεν ἀρής ἀλκίησιν γινώσται.

ibi sane editur ἀρής & βλάβλιν interpretantur. at Aristarchus jam olim ἄρειον legebat. & recte Barnes. & Clark. ἄρειος vel ἄρεος legendum autumant. Nam ibi Achilles queritur apud matrem Thetin, sibi non

licuisse *bellum*, *Martem* a Patroclō arcere. Odyss. X. 208.

Μέντωρ ἄμυνον ἄρλῳ, μνήσται δὲ ἐπάραιοι Φίλοιο.

Sed ibi ne dubitandum quidem, quin Ἀρλῳ legendum sit. ita quoque Odyss. P. vs. 538.

Ἀρλῷ δὲ οἶκῳ ἀμῦναι.

ipsum verbum ἀμῦναι eo ducit. vide Il. M. 334. Π. 512. Ω. 489. & egregie confirmat hanc suspicionem locus Il. Ξ. 485.

Τρωτὸν ἐνὶ μεγάροισι Ἀρεὼς ἀλκτῆρα γενέσθ.

uti ibi princeps editio, Juntina accuratissima, Barneſius & Clarkius. nescio an in ullis ἀρεῆς & μεγάροισιν, nec tanti est ut inquiram. in Theogon. Hes. 657.

Ἀλκτῆρ δὲ ἀθανάτοισιν ἀρεῆς γένεο κρυέεσσι.

Sed nullus dubito, quin & ibi ἀρεῦς vel ἀρεῶ legendum: ipsum epitheton masculinum eo facile nos ducit & suspicioni favet. Nec aliter in Scuto Herculis, de ipso Hercule vs. 29. legendum.

Ἀνδράσι δὲ ἀλφειῇσιν Ἀρεὼς ἀλκτῆρα φυτεύσθ.

vide Barneſ. laudatis locis & Odyss. T. 404. ubi docet Scenicos ἀρεῶ corripere, & sic καλᾶραι. Sed illi quantum ab Homeri prosodia abierunt, qui passim Ἀχιλλῆα in ultima syllaba & similia producant! ut probabile omnino sit ἀρεῶ nusquam correptum ab Homero fuisse. nonne decuerat ingenuum virum de dubia lectione admonuisse lectorem? Sed corripiatur

piatur. idem de ἀρητὸς ostendere debuerat, jam tum sub textu Calabri; & non *mirari mutationem* summo jure a Rhod. inductam. certe tum omnino ignorasti primam produci in ἀρητὸς, ut adhuc ignorasti in ἀτηρὸς. in primis autem miraculo est, hominem in hac voce adeo crasse erravisse, cum ipse jam ad Menandrum p. 127. Clericum condemnare coactus fuerit, qui καλᾶρετ in ultimo Iambi pede posuerat. quomodo autem hic locus restituendus sit, me nescire fateor. mors multis epithetis donatur: non difficile aliquod excogitare. at tales conjecturae profecto valde arbitrariae. nec, si iis abstinerent, multam reprehensionem mererentur Critici.

Ultimum specimen inperitiae Pavoninae in re metrica, quod huic capiti adtexturus sum, & pravi animi hominem, & plagiarium, & ineptum exhibebit simul. L. I. 287.

Ἐν γὰρ οἱ σέρονισι θράσος βάλε τετραγένηα.

Pavo. Ἐν ᾧ ἔστι hic ἔστι alibi in his libris Spondeus est: an vi spiritus asperi? ita videtur. nam alias fulcrum esset adponendum. haec pauca verba nos multa docent. primo ᾧ in his libris esse Spondeum: non in aliis. deinde id fieri vi spiritus asperi. At si id sit vi spiritus asperi, cur non semper ille spiritus eandem vim exserit. tertio. fulcrum esse adponendum. egregia & plane poëtica doctrina! ubi syllaba brevis vobis molestias creat, poëtae, fulcrum adponite & res tuta erit. o lepidum caput Corneliolanum! haec notes Lector, sed sequentia in primis: quorum causa hanc rem hic tango. L. III. 139.

Πηλείδης. ἔπιν γὰρ οἱ ἀμαυμακέτις ἐν γυίοις.

Pav. ᾧ hic etiam producit ante oi. diximus supra.

Bb 4

&

& *si* *si* *oi* *similiter sequitur vs. 152. nempe Lectori* obliuioſo diffidens, rurfus idem monendum duxit. at, negligentiffime Pavo, ſcias, jam ter & amplius idem occurriſſe, nec tamen id a te animadverſum vel indicatum. Lectorerne ſtipem tibi ſimilem putas, ut ubi bis ter aliquid occurrat, id per ſe non poſſit obſervare, praecipue ſemel monitus? occurrit enim L. II. 81. 332. L. III. 42. 643.

Rurfus L. VI. 27. *Epitheta. en* *si* *oi* *Pav.* *si* *oi* *hic etiam Spondeus est. dixi ad L. I.* „ nempe poſt duos libros oblitus jam erat Lector. tamen non monuit rurfus occurrere vs. 370. ſed L. IX. 25. notulam rurfus repetiit. *Δι* *si* *oi.* *si* *oi* *Spondeus hic.* rurfus L. IX. 63. L. X. 237. *nota* *si* *productum ante oi.* „ At, putidiſſime annotator, jam vices id notavimus. & tamen rurfus eodem libro poſt paucos verſus vs. 260. miſerum lectorem obtundis, *si* *si* *oi* *si* *si* *hic iterum Spondeus est.* & ſic per ſequentes identidem libros. Vidiftine, Lector, aliquid magis inſipidum & exoletum, quam repetitione ejusdem rei, tam minutae, decies & amplius in eodem auctore patientiam Lectoris extendere & defatigare? At dices quoque: cum alia quae ad metrum ſpectant, in Calabro raro tangat, unde ad has voces *si* *oi* ita adhaeſit? dicam, Lector, Sylburgius in omnibus his locis, non uno excepto, fulcrum ſubponendum duxit. eum hic tacito nomine tam putide reſellit in tribus quatuorve locis etiam Scalligerum. Furemne igitur ingratum agnoſcis, Lector? Et hinc patet jam Sylburgium fuiſſe penes eum, cum in ipſo libro primo verſabatur. cui igitur omnia debentur, quae Pavo ſibi vindicavit, ſane quam plurima. at de his videbimus. nam ſic ſolet ille editos ineditosque doctorum omnium labores ſimul carpere & expilare. mirare autem Pumicis noſtri ariditatem: qui cum toties hoc obſeruet, Lectorem non doceat,

doceat, an sit hoc peculiare quid Calabri & forte insolens: an potius usitatum aliis & optimis. dicam igitur ego. vocolae *oi* ea vis est propter asperitatem spiritus peculiarem: ut saepe producat syllabam: vel etiam elisionem inpediat. & quamvis aliis quidem adspiratis vocibus haec vis aliquando inest: certe tamen non tam frequens. exemplis patebit. vocola deinde $\text{\textcircled{S}}$ propter asperam literam in fine huic *oi* praemissa sic facillime producitur. imo rarius hic corripitur apud Calabrum. quod dixi, exemplis evincam. Hesiod. Θ . 56.

Ἐννεία γὰρ οἱ νύκτας ἐμίσγατο μητίετα Ζεύς.

Scuto. 20. *Ὡς γὰρ οἱ δῖνετο.* 69. *Αὐτὸς γὰρ οἱ ἔπαρσε.* Orpheus de Achate. p. 230.

Ἐν γὰρ οἱ δῆσις ὀρόων ὑάλωπιν ἴαων.

Oppian. ille Pavunculo dilectus poeta, II. Hal. 426.

κόνπερον. εἰ γὰρ οἱ πῆς ἐνιψάουσι πηλίσσας.

vs. 433. *Ἐλθοι. τοῖον γὰρ οἱ ἐπαχθία.* Wintertonius, sua laude non fraudandus, ad Scuti Herculei locum. ter γὰρ ante *oi* produci observavit apud Apollon. I. 526. *Ἐν γὰρ οἱ δόρυ.* 1231. *Πρὸς γὰρ οἱ διχόμενον.* III. 87. *Ἐν γὰρ οἱ κείνη.* His adde L. II. 503. III. 1139. L. IV. 549. 1274. 1733. 1470. ubi Cod. e sententia Heracleontis habet γάρροι. vide pag. 335. Vanni. Hinc habemus II. E. 4. *Δαῖτε οἱ ἐκ κέρυθ.* non Δαῖτεν. Apoll. I. 43. *Ἀὖ βαρύθεσκε οἱ ἦδη.* inde apud Aratum Phaenom. 569. etiam in Codd.

οὐ οἱ ἀφαιρέσει ὅτε καρκίν. ἀντίληπτον.

Apoll. II. 290. *Δάσω ἱγών, ὡς ἔ οἱ ἔτι.* & sic restituendum L. III. 470. *Οὐνεκεν ἔ οἱ ἱγώγι.* ubi male

Bb 5

εχ.

σχ. in Stephan. & Lugd. sed recte in prima. in Aldin. Basil. & Francof. s. ut Il. A. 114.

Κυρρῶς ἀλόχα. ἐπὶ εἰς ἔαν ἐν χειρῶν.

nam in εἰς idem spiritus aspero asperior, ut videtur. Dionys. Perieg. 1027.

Οὐ οἱ ἐνλω, μῆνιν ἔειδεν πατρὸς.

aliae editiones ibi σχ. Sed sic Codd. tres vel quatuor. recte quoque ita doctissimus J. Hudsonus. hinc jam Pavunculus suum bis repetitum εἰς αἰθῶναλον coloret. nam habemus hic εἰ ante vocalem. & huic vocis οἱ talem peculiarem vim inesse etiam patet, quia ex. gr. apud Dionys. mox versu 1135. habemus σχ αἶμα. non εἰ αἶμα. αἶμα quidem adspiratur: sed non tanto flatu. & sic in aliis. hinc saepe videtur fere consonantis vim habere. inde Il. E. 7. Τοῖον οἱ πῦρ δαῖν. inde Il. Z. 194. Καὶ μὲν οἱ λῶκοι, quam tu ad Hephaestionem p. 8. vocas insolentem productionem, & lectorem hiantem destituis, alias causam dicti daturus. Sed sic Theocr. XVII. 82. Τρεῖς μὲν οἱ πόλιον. tu insolens ergo ipse. temere nimis quoque Barnes. apud Homerum μὲν reposuit: & recte eo nomine reprehensus a Clarekio. vide Il. Γ. 195. Apoll. III. 137. χεῦσε μὲν οἱ. 683. ἄλλοτε μὲν οἱ ἐπ'. non negarim quidem aspirationem in aliis vocibus aliquando eandem producendi vim habere, ex. gr. in γὰρ οὕς Il. A. 342. & similibus. sed non eam, ut exempli gratia εἰ non mutetur in σχ, vel N ἐφελκυστικὸν negligatur. quare ex his liquet vocalae οἱ peculiare quid in hisce inesse. quaedam de vi aspirationis in aliis vocibus habet Erud. G. Arnald. Animadv. C. VII. p. 39. videtur tamen aspirationi non nimis facile ea vis tribuenda. & omnino nunquam saltem videntur emendationes institu-

tuendae, quae hoc fulcro opus habeant. nedum ut putidissime particulas γὰρ τε ubique intruderemus. ut passim infrunitus noster Criticus facit. occurrit Il. X. 307. Τὸ οἱ ἐπὶ λιπάρῳ. ubi alii τὸ ῥοι. & vidimus id antiquis Grammaticis placuisse. Clarkius putat pronuntiatum quasi τὸ ῥωοι. sane ita τὸ facillime producit. at ex. gr. in Il. E. Δαῖτε οἱ ἐκ. si ibi etiam fingam pronuntiatum Δαῖεωοι. versus claudicabit. nam habebimus Antibacchium — — υ pro dactylo. quare ego me hinc nondum expedio. Digamma Aeolicum hic forte locum olim habuerit: quod non modo vocalibus, ubi asper spiritus erat, sed etiam ubi lenis erat praeponebatur. imo & in mediis vocibus ante vocales ponebatur; ut Λαφοκοφῶν. unde forte illud ἀφωτο in Inscript. Deliaa lucem acceperit. Priscianus pag. 546. hujus ipsius vocis, Νέσορα ῥε παῖδες meminuit. & mox addit, *Ϝ digamma Aeolis est, quando in metris pro nihilo accipiebant.*

ῥ αμμις δ' ῥ ἐρήνῳ. πὲρ τ' ἄρ' ἦτο μῶσα λιγαῖα.

in Cod. meo Prisciani sic habetur Ϝ. nec dubitandum quin apud Apollonium Dyscolum Ϝοι pro οἱ, minime pro μοι, occurrat. vide Sapphica Wolfii p. 20. Videtur autem doctissimus Bentlejus eam sententiam fovere, ut Homeri carmina etiam his literis indigere arbitretur. id colligo ex loco ejus commentarii in Miltonum ad L. IV. vs. 887. ubi Homeri locum sic exaratum video.

οὐκ ἄφρονι φωνὴν εἰσέταται.

qui utinam spem, quam de nova Homeri ἐκδόσει excitavit, expleat: & in his aliisque multa optinae frugis nos doceat: ex hujus viri enim unica pagina plus discere licet, quam ex omni charta, quam unquam

quam Pavus commaculavit & disperdidit. nam ubi errat & audacior etiam est, docte errat & feliciter saepe audet. quamvis autem adspirationis vim libenter agnoscam: tamen non ausim ita confidenter pronuntiare cum Pavunculo ad L. IX. Calabri 443. in *Οἱ δ' ἀεὶ Ἐκρήσσωλον*, *vocales ne quidem concurrere*. nam certe Quinti tempore, uti conjicio, aspiratio pro litera amplius non habebatur, ideoque re vera concurrebant, licet spiritus hiatui mederetur. ideo quoque minime probavi quod L. V. 410. scriptum reliquerat *χεῦε ὄτ'*. nam in *ὄτε* & *οἱ* non eadem vis spiritus: id ex exemplis patet. ubi monstravit toties ante *ὄτε* apostrophon, *Νέφελην κυνέην* & literam adspiratam *χ* neglectam, in isto loco non solum nimis diligentem fuisse Scaligerum & Rhodomannum dixerim, verum etiam errasse: sed simul etiam Pavum nugatum, qui hic hiatum agnoscit, & valde adfectate, ut solet, eum *non indecorum* praedicat. haec occasione Prosodiae in *γὰρ οἱ*. quam vices taedio cum magno tetigit Pavo, nec semel explicuit, & ignoravit apud omnes fere poëtas exstare. id autem ex his commonstratum reor, productae *γὰρ* voculae causam esse asperrimum in *οἱ* spiritum, & asperitatem literae P aliquid, non multum adjuvare. nam in *μή, τοῖον, εἰ, δαῖτε, βαρύθεσκε* vim similem adspirationis in *οἱ* observavimus. unde colligitur ab hac voce *οἱ*, non a voce *γὰρ* productionem oriri. Quidquid sit, res nota jam & certa *γὰρ οἱ, μή οἱ*, recte Spondeum reddere, & putide vices tam sicce id inculcasse Pavum.

En tibi Lector monstrosissimorum in re metrica vitiorum seriem non modicam: nec tamen haec sentina exhausta est. earundem & aliarum specierum quam plurima passim in ejus scriptis occurrunt ignorantiae & stupiditatis documenta. Sed haec sufficiunt hoc in loco, ut arbitreris, quam idoneus homo

mo hic fuerit Hephæstioni illustrando, qui metricam veterum scientiam libello docto complexus fuit: quam aptus, qui poëtas edat: qui lyrici carminis leges constituat. Sane a renatis literis non crediderim hominem exstitisse, qui hac in re tot absurda tanta cum confidentia tradiderit. Sed jam ipsum Hephæstionem adgrediamur. At, quod commode incidit, promiseram etiam ostendere, quae sit ejus peritia in poësi, & in re metrica Latina. En pransi parati sumus. nam nisi ita essemus, Atgiae hoc stabulum tangere non auderemus.

Si tibi ad manum Anacreon est ex corruptione Pavonis, eum inspice p. 181. quae pagina cum 182. 183. insumuntur in Arnobii & Clementis duobus locis, petitis ex Orphicis, misere distorquendis & contaminandis. nam ipsa crisi nihil audacius, nihil inficitius. quae porro adjicit in viros doctissimos sunt injuriosissima: quos tamen ad verbum ibi compilat. cetera sunt putidissima & obscœnissima. ergo ita pro domestico suo fastu ingreditur. *;; Visne aliud dum in his sum. Quod Cupido & Iacchus, ut Dii juvenes, tangebant manu, si vetulum esset. & decrepitum; statim ipso tactu fiebat vegetum & juvenile: ita* (certe si id concedimus, quod demonstrandum erat. rursus hic ut plerumque *principii petitio* in hisce. Nam Apollo, ipsa Hebe etiam juvenes dii. cur illis ea vis non adscribitur? imo nusquam Cupidini & Baccho ea facultas adscribitur nisi in cerebello hoc phantastico?) *ita nullo negotio illustrare possum celeberrimum illud fragmentum Orphicum, quod Graece apud Clementem Alexandrinum* (cur Ignavus loca non adscripsit in Lectoris commodum? est in Cohort. ad Gentes p. 17. Edit. Potterianae. cur non meminit loci Eusebiani in Praep. Evang. II. c. 5. p. 42. Edit. Stephan.) *La-*
tine

tine: verò apud Arnobium exstat (advers. Gent. L. V. p. 175.) Ἔσσι πάντες viros eruditos a renatis literis frustra torfit. videamus breviter, Græcum ita legendum est. [edidi ut legitur apud Clementem]

ὡς εἰσῆαι πέπλος (1) αἰσούρο, δαίρει ἢ πάντα σώματι. ἔδρι πρόποναι τῶν. πᾶς δ' ἦεν ἱακχ., χεῖρ' ἢ μιν (2) ῥήθεισε γελῶν βαυβύς ὑπὸ κόλποις. (3) Ἡ δ' ἐπεὶ ἐν (4) μείδησε θεὰ, μείδησ' ἐνὶ θυμῷ, δέξασθαι δ' αἰείλον ἄγγ., ἐν ᾧ κυκίων ἐνέκειτο.

putares multa hic emendari. imo tantum unica vox in versiculo tertio. quippe nomen *Baubús* corrumpit in adjectivum αὔρις & proip̄ κόλποις in κόλπος. *Nam pessime sic exstat Ἔσσι αὔρις minima mutatione elegantissime legit; κόλποι enim vetularum tales. legi etiam venuste posset, βαυῖς. ut exile illud contrarium denotaret & βαθυκόλπος. (contrarium τῷ largius illud, quod visu non ingratum in Thelxinoe pronuntiavit ad Aristænetum).*

Verba Clementis ex versione Pavonis sunt. Sic locuta vestem adtraxit, Ἔσσι ostendit omnem corporis figuram minime venustam: (imo indecentem: non sine dedecore ostendendam) puer vero Iacchus aderat, manumque eam succutiebat ridens sub aridos Ἔσσι emaceratos sinus: Quod, ubi vidit Dea, ex animo risit, Ἔσσι accipit varium vas, in quo erat Cyceon. pergit. Attracta veste adparuit pars illa corporis, qua mulier erat Baubo (at homo qui hic mentionem facis Baubús

(1) αἰσούρο. Euseb. & Clem. Ed. Morell. (2) ῥήθεισε. Euseb. (3) Pavus inepte Ἡδ. (4) Salmas. in Plinian p. 528. αἰδώς. sed αἰδώς in prima Exercitt. Edit. videtur fuisse. has autem tres lectiones, duas saltem, Pavus sibi vindicavit mentione nec Eusebii, nec Salmasii ulla facta.

būs, quam ex hoc carmine removisti ipse?) non venusta & decora, ut in virgine juvencula, sed horrida & deformis, ut in anu decrepita esse solet (ad inspectionem loci, credo, aliquando missus fuit homo putidissimus) hanc tamen blande tetigit Iacchus (Venerandus Pavo juvenculam mallet) adstans, & anum sub sinu palmula (blandule) succussit. quod cum videret Dea, mirata est in juvene (modo puero), & levato dolore risum ei extorsit (quis hanc stribiliginem intelligat! quo respicit illud ei. an juveni Baccho an Bauboni? quae balbuties! quod nimirum sumit in prima periodo in accusativo; in secunda subintelligit in nominativo.)

Ut autem haec Lector melius capiat. ex Eusebio & Arnobio patet Cererem in luctu fuisse, & noluisse potum a Baubone praebitum bibere: quod Baubo indignata, id fecit, quod tam enucleate a Pavone narratur: dea autem risit & bibit. vides autem, Lector, ne verbum apud Clementem, neque etiam apud Eusebium fieri de ista virtute Bacchi, qua tangens omnia juvenilia faciebat. nam κέλπεις ἄνους, unde aliquid tale vi maxima extrahi posset, ipse fabricatus Pavo. μὴν respicit τὸν τύπον. τὸν τύπον Ἰακχῶ γελῶν πίπλασκε ὑπὸ κέλποις Βαυβῶς. vs. 4. compara cum Il. A. 596.)

Pergit. Haec simplicissima est verborum sententia. quam Enarratores ad mentem Orphicorum mox interpretamentis suis exornarunt paululum. Istam scilicet contrectationem & succussionem Iacchi, qui in Theologia Orphica non erat alius ab ipso Cupidine (hoc non erat commonstrandum scilicet! nam pueri sciunt) ita explicuerunt, ac si pars vetulae ea formam mutasset statim, & ex decrepita facta fuisset juvenilis. Tangebatur & succutiebat partes illas aniles & deformes, quae sic repente ipso tactu & succussione factae sunt juven-

venulae & venustae : id autem risit Dea , & risit non immerito : nihil enim re vera ridiculum magis , quam in anuemaciata & rugosa unum illud juvenile & pubescens : (quale commentum ! At quamquam omne talium rerum arbitrium lubenter Pavoni reliquerim , omnium tamen ridiculosissimam rem ipsum Pavonem arbitror , qui his futilibus tam diu inmoratur , & novis figmentis ineptiora reddit) Hoc facile & perspicuum. (quid : an figmenta tua ! nam quicquid garris , fingis.) At „eo pertinet antiqua versio Latina , quam Arnobius non fecit , sed ab ipsis Orphicis factam , ut major esset ejus auctoritas , studio sibi sumsit. (quanto modestius idem dixere Leopardus & Heinsius. „Arnobius qui versus hos Latine fecit , aut ex aliquo , ut ego arbitror , poëta , qui Latine Orphica converterat , deprompsit.“ Heraldus & Salmasius autem ab Arnobio ipso versa hæc putant : & si ejus verba inspicias , hoc potius innuunt . at Pavus , non fecit , αὐτὸς ἔφα.) Ergo ait Pavo occultam illam vim juventutis redonandæ tactu , doceri in versione horum apud Arnobium. En illam uti legitur in Editione Leydensi.

*Sic effata , sinu vestem contraxit ab imo ,
 Objecitque oculis formatas inguinibus res ;
 Quas cavâ succutiens Baubo manu , nam puerilis
 Ollis vultus erat , plaudit , contrectat amice.
 Dum Dea defigens augusti luminis orbes ,
 Tristitias animi paulum mollita reponit :
 Inde manu poculum sumit , risuque sequenti
 Perducit totum cyceonis læta liquorem.*

haecne , Lector , quidquam de Iacchi miraculoso tactu continent ? nihil . ne quidem de tactu . nam ut nunc verba jacent , Baubo ipsa istas partes plausit & con-

contrectavit. At Pavus ait. „ *Quis enim manu propria corpusculum suum tangens, illud contrectare, & quidem ita contrectare amice post plausum & succussionem dicitur umquam? nugae, nugae.* „ At id hic dicitur: hoc sufficit. Stultus est, qui in nugis huius rationem sanam quaerit. Et cur quis non diceretur plaudere, & contrectare amice corpus suum: etiam sensu non turpi? nedum ut haec Baubo, quae αἰσέειναι & ὑποδεικνύει τῇ θεῷ. ἢ ᾗ τέπειλαι τῇ ὄψει. quae Eusebii huius rei narratio. in qua rursus nihil de facto vel attactu Iacchi: quasi illo in primis risus excussus Cereri fuisset: quod somniat Noster. In Graecis quidem de simplici tactu Iacchi fit mentio: sed non de miraculoso ejus effectu. At in Latinis non. sed cur non fecit Arnobius contactus mentionem? Salmasius duram, sed tamen justam sententiam dixit in Plinian. p. 528. *Arnobium mentem eorum non percepisse*, adstruens sententiam suam ex Arnobii verbis huic fragmento Orphico praemissis. nam παῖς δ' ἦεν Ἰαχχός. *Puer venit Iacchus.* (Sic enim vertendum ἦεν) Arnobius reddidit per *nam puerilis ollis* (rebus) *vultus erat.* hoc apertum. & quot non loca a Patribus male intellecta passim ab hodiernis Criticis jure sunt notata! quia autem, ut nunc habetur, turpissime peccaretur in legem Pediam (quod Heraldus, excusare exemplo Tertulliani, qui similiter offendit, conatur) optimo jure Hein-
sius legit

Quas cava succutiens Baubls manu'; nam puerilis.

& eo ducebat Βαυβλς in Graeco textu. & qui probabile in *manu* ita erratum, cum mox poëta, sane in ceteris non pessimus, mox *inde manu* bene adhibeat. Elisa litera *S manu'* pro *manus* passim apud Lucretium & alios novimus. Et si habeamus haec Orphica ex

antiqua versione, probabiliter circa ista tempora facta fuerit. at quid jam heros noster? non contentus Baubona ex Graeco carmine propulsasse: etiam e Latino exulare jubet. quo facinore nemo Criticorum umquam designavit audacius. nempe ubi contextus a versione & versio a contextu confirmantur in vicem, ut utrumque & contextum & versionem in eodem loco interpolare sustineat. imo non contentus, quod versiculus tertius ille deformatus sit duobus vitiis profodiatis, tertium & turpius adjicit, & sic, ringentibus Musis, *levissima medela*, quam vocat, impudenter legit,

Quas cavā concutiens Iacchus manū: nam puerilis.

ille quidem scribit *Iacchus*, & addit, *id si dissyllabum sit, Spondeum, si trisyllabum, Amphimacrum cum syllaba praecedenti efficit.* "Sed an credis huic homini esse sanum scinciput! testor tuam fidem, Lector: legistine commenta stolidiora, audaciora! Quod in Graecis ignoravit in voce *ἰαυβος*: hic in Latinis rursus ignorat in *Iacchus*. an numquam legit

Inflatum hesterno venas, ut semper, Iaccho!

nisi stuporem hominis novissem, & ipsum hesterno Iaccho inflatum haec scripsisse crederem. nam licet aliquando haec litera I apud Latinos cum sequenti vocali unam syllabam faciat: ut in *Julius*: imo in *Iambus* in Sulpicii Satyra vs. 5. quam licentiam ibi non probat Vinetus; defendit autem vir doctus in Miscellaneis Vol. VI. T. II. p. 355. versiculo Maroneo,

Julius a magno nomen demissus Iulo.

quin illud ipsum Iulus bisyllabice usus Hor. Od. IV. 2.

Pindarum quisquis studet aemulari

Iule, ceratis ope Daedalea.

quam-

quamquam A. Cuninghamius, dum viveret, mihi amicissimus, ibi ediderit, nescio an non nimis curiose, *Aemulari Iule*. At quid faciemus Manilio L. V. 512. qui neque ut consonantem, neque ut vocalem hanc literam in versu hoc adhibuit

Gemmarumque Iulì radiantes lucibus ignes.

Scaliger putat Iuli fecisse. quod tamen non magis verosimile quam *Ἰάσω*. de quo p. 364. at, qui meus est stupor, non animadverti Pavoninum. Creticum. videmus ergo apud Latinos fieri aliquando: quod apud Graecos vix umquam obtinuit. Sed quamvis in *Iulus*, in *Iambus* ita usu venerit, nonne est temerarii idem indiscretim in aliis vocabulis tentare, & audacissimas emendationes, hoc figmento nixas, auctoribus obtrudere? quod hic stolidissime fecit Noster. pergit autem, nam telam pertexere libet, & ita finem Capiti huic inponere: *Cum Baubo monstrasset res formatas inguinibus* (utinam has explicuisset enucleatius, nam *rem cibi* pro *cibo* novi: non *rem cibo*. an deest praepositio *ex* vel *in*. nam cum cetera tanta luce perfundat, & haec illustrasse non dedecabat) *Iacchus eas cava manu concussit primum: dein plausit & amice contrectavit* (putares Pavunculi animam, quondam incolam Iacchi, adhuc esse memorem ejus, quod olim fecit, ut Pythagorae olim anima reminisceretur, quod, dum in Euphorbo esset, fecerat.) *quia illis vultus erat juvenilis*: [atqui erat horridus & deformis, ut supra vidimus. sed qui bene distinguit, bene docet] *Vultum juvenilem scilicet adsumserant, simul ac manu Iacchi concussae erant.* [nam erras, Lector, si hic concussionem, plausum & contrectationem rem eandem simulque factam putas. non ita se res habet.] nam a concussione prima, *cum plausu*

C c 2

statim

statim exsiliit puer. (o stuporem! o cerebrum tortuosum. ubi agitur de plausu alio, quam quo Iacchus plaussit partes illas. nescis quid sit *plaudere equum manu. choreas plaudere. terram pede plaudere?* Si hoc nescis inspicere Erud. Marklandum ad L. I. Statii Silv. IV. 37. ubi quoque vel pingitur hic vel scribitur, *exsiliisse* Iacchum? mehercule homo plane phrenetico morbo laborat. nota quoque *juvenilem vultum*: cum *puerilem* dicat auctor.) *Et eas sic transformatas amice tetigit.* illud nam puerilis ovis vultus erat. *rationem continet, quare post succussionem partes mox amice contrectaverit Iacchus.* *Et ita interponitur, ut ad ipsum plaudit, contrectat amice respiciat unice.*, sed quocunque haec verba spectant, nonne durum est ex illis velle elicere, istas partes, ut Pavo ait, subito *venustas Et decoras, ut in juvencula virgine fuisse factas: quae modo ut in anu horridae Et deformes fuerant, & ideo lubentius Bacchum illas contrectasse?* quasi Iacchus jam in tenera aetate tantum in *Schola Cupidinis* profecisset, ut florem aequè bene harum rerum discernere posset, ac Pavo tam longa experientia edoctus. omnino ad Arnobii mentem indagandam mihi illud facere videtur, ut *rebus formatis* hunc *vultum puerilem* inesse credamus: & illas *res formatas* diversas putemus ab loco, circa quem subito apparuerunt. verba *σώματ' ὃδὲ πρίνοντα τύπον* illud ipsum confirmant. nam non habetur *σῶμα*. sed *σώματ' ὃδὲ πρίνοντα*. ut *res formatae* in Latino. nota vocem *σῶμα* ea significatione, qua Pavus ipse hoc in loco, *quis enim manu propria corpusculum suum*, dixit! uno verbo, vis, quid suspicer: ostensum Cereri longe aliud quid puto: cujus adspectu mollita risit Ceres, & ad quod puer Iacchus, ut ad ludicrum, convolvit. hanc meam suspicionem porro mystice declaret, & interpretetur harum rerum unicus hierophanta, & My-
stagogus

stagogus Joannes de Passeribus. & sic patet omnem illam occultam vim juventutis ipso tactu reddendae numquam adscriptam fuisse Iaccho: non magis quam Cupidini, quidquid Pavo tricetur & fingat. qui per me jam pro Iacchus reponat *Bacebus*, ut sic mensura versus sit certior (quo homo delabi cogitur!) & praeter suum institutum explicet ista, quae nemo eruditorum hactenus explicare potuit, & Salmasius ita explicuit supremus, ut si eum sequaris, bonus Arnobius, quem versionis auctorem perperam censet, in Graecis fuerit puer & Pavoninum habuerit sinciput.

Operae autem pretium feceris, Lector, si Pavonis indolem cognoscere velis, ut inspicias quae de hoc loco Leopardus, Heinsius, Heraldus, Salmasius, Potterus, cum maxime Cantuariensis Archiepiscopus dignissimus, literis tradiderunt. nam cum argumentum tale erat, a verbis illi explicando aptis abstinere non potuerunt, neque etiam necesse habuerunt, sed vide qua modestia, quo pudore sensum Clementis Arnobiique explanatum dederint: e contrario quantum homo noster in his luxuriatur & quas delicias agat. Sane hic locus solus *infelicissimam* Pavonis indolem etiam hac in parte ostendit.

CAPUT X.

Ostenditur Pavonem de Hephaestione pessime meritum fuisse.

SECTIO I.

Bonorum auctorum scripta, quae nobis temporum lapsus, & seculorum aliquot barbaries reliqua fecerunt, identidem novis editionibus perpetuari;

& parabilia reddi, non tantum rei literariae, verum etiam reipublicae interest quam maxime. E priscis enim hisce monumentis non solummodo omnis eruditio propagata fuit, in diesque nova incrementa capit, verum etiam principes disciplinarum Jurisprudentia, Politice atque Theologia, ne de ceteris loquar, iisdem tantum debent, ut tum demum veram & ingenuam pulcritudinem recuperasse videantur, cum doctissimarum & liberrimarum quondam gentium, Romanas Graecasque dico, labores typorum ope in hominum manibus frequenter esse coeperunt. insigni igitur & promerita gloria maectati fuerunt illi, qui saluberrimo huic instituto primi manus admovent, neque qui in eodem genere elaborare, nostrorum temporum eruditi, maligna experti fuerunt hominum omnis ordinis judicia. Atque illi quoniam instauratarum literarum gloria primis jure cesserat, effecerunt, ut auctae perpolitaeque eruditionis laus sibi accepta referretur. in id enim incubuere, ut quae initio inemendata, partibus mutila, tenebris obsusa prodiissent scripta, suo beneficio correctiora, integriora & intelligibilia luci redonarentur. Ideoque non solummodo omni ingenii animique ope & contentione, ad sibi eruditionis copiam comparandam, usi fuerunt; verum in primis nulli labori, nullis inpenis pepercerunt, quo adminicula vetustorum Codicum, vel doctas hominum recentiorum commentationes, e bibliothecis undique eruerent. persuasissimum quippe habebant, soli proprio ingenio, sibi plerumque blandienti, plane lubricam esse fidem, nec uni homini quantumvis perspicaci omnia esse pervia: certe ex antiquis membranis petita auxilia esse longe uberiora & certiora. hanc viam inspicere omnes in omnibus gentibus, quibus effulsit humaniorum literarum renovatum jubar, eruditorum

ditorum principes, Itali, Hispani, Galli, Germani, Britanni, Belgae: hanc insistant hodie, qui exemplo horum ad privam, cum utilitate tamen publica conjunctam, adeoque veram grassantur gloriam. fuerunt enim nonnulli, & reperiuntur hodie ejus generis nimium quoque multi, qui relicta hac optima studiorum ratione, acuminis Critici, saepe profecto plane plumbei, saepe nimium secantis & spicati, solummodo ostentandi causa, veteribus auctoribus manus injiciunt: qui rem literariam juvare an magis onerare dicendi sint, mihi valde dubium videtur.

Ferendum id tamen in auctoribus, quorum usus frequentior, quorumque ideo editiones crebrius iterari necesse habent. Sed scriptores, qui vix & ne vix quidem semel in seculo solent typis describi, sane non prodendi iterum sunt, nisi instructi exornatique omnibus illis copiis, quas aut doctorum post tantam annorum intercapedinem industria hic illic sensim congeffit, aut literariorum adminiculorum abundantia hodierna suppeditare possit. In his minime sufficit, aliquot facultatis Criticae ambitiosas phaleras vel ipsi contextui vel in libri calce adpendisse: atque ita praecludere viam, si quis more majorum bona fide eundem auctorem emendatum, auctum, si licet, illustratum in publicos usus edere satagat. Nam quis Bibliopolarum renovare augebit editionem parum necessarij auctoris, si ejus qualiacunque exemplaria abundanter prostant? Quod si tamen aliquis felicioris ingenii, praecellentiorisque doctrinae dotibus eminens tale quid conetur, & hunc feremus: praecipue si non socordia vel superbia cetera neglexerit, sed ipsa rerum, temporum, locorumve difficultate aliis suppetiis carere coactus fuerit. quamvis etiam satius foret, sub Suspicionum, Emendationum, Variarum Lectionum vel simili titulo, talia

sollertiae specimina eruditorum judicio subjicere.

Quantum ab utriusque generis Interpretum ratione abierit Pavus, in reliqua harum diatribarum parte ostendere nobis proposuimus: simulque alios defectus in omnibus, quos adhuc typis iterum describi curavit, auctoribus sigillatim manifestos faciemus, Et in genere id affirmare non dubitamus, nullum ab ipso fuisse in hunc diem emissum scriptorem, cui non egregias accessiones tam ad contextus emendationem, quam ad illustrationem adjici in promptu esset. Nam tantum abest, ut undique adminicula vel per se vel eruditorum benevolentia, & humanitate ad auctorem, cujus *ἔκδοσις* meditetur, illustrandum acquirere conetur: ut etiam ante pedes posita negligat: ut etiam oblata auxilia superbus, & suis viribus confidens adspernetur. vidimus exempla in capite hujus Vanni primo, in Phile, in Orpheo, in aliis. Et nullum auctorem edidit, quin & alii arrogantem rusticitatem hominis experti fuerint. Ejus indoles dura & intractabilis efficere videtur, ut, cum ipsi sit domi curtissima harum rerum supellex, aliquid in hoc genere aliis debere infra se arbitretur. Verissima esse, quae dico, egregio documento statim commonstrat primus ejus foetus in hoc genere Hephæstion. Quem Grammaticum post CLXXIII ab ultima editione annos iterum in lucem emissurus, quia ejus exemplaria ita rara erant facta, uti ait, ut *quidam manu ea describerent*, nihil contulit ad novam *ἔκδοσις* commendandam praeter horridam Criticarum notularum suarum sterilitatem, & in ceteris omnibus *καὶ πῶδα* illam Turnebianam editionem expressit, quasi nec a MStis, nec aliunde aliquid huic libello accedere post tantum temporis intervallum potuisset. Quod tantum a vero abhorret, ut passim viri docti mentionem fecerint Codd, unde & emendatiorē.

tiorem & auctiorem hunc Metricum prodere licuisset.

Inspiciatur modo J. A. Fabricii Bibliotheca Graeca Vol. VII. p. 16. ubi varia MSta enumerantur. ipseque in Barbariniana Bibliotheca Romae observavi duos Codices, in quibus Longini Prolegomenis auctus hic libellus exstaret. imo non unum exemplar adservatur in Bibliotheca Veneta. in Gallicis Anglicisque Bibliothecis similia reperiuntur. sic in Catalogo Hohendorffiano P. III. p. 263. memoratur Codex insignis cum aliis a viro docto collatus. Nonne seduli editoris officium fuerat quavis prece, quovis pretio exemplar horum sibi comparare?

Plane e contrario opes etiam expositas neglexit. nam J. Hudsonus, imo J. A. Fabricius Bibl. Graec. Vol. IV. 446. ista Prolegomena & Scholia in Hephaestionem ex parte publicaverunt, quorum tamen ille tantum obiter meminit p. 176. procul dubio in eorum notitiam tum primum ab amico deductus. quis alius non editionem novam Hephaestionis hisce spoliis exornasset! certe Hudsonus, quem Pavo praeter morem suum vocat, Virum de literis bene meritum, adiecturus videtur: cum ita scribat: *Quum haec quae adtuli, Oxoniensis Bibliothecarius ait, ut & alia, descripta ex eodem Cod. parum admodum discrepent ab impressis Hephaestionis Scholiis, plura tibi dare ab instituto nostro alienum visum fuit. An a Longino sint, illi disquirendum relinquimus, qui manus medicam Hephaestioni admoturus est: cuique ea, quae in scriniis nostris supersunt, bona fide reservabimus. An Pavo ullo modo de tota hac re sollicitus vel minimum fuit? an conatus est ea acquirere, quae Vir ille, quem humanissimum Oxonii cognovisse mihi gratulor, editori Hephaestionis servaturum promisit? an ipsum, an heredes ejus ea de causa compellavit?*

Cc 5

At

At PAVUS Codices consuleret scilicet! ne ipsas quidem editiones consulere sustinuit. At forte magno numero sunt: forte aequant Ciceronianam, Virgilianam, vel Homericam copiam in hoc genere. imo, Lector, duae sunt numero vel tres. ego autem arbitror esse modo duas. Nempe Turnebianam & Juntinam. re vera ex Fabricii Bibliotheca loco laudato PAVUS citat Aldinam 1526. 8. sed ut errasse reor diligentissimum Fabricium, sic miror rursus scordiam Nostri: qui in rem inquirere non dignatus fuerit diligentius. nam mihi prae manibus est liber hic *Florentiae per haeredes Philippi Juntae Anno Domini M. D. XXVI. mense Aprili CLE. Septi. Pontii. Maximo.* editus. ut omnino vero fiat simile hanc editionem esse primam & unicam ante Turnebianam. & in Bibl. Graecam *Ven. apud Aldum M. D. XXVI.* irrepsisse pro *Florentiae apud Juntae*. Imo ego crediderim, illum librum nunquam a Fabricio versatum fuisse, sed totam illam periodum desumptam esse ex Gesneri Bibliotheca. Quod veritatis indagandae, non Viri de me, de literis immortaliter meriti causa vituperandi scribo. nam fieri non potest, ut omnia ipsi videamus. Verba Gesneri sunt. *Hephaestionis enchiridion excusum Venetiis 1526. 8. ex illo enchiridio desumpta epitome de novem Metris. Aristophani Graeco cum Commentariis impressis praefixa est.* ita in Edit. Gesneri 1545. at in Edit. 1583. etiam memoratur Edit. Turnebiana, cur non etiam Florentina, si diversa a Venetiana?

Errorem Gesneri inde natum puto, quod Venet. 1525. (vide Bibl. Graecam Tom. VII. p. 15) prodierit libellus continens *Theodori Gazae Grammaticam, de mensibus, Georgii Legapeni Syntaxin. Em. Moschopuli Syntaxin* & *Ὁμοιομετρικὴν*, jam plane iidem proditi fuerunt anno sequenti Florentiae, sed ad-

adjuncto Hephaestione. Miror autem Tom. IX. Bibl. Gr. p. 194. recenferi hanc Juntinam Editionem *Theodori*, nec tamen ibi fieri mentionem Hephaestionis, cujus nomen tamen in ipso titulo. forte duplex titulus fuerit. est autem mihi quoque Editio Theodorum Gazam, & Georgium Legapenum solos complexa. Flor. 1520. 8. Isaacus Vossius quoque Aldinam ignorasse videtur, sed Florentinam consuluisse mihi nunc minime dubium. vide p. Vanni 53. Sed id tamen in medio relinquatur. At vides saltem, Lector, rursus e tam paucis Editionibus unam latuisse indiligentiae Nostri. At cur non illam Juntinam cognovit & consuluit? forte unicum ejus exemplar penes me est. incendio, alio casu reliqua periere! minime gentium. Liber Florentinus reperiendus erat in ea ipsa urbe ubi scribebat Pavus. id didici ex Anacreonte p. 291. *Recte ea parte vitiosa lectio Editionis Juntinae, quam post excusum Hephaestionem meum a Cl. Dukero habui.* Cur non habuisti a Viro humanissimo ante excusum tuum Hephaestionem, Ignavissime? cur vitiosam lectionem commemoras, Maligne? at multa loca ex eo libro rectius posse constitui, mox adparebit. Cur non consuluisti Edit. Turnebianam, quae in Leidenfi Thesauro exstat, quae memoratur p. 265. illius Bibliothecae, & *cui multa adscripta sunt?* cur celeberrimum Angliae Aristarchum R. Bentlejum, qui ad Callimachum p. 313. & aliis locis se tribus Codicibus usum scribit, cur virum illum humanissimum, alium ego certe expertus sum nunquam, non adiisti? si tergiversaretur: poteras citare merita tua: poteras confiteri sub istius Philargyrii Cantabrigiensis larva latuisse Trajectensem Philargyrium. procul dubio post poculum amicitiae, statim tradidisset non solummodo collationes, verum & multas emenda-

tiones ;

tiones: cavissetque, ne, si negasset, sibi posset crimini olim dari ab aliquo, qui post obitum tuum, concinnaturus fuerit Elogium tuum. Elogium Pavunculi certe, quidquid fuerit, res fuerit festivissima. Cur non similia alia congeffisti? Credendumne est te solo isto stupido ingeniolo tuo plus Hephæstioni attulisse bonae frugis, quam ex hisce omnibus colligere licuisset homini, cui non, ut tibi, pro corde foenum datum est? At spem egregiam foveo, Britannum aliquem doctum novam *Ἐκδοσιν* Hephæstionis moliturum brevi, qui quantum tu defuisti strenui Editoris partibus, eas eo abundantius expleturus sit. si qua viro praestantissimo mea possit esse utilis opera, eam promptam sibi paratamque esse confidat. quam omnes Eruditi expectent, si libellos a Pavone editos accuratius prodere velint. Nam mihi adparatus eam in rem esse reconditos, ex libello nostro patet patebitque. nec enim omnibus promendis solus sufficio.

Quid tamen praestitit? audiamus opellae suae jactatorem ipsum. dicit ergo *se ἔκ ποδα secutum Turnebianam, retentis ipsis paginis*. Eundem numerum video. sed sic ut saepe plura paucioraque in paginis ambarum editionum inveniantur. confer modo p. 17. 27. 35. 36. 59. 69. quod valde lectorem fatigat, cum Index ad paginas non modo, sed & ad versus Parisiensis editionis sit concinnatus, & praeterea Pavoninae notae ad eandem sint accommodatae. vide p. 73. 74. in Notis p. 174. deinde neque *ἔκ ποδα* secutus est, nam hic illic contextum mutavit, ut ipse fatetur in indiculo variarum lectionum: quem uti inditem rerum etiam loco suo movit.

Secundum meritum Pavonis est, quod mutarit, quae *typoshetarum Sphalmata* erant *aperta*. Quam hoc fecerit, patet ex eo loco aliisque, quem tetigimus in

in Vanni p. 67. & tangemus. quot autem sua socordia invexerit, colligitur ex indiculo satis ubere Erratorum. quem praecipua tamen parte callidus truncavit. nempe subtrahit vocabula aliquando duo tria in una pagina in ipso contextu omissa. vide p. 17. 18. 57. 75. quae loca in notis suis corrigit, & ita oculis lectorum subtrahit, culpam in typothetas derivans, cum sit inertis correctoris, quo munere ipse solet fungi Pavunculus, ut vidimus p. 98.

Addit se, *cum non pauca tam in contextu quam in Scholiis corrupta & loco mota essent, animadversiones scripisse, quibus singulis ita prospectum est, ut facile nunc ab omnibus intelligi possint.* quam hoc falsum fuerit, ex recensione nostra manifestum fiet.

Denique etiam *addidisset Latina Graecis, sed obstitit libelli indoles.* at plurima aptissime Latine legi potuissent. nam Prosodiae aliae Graecae Latino sermone scriptae sunt! si quoque Apollonii Alexandrini Syntaxis potuit verti Latine, Hephaestionis Enchiridion metricum verti cur non potuerit? Quid si tamen versum fuit, & id ne somniavit quidem homo historiae literariae ignorantissimus? qui e tribus editionibus Auctoris sui, si tamen tres sunt, duas non cognovit. Certe Hephaestionis Versionem vidisse lucem Parisiis 1632. 8. tradit Auctor Bibl. Librorum Novorum Nanceji 1726. p. 93. Cui cur fides non habeatur, nullam causam video, non enim Pavus nuncupatur.

Sunt plura alia quae in hac editione desiderem: quae hic illic ubi occasio fert, attingemus. ex.gr. si mei res arbitrii esset, Hephaestioni praemitterem vel subjungerem Aristidis Quintiliani Libri Primi de Musica partem, a p. 43 ad finem libri ejus. continet enim concinnam, & Hephaestioneae methodo plane similem, metricae doctrinae Epitomen: [quae si probe verti potuit, cur non uberior commentatio?] ut dubitari non

non possit, quin hi Scriptores sibi aliquid debeant. Quid quod non unus locus in Hephaestione hinc emenari potuisset. verum haec & Scholiastarum, & aliorum Grammaticorum loca fere omnia ignoravit. Sed in primis etiam nova quaedam nobis dicta vellem de ipso auctore ejusque aetate. quin & de ipsa nominis ratione: quoniam plane diversam, certe non sine causa, hic a vulgari nomenclatura sequi placuit Pavonidae. nam quoniam auctores jam explicat & commentatorem agit, *τῆλεγονλαβικῶς* appellandus videtur: non Pavo vel Pavus, sed Pavonides. atqui non de Grammaticastri, sed Grammatici nomine coeperam agere. quare antequam pergamus, discere cupio, quale sit illud, quod literis giganteis in titulo lego

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΩΣ

Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ε Ω Σ

Ε Γ Χ Ε Ι Ρ Ι Δ Ι Ο Ν.

An sit adverbium *Vulcaniliter* *ἡφαίστιον* pro *ἡφαίστιονικῶς*. Sed rationem Grammaticalem sic quodammodo viderim: sensum autem non. an separanda vocabula *ἡφαίστιον* *ως*. ut non sit veris Hephaestione? non me expedit. tu, Pavonida, qui toties nodos solvisti, quos nemo eruditorum a renatis literis solvit, etiam hanc difficultatem nobis extricare valebis. nam te ita pro *ἡφαίστιον* scripsisse, & turpiter in ipsa libri fronte, in prima voce, in ipso auctoris nomine errasse, nullus credo, neque ullus credet: qui sciat, quam accuratus sis, & quam in primis cures, ut si nihil aliud saltem Sphalmata typographica tuas editiones non deformant. & sane
nulla

nulla fere quemquam morabuntur, si quis tuos libros memoriter legat : ut Monachi suum Missale solent : alioquin in tuis forte non minus quam in aliorum scriptis hic illic Lector attentus haerebit. quin, qua decet tamen modestia, passim scrupulos nostros, inde natos, indicavimus jam. non quod tua aurea opera magis diligenter legimus quam alii, atque inde nobis unis omnium optime exploratum sit, omnia esse inania, indocta, vitiosa, stolidi & lectu plane indigna, sed quia minus quam alii sumus perspicaces; ideoque facile offendimus.

S E C T I O II.

UT magis de Hephaestione & re literaria mereamur, & simul adpareat, quam juste ignaviae Pavonis irascamur, qui ante pedes positas opes spreverit, praecipuam Florentini libri variationem hic exhibebimus. Nam omnem discrepantiam hic sistere, nec utile foret atque etiam difficile: quia uti a p. 76. usque omnia Scholia defunt, sic sequentia hinc Scholia ita sunt permixta & confusa, ut, nisi librum ante oculos habueris, confusionem vix oratione indicare vel expedire possis. his autem variis Lectionibus admiscebimus quasdam alias, a Codd. petitas & a viro docto ad oram Edit. Parisinae adscriptas. Illas autem uncis □ includemus. quia autem modo apographum harum e Codd. petitarum penes me, describenti, si quid erratum forte, non mihi id attribuas, Lector, velim. hic illic iudicium nostrum interponemus. Post hanc telam detextam, videbimus quid egregii in reliquis Pavoninae notulae ferant. Sequor recoctam Pavonino-Turnebianam editionem.

P. I. [τὸ βεβηχυνόμενον. | ἴσταν ὅτι τὸ βεβηχυνόμενον]

[μὴ ὅτι τέλος | μὴ ὅτι τέλος]

[τὴν λεγομένην κρινὴν | τ. λ. κ. τὸ βεβηχυνόμενον πλῆθος.]

ἡ μίαν τ̃ καλυμέναν διφθόγγων | ἡ μ. τὴν καλυμέναν
διφθόγγον. male.

[Θῆς, Θῶς, παῖς καὶ ναῦς | θ. Θῶς recte. π. ν.]

καὶ εἰ ἐν τῇ ἐξῆς | κ. τ. τ̃ εἰ.

τῷτο τ̃ πέντε τρόπους ἦτοι | τῷτο καὶ αἰὶ ῥαδίας ἢ.
utrumque sic recipi potest. τῷτο τ̃ πέντε τρόπους καὶ αἰὶ
ῥαδίας.

P. 2. τίρυνς εἰδὲ τι τῷχ̃ ἐπῆρκεσε. | τίρυνς καὶ ἐκέτι τῷχ̃
ἐπῆρκεσε. praeſtat ἐκέτι. videtur illud καὶ irrepiſſe,
quaſi diverſa exempla eſſent.

Καί, καὶκεῖν̃ | καὶ κεῖν̃. de hoc loco plura mox. eſt
vero Alcmanos. quod ignoravit. mox χέρος | σέρος'.

Ἄλς ἐπάγη ῥιπῆσιν ἐωσμέν̃ ἡλίοιο. vellem ſcire quid
Pavunculus fecerit de ἐωσμέν̃. procul dubio aliquod
participium a verbo ignorabili. at quantivis pretii eſt
lectio Florentina. ἕως μὲν̃. lege ἕως μὲν̃ ἡλίοιο.
centies ἑ, μὲν̃ ἡλίοιο occurrit. porro Flor. habet
ἐπάγῃ. male. vertit Pavo ſal concretus eſt. at facile
credimus concretum ipſi hic fuiſſe cerebrum: quod
radius editionis Florentinae opus habuit, antequam
ſolveretur. Ἄλς ἐπάγη ῥιπῆσιν, ἕως μὲν̃ ἡλίοιο. ſic
intellige. mare [Boreae] impetu fuit concretum, donec
vis ſolis illud ſolveret. ſermo fuerit de Euxino Pon-
to. Odyſſ. K. vs. 160. Δὴ γάρ μιν ἔχεν μὲν̃ ἡλίοιο.
in memoriam autem hic locus vocat duo verſiculos
Arati, ubi ἑς ἡλίοιο & ἑς αἰνέμοιο reſtituendum ex Codd.
in Phaenomenis vs. 286.

— Αὐτὰρ ὅγε πρόπρ̃ καὶ νεϊόθι μᾶλλον
Κέκλιπαι αἰγόνκερως, ἵνα τρέπει' ἡλίοιο.

Steph. ἵνα τροπαί ἡλίοιο. Scal. ἵνα τρέπει' ἡλίοι' ἑς.
Grotius. ἵνατ' ἑς τρέπει' ἡλίοιο vel ἵνα ἑς τρέπει' ἡλίοιο.
Sed tres Codices ἑς in fine ponunt. antiquiſſimi ha-
bent ἡλίοιο ἑς. recentior ἡλίω ἑς. quid ſi legamus
ἡχ̃

ἔτι τρέψῃ ἡλίου ἦ. verum etiam sic ille versus forte nondum sanus: nam Codices & in aliis variant. sed ista nos nimis longe abducerent. rursus haec vocula excidit vs. 427.

Βορέας ἢ ὠχρεῖψι ἀνέμοιο.

ubi teste Grotio, alii ὠχρεῖψι. Codd. duo ὠχρεῖψι, & unus recentior ἀνέμῳ ἰς. quod etiam confirmat Schol. qui ἢ βορέας ἢ δύναις. quare miror Grotium non proniorem fuisse in hanc lectionem. ait enim: *sed an verbum ἰς hic addendum sit, ut sit ἀνέμοι ἰς, an subintelligendum, certi nihil habeo.* At ἀνέμοι & ἡλίοι non sunt unius assis. Quocirca ego nullus dubito, quin ἰως μὲν sit unice verum in Hephaestione. nam, ut sermo de hoc participio ἰωμένῳ loquamur, nullo modo hic locum habere potest. quid enim notabit *sal concretus fuit, inpetu propulsus solis?* quare etiam callide ab hac parte abstinuit, prima & facilia vertens Pavo.

Ἐκτορ | ἔκτωρ. πρότερον | α̃. δεύτερον | β'. & sic fere semper. [in Schol. post ὀχυρώταλ, ἀγλαύταλ. Schol. hoc sequitur. ἰστέον ὅτι τὰ δὲ ἢ ὁ ἢ ὅταλ, εἰ μὴ ἔχουσι ἢ πρὸ ἢ ο̃ συναβλῶ βραχέα, δὲ ἢ ω̃ γεγέσθαι. βραχέα ὡς δὴ πᾶν εἰς πέντε α, ε, ι, ο, υ. εὐερεσμένον ἢ δύο συμφώνων ἐκτείνεσθαι τὸ πρὸ ἢ φωνῆν. οἷον ἀβρόταλ & λαμπρόταλ. ἐκτείνει γὰρ τὸ μ̃ καὶ τὸ π̃ καὶ π̃, ὁμοίως ἢ ἢ ἐνὸς ἢ διπλῶν εὐερεσμένων ἐκτείνεσθαι. οἷον ἀψότερ, καὶ ἀξιώτερ, ἀντι γὰρ δύο συμφώνων εἰς διπλῶν, certe ἀψότερ & ἀξιώτερ corruptae voces]

[Τὰ ἢ σσημασμένα | τὰ καὶ ἐκαστὴν σσημασμένα τὸ ἢ δὲ ἢ ὅτερ μυχρὸ ποιῶν. εἰς ἢ θ'.]

[Γεῖφ & δύπρεαγ & γε. γυρὸς. δ.].

[Ἰφθίμ & ι. καΐαε] [λί & λιγός.]

[Πεγ & π. πυρ. | πε. π. πνίγ. Pavunculus coniecit πῦρ. inepte, sed πνίγ unice verum, dum
D d autem

autem haec confero, multa dura inconsulto Pavoni imprecor, qui statim in primis hisce paginis omnia turbavit: ut nulla pagina ad amissum, nedum versus respondeant Turnebianis.]

P. 3. [Σιμός, σ. σ.] σιμός, σίλω. σ. συγή, σεγήγος. lege σιγή. vox σεγήγος huc nihil facit.]

[Sch. Δια δ' ὅτι οἱ ὅτι αὐτῷ, additur ἀφλαμβαίνεσθαι μέτρων ὁ ἀφλαμῶν [ἀφλαμῶν] ἐν τῷ αὐτῷ μέτρων πλεονέτερος ἢ πολλῆς ἀγωνίᾳ ἀνελθίσης, ἢ ὁ βελλόμενος ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν ἑστῆσαν. insigne supplementum. Draco is memoratur Suidae, & liber ejus αὐτῷ μέτρων. vide Kuster. constat autem haec Scholia esse satis vetusta: quia iis temporibus scripta, cum Draco hic adhuc in omnium manibus versabatur. Illud, imo irascere hominioni, qui nescivit & neglexit talibus novam ἐκδοσιν suam locupletare. nam si mens ipsi non scaeva fuisset, ab his non multum diversa facile offendisset.]

Εν δὲ δεκάδωρα πεφύκει | ultima voce caret Florent. sed recte ἐκαδέκαδωρα. ut fuerat vel sine libris corrigendam. accentus tamen male in τῷ.

[ὁ κέρα ὅν κεφάλῃ, ἐκαδέκαδωρα πεφύκει. | inferendum κέρα, τὸ τῷ μακρῷ εἶναι. ὅτι τὸν ἀπὸ τοῦ κεράτος γινόμενον, μακρὸν ὅν κεφάλῃ. ὡς δὲ κεράς κεράδι, ἢ κεράς, ἢ κεράδι, κεράδι, ἢ κερά. καὶ ἐστὶ δὲ κερά τὸ ἄ μακρὸν. τὸ δὲ δύο τὰς αἰς τὸ μακρὸν κινῶται. εἴτω δὲ τὸ κεράς λεγόμενον δὲ κεράδι [κεράδι] ἢ κερά, ἢ κεράς, τῷ κεράδι [κεράδι], ἢ κερά, ἢ κερά, ἢ ἐστὶ τὸ τῷ μακρῷ ὅν κεφάλῃ, ὅτι τὸ ἐστὶ τὸ τῷ κεράτι κινουμένων [κινουμένων]. Suspicio forte post editum Hephaestionem simile adnotamentum in Pavonis manibus fuisse, unde ad Anaerontem pag. 6. ansam arripuit multa ineptiendi de voce κέρατος. quae legat, si quis ineptias amet. tandem ibi concludit, κεράτα ubique scribendum. ut sic nota contratiōnis adfert, ὅτι syllaba brevis a syllaba longa distinguatur rite. Latonas enim accentuatam non improbus usus:

afus: de quibus quid caeteroquin sentiendam sit, & viri eruditi sentiant; non ignotum est Graece doctis. En vivimus Pavonissimum. non audet sententiam proloqui; & post carecta latet. centies autem κέρῃα, κέρῃα, κέρῃα, κέρῃων producantur. cur; vix scire interest. inter cetera ait audax sane & durum. sic tamen illi (poëtae) quibus concessa fuerunt alia non pauca. at Anacreontes, Euripides, Oppianos, & quem non meliorum poetarum, qui ita produxerunt hanc syllabam, vocabit inpune durus & audaces audacissimus & durissimus hic, imo plane ferreus homo Pavus! κέρῃα autem an sit semper ultima longa dubito. certe γέρῃα pro γέρῃα corrumpitur. Il. B. 237.

Κοπή ἔλγῃ | α. συνάβῃ. ἔ.

Ἐν ᾧ Ἰωνικῷ ἀπ' αἰ. | ε. δ. ι. τῷ α. ε.

Ἰας | οἶνος male. locus in Barnes. Anacr. Ed. Od. 60.

P. 4. A. ὄνομα Σ. | deest ὄνομα. εἴ' ἐλεγίαν | εἴτε εἰς εἰ. in Edit. Turneb. haec verba εἴ' εἰς ἐπῶ, εἴ' ἐλεγίαν expressa sunt, quasi pars carminis Sophoclei: recte Pavo monet non esse carmen. sed casu tamen in pedes posse haec redigi. εἰς, quod in Flor. jant ostendit versum non esse. at non debuerat ex instituto satrem suo in sua editione haec mutare; qui tam religiose alias ineptias servat.

Τύτομα | τὸ δ. ο. Δ. | ἴδου Διόνυσον αὐτὸς ἐξόλη θεῖης. εἴδ' | εἴδ' ι. μέλ' | μέλ'. mox in loco Theocriti Idyll. XI. 18. fuerunt quidam offensi hac correptae Diphthongi licentia, quae tamen in τοῖς, τοῖς, ποῖς & similibus apud omnes frequens. Ideo ibi pro αὐτο τοιαῦτα. scripsere. τοιαῦτα αὐτο. vel τοιαῦτ' ἦναι. pessime utrumque.

Οὐδέ τι τοῖ . . ἀδοιμάς | ἀδὲ τι τοῖ . . ἀλγίστης. Χαρμαινεάδες. docet Hephaestion in hic corripit. sed addit. ἰσως δὲ τὸ φασιαστικὸν παρέχον ἔ ἀσπληνός * λέγειν ἐν τῷ χαρμῖ, ὡς μία ἡ χαρμῶν ἀνδρῶν. forte quid
D d z spc

speciem praebet vocem in χαμαι esse perfectam : ut χαμαι intelligatur per se subsistere. Sed video me vertere, quorum naturam a versione alienam perhibuit Pavo. hic Florent. ἀπηλῆδ. secretam directam esse vocem in χαμαι. quae tamen lectio non admitti potest. ita Aristides Quintilianus L. I. p. 52. Τομή δέ ἐστι μόριον μέγεθος τὸ πρῶτον, ἐν ἑαυτῷ λόγον ἀπαρτίζον, ὑπὲρ δύο πόδας εἰς ἀνόμοια μέρη διαιρεῖν τὸ μέτρον. nullo, ut hoc obiter dicam, in loco Hephæstion definitionem τομῆς dedit, quantum succurrit, est autem haec τομή, non illa quae caesura Latinis est : sed est pars integri versus solemniori caesura comprehensa. vide p. 325. Vanni.

Τῇ μὲν τοι γὰρ διφθόγῳ εἰὼν ἀσυνελευθήσῃ τὸ τοῦτον, τελείως τεσσάρους ὁ σίχθ' γίνεσθαι. οἶαν. Ἐκλογὴ διὰ Περίμοιο. Pavo. haec mendum ingenue profitentur : adde negationem quae excidit, ἔθ' lege τῇ μὲν τοι γὰρ διφθόγῳ εἰὼν μὴ ἀσυνελευθήσῃ τὸ τοῦτον, τελείως &c. sic recte sequitur ἐκλογὴ διὰ. per diphthongos hic Hephæstion intellexit proprias, non improprias : scis quid Grammatici de vi narrant. " fane Hephæstion alter Pavo fuerit : qui in stylo didactico, contortas, affectatas & vix intelligibiles locutiones plerumque adhibet, si ita scripserit, significare volens : correptionem esse duriorē in diphthongo non propria quam in propria. καλαχρησικῶς autem ita vocantur α, η, ω, υ, secundum Gazam & alios. Quanto satius fuisset, ut Florentinam Sibyllam consulisset, quae legendum respondisset. Τῇ μὲν υἱ διφθόγῳ εἰὼν ἀσυνελευθήσῃ τὸ τοῦτον. at si diphthongo ω. tale quid accidat, omnino iste versus asper erit. & sano Critico statim id in mentem venisset. Noster amoribus carissimi sui γὰρ implicite haec perspicere non potuit. lege itaque. Τῇ μὲν τοι υἱ διφθόγῳ εἰ. π. τ. τ.

[P. 5. in Schol. ἀσυνελευθόν. i. τρ. α. | desunt] [ἀρ. χελαιδ' | .. ἰδης] [O

[Ο διόνυσος] defunt sequentia Scholia.]

Δεύτερος ε. δ. ᾗ ε. nota in Turneb. δεύτερός ἐστι. at Pavon. δεύτερος ἐστι contra omnem usum.

Κεχαρισμένη | deest.

Τῷ πάντης καὶ Ἀσνης ᾗ | τ. Μάσνης. ᾗ.

Ἀποτριογνώμοις ὀπλήσμοσι μνησικακοῖσι. | ἀποτριογνώμης & ὀπλήσμοσιν. ultimum certe male, quia hic ostendere vult Hephæstion vocalem brevem non produci aliquando ante MN. vide Arnaldum.

P. 5. Εὐμνῶ καὶ μυσικὰν ἔχοισι πᾶσιν Φιλόλυρῶ
Ἥχη.

ita recte versum constituit Pavo. sed ante eum Canterus. porro male φιλόλυρῶ Flor. haec ἥχη autem est *hymnus varius ad lyram cantatus*. Sed Arnaldus merito offenditur, quod Dorismus neglecta sit: an autem jure suspectam habeat vocem dubito.

P. 6. Μνησάρεχῶ | . . . ιος. καὶ | ἐάν.

ἡραικός ἐξ . . . | abest. sic tota pagina quae istius generis sunt.

Ibid. Σκηψιν μὲν χείρωνῶ ἐλήλυμεν ὡς ὑποθήκας.

Heliodorus dixerat, M parcissime ceterarum liquidarum post mutam corripere syllabam in *Epicis*: ideoque contenderat a Cratino dictum ἐλήλυμεν pro ἐληλύθμεν, quod pro ἐληλύθαμεν alias ponitur. eam opinionem refutat Hephæstion ostendens primo exemplis vocum ex ipso Cratino ἄκμων. ἀρίθμητοι. τεκμαετὸν in *hexametris* correptarum. dein & magis eum arguet, cum dicat in voce ἐλήλυμεν id non spectasse. Cratinum, in *Epicis*. quia hac voce utuntur etiam in aliis metris, ut in trimetro hoc

Κύνῃ (sic) ᾗ πρῶτα πρὸς δόμους ἐλήλυμεν.

Dd 3

quin

quin hanc Syncopen & usurpatam in aliis personis, ubi M locum habere non poterit, ut in hoc Trimetro Iambo.

Τοιῦδε Φωπὶς πρὸς δόμους ἐλήλυθι.

pro ἐληλύθατε. ad haec Sch. primo ait, ὁπλαμβάνει. reprehendit Heliodorum, qui putat syllabam non esse communem ante M cum muta. Mox autem in alia nota ad versum. Σκῆψιν. συνηγορῶν Ἡλιόδωρος δῶκεν ταῦτά φησιν. quasi dicat: patrocিনatus Heliodoro scilicet haec dixit. nam re vera prima specie hoc ad Heliodori sententiam firmandam faciebat exemplum, nisi cetera argumenta in contrarium advocasset: quibus nempe patebat eum in aliis usum positione debiliante M. & in aliis etiam metris, non Epicis solis occurrere ἐλήλυθεν & ἐλήλυθε. haec sunt liquidissima. ad haec Pavo mirabundus exclamat. Quid? an Heliodoro patrocিনatus haec scribis Hephaestion? nugae, nugae. dicerem Scholiastam a male intellecto πεποίηκε misere deceptam, nisi alia adessent, quae contrarium evincerent: errarunt, errarunt igitur scribarum fungi, & legendum, ut ipse reliquerat Scholiastes, κατήγορῶν (accusans). nihil certius. nec tamen dubito quin πεποίηκε bellatulis obfuerit. Sed quid! an Scholiastes in metricum auctorem scribens, ignoravit, quod πεποίηκε cecinit, versificavit significet? quae deinde audacia contrariae plane sententiae verba συνηγορεῖν & κατήγορεῖν permutari a fungo hoc Criticorum? nempe bellatulus ignoravit vocis δῶκεν vim. quae saepe notat πρὸς φωνήν. scilicet. ironice. Id qui de Particulis scripsere, recte animadvertenterunt. ad quos Pavum ablego. illos autem non errare monstrat Sophocles & ejus Schol. Trachin. 385.

Τῆς οὐκείνης ὑδαμά.
βλάσας ἐφώνη, δῆθεν ἔδην ἱστῶν.

Schol.

Schol. *οὐκ ἐπιδείκνυντο μηδὲν ἐπιδείκνυντο μηδὲν ἰσχυρίζεσθαι.*
 Et hic auctores Graecos edit! paulo ante, ubi habetur in contextu. *ἀντὶ ἐκλύθημεν*, ille volebat *ἐκλύθημι* vel *ἐκλύθημι* καὶ *ἐκλύθημεν* vel *ἐκλύθημι*, *ἐκλύθημεν*. certe nihil mutarem, si sic haberetur: sed & lectio edita perspicua satis. nam facile intelligitur *ἐκλύθημι*. quasi scriptum esset *ἀντὶ ἐκλύθημεν*, καὶ *οὐκ ἐκλύθημεν*. male autem & contra mentem poetae Flor. in utroque versu *ἐκλύθημι* habet. vide Erud. Arnaldum, qui diversâ paulum ratione hæc vindicat. Heliodoro re vera *συμμετρῶν* Aristides Quintilianus L. I. p. 47. ubi vide M. Meibomium.

P. 6. *τῇ μερίδι* l. corrupte τὸ μερίδι.

Ibid. *ἔτι ἄκμων καὶ σφύρα νεανία εὐτερεῖ πάλω.* *νεανία* ait in fine correctum, sed & vocativum esse posse. Florent. habet quoque pro dativo. cui auscultemus? velim autem explicet, cur tam fideliter secutus fuerit Turnebianum *σφύρα*! sed nec hoc solo vitio laborat versus. nam valde dubito, an ultima in *σφύρα* conscripatur. legendum arbitror

Ἔστιν ἄκμων σφύρα π νεανία εὐτερεῖ πάλω.

locutio adhaesit Cratino ex Odyss. Γ. 434.

Ἄκμων π σφύρα γ', εὐτερεῖ π νεανία.

Arnaldus autem ostendit *πάλω* saepius *virginem*, quam *puerum* notare: masculum genus hic enim praetulerat Pavo. mox *πάλω* utroque loco abest in Flor. & alio illo. & in Flor. male *νεανία* *διωκόμενα*. audi doctissimam hic Pavonis notam. *φοῖν* hic est habere. *γαμφίω* *φοῖν* notissimum ex *Aristophano*: alia *praeterea*. Scilicet Scapulam hoc exemplum habere statim suspicabar, ubi *notissimum* audi. me miseret

Dd 4

ari-

aridissimi Pavonidae, cui nec unicus de suo locus in hanc sententiam suppetat. fortean fallor. alia praeteriit. at ne credas, Lector; praeter haec duo loca, nulla novit. unde id adeo audacter asseverem, mihi haec notula ejusdem Pavonidae. ad Aristaenetum p. 242. animum dedit. audi hanc etiam. *Θομάτιον ὅπερ ἐν τύχῃ Φορῶν.*] *Φέρων* MERC. At Pavo, Cave, credas: nam quid differunt ista? an nimium videbatur *Φορῶν* de veste, ac si graviora sibi requireret verbum? [o subtilitas] *nugae*, *nugae*: ipse homo dicitur *γομφίον Φορῶν* apud Aristophanem [loco jam nunc nemini cognito] *νεάνιον Φορῶν* apud Cratinum. [integrum Cratinum reperiit: nam alioquin laudasset Cratinum apud Hephæstionem:] alia ad corpus suum pertinentia apud alios. sunt haec aut debent saltem esse cuius notissima “ en specimen egregium copiae Pavoninae. quando iterum usu venerit agere de verbo *Φορῶν*, tertius accedet Aristaeneti locus. Sic sensim opes accumulando crescunt. Abominare tamen fastum superciliosi istius paedagogi, quo Mercerum, quoties ipso doctiorem & meliorem virum! contemtum excipit.

ἢν ὁ δὲν περσιδόνῃ. l. ἢν ὁ. *περσιδόνῃς* nullo sensu.

P. 7. *ἢ ἐν αἰ.* l. abest *ἢ.* & *Ἰαμβικός τε.* α. hic & infra. *περὶ δόμους* l. *π. δόμον.* male. fallor. per Pavoninam caesuram versus stabit. quem rogatum velim quid significet *τοῖς ἢ.* cur monstrum illud, cum tot alia domuerit in Turnebiana, etiam non fortiter superarit: vel in *τοῖςδε* mutarit! ut puer scribendum viderit & Flor. habet.

Τεῖτο ἢ *τρώπο* *κρινῆς συλλαβῆς, ὅθεν* l. *τε.* ἢ *ἐστὶ τε.* ἢ *λέξεως* ἢ l. *λέξης* ἢ. *ποιητικῶν* l. abest.

[*Δεύτερος ἐστὶ* l. haec Scholia loco alio posita sunt in MSto. nempe in fine hujus capituli post verba p. 8, *ἢ φ λέξεως ἀληθινή.* (*λέγει δὲ ἢ μὲν*) nam haec quatuor

tuor vocabula, uncis inclusa, ex Flor. & Cod. MSto huic capiti addenda. ἡ interponitur duobus exemplis οἱ δὲ μέ & Ἀυτὰρ εἰ. θρόνον τε δεest.

P. 8. Καὶ ante exemplum Νέστορος. quod in hanc rem etiam adducit Priscianus L. I. p. 563. Ἐξοχα πάῳων defunt. ἡ ποδὸς τελευτῶν εἰ. ἡ τ. π. τελευτῶν. δεest autem ἡληξε. αἱ ἡ δὲ ἀλλαι, αἱ εἰ. αἱ γ. α. κριναι, αἱ.

[Δι εἰσι τὸ ἡ δὲ.] ληκῆναι ἡ adde λίγων δὲ ἡ μὲν. ex Flor. & Cod. MSto, ut monui. ἡ ἡ δὲ δύο μακροὶ ἡ δεest δύο. αἱ τὸ οἶον ἡ sic Flor.

τὸ ἀφρονι φ. ε. ἡ defunt. & modo & mox vox πάλιν. ἐπαυδὲ δὲ εἰς νῆα &c. ἡ δεest. at in Cod. solummodo vox δὲ εἰς δεest. καὶ πάλιν, ut dixi desit.

πλείων ἢ πῆ ἡ hoc exemplum sequitur post Νῆα . . πέντε.

ἡ δύο βραχύναι εἰς μίαν μακρόν ἡ desiderantur. ἐν τῇ ἱλιάδι ἡ non comparent. ἐν τῇ εἰς Ἀλλ. ἡ ἐν τῇ πρὸς αἰλ.

P. 9. ἐγγυρῶν ἡ ἡ ἐγγ. τὸ ἡ.

[φῆσι ἡ ἡ ex Cod. adde φῆσι γὰρ ἐν ἐκείνῃ ἔτας.]

[καὶ νῦν κλεινὸς ἡ hic versum sequitur versum εἰ ἡ πῶς. certissime prave.

καὶ ἐν ἔπει ἡ κ. ἔπει. κορίνη ἡ κορίνη ἡ Ἡρωικὸς ἡ Ἐξ ἡ recte abest.

Ὡς ἐκατόγχορον καλέσας μάκρον ὀλυμπόν ἡ novit hunc versum esse Il. A. 403. & loca ex Homero ope Indicis Seberiani satis feliciter indagat. docte igitur e collatione animadvertit apostrophon esse ponendam in ultima ἡ καλέσας. felix sane restitutio fuit pro ingenioli Pavunculani modulo. quod tamen in ea ita defixum fuit, ut duas alias mendas in hoc versiculo tollere nequierit; & pro ὦν scribere ὦχ, ut apud Homerum legitur & hic in Flor. & accentum in ultimam ἡ μακρόν rejicere. Sed ita in Turnebiana. nec

hæc igitur inter Sphalmata Typothetarum aperta, quæ correctæ esse iactavit, referenda.

εἰς μακρὸν ἄνυστον I absunt. & mox pars ultima versus a voce αἰών non legitur.

ἔτι δὲ ὅτι καὶ βραχέα καὶ καὶνὰ ἀντὶ βραχυίας ἀσφαλτοβόται. I pro καὶν in Flor. legitur μακροί. quæ lectio videtur præferenda hoc in capite, ubi agitur de συνφωνήσιν. si ageretur de natura syllabarum, ultima in Ἀνδρείῳ & χρεῖσι ante vocalem καὶν dici posset: vide p. 3. αἰ κοινῆς [utinam Hephæstion in capite divisus esset & Scholia suis locis textui substrata?] sed hic alia ratio. si tamen καὶν e Codd. bonis: id obtineat locum, rursus autem καὶ ἐλάσσει &c. non conspiciuntur.

ὁ τροχάσ [sic] -υ I ὁ deest. porro etiam notæ quantitatum nusquam adponuntur.

κεκλήσ I κεκλήσ. Payo, *ad calceam libelli recte corrigunt ἢ κεκλήσ. nihil apertius.* jam mihi dicat causam, cur vitiosa aperte lectio debuerit servari. non dabit aliam, quam ut notulae occasionem ineptæ haberet: & ita liber sine utilitate lectoris cresceret, & aliquot Floreni amplius a misero bibliopola extorquerentur. nam si tales notulae omissæ essent, quinta pars phylarum decrevisset. Porro Vossius dudum in Prologia hunc locum correxit. quem librum utinam legisset intellexissetque. multa absurda non protulisset.

P. 11. Πίνετο τίνασ I ordine inverso. Flor. mox a voce ἀνίσχον deficit textus.

[συνδραμὴν τρυλοπαδία I συνδραμὴν ποιοῦ τοῦτο ποδία]

P. 12. Δεκλυλὸς αἶψ ἔν &c. I non comparent etiam ista. ita semper.

καὶναι δακλύν I καὶ, δακλύν.

P. 13. κλαυσιπῶ I κλαυσιπῶ. porro Payo, *Neque tibi notes: nam forma ejus præpostera id sane me-*

meretur. Ἡρακλῆς, ἀγακλῆς, ἰσοκλῆς “ haec legens, mirabar, quis heroum vocatus esset Ἴσοκλῆς; adiectivum poram ἰσοκλῆς. quid! nescitne igitur nomina propria in penultima accentum, adpellativa huius generis habere in ultima! inspiciat igitur Etym. M. in Ἡρακλῆς. sed id non volo. vellem scire, unde recte scribat ἀγακλῆς, & male ἰσοκλῆς. vis scire, Lector, in Scapula, quo consultore semper utitur, in notis & ignotis, habetur recte ἀγακλῆς, male vitio hypothetae ἰσοκλῆς. I nunc, Lexicophanes, & jacta te, ut in Menandreis fecisti p. 37. nobis occinens minime credulis jam: „ ipsa citant Lexica Vulgata, quae hic praeter morem, ita vivam! [utinam sic diu vixisses, ut hoc praeter morem tuum] obiter consului: quia forte fortuna incidebat mihi vulgatissimum illud, cave canem.” Pueraster ita adhuc Lexicis innititur, ut ne accentum quidem per se corrigere sciat. Ibyci caedem grues, Pavonis furta accentus produnt.

Quod porro garrit de praeposteritate vocis κλεῦσιπ, & dicendum esse adfirmat ἰωποκλῆς, omnem stultitiam post se relinquit, & egregium specimen praebet, quid de ejus somniis de Nominibus propriis sit expectandum, nam valde analogice & usitate compositum hoc nomen κλῆσις, κλέσις. κληδὼν κληδὼν. κλήσιπ, κλεῖσιπ. ἡγῆσις ἡγήσιπ. ἀπειῆσις ἀπείσιπ. ἡγῆσις, κλεῖσιπ, κλησίσιπ. & passim modo hoc modo illud praemittitur substantivum, ἰωποκράτης, κρατίσιπ, στρατοκλῆς, κλεῖσιπ, κλησίσιπ. vel κλησίσιπ. χαρμκλῆς, κλεοκάρης. ἀριστοκλῆς, κλεῖσιπ. ἀρχισπρος, ἰωπαρχος, παρτοκλῆς, κλεοπάτρα. κλεῖσιπ. vel κλεοπάτης. quamvis hoc rarius occurrat.

ἐνλαῦθα γὰρ σίωπω ἀνλῖ I e. γ. ὁ σίωπω πρὸς αἰ, & sic in Cod. vel potius ὁ πρὸς σίωπω. *ἔστι τῶν κλησίων*

συνταβῇ πλείονι I locum mutant vocabula.

[ἀπὸ πρὸς ἀλῶ] ἀπρὸς ἀλῶ. Mox ad Notas de hoc loco]

κῆραι

κέραι 1 κέραι. porro in margine alterius libri hae notae ad hunc versum. υυ-λυυ-1-υ

[ἰστίον ἔν, ὅτι ἰάν 1 ἰστίον ἰάν]

P. 14. [Μῶς ἄγε 1 haec in MSto non sunt hoc loco. nescio an non collocentur post πόλεως μέγα p. 15.]

πανύχιοι. μέγα. γίνεθ'. Flor.

P. 15. Mirare Pavoninum συνέχως. defunt in Flor. περιτῇ χῶραι &c.

P. 15. [τὸ Ἰαμβικὸν μέτρον δ. 1 τ. 1. δ.] [μὴ τοῖς κ. 1 μ. κ.]

[Ἰαμβον παρσλήγον 1 nescio an hic non ἐχθ' allubi in MSto exstat]

[ἀκατάληκτ' μὴ δίμετρα 1 α. μ. τείμετρα.]

P. 16. [Τείμετρα ᾗ, ὡς 1 τείμετρα ᾗ τὸ. 1 & aliud quid mutatur]

ἔσε ξίνοις μολίχοις 1 ἔσαι ξινοιλίχοις. in Cod. quoque ἔσαι. καθ'αλληνικὸν ᾗ τείμετρον 1 καθ'αλληνικὰ ᾗ τείμετρα ὡς τ. κ. α. οἶον. in Cod. quoque οἶον.

[Ἰαμβικὸν τείμετρον ἀκατάληκτον in MSto.]

τείμετρον ᾗ οἶον 1 εἰμίτρα ᾗ δ. τετραμίτρον 1 τετράμιτρα.

[ὅπερ ἡνὲς μὴ 1 ὅπερ τίνες ἀλλοι.]

Φασὶν εὐρημα 1 εὐρημα Φασὶν εἶναι.

P. 17. ὅτε καὶ τραχύτερον γίνεσθαι 1 Colaphum hic impingit Aristarcho Pavonides. nam praecedit τὸ χαλὸν! quare omnino legendum τραχύτερον. cum Florentina. ut praecedit ὅτε καὶ εὐκρεπές ἐσιν. nonne hoc egregium! nonne hoc ferulam meretur?

αἰς ἀκρον ἔλκων 1 ε. α. ἦκων. τοῦ μέτρον male pro μέτρων. & ἰδέσθω ἀρχῇ. καὶ δ. τ. 1. μέτρω 1 absunt.

Sequitur locus omnium consideratione dignissimus. & de quo iudicium Lectori aequo relinquam. ego simpliciter factum narrabo. in Turnebiana exstat. ὁ ᾗ ἀνάκαις 1 ἀγαλευμένω ποιῶ τῶ φέρειν δὲ τὸ ΤΡΙΣΗΜΟΝ. ἰαμβοποιοὶ μὲντοι καὶ τραγωδιοποιοὶ ὡς μὴ

μη ὄντες τοῖς τοῖς, οὐ συνεχῶς κέχρηται. jam Pavus & ejus Corrector crisin hanc exercuere in duas voces majusculis notatas: Crisin felicissimam, & quae in utraque voce confirmatur a libro Florentino. Nam Pavus conjectura legere jubet pro prima voce τετρασσημον, ut in Flor. & Corrector ejus mira ἀρχι- γοία, item ad praescriptum Florent. Editionis omit- tit vocabulum ε', & exhibet τοῖς τοῖς συνεχῶς κέχρηται. Correctori tamen ad manum fuisse Florent. Edit. quomodo credibile est? at Pavonem jam tum hanc Sphingem domi suae aluisse, adhuc minus est credi- bile: nam ad Anacreontem dicit, se eum demum ha- buisse *post excusum suum Hephaestionem*. mirum tamen de tam vicinis duobus vocabulis ad Editionis Florentinae praescriptum fuisse actum. An mentitur homo? an ludit lectorem technis & strophis? ut verum quidem sit, a Cl. Dukero non habuisse exemplar Flo- rentinum, nisi post editum Hephaestionem, sed tamen aliud exemplar ab alio jam antea habuerit vel sibi com- pararit! fides enim Pavonis jam dudum apud me vacillat. in alio nihil tale suspicarer. nescio quid di- cam. At quid tu dices, Lector, si longe turpius in simili plane causa in alio suo auctore egerit. Si se- xaginta & amplius lectiones, etiam vitiosas, tacite in contextum infarferit ex aliqua editione, quam cal- lide dissimulat, cum tamen sit ultima ejus libri edi- tio. Sed forte putas me tibi fabulas narrare: vel hippocampos in aëre fingere, & suspicionibus nimis indulgere. rem non exaggero. at si hoc probarim, aequè Lector, confiteberisne de Pavonina fide pla- ne esse actum, & nihil tam illiberale in literis faci- nus posse concipi, quod non in hunc hominem ca- dat. Quare age, licet aliquanto maturius quam or- do librorum Pavoninorum postulat, age statim te convincam non dubitabilibus argumentis & docu-
mentis,

mentis, Pavonem ex editione, quam nusquam nominat, cum tamen ceteras nominat, plurimas lectiones in contextum suum transtulisse. In contextum; dico, Aristæneti ex quarta editione, post mortem Merceri edita, *emendatiores & satiores*, ut Titulus partim ex veritate jactat; sexaginta; imo forte centum; mutationes plerumque in melius, quæ in nulla alia editione occurrunt, invenit, ne in uno quidem loco admonens lectorem, unde illam variationem petierit. videor tibi forte somnia narrare. Sed vis, statim decem pentadas exemplorum hic sistam; antribus quatuorve exemplis in præsentia tibi satisfactum fuerit. & hoc quidem puto æquissimum. Ergo L. I. Ep. I. p. 6. in omnibus editionibus Sambuciana & Merceriana sic legitur βασιλῆος τοῦ πρώτου τοῦ αὐτοῦ. Jam ille, qui se *revertens* Merceri sequi professus est: qui *quartam* editionem ne obiter quidem usquam nominat: ille etiam vitiosam scripturam ex hac quarta in suum textum intulit, scripsit enim inscitissime τὸ αὐτὸς ἐν. hoc non causa factum: hoc dedita opera hinc translatus. L. I. Ep. X. p. 60. omnes ἐπινοήσας, unde quis suspicatur ἐπινοήσας scriptum fuisse. *quarta* & Pavo foli. ἐπινοήσας. L. I. Ep. XII. p. 78. πάλαι μοι omnes *quarta* & Pav. πάλαι μοι. recte: at non potuit hanc forte per se corrigisse? Non. Pavo ex *quarta* profecit. nam ipsum novimus in accentibus semper hæc utitur. primum exemplum quoque hanc excusationem non admittit. L. I. Ep. XII. p. 92. pro αὐτοῦ ex *quarta* αὐτοῦ reposuit. at p. eadem habemus fœta in manifesto & ridiculo plagio. ibi edidit Pavo ἡ πόλις Πάριος, ἡ πόλις ἡγεμένη ἡ πόλις. ego mirabar illud οὐ πάλαι, & a Poëta aliquo translatus putabam. ut insperati editiones, inveni in omnibus Sambuc. & Mercer. tribus ἡ πόλις. In *quarta* procul dubio jam

jam haberi suspicaris. non habetur. quo haec evadent, scire ardes. an ergo hanc ipse fabricatus est, lectorem ne verbulo quidem admonens? neque hoc fecit. sed accidit aliquid homini adeo ridiculum, ut nesciam an ulli simile quid umquam evererit. Scias voculam τὴ in omnibus editionibus, excepta prima Merceri, sic scribi ῥ. jam *quarta* illa editio, Pavonis sacra anchora, deterioris est chartae, characterasque multos detritos habet; inde casu accidit, ut lineola literae τ perpendicularis fuerit extrita, & ita solummodo remanserit transversa lineola, quae cum inflexa aliquantum sit, praebuit lippienti Pavunculo speciem accentus circumflexi: at punctum aliquod restans lineolae perpendicularis, ipsi exhibuit speciem aspirationis, & sic sollerter procudit ῥ istud memorabile. quid dicis, Lector? jam furem agnoscis? omnibus autem & singulis ostendere paratus sum hunc meum librum, exhibitamque in eo ita illam literam. ostendat Pavo alium fontem unde istud ῥ hauserit. Hinc autem & alia mea suspicio non leviter augeatur, Pavoni hunc ipsum meum librum forte ad manum fuisse: nam in ejus margine multae emendationes Tollii & aliorum, quas Pavo profert ut suas: & quidem ita, ut non obscura abactae praedae vestigia exstent. Nam illo libro per annum & dimidium carui: nec semel quoque descriptus fuit, dum ejus ego possessor fui. etiam antequam ipse possederim dono Viri amici, potuit hic liber illi patuisse. illud autem me modo suspicari ajo. nam etiam voci ῥ idem in Pavonina *quarta* potuit accidisse. quamvis aliud exemplar viderim, ubi illa vox satis perspicua. Haec autem omnia cum concurrant: & praeterea jam constiterit, & porro constitutum sit omnibus, hominem passim scriptos & editos labores, Scaligeri, Sylburgii, Ursini, & aliorum compilasse, nimis suspicax mihi non videor, si dejerare nolim, Pavonem Florentina editione non
jam

jam usum fuisse, antequam a Cl. Dukero eam commodatam accepisset, eamque dissimulasse, ut dissimulavit *quartam* Aristaeneti: ut videretur bonas quasdam, sed furtivas, Critica εὐστοχίᾳ primus & solus invenisse emendationes. Nam dicat, unde habeat ἡ παιδὸς, unde habeat κάλλος ἐστίν. unde p. 106. pro ἐορῶν posuit, nisi inde ἐορῶν. unde denique, ne levioribus inhaereamus, unde sumsit p. 114. καὶ κατέλειψέ με τὸ σῶμα. cum in omnibus editionibus κατέλειψέ με τὸ σῶμα legatur, excepta illa *quarta*, ubi κατέλειψε. Non inquiri jam, an sint vitiosae lectiones nec ne: qualescumque enim sint, uti demonstrant luculenter Pavonem fuisse tacite usum *quarta* in Aristaeneto, sic eundem Florentina in Hephæstione tacite usum fuisse vero simile reddunt. Quid ais, Lector, satisne multis testibus turpissimorum furtorum crimine subdolos iste Graeculus tibi convictus videtur? An plura & evidentiora adhuc desideras testimonia? non arbitror, & tamen in sequentibus etiam manifestiora dabuntur suo loco. Nam impetum principio ceperam ingeas caput contexere, in quo omnia ejus furta omnium oculis uno intuitu exposuissem. Sed habiturum minus taedii postea visum fuit, si hic & illic ea tangerentur. ne, furis, abactoris, Caci, Autolyçi & similium Synonymorum ingratus te fatigaret strepitus. & tamen scapha scapha vocanda est, & Pavo Plagiarius: qui, ne distorqueat verba mea, sciat, me minime dubitare, quin Florentinae Edit. exemplar unum a Cl. Dukero acceperit post editionem suam absolutam plane: sed me suspicari, ob modo memoratas causas, aliud exemplum dudum antea penes ipsum fuisse.

P. 18. καὶ Ἀληκλῆον ἢ ὅτε ἐστὶ | ὅτε δὲ ἐστὶ καὶ Ἀληκλῆον.
[Ληκλῆον οἷον τὸ | τὸ ἀβέστ, & videtur sequi ἐστὶ . . . τρεῖς
χαῖνόν διμετρον.]

P. 19.

P. 19. Ζεῦ πάτερ γάμον μὲν ὅν ἐδασάμην.

hunc locum superiori capiti inferere debueram. Papyrus enim quantitatem ignoravit vocis ἐδασάμην. nempe penultimam corripī, quae hic producenda. Recte vero animadvertit Cl. Arnaldus p. 119. Animadv. & docet egregie ἐδασάμην legendum. ut apud Laërtium Δαῖσάμεν ὃ γάμον. & omnino hanc emendationem vetus Cod. confirmat. homo quoque noster eadem pagina falso Bentlejum affirmat *perticam suam non consuluisse*. nam recte abigit sycophantias Pavonis laudatus Arnaldus eodem loco. qui merito nescit, quid dicturus sit de Pavunculo nostro, qui *Amphoram vino plenam*, quae navibus trans mare vehitur, *mare transilire facit*. ista locutio est certe plus quam *equestris*, ut affectate alicubi Noster loquitur.

εἰράτῃ | ὁ εἰράτῃ.

τῷτο δὲ τὸ μέτρον | τῷτο ἢ τὸ τετράμετρον. etiam Cod. [παρτετελευτήσας. | παρτετελεύθας.]

γενομένῃ | γενομένῃ. addit. οἷον ἐστὶ καὶ τὸ [οἷον καὶ τὸ] Μιτρολίμῳ δὲ ἡν τέ με χερὶ τῷ σκῆτῳ δικάζεσθαι. sic Flor. pro δεῦτε Cod. δὲ αὖ.

καὶ περὶ ὄνῃ | καίπερ ἢ ὄνῃ Flor. & MSS.

ὡς πρῶτῃ μὲν Ἀρχίλοχῃ κέχρηται. συζεύσας αὐτῷ δακτυλικὸν τετράμετρον ἔταως. sic Flor. MSt. ὡς μὲν πρῶτῃ Ἀρχ. & etiam in reliquis consentit cum Flor. haec lectio praeferenda.

θάλας. χρεῖα. l sic pag. 22. θάλας pro θάλας. sed recte χρεῖα.

αἰεὶ θεός. ἐμμιῶ * τῷ φυγαίχημα. sic Flor. sed Cod. quoque αἰεὶ habet.

ἐδοξόν ἐστὶ [v] οἷον τῷτῃ ἢ Ἀνακρέοντῃ. recte Flor. & Cod.

P. 20. πονοδῆν ἐγχαρῆ ἢ λύσις ἐστὶν ὁ ἀνάπαις | πονοδῆν ἐγχαρῆ. ἢ ὁμοίως λύσις ἐστὶν δάκτυλῃ. male. confusio inde nata, quod sequens perīodus

E e

ἔτα

ἔτι ἐν τῷ . . . sic finitur ἡ ὁμοίως λήσις ἐ δ' ἐπιτυλ-
 quae omnia desunt, si excipias ultima, quae male
 coalescerunt cum prioribus.

ἄνδρες | ἄνδρες. Δημιεργὴς | deest. Σοφαναῶ | ulti-
 ma syllaba deest. pro quo recte in Turneb. Σοφ-
 αναῶ. . . .

ὅς περιήρηται | non conspicitur.

[τρεχαικόν] | ἄμφω | hic interponuntur multa quae
 sunt

P. 21. α. κρηλικόν | α. κρ. ἕγυν ἀμφίμακρον.
 stultus superius κρηλικόν servavit in textu.

[ἐ τὸ πενταμετρον ᾗ] | illud ᾗ jussu Cod. in Mor-
 boniam ablega.]

χαῖρε α. | χαῖρ' α.

[ἐ τὸ τετραμέτρον εἰς | κατὰ τετρ. καταληλυθόν]
 ἐπωδοῖς οἷον. Flor. & Cod.

P. 22. ὑστερον ᾗ Ἀ. | ὑστερον ᾗ καὶ] [καὶ ὅλα | ὅλα]
 συνέθηκεν | συντέθηκεν. Velletne Pavus Florentino
 modo legere?

δευτὴ φ. | δεύται. Cod. δ. ἔντε.

[ἐν ἐπωδῇ. | modo Ἀρνίλογ. ἐν ἐπωδοῖς sic p. 65.
 οἱ ἐπωδοί. horum igitur auctoritate & Codicis repona-
 mus etiam hic ἐν ἐπωδῇ. nisi Pavunculus nos doceat,
 cur hic ἐπωδῇ in aliis ἐπωδὸς obtinere debeat. ita ta-
 men video emendare p. 168. nempe nondum lege-
 rat tum p. 70. auctoris sui. Vide Arnaldi Animadv.
 hic & p. 158.]

[Ἀλκιμαν | Α. οἷον]

αὐτὸ ᾗ | αὐτῷ. Flor. & MSt.

[τῷ ἡρωικῷ] hic quoque multo plura sunt in Scho-
 lis vetustis.]

P. 23. παντως ἔνα | prima vox abest. κέλομαι | κέλομαι
 ἐπ' ὄνασιν | ἐπὶ ὄνασιν.

τίω σ', ὦ φίλε γαμβρὲ, καλῶς εὐκείδω.

Ὁππῶτε βραδύνῃ σε μάλιστα εὐκείδω.

operae

operæ pretium, ut audiamus Pavonis vocem, quo varientur paulo moduli. „ *Versus hi videntur esse juncti.* (imo fuerunt. quis sanus dubitet!) *cui bono igitur repetitum illud εἰπάσθω! dicam. spectantem meam. ita. personis distinguendi sunt.* A. Τίω σ' ὦ φίλε γαμβρὲ. B. καλῶς εἰπάσθω. A. Ὁρᾷ καὶ βεβδινῶ σε μάλιν' εἰπάσθω. *Si personarum distinctio placeat, καλῶς εἰπάσθω vertendum; id facile conjicio, ut diversa sit significatio ejusdem verbi, quod comparo denotat postea.* „ Hic in carmine Lyrico: in fragmento Sapphus, ut putat J. Christianus Wolfius p. 50. in Sapphicis: ut vero Scaliger arbitratur ad Catullum Carm. LVIII. alicujus Lyrici, habebimus distinctionem personarum tam intricatam. quis credat! deinde unum verbum duplicem, & coactum in uno loco habebit significationem! sed aliam etiam conjecturam proponit. „ *Aut legendum introduci τιω σ' ὦ φίλε γαμβρὲ καλῶς εἰπάσθω; ὁ βλ. σ. μ. ε. ex τίνι facile fieri potest τίω.*“ re vera, Pave, sine miraculo ex τίνι fiat τίω. Sed, nugis relictis, omnino legendum per interrogationem, cui mox ipse Poëta respondet. saepe ita Poëtae. initio Iliados.

Τίς τ' ἄρ' ἀφ' ὧς θεῶν ἔργοι ξυνέηκε μάχεσθαι;
 Ἀχιλῆς κ' Διὸς υἱός.

Catullus.

Quoi dono Iepidum, novum libellum?
 Corneli, tibi. namque tu solebas
 Nugas esse aliquid putare Pavi.

Misellus, autem ignoravit legendum esse τίω. quod Ionice & Poëtice idem cum τίνι vel τίνι. vide, si dubitas, Lexicon Aem. Porti Ionicum. Hesych. τίω

E e 2

τίνι

κέραι I κέραι. porro in margine alterius libri hae notae ad hunc versum. υυ-|υυ-|υυ

[ἰέον ἔν, ὅτι ἐάν I ἰέον ἐάν]

P. 14. [Μῶσ' ἄγε I haec in MSto non sunt hoc loco. nescio an non collocentur post πόλεως μέγα P. 15.]

πανύχιοι. μέγα. γένεθ'. Flor.

P. 15. Mirare Pavoninum συνέχῳς. defunt in Flor. πειτῳά χῳραι &c.

P. 15. [τὸ Ἰαμβικὸν μέτρον δ. I τ. i. δ.] [μὴ τοῖς κ. I μ. κ.]

[Ἰαμβον παραλήγοντα I nescio an hic non ἐχθ' alicubi in MSto exstat]

[ἀκατάληκτα μὴ δίμετρα I α. μ. τείμετρα.]

P. 16. [Τείμετρα ᾗ, ὡς I τείμετρα ᾗ τὸ. I & aliud quid mutatur]

ἔσε ξένοισι μελίσχοις I ἔσαι ξενοελίχοις. in Cod. quoque ἔσαι. κατὰληκτικὸν ᾗ τρίμετρον I κατὰληκτικὰ ᾗ τρίμετρα ὡς τ. κ. α. οἶον. in Cod. quoque οἶον.

[Ἰαμβικὸν τείμετρὸν ἀκατὰληκτικὸν in MSto.]

τείμετρον ᾗ οἶον I εἰμετρα ᾗ δ. τέτραμετρον I τετραμίμετρα.

[ὅπερ ἴνες μὴ I ὅπερ τίνες ἄλλοι.]

Φασὶν εὐρημα I εὐρημα φασὶν εἶναι.

P. 17. ὅτε καὶ τραχύτερον γίνεσθαι I Colaphum hic impingit Aristarcho Pavonides. nam praecedit τὸ χῳλὸν! quare omnino legendum τραχύτερον. cum Florentina. ut praecedit ὅτε καὶ εὐπρεπές ἐσιν. nonne hoc egregium! nonne hoc ferulam meretur?

εἰς ἄκρον ἔλκων I ε. α. ἦκων. μοχ μέτρον male pro μέτρων. & ἐδέξατο ἀρχῇ. καὶ δ. τ. i. μέτρῳ I absunt.

Sequitur locus omnium consideratione dignissimus. & de quo iudicium Lectori aequo relinquam. ego simpliciter factum narrabo. in Turnebiana exstat. ὁ ᾗ ἀνάπαις⊕ ἀγαλευμένῳ ποιῶ τῶν φρεσὶν δὲ τὸ ΤΡΙΣΗΜΟΝ. ἰαμβοποιοὶ μὲντοι καὶ τραγωδιοποιοὶ ὡς μὴ

μη ὅτις τοῖς, οὐ συνεχῶς κίχηνται. jam Pavus & ejus Corrector crisin hanc exercuere in duas voces majusculis notatas: Crisin felicissimam, & quae in utraque voce confirmatur a libro Florentino. Nam Pavus conjectura legere jubet pro prima voce τετρασίμνον, ut in Flor. & Corrector ejus mira ἀρχι-
 ποία, item ad praescriptum Florent. Editionis omit-
 tit vocabulum ε, & exhibet τοῖς συνεχῶς κίχηνται.
 Correctori tamen ad manum fuisse Florent. Edit.
 quomodo credibile est? at Pavonem jam tum hanc
 Sphingem domi suae aluisse, adhuc minus est credi-
 bile: nam ad Anacreontem dicit, se eum demum ha-
 buisse *post excusum suum Hephæstionem*. mirum
 tamen de tam vicinis duobus vocabulis ad Editionis
 Florentinae praescriptum fuisse actum. An mentitur
 homo? an ludit lectorem technis & strophis? ut verum
 quidem sit, a Cl. Dukero non habuisse exemplar Flo-
 rentinum, nisi post editum Hephæstionem, sed tamen
 aliud exemplar ab alio jam antea habuerit vel sibi com-
 pararit! fides enim Pavonis jam dudum apud me
 vacillat. in alio nihil tale suspicarer. nescio quid di-
 cam. At quid tu dices, Lector, si longe turpius in
 simili plane causa in alio suo auctore egerit. Si se-
 xaginta & amplius lectiones, etiam vitiosas, tacite
 in contextum infarserit ex aliqua editione, quam cal-
 lide dissimulat, cum tamen sit ultima ejus libri edi-
 tio. Sed forte putas me tibi fabulas narrare: vel
 hippocampos in aëre fingere, & suspicionibus nimis
 indulgere. rem non exaggero. at si hoc probarim,
 aequè Lector, confiteberisne de Pavonina fide pla-
 ne esse actum, & nihil tam illiberale in literis faci-
 nus posse concipi, quod non in hunc hominem ca-
 dat. Quare age, licet aliquanto maturius quam or-
 do librorum Pavoninorum postulat, age statim te
 convincam non dubitabilibus argumentis & docu-
 mentis,

mentis, Pavonem ex editione, quam nusquam nominat, cum tamen ceteras nominat, plurimas lectiones in contextum suum transtulisse. In contextum, dico, Aristæneti ex quarta editione, post mortem Merceri edita, emendatiore & auctiore, ut Titulus partim ex veritate jactat, sexaginta, imo forte centum, mutationes plerumque in melius, quas in nulla alia editione occurrunt, invenit, ne in uno quidem loco admonens lectorem, unde illam variationem petierit. videor tibi forte somnia narrare. Sed vis, statim decem pentadas exemplorum hic sistam; antribus quatuorve exemplis in præsentia tibi satisfactum fuerit. & hoc quidem puto acquissimum. Ergo L. I. Ep. I. p. 6. in omnibus editionibus Sambuciana & Mercerianis sic legitur bene. *ἐνὶ τοῖς τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ ὑπομνήμασι*. Jam ille, qui se *revisans* Merceri sequi professus est: qui *quartam* editionem sic obiter quidem usquam nominat: ille etiam vitiosam scripturam ex hac quarta in suum textum intulit, scripsit enim incertissime *τὸ αὐτὸς ἐν*. hoc non causa factum: hoc dedita opera hinc translatus. L. I. Ep. X. p. 60. omnes *ἐνὶ τοῖς αὐτοῦ*, unde quis suspicetur *ἐνὶ τοῖς αὐτοῦ*, scriptum fuisse: *quarta* & Pavo soll. *ἐνὶ τοῖς αὐτοῦ*. L. I. Ep. XI. p. 78. *πᾶσι* non omnes: *quarta* & Pav. *πᾶσι* *μοι*. recte. at non potuit hæc forte per se corrigisse? Non. Pavo ex quarta profecit. nam ipsum novissimus in accentibus semper excutire. primum exemplum quoque hanc exclamationem non admittit. L. I. Ep. XII. p. 92. pro *αὐτοῦ* ex *quarta* *αὐτοῦ* reposuit. at p. eadem habentis furem in manifesto & ridiculo plagio. ibi edidit Pavo *ἐν τῷ Ἱεροῦ αὐτοῦ*, & *αὐτοῦ* *ἱεροῦ* & *αὐτοῦ*. ego mirabar illud or' *αὐτοῦ*, & a Poëta aliquo translatus putabam. ut inspexi editiones, inveni in omnibus Sambuc. & Mercer. tribus *ἐν αὐτοῦ*. In quarta præciue dubio jam

jam haberi suspicaris. non habetur. quo haec evadent, scire ardes. an ergo hanc ipse fabricatus est, lectorem ne verbulo quidem admonens? neque hoc fecit. sed accidit aliquid homini adeo ridiculum, ut nesciam an ulli simile quid umquam evenerit. Scias voculam τ in omnibus editionibus, excepta prima Merceri, sic scribi ξ . jam *quarta* illa editio, Pavonis sacra anchora, deterioris est chartae, characterasque multos detritos habet; inde casu accidit, ut lineola literae τ perpendicularis fuerit extrita, & ita solummodo remanserit transversa lineola, quae cum inflexa aliquantum sit, praebuit lippienti Pavunculo speciem accentus circumflexi: at punctum aliquod restans lineolae perpendicularis, ipsi exhibuit speciem aspirationis, & sic sollerter procudit o'r istud memorabile. quid dicis, Lector? jam furem agnoscis? omnibus autem & singulis ostendere paratus sum hunc meum librum, exhibitamque in eo ita illam literam. ostendat Pavo alium fontem unde istud ξ hauserit. Hinc autem & alia mea suspicio non leviter augeatur, Pavoni hunc ipsum meum librum forte ad manum fuisse: nam in ejus margine multae emendationes Tollii & aliorum, quas Pavo profert ut suas: & quidem ita, ut non obscura abactae praedae vestigia exstent. Nam illo libro per annum & dimidium carui: nec semel quoque descriptus fuit, dum ejus ego possessor fui. etiam antequam ipse possederim dono Viri amici, potuit hic liber illi patuisse. illud autem me modo suspicari ajo. nam etiam voci ξ idem in Pavonina *quarta* potuit accidisse. quamvis aliud exemplar viderim, ubi illa vox satis perspicua. Haec autem omnia cum concurrant: & praeterea jam constiterit, & porro constitutum sit omnibus, hominem passim scriptos & editos labores, Scaligeri, Sylburgii, Ursini, & aliorum compilasse, nimis suspicax mihi non videor, si dejerare nolim, Pavonem Florentina editione non
jam

jam usum fuisse, antequam a Cl. Dukero eam commodatam accepisset, eamque dissimulasse, ut dissimulavit *quartam* Aristæneti: ut videretur bonas quasdam, sed furtivas, Critica εὐστοχίᾳ primus & solus invenisse emendationes. Nam dicat, 'unde habeat ἡ παιδὸς, unde habeat κάλῳς ἐστίν. unde p. 106. pro ἰορῶν posuit, nisi inde ἰορῶν. unde denique, ne levioribus inhaereamus, unde fumsit p. 114. καὶ κατέλειψέ μὲ τὸ σῶμα. cum in omnibus editionibus κατέλειψέ μὲ τὸ σῶμα legatur, excepta illa *quarta*, ubi κατέλειψε. Non inquiri jam, an sint vitiosae lectiones nec ne: qualescumque enim sint, uti demonstrant luculenter Pavonem fuisse tacite usum *quarta* in Aristæneto, sic eundem Florentina in Hephæstione tacite usum fuisse vero simile reddunt. Quid ais, Lector, satisne multis testibus turpissimorum furtorum crimine subdolos iste Græculus tibi convictus videtur? An plura & evidentiora adhuc desideras testimonia? non arbitror, & tamen in sequentibus etiam manifestiora dabuntur suo loco. Nam impetum principio ceperam ingens caput contexere, in quo omnia ejus furta omnium oculis uno intuitu exposuissem. Sed habiturum minus taedii postea visum fuit, si hic & illic ea tangerentur. ne, furis, abactoris, Caci, Autolyçi & similium Synonymorum ingratus te fatigaret strepitus. & tamen scapha scapha vocanda est, & Pavo Plagiarius. qui, ne distorqueat verba mea, sciat, me minime dubitare, quin Florentinae Edit. exemplar unum a Cl. Dukero acceperit post editionem suam absolutam plane: sed me suspicari, ob modo memoratas causas, aliud exemplum dudum antea penes ipsum fuisse.

P. 18. καὶ Ἀληκλήρον ἢ ὅτε ἐστὶ | ὅτε δὲ ἐστὶ καὶ Ἀληκλήρον.
[Ληκλήρον οἷον τό | τὸ ἀβέστ, & videtur sequi ἐστὶ . . . τρεῖς
χαίτην δίμετρον.]

P. 19.

P. 19. Ζηὺ πάτερ γάμον μὲν ἔκ' ἰδασάμεν.
hunc locum superiori capiti inferere debueram. Pavus enim quantitatem ignoravit vocis ἰδασάμεν. nempe penultimam corripit, quae hic producenda. Recte vero animadvertit Cl. Arnaldus p. 119. Animadv. & docet egregie ἰδασάμεν legendum. ut apud Laërtium Δαιδάμεν ὃ γάμον. & omnino hanc emendationem vetus Cod. confirmat. homo quoque noster eadem pagina falso Bentlejum affirmat *perticam suam non consuluisse*. nam recte abigit sycophantias Pavonis laudatus Arnaldus eodem loco. qui merito nescit, quid dicturus sit de Pavunculo nostro, qui *Amphoram vino plenam*, quae navibus trans mare vehitur, *mare transilire facit*. ista locutio est certe plus quam *equestris*, ut affectate alicubi Noster loquitur.

εἶπεν | ὁ εἶπεν.

τὸ δὲ τὸ μέτρον | τὸ δὲ τὸ τετράμετρον. etiam Cod. [παρετελεύτησεν. | παρετελεύτησεν.]

γενομένην | γενομένην. addit. οἷόν ἐστι καὶ τὸ [οἷόν καὶ τὸ] Μιτρολίμω δὲ, ὡς τέ με χρεὶ τῷ σκῆτῳ διακρίσεως. sic Flor. pro δεῦτε Cod. δὲ αὖ.

καὶ περὶ δὴν | καίπερ ὃ δὴν Flor. & MSS.

ὡς πρῶτον μὲν Ἀρχιλόχῳ κέχρηται. συζέσας αὐτῷ δακτυλικὸν τετράμετρον ἕτως. sic Flor. MSt. ὡς μὲν πρῶτον Ἀρχ. & etiam in reliquis consentit cum Flor. haec lectio praefерenda.

Θάλλης. χρεῖα. l sic pag. 22. Θάλλης pro Θάλλης. sed recte χρεῖα.

αἰεὶ θεός. ἐμμῶ * τῷ φυγαίχημα. sic Flor. sed Cod. quoque αἰεὶ habet.

ἰδοζόν ἐστὶ [v] οἷόν τε τι ὃ Ἀνακρίοντι. recte Flor. & Cod.

P. 20. ἀποιδεῖ ἐγχαρεῖ ὃ λύσις ἐστὶν ὁ ἀνάπαις | ἀποιδεῖ ἐγχαρεῖ. ὃ ὁμοίως λύσις ἐστὶν δάκτυλῳ. male. confusio inde nata, quod sequens periodus

Et

ἔτο

ἄτε ἐν τῷ . . . sic finitur ἢ ὁμοίως λύσεις ἢ διαφορῶν.
quae omnia desunt, si excipias ultima, quae male
coaluerunt cum prioribus.

ἄνδρες | ἄνδρες. Δημητρεῖς | deest. ἄποφανῶ | ulti-
ma syllaba deest. pro quo recte in Turneb. ἄπο-
φανῶ.

ὡς περιήρηται | non conspicietur.

[τροχαικὸν | ἄμφω] hic interponuntur multa quae
sunt . . .]

P. 21. α. κρηλικὸν | α. κρ. ἤγυν ἀμφίμακρον.
stultus superius κρητικὸν servavit in textu.

[ἢ τὸ πενταμετρον ῥ.] | illud ῥ jussu Cod. in Mor-
boniam ablega.]

χαῖρε α. | χαῖρ' α.

[ἢ τὸ τετραμετρον εἰς | κατὰ τετρ. καταληλικόν]
ἐπωδοῖς οἶον. Flor. & Cod.

P. 22. εὐστερον ῥ' α. | ἤστερον ῥ' καὶ [καὶ ὅλα | ὅλα]
συνέθηκεν | συντέθηκεν. Velletne Pavus Florentino
modo legere?

εὐτέ φ. | ἤτέ φ. Cod. δ. ἤτε.

[ἐν ἐπωδῇ. | modo Ἀργύλογ' ἐν ἐπωδῷ. sic p. 65.
οἱ ἐπωδοί. horum igitur auctoritate & Codicis repona-
mus etiam hic ἐν ἐπωδῷ. nisi Pavunculus nos doceat,
cur hic ἐπωδῇ in aliis ἐπωδὸς obtinere debeat. ita ta-
men video emendare p. 168. nempe nondum lege-
rat tum p. 70. auctoris sui. Vide Arnaldi Animadv.
hic & p. 189.]

[Ἀλκυον | Α. οἶον]

αὐτῷ ῥ. | αὐτῷ, Flor. & MSt.

[τῷ ἥρωϊκῷ] hic quoque multo plura sunt in Scho-
lis vetustis.]

P. 23. παντως ἐνα | prima vox abest. κέλομαι | κέλομαι
ἐπ' ὄνασιν | ἐπόνασιν.

Τίω σ', ὦ φίλε γαμβρεῖ, καλῶς εἰκάσδαι.

Ὅρπαι βραδύνῃ σε μάλιστα εἰκάσδαι.

operae

operae pretium, ut audiamus Pavonis vocem, quo variantur paulo moduli. „*Versus hi videntur esse juncti.* (imo fuerunt. quis sanus dubitet!) cui bono igitur repetitum illud *ἰνὰ σδω*! dicam: *spontaneam meam.* ita personis distinguendi sunt. A. *Τίω σ' ὦ φίλε γαμβρὲ.* B. *καλῶς ἰνὰ σδω.* A. *Ὁρῶ καὶ βεβδινῶ σε μάλισ' ἰνὰ σδω.* Si personarum distinctio placeat, *καλῶς ἰνὰ σδω* vertendum, id facile conjicio, ut diversa sit significatio ejusdem verbi, quod comparo denotat: *poslea.* „Hic in carmine Lyrico: in fragmento Sapphus, ut putat J. Christianus Wolfius p. 50. in Sapphicis: ut vero Scaliger arbitratur ad Catullum Carm. LVIII. alicujus Lyrici, habebimus distinctionem personarum tam intricatam. quis credat! deinde unum verbum duplicem, & coactam in uno loco habebit significationem! sed aliam etiam conjecturam proponit. „*Ἄσπ legendum uno-dubitu τίω σ' ὦ φίλε γαμβρὲ καλῶς ἰνὰ σδω; ὁ βε. σ. μ. ε. ex τίνι facile fieri potest τίω.*“ re vera, Pave, sine miraculo ex τίνι fiat τίω. Sed, nugis relictis, omnino legendum per interrogationem, cui mox ipse Poëta respondet. saepe ita Poëtae. initio Iliados.

Τίς τ' ἄρ' ἀφ' ὧς θεῶν ἱεροὶ ξυνέηκε μάχεσθαι;
 ἄλλῃς κ' Διὸς υἱός.

Catullus.

Quoi dono lepidum, novum libellum?
 Corneli, tibi. namque tu solebas
 Nugas esse aliquid putare Pavi.

Misellus autem ignoravit legendum esse τίω. quod Ionice & Poëtice idem cum τίνι vel τίνι. vide, si dubitas, Lexicon Aem. Porti Ionicum, Hesych. τίω

E e 2

τίνι

τινι & sic optime hunc locum exhibuit magnus ille Scaliger, qui vel obiter hic illic plus de locis Hephæstionis & aliorum meruit, quam Pavius dedit opera. cum videto ad Catullum in *Nuptias Juliae & Mantii*. ubi etiam jam interrogatio adposita, quam igitur illi suffuratus est Pavo.

P. 23. Θυρωρῶ πόδες ἐπὶ τῶν ἱερῶν.
 Τα δὲ σύμβολα πινυθῆναι
 Πίστυγαι δὲ δίκ' ἐξέπινον.

Ofiario sunt pedes septem ulnarum, calcei autem in pellibus quinque boarum, quos cerdones decem confecerunt. ut bene vertit J Christian. Wolfius in Sapphicis p. 50. ubi recte quoque conjecit Sapphus esse ex Verbis Demetrii Phalerei de Elocutione §. 168. p. 101. Ed Thomae Galei. Ἀλλὰ ἡ ἀκρίβεια τῶν ἀγγέλων συμπίπτει τῷ ΘΥΡΩΡΩΝ τῷ ἐν τοῖς γάμοις, εὐτελέσασθαι ἢ ἐν πεζοῖς ὀνόμασι μάλλον ἢ ἐν ποιητικῇ. *Aliter autem irridet agrestem sponsum & janitorem, qui versatur in nuptiis, potius pedestri sermone quam Poëtico.*

Dupondius literator haec ignorans aniliter cogitavit de aedis sacrae custode: de aedituo. & ideo conjicit [nam ἐπὶ τῶν ἱερῶν peccat in metrum] Θυρωρῶ πόδες ἐπὶ τὰ θεῶν. θεῶν τοι τοῖς διῶν. at quo ministerio circa sacra pedes functi fuerint nescio Sed tamen septem pedes tribuuntur huic nostro aedituo a Pavone. & venuste quidem. imo venustissime Si Sphinx illum aedituum cum septem pedibus aenigmati suo de animali quadrupede, bipede, tripede, inseruisset, Oedipus non magis quam Davus illud explicuisset Nonne haec suavia suaviculi nostri comimenta! At ex numquam arescente ineptiarum vena en aliud non minus fatuum figmentum πόδες θοοὶ ἱερῶν. *impetuosius θοοὶν salire.* sed si Pavoninum θοοὶς idem sit cum aliorum

aliorum *ῥοπαῖος*, [& sic puto, nam utroque modo ipse scribit, quamvis bis *ῥοπαῖος*] significabit idem quod *ῥοπαῖος*. τὰ *ῥοπαῖα* autem Scapulae sunt in corpore, *partes seminales*. qui ita *ῥοπαῖος* ex Nicandro laudat pro *seminalis*. in Theriacis vs. 586.

Ἡ δὲ ἐξ ἐλάφοιο παμὼν πηλὴν ἰσχυαίω.

Aut genitale etiam cervi rescindere membrum.

Nonne ergo aptissime huic aedituo sacrae aedis donantur *septem pedes feminales*? Certe hoc Schema Elephantis ipsa ignoravit. O ridiculum Nuptiarum Aedituum cum septem pedibus *ῥοπήσις, admissatilis, se'inalibus*, cedite passeres bene masculi. Nam unica significatio hujus vocis a *ῥοπή* genitura est *genitalis*.

Et dubitamus adhuc Pavonem adscribere stultis!

Arnaldus conjicit Ὁρθά τε γῦια. Sed illam emendationem non admittunt illa, quae de hoc fragmento dixi: mallet tamen ipse Vir Eruditiss. retinere ἐπὶ ὁδὲ γυιοι. quod sane unice verum, quod ad sensum. Florent habet θυρόποδες ἐπ' ἀρογιοι. & p. 50. rursus ἐπ' ἀρογιοι. de metathesi cogitare durum. ἐπαρόγιοι vel ἐπ' ἀόργιοι non placere possunt. ἐπὶ ὁδὲ γυιοι versus respuit. ἐν ὁδὲ γυιοι facile apud Homerum quadrisyllabicum est, non hic ῥέζω ἔρδω. καρδία καρδία parum juvant. In ludicro Poëmatio, quid sibi forte permiserit Sappho, nescimus. Sed en nondum licet ab hoc loco discedere: nam pag. 90. in Turnebiana Edit. legitur θυρωρῶ [non in Flor.], nescio quid dicam plane ambiguum hoc: tu Lector, animo tuo morem gere. sic pro januae custode haberes illic ferae vel ferarum custodem, qui nostrum θυρωρῶ minus certe amaret, sed cum θυρωρῶ, itidem Nostro conspiraret mirum in modum. hoc certum, alia incertum. Vides,

ad quas ineptias recidit prae ignorantia? *Θημιον* probarem, si semifero Nostro homini adponeretur custos.

Τὰ δὲ Σύμβολα [Pavo. Schol. p. 90. τὰ δὲ σύμβολα. *per bene*. imo id restituendum erat: *σύμβολα* Flor. hic & p. 90. *σύμβολα*. & *πεντεβόμοι*. hoc male. nam A saepe hic locum habet. in fragm. Hipponactis apud Tzetzen ad Lycophr. p. 96. *σύμβολα* sive *σαμβάλισκα* sive *σαμβάλικα*. quod ultimum minus probem. Photius & Suidas. *Σύμβολα*, *ὑποδήματ*. Nonnus Dionys. II. 56.

Ἀβρίκτις μελέσων αἰσάμβολο ἵκετο κόμφη.

porro *ἑξέπνευσαν*. Flor. utroque loco. ut in Vasis Lectt. & recte edidit Wolfius.

Ἰεσσαρεσκαϊδεκαοὔμβλον *ἡμι* deficit.

[ὡ τὸ δεύτερον Σαπφῆς ὅλον γέγραπται. nescio an totum illud defit in MSto: an vero legatur ὅπερ σαπφῆς. Mirare autem religionem Pavonis, qui accentum voci *γέγραπται* adpingere non ausus fuit, quia deest in Turneb.

P. 24 Ἐρωσιέρο δὲ αὐτε μὲ ὄλυνσι μελέσων εἰγλυκύπικρον. corrupte. nisi quod *ἱρ* scribendum inde pateat. similis lectio Ursino quoque inventa est in Cod. quem in Farnesiana Bibl. vidit. vide eum p. 289. observavi ibi Cod. sed mutilum. *ἀπὸ χθεται* l *ἀπὸ ἡγεται*. quod nihil boni continere videtur.

[Φροντίς l hic adfunt Scholia, quae paulo post sequuntur.]

In Florentina hic novum caput *Περὶ λογαοιδικῶν* indicatur. & sic Scholia à voce *τίω* ad vocem *αἰσάμβολο* deberent subiungi versui *φροντίς* &c. cetera autem a voce *λογαοιδικῶν* novae huius sectioni substerni secundum Cod.]

αὐτῶν

αὐτῶν θησημότατ' ἢ θησημότατον. sic quoque Cod.
δακτύλοις ἢ δακτύλῃς.

P. 25. sic Flor. ἀκατάληκτον εἰς διασύλλαβον, ὑπερ-
κατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ἀκατάληκτον, καταληκτικὸν εἰς
διασύλλαβον, καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν. βραχυκατάλη-
κτον sed ultimam vocem male conjungit cum periodo
sequenti. Cod. in plerisque consentire conjicio.

πολλὰ αὐτῷ περὶ ἑξῆς ἢ hoc ordine.

Ἐπιχαιρέτω ἢ sic hic totus locus. Ἐπιχαιρέτω μνη-
μονεύει ἐν λόγῳ καὶ λογίῳ, οἱ [Cod. οἱ] τὰς Ἰάμβους καὶ
τὰς ἄριστον ὦν [sic Cod. quoque] πρώτῳ εἰσηγήσατο ὑπερ-
τόξεντο. de loco & furtis & παραλογισμοῖς ibi commif-
sis ad Notas agemus

Τὶς ἀλαζονείαν ἢ πλεῖσαν ἢ vitiose Flor T ἀλαζονείαν.
Errat autem Turnebus in dimensione versus. dime-
tiendum enim τὴν ἀλαζονείαν. hoc emendavit Pavus,
quem nosti minime verbum, his tribus verbis. “
Sed illa vide apud ipsum. Thrafonidae enim ineptias
transcribere tædet. sunt enim fere quinque versus,
cum non totidem verbis vel syllabis opus esset

[εἰσὶν οἱ Λακωνικὸν καλῶσι ἢ εἰς τὸ Λακωνικὸν καλε-
μενον.]

P. 26. Ὀδυσσεύς ἢ Ὀδυσσεύς. male nam Ὀδυσσεύς fuit
titulus in distinctione versus cum Florentina facit
Pavus. quin autem sequens versus etiam sit Cratini,
& ex eodem loco petitus, non dubitandum videtur.
Canterus tamen in hunc locum referre neglexit anim-
advertit autem Hephæstio Cratinum in fine ver-
sus adhibuisse Spondeum pro Iambo. πεῖθ' ἀρχῇ pro
u-l- sed possetne Cratinus concepisse τιθαρχῇ. sus-
picionis loco istud esto, & quidem quavis aura levioris,
ut solent esse Pavunculinae. Certe πεθανός & πιθα-
νός. ἀπειθεῖν & ἀπιθεῖν passim scribuntur etiam in lo-
eis, ubi syllaba longa non habet locum. in Aristo-
phanis Nub. 690. contra legem metricam ita legitur

παρόμενⓈ pro παρόμενⓈ, ut recte emendavit Bentlejus. post autem hunc versum plenior est Florentina his verbis. ἀλλ' ἂν ἔ τετραμέτρως ταῦτα. sed τὸ ἑ τριμέτρως Σ. ο. Ρ. δ. π. ε. desunt. In Cod. autem post ἔγραψεν additur ὡς τὸ.

μέσα τοίχων | μέσα τοῖ ἔχων. Porro Pavunculus convasare noluit exempla, ubi α in compositione pro ο venit, ut hic in Μεσατοίχων sane potuisset. nam sunt obvia passim. & in E. M. nescio quoties talium mentio fit. mihi crede semel, Lector, sine teste, quod semper Pavoni facere cogeris. dimittitur autem ille versum duplici modo. primo loco casu bene: secundo loco pessime sic

Ἰγί|α α|γὰ ἀπ' ἐυ|ξήνων | μεσσι|ίχων.

nam versus trimeter Anapaesticus, deficiente syllaba, talis,

υυ—|υυ—||υυ—|υυ—||υυ—|—||

Jam pueri norunt: & supra id tetigi p. 323. Anapaesticos versus cujuscunque generis amare pedes dissolutos: id est, ut singuli pedes singulis vocibus constent at non solummodo amant dissolutos pedes, verum etiam vitiosum erit, si διποδία per caesuram in trimetris misceantur. certe in dimetris, si prima & secunda διποδία ita implicentur. in tetrametris, si prima & secunda, vel secunda & tertia ita copulentur. ex. gr. in Aristophanicis, ut in Vesp. 386.

Οὐδὲν|πείσῃ||μειδὲν|δείσης||ἀλλ' ὦ|βέλπ||τε κασί|δ.
 Σαυτὸν|θαύρων||καίπευ|ξάμενⓈ||πῶσι|πατρώοι||σι θεοῖ|σιν.
 ὦ Λύκε|δέσποτα||γαίταν|ἥρως||σὺ γὰρ οἷς|περ' ἐγὼ||καχάρη|σται.

ubi videmus διποδίας semper discretas. pedes aliquando implicatos. ideo in dimetris apud Senecam & alios

secun-

secundus pes raro cohaeret tertio pedi: ut autem Aristophanici illi modo adpositi sunt versus Anapaestici tetrametri, deficiente syllaba, sic hic versus Siminiae est trimeter Anapaesticus deficiente syllaba & turpiter errat, ut vides jam, ita pedes dividens, ut prima dipodia per caesuram vel syllabam inmiscetur secundae Διποδία. Nam perticam bene forte fortuna adhibuerat prius partiens

Ἰσῖα | ἀγνᾶ | ἄπ' αὐτῶν | μισάτοισι | χῶν—

Socordiam autem rursus specta, qua bis μισάτοιχον scripserit.

[τῷ μέτρῳ εἶναι | τ. μ. ε. οἶον.]

μέτρῳ μόνον | μέτρῳ μόνον. τὰτο μόνον | αὐτὸ μ.

P. 27. μεγέθει | μεγέθη. saepe ita εἰ & η & οἱ & υ miscentur in Flor. ut in omnibus libris. pro χαρίλας habet χαρίλας.

ἐφθήμερες | ἐφθήμερές εἰσιν.

ὡς καὶ ὅτι & π. | ὡς ἐπὶ π. & sic Cod.

ὅτι δύο μόνων | ε. μ. δ. mox πάλιν non comparat.

τῷ ᾧ ἀναπαισιῶ | τῷ ᾧ non legitur in Flor.

ἐπίεσλο | ἐπίεσλο. male. mox πυριχαικὸν

γίνεσθαι ᾧ | γίνεσθαι ᾧ.

Ἀθηναίους. ὥσπερ | ante ὥσπερ noya sectio inscripta πρὸ λογαοιδικῆ. In MSto vero post priorem vocem inferuntur multa Scholia, quae hic non exstant, sed ista quoque vetustate consumta *. Porro scribitur in Turnebi Edit. ὥσπερ. . . ὡς τὸ λογαοιδικὸν ἔτω, κῆρ. Pavo, distinctio male habet. (post ἔτω) scribe ω, η. τ. λογαοιδικὸν, ἔτω. Vide religiosissimum hic Criticum, qui ne comina quidem audet loco movere in re manifesta, nisi admonito lectore. At ineptissimum hominem rogatum

E e 5

tum

tum volo, cur in Aristæneto L. I. Ep. X. p. 22. ubi in omnibus Editionibus legitur. ὡς τὸ δὲ χρυσόπολις ἢ πᾶσα τῇ χρυσῷ μείσανι συνήπτετο περὶ φουῶν. & quod vertitur etiam in Pavonina. *Quas veluti Chrysopolis herba aureo juveni nativis adjuncta adhaeret.* cur ibi, rogo, non admonito lectore, nec emendata versione distinxerit, ὡς τὸ δὲ χρυσόπολις ἢ πᾶσα τῇ χρυσῷ μείσανι συνήπτετο περὶ φουῶν. cur non viderit, ut verti debuerat? *Veluti Chrysopolis herba auro, (Cydippe) juvenis Acontio tenaciter adhaerebat.* cur ibi in re saltem non magis certa tacite id mutat, quod hoc in loco minime dubitabili annotandum ducit. Ego & Pavo novimus causam. Lector ignorat. par tamen, ut ille etiam rursus hoc facinus, licet leve in se. tamen illiberale & impudentissimum cognoscat. Scias igitur, aequè Lector, in Miscellaneorum Amstelædamensium Vol. I. T. III. p. 397. recensitam fuisse illam Decimam Aristæneti Epistolam: & me in notulis haec scripsisse: *in fine epistolae aqua mihi haeret: . . . Herba Chrysopolis traditur adhaerere auro puro: fugere adulteratum. at hic traditur adhaerere non cuivis auro, sed aureo juveni, icunculae aureae. vix ita rem se habere persuadeor. locus distinctione juvandus. ὡ. δ. χρ. ἢ. π. τ. χρυσῷ, μείσανι σ. περὶ ut herba Chrysopolis auro adhaeret tenaciter, adhaesit vel conjuncta fuit juveni Acontio.* Me impudens Cacus hic compilavit, uti in aliis quatuor vel quinque locis ejusdem epistolae alia sibi vindicavit, quae vel Britannis vel Batavis Editoribus debentur. an putavit armorum jure sibi licere hostiles agros deprædare? hoc verum puto, & ideo omnibus Eruditis indixisse bellum, ut omnium, quod tam impudenter facit, res agere & rapere sibi liceret!

P. 28. [ὡς τὸ χρυσόπολις ἢ πᾶσα τῇ χρυσῷ μείσανι συνήπτετο περὶ φουῶν | εἰς διονύσιον] Περὶ δὲ χοριαμβικῆς μέτρης | secunda & quarta vox ab-
sunt.

sunt. In margine libri p. 29. five Pavoninae editionis 28. haec leguntur. *[quae hic in margine scripta sunt p. 27 & 28. ab ὁμοίᾳ ad ἀδελφισμὸν. exceptis iis, quae hic pono verbis & δὲ λαμβάνουσιν &c. quae post Εὐνᾶ, quod lin. 6. p. 28. exstat, sequuntur]*

τετράμετρον | τετράμετρον. Ποντί | ἰππικῇ.

Οὐκ ἔτ' | οὐκ ἔτος. Pavus : legendum οὐκ ἔτος ut alii iam monuerunt : non frustra. an nomina illorum & sedem non una indicare potueras, Pave? fragmenta scilicet Aristophanis p. 14. de quibus bene meruere Scaliger, Canterus, Schottus, & Coddæus : quae quo consilio in sua ἐκδοῇ neglexerit doctissimus Kusterus, non satis perspicio. Ut Pavo, recte etiam Florent. distinguunt & Variae Lectt. porro Flor. κακῶς male pro κακῶς & λαμβανόμεθ' pro λαμβανόμεθ'.

P. 30. μέσαι | μέσαι. καὶ ἰάμβου | καὶ ἰάμβον. ἀμφιαρσίω | ἀμφιαρσίω.

Οἶδα μὲν ἀρχαῖον τι δρῶν καὶ λήθ' ἱμαυλόν. sic Flor. sed Turn. τ' ἰδὼν. si vis ineptias legere, lege hic Pavoninas notas, in quibus haud paucis disquiritur, quae lectio sit rejicienda. tandem τι δρῶν, quae unice vera & a MSto firmatur, condemnatur ob gravem hanc causam : quia nempe ἰδὼν *Iambum exhibeat certum*, τι δρῶν *vero ambiguum*. nemo adhuc tam subtiliter omnia mysteria metrica rimatus fuerat τι ante δε potest produci, si opus esset, ideo minus aptum huic loco, ubi requiritur brevis syllaba. Vos, Logici, hoc argumentum in formam redigite.

ποίημα βάκχον | π. βεγγχον. & in Callimach. Fragm. Bentleji XXXVI. locum inhumanus Ocnus adscribere non dignatus fuerat. Talia autem in ipso contextu debuissent recipi. Veris lectionibus ille locus debetur, aperte falsis vix margo concedenda : & satis si in una alterave obsoleta editione exstent. Cum tamen

tamen saepe iudicium hominis labi possit, antiqui termini non facite movendi: nisi veritas sit indubitabilis, quemadmodum in hoc loco. nam de lectione Βεγγλον dubitare quis ullo posset modo!

ἐξαμίτρω συνίδουε | ἐξαμίτρω. α

P. 31. φερσιφόνη | περσιφόνη.

φίλικθ | φίλισκθ, γρ. ut p. 32. in ἀσφόροισ γε-
φαις.

καινογεφής | καινογεφούς. Cod. καινογεφός.

πρός ἡμᾶς | πρ. ὑμᾶς. Salmas. ad Alas Simmiae
p. 185. ἐν τῷ II. l. ἐν τε τῷ.

λίνοισι τ' γὰρ τε βαρυτέριον ἀνακλ. αἰκωνίδαν ἀπὸ δθ
ἰδράσανθ. sic Flor. Cod. βαθύτερον & ἰδρῶσαντα. ni-
hil notius in hac literarum luce ait noster Joannes
δ κατ' ἡμᾶς, quasi id non notum fuisset ante centum
annos, quando haec emendavit Salmasius?

P. 32. πρὶ θ ἀνθρωπίνῃς μέτρῃ. secunda & quarta
vox deficient. εἰς τέσσαρα | εἰς τὰ δ'.

P. 33. ἐὰν ᾗ πρ ἀναμίχην | ἐὰν ᾗ ἀναμίχην.

ἔστιν ᾗ ἀπὸ | ἔστι δ' ἀπὸ. quam obviam formulam Pavo
notet. alicubi enim ignoravit.

[πρῶτονθ | πρῶτονθ] διχμαῖκον | Flor. addit οἶον.

συμπύκτοις | συμπύκτοις. centies sic erratum. apud
Sch. Aristoph. Nub. 563. alia lectio exstat συμπύ-
κτοις. vide Arnaldum.

τὸ ἐγγύωλον | τ' ἐγγύωλον. ἀντ' Γλύνανθ | ἀντ' θ Γλ.

Κάπεθ ἡνίχ' | pag. 62. lin. 30. θ πατὴρ ἡνίχ'.
quod ibi corrumpit Pavo. Flor. θ πατὴρ ἡ. mox ὤλεσε.
ut in variis lectionibus. stulte Pavo ὤλεσε stare
posse autumat.

θυμησας | θυμήσας. sic Flor. in Variis Lectt. θυ-
μησας. Pavo. id pro θυμιάσας vel θυμήςας. habemus
igitur plagiarium apertum. vide Arnald. & ride auda-
culum, qui nobis persuadere conatur κνίσση & κνίσση &
κνίσση idem esse. ei contingat κνίσση θυμηζέωθ probe.

κα-

καλῆται φαλαίκων I ordine inverso Flor. praeterea Codex in φαλαίκων nescio quid turbare videtur.

βαβάκτα γάλων I βαβάκτα κηλ. At in Cod. nescio an vitiose exstet βαβάκτα an βιβάκτα. vide p. 51. 52. 53. Vanni de incredibili stupore, quo circa haec versatus Pavius. portus apud Lycophr. 642. occurrit

καὶ πὶ μὲρ ἀπὸς ἐμβαθύνεται λειψία.

ubi alii ἐμβατεύονται. uti Cl. Wesselingius apud Libanium προεμβατῆ malebat ἐμβαθύνει. Sed in hoc Lycophronis loco malim vulgatam servare. ἐμβατῆν, uti Lexica notant, bis utitur Nicander Theriac. 144. & 803.

P. 34. οἶον τὸ Ἀλκαίς I ultimae duae voces non leguntur.

ἦλθες . . . ἐλεφαντίναν I ἦλθεν . . . ἐλεφαντίνων.

[ἀρχήματα I τερήματα]

καλπὰ σ' ἐδίξασθ' I καλπῶ ἐδίξασθ'. ἀγνὴ χάρις κερνῶ. disputat rursus valde subtiliter utrum κερνῶ an κερνῶ an κερνῶ. legendum. . . . Mox Flor. τιθεῖται uno ductu. & Pavo mox ἀπὸ καλῆς divisiō: nam in Turneb. ἀπὸ καλῆς. rectius.

παῖδι ἀβρῆ I ποδὶ λαβρῆ.

ὅτι τ' ἔβδόμε I ὅτι τε ἔβδომ. in Codice veteri haec desunt.

τὸ ἰσὺν I τὸ ἰσὺν. πόθω I πύθω.

P. 35. ὅλοι σαπφῆς I σαπφῆς ὅλον.

λαθιοχε φασὶ τετιμῆναι. sic Flor. & mox ἔρως.

Αἶαν, τ' αἰεσον πόδ' ἀχιλλῆα I Α. τ. αἰεσόπαιδ'. Αἶ

recte Portus ad Lyricos p. 182. πόδ' ἀχιλλῆα. Pa-

voni sufficit laudare. aliter Aemilius Portus, ut notum.

immo aliter Casaub. ad Athenaeum XV. 15. quod

futuro Athenaei commaculatori ignotum. vide quo-

que Arnaldum Animadv. p. 136.

P. 36.

P. 36. τὸ ἦ ἄπ' | τὸ ἄπ' μὴ καθαρὸν | μὴ ἢ καθαρὸν.
 [τὰ παλαιὰ, οἷς | τὰ παῦτα ὁ. | τοῦτο αὐτὸ τὸ καθαρὸν
 χρῆσται μὴ | additur οἷον. | τοῦτο αὐτὸ τὸ καθαρὸν
 ἡμῶν ἐφ' ὅφασιν. sic Flor.
 πληρὴς μὴ ἐφαίνει | αἰ σελάναι | ἐφαίνεσθ'.
 ἐσθῆσαν | ἐλάττησαν. Horatius imitatur Ep. XV.

Nox erat & coelo splendebat luna sereno.

Codex etiam φαίνεθ' & recte ita Wolfius p. 72. ad-
 ponatur hoc Pavunculi infantilibus peccatis p. 68.

τετραβλήτερι | τετραβλήτερες ἐν | τὸ βραχυκατάληκτον. sic
 Flor.

ἐξ ἐξ βραχειῶν | ἐν βραχειῶν ἐξ. Flor. & Cod. addit
 praeterea οἷον Flor.

τετράμετρα ἦ | τετράμετρον ἦ ἀκατάληκτον. ambo te-
 stes confirmant.

P. 37. φασὶ Δία | φασὶν Δία recte. vide quae dixi-
 mus p. 328. habeo adficientem Aristarchum ipsum.
 συνέθεσαν | συνετέθησαν. Flor. Cod. συνέθησαν. vitiose.
 vulgata lectio praestat. sequitur enim ἐπήγαγον.

μνασιδικα labest. & pro γυρήνω habetur γυρίνω ne-
 scio quid Codex variet.

αἰσαροτέρα σὲ δ' ἄμ' ἐπ' ὠρανὰν σέθεν τυχεῖσα. ita Flor.
 Cod. αἰσαροτέραι. σ. modo adhaesit sequenti voci &
 sic tamen Ursinus. plura mox.

μαλίσσαι | μάτοισαν. Flor. Cod. μάτοισαι. Pavo cor-
 rigit μαλένσαι. & ait esse infinitivum. at μαλένσαι tum
 scribendum. talia non per incuriam, quod etiam vi-
 tium, sed per ignorantiam peccat. porro ait, μαλένω
 erat etiam in usu pro μαλένω. at, homo, non erat,
 sed est in usu apud optimos scriptores. vide Soph.
 Oed. Tyr. 1171. 1182. Aeschylum Choeph. 328. 892.
 ergo aequè in usu est ac μαλένω. Theocr. II 66 He-
 sych. μαλήρευν. μαλένεν. ζητεῖν. imo ipsa Lexica ex
 Homero

Homero habent. sed non consuluerat, alioquin notum fuisset si autem illa vox placet, potius in Imperativo Medii acciperem μένουςα. sed haec incertissima. Mox p. 38.

Δίδυμο μὲν αἱ εὐλαῖα * πληιάδες, Flor.
 Καὶ πληιάδες, μένουςα δὲ * μένουςα δὲ, Flor. Steph.
 Νύκτα. αὐτὰ δὲ ἑρχοῖτο ὄρεα. * ἑρχοῖτο, Flor. Steph.
 Ἐγὼ δὲ μένουςα κατένυκα.

Ursinus edidit recte ἑρχοῖτο & deleuit semicolon post δὲ. quod etiam factum in variis Lectionibus Turneb. & Flor. Faber quoque recte in Epistol. L. I. LXXVIII. Jam adponam notam Pavonis, & pones Lectorem sit arbitrium, possitne impudentior plagiarius inveniri. Sed non adponam integram: nam plures versus habet, quam verbis indigebat. *Bro. ἑρχοῖτο legendum ἑρχοῖτο ut in Fragmentis jam agitur vulgo.* [vidit ergo Ursinum vel vidisse oportuerat. vide p. 127. Vanni. sed sic quoque Steph. p. 44.] „ in versu secunda lege πληιάδες μένουςα δὲ. [at sic videt Florentinam editionem habere: quin sic edidit Stephanus in Fragm. p. 44.] „ in Edit. Turnebi male post μένουςα δὲ comparat punctum. At taliane monenda, ubi jam in Flor. apud Stephanum, apud Ursin. apud Fabr. & procul dubio apud alios sic exstabat? imo quod putidius, ad Indicem rursus haec eadem opellae tenuissimae jactator habet. „ Ita haec nostra editio. O vere minutiarii pater! addit praeterea „ πληιάδες pro πληιάδες apud Homerum & Hesychium. at apud quem Heroicorum poetarum & alios non! Apollonium, Hesiodum, Theocritum. imo passim in prosa apud Hippocratem, & alios Ionica Dialecto utentes. tantis stultitiis una pagina scatet.

P. 39. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ. ποιεῖται ὁ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ καλέμενον ἢ καλόμενον. ὡς αὐτὸ ἐν τοῦ ἱ. 118. [σαπφοῖ δὲ ἢ ἐξ ἀπὸ σαπφοῖ] ἐμὲ δειλὸν, εἰτε πασῶν. κακοτάτων πᾶσι ἔχουσιν. πᾶσαν Flor. Turneb. πασῶν. tuta via ivit Pavo. accentum onisit. Flor. κακοτάτων & παιδ. Sed bene Arnaldus p. 137. ποδὲχουσιν. modo simile vitium vidimus in παιδὶ & παιδὶ ἀχλὺς. Pavo haec securus praeteriit. sed p. 67. rursus eadem occurrunt. ubi πασῶν habet accentus. sed cetera eadem. nec sufficit. Flor. hic κακοτάτων. παιδ. hoc in Cod. & apud Fulv. Ursinum p. 164. apud quem etiam κακοτάτων. quod vitiosum. hic genitivus enim hanc terminationem non admittit, quod scio. Rindarus certe Nem. VIII. 3. ἀμβροσίῳ φιλοπάτων. Scis autem, cur hunc locum ita intactum reliquit? homo lividus noluit Bentlejum laudare, qui jam ad Horat. L. III. Od. XIII. & late & docte totum hunc Hephæstionis locum exposuerat. inspicere eum & plura furta rursus Pavonis deteges.

τό γε μὲν ξένῳ. τὸ γε μὲν ξένῳ. quae hic Pavo; non unius assis & leviora aridis foliis mutat. sed in d. at debemus esse cauti in his, quia locos integros non dedit Hephæstion, ut ipse fatilis Criticus admonet p. 144. sequenti in versu μιν non finit esse longum & ineptiunt interpretes, qui ita sentiunt: ille adponit suum γα.

Ὀλίση. καὶ πρὸ μιν γ' ἔξει χαλκῷ κεφαλάν.

& ita res in tuto locat. At legendum procul dubio

Ὀλίση καὶ πρὸ μιν ἔξει χαλκῷ κεφαλάν.

Perdere & abscindere acuto aere caput.

sic

sic sensus & versus bene se habebit. rodat jam suum
7. ineptulus Noster.

ἰρευσὶν | ἰρευσι. male. vide p. 328. Vanni, ubi
docui ultimas syllabas pedum non se posse in his &
similibus sustinere sine litera N.

P. 40. καθαρεῖ | καθα. γαλαῖ | γαλαῖ μηρὸς δευτέρης.
συνέθηκε | συνίτακε. vide ad p. 22.

[τῇ δὲ τελευτῶν, τὸ μὴ ἀκατάληκτον] abest ultima vox
& additur πρὸς τῇ σαπφοῖ.]

προσεδέξαμην ὄναρ, Κυπρογενεῖα | Flor. & Cod.
προσελεξάμην. ita edidere H. Stephanus & F. Ur-
sinus, & Wolfius p. 16. & 293. ineptias hominis le-
gas ipse, Lector, si libet: me earum taedet: ideo
enim aspernari se nolle προσεδέξαμην ait, *quia hic
diserte habent libri*. at malum: *qui libri!* unicus Tur-
nebianus scilicet. sic eadem ratione omnes ejus le-
ctiones adspernari nolis, nam eas aperte habent li-
bri. at ego lectionem προσελιξάμην ajo habere te
vera libros, Florent. & Cod. MStum. & homo hic
non clauditur! At si, ut debebat, auxilia circumspe-
xisset, meliora in suam sententiam adferre licuisset.
Scilicet Flor. habet κυπρογενεῖαν. qui casus desidera-
tur, si προσεδέξαμην retineatur, & verbis integer
sensus insit. causari quoque posset Δ lineola baseos
erasa in Λ abiisse. qui error pronior quam ut Λ in Δ
abeat. Sed haec incerta maneant: mox de dimen-
sione vocis Κυπρογενεῖα philosophatur. Editio Turne-
biana sic metitur -υυ-- . illam dimensionem admittit
metrum. Sed Hephæstioni subjungit Sapphicis versus
Anacreontis, quorum ultimae voces sunt εἰ δ' ἂν ἄλλῃ
& εἰδ' ἄμα τῶνδε -υυ-- . & quae proinde eodem modo
notantur -υυ-- . & idem tamen ait diverso modo
ἰαχηματίδ' Sapphicos illos, & hos Anacreonticos. quod
aperte falsum, si ista dimetiendi ratione utamur:
quare Noster docet Κυπρογενεῖα scandendum. υυυ--.

F f

Bene,

Bene. at qui toties sub auctores exagitat, hic merito castigasset Hephæstionem, quod adduxerit in exemplum locum ambiguum ex Sapphone. quin quem majori jure quis contenderit similem esse Anacreontico quam dissimilem. nam *Κυπαρίσση* passim producit, ut apud Hesiodum Θ. 199.

Κυπαρίσση ὅτ' ἔστην πολυκλύτῃ ὄνι Κίπρῃ.

& centies. Sane si omnes Sapphus versus hujus generis hac in sede ita fuerint ambigui, ego non dubitarem vel contra centum Grammaticos, ut etiam aliquando pro auctoritate loquar & Pavonizem, discernere, Sapphica illa Anacreonticis esse gemella.

Σὰν μοι θανάιν γίνεσθαι. ἢ ὅθ' ἂν ἄλλη λύσις | sic Flor. *μοχ θανάιν.*

Παρθὲ δ' ἦντι | πυθόμενον ᾗ | κατίδον ἱερὰτα Φεύγων.

Florent. & Turneb. Var. Lect. *πυθόμενον*. hic rursus se plane rudem rei metricae monstrat. Hephæstion hoc metrum dicit esse factum secundum characterem *ἢ ἀνακλωμένον*. Schol. p. 48. autem recte docet *μέτρον ἀνακλωμένον* dici, quia in eo *scæpe deficiens tempus in pede aliquo refectatur & compensatur in sequente pede*. id est quando ultima pars pedis tempore deficit, illud aliquando suppleri in prima parte sequentis pedis: cum illa tempore uno abundet. exgr. in *πολύστονον ἀφροδίταν*. ita est mensura *υυ-υ|-υ--|* at jam *βον* debet esse longa: 'Αφρ. autem breve. at τὸ 'Αφρ. longum compensat, quod in τῇ βον deficit. eodem modo in nostro versiculo *κατίδον ἱερὰτα Φεύγων*. est dimensio *υυ-υ|-υ--.* at debet esse *υυ--|υυ--.* vides ergo in quinta syllaba *ρ* compensatum defectum quartae syllabae *ε*. Jam Miscellus dubitat, cur referat

ferat nostrum versiculum ad *metra reflexa*, ad τὰ ἀνακλάμενα. & ut Bentlejo obloquatur, qui hic recte πυθόμενδρον praetulit ad Horatium I. Od. 23. dicit „πυθόμενδρον *admissio*, *pedem amittimas*, in *quædam ἀνάκλασις fieri potest.*“ at dic, stupidissime bipedum, quid hoc ad rem? nam utrum putas esse ἀνακλάμενα dicta, quia re vera ἀνακλῶνται, an quia possunt ἀνακλάσθαι; si poëtae ita placuisset syllabarum tempora permiscere, & inter se dispertiri? prius verum. Et quae in his vocibus πυόμεν ἢ καλέδον? erit ἀνάκλασις? an prima in καλέδον longa est. imo brevis est, ut debet esse: & δὲ brevis est, ut potest esse. hic nulli ἀνάκλασις locus. quin multum abest, ut legendo πυόμενδρον amittamus vocem, in qua ἀνάκλασις fieri possit. imo sic retinētis vocem, in qua re vera ἀνάκλασις fit. nam prima in hac non est brevis, ut putasti, sed longa est, quemadmodum in Πυθαγίγης, uti optime animadvertit Doctiss. Arnaldus: qui tuas inanias hinc jure abigit. ita in πυόχρηστος. miror autem Strabonem L. IX. 642. scribere. πυθαία πόλιν ἀπὸ τῆς πύθεος. ἐκτεράδος ἢ τῆς πρώτης συλλαβῆς, ὡς ἔστι τῆς αἰθανάτης, ἢ ἀκαμάτης, ἢ ἀλακίης. * nam omnia a πύθειν quod producit primam, venire clamant. etiam ibi scribendam πυθεός, *autivisse*. non πύθεος. *putrefieri*. alioquin manifeste erravit Strabo. nam

πύθειν

* Illuc errat Casaub. cum exempla productae vocis Διδάχθη ex Eurip. Medea 1355. nam ibi bene legitur διδάσκειν In Bartol. quin si legatur Διδάγειν, prima in αἶγεν producta dicenda esset: non ultima in Διδά. In Theophr. 324. κλέειν διαβόλην majorem speciem habet. sed re vera non producitur διδ; sed Iones dicebant procul dubio διαβόλην. Diores iterum διαβόλην, servata A longa, hoc minus videtur; sed verum est. ita ὁδόνος producitur. sic ὁδόνος. sic & in Διδάσκω. sed tamen hanc vocem non ἀπὸ τοῦ ποιεῖν, sed ἀπὸ τοῦ ἀκούειν venire lubens viderem Latrope Bosto in Dissertat. de Etym. Graeca. p. 22.

πύθειν producitur sua natura. vide Casaubon. nihil hic intelligit Pavus, nihil. & nullo jure sus hic Minervam, Pavus Bentlejum docere sibi arrogat. porro ~~ᾠδὴ~~ πύθεισθαι ait plus esse quam πύθεισθαι. nam putat ~~ᾠδὴ~~ ad πυθόμεαν referendum Ego vero, si jam tale verbum daretur, quod adduxisse ex auctore oportebat, antequam nobis obtruderetur, ajo significare minus quam πύθεισθαι: ut in centum similibus. quam enim raro intendat vim verbi haec praepositio, norunt Graece docti & pueri decennes.

Τῷ δὲ καθαρῶς ἐφθημιμερεῖ | καθαρῷ Cod. & Flor. Pavus ἐπ' ἀμφοτέρω dormivit: mox inepte versum profae specie exhibuit: cum certum sit versum facere

Σικελὸς κῶμ|ψὸς ἄνῃρ.

Nam alia mutavit non magis certa, cur non hoc? at rationemne exigo ab ἀλόγῳ Stolone? codex distinguit bene & Florent.

P. 41. παιωνικόν. Flor. semper fere errat in secunda syllaba exhibens ο μικρόν. & haec sic mutila habet. κρηλικόν, τὸ βακχειακόν, ὁ καὶ α. mox interponit καὶ. καλεῖται δὲ καὶ ὑπ' α.

P. 42. Ἐγειρε Μῆσαι, Κρητικὸν μέλῳ.

Pavus. „*pars major versus Iambici.*“ at nisi superba inertia obstitisset, habuisset hic integrum Iambum ex Flor. & Cod.

Ἐγειρε δὴ νῦν Μῆσαι Κρητικὸν μέλῳ.

omissum hoc in aliis, quia in sequenti versu etiam Δὴ. Ὡ μακάρεε Ἀυτόμενες | deest versus in Florent hoc loco. en quo ordine illa exhibeat. ἀγαθῆς χθονὸς. κέχρηται δὲ αὐτῷ καὶ ἐν ἄλλοις δρασμασιν ὁ Ἀεισοφάνης, καὶ ἐν

ἐν Σφικίν. ὁ μάκαρ αὐτόμενος ὡς σε μακαρίζομεν, καὶ
 εὐπολὶς ἐν κόλαξι. Φημι δὲ βροτοῖσιν [male]. Porro Pa-
 vus adnotat. „*Fl. Christianus ad illam Vesparum*
stropham emendat κόλαξι. probabiliter admodum. plura
forte suo loco“ at, homo importunissime, *ad illam*
stropham? ad quam? an poetarum loca hodie per
 strophas indicamus? ais *probabiliter*. imo aequo cer-
 tum id est atque certum est, hodie ineptiorem te
 hominem non literas tractare. addit, *forte suo loco plu-*
ra. ad Aristophanem, Tu plura! Musae prohibeant,
 ne Comicum istum conspurces, uti reliquos aucto-
 res tuos. & Musae prohibebunt scio. vellem autem
 scire, quis sit ille Vir, quem Kusterus ad Suidam V.
 Λαῖνα, scribit nunc occupatum esse in emendando
 & illustrando Aristophane. Pavus forte hoc nobis
 facile dixerit. Vesparum locus est vs. 1266.

Καὶ κρητικὰς πολλάκις | κ. κρητικὸν π.

P. 43. ἐπιήδυσεν ἐν τοῖς | ἐπιήδυσσε [v] ἐν τισι.
 recte. νυμφῶν | νυμφῶν. male. sed adscribamus versu-
 culos totos.

Μᾶτερ ὦ πότνια κλύθι νυμφῶν ἀβροῶν,
 Δῶρ, κυμοκλύπων Ἡρα ἀλίων μυχῶν.

Salmas. ad Inscript. pag. 207. correxerat ἡγεῖν. O
 princeps: regina Dori, fluctisonorum marinorum re-
 cessuum. at ἡγεῖν de regina femina Pavoni rus olet.
 quem rogatum velim, an dentur reginae masculae.
 Sed scias, Pave, hanc suspicionem viri magni niti
 Florent. libro, in quo exstat ἡγεῖν. qui praeterea
 scis, an Salmasius non putarit dici etiam ἡγεῖνα vel ἡ-
 γεῖνη. Etym. ἡγεῖν pro adjectivo habet ἡγεῖν ὁ
 Ff 3 iεγίε-

ἰστέμι. sed puto hominem hic verum vidisse, si tamen ipse vidit, nec aliunde furatus est suspicionem, cum ipsi Doris dicta videatur *Ἡρα ὄλτα*, ut *Proserpina*, *Juno Stygia*. perinde est a quo verum accipiamus, etiam a morionibus & Pavonibus. male Flog. una voce scribit *Δουλομακλίνων*.

P. 43. Σαὶ μὲν εὐπωλῶν εὐπωλῶν, ἐγχείρωλῶν
Δῶκεν αἰχμῶν ἐνυάλῶν εὐστατίνῃ· ἔχον

Flor. & MSt. ἰδωκεν. vitiose, & εὐσωπον ἔχον Flor. cui irascatur Pavo ob delatum suum γέ. nec immerito. & quid porro Noster? *Haec nimis cansona sunt.* *ἡμ πῶλῶν* est *ἴπῳ*: *nil notius.* γὰρ εὐπωλῶν occurrit alibi. [ubi Pave? in Lexico Stephani pag. 465. Tom. III. εὐπωλῶν ὁ, ἡ. *terra quae facile vertitur: facile aratur.* at debuisses commonstrare, εὐπωλῶν illud significare perspicue in aliquo auctore. nam tota ista interpretatio est Grammaticorum, qui temere εὐπωλον ἵλιον. εὐπωλον *Δαρδανίῳ* non voluerunt significare *equestri re, equis praecellentem*, sed *aratu fa- cilem*. sed donec locum ostenderis in auctore, credemus εὐπωλῶν & ἰππόβολῶν idem notare.] Sed quid addit! εὐπωλῶν est *quae facile vertitur terra.* ergo *Mars dicitur εὐπωλῶν, qui se facile vertit, ut se habeamus altivam*, ait, *εὐμωσίαν* pra *passiva*. huil huil delirat Misellus. imo respiscit. Nam ipse ait, „commentum [stolidi Pavonis] *non placet, ἔσ* locum *habeo de vitio suspectum.*“ Sed en recidivam patitur. „*En forte Simplicius scripserat εὐπωλῶν, εὐπωλῶν. κῶλα* membra.“ at, indocte & audax Grammaticaster, prius Auctores bonos lege & tum corrige, qui nescis haec ipsa verba iungi a Sophocl. Oed. Col. vs. 742.

Ἀυχημα μέγιστον.

Εὐιπωρον, εὐπωλῶν, εὐμωσίων

id est,

id est, *Maximam gloriam*, equorum pullorumque uber-
tatem & *maritimam potentiam*. Quo loco temeritatem
tuam dudum castigavit de Graecitate longe aliter,
& uberius meritis G. Arnaldus p. 142. Animadv.
sed pone plane similem locum non occurrere! tune
ἰσάδυναμα toties apud optimos conjuncta arrodes. tu-
ne mutabis, ῥυεῖαι ἢ φυλάσσει. μάχη ἢ πόλεμος. πό-
λεμος ἢ νῆκος. πάλεμος ἢ φυλοπῆς. αὐτή ἢ πλάλεμος.
ὑστατα ἢ πύματα. πυκνοὶ ἢ ταμίες. origo & causa: opes
& divitiae. sponte & ultro, & centena talia, in qui-
bus non majus discrimen, quam in hisce: tune haec
solicitabis? ubi praeterea exstat Pavoninum illud
εὐκωλοῦ. sed voces fingere tibi quotidianum. haec
omnia in ura pagina delinquit: nec omnia nunc tan-
gimus. notas ejus excutientes ulcera alia secabimus.

P. 43. ἀμφότερας τὰς | prior vox deest. pro λύσας
habet λύσας.

ῥαλαμβάνειν | ῥαλαμβάνει. mox illa vox deest &
scribitur ῥατελεύει.

Φιλοφρόνης | φιλοφρόνω.

Ἥπ' ἔ τετραμέτρων | Ἥπ' ἔ τετραμέτρων.

P. 44. μάχης δ' ἔως οἷα παῖς δὴ. at Ἀφάρροι γρα-
φαί, ἰσως οἷα παῖς δὴ ἀντὶ ἔ παίζει. & sic edidit Ursinus
p. 65. idque firmat Florent. in quo οἷα παῖς δα. qua-
lia ludit, qualia designat, dum ludit, Cupido! Anti-
logicus noster nihil tale probat. sed hoc perinde est.
sequitur ἀκρὶ ἐπ' ἀνθη καβαίνων. *summos per flores de-*
scendens. conjicit ἀβρ', deerunt procul dubio, qui hoc
somnia proditae lectioni praeferant: quamvis ille
contrarium ominatur. praecipue cum locum Hom.
Il. Y. 227. revocarint in mentem.

ἄκρην ἐπ' ἀνθερίων κακὴν γέν, ἡδὲ καπάλων.

mox docte animadvertit καβαίνων pro καββαίνων. quis
F f 4 tales

tales notulas non mille uno die effundat! Edidit Urfinus καμβαίνων, metro repugnante. & illa vox aliud notat, si sana. de qua nos suo loco: ut Pavonizemus. Hesych. Καβαίνων, ut καβάσι, καλαβήσι. Λάκωνες. adposite. Alcman, Laco: saltem Doricus. Miror autem non vapulasse Urfinum, qui hos duos versus in quatuor concidit. at forte non vidit, dicas, Lector, & frustra in aliis locis compilatum a Pavone Urfinum conjicis. nam haec sibi adversantur. sic videretur. sed haec non sunt contraria in Pavone. nam an tu putas hunc pigerrimum hominem in singulis fragmentis laboriose singula collustrasse & contulisse! Hercule non nosti supinam hominis inertiam. hoc non in aliis, hoc non in Calabro fecit: ubi plurima loca ex Aldina, haud nullius momenti, neglexit: quin ex Aristæneti collatione Sambuciana plurimas gemmulas ne quidem animadvertit: at quanti laboris est Aristænetum accurate cum una Editione committere! unde mirari desine hoc in loco non inspexisse videri Urfinum, alio in loco compilasse. Pergamus. nunc aliquid vere doctum ad hunc ipsum locum adnotat. ὃ μὴ μοι θίγῃς τῷ κυπαρίσκει. „intelligas *juncum*, quem κύπερον Gr. vocant. pro quo *Dores* κύπαιρον. res est nota ex *Eustathio*“ re vera res est nota ex *Eustathio* & *Lexicographis* omnibus. addidisses saltem p. 969. 1239. 1648. putat porro voces τῷ Κυπαρίσκει non ad hanc periodum facere. sed micat in tenebris. habet Flor. κυπαρίσκει. Urfinus edidit τῷ κυπαρίσκει. an Genit. Doricus hic habeat locum aescio. Mihi autem longe probabilissimum sit, legendum esse ὃ μὴ μοι θίγῃς κυπαρίσκει sive κυπαρίσκει. κυπαρίσκει vel κυπαρίσκει. Hesych. explicat. κρίμα ἢ χιτῶν. Sed & Harpocration. eandem glossam habet & addit *virile* vel *muliebre* secundum quosdam esse *vestimentum*. Sed unde vocem κυπαρίσκει nanciscer-

ciscemur? illam nobis subministrat Hipponax, quem ibi laudat Valesius, apud Tzetzen ad Lycoph. p. 96 ad versum 855.

Δὲς χλαῖναν ἰππῶνακτι καὶ κυπαρίσκῳ, —

sibi servet igitur κυπαρίσκον suum Pavunculus.

εὐρίσκεδν I οἶον. Flor. & Cod. addunt.

ἀλλ' ἀγνοήσεν I Pavo. „ in hac Nostra editione ἀπὸ pro ἀπ. excusum est male.“ ne irascaris, mi Pave: operae tuae habent, quo se defendant: secutae fuerunt hoc in errore Florentinum contextum: rursus casu miro, ut antea vocolam ὁκ omiserunt ad ejus praescriptum. miror vero correctorem hoc non vidisse. an & illi Florentina Editio ad manum fuit?

Ibid. ὁ ταῦρθ' ὅς τοι κερύζειν τὴν ἀρχάν.

Flor. τοικε. male. in his N necessarium. & κερύζειν. Cod. κερύψεν. Varia Turnebi κερύζειν. praesens. non adeo exasciatum Pavoni videtur, homini exasciatissimo. κερύζειν vera lectio. vide Hesych. qui hunc locum ante oculos videtur habuisse, κερύζειν ἢ κερύσσειν, κέρασι μάχεσθ. & κερύσσειν κερύττειν. τὴν γὰρ μὲν τὴν κεφαλῆς. ἢ βοῶ. & aliis locis. sed κερύσσω in nullo loco est. quid non Theocritus dixit loco notissimo Idyll. III. 5.

Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάαστο, μὴ τὸ κερύψην.

ubi alii Codd. κερύζειν. quo modo & in Gellio exstat L. IX. C. 9. Hippocr. Epist. ad Damag. p. 924. τίς ταῦρθ' ὅς τοι κερύζειν κερύψατο. non miraris hominem, nihil horum curasse. κερύζειν maneat. & ἀρχάν pro quo tamen Flor. ἀρχάν. cujus vocis vim hic

Ff 5

noster

posterior Palaemon ridicula explanat. ἢ μετασφῆρις ἢ
 μετασφῆρις | Flor. μετασφῆρις. & in MS. & Flor. vocula
 ἢ abest.

P. 45. [αἰ ῥ | defit ῥ] Flor. αἰ ῥ καὶ ἀνιπα-
 θαν μῆριν.

[μῆριν ἔν Σ | μῆριν ἔν τὸ Σ.] οἶον addit Flor.

ποικιλόθρον | Flor. sine apostropho. Jovita Rapicius

P. 40. b. de Numero Oratorio hoc carmen exhibet.

ἑξάσημοι ἑξάσημοι. crasso errore. nam primus pes
 habere dicitur duos trochaicos : qui si puri trochaici
 sunt, habent sex tempora & sunt ἑξάσημοι. quia vero
 secundus trochaicus potest esse spondaeus, uti apud
 Horatium semper, si bene memini, est, habebit sep-
 tem tempora, sive ἑπτάσημοι erunt hi duo trochaici,
 qui primam συζυγίαν constituent.

P. 45. Ἀλλὰ τοῦτο ἔλθ' αἶψα κατ' ἵππον.

Magister superciliosus. „Vossius. τοῦτο ἔλθ'. dubito, an
 satis bene propter Dialysin, quae ex versu hendecasylla-
 bo facit versum dedecasyllabon. sed haec alias suo loco.“
 suo loco, dii boni! an Dionysium Halicarnassensem
 igitur edet: an poetiarum novam ἑκδοχήν jam dudum
 paravit, & ideo succensuit Joann. Christiano Wol-
 fio, qui has partes occupavit? Quid autem dicit!
 Vossius τοῦτο. at ignorax animal: non ita Vossius so-
 lus ad Catull. p. 115. sed antea Ursinus & Sylbur-
 gius bene ediderunt & explicuerunt, & hic Vossio nul-
 la debetur laus: imo sic ductum Edit. Flor. He-
 phaest. & sic in Hephaest. MSto legitur. Et quid
 tu garris de Dialysi: hic συνίηται vel συνιστάταις lo-
 cum habet.

καὶ ἵππῳ | καὶ ἵππῳ. Pav. „apage. apage impietate
 per bene Vossius καὶ ἵππῳ.“ Ut crissam tollit, quasi
 ipse facinus patraisset egregium, cum alienam emen-
 dationem

ditionem approbat. obiter animadvertitur in Oda illa nescio qua de causa edi vs. 13.

αἴψ' αἰὲν ἐξίοντο.

quale Sapphicum nemo oculis conspexit. vel ut in notis Vossianis; αἴψα αἰὲν ἐξίοντο. quod aliquantum pejus. porro illa βαβα &c. adsunt in Flor. & Cod. sed ita interturbata, ut describere inutile fuerit. iis se delectet βαβαζων Pavo.

P. 46. καλῶτα ἴσιν accedit,

ὁ μέδων ἄς μέδουσ. Flor. Cod. μέδουσ.

τίτρετον πικρὸν ἄβον χορλαμβικόν l duo priora vocabula absunt, & pro tertio exstat διχολαμβικόν. non bene.

Mox in τῷ δακτυλικῷ articulus deest, & in οἷα ἐστὶ τὰ τοῦτον. ultima vox.

ἀνέπαυσικόν l ἀναπαυσικόν. pessime.

λατὰρ additur index novae sectionis εἰς Ὀδῶν.

[Ὀδῶνικόν l nescio quid hic differt Cod. mox ἀπὸ μύρον non leguntur.]

ἢ δούλεον π. l ἢ ᾗ δούλεον π. additur mox αἶν.

Ὡς ἂν Ἀπὸλλαν, πῇ μεγάλῳ Διὶ,

Μελαγχρῶ αἰδαῖς αἶσις ἐς πάλιν.

Ὡς ἂν l Ὡς ἂν. utrumque recipit versus. ergo praestat edita lectio. vide Miscell. Vol. I. T. II. p. 444. mox Μεγάλῳ male in μεγάληα abiit. mox αἶς pro ἐς. Ad hunc autem versum admiranda eruditionis specimina edidit Criticus Noster. praeter enim errorem in ᾗ μελίχρῳ quantitate alia multa designat. audiamus hominem ἀεικλια. „ Quid haec? αἶς μελαγχρῶ. fortissimum pro μελάγχρῳ vel μελάγχρῳ? Sed quid αἰδαῖς μελάγχρῳ. αἶς hoc pudoris. opitibet. absit absit.

fit. *scribendum forte μελίχρῳ* [imo saltem μελίχρῳ.] *verecundia cum corpore mellito: cum corpore suavi.* [risum teneatis, *verecundia cum corpore mellito, suavi.* sic scilicet in Anthol. p. 352. Ἐλπίς ἀληθείης ἐστὶ μελίχρῳ. vertendum erit *spes est ipsa veritate (ipsa re) mellitior corpore.* o saxeum cerebellum, nescis in μελίχρῳ, πενιχρῳ, & similibus illud χρῶς modo esse terminationem, & nihil significare. Hesych. γλυκύ, μελίχρῳ. at id non ignoravit Erud. Arnaldus. μελίχρῳ autem opponitur λευκανθῶ ut recte J. Christian. Wolf. ad Sappho multis docet p. 235. ita Ἐυφορίων ἢ ἰδίαν ἢ μελίχρῳ. apud Suidam in V.] pergit. „*Adhaec, eo admissō, quid erit ἀξιῳ. an ut κλυτὸς ἱπποδάμεια. ἀξιῳ αἰδῶς? mihi aqua haeret: nec locum ita scriptum intelligo: visne conjecturam? dabo* [rancidissimam] *scribendum forte Μελάγχρῳ αἰ δῶς ἀξιῳ ἐς πόλιν. αἰ δῶς. si dederis. ἀξιῳ scriptum pro ἀξίως* [recte animadvertit Arnald. Ἀξιῳ non dici pro ἀξίως] *si dederis digne in urbem redire. [dic, Phrenetice, ubi illud redire exstat.] ipsum Μελάγχρῳ hic nomen proprium est hominis. Μελαμπύῳ* [imo μελάμπυῳ] *haec suspicans scribo ἔξ vera esse possunt.*“ Nescio indignerne, an potius misericordia hominem dignum censeam, qui in re aperta ita caecutiat! Quid enim! non novit *Melanchrum Tyrannum* Mitylenae, quem Pittacus interemit, adjutantibus fratribus Alcaei Cici & Antimenida; non novit hoc fragmentum esse Alcaei, qui cum Pittaco esset inimicissimus, forte Melanchrum, Pittaci adversarium, laudavit. at haec forte mihi e manuscriptis nondum editis patuere: qualia nescire Pavunculo permissum, qui Codicibus non utitur. non, Lector. Inter alios Diogenes Laërtius, quem Pavoni saltem nomine notum credo L. I. §. 74. sic ait: Πιττακὸς μὲν ἦ Ἀλκαίᾳ γρόμῳ ἀείδων Μελάγχρῳ καθύλετο ἢ Δίεβν τύραννον. & ipse

Suidas,

Suidas, notissimus Auctor Pavoni, in Περικλῆς. 2. τῇ μβ' Ὀλυμπιάδι Μελανχρον τὸ τύραννον Μιτυλήνης ἀνῆλθε. Nonne versatissimum in scriptoribus produnt haec hominem nostrum? de inimicitia autem inter Alcaeam, & Pittacum vide ibidem Diogenem: ubi multa scommata, quibus infectatus Philosophum, legas. ad quas inimicitias respicit Horatius L. II. Od. 13. quod autem suspicor Melanchrum ab Alcaeo laudatum, locum non habuerit si Edwardi Simsonii conjectura obtineat, qua apud Strabonem L. XIII. p. 917. pro Μεγαλαγύρῳ reponit Μελάγχεω. vide doctissimum Chronologum ad Olympiad. XLII. 1. Alcaei autem esse jam viderat Ursinus, qui primum versiculum p. 104. refert. at errat, dum subjungit χαῖρε κυδάνας &c. nam haec in eadem Oda consistere nequiverunt. putarim autem hos duos versiculos, Ὠναξ & Μελανχρῶ esse duarum Odarum initia. Versus autem secundi sententiam optime adsecutus Arnaldus, qui αἰδῶς ἀξιῶ scriptum putat. *Melanchrus reverentia dignus in urbem . . .* sensus is est. sed non opus mutatione. tantummodo scribatur αἰδῶς. vide Voss. ad Catull. p. 118. ut apud Moschum Idyll. VI. 1. Ἡ, α Πὰν Ἀχῶς pro ἡχῶς. Nonne tibi fatendum est, Lector, hominem iratis Musis officinam Criticam instituisse!

Videamus, quid porro collationes nostrae boni adportent: mox non minora flagitia ad ipsas Notas castigabimus pro delictorum atrocitate. Unum id metuo, ut Pavunculus flagellorum crebritati par futurus sit. nihil metuendum. corio Elephantino ejus pellis duritiae non cedit. quin tamen nihil Musarum interest, si vel fustibus succumbat pessime de iis meritis alter Pyreneus.

P. 47. Ἰόπλοκ' ἀγὰ μελιχόμειδε Σαπφοῖ.

Ἰόπλοκε ἀγὰ μελιχόμειδε Σαπφοῖ. Flor.

Cod.

Cod. etiam *μελόμεναι*. nescio unde Ursinus p. 102. explicatus fuerit *τοπλόκωμ*. contra metrum. vide eum p. 313. qui ad Oden refert, quia Alcaeus celebrasse Sapphonem dicitur apud Aristotelem L. I. Rhet. IX. sed non bene. nam illa apud Aristotelem sunt alio metro conscripta.

Ἐκωνὼν ἔτθ' 1 ἢ ἰσὶν δ. u. ἔ. Cod. & Flor.

Τοῖςτ' οἷς θῆβας πᾶσις ἀρμαίνουσι χέμεν
Μόλκι μὲν ἔτθ', λελθὼν ἔχουσ' ἐπ' ἀντράχῳ λίθου.

Addunt Cod. & Flor. *κατὼν* ἢ *ἀντὲ* ἔτθ'. istum omitto Canona, ut interpolatum in utroque: nec tanti. Porro Flor. *ἐννῆσεν* una voce & *ἔχουσ'*. In Turnebi Variis Lectt. *χέμεν*. quod probò cum Pavone. Arnaldi *ἀρμαίνουσ' ἔχμεν* abit longius. & *χ'* ostendit sententiam pendere, ut recte hic Noster. qui bene iudicat, nihil versiculum secundum cum primo habere commune. sane lucidum hic intervallum habuit. Utinam ne brevissimum fuisset. nam rursus desipit, cum ait, "*Ἐννὴ* nomen proprium est, quod apud Græcorum etiam invenitur in magno opere: alia omitto. Nam dejerare ausim vocem "*Ἐννὴ*" nusquam ibi exstare. Re vera ibi *Enna* Romanarum mulierum nomen. sed quid id ad "*Ἐννὴ*? certe Index non habet. at si ex tam vasto Oceano aliquid haurimus, saltem locus indicandus: in primis ab homine, qui toties fingit & distorquet auctoritates. minima mutatione legi commodissime potest:

Μόλκι μὲν ἔτθ' λελθὼν ἔχουσ' ἐπ' ἀντράχῳ λίθου.

Vix quidem lecto tenue habens in colo linum.

ἔτθ' id est, *οἷς* *εἰσὶν*. *λεπλὸν* hic non in latudem, sed
vitu-

vituperium. λίνον *stragulam vestem* notat. apud Homerum Odyss. N. 73. 118.

καὶ δὲ αὖτ' Ὀδυσσεὺς εἴρεσθαι ῥιγὸς π λίνον ῖα.

Schol. λίνον. λεπτὸν ἱμάτιον. ἐπ' ἀτράκτις. quippe matres familiarum in re lauta viventes semper novas incolu, in jugo habebant telas & vestes in quemvis usum. Valeat igitur Pavo cum elegantissima sua Ἑννη. quam miror sociam non addidisse ἀμπελίῳ & πυγελίτιδι, venustissimis scortillis. ὀνοαίς & εὐνάις permutatum habemus p. 66.

P. 47. Περιωσὲν αἱ γὰρ δόπλων ὁ Λύκιος.
'Ὡς αἶλας ὁ μίδοισαν δότομαίδων.

Jure G. Arnaldus ad hunc locum ait p. 143. *Quoniam vero in Eruditi (scilicet) Editoris Animadversionibus, conjecturae nullo pene (hoc superfluum) fundamento nitae utraque faciunt paginam.* nam mira & varia hic comminiscitur: αἱ pro quo in Morell. αἱ, dorice si vel utinam est. cur non est χελιασικὸν dilectum αἱ? pro Λύκιος. Λύκειος. hoc non malum. Θαλασσομίδοισαν suffuratum fuisse Ursino p. 66. jam ei exprobratum p. 127. ubi video operas nostras dedisse Θαλασσομίδουσαν. sed hoc ibi non adeo vitiosum. operae pretium ipsa verba Ursini adponere p. 299. *Apud Herbasionem in Enchiridio. sed pro αἶλας ὁ μίδοισαν, emendavimus Θαλασσομίδοισαν. nam inter maris Deus numeratur Ino. Lucilius in Epigr. p. 439. Γλάυκη καὶ Νηρή, καὶ Ἰνὸς, καὶ Μελικέρκη.* Inspice jam Pavonis verba, & sic valeam, ut impudentiorem plagiarum te vidisse negaturus es. porro δότομαίδων vexat. vel enim erit ab δότομαίω. vel δότομαίδων. id est μαζόν. vel denique δότομαίδων ἀέστου, ἡστ. vis adhuc decem

decem alias suspiciones: dabo. sed te nolle, Lector, arbitror. Arnaldi conjectura ὑπὸ μασδῶν a Μάζα se commendat eruditae observationis condimento: cum Pavoninae suspiciones ubique sint siccae & aridae. μέδοισαν pro μέδοισαν habet Florent.

ἤτοι ἐξάσημⓄ ἢ ἐπιάσημⓄ, ποιῇ τ̃ τοῖστον. I ἤτοι. & ἢ ἐπιάσημⓄ absunt. & τ̃ τοῖστον scribitur. quae de Canonibus Pavo, in margine jam mei libri adnotata. sed illa tamen non talia sunt, quin ex hoc pumice potuerint exprimi.

ἀμοιβὰν | ἀμοιβῶν. Σαπφοῖ π̃ | ψάφοι π̃.

αὐτῶ ὅδε | αὐτῶ ἔτⓄ.

P. 48. Γίνεταί τ̃ α̃ | post τ̃ inseritur χ̃.

ᾠδῶ λαμβάνωνται | ᾠδῶ λαμβάνηται. aequè bene.

πρῶτⓄ | τ̃ τ. πρ. τ̃ χ̃ τ.

ἐκ π̃ | ἐκτε. alterum barbarum, quod sibi servavit Pavo.

κῶλῳ δύο | δύο abest.

ἐν τοῖς τοῖστοις | non leguntur neque in Florentina, neque in Cod.

P. 48. χαῖρ' ὦ | μέγα χρεῖ | οἰόλως | ὅ | μιλεῖ | τ̃ ἐ | πίβδαις,

τῆς ἢ | μετέρας | σφίρας | κρμ̃ | τῆς, ἃ | ρισε | πάντων.

Ἐυδαί | μον' ἐπ̃ | κτε σε μή | τηρ̃ | ικερ̃ | ων ψ̃ | φησις.

Admirabilis hic rursus Pavo. sed prius lectiones Florentinas commemorabimus.

μέγα χρεῖογέλως | μέγ' ἀχρεῖογελⓄ. optime. nisi quod scribendum ἀχρεῖογέλως. Suid. ἀνθρῶπⓄ, ὃ ὅπ̃ι τοῖς ἀχρεῖοις χ̃ μὴ παυδαίοις γελῶν χ̃ χαίρων. χρεῖογέλως est barbarum, χρεῖογέλως dicendum esset. non dicitur χρεῖⓄ hac forma, sed ἀχρεῖⓄ. absurda hic rursus placere homini absurdissimo. qui nec

Scho-

Scholiasæ obtemperare potuit. p. 52. πόρρο ὁμιλη-
της ἐπιβδαις ἢ ὁμι ταῖς ἐπιβδαις. Cod habet ὁμιλεῖται.
in Turneb. ἀσφόροισ. ἴσως. ὁμιλε τοῖς quod partim
probat, partim improbat, & post ineptias circa ὁμι-
λεῖν. pro ὁμιλητης effutitas, ὁμιλε & legendum decernit.
at ubi de ὁμιλε constat, quis non facile τὰς in & mu-
tet? ut hic Flor. nec abit Cod porro ὁμιλ@ confir-
mat exemplo Hesychiano συνὸμιλ@. quasi in solo
Hesychio illa vox superesset, vel quidquam faceret
ad ostendendum ὁμιλ@ posse poni pro ὁμιλητης. quod
nunquam docebit. ὁμιλ@ usitata notione accipien-
dum. *Salve multum ridicule coetus. coetus hic omnes*
spectatorus notat. ὁ ὁμιλ@ est ὁ δῆμ@. ὁ ὁμιλ@ δη-
μότης alicubi vocatur in Aristophanē.

Mox doctē de voce ταῖς ἐπιβδαις. & dicit ἐπιβδαις
esse τὰς μεθετέρας ἡμέρας, ut legimus apud Suidam in
voce. „imo longe explicatius apud Hesych. & qui ibi
laudatur Schol. Pind. ad Pyth. IV. 249. explicans

Τραχεῖαν ἐρπίντων πρὸς ἐπιβδαι δ' ὅμως.

Apud Etym. in V. Glossæ Labbaei sinceræ. ἐπιβδαι
ἢ ἀδ' ἢ ἐορτῶν. *reproca.* vide *reproca.* Eustath. ad Ho-
mer. p. 1686. porro ineptit cum cogitat de τῇ ἐπιβ-
δης nam dativus temporis hic bene se habet. pro ἐν
& ἐπιβδαις. nec singularis numerus sufficit. ultimum
versum sic Florent. exhibet.

Ἐυδαίμον' ἔκτισε πὶ μήτηρ ἰκελῶν ψέφῃσιν.

si casus quartus in ultima voce obtinere debeat, λεπτο-
λογία Pavonis hic locum nullum habebit, quæ ψέφῃσι ad
μήτηρ referens explicare conatur. & sane risus potius
gignit tabulatorum quassationem, & inde strepitum,
quam tabulatorum crepitatio risum. sic *ruptæ lectore*

columnas. & frangi oratione, versu subsellia dicuntur. Sed haec abrupta plane alium forte sensum habuerint, & secuta fuerint quaedam, quibus μήτηρ haec describatur plenius. illud σε etiam incertum redditur, cum τε habeat Flor. & ideo incertum, an haec respiciant τὸ ὅμιλε. porro Canterus tribuebat Juniori Cratino.

P. 49. οἱ μὲν αὐτὸν | οἱ μὲν ἂν.

πεσοδιακὲν | & Flor. & Cod. hic & aliis in locis πεσοδιακὲν. male.

τῷ ἰωνικῷ καὶ βραχ. | τ. ἰωνικῷ βραχ.

τρίμετρον ἂν. | τρίτον ut Turneb. Varia lectio.

[Αὐτὰ δ' οὐ καλλιότα | additur ἐρῶ πολυφίλταθ' ἐταίρων. nullo jure. vide mox p. 50.] Ἀγριότο | Ἀγριῶ. non deterius. [ἐφαρμόζον | ἐφαρμόζων. male.] τὰς δ' ἐξῆς | τὰς ἐξῆς. περθεῖς | περτιθεῖς. ποιήσεις | ποιήσει. Cod. & Flor. οἷον ἐξῆς χορλαμβικόν | οἷς ἐξῆς χορλαμβόν. ἐξῆς χ. | τόδε ἐξῆς χορλαμβὸν φρονιμῶν. ἐρασμονίδη | ἐρασμονίδη. φραιτῶν | Pavo. unde pendet. φραιτῶν? id nemo mihi dixerit, a quo pendere potest, at, pone illum dativum pendere ab aliquo verbo? an ignoras, homo Graece non tumultuarie docte, semper dici παραικίδει? puderet lapsus talis puerum quartae Classis. corrigit tamen παραιτῶναι. repudient. at hominem rogatum volo, cur hic subjunctivum posuit, cum forma loquendi indicativum desideret: respondebit forte „ut furtum dissimularem. nam in Flor. videbam παραιτῶναι exstare.“ saepe ea arte plagii dissimulandi utitur, ut aliquantulum immutet hoc vel illud.

Sequitur versu proximo ὅπερ ἐστὶ ἐξ' ἰαμβικῷ καὶ χορλαμβικῷ. ad haec Pavo „vitium manifestum. scribe ἐξ' ἰωνικῷ. praecedentia clamant.“ imo praecedentia clamant te esse plagiariorum depudoratissimum, qui tam vicinis locis Florentinam bis expiles. quae hic

ἰωνικῶν

ἰωνικῶν. Haec casu ita evenisse, credat Judaeus Appella, non ego : nec quisquam sanus.

τὴ ἀνάπαισον | τὴ πρῶτον πονδεῖον ἢ τὴν ἔσθλην συλλαβὴν μολοῶσδον ποιήσας. Flor. & sic Cod. nisi quod voculam τλῶ omittat. & sic Turnebi variae Lectt. quarum ratio hic nulla habetur. mutat tamen τὴ ἀνάπαισον in τὴ πονδεῖον ex ingenio scilicet. Pavum ineptientem recte castigat Cl. Arnaldus. ἀφθορεῖν εἶναι | in verso ordine.

P. 50. φαντασία ἔσθλη ἀναπαύει | ἔσθλη ἀναπαύει φαντασία. γεγονέναι δὲ τὴν ἐν ἐκείνῳ ἰωνικῶν ἀφίρεσιν Flor. γεγονέναι etiam Cod. scilicet δύναται intelligi potest ex superiori periodo.

ἀφθορεῖς εἶναι | ordo mutatur. λέγη | λέγοι.

οἷον ἐστὶ τὸ τοῦτον | desunt utroque loco.

ἐφ' ἥβης | ἐπ' ἥβης. αὐτὴ μὲν | ultima vox abest.

ὡσπερ | ὡσπερ ἢ ὡς. οὐκ ἐστὶ | οὐκ ἐστὶ.

P. 51. πονίαν | πανόλιαν. vitiose. Valde superciliose hic Paedagogus Noster increpat celeb. Hemsterhusium, qui suspicatus fuerat ad Polluc. L. X §. 126. πολυβάτες πονίαν περίφω. πατη, ait Noster, ἔχοντες *vel simile quid sequebatur*. esto. porro idem Vir doctus Dramatis titulum putarat οἱ περίφωι & ubicumque occurreret οἱ σέριφοι. prius reponendum autumat. sed & hic Noster ἀφκυνοφθαλμησάμεν, cum habeatur ἐν τοῖς Σεριφοῖς, legit ἐν ταῖς Σεριφοῖς, & valde ridicule insulam Σεριφον perhibet *mulierculas amare*, id est, *generis esse feminini*. Nam ego saltem inde colligerem, esse masculinum. Masculi enim τῇ φύσει mulierculas amant, ut mulierculae masculos, sed homini quadrata rotunda videntur. ideo ergo corrigit ἐν ταῖς. at, si objicias, modo dicitur Σέριφος, non αἱ Σέριφοι: ille secare novit & hunc nodum; „*Corculum festivum* (sic ait corculum pedanticum) *Seriphiorum arrogantiam* de qua unde constat?] *perstringere voluit in ipso titulo: nam parva*

G g 2

insula

insula numero ampliore non designanda.“ O acumen egregium! Quasi non diceremus aeque Capreas ac Britannias. At tamen mox ipsi Πάβοι & Σιέφοι & Σερφιοι fabula dicta fuit. *Ε, qui aliter sentiunt, errant.* αὐτὸς ἔφα. profecto timeo, ne Pavus ἐπὶ πολλῆς τῆς κατεχόμενης αὐτὸν σοφίης νενόσηκε, quod olim Abderitae de Democrito scribebant. si ita: hic Amite-laedami habitat Medicus quidam, qui egregie ἰατροβοριῶντος ἐκτεβορίζει. Nam praeter haec, quid mox lego? „ Τον in πολυ|βῶτον|πονίαν | *hic male notatur longa. nam sic de Cataleptico non constat. lege igitur βῶτον, ut trochaicum. in Asynartetis postremae sunt ambiguae, ut in ipsis simplicibus.*“ Certe furiosus inconsideratius loqui non potest. τον hic positione non erit longa? τον hic ultima pars Trochaei faciet? quid blaterat de Asynartetis stultorum Alpha? Metrici docent ἀσυνάρετῳ μέτρα, versus non *connexos*, ut ita vertam, habere duὸ κῶλα, duo *membra*; docent praeterea, κῶλα haec sequi naturam integrorum versuum, in quibus ultima syllaba est ἀδιάφορο. *indifferens.* id est. ultima syllaba in primo κῶλα *membro* potest esse *longa* vel *brevis*. id est, non curandum est Poëtae, qualis illa syllaba sit, nam versui non oberrat sive longa sit sive brevis. ex. gr. si ultimus pes prioris κῶλας dactylus ex lege metri debeat esse: nihil vetabit, quo minus adhibeat poëta vocem, cuius ultima syllaba est longa, adeo ut non dactylus -υυ sed Creticus -υ- ibi locum habiturus sit sine vitio, cum ἡ ἐπὶ τέλῃς ἀδιάφορος sit. sic in hoc versu, in quo inpegit Pavus, βῶτον πῶν, ultima syllaba sine vitio est longa, & pro Trochaeo est Spondeus sine vitio, quia est ultima syllaba *membri primi*: in versu ἀσυνάρετῳ, non *connexis*, ut ita dicam & stulti est τον hic brevem pronuntiare. nam eadem ratione longa est ac prima in πονίαν. nempe positione. imo

He-

Hephaestion dicit DaCTylicum hoc Cratini esse καλέ-
 ληκτον εἰς δισύλλαβον. quarum duarum syllabarum ἀδιά-
 φοροϙ est ultima. & licet re vera e computatione
 Metrici deberet esse Trochaeus — υ: qui daCTylus
 fieri posset addito uno tempore υ. tamen recte etiam
 longa syllaba adhibetur, & ita ex Trochaeo fit Spon-
 deus re vera: sed qui haud efficiat, ut non Gram-
 maticis dicatur δακτυλικὸν κατὰληκτικόν. idem fit in
 δακτυλικῷ ἀκατέληκτῳ. cujus κῶλον prius integris qua-
 tuor daCTylis constat: ut superior versus tribus inte-
 gris daCTylis, & duabus syllabis tertii daCTyli. Jam
 in illo ἀκατὰληκτικῷ ultimus daCTylus sine vitio fit Cre-
 ticus. id docet ipse Hephaestion

Οὐκ ἔθ' ὁμῶς θ' ἀλ' αἰς ᾗ πᾶ | λὼν χροῶ || κάρφειαι γὰρ ἦδη.

ubi λων χροῶ daCTylum constituit, ut debet. at quid
 addit Hephaestion! γίνεσθαι ᾗ ὁ τελευτᾷ ϙ τ' τετραποδίας
 κρηλῆς, ὅτ' τῶν ὅπ'ι τέλῃς ἀδιάφορον.

καὶ βῆ | σᾶς ὄρε | ὦν δ' υσ | παῖ πᾶλῃς || οἶϙ λ' ἐφ' ἔβης.

fit etiam ultimus quatuor pedum Creticus, propter in-
 differentem syllabam in fine. παῖ πᾶλῃς debebat esse
 daCTylus: sed fit Creticus. βῶτῶν π. debebat esse
 Trochaeus, sed fit Spondeus eandem ob causam.
 neget παῖ πᾶλῃς facere Creticum, & adseveret esse
 purum putum daCTylum, & poterit negare βῶτῶν πον
 facere Spondeum. Misellus confudit syllabam com-
 munem quantitate cum parte pedis, quae indifferens.
 omnes ultimae syllabae indifferentes in omnibus ver-
 sibus: jam quia κῶλα haec in ἀσυναρτήτοις imitantur
 integros versus, etiam omnes ultimae syllabae in-
 differenter in κῶλοις usurpatae a Poëtis.

Quando autem dico in omnibus versibus ultimam

syllabam esse indifferentem, excipio Anapaesticum. quod necessario ultimam syllabam habet longam vel natura vel positione: natura ut in *παιπάλως*, positione ut in *βῶτον π.* hoc recte observavit primus R. Bentlejus in Epistola ad Milium p. 26. hoc recte confirmavit S. Clarkius ad Homer. Il. A. vs. 51. quem vide. & causam hujus rei justam ab ipso prolatam inventurus es. vide mox ad p. 14 in Notis. Porro Noster p. 155. ad p. 58. reprehendit Schol. quod in hoc versu

Δαῦρῳ | δεῦτε | Μοῖσαι | χεῦσε | ὦν λῖ | ποῖσάι.

nescierit ultimam in *Μοῖσαι* *ambiguam* esse: imo dixerit *longam*. at, stulte, *σαι* minime est ambigua syllaba, est longa, aequae atque in *Λιποῖσαι*. sed est *indifferens syllaba*: longa hic: in alio versu eadem sede erit pro brevi, sine vitio. Homini similes lapsus frequenter accidant, necesse est: nam omnes formulas Grammaticorum miscet & migrat: *Iambos purros* *um impurissimis*. ἀδιαφορεῖ syllabas cum κεναιαῖς. & p. 155. *versiculum* cum κῶλῳ, id est, cum versiculi membro & parte. ait enim *postremam uniuscujusque versiculi in Asynartetis ambiguam facit*. at id nihil significat: extrema versiculi in omnibus metris est indifferens. voce *membrum*, κῶλον debuerat uti. ait autem „*lege igitur βῶτον*.“ quid hoc sibi vult? quid ille accentus? an ille indicabit τον esse *breve*. imo scribendum fuisset, si tale quid significari debuisset, βῶτον. sic ultima apparuisset brevis. Utilius tota hac animadversione omissa potuerat observasse male poni notas in θεοῖ πόλῳ. quid enim! an in Dactylico habet locum Paeon secundus. υ—υυ? hic θεοῖ unam syllabam faciens, una nota insigniri debuisset. unum verbum his addam de voce Σελήνοισι: circa quam Cl. Arnaldus recte sententiam Doctoris egre-

gii sui vindicavit contra hujus Arietis inbellēs inpetus. in mentem aliquando venit, quoniam ἐν σερίοις tamen toties occurrit, an forte incolae ipsi possent esse dicti σερικοί & σερίφιοι. ut Δελφοί. Δελφός ἀνής. vide Plutarchum Tom. II. p. 1132. porro ad δυναιπάλως. asperas ait noster. „vide Suidam.“ & ludificatur lectorem: qui ubi viderit Suidam, nihil inveniit amplius, quam δυναιπάλω. τερχεῖα. At forte apud nullum Grammaticum uberior Glossa exstat! non scilicet apud Hesych.! & si vox explanatione indigeret, longe aptiora dici non possent! imo. Sed Suidas erat ad manus: notula fabricanda: en notulam. vide Suidam. Decennes sic pueri possint ad modum J. C. Pavonis notulas scribere. vide Calerpinum. vide Schrevelium. vide Hedericum.

P. 51. Ἀλλά μὲν ὁ λυσιμελής, ὡς ταῖρε, δάμνασαι πᾶσι.

Flor. ἐταῖρε. & πόθω. ut apud H. Stephanum. Vicio typographico πᾶσι in Turnebiana. eo admissio censet λυσιμελὲς posse legi: πόθος tamen quoque Critico Dupondio non displicet. imo alterius istius lectionis πᾶσι rationem nemo sanus habuerit.

ἐνδοξον ἔστιν ἐξ ἐνδοξόν ἐστι καὶ ἐ.

ἐγκωμιολογικὸν | ἐγκωμιαστικὸν videtur in MSto vel addi, vel pro altera voce poni.

ὅπερ ἐστὶν ἐκ | ὅπερ ἐκ.

Ἀλλὰ καὶ ἐν ᾧ σμαλὶ ἔ ἡ ἀρχὴ | A. ἐν ᾧ σμασιν, ἔ ἡ ἀρχή. si ᾧ σμασιν probum, ᾧ legendum. & tum hi duo sequentes versus initium duarum odarum constituerint, quod notes, Lector.

Ἦρ' ἐπὶ Δινομένη τῷ Τυρράκῃ

Τ' ἄρμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρσινή.

Non miror haec perquam obscura fuisse visa illiterato huic literatori: doctis enim haec etiam difficultatem creaverint. corrupta esse non negarim: forte tamen non adeo, atque ipse putarit. videamus primo varias lectiones in hoc loco.

Flor. $\tilde{\eta}$ $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\epsilon}$ $\tilde{\tau}$ $\tilde{\iota}$. *sane adhuc*. Ursinus $\tilde{\eta}$ $\tilde{\epsilon}$ $\tilde{\tau}$ $\tilde{\iota}$. eodem redit. Arnaldus etiam accipit pro $\tilde{\eta}$ $\tilde{\rho}$ $\tilde{\alpha}$. sed interpretatur *anne*. eodem & id redit. vide Vannum de hac particula. p. 144. Theocrit. Idyll. II. 6. 20. 114. Pavus hinc extudit substantivum $\tilde{\eta}$ $\tilde{\epsilon}$ *ver adhuc est Dinomeni Tyrraciensi. nam $\tilde{\eta}$ $\tilde{\epsilon}$ notissimum*. potius docuisset Alcaeam hac voce ipsa uti pag. 100. Ursini. $\tilde{\epsilon}$ $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\epsilon}$ *autem omne eximium & laetum*. $\tilde{\epsilon}$ $\tilde{\phi}$ $\tilde{\eta}$ $\tilde{\rho}$ $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\iota}$ $\tilde{\delta}$ $\tilde{\pi}$ $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\delta}$ $\tilde{\epsilon}$ $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\epsilon}$ *innotuerunt ex Athenaeo omnibus*. scilicet Athenaeus ipsi ex Scapula. Miseret me aridi tophi, cui nullum usquam exemplum suppetit nisi ex Lexicis. mox rursus *ver* significat *fortunam prosperam & re: ut si tum maxime laetum*. At haec significatio, Pave, nondum omnibus vel ex Athenaeo vel alio innotuit. illa tibi probanda fuerat. sed in Lexicis non habebatur.

Δ $\tilde{\iota}$ $\tilde{\nu}$ $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\mu}$ $\tilde{\epsilon}$ $\tilde{\nu}$ $\tilde{\epsilon}$ $\tilde{\nu}$ $\tilde{\epsilon}$ $\tilde{\nu}$. Flor.

$\tilde{\tau}$ $\tilde{\upsilon}$ $\tilde{\rho}$ $\tilde{\rho}$ $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\chi}$ $\tilde{\eta}$ $\tilde{\nu}$ $\tilde{\alpha}$. admirabilia comminiscitur hic, primum fingit Dinomenen hunc esse Gelonis, Tyranni Syracusani, patrem, quem tetigerit Alcaeus. Mirare, mirare CHRONOLOGUM in Graeca historia peritissimum Pavonidem. Nam $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\iota}$ $\tilde{\chi}$ $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\iota}$ Alcaei statuitur Olympiade XI. IV. jam Gelo occupavit Tyrannidem Gelae circa Olympiadem LXXII. quando fingit Noster Dinomenen adhuc vixisse, & ab Alcaeio fuisse perstrictum. at vide quam immane intervallum inter $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\iota}$ $\tilde{\chi}$ $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\iota}$ Alcaei & Gelonem Tyrannum Gelae factum, fere triginta Olympiadum, atque ideo centum fere & viginti annorum. ut necesse fuerit Alcaeam aetatem produxisse ad centum & quadraginta ad minimum annos, & ea in aetate adhuc carmina condidisse. Nam ponamus Alcaeam gessisse trigessimum annum $\tilde{\epsilon}$ $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\mu}$ $\tilde{\eta}$

$\tilde{\alpha}$ $\tilde{\iota}$ $\tilde{\chi}$ $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\iota}$

αἰκμῇ Olympiade XLIV, si huc addas XXVIII Olympiadas sive CXII annos, tantum contingens tempus, quo Gelo factus Gelae tyrannus: & quando Alcaeus natus debuerit esse CXLII annos. o mira commenta? homines una vivere & inimicitias gerere credendum, qui fere centum annorum intervallo sejuncti sunt. nam Alcaeam ponit vivum vigentemque tempore Gelonis jam tyranni. jam illi id non accidit nisi CXII fere annos ab αἰκμῇ Alcae. Quin ponamus Alcaeam adhuc LX annos post annum, cui αἰκμῇ assignatur, vixisse: sive anno XC obiisse. tamen intervallum inter Alcae mortem & Gelonis Tyrannida erit plus quam quinquaginta annorum. & longe magis etiam peccavit, si tum jam Syracusis ponit Gelonem potitum. quod post id tempus aliquot annis accidit. ipsum marmor Arundellianum primum versu LXIX. Ἀρχοντος Ἀθήνης Ξανθίππου. ἀφ' ἧς Γέλων ὁ Δεινομένης . . . ἐτυράνευσεν. jam Olympiade LXXV hic Xanthippus Archon fuit. Nonne haec egregie peritiam CHRONOLOGICAM Criticatri indicant?

At si jam tempora congruerent, non minus absurda his adjungit. nam hunc Dinomenen facit *Tiracensem*. dabimus ei in aliquot momenta hanc urbem. sed veteris aevi inperitissimus homo rursus nescit Gelonis majores ex Telo, insula maris Carpathii, oriundos, & inter illos fuisse, qui deducti sunt in Coloniam Geloam: & ibi sacerdotio fuisse potitos. uti non paucis verbis declarat Herodotus eodem illo libro, quem laudat noster Melitides ipse. L. VII. C. 153 154. sed non inspexit, vel non intellexit. en verba Musae septimae. *Viri Gelot, in seditione inferiores, in Mastorium urbem, sitam supra Gelam, profugerunt. hos Telines Gelam reduxit, pactus ut posterius sui illic Antistites Deorum essent: mox Hippocrate Tyrannidem Gelae obtinente, Gelon inter posteros Telinis vatis, declaratus est equitatus praefectus . . . Gelorum imperium*

Gg 5

rium

rium adeptus est. post hoc Syracusis etiam potitus. secundum ergo Pavonem noster Dinomenes duobus locis est natus Gelae & Tyraciae. Rursus hoc vere egregium. sed forte contenderit instar Apollonii, qui Rhodius dicitur, licet esset Alexandrinus, hunc Dinomenen fuisse dictum Tyraciensem, licet Gelous.

Nunc videamus magnificam illam urbem, quam exaedificavit eo fundamento, quia hic Siculum hominem invenisse sibi visus fuit: vel e contrario Dinomenen putavit Siculum, quia hic urbem Siculam invenisse sibi persuasit. Sed vereor, ne urbs ipso cum cive brevi dispareat. Cluverius p. 388. „*apud Diodorum L. XII. p. 89. urbs memoratur. Τερανεία. id forte corruptum ex Τίεγξια. inde apud Plin. Tira- cientes. apud Steph. Τυρρακίαν. an idem sit cum Diodori Trinacia ac Plinii Tiracia, baud temere dixerim.*“ vides omnia haec incertissima esse. & hinc tamen materiam arcessit ad urbem suam excitandam Pavo. nec magis certum aliquid, ut decebat, hic addit. Sed porro. detur urbs Τυρρακίαν. Τίεγξια. Τερανεία. quid? an vel ex ullo horum vocabulorum fiat Τυρράκη? nam prius facit Τυρρακινά?, secundum & tertium Τίεγξινός. Τερανκινός. vel Τίεγξιοι & Τερανάκιοι. [quam difficultatem recte movit Arnaldus: & emendat igitur Τυρρακίη: addens Daetylum posse locum habere in prima lambi sede. Sed, pace viri Eruditissimi, nullo modo locum habere statuerim in κάλα lambico: κάλα enim non ita libera sunt, atque ipsi versus. sed hoc leve. & quoniam ipsa Τυρανία locum hic jam non habet; de ceteris possumus esse securi] unde igitur hic Τυρράκη? unde geminatum ‘P! & tamen audacter vocat *Tyrraciensem*: quasi Τυρράκη esset Tyracien- sis. ut adeo hoc nomen urbis incertissimum hic nullo modo locum habere possit. Sed omnes has forte difficultates facile superavit redivivus noster Amphion,

Tira-

Tiraciae conditor. Haec sunt re vera plus quam Romanensium nugatorum deliramenta, ita homines, ita urbes in aëre fingere.

Pergamus ad alterum versiculum. mox nostram sententiam declarabimus. Ταρμεινα λαμπρὰ κίαλ' ἐν μυρσινῇ. priora verba minimum difficultatis haberent: modo de ultimi vocabuli sensu & Orthographia constaret. in Cod. videtur Μυρσινῇ quod in metrum peccat. in Flor. Μυρσίνω. item contra metrum: sic quoque Ursinus. H. vero Stephanus in tertia Lyricorum Edit. Μυρσινῷ quod P. Stephanus correxit in Μυρσινῇ. Pavus mirifice corrigit ἐν μυρσίνω οἱ. in arca myrtea ei. ei id est, Dinomeni. ride veram Pavoninam elegantiam in illo οἱ in fine versus. sed si duo sunt initia duorum versuum, ubi tum illud bellum οἱ! Arnaldus Μυρσιναίω. eodem modo intelligit in arca. si modo Μυρσιναιῶ aliquo exemplo stabiliri posset, in sequenti versu forte substantivum κιβώτιον vel simile expressum fuerit.

Videamus jam an aliquid magis probabile in medium adferri possit. Et magni sane momenti esset, si cognoscere hunc Dinomenen liceret. & mihi non Siculus: non Tiraciensis: sed civis Alcaeï fuisse videtur, vel certe in civitate una versatus. Novimus, quem locum Lycus apud Alcaeum obtinuerit, qui secundum Horatium L. I. XXXII.

*Liberum & Musas, Veneremque, & illi
Semper haerentem puerum canebat,
Et Lycum, nigris oculis, nigroque
Crine decorum.*

Novimus non uno Bathyllo contentum Anacreonta carminibus quoque celebrasse Cleobulum & Smerdian. Si eodem genio fuerit Alcaeus: fortean Lyco addendus

dendus hic Dinomenes. at talia suspicari aequè incertum atque injuriosum in poëtam est. si tamen huic suspicioni aliquod pondus addere! si Dinomeni huic adfidentem Alcaëum tibi spectandum dare possemus! & nisi animi fallor, id quidem fiet. inspice Athenaeum L. XI. C. I. p. 461. ibi lego. Καὶ Ἀλκαίῳ, Ἐκ τῆς κοτηρίων πώνης ΔΙΝΝΟΜΕΝΗΣ παρίσδον. an agnoscis ibi Δινομένην plane scriptum, ut in Florentina? Quid ais, Lector, huncne ego fingo Δινομένην [Δινομένην]: an ibi ante me natum in Carmine Alcaei spiravit: sed aegre? rescribe. Δεινομένη. e poculis
 * * *Dinomini adfidebam.* Audi Casaubonum ad hunc locum. *at testimonium Alcaei pro deposito non injuria habuerim. sed tentare quid vetat? scribo ἐκ τῆς κοτηρίων πίωνος δεινομένης παρίσδον vel Δεινομένης. Dinomenes est usitatum Graecis nomen* “ videsne magnum Animadverforem hic agnoscere Dinomenen? Quid! sic dudum ante istud tempus ediderat Ursinus. Ἐκ τῆς κοτηρίων πώνης Δεινομένης παρίσδω. ubi addit. *Dinomenis* ἔσ' alibi meminit Alcaeus. haec verba ab illis Sapphus forte sensu non multum abierint.

φαίνεται τοι κῆν. ἴσθ' ἱεροῖσι
 ἔμμεν ὠνῆρ, ἔστις ἐναντίον τι
 ἰζάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνέου-
 σαις ὑπακύναι.

Quidquid sit, videmus in Alcaei Carminibus Dinomenen non semel celebratum. & ambo loca magis eo tendunt, ut credamus amicum Dinomenen quam inimicum Alcaeo. Sed quid! subito e manibus ille in secundo loco elabitur. ὦ χεῖλο. φρεῖδος ἐστὶ, & Παννίνα Magia Dinomenes noster in tria quatuorve pacula transformatus est. „ *legendum enim in isto loco.*
 Ἐξ

Ἐκ τῶν ποτηρίων τ' ὄνυξ, δινῶ, μάνης παρίσδον. *ergo dicit Alcaeus. E variis poculorum generibus assidebant haec pocula, ὄνυξ, δινῶ, μάνης. de poculis eleganter dixit παρίσδον, assidere & jacere una.* Eleganter me hercule & plane Pavonικῶς. quin Lector, qui nescit unde haec petita, dejerarit, Pavonis hoc esse commentum restabat, ut Criticus sermones nobis narrasset, quos habuerunt Alcaeus cum hisce poculis & pocula inter se, ubi aliquantum incaluerant mero. Doleo sane quando ingenium humanum hisce ludibriis expositum video. est enim S. Petitus L. VII. Miscell. 1. qui nobis haec, atque utinam haec istius generis sola, narravit. Dinomenes ergo utroque loco maneat. an vero fuerit Alcaei παιδικά, in medio relinquo. sufficit notio-rem tibi hunc Dinomenen reddidisse. quid autem faciam voci πῶνυξ nescio.

Sed quid faciemus vocibus τῶ Τυρράκηω. pro quo Florent. Τυρρεγκω. H. Stephan. Τυρρακίω. unde suum Τιρακίη & Τυρρεγκίη furatus est Pavo. si velis urbem aliquam hic intelligi, latissimus jam tibi campus patet. nec una Sicilia concluderis. Sed quia nihil eo in genere mihi succurrit, quod probabile sit, a conjecturis vanis abstineo. levem suspicionem proponere tamen liceat. in Florent. legitur τῶ Τυρρεγκω. sine subscripto Ιῶτα. essetne igitur Genitivus Doricus & nomen patris Dinomenis, cui nomen Τυρράκηω? mirabor si plumbeus Pavo acutius quid excogitarit.

Secundum versiculum, si quidem cum primo cohaesit, ita caperem, ut τ' ἄρμυνα λαμπρῶ restringerem ad instrumenta convivalia: ad pocula. de quibus λαμπρῶς, & λάμπειν non incommode adhibetur. sive accipias, ut illud Horatianum: *ne non & cantharus & lanx Ostendat tibi te.* sive potius ad materiam

riam & optis instrumenti convivalis referas. & in *μυρσινή* vel *μυρσιναιῶ* latere putes Myrteum abacum.

Si vero, ut Florentina innuit, duorum carminum sunt initia. *ἐν ἄρμασιν* enim habet: ultimum versum esse adjectum a docto alio grammatico quodam, qui ejusdem generis ex alio poeta metrum adjicere voluit. vel aliquid intercidisse, quo significabatur non esse ejusdem Alcaeï. liceat in re obscura hariolari. nec tamen id suspicari auderem, nisi aliquo modo huc impulsus essem a Florentina Editione. Illud si dederis, in hoc carmine actum putarem de Harmodio & Aristogitone, qui Tyrannum Atheniensem Hipparchum occiderunt, celantes gladios in myrteis ramis: & cujus facti Scolion meminit apud Athenaeum XV. 15.

Ἐν μύρτῃ κλαδί τὸ ξίφος Φορήσω,
Ὡππερ Ἀρμίδι καλῶς αἰσγείτων,
Ὅπ' ἔ' τρέχοντο καινέτην,
Ἰσινόμης τ' Ἀθηναίς ἐπιησείτην.

de metro non respondeo. libuit tamen versum specie haec proponere. vide Kusterum ad Suidam in *ἐν μύρτῃ κλάδῃ*. Nescio autem, qua auctoritate H. Stephanus hoc ipsum Scolion Alcaeï adscripserit in Lyricis suis p. 16. cum ista tempora Alcaeus minime adtigerit. quin vocem *κλαδί* ita Alcaeï attribuerit in Lexico. sed etiam in pluribus sequentibus errat. quae omnia sunt Carcini, ut patet ex Athenaei loco laudato & recte omissa ab Urfino. de historia notissima possunt consuli Interpretes Thucyd. L. VI. c. 54. si haec suspicio non plane vana, *ἄρματα* hic *arma* significabunt, quae *λαμπραῖ* dici posse nemo dubitat. Alcaeus p. 105. Urfini *λαμπραῖ πταμίδες*.

Haec

Haec ad locum hunc sane difficillimum : in quo conjecturis aliquantum indulgimus. Id vero certum in dictis, Pavonem crassissime errasse in HISTORIA & CHRONOLOGIA Graeca, cum Alcaeum facit Geloni Tyranno aequalem. nugatum cum de urbe Tyrracia cogitat : ineptuisse, cum Poëtam Alcaeum, qui patriae suae tyrannis & vicinis fuit inimicus, odia quoque exercuisse fingit cum Gelone, Syracusarum tyranno : & id quidem tam ridiculo modo, ut non ausus ipsum Gelonem tangere, eum in patre Dinomene laedere voluerit : cui stultissime quoque ἡε contribuit : *flarentem statum*. cum hic Dinomenes procul dubio, ut ipse filius, antequam tyrannidem invalerat, fuerit ἰδιώτης, ut Gelonem ipsum vocat Diodorus Lib. XIII. p. 151. Γέλων ἐκ ἰδιώτου, ὃ Σικελίας ὅλης ἡγεμὼν ἐγένετο.

Ex omni parte igitur hic se turpiter dedit Thrafonides noster : qui & in eo errat, quod Carmen hoc vocet *Alcaicum*. Nam licet ab Alcaeō sit conditum, a Technicis ita non vocatur. Quis enim non rideret Grammaticum, qui Sapphus aliquam Elegiam vocaret *Sapphicum*? at eodem jure, quo hic Pavo, uteretur. sic mox p. 145. Φ vocat literam *duplicem* : quam Grammatici nominant adspiratam : ζ. ξ. ψ. duplices, Pave. θ. φ. χ. aspiratae. *quid nunc te, asine, literas doceam*, Cicero rogabat olim L. Pisonem, virum consularem. id te ego, hominem nihili, majori jure rogo. quod si fustibus, ut ille ibidem ait, minus pepercissent, qui tibi συλλαβίζειν monstraverunt olim, verbis tot ego pepercisse potuissem, nec paene senex ignorasses, quae pueri sciunt. Recte equidem Θ ex TH. Φ ex IH. X ex KH conpositas literas dicere possis, adeoque duplices vocare, ut pulcre ostendit J. Buherius in doctissima Dissertatione de priscis Graecorum & Latinorum literis p. 561. 565. in calce Palaeo-

Palaeographiae Montefalconianae: vide quoque Arnald! in Animadv. p. 4. Sed nemo, nisi intelligi non velit, Grammaticas vel Profodicas tradens disciplinas, haec elementa duplicium adpellatione designarit. haec subjunxi; ne cavillationi locus pateret.

P. 51: [αἰχρῆται ὃ καὶ Ἀνακρίων ἐν πλείοσι δόμοις] defunt.]

Ὅρος' ὀλεπⓈ μὲν ἄρης φιλέει μὲν αἰχμάν.

ὀρολίπⓈ, Flor. & φιλίεν. inox τέτω ὃ pro τῷ-
το ὃ bene. alterum soloecum. soloecistae hic nihil displicuit. ὀρολίπⓈ Urfin. explicat, *Martis eritheion*. Ἀσπολεμῶν καὶ ταρξάων. Barnes. ὀρολόπⓈ. inde ὀρολοπεῖται Aeschylo in Persis vs. 101 vide ibi Stanlej. & Hesych. explicat Ἀσπολεμῶν-αι, ταρξάων-αι. quo respicit Urfinus. Schol. Aesch. ταρξάων-αι καὶ θορυβεῖται. Etym. M. ὍρολοπⓈ: ὀροσπῆς, ἵνα λάβῃ τὸ ἅ παθῶν. Photius ὀροσολοπεῖν, λοιδορεῖν. πολεμεῖν. ὀροσπῆται [docta manus recte ὀροσολοπεῖται] Ἀσπολεμῶν ad Hymn. Mercurii vs. 308. vide Barnes. Hisce auctoritatibus quisque non laesae mentis manum daret: noster non. primo nescio quid de ὀρολίπⓈ mysteriosissime intra dentes murmurat. „*Dein ipsi sententia sedet, ut ὀρολόπⓈ dicatur pro ὀρολόφⓈ. ut Neptunus dicitur ὀροσπῆτης. ita sane dicitur. sed hoc nihil facit ad ὀρολόπⓈ. debuisset docuisse usquam λοπⓈ pro λοφⓈ scriptum. mihi cum aliis ὀρολόπⓈ Ἀρης dicitur eadem ratione ac verbum ὀροσολοπεῖν. quod inde derivatur. Pavo plura alias promittit. Sed vide Arnaldum. „*reliqua se pugillariter habent ait, si modo pro disjunctis jungas con uncta μεναίχμω*“ at primò rogo. cur μεναίχμω & non μεναίχμαν scribat? nempe ad Ionismum vult revocare etiam hoc fragmentum*

Ana-

Anacreonticum: ne, si in his & similibus Dorismus inveniat, nihil obstat in ipsis Odis reliquis illa dialectus. & hoc mutat ita stellio literarius non admonito lector. porro ait „*contrarium Φυγαίχμης satis tritum usu.* ubi ergo καίται, Pave? in fragmento Callimachi p. 19. At Hephaestionis lectio incerta est sed ibi se bene habeat. an ideo satis tritum usu est? sed cur non Μεναιχμης ipsos ex Athenaeo, & Plauto adduxisti? tandem ait, nam nihil usquam fani, φιλέει *Anapaeustus est, si editores sequamur. sed lumbum malo, ut Ionica sit dialysis. exempla jam habuimus plura in hoc opusculo.* at ita potest quidem: non tamen certum est. sed ubi ista exempla? nempe pagina 50 in ἐρεω & φιλεειν. cur hoc non addidisti, Doctor tenebricosus?

P. 52. τυπείς | τι πως [δὲς λαμβανομένῃ | δύο λ.]

P. 54. ωεὶ ἔ. μ. | ωεὶ ἔ. μ. abest quoque in Cod. δακτύλος γίνεσθ | δακτύλος αὐτὸς γίνεσθ. sic quoque Cod. συνεξήκροι | συνεξηκη. nesciō an & Cod. μέσης | μέσης. & sic mox. potest esse dativus plur. & Genitivus singularis. Genit. etiam obtinet apud Diomedem Scholasticum in Artem Dionysii. quid malim nescio. porro dubitat an οἱ sit *qui*, an οἱ pro ἑ *cujus*. quod stultum est.

[τὸ ᾧ δεύτερον | τ. δ. πρῶτον] ἔχ | ε.

τρεῖςκαίδεκάσύνλαβον | δωδεκάσύνλαβον. sic Cod. quoque, & librum secutus Pavo. *μοχ* τελοσκαίδεκάσύνλαβον.

P. 55. [ποῦ ἢ δευτέρῳ | π. δ. ὁ δεύτερῳ]

δεῖ τὸ ἐλεγεῖον τέμνεσθ πάνω, καθ' ἕτερον ᾧ πένθημι-
μερῶν. εἰ ἢ μὴ, ἔσται πεπλημμελημένον. οἷον τὸ Καλλι-
μάχῃ.

Ἰερεῖ νῦν ᾧ Δι|οσ|κερῶδεω ἡγεῖ.

Hephaestion hic, ut obiter id notem, errat in exemplo. nam id excusari potest eodem colore,
H h quo

quo p. 4. usus est ipse, ubi rationem reddit, cur excusari possit secundam corripi in χαμαίεντες idem hic obtinet in Διός. ὡς μὲν ἡ Διός ἀνέλου. & sic optimi Poëtae vocem compositam in ἀσυναγέρτοις adhibent, quasi re vera essent duae voces. aliter id non licet quare erravit hoc nomine Scaliger etiam in Catulli Carm. XVII. legens *assulitantis*:

Crura ponticuli assuli | tantis, irredivivus

& Vossius ad metrum longe melius,

Crura ponticuli asculis | stantis, irredivivus.

id optime quoque animadvertit inter alios R. Bentley ad Horatium L. IV. Od. VIII. 17.

Non incendia Car | thaginiis inpiæ.

docetque aliam plane rem esse in his exemplis Horatianis II. 12.

Dum flagrantia de | torquet ad oscula.

& I. 18.

Arcanique fides prodiga per | lucidior vitro.

quibus exemplis adde L. I. XVI.

Hostile aratrum ex | ercitus insolens.

& I. 37.

Antebac nefas de | promere Caecubum.

II. XVII.

Utrumque nostrum in | credibili modo

Vide

Vide quoque Lib. III. XII. 2. 12. Non ob hanc causam tamen rejiciendum docet illum versum Al. Cuiusgamius pag. 104. exemplo ex Lib. IV. XIV.

Speſtandus in cer|tamine Martio.

cui adde ex L. I. XXXVII.

Mentemque lymp|ha|tam Mareotico.

debuerat igitur aptius exemplum adduxiſſe Hephaeſtion, ſi dabatur.

οἶόν τις τὸ | οἶόν τὸ.

[Ἰοβάκχοις. | Florent. plenam diſtinctionem ante hanc vocem habet. & Cod. Ἰοβάκχης, habet in initio verſus. nec agnoſcit voculam &. ſed recte vulgata ſo habet. vide J. A. Fabricium Bibl. Gr. Vol. I. p. 572. ad hos Ἰοβάκχης in Bacchicis feſtis cani ſolitos reſpicit Pollux Lib. IV. Cap. VII. παροιμία, Ἰοβάκχοι. vero ſimile autem fit, Archilochum forte primum Ἰοβάκχον compoſuiſſe: deinde ab aliis poëtiſ alios hymnos ejusdem argumenti fuiſſe additos. ſenſim omnes illos in unum fasciculum collectos & ad unum auctorem relatos eſſe. Sic Pervigilia Veneris duo, in unum locum collata, coaluere, ut probabile admodum nuper reddidit illuſtris J. Buherius in Adnotationibus ad illud Carmen, Petronii de bello civili Poëmatio ſubjunctum. Pavo quaedam murmurat p. 153 de Ἰοβάκχοις. ſed nihil dicit. nam ſuo loco dicturus eſt enucleatius.

ἐξαλαμψε | ἐλαμψε. λύρης | λύρας.

ἀνθέμοις | ἀνθέμοισιν. & verſiculus modo ſemel exſtat. in Cod. bis. ἀγαπή|α | ἀγαπα|α. ſequitur in Cod.

H h 2

750-

τροχαϊκὸν δίστατον ἀκατάληκτον. quae porro habet de dimensione versiculi ἐμφερῆ vera sunt, nempe post μορφῶν finiiri τομῶν τροχαϊκῶν. inutiliter autem suspicatur κλεις posse legi: quum haec sint incertissima. mox recte rejicit ἕως. quamvis ita Flor. & Cod. exhibeat.

P. 56. sic Flor. ἀντὶ τῆς ἐγὼ εἰ Λυδίας πᾶσαν εἰδ' ἰερηνάν. in Turneb. πᾶσαν omittitur. & scribitur ἰερηνάν. feliciter restituit Pavo ex ingenio, si credere fas est, utrumque. sequitur in Cod. τροχαϊκὸν βεσχυκατάληκτον.

Porro δηλαδὴ τὸ ἐφθημιμερῆ . . . ἀγαπητὰ defunt in Flor. in Cod. videtur pro verbis ἐφθημιμερῆ ἔχον μορφῶν scribi εἰς τὸ ἐμφερῆ ἔχουσα μορφῶν. vel illud additur. non bene capio describentem. mox adnotare omissem, uti nullius momenti, rursus haberi ἀνθέμοισιν. sed video Pavonem gravem notam adscripsisse „ἀνθέμοισι. lege potius ut pag. praeced. legitur ἀνθέμοισιν.“ ride ineptum hominem: qui talibus passim lectorem obtundit. mox statim *de puncto tollendo tyrones* admonet imi ludimagister subsellii. porro monet ultimam in ἐγὼ per Synaloephen coalescere cum prima in εἰδ'. id fieri aliquando verum: sed rarius. Flor. utroque loco habet εἰ, & isto igitur commento carere possemus, si tertia sede Spondeus haberet locum. vix puto. vide Hephaest. p. 60. λυδίας pro λυδίας ultimo loco Flor. de illa *clavicula dilecta* & *amabili* vidimus p. 57. Vanni.

Ibid. Τὸν λυροποιὸν ἡρόμεν Στεγῆτιν εἰ καμήσδ.

Flor. Στεγῆτιν & καμήσδ. audi Pavonem ad Anacreonta p. 298. ubi tamen rursus deteriore lectionem in textu edidit, sordium amans musca. „pro Στεγῆτιν scribendum Στεγῆτιν. καμήσει in καμήσδ. vel καμίζοι non
mu-

mutatur male. diximus in notis ad Hephaestionem. Hic addo: Editio Juntina Στεγίτην κομήσιν. quod purum putum esse potest. κομῶν saepe est unum & idem quod κομίζων. Hesych. in κομῶν & κόμειν, ut alia praeteream. Cur non laudavit potius Scapulam, qui duo loca ex Homero adducit: cujus auctoritas Hesychiana longe est potior? at purum illud putum, Pave, non in sola Florentina: dudum κομήσι ediderat Ursinus p. 139. qui variationem animadvertit. pudeat hominem socordiae suae. Στεγίτης porro recte viri nomen putat: Barnesius non tam feliciter, quam noster Pavo solet, de meretrice hic cogitavit. male autem inculat eum, quasi τὸν haberet ante Στεγίτην. perspicue enim habetur τὴν. sed luscitiosus Corneliolus male oculis usus est, vel per imprudenciam hominis τὸν pro τὴν irrepsit, quale hic ipse Barnesio objicit. Nemesis in vicino erat.

Ἔ τιμω | prior vocula deest.

εὖτε κισσοχαίτ' ἀνέξ' χαίτ' ἰφασκ' ἐκφανίδης. sic Flor. & mox Χοινίων & Χάρον.

Mira felicitate rursus ex Florentina pro ἰφασκ' ἐκφανίδης, rescripsit ἰφασκ' Ἐκφανίδης. mira quoque felicitate in eadem incidit, quae habet Ph. Jac. Mau-
sacus in Dissert. Crit. p. 395. [402] ubi φερανίδης pro Ἐκφανίδης notat correctum apud Athenaeum L. III. C. XVI. vide Hesych. stultus autem Pavo, qui de hujus lectionis veritate vel minimum dubitat. Sed iudicio praeditus, ut rana plumis. mox αἶτ,
,, Ζεὺς scribendum cum maiuscula. nam hic quoque nomen proprium est, ut sequens χοινίων, Ζεὺς at cur non ita in textu scripsisti? notula periisset. quin unde id adeo certum ξεῦς & χοινίων esse nomina propria. Nonne νόμοι etiam Μῦσici nomi? nonne Pollux X. 79. χοινίωνα νόμον recenset & Plutarchus de Musica pag. 1132. Σχοινίωνα inter νόμους refert?

Hh 3

Hesych.

Hesych. in *χαλινον* [forte *Σχοινίαν*] * *αὐλητικῶν νόμων* τlc. quid si *ξένι* νόμ^ο quoque fuit aliquis? vel nomen illud corruptum sit! Mox ait. *Dico apud Cratinum. nam fallor aut ex ejus Comoedia. petiit Noster hoc exemplum.* Vereor ut felicior hic sit conjector quam in illo *ἰὼ καίτε* &c. sed tamen praecedens huc duxit *καλίνεον*. at quoniam hic Ecphantides & Cratinus eodem vixerunt tempore, ut putat ex Schol. ad Vespas vs. 1182. eo satis fit verosimile aemulos fuisse, & alterum ab altero tractatum fuisse. *χάρων* porro an *χάρων* legas, ciccum non interdum.

P. 57. *ἀτακλότα* | *ἀτακτοτάτως*. & sic Cod.

μή τι μείζον | *μή τοι μείζον*. ut millies. vide p. 347. Vanni.

τυγχάνει | *τυγχάνη*. unde observatiuncula de *μή* pro *εἰ* posito corrui.

καὶ ξυνεγενόμην | Misellus dubitat, an non hoc sit vitiosum: dubitat an *ξυνεγενόμην* sit scribendum. quo modo Flor. & Cod. at quis dubitabit sanus? Certe Canterus propudiosum illud *ξυνεγενόμην* non servavit. audi rursus de hac re *καρφολόγον* Criticum nostrum p. 154. *ξυνεγενόμην ad calcem libelli mutatum in ξυνεγενόμην. fors bene, fors male. quid sentiam dixi ad ipsum locum. ex hoc ξυνεγενόμην possem nostrum (Florentinum) ξυνεγενόμην elicere.*

Ἄει τοῖς ἀγαθοῖς φάγροισιν. Fl. *ἀν τ. α. φ.* Audi hic Pavonem. *Eupolis per φάγρε* forte homines, non pisces intelligit. Utinam pisce magis mutus hic & in mille locis fuisset Parasitus hic loquitur & helluo homo Pavoni similis, qui se jactat semper *ἀγαθοῖς φάγροις* συγγενέσθ, nempe τοῖς *ἑρετολαγρί*. eos enim in deliciis fuisse patet ex Athenaeo L. VII. C. XII. p. 295. D. *τὰ ἀγαθὰ* saepe de exquisitis ferculis dici notum. uti apud Latinos *Bonae res*. loquitur sane poëta, quasi pisces essent homines, sed longe alia de causa, quam Pavo somniat.

somniat. quippe parasitus habitans in patinis, familiaritatem & consuetudinem contraxerat cum delicatis cibis. hinc dicitur pro *vesci, edere, bibere*. συγγενέσθαι, συνῆναι. ὁμιλεῖν οἴῳ, ὀψωνίοις. αἰς λόγον ἔρχεται ὀψωνίων. πρᾶγμα εἶναι τίνι σὺν φρέσιν. ut Martialis

Res tibi cum scombro est, res mihi cum sparula.

Haec & plura, quae turpiter ignoravit, videantur apud Arnaldum ex Casaubonianis ad Athenaeum. ubi multis quoque locis ostenditur φάγης in deliciis fuisse.

Porro rursus promittit de titulo dramatis Eupolidis ἀρεάτευλοι *dicturum alibi*. tu Lector hic consule Eruditissimum Arnaldum: post quem si quid dixerit, ineptias dicet fungus Criticorum.

ὄλον αὐτὸν | ὄλον αὐτὸ. Flor. & Cod.

Σίμαλον | Σίμετρον ἔδον ἐν χωρῷ. Pavo Σίμυλον. *alterum ignotum ipsi.* & quoniam omnia novit, proinde nusquam exstat vel existit. sed an ignorat Chrysalus & similia vocabula?

σύμπυκτον | σύμπυκτον.

ἐν τῇ Κοριανοῦ | ἐν τῇ Κοριανῇ. ut Pavo potius scribit. At ad Schol. p. 35. „ἐν Κοριάνῃς αἰτ *scribe Κοριάνῃς*“ imo scribe Κοριανῆς. α Κοριανῆς. ut Σαπφῶ σαπφῆς. miror hoc Meretricis nomen adeo ignotum fuisse homini. Athenaeus enim aperte ait Lib. XIII. 3. πολλὰ δράματα ὅσα τῇ ἑταιρίῳ ἔχει τὰς ὑπογραφὰς. Φερικράτης Κοριανῆς. quem locum advocat Sylburgius ad E. M. in Ὑσχυάμῳ. ubi habetur etiam in Cod. meo ἐν Κοριανῇς. At apud Athenaeum semper ἐν Κοριανῇ. vide dubitantem Jungermannum ad Poll. X. 179. ubi Cod. Κοριανῇ. Photius vitiose. ὅτι ὁ ἀρσενικὴ Κοριάνῃς Φερικράτης. πάντων γὰρ αἰεὶ τῇ φίλων ἐνὸς γένη. vide de Cliss. Albertii Indicem,

Hh 4

&

& Meurfii Bibl. Attic. nec non ad Nicomachum p. 175. & Fabricii Biblioth. Graec. miror tamen toties Κορσιννοῖς occurrere. an pluralis numerus de causa nobis ignota habuit locum, ut in *Menaechmis* Plauti & *Archilochis* Cratini?

ἐξευρήματα καινῶ | defunt. [Συμπλήτοις | συμμύλοις]
Δήμητρα τῇ Πυλαίῃ τῇ τέττον ἐκ Πελασγῶν. | τῇ τέττων
ὁ ἐκ Πελασγῶν. Codex Vatic. Anthol. vitiose οὕκ
ἐπελασγῶν. μοχ „ ἐδήματο. Plagiarius ait. *olim idēma-*
to scriptum. „ At non olim, sed nunc in Flor. &
apud Bentlejum. & in Membrana Vaticana. Ταυτ' ὁ
Ναυκράτης. Gujetus vult πάνθ. τὸ ὅλον. de mala
scansione Lectorem fatigare non debuerat. ὅπερ
προσταξεν Ἀπισύνθιον, ὃ ἐκ δακτυλικῶ. | defunt in
Cod. Flor. autem habet Ἀπὶ συνθίτη. & ἡ ἰθυφαδικῶ.
μοχ ἔ τὸ ἐξ ἰθυφαδικῶν δύο η. σ. π. Flor. & Cod.

P. 58. δεῦτε ἰδῆυτε. Παρθένον ἂν εἶγο ἰπ ἀνέρας.
Μελίχροϑ δι' ἐπ' ἱμέρῳ ἰμέλιχροϑ δι' ἤμμερεϑ. de Pa-
vonis propudioso Μηλίχροϑ vidimus p. 368. Μελί-
χροϑ producitur Anacreonti Oda XXXVIII. Μελί-
χροϑ legisse Scholiasten ipse agnoscit p. 155. & ta-
men audet mutationem ineptam. ἐφ' ἱμέρῳ scriben-
dum etiam monuimus alicubi.

P. 59. καὶ περσείρῃσιν ὃ ἄλλως τ' χρησαμένων ποιητῶν.
Pav. *Aliae membranae τ' Χρησιμωτάτων. cave mutes.*
vulgata bona. „ Ego. Χρησιμωτάτων. Flor. ἔ Cod.
Manuscriptus. cave mutes. antiqua lectio bona est. sic
jam abite, Lectores eruditi: quibus ego Pavusque
scribimus. causam enim, cur haec illa praestet le-
ctione, Graece docti videtis statim. Quia tamen
Graece docti nec mea & longe minus Pavonina scri-
ptione opus habent: minus peritis causam, cur an-
tiqua recentiori praeferenda sit, addam. Χρησαμένων.
eos qui πολυαχηματίσις metris usi fuerunt. Χρησιμωτά-
των. optimos, ἔ qui a Grammaticis inter Classicos re-
cepti

septi fuerunt, notat Poëtas. & horum metra tractat: non quorumvis de plebe versificatorum monstra. centies ita superlativi contracte scribuntur. passim *poëtae auctores* χρησιμῆται in scriptis occurrunt Grammaticorum. alterum illud quidem probum per se: non hic. ut apud Sallust. de Diis C. III. ὅτι μὴ ὅν θεοὶ οἱ Μῦθοι, ἐκ τῶ χρησαμένων ἐστὶν εἰπῶν.

ἐστὶ ταῦτα | prior vox abest.

P. 60. [Χερρόνησιώτη | Χερρονησίτη] Pav. „apud Stephanum ἐν Φορίων Θρακὶ bis laudatur. [ut annotavit Meursius ad Chrestomathiam Helladii p. 967 Tom. X. Thes. Gronov. in ὀγκαῖα & ἄσβαλῳ] fallor apud eundem *Opusculum est. Θραξ* [Θραξ] & χερρόνησιώτης haec suspicio ipso Pavone levior. nam Hephæstion dicit τῷ Χερρονησιώτῃ. in citationibus non solent addere articulum. Quid! nonne pro meo jure & probabilius dicam forte hos versus exstitisse in ejus Διονύσω, cujus ter meminit Steph. Ἀκτὴ. Λύκαψ & ὠρύχιον quamvis versiculus sub voce ultima exstans potius videatur Hexameter. sed quis nobis dixerit toto poëmate metro eodem usum Euphorionem.

τελευτᾷ | τελευτᾷ ἢ ἐξ | ἢ ἐξ.

κνεφαῖ | deest. τέλυμα | λαῖτμα. hoc est natum ex gl. λαῖτμα θαλάσσης notissimum erat: non adeo τέλυμα. nempe Euphorion respicit opinionem, qua Πηλῆσιον ὡπὶ δὲ πηλῶ dictum volebant. Hesych. Τέλυμα τόπος πηλώδης, ἱλαφῶ [ab ἱλῶ] πλῆξ, ἱλός. Τελμῖν. μολύσμαλ πηλώδης. Τέλματα τὰ πηλώδη ἢ τελευταῖα ἢ ὕδατ. Τελμάτων, πηλῶν. & quod extra dubium hanc rem ponit, en Strabonis testimonium L. XVII. p. 1154. Μεταξὺ δὲ τῶν Τανίικῶ καὶ τῶν Πηλεσιτικῶν λίμναι, καὶ ἐλὴ μεγάλα καὶ συνεχῆ, κώμης ποικίλεις ἔχοντα. ἢ αὐτὸ τὸ Πηλῆσιον κύκλω περιεχόμενα ἔχει ἐλὴ, αἵτινες Βαραβρα καλῶσι ἢ ΤΕΛΜΑΤΑ. ἀνοίεσθαι δὲ ὡπὶ δὲ πηλῶ καὶ τῶ ΤΕΛΜΑΤΩΝ. Euphorionis autem

Hh 5

in-

ingenium erat non alienum ab his lusibus. Helladius loco modo laudato eum ait habere multas *καυζήλας αἰξας*. hanc tamen locutionem inter has non retulerim. boni poëtae etiam in his sibi indulserunt. porro ait Strabo illa loca *τείματα* & *βάραθρα* vocari. at in aliis Codd. Strabonis habetur *βάθρα*. *βαίραθρα* reponit magnus Casaubonus & ad L. XVI & XVII, p. 1076 & 1154. ex tribus locis Diodori: & ex altero Polybii. ubi *βάραθρα* *ὅτε τ' ἀνυδρῆ* vocari dicuntur. si *βαίραθρα* vera lectio, ut nihil dubito, illa etiam Suidae restituenda, ubi *τείματα* explicantur *βάθρα*. eodem modo apud Photium. & id vero simile: quia & *τείμα φρέας* & *βάραθρον χάσμα φρεατῶδες* explicatur Suidae. Aristoph. Avib. vs. 1592. *Ὀμβριον ὕδωρ ἀν' εἴχῃ ἐν τοῖς τέλμασι*. Schol. *ἀντὶ τ' ἐν τοῖς φρέασι. κυρίως δὲ τὸ Πηλῶδες ἢ μὴ ἔχον ὕδωρ*. Sed huius rei arbitrium esto penes doctissimum Wesselingium: qui Diodoro salutares admovit manus, & si quid in Codd. ejus varietur, nos monere non gravabitur. rursus certe apud eundem L. I. p. 26. [18] de his locis verba, *πεδίῳ τελματῶδι, τὰ περσασγορεύμενα βάραθρα* firmant lectionem Euphorionis & emendationem in Suida & Photio. Quin tamen Etym. M. *βάθρα*, in Codice meo quoque, agnoscitur, & praeterea definitur *τόπῳ πηλῶδες ὕδωρ ἔχον*. ubi negans particula inserenda, ut ne Polybio & Schol. Aristophanis advesetur, *βάθρα* possent respondere *vadis*, quae circa Pelusiacum litus sunt: sed de illis cogitari nolim. Pavonis autem conatus in voce *βιβηλ* est temerarius.

P. 60. *τὰ τοιαῦτα* | Articulus abest in Cod & Flor. *Ἐν τοῖς Κορίνθις* | *ἐν τοῖς Κορίνθις γέροντα εἰσομένα ταναγρίδεσσιν λευκαπέπλυν. μέγα δ' ἐμὴ μέγα ἢ πόλις λιγυροκατίλης ἐνοπῆς. ὧδε ἢ τόδε. ἢ πεντήκοντα ὁ ὑψιβίας*. sic Flor. at Cod. *πεντήκοντ' ὑψίας*, credo. Pavunculina excutiamus 32 *καλὰ γέροντα εἰσομένα*] *pulcra praemia collo-*
catura

*καίτοι. εἰσπεῖνα vel εἰσπεῖνα potius est ab ἴσῃ flatu, col-
loco. γέμενα pro γέμετα Idiotismus est satis notus.* recte
praefert spiritum asperum. licet in multis locis ἄ-
σπετον scribatur. Theocr. XVII. 123.

μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ θυαίῳ αἶσπετον ἦν.

sed illum satis notum idiotismum porro explicitum
oportebat. γέμετα etiam Cod. Ursini MStus. ego ta-
lem idiotismum me ignorare fateor: & licet contra-
rium, solito suo ignorantiae velo utens, adseveret,
ipsum Pavonem ignorare non dubito.

μέγα δ' ἐμὴ. *fallor an scribendum μέγα
δ' ἐμὴ.* fallor an plagiarius hoc sublegit Florentinae
vel Urfino, qui ita ante CL. annos emendavit. quae
porro de sensu horum verborum habet, stulta sunt.
stulta etiam conjectura ἐμῆς; „denique ne finis igitur
incauti aut male morati in his.“ addit hic φοβηκῶς ma-
le moratissimus in his & omnibus Pedanta. „At quod
Boeotica Dialectus desideret ἐμὰ facile per se quis ex-
pedire potest, ait. imo facile id fieri potest. sed hoc
infirmat emendationem. cum γέμεθεν juxta adstet &
ἐμὰν dixerit in alio carmine. sed λιγυροκωτίλης & ἐο-
πῆς mutanda etiam essent. quare non obstare puto.
vide autem Metrici ignorantiam cum edat cum Tur-
nebo

Διγυροκωτίλης ἐοπῆς

& secundam in prima voce producat, ignarus Boeo-
torum dialecto dici θυγάτηρ. & tamen corripit sylla-
bam. vide de hac re, & de hoc versu Salmasium ad
Inscript. p. 173. sic mox pro γλυκῇ scribendum γλυ-
κῇ. ut recte in Florent. hinc forte varietas illa in
ὑψιβίας. ubi fortean ὑψιβίας scriptum ab ipsa Corin-
na.

na. hinc suo jure Graeci *Possumus* potuerunt vertere Πόσυμ⁹, nec tamen producere syllabam. Sed tamen p. 159. e Schol. hoc didicit, quem non dum antea perceperat. nam hoc ad ipsum textum monitum oportebat. quod etiam ibi de Τᾶν ἄγριδῶν factum oportuerat. Porro Criticum rogatum velim, quid de hoc versiculo sentiat: sitne Corinnae an alius. Urfinus & Wolffius in Corinnae fragmentis non agnoverunt. ego Corinnae putarim, quia sequitur. ἐτι ῥ' ἔα [addit Flor.] πλείοσιν αὐτῇ κίχρηται χήμασι. Schol. una quoque explicat.

Προφάνης γλυκὴ δέ τις ἄδων l Flor. πρ. γλυκερὴ τις ἄδων πελίκεσι δονεῖται. recte Arnaldus πελίκεσιν. Noster primo loco Προφάνης nomen proprium facit „*Prophanes vero aliquis Glyci cantans.*“ egregia me hercule sententia. imo ex γλυκὴ sive Boeotice γλυκὴ, aliud nomen proprium ipsi quoque est Γλυκὴς Γλυκῆ. novi Γλύκων & Γλύκη. sed Γλυκὴς non novi inter propria nomina. γλυκὴ appellativum verius videtur. nec oggerat γλυκὴ ultimam corripere. nam esto. unde novit hanc quantitatem hic respui? Deinde sententia mutata Προφάνης eidem est *publice*. at levia haec sunt prae illis deliramentis, quae mox proponit. „*Fors Corinna dederat προφάνης γλυκὴς ῥ' τις ἀγῶν πελίκεσι δονεῖται.*“ Audi ipsum „*locus infamis propter luxuriam dicitur γλυκὴς ἀγῶν.* vide Athenaeum L. XII. C. 3. *Convivii.*“ (vapide hunc titulum addit.) pro more minus candide agit, haec ita Lectori proponens, quasi omnia essent liquidissima, quae ad hunc γλυκὴν ἀγῶνα spectant. Nam paroemia illa γλυκὴς ἀγῶν admodum varia & contraria sententia ab auctoribus & Grammaticis accipitur. imo alii non ἀγῶνα, sed ἀγῶνα, imo ἀγνῶνα agnoverunt. nec solum enim apud Athenaeum eo loco, sed & C. IX. & apud Zenobium Cent. II, 92, (ubi Athenaeus

naeus L. XII. III. laudatur.) In Appendice Vatic. I. 55. in Platonis Phaedro Tom. III. p. 259. E. Hefych. & Suida. [vide Kuster.] apud Eustathium late ad Il. K. p. 791. fufius ad Il. II. p. 1082. Illum igitur, qui in Corinnae locum proverbialem hanc locutionem vult intrudere, paroemiae sententiam ante omnia explicare, & huic loco aptam commonstrare oportebat: non ita simpliciter, *erat locus infamis*, scribere. Quid! non credibile, Corinnam hujus meminisse. si enim Corinna hoc proverbio usa fuisset, cur apud Platonem magis in Phaedro, vel erronee forte apud Platonem Comicum exstare docuissent, quam apud poëtriam nostram. Sane haec aegroti plane somnia. „*Talis, ait, voluptatum cloaca fuerat urbs illa, quam hic eversam legimus. Altera Sodoma crederes. & haec tamen suspicio lenocinatur ipsi: nam similis verae. id blanditiis ejus pellectus adfirmare non erubescit, se suaque fatue deperiens Narcissus.* Urfinus habet ἐφ' ἰσπῶ. illud. αἰδῶν mirum mihi accidit: αἰδῶν hic locum non habebit! videant acutiores. mox plura.

P. 60. Ὁ καλλίστη πόλι πασῶν, ὅσας κλείων ἔφορεῖ.

Ὡς εὐδαίμων πρὸ πρὶν τ' ἦσθα, νῦν ᾗ μάλλον ἔσῃ.

Ingeniose Arnaldus ex Prisciano, qui hos versus laudat, ὅσας κλείων ἔφορεῖ. Flor. tamen habet ἔφορεῖ. Vide autem ex hoc loco, Lector, quam ineptus sit Pavo ad auctorem hunc edendum: qui vix bis vel ter comparavit loca Scholiastarum & Grammaticorum, qui ipsis Hephæstionis saepe verbis usi fuerint. quoties id factum ex Arnaldi notis patuit & patebit porro. illud ἦσθα & ἔσῃ forte sibi opponuntur, ut apud Sueton. Domitiano C. ultimo.

Nuper Tarpejo quae sedit culmine cornix,

Est bene, non potuit dicere, dixit, erit.

P. 61.

P. 61. εὐπαλίδιον. | εὐπαλίδιον. Cod. & Flor. pro
τῆτο Cod. habet πὶ. ἐν ᾧ τροχαικὰς | ἐν ᾧ πὰς τρο-
χαικὰς Cod. & Flor. χ' ᾧ καταπύγων | χ' ᾧ κ. ἐξῆς |
ῤῥήτιον. Cod. & Flor. addunt.

P. 63. ἡΦαισίωνⓈ | πειπημάτων. simpliciter in
Cod. & Flor. τ' ἐπ'. | τ' abest a Flor. Cod. πὰ. habet. ab-
est mox a Florent. καταχρηστικῶς ῥ. [ἡ παῖς . . .
παύσης | exemplum hoc separatur a sexto.] [ἵσπερ εἰ-
χε | ὅ. εἶχον.] [σύστημα ἔχει | συστηματικὸν ἐστίν.] κατὰ
χρίσιν μὲν εἰσιν | Cod. & Flor. καὶ κ. χ. μ. ἡ τῆς
αὐτῆς συζυγίας | deest in Flor. ἀρχῆς | ἀρχικῆς.

P. 64. ὁμολογημένων συνέστηκε | ὁμολογημέναια συν-
εστῆ. [κατὰ σύστημαⓈ | κ. συστηματικά.] [σιμωνίδειον | σι-
μωνίδιον] [πλάπτι | πλάττε videtur] αἰεῖⓈ πάλαι | φ.
πάλαι Flor. & MS. αἰεῖⓈ MS. & ἀερισθῆμⓈ.
δοπολελυμένων | υμένον. ambo. [ἔ' συστήματιⓈ | ἔ' σῶ-
ματιⓈ χ'.] καὶ καθ' ἑτέραν | καθ' ἑτέραν ἑκάστη τ' ἑκα-
στη τ. πὰ δὲ κατὰ πενταπλὴν | τ. δ. κ. ὡδρακοπῶν.
πᾶδε κινὰ κατὰ χρίσιν | in utroque desunt. [μοιοτρο-
φικά | μοιοτροφαί.] [ἐν τῇ π. πενωδικὰ | ε. τ. π.
πενωδικά.] ἐν μέσῃ μετωδικὰ | ἐν μέσῳ ὠδικά. sic
Cod. quoque. πενωδικὰ εἰσιν, ὅταν αἱ. | ὡδραποδικαί
εἰσιν, ὅτε αἰ μέν. ἡποκ καὶ αἱ ε. μέσω τ. π. ἀκόμοιαι | desunt.
[ὅτι ῥ' κατὰ πενταπλὴν | πᾶς ῥ' κ. π.] ὡδρακοπῶν.
Flor. πὰς πενταπλὴς | τ. δ. ὡδρακοπῶν. ἐν πᾶς π. |
ε. τ. ὡδρακοπῶν. τῇ πενταπλῇ πεντοδύας | τῇ ὡδρακοπῇ
πεντοχῆς. ὅσαι τρεῖς | ὅσαι τρεῖς. τέτταρας | τέτταρα.
ἀπὸ ἔ' τέλους | α. τ. ὡδραβάλλεῖται | ὡδραβάλλεσθαι.
ὡδραβάλλομαι MS. ἀπ' ἀρχῆς | ἀπὸ τ' ἀρχῆς | ambo.
χρίσιν εἰσιν. | χ. εἰσιν. [μὲν κατὰ χρίσιν | ῥ' κ. χ.]
κατὰ πενταπλὴν | κ. ὡδρακοπῶν. [ἡ κατὰ π. | ἡ χ.
Cod.] καθ' ἑτέραν μὲν ἰδεῶν | κ. ἐπ' αἶσαν μὲν ἰδεῶν.
rursus

rursus ἐπὶ τὴν αὐτὴν ut millies. ἴδιον etiam Cod. [Δοκῶν |
 sequuntur hic Scholia. Ἰστέον ὅτι τὸ αὐτὸ μέγεθος. postea
 hic textus. Ἐν αὐτῇ | καὶ εἴχῃ, καὶ αὐτῇ, καὶ αὐτῇ |
 συστήματι. Ἐπὶ μὲν τὸν παλαιόν | desunt. & hoc ar-
 rodit noster. εἰάν ἐλλείπῃ | εἰάν δὲ πὺ ἐλλείπῃ. κατὰ εἴ-
 χον | κατὰ εἴχῃ.

P. 66. κατὰ σύστημα | κατὰ συήματα. θυάδι γ. |
 θυάδι διείχων. τῷ θύνασθαι τ' ποιητρίαν | quid hoc
 tibi τῆς vult? τ' ποιητρίαν. novum declinandi ca-
 nona observate, pueri. hic magister scilicet adeun-
 dus, si Graecum novum discere cupitis. Sed est vi-
 tium typographicum. at talia se longe melioribus viris
 exprobravit scurra. ἡμῖν τί τέ ἐστὶ εἶχθαι | ἡμῖν τε τίς
 ἐστὶ εἶχθαι. εὐναίης | εὐνεύης ἀριθμὸς ἔχειν ἴσιν ὀλέθρου.
 hic paginam commaculat ex maiore parte, ut con-
 tra Scaligerum ad Catulli Comam Berenices: Bent-
 lejum ad Callim. Fragm. 118. imo omnes eruditos,
 ut jactat, ostendat legendum non εἶχθαι, sed ἔχειν. ἴσιν
 esse substantivum, & ideo habere genitivum ὀλέθρου.
 omnia aequè stolide & barbare.

σύστημα γεγραμμένων | συστήματα γεγραμμένα. ἀ δα-
 λεύων ἀντιποδός | ἀ δαλεύοντ' ἀποδώς.

P. 67. Θραυὸς Α. π. | Θραυ. πάλαι ambo. ὑπὸ ποδός | ὑπὸ ποδῶν. οὐκ ἔστιν ἐξ | ἔχ' ἔξιν ἐξ. κακοτάτων | κακοτατ' παῖδ' Flor. Cod. quoque παῖδ'. μοχλὶς ὤν. Flor. ἐπει | ἐπειδὴ. Cod. μοχλὶ νομίζωμεν & ἐπὶ αὖ μοι δις Flor. ὡεὶ μικλῶν . . . συστηματικῶν | Papyrus „hanc distinctionem dele. idem testes nostri monent ambo. hominis artes nosti. [κατὰ μικτῶν | μίκτων in Cod. videtur.] συστηματικῶν | συστηματῶν. ὅτι & | ὅτι τ'. κακοτάτων | κακοτάτων Flor. in MSto videtur esse δαλὰ & κακοτάτων.

P. 68.

P. 68. ὦν περ ᾧ | περ ὦν ᾧ ἔ. τὰ ᾧ κοινὰ κ. γ.
defunt. ὅπου | ὅπου. περ Σ. πρὸ Α. | ᾧ Σαπφῶς, ἔ ἄν
Flor. ἔ etiam Cod. ἐπωδικὰ ᾧ | ἰ. μὲν ἔν. συστήμασιν |
deest in utroque. γίνεται γὰρ | ultima vox deest
ἐπωδική | ἐπωδή. πινυῖς | πιμπλῖς μῖσιν | μῖσιν.
[ἐπωδικὰ | ἐπωδικὰ γ.] σ. διάφορα | in utroque
deest. ἐρικροπύλ | ἐρικροπύλ & mox ἐρικροπύλ. τῶ-
ν | τέτων. ὀπιγεγραμμένω | ὀπιγεγραμμένω.

P. 69. εἶδες | εἶδη. καὶ τὰ ἐξῆς | defunt. πλὴν νῦν ἐκ-
δοσιν | ἴ. ἐνδοσιν. ἔστι μόν | deest prior vox. εἰ δὲ
τέτων εἶναι | hic ordo. ὀπιφώνημα | ἀναφώνημα.
πλείονα | πλείω. πικμήλόν π | Flor. πικμήλιναι |
abest. βραχυκατάληξιν | βραχυκατάληξιν. ὁπίσθε
ᾧ | ὅπου ὅπου ἔστι.

P. 70. οἶον | οἶα μ. Φ. γίνεσθαι οἶα quoque Cod.
ἐν ταῖς παρώδοις | barbarum hoc non animadvertit
soloeicista noster nisi p. 74 ubi recte apud Schol.
ἐν ταῖς παρώδοις. Flor. partim bene ἐν τοῖς παρώδοις.
καὶ κατάληξιν . . . ἀναπαιστικά | defunt. καὶ μῖνοι | καὶ
μῖνοι. ἐπειδὴ καὶ | καὶ abest. ὑψοὶ δὲ | ὑψοὶ ᾧ. γραμ-
βὸς ἔρχεται ἰσθ. ἄρει | γραμβὸς ἰ. ἰσθ. ἄρει.
Fulv. Ursin. ὑψοὶ δὲ & ἄρει. ὑψοὶ. μετώρον. ἀνω.
ὑψηλῶ. apud Hesych. Suid. & sic apud poetas fae-
pius. Portus quoque ὑψιδῆ. sic recte edidit Wolfius.
sic exstat apud Demetrium Phalereum de Eloc.
§ CXLVIII. quem ignoravit Pavi: qui pro aucto-
ritate. ὑψοὶ idem quod ὑψηλῶ. An mendaci toties
quis credat! porro Demetrius quoque recte habet
ἄρει. & praeterea εἰσέρχεται. mox Flor. πάτερ | πῆρ.
hoc in gratiam Pavi: ut Codd. legere discat in qui-
bus toties notas crepat, quae numquam nisi in phre-
netico ejus cerebello exsistere.

παρήειρε

παρήειρε | παρίηρε. ὡς Ἀνακρίωντι. | rogatum ve-
lim Burdonem nostrum, unde iste Dativus pendeat.
adde ὡς ex utroque libro.

γάνοιεν ἂν | γάνοιεν ἂν. σινες | abest. τί με. | τὸι με.
ut millies.

ἡ παγαμένον | ἡ τὸ τ. in utroque. [τὴν ᾗ] | Cod. vi-
detur πινὰ δὲ | καὶ ἐ. π. | abest prior vox. & sic
Pavo non consulta Sphinge.

P. 71. καὶ τὸ β. | καὶ abest. ὁρᾷς | Urfinus p. 342.
ait. ἐρεῖς vel ἐρεῖ legerem. Pavus hoc neglexit. &
stulte ἡ vertit, ἐφη. At ἡ hic adfirmantis particula.
μόνον | μόνον. Flor. & Urfin. p. 203. τηλικαῦται | ποι-
αῦται. ἐπιζεύχεται | ὀπιζεύχεται. π. ἀνομοιομερές | π.
ἀνομοιομερῆ. vide p. 75. ubi τῆς ᾗ ὡς βιάσας μετῶν
ὄντων ἐπὶ α. Εἶδη ἐπὶ α. | μέρη ἐ. ἐπειδὴν | ἐπειδὴ ἐλ-
θόντες. ἀντιπρῶτον | ἀντιπρῶτον. recte. π. ὀνο-
μασίῃ | π. ἔως ὀνομάζειο. γὰρ ὁ E. | articulus abest.
ᾗ εἶδος ἐστιν | duae ultimae voces absunt. τῷ γένει | τῷ
ὄλῳ. ὀπμηκέστρον | ὀπμηκέστρον. καὶ καὶ γ. | arti-
culus abest.

P. 74. ἄλλως παρ' ἄλλοις | ἄλλοις ἄλλως. ἡ π. πα-
ράγραφον —. | non comma, sed punctum in Flor.
& sic in Codd. καὶ ἡ κερωνίς ζ. καὶ ἡ ἔξω νενευκῶια
διπλῇ <. καὶ ἔξω ὁ ας. sic in Flor. εὐφρῶ πῆγαι |
hic ordo. ἀντιπροφὸν | ἀντιπροφῶν. καὶ ἐπωδὸν. ἡ ὡς β-
γράφον | κ. ἐ. ἡ. ὡς βγράφον μὲν ὅτι π. [εἰ] πῶς
τ' εὐφρῶ καὶ ἀντιπροφῶς καὶ ται. ἐπωδῇ | ἐπωδῶ.
Flor. & hic Pavus. τίγεται ὁ ἀστερίσκον | sic. π-
τελειῶται | τελεῖται. ἐ. μόνος | ἐ. μόνον. modo ὁ
ante ἀστερίσκον abest. καὶ ᾗ πῶς ἀρ. | κ. δ. πῶς nῦν α.
μεταβολῇ | μεταβολῆς. ἡ δὲ δ. | καὶ ἡ μὲν δ.

P. 75. πολλή | ἐπὶ πολλή. καὶ π. 'Α. | abest καὶ.
 ἐπύθησεν | ἐπύθησεν. Flor. hoc vidit, qui supra pendere
 in aëre non viderat τὸ 'Ανακρίωντι. nempe ibi negli-
 genter consulerat Sphingem domesticam. πῶς ἐπύ-
 ραις | τ. ε. ἡ ᾗ διατλή σημαίνει τὸ. Τῷ πῶς πῶς προση-
 γρημαίσις | Pavo. Turnebus recte ediderat τῷ πῶς τῶς ση-
 μαίσις τ. πς. quod ab operis nostris male mutatum. debuerat
 notasse. Quas voces ego Pavius, correctoris ma-
 nere fungens, pro supina mea incuria hic rursus, ut saepe,
 supplere neglexi. καταλείπειαι | καταλείπηται. καὶ
 ἀνίσταται | καὶ τῆς ἀνίσταται. ἡ. ε. ν. διπλή | >
 ἡ τροφῆς | ἡ τροφῶν. εἰπόντων ᾗ ὑμῶν ὅτι ἔσται | ἡμῶν
 recte Flor. ἐπ. recte Pav. & ante eum Flor. αὐτῷ
 καὶ ε. | αὐτῷ ἡ. καὶ τῆς πυρ | abest καὶ. καὶ δὲ
 δὲ πυρ. | καὶ δὲ πυρρῆματις ἀν' μηδὲν ἀναπιδιδῶνται. εἰ
 ᾗ εἰν. τὰ ἀνακυκλῶμενα τὸ, π. sic Flor. αὐτῷ in his
 omittit Flor. Pavo hoc quoque contrectavit muta-
 vitque in αὐτῶν ὁποῖος ἐν | ὅπως ἐν. καὶ συνέχεται |
 καὶ, διέχεται. ἀν'. τ. τροφῆς | α. τ. τ. ἐφ' ἐκείνης ἐν
 τροφῆς πῆται ὡς ἀχαραφ. ἐν δ. τ. ἡ δ. μ. τ. π.
 λ. | ἡ ᾗ καὶ τὸ πῶς. ἀν' αὐτῶν | ἀν' πῶς αὐτοῖς.
 πάλιν καὶ | abest ultima vocula.

Ulteriorem Lectionum in Scholiis discrepantiam
 hic adnotare non visum est. Et ex adpositis hic ma-
 nifestum satis cuique, quantum decoris & lucis &
 emendationis ex Florentino libro & manu exarato
 Codice solis, quid si & alios consuluisse! Hephae-
 stion accipere potuisset. Animadverterim tamen hic obi-
 ter Scholiorum auctorem a Gesnero perhiberi *Pbilsp-
 rum Abucaram*. an Theodorum Abucaram, qui se-
 culo octavo floruit, sanguine vel aetate contigerit,
 inquirendum nostro Polyhistori relinquo: quem per-
 sua-

fussissimum habeo nunc primum id nominis auribus usurpare. Nunc ipsas Notulas excutiamus.

S E C T I O III.

PAvonides sub pro more, quem in posterum in omnibus libellis tenuit, insigni aliqua nota opellam hanc auspicatur. non gravabor eam hic transcribere. *Pag. 2. in contextu: Τίπυς*) **U**RBS SATIS CELEBRIS." dicat nunc aliquis, Pavonis notas nihil habere nisi sterilem crisin: nihil habere philologici admixtum. Nam statim jam beneficio hujus adnotationi, per quam Minelliani, Lector Hephæstionis, qui procul dubio hoc nomen numquam audiverat, sciet esse nomen **URBS**; non nomen forte meretriculæ. imo *urbis satis celebris*, quod credet fide Graeculi nostri: vel si non credat, statim cogitabit de Lexico aliquo Geographico, ut inde ultiorrem hujus *celebris urbis* notitiam hauriat. Et hic *doctis*, non *indoctis* se scribere gloriatur. Quid! nihilne hic adnotare poterat, quod ad rem faceret? scilicet observare licuisset, Hephæstioni ultimam syllabam in duas consonantes desinere **NS**; cum aliquin sæpe inveniatur scriptum *Τίπυδς*, unde *Τίπυδς* potuisset quoque addere, hic mentionem fieri de *τεῖχει* jam amplius non sufficiente. quia muri *Τίρυνθος* erant firmissimi, utpote quos fabulabantur ab Cyclopiis constructos: unde per excellentiam Homerus II. B. 559. vocat *Τίρυνθός τε τεῖχειν*. At sequens est insignior longe adnotatio.

Καὶ μὲν ἐν τῷ αὐτῷ κείμενῳ μεταρῶν αὐτῇ] γὰρ
ἀλλὰ corrigat. metrum, ut paucis id tangam pri-

mo loco, ait esse ex ἀσυναρτήτοις ex Iambi-
co hephthemimeri & hephthemimeri Trochai-
co. — | u — | u — | — || — u | — u | — |. dicit
porro simile apud Hephæstionem existare: qui non
omnia tamen ἐνυψιόνει (nec hoc). Falsa narrat: simi-
le non exstat: & nusquam existens finxit delirans
Pavo, & lusit lectorem ambiguo vocabulo *similis*.
est optimus Iambus. sive σάλσιον ἤμεντο, sive σάλεσι
καίμεντο legatur. [quod ipsum agnoscit Pavo.] modo
Ἀντὶς initium sit sequentis versus. Sed mira de ipsa
voce σάλσιον. σάλτο, σάλη ait *mutato genere* sic pro-
tulisse σάλτο σάλιτο. unde σάληα σάλη. quod *Anony-
mus poetico more in plurali* adhibuit *pro singulari*.
Nonne haec plane sunt egregia? ut commenta stabi-
liat, opus nova genera & declinationes & numeros
figere nominum. nonne haec probant plus quam
rudem in Lingua Graeca? sed audiamus interpreta-
tionem: quae adhuc stultior. σάλτο est definiente
Dialectico nostro, *locus in litore, ubi naves in An-
choris stare possunt*. audi meliora ex Stephano: unde
sua tamen furatus est Pavus. Σάλτο, v. i. *Salum*,
ut interpretatur Bud. addens, a Livio accipi salum
pro maris ora, in qua stant naves ad Anchoras, quae
ad litus accedere non possunt. [vide quam opposita:
Pavoni est locus in litore: Budaeo est locus, unde ad
litus acced' non potest.] *Suidas adfert hunc locum* Po-
lybii L. I. C. 53. κατελαβον item hunc ἐν τῷ σάλῳ συ-
ίζανον. haec Stephanus. delirat igitur Pavus, qui
σάλον locum in litore esse dicit passim. Latinorum *sa-
lum* opponitur *litoribus* in *salō tenere navim* est *pro-
cul a litore tenere*. Graecis σάλτο est, ubi fit agita-
tio fluctuum. unde σαλεύειν. nam re vera in stationi-
bus circa litora magis jaçantur naves, quam pleno
mari. inde σαλεύειν. jactari. Steph. ex Basilio ὡς περ
οἱ θαλαττινοὺς ὅτι δύο σαλεύουσιν ἀγκυρῶν, ἡ κλύδωντο
καὶ α-

καταφρονῶσιν. idem Stephan. ex Eurip. Hecuba vs. 28
docet ἀκτὴ & σάλᾳ ὀρπονί.

Κεῖμαι δὲ ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοι' ἐν πόντῳ σάλῳ
Πολλοῖς δαύλοισι κυμάτων φορέμευ.

& Sophocl. Philoctete 276.

Τίτ' ἄσμενοί μ' ὡς εἶδον ἐν πολλῇ σάλῳ
Εὐδύϊ' ἐπ' ἀκτῆς, ἐν κατηρεφεί πύργῳ.

Exsibilandus hic novorum significatum Architectus:
imo Magus, qui ex mari terram facere sustineat, ne
scilicet μάκαρας hic ἀνὴρ cogatur in fluctibus instar
mergi vel Tritonis sedere. quis umquam ineptiora
scripsit? Sed addit id accipiendum, ut Suidae [a Steph.
laudati] ἐν τῇ σάλῳ συνίζανον. artibus suis utitur. habes
hic quidem συνίζανειν ἐν σάλῳ, sed stulte ex hoc loco,
nostrum illum illustrare vult. cum ipsius illius loci
sensus sit incertus: utpote fragmenti. quin au-
di potius hunc locum ex Suidae Edit. Porti. Ἐν
τῷ Σάλῳ συνίζανον, ἐποίκιν αὐτῷ στερεώτερον. in safo
fluctuumque marinorum agitatione confidebant. Sed
ancoris in mare jactis, navem ipsi firmiorem atque
stabiliorem reddiderunt.“ dic praestigiator, qui haec
loca ullo modo sibi sunt similia! si jam largiremur
propudiosum illud σάλασιν esse veram lectionem, ibi
tamen de nave, hic de homine sermo fieret. Non
dubito autem, quin & secundus hic locus sit ex Po-
lybio, aequae ac primus Suidae ibi laudatus. Sed quo-
modo in nostro versiculo legendum sit haereo. forte.

Κακὴν ἐν σάλησιν ἡμεῖς μάκαρας
Ἀνὴρ.

σάλη. φρονίς. quomodo & σάλᾳ Suidae & Hesychio ex-
ponitur.

ponitur. multa habet H. Stephanus. Arcadius Grammaticus. Λόκη ἢ χλαμὺς [vide Hesych. λόκη] κρόκη ἢ παρχήλιος φησὶς. ἀσκη. ἢ ἀσκησις. φοδόκη. ἢ ἀκαθαρσία [Hesych. ψύθ. ψάρα. ἀκαθαρσία. ψῶρ. παιδερεσῆς. nescio an haec faciant ad vocem φοδόκη] Βαίλη. χώρα. Ἰωνή. ἢ διώξις. Σίγη. τὸ ἐνώπιον. Σάλη. φρονίς. Hesych. Σαλαγῆ. ταρχασί, ἢ γὰρ φρονίς σάλα λέγεται. Sensus autem talis sed pendens forte fuerit. *Et ille [nunc] in curis sedens beatus vir.* nec adfirmare velim tamen τῷ κείμενῳ esse praeferendam lectionem ἤμεν. nam optime κείδης ἐν σάλησι diceretur. sed stultum esset aliquid velle adfirmare.

Aliud quid de hoc loco dicendum habeo. homo noster Auctorem vocat Anonymum, sed nomen licuisset cognovisse: si umquam operam navasset veteribus reliquiis colligendis. quod studium profecto necessarium ei, qui in fragmentis Poëtarum versari vult. Sciat ergo esse haec Alcmanis poëtae, fide Apollonii Dyscoli. qui in §. πλὴν δ' ἐκείνῳ hunc locum laudat. ubi dicit, αἱ Διελκτοὶ ἀφαιρῶσι καὶ πλεονάζουσιν. ἐρεῖη. ἐρεῖη. τελείως. λέως. τρόμ. τέτρομ. ἐγὼ, ἐγώνη. ἀπὸ καὶ Ἀλκμᾶν, Ἀμάκας ἐκείνός φησιν. μοχ. Σπανίως δὲ δ' κ. καὶ κείνῳ ἐν σάλεσιν πολλοῖς ἤμεν. Ἀλκμᾶν. quae loca duo nostrum unum videntur constituere. sed vides ibi πολλοῖς addi. unde & de ambiguitate versus constat, & id praeterea colligo nostrum σάλησι non scriptum a poëta; quia πολλοῖς alius generis substantivum desiderat. illud excogitent acutiores. mihi nunc nihil melius subito succurrit, quam ut legamus

Καὶ κείνῳ ἐν πάπῃσι πολλοῖς ἤμεν.

Ἀμάκας ἀνὴρ. *Et ille in tapetibus multis sedens beatus vir.*

Id enim opulenti & mollis. Stat. Theb. II. 93.

*Fuderat Assyriis exstructa tapetibus alto
Membra toro.*

non uno sed multis tapetibus alto cubabant toro.
Stat. V. Theb. 208.

*altaque in mole tapetum
Halantem somno crescentia vina.*

Persius III. Sat. 104. de divite mortuo.

*tandemque beatulus alto
Compositus lecto.*

hinc apud Theocr. VII. 67.

καὶ σιβάς ἐσπείται πεπυκασμένα ἔς' ὀπὶ πᾶχυν.

& sic capiendus Aristophanes in Eccles. 832.

Ὡς αἱ τραπέζαι γ' εἰσὶν ὀπινευασμένα
Ἀγαθῶν ἀπάντων, καὶ παρεσκευασμένα.
κλινὰί τε σισυρῶν καὶ δαπιδῶν νεασμένα.

& rursus ἡμεν & κείμεν eodem redeunt. Vide autem omnino ad verba Schol. Hephaestionis p. 1. τὸ βεβαχυνόμενον M. Meibomium ad Aristidem Quintilianum p. 44. in Notis p. 272. ubi multa loca tangit & explicat Hephaestionis. quae ignoravit ἄμφοσ noster Metricus.

ὡ ξυμβλένουν] meliora vide apud Erud. Arnaldum.

P. 102. Quae dixi de versiculo αἰς ἐπάγη, egregie firmat Lucian. Ver. Hist. II. p. 667. Ἐπειτα βορές σφοδρῆ πνεύσαντι μέγα κεν ἐγένετο, καὶ αὖ-

τῇ πᾶν ἐπάγει τὸ πέλαγος . . . ἡμέρᾳ ᾗ πέμπτῃ αἰέτω
 τε ὡ, καὶ ὁ πᾶγος ἐλύετο. nec dubito de locis Arati.
 ita in Q. Calabro L. I. 354. ὅτ' αἰγοκερῆσι συνέρχεται
 ἡελίς ἱς. ibi in Cod. legitur ἡελίς ἱς & supra ἱς gl.
 Δύναμις.

P. 100. p. 2. ἢ ἐν τῇ ἐξῆς] vide haec vindicantem
 Eundem Arn.

ἢ τῶ ἐξῆς ἐχέει διπλῆ ἀρχομένην, ὅον ἐξω.]
 Pav. an veteres igitur ἐξω. pro ἐκ-σω. vix puto. Fal-
 lor, aut legendum. ἐξω. id ita pronuntiatum. dicat
 confidentia vestra mihi, Pavo, unde sciverit ἐξω
 magis quam ἐξω pronuntiatum! vide Arnaldum.

γλύφω.] Pav. fortasse verum. prima tamen nondum
 mihi reperta longa. At, Pave, tui oblivisceris, Υ
 anceps vocalis. producas audacter.

Λίπ.] Pav. Labbaei Gl. Λίπ. ingluvies. λίπ.
 pinguedo corripit primam. etiam ego glossas scribam.
 ἀβδόμεν. venter pinguior. Ἀβδόμεν. ventri deditus bo-
 μο penultimam corripit. At λίπ. sive propria sive
 metaphorica notione semper brevis. alia vox in He-
 phæstione quaerenda. paulo ante Arnaldus non adpro-
 bat κίνδυνος, quia brevis aliquando invenitur, sed lon-
 ga est media syllaba saepe. &, ut puto, frequentius.
 Batrachom. vs. 9. ut in κινδυνεύειν. mox recte inprobat
 ξενάγος. quod non animadvertit Pavo secundam cor-
 rипere. forte ξυνάγος ut αἰάγος.

P. 101. p. 3. σιλῶν forte σίφων. fuit scriptum
 ΣΙΔΩΝ. Δ in Λ abeunte ut millies.

Οἶσε.] haec arte cohaerent] At optime Arnal-
 dus ex Prisciano ostendit legendum

Ἰσε. πιάυτης παρθένης λοχίεσσι.

vide fragm. Aeschyli p. 859. in Edit. Prisciani Flor.
 habetur.

Οἶσε. πιάυτης, παρθένης λοχίεσσι.

fed

sed facile I & OI mutantur. sic p. 3. in Hephæstione habemus O^{us} pro ^{ικ}us. At in Cod. meo Prisciani antiquo habetur perspicue ^Ις^εⓈ. cetera satis corrupta sunt.

Ιστρος πιαυας παρτηνοιας λοχίεσται.

vocem Παρθεν . . . extricare nequii. Scriba enim Graecae Orthographiae ignarus, & figuras & sonos literarum confudit & corruptit. Basileens. Ed. habet

Ις^εⓈ πιάυας παρθίνας μαίεσται.

quae lectio nec ipsa spernenda. *μαίεσται* adhuc aptius de fluvio diceretur, quam *λοχίεσται*. quamvis eodem redit. nonne talia excutere debuerat ignavus Thraconides!

P. 102. *ἐξώληθει*] sic etiam in ipso textu gemino accentu fulget haec vox: an potius duae voces: quas hic inscite conjungit nihil intelligens Grammatista!

ἐξώληθει. perdita faciat. in Flor. *ἐξόλη.* vitiose. hinc tamen poterit instruere officinam suam barbarorum vocabulorum: quale ejus *πατρόλης* notavimus. p. 279. Vanni. Quin aliud suppeditabo, si desiderat. Apud Helladium in Chrestomathia p. 967. in Thesauro Gronoviano. Tomum indicare jam non vacat, * occurrit *ἐξόλη.* quam bene Lexica docebunt ex Aristoph. Equit. vs. 508. & Vespis vs. 1143. laudantia *ἐξώλη.* pro *vento ποκίο.* & pro *pernicie λαναι.* at negavi *ωλης* occurrere *active.* non hic igitur latus praebui Pugili Critico? minime. nam de adjectiva terminatione *ωλης* mihi ibi sermo. nam nec illud obstat, quod *ἐξώλης* & *πανωλης*

[* Tom. X. p. 967.

αἰης aliquando sumatur pro *maxime noxio*, id enim eadem ratione fit, qua hominem *perditissimum* & *profligatissimum* vocamus, non sibi solummodo sed aliis noxium. Si Pavo potest ostendere terminationem αἰης cum substantivo conjunctam & significantem tum active, errasse me fatebor, veniamque errati petam ab aequo Lectore. nam si vocem *πειώλης* laudet e Lexicis, fallitur. Suid. *πειώλης ὁ πόρνος. homo impudicus, Cinaedus.* & ea ratione *πατρώλης* significaret non *patrem perdens*, sed *a patre perditus*. in *ἐριώλη* porro *perniciēs lanae*. lusus est Comicus: quem Chrestomathiae Auctor etiam in Euphorione condemnavit, & λέξιν κακόζηλον vocavit, qui ἢ *χλαῖναν* nominat *ἐριώλην* [*ἐριώλην*] οἷον ὁ λεθρον ἔσαν ἢ ἐρίων. at porro forte cavillabitur, quod sit hic legendum in Hephaestione *ἐξόλη θείη*? nam Iambus in antepenultimo pede in Scazonte requiritur. Sed hoc non dicet, si memor versiculi fuerit.

Ἐπ' ἄκρον ἔλκων ὥπερ ἀλλὰ ντα ψύχων.

& horum Theocriteorum

Ὁ μασπιὸς ἐνθάδ' ἱαπώναξ κίπη,
εἰ μὴ ταῦς τις, μὴ πέρχει τῷ τμήθῃ:
εἰ δ' ἐστὶ κρήνιός τε ἢ ὄρε' ἡρῶν,
θαρείων καδίττει καὶν θέλης, ἀντίβελον.

Arnaldus, *locus intricatus & adhuc intricatior ejus, quam dat Cl. Paviu, expositio.* Ejus ingeniosam διόρθωσιν amplector: nisi quatenus *ἐξωληθείη. porcas* vetere non audeam.

P. 102. 5. ἥως] ubique ex ignorantia mutari jubet in ἥγην. at tu consule Du Cangium in Glossario, ubi plura exempla occurrunt.

Οἷον ἱεπας] haec non ita exstant apud Homerus.]
nec

nec unquam exstiterē. Grammaticus de prima parte sollicitus, qua indigebat, reliqua supplevit e memoria, quod scribentibus centies accidit, feliciter autem satis versatur in Homericis versibus indagandis ope utilissimi Iudicis Siberiani. Si index in Aeschylum exstisset, scivisset illud Ἰὼ Κάλως. sed ignorasset tamen Alcmanis κακῶν ἐν σάλει.

P. 5. Πάτροκλέ μοι δαλῇ κεχαρισμένε. Il. T. 287. exstat π. μ. δ. πλάσσει κ. θυμῷ. ideo adnotat vapidus homo *aliter libri nostri tralatitii*. in Flor. vidimus ipsum κεχαρισμένε deesse. & sine ullo incommodo. nam vox πάτροκλε sola sufficit ad complementum quod volebat.

P. 103. 5. Quia non scimus certo, quid de Apbonis, Hemiphonis, & Liquidis praecise senserit Hephaestion. non senserit diversa ab Dionysio Thrace in Gramm. apud J. A. Fabricium Bibl. Graec. Tom. VII. p. 27. & Aristide Quintiliano. quem vide L. I. p. 44. & utrumque stultum est, quod ponit. Hephaestionem non distinxisse inter ἀφωνα & ἡμίφωνα. *Mutas & semivocales*: vel non inter ὕγες & ἡμίφωνα. *liquidas & semivocales*. sed nescivit nomen generis haerere saepe speciei. sic literae M. Σ. hic vocantur semivocales: quales re vera sunt. & quales sunt Α. Ν. Ρ. Ζ. Ξ. Ψ. sed illae rursus distinguuntur in *liquidas & duplices*. ergo omnes liquidae sunt semivocales, sed non omnes semivocales liquidae, & liquidas sine vitio semivocales adpellamus. ἡμίφωνα ὅλως, ait Dionysius ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ. Hic autem Hephaestion docet, quomodo syllaba produci debeat, quando semivocalis, quae simul liquida est, praemittitur liquidae. & verba ὅταν ᾖ προηγμένον ἡμίφωνον ἢ. & verba προέλασσεται ᾖ ἡμίφωνον. idem notant & sibi lucem addant in vicem. exempla adducit. § MN. § ΣΜ & § ΣΑ. nam Σ inter semivocales sed nec liquida, nec duplex

duplex, ut me docuit Vossius. & ΣΝ. hi sunt unici casus, ubi semivocalis potest praecedere liquidae. & syllabae his semivocalibus praemissae longae sunt. nisi quod mox excipiat ἤδη μὴ τοι ἡ δὲ ἔ μὴ σύνταξις ἐπο-
ησε καὶ βεβηχίαν. Συνθ. ita hic locus intelligendus. & nulla mutatione indiget. homo posuit voces ἐμοὺς, αἰμάσλης. πάσνης corripit in prima. minime gentium. syllabae sunt longissimae. unica MN compositio excipitur. Haec scripseram, cum vidi Arnaldum hic bene quobque refutasse Pavonem, dissimili aliquantum modo. sed nobis facile convenerit. dicit praeterea, de quo non cogitaveram, primam in ἐσλός pro ἐσλός corripit: de quo nec ipse Hephaestion cogitarat. nam alioquin non solum MN adduxisset, ut idem animadvertit. Mox Arnaldus docet, male τὸ μὴ Μ ἔ Ν mutari a Pavone in Γ ἔ Ν. nam prius se habet optime. vide quoque M. Meibomium ad Aristidem Quintilianum p. 274.

αἰμάσλης] mutat in Μάσλης pro Μάσλης. vide Hesychium & Polluc. L. VII. 93. Arnaldus putat nomen proprium & non immutandum: cui ego adstipulor. nota autem Pavonem literam Σ vocare ΜΥΤΑΜ. cum sit *semivocalis*. scilicet hinc illae lacrimae. scias, Pueraster, Σ literam esse ἡμίφωνον non ἄφωνον, *semivocalem*, non *mutam*. & hic ille est, qui non tumultuarie se gloriatur Graeca didicisse. qui ipsa elementa Graeca Latinaque nescit. exoret aliquem infimae classis praeceptorem, ut sibi prima initia Etymologiae Vossianae exponat: vereor tamen ne frustra omnis institutio futura sit, tam siliceum habet cerebrum.

P. 103. p. 6. [ὅτι ἐνθ.] addunt ex Prisciano. "qui, Pave? homines nihili. imo illustres viri Ez. Spanhemius & R. Bentlejus ad Callimachum p. 277. & 311. hic de Lana caprina, ut solet, disceptat homo. ait autem, *Priscianus variat*. unde hoc novit? contulitne

Codd.

Cod. Prisciani? an cum bis laudetur ille locus apud Priscianum aliter in primo libro, quam in secundo laudatur? certe in Putschiana Editione utroque loco eadem literae. In Cod. inen in primo loco cauda: in secundo totus versus deest. Pergit, *Sed incerta est lectio & variat Priscianus. fors scriptum olim* τῶς μὴ ὁ Μνησάρεχαι ἐφη ξένου, ΩΛΕΞΕΝ ΑΙΝΩΣ. *fors sic scriptum, ait. at quid praemii feram, si com-*monstratum dederim, sic non *fors*, sed certo ante fere duo secula fuisse scriptum: & ita furem in manifesto furto deprehendam! ex Prisciani lectionem primo loco, qualis habetur in Florentina Edit. MDLIII. p. 9. B.

τῶς μὴ ὁ μνηστὴρ δὲ γαῖᾳ ἐφη ξένου ΩΛΕΞΕΝ ΑΙΝΩΣ.

Putaverat scilicet callidus, ut sibi videtur, plagiarius, neminem Editione ista usurum: uti neque speraverat de Hephaestionis Florentina, unde tot rapinas egit. At non vidit. nam ὁ αὐτοῦ editio illa, ipse habet ὁ αὐτοῦ. sed quid si illud ipsum tibi ostendam! inspicere Edit. Basil. 1568. ibi utroque loco invenies, ΩΛΕΞΕΝ ΑΙΝΩΣ. Quid ais, Lector, Furtive Pavonis adhuc dubia tibi sunt? Ego autem vulgatam in utroque loco praetulerim: quam etiam agnoscit ipsa Florentina secundo loco. rogatum autem volo Pavonem, quomodo Hephaestion in syllabis ὁπλήσμοσι μνηστικαῖσι sciverit μν non produxisse τὸ σι. & quomodo Priscianus sciverit in τῶς μὴ ὁ Μνησάρεχαι syllabam ὁ non esse productam ab MN? hoc ego eos ajo omnino non scire potuisse: nam secundum Prosodicum nostrum insulsum hic *Cretica* sive *Amphimacro* locus esse potest. Quid, ais, Pave? sed quid interrogo stipitem. At tu, Lector, qui jam plus quam satis convictus es de universali, ut ita loquar, Pavonis inscitia & stoliditate, facile vel hinc mihi adsentieris; omnia

omnia ista loca, ubi Creticos inducere Pavus ~~mutat~~,
fuisse ab ipso pessime corrupta.

P. 104. Ἐν τοῖς χείρασι πεποληκα] Arnaldum vide.

Συμφωνίᾳ χείρασι] & hic in Graecismum peccari
a Graeculo ~~idem~~ vir eruditus offendit. Pavus autem
ait. *dubitare viros doctos haecenus, utrum χείρας an*
χείρους scribendum.“ Sed vir doctus Jungerm. ad Pol-
luc. X. 186. χείρας omnino jam olim praetulit, men-
dacio ergo se jactat Pavo.

P. 105. πλείω χέρον. μέω χέρον corrigit. *quia illa*
non intelligit, nam ignorantia Pavonina justissima mu-
tationis causa scilicet.

ἡμιφωνοῦ] quae de his, omnia sunt ~~ἀποπλημμένα~~.
Nath has literas Θ Φ Χ fuisse relatas inter *femivocales*
asserit: quod tum credemus, cum probarit. sunt
enim *mutae* non minus quam T. Π. K. ut recte
ostendit Vossius de Arte Grammat. I. IV. vide Ar-
nald. p. 102. Dionys. Thracem loco p. 507. laudato.
& Theod. Gazam in initio Gramm. Graecae. Nec
mihi placet cum Novatoribus veteres terminos mo-
vere: quia sic omnia potius magis intricabuntur,
quam explicabuntur.

ὡς ἐν τῷ] Pavus. scribe ὡς ἐν τοῖς. “ non obtempe-
ro, Magister. interpono & cum Flor. inter duo ex-
empla. vide te ipsum p. 107.

P. 106. Ἐπιδὴ δ' εἰς νῆας π χ|ἐλλήσ|πινται ἰ|κονται.

II. ψ. vs. 2. dimensi fuerunt, quasi *συνηκφώνησις*, de
qua loquitur Hephaestion hic, esse posset in *ἐπειδὴ*.
sed id erratum ridiculum. dimetiendus versus enim
esset.

Ἐπι|δὴ δ' εἰς|νῆας π χ|ἐλλήσ|πινται ἰ|κονται.

& Synecphonesis fingenda in *νῆας*, quod facile feceris
Pavo.

Pavo: qui vocales longas corripere ubique docet ante aliam vocalem. Quid autem ille. „ iste versus scriptus in quibusdam libris fuit.

Ἐπειδὴ ἰὰς νῆας π καὶ ἑλλησποντιον ἰκόντο.

hos nactus Hephæstion. “ Inpudens Morio; putasne eruditos adeo ἰκόντες, ut his figmentis vel minimum deferant? primum fingis libros: tum fingis eos lectos ab Hephæstione. addis porro, & sic re vera ἰὰς νῆ erit SPONDÆUS cum una brevi & una longa in capite. “ Dii boni, quale monstrum Spondiacum! addit. nihil nunc aptius aut convenientius. ad calcem libelli correctum est ἐπειδὴ νῆας π. quam infulse, nunc ipsi caecutientes vident. “ Imo, Polypheme, omnes & singuli vident & mirantur in te belluinitum stuporem. re vera ita versus debet emendari: & nullum πάλιν in eo, nisi ut sit ἀκέφαλον. quem jam olim agnovit Athenæus L. XIV. C. VIII. ut observavit Clarckius: qui similes hosce laudat inter alios,

Ἐπειδὴ τὸνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσσαντες ἔδωκαν.

Ἐπειδὴ πρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἀρίστην.

Ego autem puto hunc versum ab antiquo quodam Pavonida hic male insertum. Florent. non agnoscit. nec vocem πάλιν. & sufficit exemplum πάλιν Ἰλ. nam ibi ἡ βερεχία καὶ μακροὶ οἱ μῖνον μακροὶν compinguntur. si ab Hephæstione est, cum Arnaldo scribendum potius.

Ἐπειδὴ δ' οἱ εἰς νῆας π καὶ ἑλλησποντιον ἰκόντο.

quanti

quam sententiam probat Cuculus nulla facta Arnaldi mentione ad Q. Calabrum L. V. 356.

Ἡ ὅγ' ἐνιπέση περὶ νῆας καὶ πάντας ὁλίσση.

Dausqu. Συνηζήσει scribo. νῆας. Pavo. *adsentior Dausquejo*: νῆας καὶ *Spondaeus est. Ita Poëtae plus semel. vide Hephaestionem in Enchiridio.* Vide quæso, Lector, & evolve jam Hephaestionem: nusquam invenies doceri νῆας καὶ esse Spondeum. imo vide E-ruditissimum Arnaldum ad Enchiridion. sic solet Sy-cophanta. Saepe autem ita peccatur. ut in Anthol. L. I. p. 80.

Πῦρρ' ὁ μανερέτης, ὀλίγη νῆϊ λεπιδ' ματεύων.

ibi rescribe vel. nisi malis συνεκφάνησιν admittere vel νῆϊ hic pati, quod ἤρωι accidit Il. H. vs. 453. vel quod vocibus θρηίκων & νηηίδων contingere docuimus p. 375. Animadvertit praeterea Arnaldus Pavum dedisse in prima sede versus Bacchium ἐπει. v — nam scias dactylica Pavonina esse tolerantissima, & omne genus pedum admittere. Sed forte dixerit esse Anapaestum: nam corripi ἐπει: ut obloquatur saltem.

Καὶ μὴ οἱ λύκοι.] vidimus p. 394.

Ἰαμβεῖα] vide p. 362. G. J. Vossius de Art. Grammat. I. XV. „ *Apud Latinos, tum eadem sunt mutae, nempe B, C, D, G, P, T: tum tres, quibus Graecos superant Latini F, Jod, Vau.* Sed forte ille Vossius fuit Graece rudior, quia non quodannis Graeci auctoris, ut noster Librimejus, abortum fecit.

P. 9. Ἡ Ἀγνικὴς ἰδὸς εἰ μὴν πάρρ' ἦδα Κορίνα.
Quamvis liber Arnaldi in omnium manibus suo me-
rito

rito sit, partem ejus notae hic transcribere non gravabor. *Vir doctus versum corruptum esse sentiens, eum emendare conatus est. legit autem*

Η Αἰγνέχοισ' ἰουδαῖς ἔ μὲν πᾶρⓈ ἦδ' α Κόρινθῶ.

sed haec emendatio ei prorsus infelicititer cessit: primum enim Η hic non est ἦ quae, ut credidit. sed ἦ sane. alias Corinna; Dorica utens Dialecto, scripsisset α: deinde illud Αἰγνέχοισ' Graecum non est, neque in Graeca lingua simile est compositum. praeterea Scholiasten non ita legisse inde patet &c. ipse Eruditiss. Arnaldus conjicit Αἰγενῶς. frustra. ipsum Διακίνως alio sensu alibi occurrit.

P. 107. p. 10. Ἐν τῇ Ἰλιάδι] non opus additione Ⓢ Ἰωνικῇ. nec mutatione Ⓢ α in υν. nam ipse Scholiastes modo voculam addidit, ut suppleret διποδῖαν. At dubito, an ulli emendandum persuadebit βεγχιῶν pro βεγχειῶν. Illud Joanni Scholastico relinquent!

ἰσι τε τελευτάβⓈ] tricatur. ἰσι τελεγεσύναβⓈ simpliciter legendum.

P. 108. Τελεγεσύναβοι ἦ, οἱ τέτων τείπλαιοιες.] *Illud τείπλαιοιες ortum ex prava correctione, quae manu facta in libro meo. tu lege ut Turnebus ediderat per bene. τετεγεσύναβοι, οἱ τέτων διπλαιοιες . . . proportio est certa: quam pessimè sustulit nasutus.* In isto igitur correcto libro nihil aliud erat correctum: scilicet reliqua bona forte sua fecit. sed hic rursus ille accentus in prima syllaba τείπλαιοιες me male habet. an ita etiam ille Nasutus correxerat? an forte librum in corrigendo secutus fuit, ubi in ista syllaba videtur esse accentus? ego enim utor editione quadam Florentina, ubi semper & in hoc loco sic scribitur διπλαιοιες. lineola directa, accentui non valde dissimili;

πάλι, *supra* primum Ἰῶτα posita. Eruditis hoc ruminandum adpono. Observavimus jam non semel tam fortuitos accentus.

εἰληφᾶτιν ἢ ὀνομασίαν, οἱ πόδες δὲ πρὸς ῥυθμὸν ἢ συνθέσιν, ἢ πόλεων χρησαμένων] vide scientificam notam Pavonis. „ ut Caricus, Rhodius. sic tamen πόλιων durius est: sed in Scholiis sumus, quorum indolem nosti. Si ipsi πόλις pro civitate durum est. At ipse Demosthenes, si de metris scripsisset, aptiori voce uti nequisset. quid an Ἴωνες non πόλις? An Μολοῖστοι non πόλις? An Κρητες non constituebant πόλιν? Si nescis inspicere Casaubonum ad Strabonem L. VIII. 546. & Deliaca in Miscell. Vol. VII. T. I. p. 112. Rhodius autem & Caricus illi pedes Hephaestioni laudantur hac pagina. pedes Ionici, Cretici, Molossi proletarii nimis. an maluit δὲ πρὸς Ἰωνῶν? at id eodem redit.

παλαιαυβ@] p. 81. in Flor. male παλαιαυβ@. sic & apud Aristidem Quintilianum male in Codd. vide Meibomium loco mihi notissimo. [p. 274]

P. 108. 12. Οἷον ὡς δὲ πρὸς δακτυλικὸν] οἷον ὡς *parvus* hic ἐν ᾧ δακτύλῳ, aut alterutrum delendum ait Vir Graece doctus. scilicet οἷον ὡς ignoravit apud alios occurrere. Plocherus in Dramate vs. 114. Edit. Morell. p. 6.

Ὅνερ βέβηλε, μυσαρὲ, καὶ φρονέσσει,
λαχάνοις πρέφωδω ἀξίη χλοηφόροις,
Ὡς οἷα κάπρ@ ἐν δρυμῶν@ ἀγρίῃ.

Χαίροις αὖ νόμφη, χαιρέτω δὲ ὁ γαμβρὸς] recte haec Sapphus esse suspicatur J. Christian. Wolfius p. 50. recte Arnaldus χαιροῖς σὺ νόμφα. *Aprage vero sordes Pavoninas, quae odorem excitant tetrum.*

P. 108. 13. Εἴμ' ὥς' ὁ πρὸς πνοσάλῳ λυῖσα] quid πνοσάλῳ significat, ignorat Pavo: & ideo probabiliter con-

conjectit etiam *ipsis Graecis ignotum*. PAVUS enim vel Graecos Grasca docuerit. ergo legit ἀπὸ παλαιά. dein ἀπὸ in Aor. secundo non placet ipsi vel placere ποιεῖ. inserta litera λυθῖσα legit. a paullo soluta. "mibi vero simile fit legendum esse ἀπὸ πνοσάχῃ. πύσασα. Helychio & aliis explicatur. ξύλον χαμπύλον τοῖς μόχοις. πῦρ τῆς μυλῆσαις τιβέμενον. ὁ κωλύει δηλῶσαι. utinam tale quid nostro PAVONINO applicaretur, ne posset ἐπεῖξαι. λυθῖσαι ἀπὸ πνοσάχῃ optime dicitur. Quid porro? an λυθῖσα mutabimus in λυθῖσα, quia non potest placere huic Grammaticastro. minime. λυθῖς ἢ λυθῖς bene Graecum est. sic solent semidocti Scholastici, ubi quid a vulgatissimis diversum occurrit, id statim mutare.

P. 14. ὑπερκατάληκτον] omnia ista optime refellit Arnaldus.

P. 114. Παντὸς μέτρου ἀλγίφορός ἐστι ἡ τελευταία συλλαβή. ὥστε δύνασθαι εἶναι ἀνίμῳ ἢ βραχυῖαν ἢ μακροῖαν] hic canon patitur exceptionem in Anapaestis. nam necessario requiritur in ultimo pede verus Anapaestus, υυ-. exceptis casibus: de quibus Bentlejus. vide pag. Vanni 470. hinc in τετραμέτρῳ Ἀεριοφανείῳ, de quo agit Hephæstion p. 27. cum priores tres Anapaesti solvantur in Proceleusmaticum

υυυυ|υυυυ|υυυυ|υυυυ| ultimus pes καθαρὸς ἢ μὴ λελυμένος, purus ἢ non solutus Anapaestus necessario est υυ-.

Τὶς ἔρσα | βαθύκομα | πᾶδ' ἐπίδῳ | π βροδίαν. ubi non suffecerit ex. gr. βροδός vel quatuor breves, sive solutus Anapaestus υυυυ.

P. 109. 14. φώς γε] vide p. 67. Vanni.

P. 110. 14. Δωρ@ | γνώσ | καις τοῦ | νομα τῆ | π κλύων] in his dimetiendis eadem fuit suaviculorum dexteritas. lege

Δωρ@ | γνώσ | καις | τῆνομα | τῆπ κλύ | ων'.

Kk 2

Imo

Imo admirabilis est vanitas & ignorantia suaviculi nostri Criticuli: qui nescivit duplicem dimensionem Pentametri a Magistris veteribus esse traditam.

P. 110. 15. Οὐ γὰρ ἄλλο πρὸς βέλεια] Bentlej. ad Callimachi Fragm. XCII. docet & γὰρ ἄλλὰ restituendum esse, & vertendum *etenim*. id ἀνολογικὸς noster nescit *quo jure fiat*. cum optimo fiat jure. καὶ ἔτι ὁμοίως] recte delet Arnaldus. abest a Florentina.

P. 16. Δέξαι] Εἰς μικρολόγους Nostri notam capitalem. Turnebus Δέξαι. *quod ad finem libelli correctum.* Vidistine hominem ineptiorem: accentum non audet corrigere nisi bis admonito lectore. At scias tamen, Pave, Urfinum jam dudum sic edidisse: qui proin partem potiore tantae gloriae sibi vindicavit. At qui tam ineptis minutiis semper inhaeres, Pave, ne mirare tuam a me hic illic in accentibus inscitiam argui. si id agere liberet, circa hosce solos in contextu solius Hephæstionis ducentena facile invenerit quis vitia. ne loquar de aliis libris Pavoninis, & praecipue notulis, in quibus fere plura vocabula Graeca male hac in parte picta, quam bene occurrunt. Hoc turpissimum in homine, qui nullis distractus occupationibus pigri otii saltem particulam correctioni libellorum suorum impendere deberet.

P. 16 καὶ ὅτε σκεῖνο . . . ὅτε καὶ εὐπρεπὲς ἐστίν] vide Arnaldum.

P. 17. & γὰρ ἄλλ' ad Fragm. XCII. jam laudavit Suidam Bentlejus: cui suffuratus illam notulam de & γὰρ ἄλλὰ *etenim*. vidimus modo.

Εἰς ἄκρον ἔλκων ὥσπερ αἰλᾶντα ψυχῶν.] *Comicum hic quid dictum putat.* corrigit

Εἰς ἄκρον ἔλκων ὥσπερ αἰλᾶντα ψυχῶν.

*In altum trabens tanquam botulum * animam suam.*

At

* Een Worst of Beuling.

At noster Joannes Botulus cum talibus jocis non populum Atticum, sed Boeotos ex Boeotia deleatet. Atqui jam merito falseque hic risit Arnaldus bellam hanc ~~animis~~ cum *botulo* comparisonem. quem vide.

Ἰς τὸ τρισημιον] vidimus Pavonem secundum Editionem Florentinam *τρισεσημιον* conjecisse. Sed Waffius in Senario C. I. p. 5. quoque jam scripserat: *malim τρισεσημιον*. si nunquam legit utilissimum hunc librum, antequam de metris scriberet, socordia sua dignum fecit. si legit, plagium commisit turpe. Nihil sane Lector tam incurioso editori debet, qui dudum occupata ab aliis, ut sua & nova adponere passim adfueverit. Quod ad rem, ego Cl. Arnaldo fere accefferim, qui putat ideo non adhiberi passim Anapaestos ab Iambographis & Tragicis, quia habent *tres syllabas*. aliquantum tamen obstat, quod ideo & deberent evitare *Tribrachyn*. Veriorem autem causam arbitror, quia Anapaestica amant *Ἀφελυμένους* solutos pedes. Anapaesti singulis quippe vocibus ferre constant. at id Iambicum non requirit, & ligatos potius pedes desiderat. Videtur ergo Hephæstion illud *Ἰς τὸ τρισημιον* vel *τρισεσημιον* vel *τρισύλλαβον* potuisse omittere.

Τραγωδιοποιοί [ἀναπαίσεις] ἢ συνεχῶς κέχρηται] recte ait ἢ *συνεχῶς*. utuntur enim aliquando, praecipue in Nominibus propriis. Vide Clarkium ad Homeri Il. B. 811. qui tamen omnino negat eo loco adhibitum Anapaestum. & ideo credit *Ἀνιχονη*, *Ἀνίγνη*, *Ἀνδρομάχη*, *Ἀνδρόμχη*, *Νεοπτόλεμος*, *Νέπλεμος* pronuntiatum. quod forsan Britannis, omnes syllabas raptim deproperare solitis, facilius persuaserit, quam aliis nationibus: quae solent syllabas distinctius & lentius efferre singulas. nec facile credent multi Graecos Romanosque ad istum volubilitatis in pronuntiando gradum processisse.

P. 111. 18. Quae hac in pagina legantur sunt plane nugacia. ride autem hominem ἐξέσημα, ἐξέσημων scribentem. an accentus hic indicat syllabae quantitatem? nam eatenus accentuum non improbus est usus, dictante Archididascalo nostro ad Anacreontem p. 6.

P. 112. 18. Haud stricte verum esse in Trochaico non esse locum Iambo, quamvis id adseveret Pavunculus, lueulenter ostendit Arnaldus. qui bene quoque Hephæstionis verba ordinat.

P. 112. 19. ἐξῆν] *quid hoc? an nomen proprium? hoc verum forte. alias adpellativum sit. ἐξῆνε coer-eitor, ut notum.*“ putidum commentum; quia Herodotus, quem Lexica laudant, Δαῖνι interpretatur ἐξῆνε, ideo hic illud vocabuli locum habebit, & quidem media correpta. Sed talia ille non curat, ineptias modo effutiat. est nomen proprium, quod tibi indicare poterit E. M. Ἐξῆνας. Ὅμομα κύειον. ὁδὸν τὸ ῥέζειν δις.

Μητρολίμω δεῦτε με] Schol. p. 89. *conservavit veram lectionem. μὴ μετρίμα δῆτ'. ἐμὲ χεὶν τῷ σκότῳ δι-καλέεσθ. sententia est aperta.*“ non modo in Schol. sed in variis Lectt. haec Lectio praefertur. id tacuit maligne. de aperto sensu nihil dicam. nam caecus in ipsis tenebris caligine non offenditur. dicam solummodo apud Schol. in Flor. exstare μὴ μετρίμα.

P. 112. p. 19. Ἐγμῶς] Bentley. ad Callimach. Fragm. CXVII.

Ἀμυσίαν.] rursus hic habemus notam ejusdem generis cum illa p. 16. Δεξαι δεξαι.

Πλωχὸν ὄντ' ἐφ' ἡμῖν] Schol. habet πλωχὸν ὄνθ' ἐφ' ἡμῶν. id quoque in Variis Lectionibus. quas nominare non dignatus Pavo. Flor. ὄνθ'.

P. 113. p. 20. Εὐμπίδε τὸ] τῷ vel ἔ τὸ ineptus Pavus: qui adpositionem non vidit: & stulte admonet, τὸ Ληκύθιον ἀπώλεσεν esse inventum Comici, non Tragici: quasi aliquis de eo dubitasset.

εκ

ἐν τῷ ἐμῷ εἰσχομένῳ] hic Scholiaſten Hephaeſt. & Pindari ita emendat, ut nihil certius. ſed audi Arnaldum breviter. „*vulgata verborum diſtinctio optima. emendatio Melriſci Pindari, minime ingenioſa.* Θεῶν pro Θεοῦ αἰδῶν legit. at locum, in quo Θεῶν idem cum Θεοῦ αἰδῶν apud nullum oſtendere poſſe conſido. Εἰ ſic plane corruiſt ejus, quam adeo certam eſſe jaſtat, emendatio: cujus ſententiam, eſi Θεῶν poneretur pro Θεοῦ αἰδῶν, non capio. Bentleji Emendationem, licet ea Pavoni ipſis Θεῶν οἰς digna videatur, certiffimam autumo, plorare juffis ejus Θεοῦ οἰς.“ haec & plura ibi veriffime Arnaldus.

Ληκυθίαν] inepte Pavus obloquitur Bentlejo, qui ληκυθίον vel ληκυθείαν emendat veriffime ad Fragm. Callim. CCCXIX. ita paſſim iſta adjectiva formantur: & paſſim quoque corrupte ſcribuntur. ex. gr. Αεχιδόχειος Κλειομάχειος Ἀεῖς οἰομάχειος Σιμμίειο Τερπάνδρειος & centena alia. Sic in Ariſtoſxeno p. 80. Ἐπιγόνειο. pro Ἐπιγόνειο. notavit Meibomius. audi Κομπολακύνθης Noſtri vocem. *Vim vocis non ſatis perſpexiſſe videtur Vir doctus [Bentlejus] de qua nos plura aliquando ad ipſum Comicum. tu haec, glorioſe nugicrepa, de Bentlejo? tu Comicum edes?*

P. 20. ὤρεβῆναι] hinc ad p. 22. plane digna Pavonino acumine. in primis cum dicat, *pedes non intucere ὤρεβρεῖαν. ſed tempora.*“ quod quale ſit, ego neſcio.

P. 115. p. 22. Ἀεχιδόχῃ κέχερηται ἐν ἐπωδῇ] hunc locum Arnaldus illuſtrat & emendat ex Sch. Ariſtophanis ad Nubes vs. 274. quem turpiter ignoravit Pavo.

P. 22. Μῶς' ἄγε Καλλιόπῃ θύγατρ' Διός
 Ἀρχ' ἐρετῶν ἐπίων. ὅππῃ δ' ἴμερον
 ὕμνον καὶ χαρμέντα πῖθ' χορόν.

ita hic locus legendus, & ita legitur apud Fulvium

Ursum. recte quoque sic explicuit Arnaldus ἱμερον ὕμνον conjungens. quod ignorans Pavo stolidissimis suspicionibus ingeniolum prostituit suum. inter ceteras una est valde ridicula: quam jam tetigit Arnaldus. “*Scis quid optimum videtur tibi? dicam. pro ἱμερον scribendum suspicor ἱμερῶν. verbum pro voce. (nota verbum non esse vocem) ab ἱμερῶ fit ἱμερόομαι ἱμερῶμαι. ut notum est ex Hippocrate & Galena in Glossis. id verbum minus tritum adsuit hic. (dubitare nefas) sic omnia sunt expedita. suavem vero te praebeas hymno. haec puer decennis jam intelligat*” insulse Pave: ubi invenisti significare *suavem te redde*. Scapula ex Galeni Glossis, unde tu eas laudas, recte docet significare, *rem habere cum viro*. nonne vides te lenonem agere, dum Calliopen invitas, ut cum hymnis & toto choro saltantium consuescat. jam false hominem pupugit Arnaldus. Porro Scaliger ad Varron. p. 112. cum his optime comparat Horatiana illa.

*Descende coelo, & dic age tibia
Regina longum Calliope melos,
Seu voce mavis acuta,
Seu fidibus citharave Phœbi.*

ita Alcman. *Musa age Calliope, Jovis filia, incipe amabiles sermones. desiderabilem vero hymnum & gratum constitue chorum.* τῖθένα ὕμνον, ᾠδὴν. unde ὕμνοθης. αἰδοῦθης. vide Vannum p. 153. Κέλαιον καὶ αἰὲτινὸν τῖθέναί. Il. I. 543.

P. 115. p. 23. Καλέσαι] en verbosum hominem. *Vitium manifestum. lege καλέσαι. Iambus in locopostroremo subsistere non potest. Nomen Menonis celeberrimum est ex Xenophonte & Suida. (imo e Platone, cuius exstat dialogus Μένων) alius tamen quisvis intelligi potest*

poteſt hic.“ imo debet. nihil enim peſſimo homini cum χαριενὴ hoc commune. debuiffes etiam ſcripſiſſe e Suida & Xenophonte. nam homo tibi prius e Suida innotuit, quam e Xenophonte: qui laudatur a Suida. quamvis dudum cognitum tibi fuiſſe arbitror peſſimum hunc hominem: ita ad ejus mores examuſſim videris tuos compoſuiſſe. Inſpiciatur, operae pretium eſt, locus, Pavonem graphice depictum in ple-riſque dabit.

P. 117. 24. Ἐρως δ' αὖτε μ' ὁ λυσιμελής δονεῖ,
 Γλυκίπικρον ἀμάχανον ὄρπιον.
 Ἄτθις, σὺ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετε.
 Φροντὶς δ' ἔω, Ἰπὶ δ' Ἀνδρομέδαν ποτί.

*Amor autem me artuum diſſolutor verſat
 Dulciamara avis inexpuſgnabilis.
 Atthis te autem aliquando mei taedebat,
 Et cura in Andromedam verſa erat.*

Ita verſum poſt Stephanum dedit Wolfius, qui optimo jure cum F. Urſino, H. Stephano, Jac. Nicolaio, J. Rutgerſio, C. Barthio, Cl. Salmaſio, J. Daviſio id Sapphoni adſeruit. At his tantis nominibus miſerabilis homuncio non adſurgit, & erubeſcente puto ipſa papyro, ſine ullo pudore auſus eſt ſcribere. *Et haec Sapphus eſſe putant; quo jure non dicam, ubi Hephaeſtion ſilet.* O chalybeum os. ſi ſilet Hephaeſtion, alii loquuntur. res ipſa loquitur. Nonne Maximus Tyrius Diſſert. VIII. p. 95. Ed. Dav. ait vocari a Sapphone ἔρωτα γλυκίπικρον. Nonne Atthis paſſim celebratur inter eas, *quas non ſine crimine amavit Sappho.* Ovid. XV. Heroid. 18.

Non oculis grata eſt Atthis, ut ante, meis.

ubi Celeb. Burmannus advocat Terentianum de Metris p. 91.

*Aeolicum ex illo genuit doctissima Sappho,
Cordi quando fuisse sibi canit Athida.*

Nonne Maximus Tyrius eodem loco ait. τῷτο τῇ
Λεσβίᾳ Γύρηννα καὶ Ἀτθίς καὶ Ἀνακτορία? Nonne Suidas
in Σαπφώ. ἑταῖραι ᾗ αὐτῆς τρεῖς Ἀτθίς, Τελειόππα,
Μεγάρα? Nonne ipsum carmen *Aeolium* ad Sapphonem animum advertit? Nonne Ἀνδρομέδα hic
memorata id indicat? de quo ipse Hephæstion p. 47.
οἶον ᾠδῇ Σαπφoῖ.

Ἐχὲ μὲν Ἀνδρομέδα καλὰν ἀμοιβάν.
Σαπφoῖ τι τὴν πολύολβον Ἀφροδίταν.

Haec testimonia hominem sani cerebri non sinent dubitare, quin hoc fragmentum sit ad Sappho referendum Sed cur illud adeo Sapphoni attribuendum neget, scis Lector? ut putidissimo, & obscuro commento, quod unquam vidi, locum faceret. Meministi ut filia Sapphus *Cleis* mutata fuerit in *Claviculam*. hic jam amica Sapphus *Atthis* longe mirabiliorem subit metamorphosin. Nam Ἀτθίς *habet hic significationem secretiorem*, & PARS QUA ERAT MULIER SAPPHUS ita χαλεπῶς dicta est. *Allegoriae in his saepe plures. perspicaciores videant.* Cedatis, cedatis, quotquot estis Allegorici veteres, novi: haec una Pavonina Allegoria vestras omnes quantumvis ineptas Allegorias multis parasangis stultitia praevertit. venustissimae Allegoriae igitur scrutemur sensum. *Atthis est pars qua SAPPHUS mulier.* tota sententia igitur erit: *Pars Sapphica illa tibi erat propter me invisā.* Euge, euge, bellissima belli hominis allegoria.

Per-

Pergit. *re vera, si in 'Athis Allegoria esset, venuste etiam legi posset 'Athis. Nam sic Sapphica nequitia in his esset major. sed hoc incertum. Quod commentum quale sit, ego ne quidem conjectura adsequi valeo. sed nequitiarum Magister Pavo, bene in Schola Cupidinis exercitatus, ideoque non hac de causa inter feras numerandus, quamvis ipsum alioquin ferini mores ab humano genere excludant, ille magister, dico, nequitiarum nobis explicet magis perspicue, quid obscœni & impudici se iudice per vocem 'Athis χαιέντας significetur. mascula SAPPHUS, quae illi forte ἡμιάρπιν, ut 'Athis ἡμιθηνος fuerit. Sed id ille nos unus docere potest. Unus quoque nos docere potest, ubi poëtriam sic adpellatam repererit, SAPPHUS, Sapphi, Sappho. * Eat pueraster, eat & infimi subsellii adeat ludimagistrum, ut Latinas ipsi declinationes monstret. Nonne cum egregio heroë mihi res est, Lector! quo superato aeternos meruerim triumphos! imo piget quod stupidissimum animal umquam sermone dignatus fuerim. Sed ingratum laborem devorabimus, quia ab utilitate literarum non alienum ducimus.*

"Οεπελον] vox Porto suspecta, cui arrideret magis ὀρεον. sic mallem ego ἐεπελον. sed optimum est ὀεπελον & nihil mutandum: videbimus alias." At dixit jam Salmasius ad Simmiae Alas p. 192. & 193. „Sic Amorem ὀεπετον Sappho vocat, ob eam scilicet causam, quod ales fingitur. Nam ἐεπελα in Simmia non reptilia, ut vulgaris est huius vocis notio, sed volucres significat tantum de solis enim avibus loqui, palam est, ex verbis quae sequuntur. ὅς ἐεπελ δι' αἰθέρας χάσας τε. Vide Casaubon. ad Athenaeum I. 22. Quod autem te sic malle ais ἐεπελον. id maluit etiam Rutgers. L. IV. Var. Lectt. VI. Ignorasti

* Clar. J. Christian. Wolfius in Sapphiotis p. 45. edidit, errorem putidum comiter corrigens, SAPPHO.

Ignorasti quoque Barthium L.I. Adv. C. 9. Ὁρῶντιον
praeferre. qui cur tibi hic non vapulavit, ut in Ari-
staeneto, miror. sive potius non miror. nam ejus
libros numquam legisti: & locus ex Adversariis non
adscriptus erat ad marginem Hephaestionis: uti illa
loca, quae in Aristaeoneto fugillas, in ora libri ad-
scripta invenisti: sed de ea re mox.

Θη δ' ἀνδρομέδαν] conjicit γ'. vel τ'. & stultius σ'
pro σοι. nam σ' ante syllabam longam est σοι apud Poe-
tas aliquando. Voculae σοί, μοί, rarissime occur-
runt apostrophon passae. Certe ex emendatione ta-
lia nemini placebunt. totus locus autem sic legendus
videtur

Ἄρτις, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπὸ ἀπὸ χεῖρ
φροντὶς δὲ. Ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν ποτὶ.

*O Atthis, tibi mea quidem invisa erat
Cura (amor) dudum. Ad Andromedam olim . . .*

δὲ in fine periodi non obstat. haud semel ita apud
Homerum.

Λογαοιδιὰ] quoniam de iis tacet, consule M. Mei-
bomium ad Aristidem p. 276. ubi plurima versa in-
venies.

P. 25. τὸ Ἀνακρίστιν] Arnaldus Scholiaften Aristoph.
monstrat ex Hephaestione emendandum. id Pavum la-
tuit. numquam enim legit illum Schol. nisi saltuatim, si
eo ipsum citationes depellerent. Nec ipsum Comi-
cum unquam legit, alioquin hac ipsa pagina novisset
versum ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια in Aristoph. Nubibus esse
nongentesimum quinquagesimum nonum, ut recte
animadvertit Arnaldus. imo si Schol. legisset in Plu-
to vs. 487. Hephaestionem laudatum, & locum dif-
ficillimum, de quo mox multa garrit, exhibitum
inve-

invenisset. Sed nihil ille legit, vel lectum in usum reposuit.

[Εν λόγῳ ἢ Λογίῳ] Mihi cum Casaub. ad Athenaeum L. III. C. 24. p. 704. & VIII. 4 p. 587. videtur Λογίῳ spurium. sed pro eo λογίῳ (quod pro λογίῳ. ut πάλαι pro πάλαι) restituendum fide Codd. Athenaei Sive duplex fabulae titulus sive potius titulus unus. ut γὰρ καὶ θάλασσα alius dramatis titulus. nam hic habetur ἢ non ἢ. Sic λόγῳ ἢ λογίῳ. quid λογίῳ notet, cum Casaubono nescio. alia fingere non libet. porro vide Arnaldum: qui plures crassos errores hominis hic indicat: & de Dramate hoc Meursium ad Chrestomathiam Helladii p. 974. Thef. Gronov. T. X. & Suid. in Πίχαρι. ubi ἐπιχάρμει λόγῳ. sed qui huc non fecerit. Λογία, ait Pavo. „An ipsum illud quod in novo Foedere significat. absit, absit.“ Ut haec intelligas, inspicere Hefychio subjectam notam in voce Λογίῳ. nescio quid Pavoni placuerit: modo video λογίῳ, λογίῳ, λόγῳ, λόγῳ. Λογίῳ balbutienti sunt *diserti*. Prosam autem omnino cum Arnaldo οἱ τὰς Ἰάμβους &c. arbitratus fuerim: quamvis Canterus quoque in versum distribuerat.

P. 25. Τὶς αἰαζόνειαν] miraberis quia αἰαζονεία & ὁδοιμαχία duo prosodica signa immutat.

P. 26. Οὐράνιον] cum aliis distinguit post αὔραι. Illi alii sunt Flor. liber & Variæ Lectiones.

P. 26. Σιγαὶν νῦν ἅπας ἔχει, σιγαὶν.
καὶ πάντῃ λίγον πῶχα πίσση.
Ἡμῖν, δὲ Ἰθάκη πατεῖς ἐστὶ.
Πλέομεν δὲ ἅμ' Ὀδυσσεὶ θείῳ.

His versiculis Pavo nihil notularum addidit: nisi quod δ̄ deleat ante Ἰθάκη. procul dubio nihil erat adnotandum.

tandem. Imo plurima. nempe stupidissime ἄν ὅτις nobis venditat pro Anapaesto: cum sit Creticus -v-, vvv encliticum subjiendum. deinde pessime Ὀδυσεὺς scribit pro Ὀδυσσεύ. ut exstat apud Schol. Aristoph. Plut. 598. apud quem pro λόγον habetur μέγον. crede huic homini Aristophanem lectum. haec autem optime omnia adduxit Arnaldus.

P. 27. αἰδέν] putidissime obloquitur Bentlejo hic & mox. & majusculam literam suam jactat.

P. 28. συναίφμεν] mutatio casuum nullo modo necessaria. eodem redit, quomodo legamus. mox frustra τῶτο pro ταῦτα & εἶχον pro εἶχες scriptum fingit. cetera quoque nugacia & erronea. nam παρέχδο pendet ab αἰρεσθάναιον μέτρων. Abundantia sermonis, quae in τὸ μέτρον non apud Scholiastas solos, sed omnes occurrit.

122. p. 31. Πόμυλον] ineptum, quod hic notat. pueri vident.

P. 32. Χερσαμβῶ] Syntaxia non intelligit, & quae tota hac & sequenti pagina habet, tortuoso Pavonis cerebello condignissima. ad φίλων dicit in membranis ἔφ φίλων. hoc e Var. Lect. ne putes ipsum Cod. vidisse.

δογματικόν] recte M. Meibomius ad Aristidem Quintilianum p. 39. 266. observat semper scribendum δογματικὸν non δογματικόν. ἤλιθ. ἤλιακός. Ἰλιθ. Ἰλιακός. quod non decebat fugisse Prosodicum nostrum. & sic apud Etym. M. etiam in Cod. meo.

Κύπειδῶ θάλλῶ] rursus plura vitia hic admisit Pavus, quia ignoravit haec & superiora exstare apud Schol. Aristoph. Nub. 563. vide Arnald.

Τί κα θεῖμεν. Pavus delirat. Haec incerta. mox κατερείκεθε insulsum.

P. 125. 34. ἐξέπινον κέδδον] haec somnia non refutabimus. ipse illa refutat ad Anacreonta p. 261. ubi tamen

tamen *plura alias* promittit. scilicet tantum argumentum duobus haustibus nequit exhaustiri. expectabimus igitur alias nugas.

[*Πλουσία*] vide Wolfium in Sapphicis p. 230. Voss ad Catull. 345. Yvonem Villiomarum in locos contron. R. Titii L. V. 5. p. 101. Ed. Commel. Victor. IX. Var. Lect. XVIII. ubi ille Titius jure accusatur ejusdem criminis, quod Pavo milles committit; ut loca, unde profecerit, non laudet.

P. 35. *Κροβίδα βασιλῆος Ἰλίου Ἀΐαν* Quis negabit Pavonem Graece scire. en Partes accuratissimas. *Κροβίδα est Jupiter; Croni filius. βασιλεὺς. Jupiter per excellentiam. & Ἀΐαν est casus vocandi.* Ita re vera Hephaestionem jam pueri legere potuerint. verum talibus Minellianis notis carere possunt Lectores Hephaestionis.

P. 35. *ἀνθρωπίνους ἰαμβικάς*] haec & quae mox sequenti pagina habentur sunt Pavoninae tricae.

P. 127 27. *alii vocem contrabentes errabant lepido.*] Miri sane lepores in hoc errore contrahendi *Ἀχιλλῆα* in *Ἀχιλλῇ*. sic ἐν τισί, in quibusdam exemplaribus tamen exaratum, ut Sch. annotat. Vis tibi Lector, aliquid longe lepidius? dicam. videmus hic recte Pavoni hanc *συναίρεσιν* ἢ *Ἀχιλλῆα* vocari *contractionem*. Sed pagina quarta *συλλών* etiam longae syllabae vocat *contractionem*, cum deberet *correctionem* vocare. vide Arnald. p. 99. Animadv.

[*Ἄδ' Ἀρετιμῆς*] quae hinc ad p. 37. scribit: sunt omnia inutilia. & Schol. id tribus verbis docuit melius, quam longo sermone verbosus nugator. qui in simpulo plerumque fluctus excitare amat. Non dignatus rursus inspicere Urfinum & jure refutare, qui hic legit non solum in fragm. Poëtr. p. 296. sed & in Virgilio cum Gr. collato p. 275. *ἄδ' Ἀρεθαιδ' ὦ κόραι.* nam errat. *Ἀρετιμῆς* recte se habet. nam ab hoc amore Dianam fuisse dictam *Ἀλφειαίαν* doctiss. J. Christian.

Wolfius

Wolfius docet ex Pausan. L. VI. Eliac. II. C. 22. p. 511. ad poëtrias p. 63. Porro hominem rogatum velim cur Latine *Ephthemimeres* scribat: Graece autem Ἐφθημιμερής. Certe Vossius & alii adspirationem non neglexerunt.

Τριβωλίτερ'] Pavo τείψαν ἕτερόν. sic per me legat: vel quovis alio modo. discat tamen primam in τείψω produci apud Homerum, Hesiodum, alios: licet. apud Comicos & Tragicos plerumque corripiatur: hoc adponatur vitiis profodiatis. Nicand. Alex. 349.

Τείβει, καὶ ἐκθέρμαινε πτόν ἐψυγμένα ζῶια.

P. 129. 37.

Εὐμορφότερα Μυασιδίκα πῆς ἀπαλᾶς Γυρήνω
Ἄογαροπίρας, ἔδ' ἅμα πῶρνα σῆν τυχθαίαν.

Egregie hic rursus Noster gerit rem. Γυρήνω primum ipsi est nomen puellae, & contendit igitur Γυρήνῃς scribendum. deinde aliquid *ipsi se offert longe melius & etiam blandius*. apud Schol. p. 76. scribitur scilicet Γυρίνω. hoc verum. sed vide jam Lector, negligentiam Pavonis: nam sic quoque habet non solummodo Flor. sed quod plus, Longini Fragmenta Hudson. ita exhibent, ut observat Arnaldus. unde constat, nondum ei innotuisse haec fragmenta, cum versaretur in pag. hac 37. nam cur hoc testimonium non advocasset longe locupletissimum. imo nescivisse inde patet, quod apud Longinum non plane Γυρίνω, sed Γυρίνω exstet. certe variationis mentio faciendā fuisset. quin vel ad p. 76. nihil tale memorat homo inconsultissimus. haec autem amica Sapphus a Maximo Tyrio Dial. VIII. uti animadverterunt viri eruditi, vocatur Γύρινα. quod nolim in Ἡρίνω mutare cum

cum N. Heinſio ad Ovid. Epift. XV. 17: Sed audiamus Pavunculanæ porro nugas: γυῖνοι ſunt οἱ μικροὶ βάτειαχοι. hoc nomen datum puellæ. *Ranula*, quid ais? non adpoſitiſſimum hoc & blandum! de eo hercule dubitat nemo? Scilicet γυῖνοι non ranae rubetae, Lector; ſed *ranulae* dicuntur eſſe *rotundae ſpeciei*, adhuc ſine pedibus: unde Theoni vocantur ἀπλασά γεννήματα. unde quoque proverbium in ſtolidiſſimos, αἷς φρόνησιν ἔδεν βελτίων βαλεῖαχον γυρίν. vide Js. Voſſi ad Melam. I. IX. nonne igitur *blanda* & venuſta meretriculae adpellatio! Si quando, o Pavo, Hollandiam inviſere dignatus fueris, illa tibi multas tales amicuſas, blanduſas, lubenter adducet; in viridibus ripis cantitantes: quibuſcum ludere, quantum velis, poſſis. & ſunt te dignae;

namque hae quoque turpes

Litibus exercent linguas, pulſoque pudore

Quamvis ſint ſub aquis ſub aquis maledicere tentant.

Porro puto ſcribendum vel Γυρίνας vel Γυεῖνας vel Γυεῖνας. ut Αἰδώς, ἀχώς habuimus: Nam quae ſtultitia eſt fingere puellae nomen fuiſſe γυῖναι. unde γυρίναι & Dorice γυρίναι! nam γυρίναι masculini generis. Aelian. de Animal. L. I. C. 58. certe hanc difficultatem remove debuiſſet Pavo. In ſine ruruſus Hercules μυίαγρον debellat notam Proſodiacam.

At ſequens verſiculus non minus mirabilia promittit: ἀοσαροῖες, ἔδ' ἄμα πῶερα σίθεν τοχοῖσαν. Inde ille fingit

Faſtidium ſubegit tempeſtively te affecutam.

ἀοαι πῶ' ἱραεῖ δάμασ' ὠραῖα σίθεν τοχοῖσαν.

Vides autem, Lector, me duo vocabula non ver-

L l

tiffa

tisse. nam illa etiam non vertit Pavo. at dicit cohaerere cum Γυρίνω verba πολ' ἐραστῶ. non videtur tamen ausus fuisse adgredi versionem. nescio quid inde faciam. ἐραστής. amator. an quia haec Gyrinus est amica Sapphus Ἐπίκλῳ *Masculae*, forte potest gaudere masculino hoc socio? an erit adjectivum & ὁ ἡ ἐραστὸς olim dictum fuit? *Erastus* nomen satis notum in fabulis Romanensibus. Imo Scapula meus habet ἐραστὸς ἐρατὸς. ita ergo fuerit. *Masculina cauda* [aliis dicitur, terminatio] in hac voce nemini displicere potest. ὠραῖα adject. plurali numero & genere neutro facile vices adverbii sustinuerit. sed inspiciamus illud ἄσα paulo propius. ἄση. Aeolice & Dorice ἄσα. optime. at prima in ἄσα corripitur; & sic in Ionico a majori locum non habuerit. Sappho. ὦ δὲ φίλον, φίλον τι

Μῆ μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίησι δάμνα.

At ita tamen Schol. ad hunc versiculum respiciens, de quo inepte dubitat Pavo. p. 38. Ἀσαροτέρας. δούτερ παίων. συτέλλει γὰρ οἱ αἰολεῖς τὸ ἄ, ὡς ἐν τῷ Μῆ με ἄσαις. ἀμηδοκίαισι. at ἀσαροτέρας est lectio pisce sanior. scribitur enim ita, ut metro consulatur & dialecto, pro ἀσηρότερας. ἀσηρὸς *fastidiosus*. ut ab ἄτη ἀτηρὸς. ἀνία ἀνιαρὸς. Schol. autem invenit ἄσαροτέρας & ideo de Paeone secundo cogitavit. saepe autem amantes de fastidiosis puellis queruntur.

At praeterea hic plura ignoravit rursus. Ursinus enim sic hos versus edidit.

Εὐμορφότερα Μναῖδ' ὦ, καὶ πᾶς ἀπαλᾶς Πυρίνω
Ἀσαροτέρα. σὲ δ' ἄμ' ἐπ' ὠρανα σέβειν τυχοῖσα.

Qui ex Scholio haec praemittit in notis p. 289. Μα-

λα

λα δὴ κεκρημένον σόργον κεφαλὴν ἀμορφότερον Μναίδος καὶ τὰς ἀπαλὰς Πυρίνω. & praeterea Μναίς καὶ Πυρίνω ὀνόμαζον κύεω. An editori Hephaestionis haec ita intacta praetermittenda fuerant? Ursinus huic advocat quoque ὠρέω. χελιδών. ἢ ἐν τῇ ὥρᾳ, hoc est τῷ εἵαρι φαινόμενη. idem ergo cum ὠραία? Arnaldi ἀσαρκώτερος nativā simplicitate se commendat. & nisi ἀσχερότερα factis probabiliter esset sanum, illud non displiceret.

P. 39. ὠραία Χελιδόν] ipsi potius videtur ὠραία. quia id metro convenit. Sed unde scit alterum disconvenire? ὠραία tamen antea etiam placuit Rev. Joanni Alberti ad Acta Apostol. p. 226. cui haec suspicio igitur debetur. de Hesychii ὠρέω Pavius alio loco. At hic erat locus de eo agendi. Hesych. explicat χελιδόνων ὄροφῃ. ego autem omnino glossam ad hunc locum Sapphus facere arbitrarer. Quid autem significat? an illud quod Hesychius? Pavo aliquando centum Grammaticis obstrepit: an mihi semel Hesychio adversari licebit inpune? crediderim, & sic credendi ansam praebuit emendatio ab Arnaldo p. 135. proposita, crediderim legendum ὦ ῥαννά χελιδόν. *O amabilis hirundo.* Et Epitritus secundus - - - hic occupavit locum Ionici a minore. vide Hephaestionem. ἑρανός pro ῥανός passim occurrit. vide p. 56.

P. 132. p. 40. τῷ τοι. rursus neglexit Schol. Aristoph. ad Ran. vs. 326. bis peccans: cum & Hephaestio ex illo, & ex Hephaestione Schol. emendari possit. vide Arnaldum.

P. 133. 40. σαῦλαι] vide Schol. Arnaldum: & Vannum p. 366. ut suum σαῦλαι defendat, Pavius advocet ex Prisciano p. 563. & aliis Aeolicum καίλον pro καίλον. quod tamen ubi docuerit habere secundam brevem, nihil adhuc certide σαῦλαι nobis dixerit. sed ex loco Prisciani nihil certi elucuerit. nam καίλον comparat ille cum Latinorum *Troja*. Τροία. quod pa-

rum intelligo: nam procul dubio Latini non pronunciantur Τροῖα plane trisyllabice, sed sono inter ῥῶτα verum & Jod disyllabice, ut patet ex versibus.

P. 134. 41.] Οἱ ὃ Γάλλοι ἀφραδῶνται ὡς θῆλαια νόσον ἔχοντες. διὸ καὶ σώματι, φόρον ἐτέλεον Ῥωμαίοις εἰς τῷτο. οἱ τοιαῦτοι ὃ ἱερεῖς εἰσι Διμήλεσσι.] duo hic animadvertit pro sua doctrinula Philologus noster. In prius membrum, quo dicuntur *corpora vectigal pependisse Romanis*, notat. „*Nescio an hoc alibi scriptum.*“ At si id nescis, nescis rem notissimam, & plane te probas, ut in lingua Romana, quod passim jam patuit, sic in moribus Romanis inperitum & rudem. Quid sit ἡ θῆλαια νόσος, non ignoraveris. Si ignoras, te docebit Tolleius ad Longinum C. XXVIII. p. 162. Jam Eunuchos, exoletos, cynaedos, inter quos hi Galli, aequae ac meretrices *vectigal pependisse* docet Lampridius Alexandro Severo C. XXIV. *Lenonum vectigal, ἔθ' meretricum ἔθ' exoletorum in sacrum aerarium inferri vetuit.* Gallos autem inter molles & exoletos esse, non ipse negaverit Pavo. Vid. Ovid. IV. Fast. 244. ita Meretrix Anthol. L. IV. p. 353. describitur

Ἡ ὃ Φέρουσι πόρεν ἀπὸ σώματι, ἰσμὸν ἱερῶν
Ἐξαι δὲ πρὸς πόρεσιν, ὡς δὲ λυσαμένη.

quare ego puto in Schol. legendum διὸ καὶ σωμάτων φόρον ἐτέλεον, nempe οἱ Γάλλοι. quamquam si praefraete quis velit tueri editam lectionem, potuerit.

Secunda animadversio est non minus erudita, in secundum membrum, quo Galli dicuntur *Cereris sacerdotes*. „*Κυβέλης dixisset potius: nam illam colebant Galli: sed Grammaticus fuit recentior.*“ Gallos esse Matris Magnae sacerdotes pueri norunt. at pueraster noster ignorat Cererem & Matrem Magnam esse

esse eandem Deam. At id inter alios eum docere potuisset Servius ad 1 Georg. vs. 163. *Matris Eleusinae, qualia ostendit Ceres apud Eleusina: aut certe qualibus Mater Deum colitur. Nam ipsa est etiam CERES.* Quid aliud Δημήτηρ quam Γῆμήτης. Tellus. Ops. Rhea. Ceres? vide G. J. Vossium de Idol. Gent. L. II. C. LIV. p. 224. & pluribus nuper adstruxit Matthæus Aegyptius in docta commentatione ad Senatusconsultum de Bacchanalibus p. 62. Ex his autem ego non recentiorem, sed potius satis vetustum Grammaticum colligerem. dicit enim εἰς non ἦσαν. Vides autem causam, Lector, cur rancidissimis & putidis suis notulis nusquam aliquid Philologicum admisceat: scilicet, si id conaretur, singulis in sententiis stupidam inscitiam palam divulgaret: jam tacendo nuditatem tegere enititur: quae sic tamen turpiter adparet.

P. 1136. 42. ἐν ταῖς προτέραις θεσμοφοριαζύσεαι] Hemsterhus. ad Polluc. X. 152. *Priores θεσμοφοριαζύσαι inveniuntur apud Hephaestionem. ipse vero locus, quem ibi ponit Hephaestio, cum in ipsis Thesmophoriazύσεαι, quantum memini non reperiatur, jubet emendari δευτέραις pro προτέραις.* In eandem sententiam, solidis rationibus usi, iverunt quoque Casaub. ad Athenaeum & Kusterus ad Thesmophoriazύσας. jam mera contradicendi libidine putidissimus Grammaticaster, quae superest Comoedia, secundas Thesmophoriazύσας esse ait: & audet Gellium L. XV. C. XX. in eam sententiam corrumpere, ubi plane locus hodie exstans in omnibus libris ex Προτέραις laudatur. Nova argumenta adtulit Erud. Arnaldus. Mirabor, an homini satis impudentiae futurum sit, ut etiamnum his liquidissimis argumentis obstrepat! sed quid Κυνικήαλφ non audeat, qui nuper rursus tot calumniis, non minus puerilibus quam mendacibus, elegantissimum Theophrasti de Moribus libellum pro-

fanare sustinuerit! nam iste liber haec recensenti in manus traditur. scilicet hic ille est hypocrita Pavus, qui se ita se per literas excoluisse ipse putide gloriatur, ut animi saltem correctionem inde retulerit. O bellum specimen correcti animi Pavonini. Sed permittamus truculentum hominem nunc furiis suis: & auctorum bonorum causam porro agere pergamus, mox Syco-phanta improbus βυδόρα νόμω poenas dabit! ride autem ineptum jactatorem, qui ter in dimidiata hac pagina haec Lectori occinat: *plura forte suo loco: sed de his accuratius aliquando. Plura alias.* & rursus p. 138. *nos metri proportionem fortasse latius aliquando explicabimus.*

P. 139. 44. τὸ α, ἀντὶ μακροῦ] homo corrigit sana. Nam Syntaxin esse nullam ait, cum optima sit, & ipse omnem aboleat: quippe λαμβανομένης respicit vocem μακροῦ. ille autem ignoranter admodum corrigit α & eo refert λαμβανομένης, cum ἀντὶ μακροῦ intercedat. Ejusdem farinae passim ceterae ejus correctionumculae in Scholiis, quae ad rem metricam.

Ἀλκαίῳ] Fabric. in Bibl. Graec. VII. p. 19. jam Ἀλκαίῳ praetulit. cujus Index Auctorum, auctior, calci Hephaestionis adponendus fuisset.

P. 141. p. 46. Ἐπιωνικόν] rursus ignoravit duo loca Schol. Pindari πρὸ τῶν κώλων ad Olymp. I. 10. ἐρήμας δὲ αἰθέρῳ & 46. δεδαιδαλμένοι ψέυδεσι ποικίλοις. quae Meibomius laudat, & una Hephaestionem ad Aristidem Quintilianum p. 280.

Θαλασοκρατεῖν ipsi proletarii habent in ore] Herodotus, Thucydides famelico huic Criticastro sunt proletarii scriptores!

P. 143. 49. ἀνάπαισον] haec confutat Arnaldus & Hephaestionem emendat.

50. ἐν τοῖς Ἀρχιλόχοις] En notulam Pavonis: *Nota Dramatis titulum.* dic, cur hoc facerem! post
Can-

Canterum, Meursium, Fabricium & quem non? mox rursus habes: *videbimus alias*, quae formula, credo, plus millies in ejus aridis notulis occurrit.

P. 52. 53. 54 & 55. quae ad has paginas notantur minutissimae. sunt *λεπτολογίαι*: & partim tamen falsae.

P. 59. *Πολυχημάτισα*] locus hic totus vertitur a M. Meibomio ad Aristidem p. 280. ita p. 281. locus *αὐτοβάσις*, qui p. 71. exstat. item locus ex p. 64. quae monstrant, ignorantiae suae velum quaesivisse, cum naturam libelli versionem respuere praetexit Pavus. debuisset ostendisse has versiones propter τὸ *ἀδύνατον* esse *vitiosas*. sed totum Aristidem & Meibomium hic *ἄμυστος* Musicus ignoravit.

P. 156. 60. Οὐ βέβηλοις (sic) αἱ τελεταὶ ἔνι νέῳ Διονύσῳ.] *vertenda sunt.* „Initia junioris Bacchi non patent profanis.“ vertit *juniozem*. re vera cum tres praecipue Bacchi celebrarentur, ille Jovis & Semeles filius erat *Junior*. dubito tamen, an ita vertendum. & non potius *novus*. de ea re forte nos alio loco. interea vide de hoc Epitheto etiam regibus dato Ez. Spanhemium T. I. de Praestant. Numism. p. 421. 436. & Deliaca mea p. 51. Quin hic forte Νέος Διόνυσος etiam alia ratione dici posset videri. de qua notione agit elegantissimus Broukhusius ad Tibulum L. II. III.

*Et tu, Bacche tener, jucundae confitor uvae,
Tu quoque devotos, Bacche, relinque lacus.*

P. 157. 60. Δύραλ' ὡς ἐφ' ἱάπων] *haec obscura sunt & difficilia: an forte legendum.* Δύραλ' ὡς ἐφ' ἱάπων κατὰ μὲν βειμύμενοι. *ordo verborum fit.* ὡς τ' ἱάπωνι ἵπνι δύραλ' μὲν κατὰ βειμύμενοι. *quae verti possunt.* ut equi quidem in hastam cum fremitu irruentes. ἵπνι cum casu patrio saepe motum indicat; hunc autem ex-

Ll 4

plicas

plicat βριμύμενοι ἔ' κατὰβριμύμενοι rite acceptum.“ nihil rursus ineptiarum. nota primum illud ἐφ' a casu suo ἴππῳ vel ἴππῳ avulsam. deinde novam τῷ κατὰβριμύμενοι adfingi notionem. cum fremitu irruere. dein non quidem negari potest ἐπὶ cum Genitivo significare saepe *motum ad locum*. de qua constructione egit vir doctus Vol. IV. T. I. p. 2. Miscell. Sed ita construi, cum *impetum* notat, monstratum oportuerat. tum longe efficacius Accusativus additur. in hoc versiculo rursus homo non vidit, at vidit Jo. Christian. Wolfius in Poëtiis p. 45. agi de ἴππῳ δουρῶ equo Trojano, quoque inclusi Danaï hic dicunt, ut legendum est, ut puto,

Δεξιῶ τ' ἐφ' ἴππῳ καὶ μὲν βριμύμενοι
πέλιν δ' ἐπράθομεν.

*Durateoque in equo quidem framentes, (sedebamus)
Urbem vero expugnavimus.*

Δεξιῶ καὶ ἴππῳ Homero & aliis saepe celebratur. τ' autem nunc abundare videtur. sed superiora & amissa conjunctionem necessariam fecerint. μὲν quoque nunc ineptius videtur. sed in integro loco forte aliter vel corruptum est. hac autem speciosissima Wolfii suspitione admissa, reliqua quoque alia facile adparebunt. nam pro desperato habito tertio versiculo, quartus respexerit Laocoontos factum. de quo Virgilius

*Sic fatus validis ingentem viribus hastam
In latus inque feri curvam compagibus alvum
Contorsit. Stetit illa tremens, utroque recusso
Insonuere cavæ gemitumque dedere cavernæ.*

nec obstat illic *hastam* memorari, hic πέλεκυν, παρὰ
in

in talibus saepe variant poëtae. & in hac ipsa re Petron. C. 89. capit.

*Iterum tamen confirmat invalidam manum,
Atque bipenni latera pertentat. fremit
Captiva pubes intus, & dum murmurat,
Roborea moles spirat alieno metu.*

haec tamen modo suspicionis loco proponimus: quae, nisi fallor, non deterior absurdis figmentis Pavi fuerit.

P. 158. 61. Ἐπωνικὸν.] *nos plura de his alias.*“ At ad quem auctorem metra aptius tractentur, quam ad hunc. vide M. Meibomium p. 280. ad Aristidem.

P. 159. 61. ὑποκλᾶς est tempus minus usitatum ἔ
ὑποκλᾶν. εἰς ἔ ὑποεἰς ei gemella: id bonus Grammaticus ignoravit, ideoque pro ὑποκλᾶς scripsit ὑπόκλασμα si ὑπόκλασμα voluisset poeta in gratiam versus scripsisset ὑπόκλασμι vel ante οἶν collocasset M, sed hoc nec illud ab eo factum.“ At, inepte, ὑποκλᾶς tuum est barbarum, ut ipse es. & ultimum certo factum a poëta. *frustulum* hic ἵπτε ὑπόκλασμα. alioquin sensus sibi nullo constat modo. & quid probabilius, quam ut illa litera M sensum neglecta fuerit. bella rursus comparatio, ut εἰς ab ἵσημι, sic fictitium κλᾶς a κλάω.

P. 159. 62. παραβέβασαι] *legendum παραβέβηται. a παραβαίνομαι. a παραβαίνομαι non potest fieri παραβέβασαι. res est nota pueris.*“ Sed nisi ipse pueri instar saperet, vidisset legendum παραβεβίασαι. a παραβιάζομαι. *detortum fuit. violenter adhibitum fuit.* παραβεβίασαι alii forte scribendum duxerint. vellem autem sequentia mihi verba explicuisset: quae me non intelligere fateor.

P. 159. 62. βραχυνκαίλληλοι] si vere velis verba
L1 5 sine

sine sensu, quae eleganti vocabulo Galli vocant *Gallimatas*, haec legas ad p. 161 fere finem.

P. 162. 64. Audi modestiam Pavunculinam. „*de his periodicis & Palinodicis omnes haëtenus male, quantum ego scio. ego tibi explanabo primus.*“ At Agyrtæ haec solemnis est & inanis jactantia. quae tradit enim vitiosa & aura leviora. nugis non immoramur. porro in fine pro ὅσα κατὰ θέσιν emendat ὅσα κατὰ χέσιν. sed sic dudum emendavit M. Meibomius ad Aristidem p. 282. plane scribendum κατὰ χέσιν. Quid dicemus? qua actione reum agemus: utrum ignorantiae an plagii accusabimus. Utrum numquam veteres Musices scriptores vidit Pavo vel legit: an vidit & legit, & haec non animadvertit. an animadvertit, & tacite sibi indicavit. in meliorem partem haec interpretemur, & modo ignorantiae maculam inuramus. Nam re vera nescivisse credo, tales auctores unquam exstitisse: nedum editos fuisse.

P. 164. 65. καὶ ἄλλα παίγνια] more suo tricatur. illud καὶ ἄλλα παίγνια in genere dictum. non de παιγνίοις solis Simmiae.

P. 165. p. 65. haec obiter nunc: plura suo loco.] ubi? an in hoc libello, an parat καλούμεσθαι noster opus Profodicum? vide de hac re Aristid. Quintilian. p. 49.

σύσημα δέ ἐστι] vide Arnaldum.

κατὰ χέσιν] tres varias Lectiones promit Arnaldus ex Scholl. Sophoclis & Euripidis, quae Pavoni latuerunt.

P. 166. Οὐ πλατέϊ νηκῶν. σ. α. τ. Caesurae vel liquidæ vi produci ait. frustra de liquida. ll. β. 115. Οὕτω περ Διὶ μέλειν ὑπερμενέει φίλον εἶναι. nisi φ Pavoni liquida sit. liquida tantum casu sequitur, ut Hesiod. Scut. Herc. vs. 455. ἐν σάκει μεγάλῳ. φ nihil potest.

P. 68.

P. 68. ἐπωδικὰ] longe certiora ex Schol. Euripidis & Sophoclis inveniuntur apud Arnaldum.

P. 69. ἀνομοίωτα] rursus Aristophanis & Sophoclis & Euripidis veteres interpretes similia habere ignoravit. videantur saepius laudatae Animadversiones G. Arnaldi. cuius industriae & acumini plus Hephaestio debet quam Pavoni.

P. 168. 70. ἀρεῖς δ' ἦντ' ὁπὶ Λευκάδῃ πέτρῃς] quia, secundum canona a se fictum, versus *nimis longus est pro proodico*, ideo audacter πέτρῃς ejicit. At nec Flor. nec Cod. huic temeritati favent. vide iterum p. 155. mulum eodem luto haerentem.

P. 71. καὶ τῷ μέλῃ ἀντίστροφον] corrigit καὶ τῷ μέλῃ ἀντίστροφον. at p. 176. ad p. 75. ubi habetur ita in ipso contextu, sic tandem monet *a se hic correctum*. hic dissimulat, ut ita per tres paginas gloria fruatur suae emendationiculae: si quidem talis, an credemus, ut saepe vidimus, illum tum nondum animadvertisse, quae sequebantur in auctore suo? idem facit ad p. 11 & 79. in ἐπείπαι.

P. 170. Νεμέα] vide cruentam pugnam Pavunculi cum Iwta subscripto Typothetarum errore. vix D. Quichotus ita acriter cum molis decertarit. reliqua ad hanc paginam Scholasticum hircum olent.

P. 174. Μενάνδρῳ] vide Fragm. Menandri J. Cle-rici p. 110. Pavo promittit *plura alias de ea re*.

P. 174. 74 editur in ipso textu p. 70. ἐν τῇ παράδοις. barbare. id nondum noverat vitiosum, illam paginam recensens: jam in Sch. recte inveniens ἐν τῇ παράδοις, hoc in loco, sane alienissimum, id monet.

P. 176. ἡ παράγραφος.] vertit, *paragraphus est, qui distinguit*. Masculinum genus in hac voce in-pensius placuit.

P. 176. 76. Sic etiam Prolegomena ista Longini] hac pagina primum advocat auctoritatem hujus frag-menti:

menti: at jam p. 37. & aliis locis aequae re sua fuerat, illam advocare. unde jure statuemus, hominem tam inconsulta temeritate editionem hujus Enchiridii suscepisse, ut ne quidem Fabricii Bibl. Graecam, unde notitiam fragmenti haurire potuisset, inspexerit. re vera mutuari necesse habuisset. sed quis, licet fatis instructa Bibliotheca utatur, amicorum opibus non interdum indiget! Verum tam absurdis moribus *μισάνθρωπος* hic utitur, ut quod quisque sine reprehensione facit, facere dedignetur: quod nemo nisi honestate laesa licere censet, id perpetrare laudi sibi cessurum arbitretur.

P. 76. *Ὅρνιθων περίσματα*] *Α περίζω, περίσμα. προ* *περίζεν* alii *περύσσειν* & *περύσσειν*. *Sciunt Graece docti.* Vide Sycophantae artes, quibus incauto lectori illudit. nam ita de his vocabulis loquitur, quasi *περύσσειν* esset minus usitatum: *περίζεν* esset vulgo receptum. at illud *περίζεν* est barbarum. & proinde etiam inde deductum *πέρισμα*. verum a *πέρυξ* *περύσσω*. at *πέρις*, longe aliud sonans, non progenerat verbum. scilicet *hoc docti sciunt*. Tu lege, *περύσματα*.

P. 77. *ὁποῦ ἔθεν*] Schol. annotat, ultimam in *ὁποῦ* produci, quia accentus acutus est in *ἔθεν*. quod plane Pavoninis simile est commentum. vide causam late a nobis traditam p. 395. Vanni. Barnes. autem male edidit *ἀπα*. eo spectat Pavoninum illud *per bene* paulo ante.

P. 78. *ἢ ἐξέσι τέτοις τοῖς δέκα τρόποις κεχρηθῇ*] illud *τέτοις* non referendum esse ad *τὸν τρόπον*, sed *per se subsistere*. & *poetas designare liberioris spiritus*, pauperissimi spiritus Syntacticus comminiscitur.

P. 178. 79. *utinam bonus addidisset exemplum, quo diphthongus ante e corripitur, ut ante vocalem. sed de his forte plura aliquando. rursus ignorantiae effugium.* hoc loco de ea re aptissime agi poterat. sed nihil potest

est hac de re dici, nisi Scholiasten errare. diphthongus nunquam correpta fuit ante ϵ . Sed vocalis aliquando producitur ante ϵ . vide Schol. p. 93. (qua pagina putidum Sphalma Turnebianae Edit retinuit $\text{H}^{\prime}\lambda\iota\omicron\delta\acute{\omicron}\rho\omega$ pro $\text{H}^{\prime}\lambda\iota\omicron\delta\acute{\omicron}\rho\omega$.) ἤδη δὲ πινες καὶ ξ βορέης πλὴν βο καὶ ρι, συλλαβῶν, ἐπιχείρησαν διὰ συνζήσεως εἰς μίαν μακροῦν συνάπτειν, λέγοντες ὡς μὲν πλὴν ρο, συλλαβῶν ξ ρ, ὅτι φερομένα, ἔπερ ὡς φωνῆν κατὰ λόγισται (διὰ τὸ το γὰρ καὶ διασύνεται ἐν πάσῃ ἀρχῇ λέξεως) ἔδεν ἔσαι ἐμπόδιον κρινῶ γενέσθαι συλλαβῶν, haec satis recte hoc loco. ubi βραχὺ φωνῆν ἔστιν vocalis fit communis: id est potest esse *longa* vel *brevis*, sequente litera P. quamvis male id ei tribuitur, quia quasi *vocalis* est: nam hoc ridiculum. nam sic ex. gr. si libuisset Graecis, φ potuissent exprimere per π. literam θ per τ. uti re vera aliquando ΠΗ. ΤΗ scriptum invenitur. & sic pro adspirata litera P potuissent e contrario adhibere aliam notam: sed ideo nihil magis illae literae vocalibus adsimulandae fuissent. quare commentum illud est Grammaticorum ineptorum. nam etiam olim Pavonidae fuerunt. miror autem Grammaticum non addidisse etiam literam P ψιλῶν. ut passim fit, ubi geminatur. & Aeoles olim in multis vocabulis in initio solebant ψιλῶν. Vetus Grammaticus. ὅτι μὲν ξ ῥωμη καὶ ῥεω τίθεται ἡ δασεία. ὅτι η ξ ῥάρϙ, τὸ βρέϙ κατὰ τὰς Ἀιολεῖς ἢ ψιλῇ. Porro de voce βορέης Clarkius ad Homer. Il. l. vs. 5. ait. Porphyrio (Quaest. Hom. 5.) scriptum est βόρρης, quomodo pronunciabatur: illud verissimum esse patet, quod etiam in prosa Strabo & alii βορρᾶς scribant.

Hinc pro ἐντρέπειαν malebam p. 11.] vide a p. 70. ποσῶνται τοῖνον ἔτως] fiunt, conficiuntur ita. a πῖσϙ verbum deductum: sic ποιῶνται non indigemus. "at quis ποιῶνται requisivit? tua ignorantia te de ista voce cogitare

gitare fecit sola. nesciebas *πρόσω* esse bonum vocabulum. nempe tum nondum legeras Theophrastum apud quem *πρόσω* bis occurrit Character. XVIII & XXIII. non autem possum, quin specimen incredibilis rursus maledicentiae hic sistam, qua in vivos & mortuos more solito in isto commicili libello, si ejus notas spectes, debacchatur. en quomodo sacrilegam linguam in magnum illum Casaubonum solvere audeat ad Charact. XV. deteriora forte aliis locis habet: sed occasione hujus vocis in hunc incido: nec reliquas ejus nugas adhuc perlegi. *CASaubonus audacter & inepte legit. nam quid πρόσω in isto commento. sic ineptum est πρόσω. Quare vir Eruditus non FELICIOR fuit in his quam in aliis plerisque & lepide etiam erravit in πρόσω vertens, in rationes referre. nam id plane commentitium est, & verbum significare non potest. aliorum conjecturas non moror.* Nimirum, Casaubonus mortuus est, cogitavit belluam immanis, & quantum novit nominis sui vindicem non reliquit. At fallitur; quamplurimos, quippe omnes doctos & probos, famae suae vindices reliquit, qui paedagogi ferocientis inpudentiam & maledicentiam nunquam execrari & ulcisci publice & privatim desinent:

P. 180. 81. *ἔγω*] ὄρωρα nunc ἐνεργητικῶς, nunc παθητικῶς accipitur, ita & *ἔγω* similiter plane accipi potest. “ridiculum & falsum. de conjectura nihil dico: quia a se titubante factam bis confitetur. credimus & saepius, quam ipse scit, titubare misere ejus cerebellum.

Ἐν τῇ αὐτῇ γαμετῇ Νῆρι] Nomen haud dubie corruptum est. *Μεγανίεα* vel *Μεγαλειεα* ab aliis dicitur. vide Mythologos. En specimen rursus vel ignorantiae vel nescio cuius malignitatis. nam N. Heinsius ad Ovid. IV. Fast. vs. 539. ubi de hac femina docte multis differit, *Μεγανίεα* restituit. nonne decebat hunc

hunc virum, sane non ignobilem, hujus emendationis auctorem laudare? in Flor. etiam vitiosa lectio obtinet. e qua tamen editione etiam nonnulla emendare liceret in hisce sequentibus Scholiis: sed quae, uti notas Pavoninas, quae sequuntur, tangere nolo, Grammaticarum ineptiarum plus quam satur. Et abunde quoque eommonstratum dedimus, hominem pessime meritum fuisse & de Hephæstione, & de ejus Scholiis. Sane Hephæstion a docto & recti judicii viro iterum edi merebatur. quod fore brevi non desperamus. Sed ad alios ejus abortus dissecandos accedamus.

CAPUT XI.

Excerpta quaedam censurarum in Horapollinem.

HAesimus satis nimiumque diu in Hephæstione: sed ostendere hoc documento volumus, quanta inciticia & stupore ejus Commentarii sint reperiuntur, si penitus excutiantur. nec tamen nos omnia vidimus: alii alia reprehendenda invenerint. Brevius quae ad Horapollinem spectant, perstringemus: imo modo pauca speciminis loco adponemus, non quod in iis non ampla seges vitiorum crassissimorum possit colligi: imo jam collecta sit: sed quia nostraedet illis tam diu immorari, & modulo libelli consulendum est.

Edidit igitur Horapollinem, uti Hephæstionem, non consultis ullis MStis. cum tamen plurimi superfunt. Sic in Bibliotheca D. Marci exstat hic liber una cum Dialogis aliquot Platonis in Charta. Eodem genere commentandi utitur: mira conjectat: nusquam aliquid fere probat. quos compilat, passim acerbe perstringit viros doctissimos. ut non immerito
in

in Actis Lipsiensibus Anni MDCCXXVII. p. 505. scriptum sit: *Saepe etiam notatis Criticorum ex. gr. Salmasii, Bocharti, Hoeschelii erroribus, idque asperius, tam crebro is obijciente Cl. Editore ineptias, ut qui dixerit sexcentis id factum esse locis, ei non sit metuendum, ut reus agatur hyperboles.*

Magno autem Lectoris incommodo ignavus neque librorum numerum, neque capitum in fronte paginarum notavit in notulis suis. Merceri quoque notas ad paginas: Hoeschelii, Caufini, suas ad Capita ordinat:

P. 278. ἐν τῷ ἐνιστάμενον] *annum ineuntem & inceptum.* Interpres non bene. *Instantem annum.* sciunt Graece docti. "*Annum instantem, esse annum, quem vocant, praesentem; currentem, sciunt Latine docti.* Faber meus haec habet. *praesens & quasi urgens.* Quint. V. C. 10. *praeteritum, instans, futurum.* Nep. 2. 1. *de instantibus, ut ait Thucydides, verissime judicabat, & de futuris callidissime conjiciebat.* hoc & plura similia ignoravit Latinae Linguae rudis Pavo. Nam quis credat hominem unquam bonos scriptores versasse: apud quem barbara vel barbaris proxima vocabula omnes paginas defaendant. *de novo. reprobare. abludere. ablandiri. quadrare. mutuare pro mutuari. seducere pro decipere. caespitare. praecise. substantialis. principaliter. libens lubensque. conjectari.* & quae plura hujus farinae. quis credat Linguae Latinae vel necessariam operam navasse, qui ad Horapoll. p. 291. nescit apud Latinos per poni aliquando pro post. qui ad Quintum Calabrum III: 584 interpretem perstringit: quia κινάρεοισι πέπλοις, vertit *caeruleis peplois*: nam is color maris & minime lugubris. quare niger ater ibi mavult. at caeruleus niger. Virg. III. 64.

Caeruleis maeftae vittis, atraque cupresso.

SERV.

Serv. *nigris*. & millies. qui L. VIII. 189. ἔταρον κνημίδας. inepte verti *vulnerabant* ait: & *pul/sabant* verti jubet. & una II. P. 31. inepte reponi jubet *pul/savit* pro *vulneravit*, cum dudum ibi Barnesius & alii *feriit*, habeat, & vulnerari passim *arbores*, *naves* apud Livium & alios dici, ipsa Lexica doceant? qui ad Aristaenetum L. II. Ep. I. ταῦτ' μὴ δὴ ἐξέαδ' comparat cum formula Latinorum *hoc age*. & centena alia. quis haec legens, non agnoverit summo jure me scripsisse p. 201. Vanni, *hominem aliquanto pejus Latina scire quam Graeca*. sane in commentariis Criticis etiam optimorum, Jos. J. Scaligeri, Pierii Valeriani, N. Heinsii, ne de Daniele loquar, hic illic quaedam vocabula adhibita offendimus, a Latinitate purissima remotiora. sed nisi iniqui & insulsi paedagogitalia in his magnorum virorum scriptis exagitabunt. nec talia etiam in magistello nostro carperemus, nisi Scholaistici arietis petulantia incomparabilis meruisset, ut etiam hac in parte ostenderetur summa ejus inscitia.

Ἐκπερὶ καὶ κορώνῃ λέγουσι ἀγνοῦντες] Junius L. I. Observ. 1. legit. ἐκπερὶ καὶ κορώνῃ. *o virgo everre cornicem atque elimina*. Caussin'us eodem modo legit, sed optime interpretatur. *exsatura, o puella, cornicem*. utque hanc suam sententiam probaret ex Athenaei libro VIII. C. XV. Phoenicis Colophonii adduxerat versus, quibus Metragyrtae, κορωνισαὶ dicti, stipem mendicare solebant, non sibi, sed quasi τῇ κορώνῃ, *Cornici*. uti alii erant in aliis locis, qui χειλιδονισαὶ vocabantur, quia mendicabant τῇ χειλιδόνι. *hirundini*. e versibus istis huc faciebat in primis,

Καὶ τῇ Κορώνῃ παρθένη Φέρει σῦκα &c.
Cornici virgo adfert ficus.

Et felix & fecundum ominabantur sic hi Coroni-

M m

stae

stae conjugium. jam audi durissimi oris hominem.
 „Locus haud dubie est corruptus, quem diu emendare
 debuissent viri eruditi, ne adeo insulsa viderentur cal-
 culo suo probasse. faciamus quod decet. ἐκκορῖ, κορῖ,
 κορώνη. Graecum est & voces exhibet, quas ipsi pueri
 in Graecia intelligebant.“ At nonne hoc dixerunt
 aperte Junius & Caussin & alii ad Jul. Pollucis
 L. IX. C. VII. §. 125. quem hic callide diffimulat?
 ubi Kuhnius paullo abit a sententia virorum istorum
 doctorum & κορῖ κορώνη dictum vult, ut χελῖ χελιδών
 in cantu Chelidonistarum. & sane eodem loco hos
 cantus & hos Agyrtas recenset Athenaeus. quid igitur
 Thrafonida: non illi viri fuerunt, an tu solus vir
 es. Sed quid ipse de his statuit! Indolem suam
 secutus in obscoeam sensum detorquet, & legit una
 litera mutata. ἐκκορῖ κόρε κορώνη. devirgine puer cor-
 nicem. ubi primum animadvertit ex κορῖ facillime alio-
 rum κορη fieri: non κόρε. dein scias ἐκκορῖ hoc sensu
 non exstare: licet impudenti mendacio adseveret, pro
 κορέειν & ἀγκορέειν multos dixisse ἐκκορέειν. vide ip-
 sum ad Theophr. Charact. p. 184. & his commen-
 tis nihil suavius, nihil apertius fatuus suarum nuga-
 rum admirator pronuntiat. pergit. „in primis si Ae-
 liani locum notissimum jungas.“ ingenuus commenta-
 tor dixisset: si jungas Aelianum ab Hoeschelio lau-
 datum: & librum & caput addidisset. Sed ille locus
 Aeliani nihil infringit Caussini conjecturam. dein ag-
 greditur ultima Horapollinis λέγει ἀγνοῦντες & mu-
 tat in λέγει εὐνοῦντες. at id nihil necesse. Nam Ho-
 rapollo dicit Graecos ignorasse, cur Cornicis hic
 mentio fieret: nempe quia symbolum concordiae. ut
 recte Caussin. pergit jactator. Addamus alterum
 ei similem locum apud Pindari Commentatorem.“ at
 istum locum addidit Hoeschelius. exstat vero Pyth.
 III. vs. 33. quem dicit quoque Hoeschelius esse cor-
 ruptum

raptum, & rededit quoque in Iambos: uti quoque Caussin. Noster, quasi id illi non vidissent, pronuntiant stolide *puros* putos Iambos nec tamen una litera a Caussini constitutione differunt Pavonina. ad illum Aeschyli locum etiam Stanleyus emendarat *ἐκ πορῆ πρὸς πορῶντων*. porro incerta, quae de voce *αἰκορῆς* pro *strenue devirginare*. & mox adCUSat Caussinum, quod ea adduxit ex Phoenice, quae nihil ad rem. quod ex allatis falsum esse unicuique patet. quos autem ipse adducit versus, re vera nihil ad rem faciunt eos autem, ut valde inepte jactat, post Casaubonum *in-signi conjectura facit syncerissimos*. Sane conjectura est insignis ob stultitiam suam. nam ex *ἀναξ* facit *να-vis*, & causatur compendiarium scripturam *ᾧ να-vis* vel *ᾧ να-vis* compendium quale in solo cerebro Pavonino exstat, ut multa ejus generis. in primis velim scire, quo spectet illud *εἰδώς*. an ad vocem *νύμφη* & dicatur *ὅτι εἰδώς*? an causabitur, licet praecedat *ᾧ ἀγαθῶ*, tamen hic non inconcinne singularem numerum obtinere. deinde vellem haec scabiosa vertisset. nam non intelligo fateor. ultima & pessima horum re vera est Pavonina explicatio.

P. 285. *ὀγδάη*] *requiritur αἰμοῦ*. „ imo sic Mercurus.

P. 287. *Πρὸς βορέαν ἀνέμων.*] *ita per bene Cod. ὕδα-
νον Aldi inepto ineptius. sed en forte in libris quibusdam
scriptum. γὰρ τὴν φύσιν αὐτῆς ἀνέλκασα πρὸς βορέαν,
ἀνέλκασα ὑπὸ τῆς ὀχίνεας. naturam suam pandens
Boreae, ab eo attrahens comprimitur? sane ἀνέλκασα
non illepide adumbraret conceptionis mirificas blandi-
tias & modum.* „ homo in hoc genere nihil ignorat;
quin inter vultures olim Tiresiae personas gessisse vi-
detur. ita de sexus sequioris inter has volucres vo-
uptate dextre differit ac judicat.

P. 290. loca hic adducta apud Hoeschelium & ceteros Interpretes.

P. 292. *Alias legendum sit* ἀποτελεῖσθαι vel ἀπτελεῖσθαι. “ad infantilia peccata Cap. IV. p. 63. aggregetur.

P. 300. *ῥῶ pro ῥῶπα scribebant veteres*] stultos morocomiis includebant veteres.

P. 303. *προσρήθρας compendiarie exaratum erat* ῥῶπα. *ῥῶπα ἔῃ ῥῶπαν, si literae copulentur, a τρεῖς non multum abludit ἔῃ facile seducere potuit ignaros.*] Mirus me hercule Poëta es, Pave, ad ista literarum compendia. locum autem relinquo subtilitati Pavonianae, qui *ῥῥῥ* de Cynocephali *re ne ineptissimum pronuntiat, qui ipse caudam habet proprie dictam.* Audi autem haec, nescio Hieroglyphica an magica. *Homo cauda caret: ἔῃ ideo pars illa, quae caudam refert, quamquam pro CAUDA minime sit, ita dicitur non invenisse. nihil certius.* “euge, euge! nihil indubitabilius. haec pueris virginibusque cantes, caste Musarum sacerdos a Lampfaco. porro in Aldino cum sit *Ἀλφειῶντος* forte *Ἀλφειῶντος* scriptum fuisse, conjicio. *ῥῥῥ* autem & *ῥῶπα* licet sint deterioris aetatis, Philippus tamen iis uti potuit. quamvis *eam barbariem Philippo potuisse abblandiri*, barbarus neget Pavo.

P. 304. In Codice Morelliano erat *τὸ ὕδωρ μωμᾶ*] audi porro. *fors Lector diligens ad τὸ ὕδωρ adscripserat in margine vocem Μωμᾶ. qua indicabat vocabulum illud spernendum ἔῃ inducendum esse ibi. illud ὕδωρ sperne ἔῃ ride. μωμῖεν. μωμῖεν, μωμᾶν in usu promiscuo fuerunt olim. ἔῃ hoc satis probabile est profecto.* “Scilicet olim, tempore scriptae hujus glossae, quae, ut mox adparebit, ante tria fere millia annorum scripta fuit, non *μωμᾶς* & *μωμῖς*, sed *μωμῶν* & *μωμῖν* dicebant Graeci. Hanc autem Glossam tam antiquo

antiquo tempore exaratum cenſeo, quia *antiſſimi* & ſimpliciores Graeci *activa* pro *mediis* uſurpabant & ita loquebantur. παραιν. εμελεν. επιμελεν. παραιν. ιπλεν. *antequam* propter ſyllabarum numerum (ſane aliquod myſterium in numero hoc) pro eo ſuſceperunt παραινιδι, επιμελειδι. κρησιδι. μωμειδι. ιπλειδι credebam tamen temporibus Scholiaſtarum communium ſcriptum fuiſſe communi dialecto & lingua, non illa antiqua, illa Deorum & Pavonina. hoc ineptiſſimum commentum comminifci ſuſtinuit impudens iſte Syco- phanta Pavus, ut Clerici erratum, in Theophrasto C. γ. pro θανμαſας corrigentis ΑΞΠΑΞΑΞ. coloraret; addere praeterea auſus, apud Heſychium legi Απαζο- μαι. απαζω. quaſi vero Clericus ita corrigens, ad auctoritatem Heſychii reſpexiſſet, & non ex inco- gitantia aut feſtinatione iſtud vitium commiſiſ- ſet. Quin ſi Heſychium in animo habuiſſet, gra- vius etiam tum peccaturum fuiſſe ajo virum erudi- tum: ut qui non peccatum ex incuria commiſiſſet, ſed ſanae rationi & κρισι vulnus infixiſſet. cum pla- ne in hominem iudicandi facultate utentem cadere non magis poſſit, apud Theophrastum legere απα- ſας, quia apud Heſychium απαζω, quam apud Ci- ceronem legere *arbitrabant*, quia apud Pacuvium vel Plautum oſcum tale vocabulum occurrat. quod au- tem addit *ob numerum ſyllabarum* poſteriores Graecos uſos fuiſſe *Mediis*: id plane vapido homine dignum. nam cur Latini antiqui plura verba activae formae olim, quam poſtea habuerunt! in quibus certe numerus ſyllabarum in multis temporibus idem. alia cauſa dan- da, ſi cauſa dari certa poteſt. ſed haec linquo. Spe- cta autem ſervile Pavonis ingenium, qui ut amico ſuo etiam graviter erranti patrocinetur, in ipſam ve- ritatem inſurgere non veritus ſit. Sed iſtud non hoc loco ſolum fecit: talibus praevaricationibus & falla-

cuius totus iste libellus Menandri in Bentlejum refer-
tissimus: in quo non ingenui more Clericum defendit,
sed calumniatoris more Bentlejum passim falso crimina-
tur. sed abjectissimus adulator sese & miserabilem
suam ernditionem ita addixerat Clerico, ut doctissi-
mum Britannum indignis & in bajulo non ferendis con-
vitiis per totum libellum proscindere non veritus fue-
rit. quale facinus in eodem hoc Theophrasti libello ite-
rum scurrarum hic depudoratissimus committere non
dubitavit.

P. 313. Ασισμίου] idem illud notatum Plutar-
cho in Sympsiac. L. IV. Quæst. 5. "Ego, qui tam
certo sciebam, quam me vivere, nullum locum a
Pavone advocari, quem propria lectio ipsi suggessit,
aliquantulum hæsi, unde hunc haberet. nam neque
Mercerus, neque Hoefchalius illum exhibebat, &
Caussinum ad hoc caput nihil adnotasse quoque per-
suaserat Pavonina Editio. recurri ad Caussini authen-
ticam: ibi duas magnas notas video. sed nec illic ul-
la hujus loci mentio. at forte fortuna oculos desecto
ad laudatum ibi p. 190. Apollinarem Sidonium L. II.
Ep. 2, jam de certa captura non dubitabam. & sta-
tim

Incidit in casses præda petita meos.

Nam Savaro, quem & aliis locis compilavit, [p. 314.
Vanni] ibi p. 114. exhibet, de hac reagens, *Plutarchum*
L. IV. Symp. C. 5. Et ego ita jam adsuetus sum huic
venationi, ut ulla fera raro me evadat. latibulo ta-
men satis devio hæc se condiderat. nam dedita ope-
ra omiserat Caussini adnotamenta. Sed videamus,
an tamen bene meretur de furtivo loco. Κεῖναι ὃ ἔ-
κασματ' ἢ λεοντίων ἐξίας κενύς. *Scribe meo pe-*
riculo ait. κενύαι ὃ ἔκασματ' ἢ λεόντων &c. "in-
ter. lege. κενύαι ὃ ἔκασματ' ἢ λεοντίων ἐξίας κενύς.
fontes

fontes vero per riuus leontinos emittunt lapides. & & se millies loco detruserunt. aliquando vocabulum alterum periit. hic abundat & in veteri autem Codice sic legitur, nisi quod una voce καταχασμάτων exhibeatur. ait *solemni errore ex λεόντων factum λεον-
λειων.* Spectate mihi hunc Artis Criticae artificem novum. imo, solemni errore λεονλειων mirum quod non abierit in λεύλειων. porro ipse probat χασμασι λεονλειοις in altero loco Plutarchi, qui exstat p. 366. de Isid. & Osir. apud Hoefchel. vide G. Cuperum Harpocr. p. 49.

P. 317. ὄφθαλμον ἐφθαλμὸν] Pavoni non *arridet oculi iste subcruentus.* amoveatur itaque. scribendum suspicatur igitur. γλῶσσαν ζωγραφῶσι, & ἔπαι τὸν ὀφθαλμὸν. *infra linguam pingebant oculum.* At quis, ne de cetera sribilagine, loquar, quis unquam & in prosa offendit. deliravit homo, dum haec scriberet, ita vivam valeamque. & tamen addit: *Quid quaeſo convenientius?* ligetur, ligetur. duae sequentes notulae etiam ineptissimae.

P. 325. Προσθίσει τῷ κυνὶ ἢ βασιλικῷ σολῶ παρεγκριμένην χῆμα γυμνόν.] *Haud dubie legendum βασιλικὸν σολῶ παρεγκριμένην χῆμα γυμνόν.* Haud dubie furtum committit Pavo. nam sic Mercerus. Nam non semel expilare interpretem adjunctum huic ipsi editioni ausus est.

P. 326. *Ubi Salmasius inperite scribit*] in Plin. p. 856. ubi invenies Isidori loca, quibus hic officinam instruxit Pavo. ad quae longe meliora J. G. Graevius apud Isidorum. Ex *Safarium* Pavo facit novum vocabulum *sacrificarium.* talia ὅσα κόνις in *Glossis*, de quibus alibi se acturum *saturantius* Pedantus noster promittit. Credo equidem: nam satietas insipidorum ferculorum nos dudum cepit.

P. 329. Ὀρυγε] quae hic non fuerint mala, apud
M m 4 Mer-

Mercerum & alios, & praecipue apud Salmasium Plin. non modo p. 336. quam laudat. sed etiam p. 157. repereris.

P. 339. Κυνόφαν] quae habet, sublegit Bocharto Parte secunda Hieroz. C. 23. p. 287. Caussino p. 257. & Du Cangio in Glossario.

P. 342. εἰς τὸ κατώτερον] quae primo loco differit: sunt arena sine calce, ut pleraque. quod mox autem proponit κατώτερον. fateor hoc lepidissimum est hominis commentum, & ipsi pueri in hac literarum luce ridebunt forte (p. 353).

P. 348. ἡμέρας ἰσημερινὰς] lege minima mutatione. ἰσημερινὰς μέναι. at barbarissimum intolerabilem committit, nesciens dici ὁ, ἢ ἰσημερινός!

P. 352. Dein, id denotare etiam potest τὸν κύλινδρον omnibusque acceptum; quia & mares & feminae τῷ ἀτέλει delebantur . . . haec certe non displicent mihi. imo displicent. Nam ut nunc animadverto, statim ἀτέλεια ἀνθρώπων pro symbolo haberi non potuit vi sua. quo modo vel adumbratum! quomodo id distinctum ab aliis seminibus aut liquoribus! & ipsum semen symbolo denotandum erat. phy rancoris!

P. 350. αὐτόκυφον fictum a Grammaticastro nomen.

P. 354. pro πολυποδες olim compendiarie scribebant ποδῆς.

P. 359. Σφῆξ αἰροπέλης ἦτοι αἶμα Κροκοδείλου βλαπτικὸν, ἢ φόνον σημαίνει. haec inepta. nam quid vespa volans ad sanguinem Crocodili & caedem? nugae, nugae. scribendum. . . . βλαπτικὸν ἢ φόνον. nota elegantem locutionem, βλαπτικὸν σημαίνειν pro βλάβῃ σημαίνειν. pergit. non displiceret. nisi sanguini Crocodilino obstaret, quod semini humano obstitisse vidimus. αἶμα Κροκοδείλου βλαπτικὸν etiam non convenit, quia inter remedia est. haec egregia sunt: sed magis sequentia. Nam pro αἶμα

αἷμα hic contendit esse reponendum Λαῖμα. operae pretium cognoscere, quae tribus locis consignata sunt de hac voce λαῖμα. vix credideris unum eundemque Criticastrum effudisse. Audiamus primo loco amicum Kusteri, quem hic modestè sane & reverenter, ait, *male absque dubio atque nullo jure*, Δ' αἷμα pro λαῖμα reposuisse apud Aristophanem in Avibus (vs. 1562) ille amicus ergo Kusteri: quem Pavonidae minime inimicum quidam putarint, ad Suidam voce Λαῖμα. uno verbo dicit, *locum esse corruptum. legendum πρὸς τὸ Δ' αἷμα* (plane Pavoninae stribiliginis Δ hoc loco positum) *nam in magica ψυχαιγωγία quam irridet Aristophanes in hac Strophe & Antistrophe, ut satis notum est. animae defunctorum ad sanguinem vitimarum libandum consurgunt. mutatio ἔ Δδ. in Λα facilis ἔ vulgata. aestuant Scholiastae nec hilum proficiunt, quoniam haec non animadvertebant: ἔ novam inde vocem Suidas confecit, dum illos compilaret.* In Menandreis, ubi alia persona opus erat, sic proloquitur. ubi p. 23. ex Comoedia Menandri excutitur versiculus,

καὶ λαῖμα βακχεύει λαβὼν πὶ χεῖματά.

Et guttur bacchatur, quod pecunias sumpsit.

ibi Bentlejus Λαῖμα. *proterve*, emendat ex Hesychio. Sane multo commodius. facile perspicis Pavonidae jam placiturum Λαῖμα contra Bentlejum & in hoc loco Menandri & proinde in loco Aristophanis. „At, inquires, quid tibi videtur de voce ambigua ἔ difficili? in paucis accipe (uno verbo dicam) τὸ λαῖμα, ὁ λαίμωδς. ista vox proprie notat gulam, elegantissima metaphora ita dictus homo vorax gulosus.“ ergo in Menandro ambiguum & difficilem vocem, jam

M m 5

in

in Horapolline esse reponendam *ipsi videtur ipso certo certius. Et strenue ingenui viri partes sibi videtur implere*, cum tam incerta pro certis lectori venditare audeat. adeo autem incerta est notio vocis hujus, ut Suidas interpretetur per τὸ αἷμα ipsum. ut egregias res gesserit homuncio miserabilis, qui pro probò αἷμα sanguis reposuerit rejectitium Ααῖμα sanguis. sed haec adeo stolta & putida, ut si ista sola scripsisset, ab omnibus exhibilari mereretur, quoties aliquid in literis iterum tentare auderet. ista igitur, imo quidquid umquam scripsit vel scripturusest unquam, merito ableganda, quod hic de aliis ait, *ad ipsas Crocodili fauces*. Et papyro, credo, ista monstra avide vescuntur licet non sit Niliaca. quare, si umquam iterum Crocodili vivi in nostras regiones deportentur, suadeo, ut papyracei illi acervi Pavonini, sub quibus passim librariorum miserorum horreagemunt, in ipsorum comportentur vivarium: sic adsueta & nativa esca facilius & diutius sustinebuntur. Quod si avertentur ob innatum Pavoninis scriptis faectorem, esuriant dum comedant, aut fame crepent. certe haec esca & optima & minime caro constabit. Malit enim librarius Pavoninas Editiones in cibum vendere Crocodilorum, quam vel blattis & tineis escam relinquere, vel nullo pretio

*Deferre in vicum vendentem tus & odores
Et piper, & quicquid chartis amicitur ineptis.*

P. 374. 47. Aristotelis locum apud Hoefchel. cum libro & capite repereris.

P. 378. 59. An forte ἔχῃ ex ὀχρῷ pro ἔχῃ δὲ αὖν decretatum est. talia ὅσα νόμις in libris nostris, quorum? anne in tuis, famelice Criticaster: quemadmodum nuper ridicule mehercule, ut nihil supra, Codicum

dicum MSS. syllabum ex Edit. Pet. Needhami prae-
fixisti Theophrasto, quasi vel unum Codicem aut
per te vel alios consuluisses: cum tamen non pauci
superfunt.

P. 379. *Ἰμβάλισα. os ori injiciens. rursus Grae-*
cum Pavunculinum.

P. 385. eo inpudentiae procedit, ut fidem Gesneri
(de Quadr. p. 556.) suspectam habeat. *Mibi, ut brevis*
sim, id omne videtur somnium Gesneri: Nam ubi ex-
stabant Codices illi tum Horapollinis tum Aeliani, qui
ἔφην habebant: "apud Bochartum habes Oppiani locum,
quem hic tentat. *Nasus* in versione. inde ista emen-
datio sive vera sive falsa. veram putarem: nisi ab
mendaciorum hoc Architecto desperarem aliquid ve-
ri posse proficisci.

P. 401. rationem dat, quare τίττειν & τίττειν, ut
centies occurrit, dicitur active: *nam quae parit, eo*
ipso re vera patitur. ergo Odyss. O. vs. 249.

Μάντιος αὖ πάλιν Πολυφειδίας π κλαῖν τε.

Mantius peperit (vinculo) Polyphedonum & Clitum.

nempe pater Mantius, dum genuit liberos, re vera
patiebatur, quod timebat Buffalmaccus ille apud Boc-
catium, lepiduli norunt. Et ea ratione omnia ver-
ba activa erunt protinus passiva. Sane Pavo Philo-
sophicum habet ingenium.

P. 402. *de Lania spectro nos alias loco suo]* ad
E. M. p. 555. si potest typographum adeo fatuum
reperire, qui talem librum inaniis Pavoninis tur-
gescentem recudere velit. Spes blanda suboritur,
repulsam laturum homuncionem. Haec Vannus jam
satis antea cognitum, longe cognitissimum etiam Bi-
bliopolis reddet: quos supplicare jam dudum esuriens
Cri-

Criticaster necesse habuit, ut nugas suas coëmant. nec libellos Pavoninos in posterum nostris censuris vendibiliores reddere decrevimus : at in antiqua nocte iterum ignorabiles situ & squallore mucescere sinemus.

P. 402. C. 112. Fastigia huic diatribae de Horapolline inponet emendatio sane elegans & scientifica Pavonis, quam prompsit ad Philen de Anim. Propr. p. 315. αὐτῇ (pastinaca) καταχεῖρα, ῥίπτει ἢ ἐν τῇ ὑπὲρ ἀκάνθα. Dupondius literator hic, non intelligens, quid sit ῥίπτει ἢ ἀκάνθα. nempe non *abjicere*, sed *proficere* : *jacere*, *immittere*. ut ipse hic addueit βέλει ῥίπτειν. *tela mittere*. ῥίψαι ἀγκύρας. *ejicere ancoras*, quae postea retrahuntur ; postquam stolidissime multa ratiocinatus est, qui fieri possit, ut *pastinaca* suum *radium abjicere possit*, cum *caudae satis firmiter inhaereat*, inficetissime corrigit, τῷπιδ τῇ ἐν τῇ ὑπὲρ ἀκάνθα : vel adhuc pejus ἔπει. cum dicatur ἵπτομαι. idque ipsum verbum sit poëticum. nam eum provoco, ut ἵπτω apud auctorem classicum ostendat : quod si non possit, ut non poterit, & hic in Phile edidit specimen mentis plane alienatae.

Notulam illam p. 403. *de passeribus bene viris* rogo legas, relegasque, & compares cum illa quam sapientissimus Horapollo habet L. I. C. 8. de femina Accipitre. unde Philosophus noster videtur colorem duxisse. Vides autem, Lector amice, nos leviter admodum *κινάχυσαν* nostram hic concussisse : & tamen palarum qualis acervus factus est ! Superfunt, mihi crede, longe plura, quam tetigimus : quae vel vidimus ipsi, sed modulo libri consulentes omisimus scientes, vel quae alii post nos poterunt videre acutius cernentes.

CAPUT XII.

Graculus inter Pavones.

EX ipso Capitis Indice praefagit tibi animus, Lector, nos propositum mutasse: & syllogen plagi-
 giorum Pavoninorum tibi exhibitum iri. ita nunc
 placuit, ut fur literarius sic turpius & manifestius in
 tot & tam apertis criminibus simul deprehendatur.
 Sane non pauca indicia, imo legitimae probationes
 jam in superioribus in medium allata fuerunt: sed
 non evidentiora quidem, sed spissiora dabimus nunc
 ex ANACREONTE, CALABRO & ARISTAENETO.
 Simul autem hic illic, sed parce, alios defectus in
 horum auctorum editionibus attingemus; nam in
 singulis frivolas inanias Pavoninae *anacrias* excutien-
 di & ostendendi, non me animus sed tempus deficit.

EX ANACREONTE,

Ita se gessit Criticus noster in Lyrico hoc edendo,
 ut vir elegantis ingenii Jos. Trappius, acres & ju-
 stissimas in Pavoninam *indociv* censuras his Martialis
 versiculis summo jure concluderet:

*Turpe est difficiles habere Nugas,
 Et stultus lator est ineptiarum.*

& Actorum Lipsiens. Auctores Anni MDCCXXXII.
 p. 205. ita finierint recensionem, *Sed remittimus*
Lectores ad opus, CAPITI OPERUM MATHANASIA-
 NO facile praeferendum. Et re vera magis ridiculus
 in Poëtam ullum Commentarius numquam prodiit.
 Nec mirum: nam qui homo tam inficetae, tam ru-
 sticae,

ficæ indolis, tam nullius iudicii se omnium politorum ludibrio prostituere non potuerit in interpretandis hisce antiquae venustatis decantatissimis deliciis? quid mirum eas nihil fecisse ad tam durum palatum? aliud enim syllabas arrodere: librariorum hic illic in Grammatico aberrationes corrigere, idque satis infelicitè: aliud Poëtae talis interpretem agere. homo sane aequè aptus ad Veneres Anacreonticas capiendas, nedum aliis exponendas, atque aliquis casarum e luto & stramine paganus Architectus, si subito Romam delatus esset, saperet ad Aedis Divi Petri admirabilem structuram spectatoribus enarrandam. Sed hac de re non agimus hic: quaedam hujus generis legi possunt, si lubet, in Censura laudati Trappii: in Actis Lipsiensibus: in Diario Gallico (*Journal des Sçavans*) Mensis Octobris MDCCXXXV. & in Ephemeridibus nomine *Bibliothèque Raisonnée* Amstelædami prodi solitis, An. MDCCXXXII. in quibus libris putidissimæ ejus crîses multo sale perfricantur. † Sed quod ad reliquas partes: quid stultius

† Non possum, quin duo tria vel loca excerpam ex Biblioth. ista. pag. 102. *L'Analyse que nous allons donner de ce nouvel Anacron sera une bonne preuve, qui ne se repent pas de son ancienne methode, quoiqu'elle lui a attiré des Critiques mortifiantes* ('*estimationis mea nondum tamen prodierat*), & *que malgré tout ce qu'on en peut dire, il ne changera jamais.* On trouve d'abord une Epître dedicatoire à M. le Clerc. les uns diront qu'elle est pleine des sentiments estimables: quelques autres seront assez malins pour prétendre qu'elle ne doit être regardée, que comme une boutade de mauvaise humeur & un excès de MISANTHROPIE. (cum istis malignis facio) P. 126. *Les Notes de Mr. Pagan reduites à un tiers, & depouillees de l'air de confiance, qui y domine.* Idem ait Trappius. *Notas nostras illius lucubrationum partem quartam vix æquant.* Ausim tamen, Lector, spondere tibi, hic esse multum in parvo: ane illic parvum in multo? id a me dictum nolo. Idem. *Vellem Vir doctus de literis humanioribus,*

stultius ejus Hypothesi de mensura versuum Anacreonticorum! si illa enim admittatur: ipsum Demosthenem versibus Anacreonticis scripsisse evincam. Sed nec illud jam agemus. Nihil quoque rursus attulit ad illustrandum auctorem, quam ineptam & confutam ex aliorum pannis crisin. Crepat quidem Margines Scaligeranas; sed illas numquam vidit. jactat quidem Collationem Vaticanam: sed illam omnem debet Barnesio. ipse ne quidem apographum habuit. imo ridicule admodum se hic in centum locis dedit: nam in plerisque controversis locis duplex est lectio: quarum una est ipsius contextus: altera vel interlinearis, ut vocant, vel ad oram rejecta. jam has nusquam distinxit Barnesius: nec Pavo potuit, *revera caecus ducem caecam secutus*, & in tenebris micans: adeo ut quidquid circa Cod. Vatic. & hic & ille tradat, incertae fidei plane sit. praeterquam quod multae lectiones variae, nec parvi momenti, omissae ab eo, qui in gratiam Barnesii contulit: qui forte quoque neglexit Barnesium admonere de duplici passim lectione. vide Miscellanea Vol. II. T. P. p. 7. & p. 364. & quidem, ut hoc addam, in Oda XVII. omnia confusissima, mutila; & plane a fide Codicis aliena exhibet. Sed de latrociniiis Pavonis agendum erat. En pauca specimina ex Anacreonte.

Od. X. 5. BARNES. τὸ τευχθὲν] Vatican. MS. τευχθὲν. Et H. Steph. inter varias Lectiones agnoscit, utroque enim modo scribitur. τέτυγμα & τέτευγμα. at posteriorem magis regularem probo ad Hom. Od. α. vs. 18.

PAVO:

bus, sive politis, differens, plus humanitatis saltem minus asperitatis (dicam an IRACUNDIAE ET FURORIS) Criticis suis animadversionibus immiscuisset. An quicunque ab eo dissident, sunt idcirco inepti, insulsi, balbutientes, blaterantes? his enim eos, aliisque ejusdem monetas, elogiis passim exornat.

PAVO. Liber Vaticanus τὸ τυχθὲν, quam διτολογε-
σθαι in suis etiam invenit Steph. utrumque dicitur,
ut nemo. nescit.

Od. XVIII. 10. MAITTAIRIUS R. *nil mutat,*
sed censet subaudiri verbum substantivum μύσις νάμα-
λ' ἢ κῦπεις. F. accentu mutato μύσις νάμαλ' ἢ
Κύπεις.

PAVO. Aliud mihi suboluit, simul ac locum attigi,
quod longe acutius, longeque exasciatus. *conjectabar*
scilicet μύσις νάμαλ' ἢ Κῦπεις. quod ne nunc displi-
cet & Abbati Fosseo etiam in mentem venisse postea
didici. "Nemo credet Pavoni toties mendaci. ut
hoc obiter addam. *In libro Vaticano*, ait, *scriptum.*
Ῥμεναλοῖς κρατῶσα. hoc falsissimum. scribitur κρατῶσα.
sic superiori oda Vat. habet κατ' αὐτῆς. quod negle-
ctum. habet Πληάδων & Βωύτου. habet. βαθύνας. quod
quoque omissum.

Od. XIX. 2. Πίνε δ' δένδρε' αὐτῶ] BARNES Vat.
MS. πίνε δένδρεα δ' αὐτῶ. *Ut sit carmen Pherecrati-*
um, quod libenter lambis immisceri solet, ut osten-
dimus.

PAVO. In libro Vaticano exaratum erat &c. recte,
si pro versu Anacreontico, versum *Pherecratium* ha-
bere velis."

Od. XXI, 11. MAITTAIRIUS R. *invenit aliam*
lectionem, σχεδάλω pro συνεπάλω.

PAVO. ut brevis sim, scribendum opinor plane,

Τὸ δ' καῦμα τ' ἐρώτων
κραδίη πνὶ σχεδάλω.

neque aliter, ut nuper opportune didici (ex Maittairio)
locum constituit Abbas Regnerius. quod ego lubens sa-
ne moneo, ne quemquam laude sua defraudasse videar.
(o quo-

(o quoties hoc facit!) Rursus addit in fine. *In Cod. Vat. επιδάσω paulo depravatus scriptum erat pro επιδάζω* “ imo in Vatic. bene scriptum est επιδάζω in contextu, sed inter versus a manu antiqua Σ inpositum literae ζ.

Od. XXII. 8. BARNES. BAXT. τοῖτο, *Vatic. firmat. notandum τοῖτον & τοῦτον aequè dici atque τοῖτο & τοῦτο.*

PAVO. Liber Vatic. Τοῖτο. pueri sciunt, utrumque dici.

Od. XXIII. 2. Varias sententias virorum doctorum compilat & impugnat: atque ita proponit difficultates, quasi ipse illas primus moveret, cum ne una excepta ab aliis sint propositae & refutatae: nec de suo verbum addit, nisi aliquot convitia in Anacreontem: quem *Misellum & balbutire* ait, & sic plurimae ejus notae in Anacreontem nihil sunt, praeterquam tortuosa alienarum sententiarum compilatio & refutatio: plerumque falsa & injuriosa: quibus nihil eruditi de fundo Pavonino admiscetur.

Od. XXVIII. 15. p. III. PAVO. *dubio procul inserta particula legendum. Βλεφαρων Δ' ἵτον καλαινήν.* Sic Stephan.

Od. XXXIII. 18. BARNES. ἐκπιῆσαι. *Salmasius voce nulla: nam πιῆζω, πίεσαι & πίεςαι, non πιῆσαι facit.*

PAVO. Jam quid Salmasii ἐκπιῆσαι? idne melius? absit, absit. nam primo Graecum non est, quia ἐκπιῶ, unde venire deberet ἐκπιῆσαι, non dicunt Graeci “ quanto simplicius, quanto brevius & melius idein docet Barnesius!

Od. XXXIV. 5. Ταμὰ φίλτερά διώξῃς. BARNES. διώκω. *proprie significat, Infesto animo persequor: atque proinde abigo: expello. etiam Herodoto in exilium mitto. Quare Fabro ignoscendum &c.*

N R

PAVO.

PAVO nihil dicit longa nota. Miror hominem non consuluisse eruditiss. Arnald. ad hunc ipsum locum p. 37. videatur quoque Erud. Abreschius in Miscellan. Vol. V. T. III. p. 92. quorum copiam confer cum inopia Pavonina; is adducit enim duo loca vocis δῶκεν ex Aeliano de Animalibus, quae nihil ad rem nam in illis vulgaris significatio obtinet *ε* *persequi*. sed debuerat adduxisse locum, ubi δῶκεν de re inanimata dicitur. vide Oppian. II. Hal. 219. τῷ τις ἀεργίαν δυσσεπείᾳ τῆλε δῶκει. δῶκες Fabri ideo non probandum, quia ista notione δῶκεσθαι dicitur.

Od. XXXVIII. 7. ὁ μὲν θήλων μάχεσθαι.
Πάρεσσι γὰρ, μάχεσθαι.

BARNES. Sic ex Aristoph. Schol. Hephaest. Phoriss *ἐμπειράνιστος*. vide H. Steph. & Fabr. in hunc locum. nec non Longepierre.

PAVO, „nihil manifestius est: Hoc tamen vitium sententiae nemo animadvertit hactenus: omnes de metro fuerunt unice solliciti, ipseque Stephanus sic scripsit.“ Anna Fabri dicit? *Et ce sens est fort beau, quoiqu'en dise Henri Estienne*. vidistine plagiarium durioris rostri?

Od. XXXIX. 21. PAVO. absque dubio legendum *ε*⁹, ὑποκύρτοις κυπέλοις. „Sic Barnes. quem cur non laudat! vide quoque Annam Fabri.

Od. XLIX, 2. MAITTAIRIUS Βαχ. τινυλαρ *alternum tibiae tam dextrae quam sinistrae cantum exponit*. vide Barnes.

PAVO. sunt tibiae diversa sonantes. tibiae dextrae & sinistrae

Od. L. eadem Barnes. ad Inscript.

Od. LI. 3. Ἀνέχουσι κύμα δίσκου
Ἐπὶ τοῖσι γὰρ θηλάσσης.

Hos

*Hos duos versiculos editores vulgo jungunt. ita insulse profecto & inficete &c. apage, apage ineptias, quae ab ipso hoc ineptulo [Anacreonte] non potuerunt proficisci., At Dacerius ita jam distinxit ipso fatente p. 195. Quis autem paedagogi hujus, iratis Apolline & Musis nati, non indignetur stolidam petulantiam, qua huic elegantissimae Odae audet praefigere: Odarium futile & ineptum! Nunc pro omni *ἀνὰ λυγρόν* libet adponere liberiores imitationem hujus Odae olim a nobis tentatam, in quam rogamus chalybeam suam *καὶ ἐκείνην* exerceat Critico-Logicafter noster: qui poetas Syllogismos, Aphorismos, & Demonstrationes Apodicticas scribere mox jubebit. sed natus est, non factus, stultus ad amissum quadratus.*

In discum natantem Venerem exhibentem.

EN aliquis parvo, visu mirabile, disco
 Caerulei finxit maxima regna Dei;
 Caelavitque vago labentes undique fluctus
 Agmine per vasti spumea terga freti.
 Unda levi zephyro possit destituta videri,
 Forma que sollicito, quae solet esse, mari est.
 His tamen & majus divino pectore cepit,
 Quod non Lemniacus carpere possit, opus.
 Quippe Deam medio posuit Cythereida ponto:
 Unde hominum genus est, & genus unde Deum.
 Utque sub arbitrium Phrygii pastoris itura,
 Hic quoque conspicitur vestibus orba Venus.
 Tota patent oculis Divae pulcerrima membra,
 Quaeque videre nefas, aequore sola latent.
 Lumine ridenti suadere videtur amorem;
 Et Paphia dignum spirat ab ore decus.

N n 2

Quin

Quin etiam faciles, ut credas vivere, motus
 Artifici membris indidit ille manu:
 Et fecit tremulas artus percurrere venas,
 Ut possis oculo quamque notare tuo.
 Illa super pelago candentia brachia iactans
 Navigat, & vitreas pectore findit aquas.
 Qualiter, Hippotades cum ventos carcere clausit,
 Tranquillo viridis fluctuat alga salo.
 Qualiter Alcyonum brumali fidere nidus
 Labitur aequoreae glauca per arva Deae.
 Sponte sua credas innanti cedere fluctus,
 Ne laedant tenerum pondera corpus aquae.
 Gurgite caeruleo roseis tenuis alta papillis
 Exstat, & a salhis sublevat ora vadis.
 At mollis medio translucet Cypria sulco,
 Marmore candidior, candidiorque nive.
 Ut si quis longis vitium ne ducat ab annis,
 Signa renidenti claudat eburna vitro:
 Utque suas inter violas argentea fulgent
 Lilia, virgineis munera grata comis.
 Illam purpurei circumfunduntur Amores:
 Sed tergum pharetris, & face dextra caret.
 Et tamen ex ipso possis cognoscere vultu,
 Qui sint: frons fictae pignora mentis habet.
 Delphines placido soliti saltare profundo,
 Praebuerunt parvis dorso premia Deis.
 Proveniunt imo mirantes gurgite pisces;
 Qua carpit liquidas pulcra Erycina vias.
 Pars agili nisu se tollere gestit in auras,
 Pars circum in speciem ludere laeta chori.

Od.

Od. LIII. γι. ΡΑΝΟ. *Locus ita legendus & distinguendus est.*

Τόδε καὶ μέλημα μύθεις,

Χαλεπὸν φυτὸν π. Μισσῶν.

Γλυκὺ καὶ ποιῶν (1) πῖραν (1) vulgo ποιῶντα.

Ἐν ἀκανθίναις ἀπαρπῆς.

Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι (2) θάλλειν (2) vulgo λαβόντα.

Μαλακαῖσι χερσὶ κέφαίς.

Προσάγων (3) τ' Ἐρωῖας ἀνθ. (3) vulgo προσάγων.

harum trium emendationum primam & secundam tacite sublegit Baxtero. tertiam autem Longo Petro (Longuepierre) subduxit. vide Maittairium: quem non sine causa dissimulavit olim, nunc tandem agnovit, forte audito, quod ejus hae artes a me etiam detegendae essent.

Od. LVI. 16. ΡΑΝΟ. *Locus difficilis & corruptus, quem ego missis aliorum commentis, paucis tibi expediā. legendum est,*

Φέρων μέθαν μοι (1) Φρονίδων (1) vulgo δ' οἱ.

Θείων μιν ὡς μεθήμεων (2) (2) vulgo μεθ' ἡμῶν.

Δύρης γίνωμαι λαρό.

μέθαν Φρονίδων. *curarum ebrietatem, curarum molem.*

„Tam haecquam illa emendatio debetur Dacierio. Anna Fabri. *Voici comme Monsieur Dacier lit ce Passage.*

Φέρων μέθαν μοι Φρονίδων

* * * * *

Ἐλὼν μιν ὡς μεθήμεων

Δύρης γίνωμαι δαρόν.

Mibi afferens ebrietatem curarum.

Quae ipse mutavit, non tango jam: latrocinia inve-
stigo.

Vs. 23. *Et bunc nexum ante nos etiam animadver-
tit Dacierius.* „Imo, Pave, nisi ille animadvertisset,
tu nihil vidisses. rursus aliena sibi vindicat homo livi-
dus & gloriosus,

Vs. 50. PAVO. *Haud dubie legendum* ὁ θεὸς ἐν-
καί. Sic Portus, Faber & quis non? an illorum
auctoritati Pavonina majestas pondus addere de-
bebat?

Vs. 59. PAVO. *legendum est,* ἀντ

Σὺ γὰρ δόλω, σὺ τοι φθόνῳ

Ἐρῶτ' ἔηκας ἀνδράσι.

aut

Σὺ γὰρ δόλω, σὺ τοι φθόνῳ

Ἐρῶτ' ἔηκας ἀνδράσι.

Si nempe in his Dorismi ratio habenda sit tam exacte.
Omne hoc ad verbum subfuratus est Dacierio &
Maittairio. DACIER. *mallet legere,* δόλω & φθόνῳ,
Dorice ω pro υ, *ita ut* Genitivi illi regantur ab ἐρῶτ' &
cum haec Oda sit partim Ionica, partim Dorica,
MAITTAIR. *Concedam autem facile Dorismum ab*
Anacreonte suis saepe carminibus inferi; non tamen ea
Dorum idiomata ipsis adeo propria, ut ab Ionicis scri-
ptoribus vix umquam usurpentur, qualis est ω pro υ.
quod in Homero nondum legi. jam nega plagiariorum
antesignanum esse Pavonem.

Vs. 69. PAVO. Πολυχανδία, ποικίλη χαρτίων. He-
sych. Theocr. XIII. 46. πολυχανδία Κερύων. Non-
nus Dionys. 15. 19. πολυχανδίας κινεμαίων. „ride
pullo hirundinino nudiorum Criticum, haec enim
duo loca sublegit Scapulae, Barnesio & Maittairio in
Indice. qui addit Auf. Epist. ad Paul. XII. 41. est
autem

autem vox ubique obvia : unde colligas nihil eum le-
gisse vel observasse. vide Orpheum vs. 578. Κύπε-
λον πολυχανθές. Nonn. XXVI. 305. & aliis locis.
Nicand. Theriac. 951. Oppian. V. Halieut 331.
Q. Calab. I. 524. III. 728. IX. 389. XII 260 XIII. 138.
Fragm. XXI. p. 273. ΠΑΥΟ. ut *Eruditi sciunt*,
Alcman αἶψα dixit τὰς ἐπιγεγυς κόργας. Scilicet sciunt
hoc ex Stephani Lexico. tam fuerat addere saltem,
unde hoc ille, si quidem posses. me jam posse
nego.

Fragm. XXIX. *Turnobus versus separavit, tam-
que secuti sumus in editione nostra.* Turnebum forte
hoc fecisse credas in Adversariis. non. ita in Turne-
biana Hephæstionis editione. quam certe Barneſius,
qui plane ita edidit, in sua editione secutus fuit.
Ia quoque edidit Maittairius. quos ergo secutum
dixeris nostrum Thraſonidem, hos an Turnebum?
Fragm. LV. Κόρυξ δένειν δολότατον. quod posui-
mus, apud Lyricum exſtare potuit: an præciſe exſi-
terit, nescio. scilicet Barnes. simpliciter Κόρυξ edi-
dit. At Maittairium sic posuisse diffimulat Βεβαλυσθ
noſter.

Fragm. LX. ἐγερμῆ & τοῖβν. debet Casaubono,
qui tamen ἐγερμῆ male pro libidine accepit, uti recte
animadvertit Maittairius docens, in ἐγερμῆ aliquod
substantivum deesse. τερύων autem cum Casaub. omni-
no legendum, quid igitur occinit rancæ volueris? nam
ex Τερύα Athenæus non poterat ſcire, utrum ad θυ-
μὸν an ad αὐλὸν referendum eſſet hoc vocabulum.

Fragm. LXV. p. 294. Κυπεριθ-] Locus ex
Geoponicis nec non e Theocrito Barnesio p. 215 debe-
tur. in contextu ſcribit male Μόμα, in Notis bene
Μυλμα edoctus a Celeb. Bentlejo Epistola ad Mil-
lium p. 89. ſed tacuit hoc puſilli animi homuncio.
modo quod de horto uxoris & mariti habet, debet

Barnesio noster *Κηροῖτης*. Cui etiam debet explicationem *ἡ ἑλ. τ. σ. δ. φ.* nec non explicationem, *ἡ Κυάρις πιδύκος σεῦ ἐν κήπῳ*. quam transtulit ad suum *Κυάριον*. *masculus foetus*. At spurcus & infictus addit homo. *Κύαρ* GLANS est partis, quae viri sumus, & per metonymiam (ea Lepiduli Pavonini utebantur olim) ponitur pro toto viro. unde diminutivum *Κυάριον*. & hoc commodè GLANDULAM denotat pueri tenelli, quem post novem lunas ex borto suo ederet mater. quid ais? nunc appositissima sunt haec: sane ad demonstrandam indolem infelicem.

Fragm. LXVI. Tzetzes Barnesio laudatur.

Fragm. LXVII. Schol. Euripidis non laudatur quidem a Barnes. sed is laudat Jac. Nicolaïum Loensem. apud quem is laudatur & F. Ursinum p. 327. ait autem Pavo ad vocem *μονόπικλον*, quae praecedat. At Scholion sequitur.

Fragm. LXXI. F. Ursinus p. 136. & Maïttairius p. 74. habent. Barnesio puto omissum hoc.

Fragm. LXXII. Athenaeus L. IX. p. 430.] imo L. X. uti Maïttairius p. 74. & F. Ursinus p. 324.

Fragm. LXXVI. PAVO. Hyginus *Astronomico Poëtico*, ubi de *Engonast*] Barnes. multo brevius. *Hyginus Astronom. v. Engonasin.*

Fragm. LXXVIII. LXXX. LXXXI. paginas & versus Barnesius addiderat: haec comiter omisit Dysmenides noster. & sic passim.

Fragm. LXXXII. PAVO. Schol. Nicandri The-riac. vs. 367. . . . ἐν τῷ Πηγεσφομένῳ. at in editionibus, quibus utor, legitur *Πηγεσφομένῳ*. An igitur hoc Pavus ita emendavit, & se non jactavit! At- at! sic Barnes. p. 262. laudat, quem tamen compilasse non vult videri. nam Barnesius versum laudat 377. Noster 376. male secundum meos numeros. an Pavus

Pavus suo Nonno numeros adscripserit, ejus ignavia me dubitare vehementer facit.

Fragm. XC. PAVO. Clemens Alexandrinus L. 3. Paedagog. Tò . . . ἱταρχία. BARNES. *Clemens Alexand. Paedagog. L. 3. p. 184. Tò . . . ἱταρχία.* "Ego praetulerim Barnesii notam, quia pagina, saltem adest. sed omisit talia Magister superciliosus, ne pretium omne Barnesianae Editioni post suam decederet scilicet.

Fragm. XCI. [Σάπρον] ἀνυ νομίζων. Barnes. p. 282. Maittair. 113.

Pag. 315. *Qui ex illo loco Etymologi οὐ τῆδε τῇ ἐργῇ tanquam Anacreonticum recensent, lepide errant & cachinnos merentur*, Isest Barnesius p. 312. Ut autem furem & convitiatorem abominere, haec Maittairii lege p. LXXIII. *Barnesius hoc inter Anacreontica reponit. Sed locum Etymologici attentius legens, dubito, an haec verba (τὸ μὲν δὲ Ἀνακρεόντεον) referenda sint ad illud fragmentum. praeterea non ausim affirmare omnia illa, quae ex Scaligeri Poëtice & Hephaestione &c. collegit Barnesius, quaeque dicuntur Ἀνακρεόνεια, Anacreontis fuisse.* Idem dixit Maittairius primus, quod postea eum compilans Pavo. Maittairius modeste vera proponit, Pavo petulanter aliis subiecta recoquit. hinc etiam suffuratus, quae de fragmentis a J. Caesare Scaligero laudatis in Praefatione dixit. Sed quid te moror, Lector! OMNIA furatus, quaecunque bona, sunt tamen admodum pauca, quae in Anacreonte Pavonino leguntur. certe ex CIX Fragmentis, quae adponit: non unum debetur industriae Pavoninae. OMNIA jam apud alios Editores, & praecipue apud Barnesium leguntur. omnia ex iisdem fontibus petita sunt. nec ullo modo vereor affirmare, in omnibus locis, ex quibus fragmenta adduxit: & ex quibus illustrat, ne unum quidem

Nn 5

esse,

esse, quem non sublegerit Barnesius aut Maltairici
aut alii Interpreti hujus Poëtae; ut manifestius &
impudentius factum literarium a renatis literis vix
commissum arbitrer. Dixi autem alibi Fragmenta alia
fopere, quae ignoravit. exemplo defungar, unde
patent, quatin sit versatus in auctoribus, quorum edi-
tiones omnibus paginis promittit. Etym. M. V. Σα-
λαίβα. ἡ δὲ ΔΑΛΑΪΣΙΝ ἈΝΑΚΡΕΩΝ, Ἰν. 5. θρη-
νῶν. Suid. Σαλαίζεν. θρηνῶν. ubi Kuster. vide Salmas.
ad Aetium Lamprid. Heliogab. C. 7. Hesych. σα-
λαίζεσαι. κέπτεσθαι. id est plangere. θρηνῶν. Vix aliud?
Grammaticus de Soloeccismo, prius de origine ad-
pollationis agens, sic incipit. Ὁ γὰρ Ἀνακρεὼν φησὶ
Κόμωον. Σόλωνος φθόγον. ἢ Ἰωνέων. Καὶ τὸς Σόλων
καὶ τὸς Λάβωνα, κτλ. Θεόγας μὲν ἐς Μίλητον ἀφῆκε
εἰσόντες. ἀποκρίνοντες. Plura alias. trūhi, crede, in
promptu sunt.

Cur praeterea Phreneticus, ut id addam, omisit Ana-
creontis Epigrammata? an illa non merebantur publi-
cari: an reservavit in Editionem imaginariam Antho-
logiae? an spuria putavit? At Meleager jam in sua Cor-
nabiores ex Anacreontico horto collegisse se gloriatur.

Ἐν δ' αὖ Ἀνακρεοντίῃ γλυκὺ καὶ πρὸς μέλισσας
Νύκταρ, εἰς δ' ἑλέγους ὑψέστερον ἀίθμιον.

& Suidas ejus Ἑλεγεῖα meminit? Cui quoque omisit
Carmen quod in Vaticano omnium primum est, & in-
cipit apud Barnes. p. 214. Ἀνακρεὼν ἰδὼν με? cum alia
non magis γνήσια admisit, quale illud Carmen LVI.

Sed promiseram solummodo de fortis Pavoniae
agere. At quantumvis promiserim, etiam nunc non
possum, quin duo vel tria loca alius generis hic tangam.
Primum esto illud argumentum ex Dialecto Dorica pe-
tendum, quod negat esse Anacreontis plerumque. Atqui vi-
dimus

dimus jam saepe in Hephaestione ibi laudata fragmenta habere Dorismos, ut illud p. 7. *μειναιχμιν*. quod subleste mutat in *μειναιχμιν*. & p. 30. *αιχμιν*. Sed an homo noster is est, ut finium litem dirimat inter Doras & lonas, qui statim ad Od. III. p. 10. haec audeat scribere; „*Πισαδεῖς ΜΕΥ*. non convenit Dorismus in his, lege saltem *Πισαδεῖς ΜΟΥ*. idem vitium recurrit versu 3. *abbinc*. & ibi lege *ΜΟΥ*. „Rogo, qui talia scribere possit, eumne Dialectos callere credideris? inspiciat Ionismi Principem Herodotum statim L. I. C. 5. *τάδ' ἐπ' ἐμεῦ*. Anacreon ipse apud Hephaest. p. 19. Fragm. XLI. *κλῦθι ΜΕΥ γέροντος εὐέθεργε χρυσόπεπλε κῆρα* ubi Dorismum habes in *κῆρα*. & ita saepe hae dialecti miscentur. Imo quam sit versatus in Grammaticis Apollonius Dyscolus monstrabit omnibus, apud quem §. *οὐδὲ ἔμεῦ*. legitur. *ἐμεῦ κρινῇ Ἰωνῶν καὶ Δωριέων. ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρεον. Ἀκκε νῦν καὶ ἐμεῦ ῥωγα. Σάφρων καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ Θεολογίᾳ καὶ ἐτι Δημόκριτος ἐν τῷ οὐδὲ Ἀστρονομίας*. eat jam & de Dialectis ampulsetur, si auctoritatem Anacreonticorum infringere voluisset, & non plane in literis fuisset rudis, adferri potuissent: *Γαζαῖοι οἱ τ' Ἀνακρεοντείων ποιῆται Νεφόροι*. illos horum auctores saltem historica quadam conjectura fuisse potuisset scribere. vide J. Rutgerfii Var. Lect. L. II. C. VII. Nec rursus primus Favo est, qui plurima suspecta habuit. quid non dixit Faber? sane in eodem genere etiam intolerabilis est Franc. Robortelli petulantia & confidentia in Dissertatione de *Critica* p. 103. Sed audax omnia facere & pati linquamus genus, & alterum & ultimum stuporis Pavonini documentum his subtexamus: quod tamen forte in oculos incurrit. nam non est stolidius centenis aliis.

Odam XV. cujus auctoritas & *γνησιότης* non Anacreontis MStis solummodo, verum etiam Anthologiae codice firmatur, suspectam reddere studet, quia legitur

legitur vs. 5. ἰμοὶ μέλῃ μύροις Κατβεῖχεν ὑπὲρ ἡλίου.
me juvat barbam madentem unguento habere. Ad quae
homo profligatissimae audaciae & profundissimae igno-
rantiae ita non dubitat scribere dicamne an furere.
» Nam, ut dicam, quod debeo, vix etiam concoquo
illud κατβεῖχεν ὑπὲρ ἡλίου: itane solebant veteres? Bar-
bam unguere; non caput, non corollas in capite? hoc
κονυμ. dicerem, si auderem, Monachum lasciviores,
qui barbam curabas probe, in Ergastulo suo integrum
odarium ita adornasse sibi &c. quid dicam! jactato-
remne hunc tanta ignorantia esse, ut nesciverit mo-
ris fuisse variis ex causis, ex luxuria, ex laetitia,
barbam inungere: unde e contrario squalida virba,
ἀνάλεθ' πάγων in luctu: in austera vita? nescivitne
Eubuli hos versus apud Pollucem L. X. 26. 120.

λέγει τ' αλαβάστου

Θαῖπτον οὐ, καὶ τῇ παρθένῃ τ' πάγωνά με
 καὶ τὴν Ἰπηνήν Μυρρίσων.

& Psalmo CXXXII. 2. legi ὡς ΜΥΡΡΟΝ ὅτι κεφαλῇς
 καὶ καταβαῖνον ὅτι ΠΩΓΩΝΑ, τ' πάγωνά τ' Ἀαρὼν, τὸ κατα-
 βαῖνον ἐπὶ τὴν αἶαν ἢ ἐνδύματ' αὐτῆς. ubi Pricaeus ad-
 posite locum Anacreontis advocat. Quid! si idem
 Monachus in Ergastulo suo etiam Psalmum hunc to-
 tum adornarit! Harduini adflectis hoc probabile valde
 fiet. certe Odarium saltem multum de pretio suo ami-
 ferit, quod hujus antiquissimi & Judaici moris memine-
 rit: uti p. 115. Oda XXVIII. *multum de pretio amittit,*
quia locutio Evangelica ἀπὲρ in ea occurrit.

Eadem ratione forte etiam Oda XXXII displicere
 possit, ubi numerus arenae maris ponitur pro numero non
 desiniendo *. Et ἡμεῖς εὐρεῖν τὸ τ' ὅλης θαλάσσης. nam

* Vide Trappium p. 199.

& illa locutio in sacris literis obvia. Josuae XI. 4. Καὶ ἐξήλ-
 θον αὐτοὶ καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῶν μετ' αὐτῶν. ὡς αἱ ἄμμοι τῆς
 θαλάσσης τῶ πληθὺ. II Reg XVII, 11. ὡς ἡ ἄμμος ἡ ἐπὶ
 τῆς θαλάσσης οἷς πληθὺ. Psalm. LXXVIII. 27. ὡς αἱ ἄμ-
 μον θαλασῶν. D. Paulus ad Romanos C. IX. 27. ἵαν
 ἢ ὁ ἀριθμὸς τῶν ὕδων. Ἰερραὴλ ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης.
 An tamen adhuc exclamabit? *Nihil ineptius: nam quis*
ἡμαθῶδες τῆς ὅλης θαλάσσης ita dixit utquam vel dice-
re potuit? an mare ita fluit & refluit, ut arenas,
quae in fundo ejus sunt, ostendat quotidie, hominesque
ad eas numerandas admittat? hand dubie sentis statim,
quam ridiculum hoc & ab ipsa natura abberrens planē.
Si τῶν αἰγιαλῶν ἡμαθῶδες dixisset Poëta, id aptum fuisset
& bonum: nam litorum arenae etiam inter ea,
quae numerari non possunt.“ ita vivam & valeam, si
 stultiora ipsa Stultitia dictante chartae. illinere potue-
 rit. Morio, dic; dic, Morio: si litorales arenae, quia
 innumerabiles, sunt aptae, quibuscum comparatio fiat:
 cur arenae abyssi, & marini fundi, certe non minus
 innumerabiles, erunt ineptae? verum est, saepe fieri
 etiam in hac re mentionem litoralis arenae. ut Gen.
 XXII, 1. ὡς τῆς ἄμμου τῆς ἐπὶ τὸ χαλκόν τῆς θαλάσσης.
 vide plura exempla apud Celeberr. Alb. Schultensium
 in Commentario ad Jobum C. XXIX. 18. sed aucto-
 res non ita se uni formulae addicunt. Quin si hoc tuum
 commentum verum esset, annon liceret commode
 intelligi τὸ ἡμαθῶδες τῆς ὅλης θαλάσσης de litoribus? sed
 nihil opus tam stulta superstitione. Scias, te irata
 bona Mente: scias te ringentibus Gratiis, haec fi-
 cra contrectasse, & Asinum vere esse ad lyram, Pave.
 Quid! non Ovidius post Anacreonta L. I. Art. 254.
 cecinit.

*Quid tibi femineos coetus, venatibus aptos,
 Enumerem: numero cedit arena meo.*

Qua

Qua auctoritate tu, fatuissime Logicatorum, qua tu auctoritate negabis, arenam hic aequae fundi marini atque istam orae marinae intelligi. Quid! non Virgilius L. II. Georg. 105.

*Quem qui scire velit, Libyci velit aequoris idem
Discere, quam multae zephyra turbentur arenae.*

an solummodo arenae in litoribus turbantur? consulatur ibi Cerda; cui similes commentatores centenis Pavonibus praestant ad Poëtas intelligendos. Pin-dar. Olymp. 13. vs. 65. paulo alia ratione.

ὥς μὰν σαιφῆς
Οὐκ ἀν' αἰθέριον λέγειν
Πενήαν ψάφων ἀριθμὸν.

an calculi & glarea modo in litoribus & ripis? certe aliter Nicolaus Heinsius, elegantiarum Poëti-carum optimus arbiter, statuit, canens, Silv. L. II. p. 160.

*Gaudia quot dabit, quas qui numerarit, Et idem
Tum fluctus quos aequor agat, quid volvat arenae.*

At nisi homo ipsa inscitia esset inscitior, aliunde melius lectionem Vaticanam firmare potuisset. nempe ex loco Luciani, vel quicumque auctor sit Dialecti, qui "Ερως" inscribitur. p. 374. ubi totus fere versiculus Anacreonteus fidem facit huc forte spectasse auctorem. Θάττον ἄν μοι, ὦ Λυκίε, θαλάττης κίματα, ἢ πικρὰς αἰπ' ἔργων τιφάδας ἀριθμήσεις.

ἢ τὰς ἐμὰς ἔρωτας.

Sed iudicio & eruditione abundat, ut porcus lana. Ad

Ad Odam XIV. * οἱ μὴ καλῶς κοβέσθαι &c. *Nam quid hic mulier. Nonne vir erat poeta? Nonne a sexu virili debebat exemplum petere? id factum caris oportuit.*
ad Odam XX. his infamiora.

Ἡ Ταντάλη καὶ Ἰφί

Διδόχοι φευγῶν ἐν ὄχλῳ

Non quadrat hic Niobes exemplum . . . si mentem habuisset odarii auctor, Proteum & Periclymenum hic debuisset commemorare (si voluisset παλιῶν & ἐκδορῶν) qui ut notum est, in quaslibet formas se mutare poterant: Nam sic non modo votorum suorum habuisset παραινῶν, sed etiam vir a vixis duxisset exemplum, non à mulierculis, ut nunc satis insulse fecit. Si unquam stolta crisis instituta fuit, sane haec est. Quid enim? non aequè facit ad Poëtae institutum, quis mutetur, vir an mulier: quis furietur vir, an mulier: furoris & Metamorphoseos, modo suppetant exempla? Quin si de Proteo & Periclymeno exemplum sumisset, a proposito aberrasset: cum hic mutatio praeter naturam expetatur: illa mutatio in ipsis nativa fuerit. Morionis est negare viros cum feminis vel feminas cum viris rectè comparari. Horat. Od. L. III. 25. se comparat poëtico furore instinctum cum Baccha efficacissime.

Non fecus in jugis

Exsomnis stupet Evias

Hebrum prospiciens, & viva candidata

Thracem, agada barbara

Lustratam Rhadopen. Ut mihi de via

Ripas & vacuum nemus

Mirari libet.

Aeschy-

* Vide Trappium p. 205. Ephemerid. Amstelæd. Gall. p. 124.

Aeschylus Septem contra Thebas vs. 503.

Ἄντις δ' ἐπηλάλαξεν, ἔνθιος δ' ἄρ' ἔλ-
 Βακχᾷ πρὸς ἀκλῶ, ΘΥΑΣ ὥς, Φόβον βλείπων.

*Ipsæ autem acclamabat & Martem spirabat
 Veluti Baccha Deo plena, terrorem oculis incutiens.*

Ad Calabri L. XI. 398. ipse ait, *potest tamen metus Graecorum comparari cum metu capellarum.* at puto ibi αἴ-
 γες & capellæ sunt sexus sequioris & Graeci masculi.
 Aristænetus Ep. II. 17. de meretrice ait. Καὶ ὁ
 Κρηὶς ἰδὼν ἢ θαλατταν ἀγνοεῖν. quid nonne queren-
 tem Orphea, Eurydice amissa, Virgilius comparat
 Philomelæ quarto Georg. vs. 511. quacum igitur,
 secundum Artis Poëticae novæ magistrum, aptius con-
 tulit Albinovanus Liviam in consolatione vs. 105.
 ubi iudicii plena inspicienda est nota J. Clerici. At pas-
 sim talia obvia, sed nunc in hanc rem modo unum
 adducam Epigrammata, quod nescio an ideo minus
 probaturus sit Nasutulus, quia ibi masculus cum dua-
 bus femellis componitur. tale autem est.

Εἰς Ταῦνα.

Οὐχ Ἑκάβη Δαναοῖς κατῆχεν ἐνείδεα πόσα,
 Ὅσα Ταῶν πρώτις ἀνδράσιν εὐεπία.
 Οὐδὲ δις ἐπὶ πᾶσι Νιόβη ἐπικέμπτοι τέκνοις,
 Ὅσων ὅδε Φρεσὶν ἦς καὶ πολυιδμοσύνη.
 Τῷ ῥα καὶ ἀμφοτέρων πᾶσι πῖπρον Ταῶν,
 Γραμματικῷ κυνικῷ, λαϊνῷ Κελίκῳ.

EX

E X Q. C A L A B R O. .

Quo genere commentandi in hoc Poëta usus fuerit Pavo : * aliis ex locis jam patuit & passim patebit. jam ad argumentum susceptum pauca e multis excerptam. Inspiciendi & consulendi ipsi copia fuit Exemplaria duo, quorum hoc *Falkenburgiana*, illud *Sylburgiana* quaedam continebat : praeterea a Celeb. Haverkamp acciperat librum in quo *Scaligeranae* emendationes ad Libri quarti initium enotatae. prioribus illis se usum negat; quia *Sylburgiana* ita erant comparata, ut viri diligentissimi eruditionem nequaquam exprimerent : *Falkenburgiana* autem &c. *Scaligerana* autem serius accepisse ait: etiamsi mihi hoc variis de causis credibile non sit. nec cur toties mendaci credamus, causa ulla est. nihil tamen adfirmo. ex adferendis Lector ipse censeat. Accidit autem rursus per superbiam istam hominis, ut plurimis aliis adminiculis caruerit. ex. gr. *Scaligeranis* in reliquos X Libros *emendationibus*. quamvis hic quoque nescio quid suspicandi ansam dederit. Hinc quoque ei defuit liber prius Guilielmi Canteri, postea Danielis Heinsii. Nedum ut Codd. MSS. usus fuisset. Quantum autem aequius fecisset, si meliora ex *Sylburgianis* selecta auctori suo; non sibi, adscripsisset, & in reliquis ipsius viri Doctissimi excusationi sese dedisset, qui ita in fine Coluthi. αὐτὸς δὲ ὁ ποιητὴς ὡς φρονιμότερος ὁμοιω-
ται. inquit poëta : & id quidem fuit maxime, ubi
con-

* A&a Lipfienfia A. MDCCXXXVI. p. 113. *Genera-
tim de his Emendationibus Cl. Pauw monemus, eas, fi pauciffi-
mas, nec momenti gravioris, exceperis, vel nimis audaces effe,
vel non neceffarias, quin etiam non raro falſas. ſtatim L. 1.
vs. 2: &c.*

continget iterum accuratius relegere. ταῦτα γὰρ τὰ ἰπαν-
ορθωθέντα οὐδὲ παρρηγόν γεγενημένα ἴσι : καὶ ὡς περὶ δρο-
μάδων . ἀφαιρέθων ἐν ἐξορίᾳ τινι τῶν βιβλίων. 1570.,
Atqui necesse, ut multae emendationes non respon-
deant ipsius Pavonis rarae illi eruditioni, cum magna
pars correctionum Sylburgianarum consentiat cum
Pavoninis. ipsae autem notulae, adeo aridae, ut nihil
siccius in hoc genere exstare putem. Varias equidem
Lectiones etiam simpliciter exhibere, utilitatem mul-
tam habere concesserim : Crises autem siccas & exsan-
gues exercere superbi & nimium sibi fidentis est. Le-
ctor enim non auctoritati sed testimoniis & exem-
plis manum dare solet. Sed furem persequamur.

L I vs 12. Ἐκτορε θ' ὡς ἰθάμασε, καὶ ἡμεῖς ἔρυσσε
πόλιν. de Achille sermo est. ultima vertuntur. *lu-*
cem urbis Trajanae raptavit. cui interpretationi ad-
quiescit Pavo, & putide docet : *lucem* & φάος de
viris bene meritis dici. ut o *Lux Dardaniae*. At de
hoc nemo dubitat, sed an ἔρυσσε *raptare lucem urbis* re-
cte dicatur. *lucem urbis σβενύνασι.* *extinguere* nemini
aliquid peregrini habere videbitur. Ego Scaligeri
emendationem igitur ambabus amplector manibus

καὶ ἄλλα ἔρυσσε πόλιν.

II. H. vs. 338.

—— πρὶ δ' αὐτὸν δαίμονες ὦκα
Πύργους ὑψηλὰς, ἄλλα νηῶν τε καὶ αὐτῶν.

Schol. ἔρυσσε. φύλαγμα. ἀσφάλεια. vide II. ξ. vs. 56.
Odyss. E. vs. 257. vide Hesych. Illa autem No-
ta non conspicitur in Scaligeranis a Pavone pro-
ditis. Quae hujus omissionis causa! forte in ex-
cerptis illis Pavoni traditis istud ἄλλα non comparuit.
imo comparuisse, quis dubitet! sed cum in ceteris
unicuique adscribatur emendationi Scaligeranae Sc.
huic

huic forte non addita ea nota. nec ullis ad vs. 77. usque ubi ὁ δὲ πάλαι placebat Scaligero, & primum comparet Sc. sed tamen praecedentes emendationes, eadem veteri manu exaratas, ejusdem esse Scaligeri, & liber meus fidem facit, nec ipse Pavus dubitavit, qui jam vs. 70. Scaligero adscribit ὁ δὲ φέρας. ad quas voces tamen non magis quam ad ἑλας nota Sc. adest. Quid igitur dicemus! an non intellexit vocem communem & pro monstro habuit: an alia de causa omisit? certe siue Scaligeri siue alius, memoratu haec suspicio dignissima. At, dices, de plagiis acturus eras: non de negligentia hominis. Verum, amice Lector, hic locus vel maxime facit ad callida & maligna furta ejus indaganda. Scis cur in Scaligeranis omisit hanc emendationem! ut sibi eam vindicaret. Nam ait L. VII. 415.

ὅπερ παρὰ αὐτῶν ἔδραμον
Νηῶν ἔμμεναι ἔρχομαι.

„An forte scripserat paulo ante manu sua. Νηῶν ἔμμεναι ἑλας, quod ab Amanuensibus propter ductus litterarum implicitos (quos?) male expressum? vide & judica: (nota formulam pedanticam) quod posui Homericum est, ut nosti.“ jam hanc suspicionem ajo furatum fuisse a Scaligero: & ideo in primi libri Emendationibus Scaligeranis occultasse. vide & judica jam, an alia causa omissae emendationis dari possit.

Vs. 43. ἀεμαθόν. suspicor ἀεμαθόν. „ita suspicatur liber Lugdunensis a Pavone consultus.

Vs. 57. legendum suspicor. Μυδιόων ἰεσθαρών.] sic ante Pavonem Salvinus dudum conjecerat: potueramus ergo caruisse Pavonis opera.

Sic vs. 95. ἑμμεναι in libro Francii & Cod. uno. Vide autem hominem officium, qui de hac scriptura

pro ἑμῶν forte viginti locis agit. vide VIII. 294. IX. 203. 489. X. 147. 167. bis eadem pagina. XIII. 179. XIV. 20. 135. & saepius. quin Rhodom. sic jam non semel monuerat. sic, credo, tricies admonemur ἀλλήλῳ scribendum pro ἑαυτῷ.

Vs. 404. Σιφόνῳ] Τισιφόνῳ. Rh. at Pavus. Τισιφόνῳ plane ignotus. „Hoc adduco, ut probem obiter, quod saepius a me dictum, hominem libros suos committere typothetis, antequam perlegerit. nam L. XIII. 215 memoratur Τισιφόνῳ sive Τησιφόνῳ inter Priami filios. Vide tamen inmemabilem hominis stoliditatem & pertinaciam: qui, cum hic fatue conjecterit Τησιφόνον, tamen ibi scribere non erubuerit, *mandum tamen me poenitet conjecturae meae*. hoc in specimen. plura nunc non.

Vs. 419. -- Τῆς δὲ ἔπ' ἐπὶ πέλῃ χαδὼν ἔτε γαίῃ, οὐ γὰρ ἐὰν πολίστην.

G. Canterus L. I. Var. Lect. 7. p. 42. legit certa conjectura: Τῆς δὲ ἔτε πόλις χ. π. ε. γ. illud ε γδ &c. vertendum. *non enim ipsius urbs est*. certe monere debuisset de hac sui Popularis sententia. cuius scripta non magis legisse hinc patet, quam Criticorum ceterorum. ita conjecturas ejus negligit ubique. vide E. IV. 558. L. V. 390. VI. 496. VII. 137. 720. VIII. 438. IX. 389. 421. X. 263. XI. 113. 173. XII. 131. 455. XIII. 26. 287. XIV. 380.

Vs. 436. ἐν τέχεσιν] τέχασιν. at sic Sylburg. & Cod.

Vs. 476. εἰδὲ σφι θανάτοιο] *versus requirit σφιν vel σφισι*. Sylburg. σφισιν.

Vs. 605. *scribe περὶ θαλ*] sic Sylb. & Cod.

Vs. 654. *scribo ὑφ' αἱ δόρυ*] Falkenb.

Vs. 793. Unicum hoc & certissimum argumentum,

tum, non fuisse perlectum a Pavone auctorem suum, antequam jam formis perimiserat, hic addam.

Ὅσα δ' ἀλέξανδρος, ἄδω ἐπὶ χεῖρας ἁλῆφας.

sic Rhod. sic Pavo. at Aldus habet ἁλῆφα. id Misellus vitiosum putans neglexit. at tandem L. XIV. 264. cum invenisset

Χίως πολλὴν ἁλῆφα, περὶ τρύζωσι ἢ μακρά.

nec id posset mutari, agnovit, tamen nihil de hoc loco admonens. *pro ἁλῆφας hic habemus ἁλῆφα, de quo Herodianus apud Eustathium, ut notum.* „ At jam omnibus tua belluina inscitia est nota, qui nescias etiam ab ipso auctore tuo, & ab aliis usurpari, ut Aeschilo Agamemnone vs. 330.

L. II. 304. ἐναλίγκιον *per modum adverbii hic dicitur pro ἐναλίγκι* ④. hic refutare videtur Scaligerum, qui ἐναλίγκι ④ malebat.

Vs. 440. *versus desiderat ἐλύμποιο*] Scaliger.

L. III. 26. *versus requirit εἰς ἔδαις*] Sylburg.

Vs. 230. Ζῶρόν τε, Νίασόν τε, περικλυδόν τ' Ἐρύμαντα. hunc versum appono, ut ignorantiam semel adhuc summam in accentibus notes. scribendum enim hic Ζῶρόν τε Νίασον τε π. τ. Ε. sed fideliter expressit Rhod. in prima voce, secundam sua inscitia correxit, qua etiam in Aristæneto κάλλος τε scripsit. Et Asinus hic calce petit Grammaticos inter ἀγοραῖοι & ἀγοραῖοι ④ distinguentes ad Theoph. p. 59. ubi stolidè scribit ἀγοραῖοι ④. Velare inscitiam satagit contemnendo. sed accentus omittat, vel canonas sequatur Magistellus. Magis tamen adpono, ut animadvertas τὲ productum ante literam n. qui locus mihi non ad manus p. 332. Vanni. ante m videte apud Hom. Iliad. B. vs. 58. Hesiod. Θεογ. vs. 320. ἢ ante n. Scuto Herc. vs. 195. Sylburg. hic καὶ volebat.

Vs. 221. *Cur non sumserunt proximum αἰ τὲ ἐόν. an*

metuerunt biatum? haud spero.] quanti fluctus in sympuvio? Sylb. simpliciter αὐτὰ τὸν. licet errore calami αὐτὸς scripserit: quod moneo, quia plures tales: quibus petulantia Pavonina forte olim insultarit, ut probet Sylburgiana esse ejus eruditione minime digna.

Vs 448. *Scribe ut versui ad sis τίανον*] Sylburg. qui certe, si edidisset Q. Calabrum, talibus ineptiis non onerasset margines: sed in ipso textu orthographica vitia correctā dedisset. audi iniquum hominem vs. 673. ubi Ἀτρεΐδα corrigit ex Ἀεγῆνοι. & ait. Interpres, cum Atreidae emisissent. cur non in Graecis reposuit Ἀτρεΐδα. miror, miror. Imo ego demiror hominis impudentem jactationem, cum Rhod. saepius tantum in versione corrigenda exprimat: & quae plagiarius non semel sibi vindicare satagat. At Pavo exprobrabit Rhodomanno, quod corruptas Lectiones in contextu retinuerit? Pavo? qui in uno Calabro & Aristæneto hoc in genere plus quam sexcenties peccavit!

IV. 46. Ἐτέρωθε *suspitor*] Sylburg. ἰσως ἑτέρωθε. vide L. IV. 545. nescio an bene. ita ἑεγνόθε Pavus L. XI. 398. & XII. 435. ἰνδοθε. vide Dausqu. ad L. V. 547.

Vs. 93. *versus laborat*] hoc viderat Sylburg.

Vs. 112. *versus requirit* Ἀεγέων το ὀμιλον] sic Sylb.

Vs. 114. nobis inepte persuadere vult, ut hoc obiter interponam, olim ἀεθλίεσθαι dictum in medio pro ἀεθλίεσθαι. an hoc accidit, cum coeperunt amare syllabarum numerum Graeci? at probat. Hesych. ἀεθλίεσθαι. διηθεῖται. inde adparet pro ἀεθλίεσθαι etiam in usu fuisse ἀεθλίεσθαι. At jubeo hominem vel Morocomio vel Ergastulo publico includi. vel enim desipit, vel decipit. desipit, si non vidit legendum ibi esse ἀεθλίεσθαι, vel ἀεθλίεσθαι vel ἀεθλίεσθαι. διηθεῖται. περρ-
λαται. ut recte ultimam vocem exhibet Favorinus.
vide

vide Anutium Foessium in Oecon. Hippocr. p. 7. Decipit, si corruptionem suspicatus, hinc Lectori Mediam terminationem ἡ ἀέθλιον venditare voluerit. quid credam, nescio. hoc suadet hominis sublesta fides: illud ejus incredibilis stupor & ignorantia. forte hujus farinae *plura alias.*

Vs. 128. *potes etiam τῆνεκα ἐν μ.]* sic Sylburg.

Vs. 139. *Nam Κυπέλοισιν pro κυπέλοις habemus non repperi]* At ego repperi in hoc auctore L. XIV. 332. quod hic ignoravit. alioquin monendum fuisset corrupta loca putarim, cum Pavone.

Vs. 171. *ut versus sibi constet, scribo ἵππεσσιν]* Sylburg.

Vs. 200. *posset etiam scribi: Δὲ τότε μὴ]* Sylburg.

Vs. 203. turpiter ignoravit versum laborare. & negligenter notam Rhod. omisit: quam in Add. demum adponit.

Vs. 294. *ἰσθλὸν ἀέθλον]* ΕΞΘΛΟΝ ἀέθλον *ad aureas jucundius accessisset.* At, auritissime Criticorum, quis umquam ἰσθλός vel apud Homerum vel apud Calabrum legi somniavit?

Vs. 369. *Μῆτοι]* Rhod. μήτω. Pav. μήν pro μήτι. Sic Scal. Sed quoniam negat Scaligerum sibi ad manus fuisse ultra versum CCIII. ei, quicumque ita aequum putat, fidem habere potest. ego credo, certe unum exemplar ipsi ad manum fuisse, id nempe a Cl. Havercampo acceptum, quod ultra non progrediebatur. ut etiam aliud plenius habuerit, nil vetat, ne credamus. Sed ait μήτι esse generis neutrius. at ego a μήτις μήτις, μήτιως, μήτι venire posse statuo, ut a πόλις, πόλις. πόλιως, πόλις. Μῆτι malim.

Vs. 376. *ἀλγυνόεντος]* ἀλγυνόεντος. Pav. sic Sylburg. qui sic supra vs. 202. quoque correxerat. ubi in Ald. ἀλγυνόεντος.

Vs. 382. ἔπαυσεν. Pav.) Sylburg.

Vs. 400. *scribe, ut versus habeat numeros suos* Κῆνα τὰ οἱ ὡς παύσειτε παύης.] Sylburg.

Vs. 403. Τῶν ᾗ] nescio quid hic Sylburg.

Vs 426. νειθηγέτι] *versus requirit νειθηγέτι. Nam Synizesin hic admittere nolo.* noluit etiam Sylb.

Vs. 443. *ob metrum scribe* χερὸς] Sylb. quid videtur, Lector, viditne Pavus Sylburgiana dihgenter?

Vs. 502. *versus requirit.* Μενέλαος id εὔπορος.] Sylb. ᾗ. Pavoninum melius. Sylburgius corruptum versum Pavoni indicavit.

Vs. 510. δένεσαν. *corruptum est.* Pavo.] sic in libro meo monetur. in quo etiam λαβε male Scaligero adscribitur. est enim Pavoninum, ut vs. 571. εὐδμαίνεσκε. Volupe est videre consensum magnorum virorum.

Vs 579. *notum*] vide Scapulam.

L. V. 28. Δενομένω] obelus apponitur in libro meo.

Vs. 31. καὶ ὀμβρομόθυμοι Ἐρινύες | Ἐρινύς Rhod.] at pessima negligentia notam alteram Rhod. hic rursus omisit in corrigendis exstantem p. 260. εὐλομένη τε κ. ο. Ἐρινύς. & sic saepe socors homo.

Vs. 52. πάντες ἀτεχέπιοι διεργόμενοι] Pavoni certe exempla ad manum hujus Generis. novi, qui πάντῃ & διεργόμενοι legant.

Vs. 65. Χερσὶν ἀμοιβαδῆς] Pav. nota illud si sanum est ἔξ pro eo non scripserit ipse Q. ἀμοιβαδῆς, Ignorantia ipsi primus emendandi canbn. non inspexerat hic Scapulam, qui ex Oppian. L. IV. Κον. 347. ἀμοιβαδίοισι κυπέλοις habet. sed versamur in furtis.

Vs. 72. Μενδίων lege] Scalig.

Vs 108. *versus mutilus una syllaba.* scribe ὁδῶν-7ον] viderat quoque Sylb.

Vs. 125.

Vs. 125. Scal. ὅχ' ἄριστ'. Pav. πανάριστ'. certe non vidit Scaligerana. mox vs. 152. ἐμοί Scalig. & Pav.

Vs. 173. μήσειο. Rhod. *vult credo μήσειαι*] Rhod. Editio habet in Corr. μήσε. sed Scal. Correxit μήσειται.

Vs. 267. *recte. nam τεύξαν δέ με minus aptum foret*] quod damnat, est Sylburgii suspicio.

Vs. 283. *versus μαχήσασθαι sibi requirit*] Sylburg. μαχίσσασθαι.

Vs. 342. ἐπάξια πῆματ' ἀνέτλη] Ald. & Bas. ἐπάξια πῆμαθ' ὑπέτλη, *quod nescio cur mutatum a Rhod.* Mirare stiptis praeposteram agendi rationem. promisit restitutum se quaecumque recte se haberent in Ald. hic a Rhod. hoc temere intrusum in contextu servat, veram lectionem inter suas quisquillas abscondens. debuisset enim veteri lectione in textum reposita, scripsisse: *Sic Ald. & Bas. quod nescio cur mutatum a Rhod.* in ἐπάξια πῆματ' ἀνέτλη. Sed homo ab ipsa infantia nugari adsuetus, nugas numquam omittet.

Vs. 367. πληῖας] in Ald. πλειᾶς. hoc ex Rhod. emendatione certissima. sed cur homo aura levior hoc recepit, & centenas non minus certas non recepit: imo putidissimas Aldi lectiones iterum in contextum inserfit, unde merito exulare iussae erant! sed haec modo digito indico: *alias plura* de talibus defectibus ex penuria iudicii hominis ortis.

Vs. 375. *sententia imperfecta*] Scalig. Graece dixit ΛΕΙΠΕΙ ΣΤΙΧΟΣ. emendatio autem Pavonis non solo temeritatis vitio laborat. *haec alias* forte.

Vs. 516. εἶπα Pav.] Scal.

Vs. 522. ἀνδρείσιν vel ἀνδρείσιν] Graeculus illud barbarum ἀνδρείσιν monstret. cur non ἀνδρώποις a Scal. sumsit. vel ab aliis ἀνδρείσι &. alias ineptias hujus loci praetereo lubens.

179.]

O o 5

L. VI

L. VI. vs. 35. ἀσπ' ἀρηα] *optandi modus pro subjungendi modo, ut versus melius sonaret: ἀσπ' Ἀρηα ingratius fuisset.* ἀσπ' corrigentem refutat Scaligerum: quem tamen vs. 31. secutus est emendantem πολέμοιο.

Vs. 215. ἐπὶ κρατερῷ φρονέοντι] Sic quoque Sylb.

Vs. 314. Μὴ πρὶν ὑποσείψαι, πρὶν ἢ ψάμειν, ἢ ἀπλῆσαι. Sylb. & Pav. putaverunt πρὶν semper corrigi, & ideo medium versum corruptum esse. sed saepe producitur. Od. O. 393. πρὶν ἀρῇ καταλίχθαι. sed ibi spiritus asper culpabitur. Theocr. XXV. 222.

Πρὶν ἰδῆεν, αἰκλῆς π' μετὰ πύλας πύργῳ.

Tyrtaeus apud Ursinum p. 218. Πρὶν ἀρῆς πύλας τέρματιν ἢ θανάτῳ.

Alicubi secundum Pavonem πρὶν facit versum αἰψόφωλον apud ipsum Quintum. locus non succurrit.

Vs. 317. Πυλὺδάμανθ'.] Sylburg. ante Pavonidem.

Vs. 345. Sylb. ἢ καὶ forte rectius „ hinc Pavo, scribe οἶον duabus syllabis.

Vs. 378. εἰαίης εὐκλαάτοιο] *divitis oleat. εὐκλαάτοιο est vox nihili. eam correxit Pavus. εὐκλαάτοιο. at olea εὐκλαάντο an recte dicatur, vehementer dubito. Magnus Scaliger longe feliciter & facilius, forte Misello non intellectus fuerit, si vel viderit, correxit εὐκλαάτοιο. Od. E. vs. 60. Κείρεν τ' εὐκλαάτοιο. Schol. εὐκλαάσαντα, εὐκλαάντα, εὐκλαάν. Theocr. Id. 25. vs. 328. εἰρεῖν εὐκλαάτοιο.*

Vs. 460. Rhod. Συμπεδαλὴν non improbo. nam Συμπεδαλὴς minus adpositum feror.] scilicet ultimum volebat Sylburg.

Vs. 466. vide Steph. in Πλάτῳ & dactyl. Anth. Interpretes ad vs. 938. Lib. 2. Argem.] Anth.

sten. ad Steph. cum libro & versu habet locum Sch. Apollonii. nam ubi libri & capita adducuntur, furtum latet.

Vs. 467. καλίσσον] barbarum vocabulum in καλίσσον mutare nesciuit.

Vs. 560. *Potes etiam* Πᾶζον ἀμῶς λαῶν τε.] & sic sequeris Sylburg

Vs. 608. Ὑσμίνης ὁλοῦς ἤ|η ita ter repetitum nota.] centies ita optimi. Arat. Dios. vs. 270. 340. Oppian. II Kvv. 254.

Vs. 619. Sylburgio debetur indicium corrupti versus. Scaliger emendavit ἀάωντων. quod centies corruptum in Calabro & aliis.

VII. vs. 50. ἀλλὰ οἱ εἶθας] corrigit & Pavus. male. nam ut J. Hartungus animadvertit οἱ Calaber utitur pro Genitivo &. Cujus Viri notae nescio an prae negligentia, an quodam fastidio neglectae fuerint. certe ullā ne quidem mentio harum existat in Pavonina. proinde si quando quis novam editionem procuret Calabri, hae revocandae & Pavoninae omittendae, ut nugaces & inutiles: exceptis quatuor vel quinque locis. Sed hominis ineptias saepe recoctas circa hoc pronomen οἱ non hic tangam. Ride tamen obliviosum nugatorem, qui ad Hephaest. p. 149. scripserit sua manu. οἱ pro & *millies apud terfiores.*

Vs. 67. Dausqu. imo Rhodomanni haec nota est. vertigine laboravit vel ebrius fuit haec scribens.

Vs. 72. per totam paginam subtiliter de Fato hic cornicatur noster Critico-Theologaster, admodum adposite ad mentem Poetae & ad pensum susceptum.

Vs. 305. H vs. Solet valde accurate Pavus omittere accentus & spiritus in principio versuum: quod non culpo. scilicet ita aliquot centena in his delicta evitat. Sed vellem tamen hujc H & similibus vocibus suum Ἰωτ subscriptum vel adscriptum.

Vs. 382.

Vs. 382. *durius est μέν* αῤῥέωδ.] reposuerit igitur Scaligeranum κλέ.

Vs. 409. Philostrati locum laudat Harduinus ad mox laudandum Plinii locum. sic Olearius Plinium laudat ad Philostratum, festinans Canis autem non animadvertit legi a viro docto ἵνα Πρωτισιλᾶς.

Vs. 474. σφιν in meo libro quoque non sine nota mansit.

Vs. 547. ἀναρρόον | Rhod. & Pavo scribunt ἀνά ρόν. Unum hoc specimen adponam, unde adpareat, quam nunquam bubalus hic Codd. inspexerit, qui tamen passim de compendiis in MSSis garrit, nam illud ἀναρρόον & similia longe vetustissimi Codd. passim habent. Theocr. XXV. 10. sic Dionys. Perieg. 857 & 122. ἀναρρόον. apud Calabr. X. 192. ἀναρρόον. & recte Juvenis Erud. L. C. Valkenaer in Miscell. Vol. VII, p. 150. ἀναρρώγας ex antiqua pronuntiandi & scribendi ratione natum animadvertit. Nemo haec mutarit, qui Manuscriptis operam impendit vel mediocrem.

Vs. 569. μὴ pro μέν in textu reliquit, & Rhodomannianae notae demum memor factus fuit in Addendis, cum μέν in libri alicujus margine emendatum invenisset. non dicam, quem librum.

Vs. 632. αἶψ' pro αὐτῇ hic positum est: palam: aperte. Et haec vocula meo judicio minus adposita est hoc loco. interpretes aliter, sed pro lubitu suo. Idē Scalig. volebat αὐτ'. & quia Scaliger ita volebat, haec scripsit Pavo, ministerio spiritus alicujus familiaris usus.

L. VIII. vs. 72. scribi enim potest. Συνοψίας | ita censuit Sylb urg.

Vs. 80. Cur ista Strabonis verba adscripsit, jam adscripta a Dausquejo? sed famelicus Criticaster mercedem augere talibus studet.

Vs. 82.

Vs. 82. Pavo. *an forte Calbis e regione Lindi a quibusdam dictus fuit Lindus?* „Sic quidem scripsit Ortelius in Thesouro. *Lindus est quoque fluvii nomen, qui Cariam terminat & Lyciam. Q. Calab. & Calbis forte Ptolomaei.* Sed Geographiae quam sit peritus, hic egregium specimen edit. de quo *alias quaedam forte.*

Vs 98. diximus in Delia Diatribe repetitionibus vocum earundem scatere Calabrum & tamen Criticum infusum non solummodo passim obtundere lectores recensione talium: verum adeo stultum esse, ut talia passim corrigere tentet. Ne frustra dixisse videar, en aliquot loca, ubi similia occurrunt. IV. 38. 248. 297. 399. 507. V. 498. 529. VI. 375. 427. VII. 236. 419. 435. VIII. 71. 323. 484. IX. 3. 220. 295. 317. 325. 491. 494 & passim XIV. 8. 31. 66. 327. 339. 341. 343. 485. & ducentis aliis locis.

Vs. 88. *scribi potest δάμνα*] & hoc viderat Sylb. si bene animadverti.

Vs. 259 *ἡμῖν. versus requirit ἡμῖν*] Sylburg. & talia moneri debent scilicet, non mutari! vide ineptulum rursus vs. 265.

L. IX. vs. 4. *scribe, ut ne versui syllaba desit.* ἰδοντο ὅ] ita Sylburg

Vs. 39. *Δὴ τότε Ἀργεῖοι sufficit, neque biatum metuo.*] neque metuebat Sylb.

Vs 77 *πᾶσιν ὃ κατεκλώθη κίεας ἔνδον*] *enallage satis insolita & fere suspecta, ubi πᾶσιν pro magistro est. maluerim sane. πάντων.* „sic sane malebat Scaliger.

Vs 159. Ald. male ἐναλίς.

Vs 176. *φίρει sribendum φέρει vel φέρων. prius elegantius.*] non miror. nam posterius Scaligeranum, prius Pavoninum.

Vs. 186. *ἰσπων ἰζόμεν.* nota *Ellipsin.* pro *ἰσπῶν.* sed forte legendum *ἰσπῶ* vel *ἰσπῶν.* „ rursus hic de-

debuisset scribere. *posterius elegantius*. nam prius Scaligeranum.

Vs. 210. Κάμανδε & Σκάμανδε] *videbimus aliquando distinctius*, ait lippiens Catulus. Tu vide Vossium ad Catullum p. 247.

Vs. 227. in Add. rursus meminit notulae Rhod. cujus mentio fit in margine mei libri.

Vs. 260. omnino jam placet μῦθον removeri. τοῖον & οἶον & ποῖον. saepe sic apud Homerum absolute. Il. B. 194. H. 455. N. 824. 510. vide Vannum p. 388.

Vs. 275. *potuisset etiam ἀντίκας ἰσθλὺς reponere atque bene.*] imo melius. & sic Sylburg. Observes autem, quando compilat Scaligerum vel Sylburgium Pavum uti voce *passo*.

Vs. 294. *scribe ἴσον ne versus fiat injuria*] Sylb.

Vs. 297. Τρώεσσι ἢ Θάρσῳ βάλε. Rhod. Τρώεσσι Θάρσῳ βάλε. Pauw. *probo: nam Τρώεσιν ἢ Θάρσῳ βάλε. minus exaspiatum foret.* "Et certe non potuit non displicere utpote Scaligeranum. Nec tamen displicuit, quia Scaligerana vidit Pavo, quis enim hoc cogitare audeat! sed quadam ἀνληπαθείᾳ quae ipsi contra Scaligeros, Salmasios, Casaubonos, Valesios, Heinsios & alios, quos vulgus eruditorum, non Pavus, principes in literis veneratur, innata est.

Vs. 420. κείναι γε] Sylb.

Vs. 498. πυκναί. *minus aptum est.*] ideo correxit Scaliger ρικναί.

Vs. 503. *interpres vertit ac si scriptum esset ἀνδρῶν*] improbat id homuncio lividus, quia Scaligeranum.

L. X. 30. *quanquam sic ἀλλὰ ἐπιβλεψόντιν etiam non peccares*] Sylb.

Vs. 135. cur hic versionem non mutarit ex emendatione Rhodomanni, ipse optime noverit.

Vs. 144. *Pliniam V. c. 29.*] habet ad hunc ipsum versum

versum Dausqu. & ille dixerat de eadem re, *voluerat aures meas*; Pavo idem aliis verbis. *nimis argutum & Scholasticum est.*

Vs. 211. βέλτε ἢ ἄλιον φύγε χαρῶν. invitis Musis natus homo, ait: *impropria locutio.* nam sagitta non emittitur manu, sed arcu & nervis. quid stultis talibus respondebis. Nam Virg. VI. 58.

*Dardana qui Paridis direxi tela manumque
Corpus in Aecidae.*

vide Senec. Hercul. Fur. 118. & 1128. quoniam ineptus nondum legerat L. XI. 103. Ἄλτο θούε δὲ χαρῶν. ibi se ipse refutat.

Vs. 213. *scribe ut versui bene sit*] ita in meo libro.

Vs. 268. *Quid Εἰδεῖτο*] hoc & mirabatur Scaliger, & ideo reponebat *εἶδε*. id vicinius & adcommodatius & indicat furtivarum manuum contrectationem.

Vs. 324. *versus requirit* *αι*] Sylb.

L. XI. vs. 31. χαρῶν] Sylb.

Vs. 66. in metro quoque hæsit Sylb.

Vs. 83. emendatio ex versione adumbrata.

Vs. 284. Δὴ τότε Ἀ.] Sylb.

Vs. 346. *versus requirit* Ἀχιλλῶ] sic liber meus. sed stolidi est, talia non in ipso textu emendare. & mox

Vs. 353. *scribe* Ὀδυσσεύς τε. Sylb.

Vs. 456. Εἶπεν ἄνω. ἃ δ' αἶψα διηρπν φέρον εἶμε.] *sursum reptat. eumque sine mora iter aerium effert.*] eleganter admodum Poëta scalas vocat ἀσπίλων εἶμον. *aëriam semitam.* nam scala est semita, sed aëria. unde in Anthol. L. IV. C. 8. p. 321. ipsa Κάλμαξ vocatur ἡρπν.

Εἰ πῶς ὁ ἄβας καπνὸς ἐν τῇ ἀντρίστῃ
ἄρρωσιν ἡρπν. Κάλμαξ καπνὸς.

Nec

Nec minus eleganter magni spiritus Poëta Papinjus.
X Theb. 831.

*Ardua mox torvo metitur culmina visu,
Innumerosque gradus, gemina latus arbore clusus,
Aerium sibi portat iter.*

ubi Schol. adducit Pomponium in Armorum Iudicio;
qui dixerat, *tum prae se portant adscendilem semitam,
quam scalam vocant.*

Audi jam Pavonem. *Ac si volasset; non per scalam ascendisset. inepta hominis Scholastici εἰρωα.* „At Poëtices Lector callens & amans, taliane in pingui hoc de Schola vervece amplius patienter feremus? non feremus. Poenas dignas dedit & dabit profanus sacrorum Poëticorum contemtor; cui hic stolidè non nisi de voluctibus dici posse *ἡεῖν ὀίμῳ* visa fuit: quia sic a Scapula hauserat, qui ait *ἡεῖν* per aërem gradiens, seu potius volans: at priorem interpretationis partem sequi debuerat. quod si *ἡεῖα* nihil aliud notat, quam quod ad volucres facit, novâ rursus miracula designabit Pavo: & videbimus brevi *montes & arbores* volantes. Sic ex. gr. in Epigr. apud Holstenium in *Γεγέρεια. ἡεῖν Γεγέρεια.* erit *mons* Geranea per aërem volans in Megarensi agro. Atqui omnia quae in aërem surgunt, quae per aërem quovis modo feruntur *ἡεῖα. δινεῖα*, aëria dicuntur. Oppian. I Cyn. 66. eleganter

Οἱ τὴ δινεῖλιν δόνακας παῖδας ἀναγνῶν.

Quae aëriam arundines calcant viam.

Vide Erud. Arnold. in Lect. Graecis. p. 185. & Virum doctiss. in Miscell, Vol. II, p. 203. Sapit nempe Pavo,

Pavo, ut fungi Grammaticorum, sub nomine. Servii, qui apud Virgilium Ecl. I. 58.

Nec gemere aëria cessabit turtur ab ulmo,

hanc vocem non sine dispendio versus retulerunt ad *Turtur*. imo *ulmus* & omnes altae arbores sic dicuntur: vide optimum interpretem Cerdam. Sed talia jam non agimus.

L. XII. hic cum sequentibus duobus libris separatim editi post *Opus Aureum* M. Neandri. ibi quaedam aliter leguntur. homo illud rursus ignoravit. sic statim vs. primo recte editum *τείχεα*, ubi nunc infulse *τείχεα* in omnibus obtinet.

Vs. 88. *ἐνκλιτον vel ἀλαπαξαι*] utrumque Scaligeri debetur.

Vs. 173. *πάντα αὔσαν.*] Sylb.

Vs. 184. *δ'* Scalig. quoque delet:

Vs. 253. *potes etiam vñ γάρ τοι*] nota bene τὸ *potes*. est Sylburgii.

Vs. 278. *versus requirit χέρας*] Sylb.

Vs. 328. *Ζηνὸς μεγάλα.*] Sylb.

Vs. 393. *versus laborat. scribe.*] ut Pavo, Sylb.

Vs. 451. Scalig. hic quoque hæsit.

L. XIII. vs. 191. *lege σ' ὅτις. pueri sciunt.*] sciuit quoque Scaliger.

Vs. 243. *Θέρεις εὐελπέει ὄρη.* scribendum forte *εὐθαλπέει*] scilicet Scaligero diffidebat sic corrigenti.

Vs. 295. *ἢ οἱ.*] mallem *ἢ εἰ* [vult *εἰ*] quia et *παῖδ* sequitur: „mirum: in Cod. quo utor, et utroque loco notatum.

Vs. 260. *versus desiderat ἐνλαγίων*] hoc Sylb.

Vs. 273. *notissimus est versus.*] scilicet a Steph. in hanc rem laudatus.

Vs. 278. *ἐν ἡμετέροις. Ellypsin nota.*] jam notaverat Bosius.

Vs. 317. si ita Dansequejus, cur sibi vindicat.

Vs. 325. vide Salmas. ad Inscriptt. p. 104.

Vs. 334. ἰσθιμένειο [ισθιμένειο] subduxit versioni, ubi fortis, homo trium literarum.

Vs. 392. Odyss. ψ. 231. *scribendum* ὅφ' ἵμερον ὄφρ' αἰ.] e feris studiorum est, Pavius: dudum sic emendatum & editum a Bernesio & aliis. & sic centenas passim animadversuunculas jam aliis obiter occupatas invenieris: quas praetereo lubens.

Vs. 440. *scribe ob versum* σφιν] Sylb. σφισιν.

Vs. 490. ὡς πρὸς ἐξανέμων] Pav. ὡς. ἐξ ἀνέμων. Sylb. ὡς. & liber ἐξ ἀνέμων.

Vs. 514. *non convenit* ῥ] hoc vidit Scal.

Vs. 553. de turpi furto in hoc versu vide p. 93. Vanni.

L. XIV. vs. 2. *adposuit Plutarchus de Primo Frigido.*, Ne credas Plutarchum legisse. locus adducitur ab H. Stephano in voce Χέ. T. IV. p. 336.

Vs. 159. ut Pavo post Sylb. ῥ pro ῥε.

Vs. 343. *versus male habet.*] hoc vidit Sylb. & eodem modo correxit.

Vs. 467. *erunt qui inter αἰάη & Ἐλθίμεναι versum intercidisse existimabunt: & horum sententia vera esse potest.*] & sic ego vatem agere possum: ubi Scalligeri librum inspexerim. qui hic ΔΕΙΠΕΙ adposuit. *Nota vò potest.*

Sed atrocinia haec in Calabro sane non sunt pauca. fateor quaedam leviora. sed omnis Critica opera Calabro impensa est profecto satis levis. Fur surripit, quod potest, & in parvo etiam noxam contrahit.

Coronidis loco, en audaciae specimen & incitiae, versu hujus libri 457. Poëta ait:

Οἷον ὅν στεγνήσιν Πηβρίμει ἄπει/Θ' αἰθήρ.

ad haec noster. *Imo βροντήσιν. nam tonitru, non fulgu-*

se infrenat acri, stultum hoc, ut nihil supra. passim
fulminii & fulguri Epitheta adduntur, quae sonum
indicant. Dic, Pave, *peris* esse fulmen, an to-
nitru? fulmen. At Oppian. L. II. Hal. 611. me-
minit *peris* & *donis*. Noster ipse L. I. 673.

Σμερδαλίω ἀπάλαῳ Ⓢ ἀικτοπίονα κισσινῷ.

Pindar. Pyth. VI. 24. Βαρυπάρη σπονδὴν μεγάλαν τῷ
 ἥρπιδι. sic certe Schol. legit. Virg. VIII. Aen. §24.

— vibratus ab aethere fulgur
Cum sonitu venit.

& Lucianus in tibi cognomine libello, in Timone
ajo, p. 32. *ἰσχυρά γε ἀρετὰ*. I nunc, insulse
Philosophaster, & nega fulguri *βέβηκεν*. Talia innu-
mera habet. atqui haec non tango. Sed ecce adhuc par-
vulam rapinam Pavonidae vs. 485. *βία. Rhod. βίη.*
Παυρ. βίη in casu recto etiam non peccaret. Sic Syl-
burgius ille, quem, cum tot ei lectiones sublegit,
non semel nominare quidem dignatus est. Scalige-
rum vidisse negabit: ut jam negavit apud non nemi-
nem. Novi equidem circumferri mutila illa Scaligeri
adnotamenta: sed novi quoque integra apud me esse.
quorum apographon potuit vidisse. & vidisse cui ex alle-
gatis non fiat verosimile! sciat Pavo, valde ejus fidem
vacillare jam apud omnes: adeo autem suspectam esse
mihi, ut in similibus ne jurato quidem crediderim am-
plius. Haec ad Quintum sufficiunt.

EXARISTAE NETO.

* Rursus folia latrocinis impudentissimis investigan-
dis hic locus destinatus est. nec enim de negligentia
& inscitia, qua in tota opella usus, sat agemus: fiet
hoc forte sub tempore & loco.

Ut autem statim illam suspitionem, quam propo-

suip. 431. Vanni, tibi longe probabilissimam reddam; scias, Lector, penes me esse Aristæneti Editionem illam QUARTAM, in quam Jacobus Tollius nonnullas emendationes, plurimas autem adnotationes contulit: in quibus loca quoque a viris eruditis, Salmasio, Rutgerio, Cantero, Barthio emendata. jam *omnia* hæc loca Pavus, ne uno excepto, in sua editione exhibuit. ex hisce autem adnotamentis illum hæc hausisse, non ex propria observatione, cur credam, argumenta accipe.

Mirum mihi statim accidit, has emendationes virorum eruditorum suggeri a Pavone, cum alioquin soleat tales vel ignorare vel negligere, vel sibi vindicare. vidimus enim modo in Calabro ex viginti, & pluribus locis, quæ Canterus & Casaubonus emendarunt, in libris obviis, eum ne unum quidem scrivisse. Unde igitur jam pluribus in locis Canterianas correctiones adponit? an demum scripta Critici doctissimi cognoscere coepit, cum edendo Aristæneto se accingeret! nonne aequè Rhodomanni emendationibus suppingere hic illic potuisset: *sic plane Canterus*: quemadmodum Mercerianis fecit? Sed quod plurimum hanc suspicionem confirmat, *alia* loca ab iisdem doctis viris emendata, ignoravit: illa sola, *præcise*, ut loquar cum Pavone, in medium adferens, quæ in meo libro leguntur. ex. gr. ex Barthii Adversariis loca quatuor vel quinque tangit. atqui in ipso isto & aliis Barthii commentariis alia loca Aristæneti emendantur, quæ non laudat. Ex. gr. in ipsa prima Epistola Barthius ad VI. Statii Thebaidos vs. 335. locum *αἱ τ' παρειῶν ἐρυθρότερα* emendare conatur. idem accidit in Salmasianis. duo vel tria, credo, loca Salmasii adponit, quæ in libro meo leguntur: at alia negligit. sic in ipsa prima Epistola Salmasius in Plinianis p. 135 A. Merceri correctionem *αἱ γλῆναι λευκώταται* confirmat & locum explicat.

Sed

Sed quod suspicionem extra-dubium ponit, & quod ipse se prodit, p. 283. in ipso libelli fine ait: *Hæc Barthiana monere neglexeram suis locis* (in Epistola prima, in qua locum emendat Barthius L. 45. 6.) *Et hic notare malui, quam vel plane omittere, vel tanquam addenda ad calcem libelli ponere.* „ Scilicet operæ jam absolverant aliquot L. II. Epistolas, antequam meum librum vel excerpta ejus accepisset: nam cur alioquin L. II. Ep. 7. denum Barthii mentio facta fuit, cum in prima Epistola ille idem duo loca emendet vel explicet? Denique qui tot alia ejus furta passim indicata, & præcipue hoc capite, in memoriam revocet: & qui mox certissima latrocinia in Aristaeneto ipso admissa a me recensita viderit, de impudenti furto non dubitabit.

Ab ovo incipiemus. Quæ habet in Præfatione de Aristaeneto, pleniora tamen, eadem legas apud Fabricium in Biblioth. T. I. p. 432. Pannius autem ille ex Epistola Libaniana nihil facit ad probandum, quominus Aristaenetus Libanii amicus sit auctor Epistolarum. imo valde probabile, ut idem sit, ex Epistola Libanii MCCXXXIX. ἡ λέξις τῶν ὁμιολῶν ἐπειθὲν ἡμῶς, ὡς συνὰ τῷ Πλάτῳ. *lectio Epistolarum tuarum* (Aristaeneti) *nobis persuadet, te versari in Platone.* Jam in Epistolis hisce continua Platonis imitatio. Epist. MVIH. ῥηγορεύειν εἰδὼς δέχῃ ῥηγορεύειν εἰδόζῃ ubi mox plura de λόγοις Aristaeneti. & de studio Epistolico Aristaeneti rursus Epistola DCCCCLXXI. νῦν ἡ κλήμα γεγονώς τῷ μεγίστης πόλεως, ἐπαινὴ δὲ ὁμιολῶν τῷ ἀξιομυθεύμενον. Porro multa testimonia exstant in iis Epistolis, unde aversum satis a muneribus publicis fuisse Aristaenetum colligas: quamvis contraria blateret Pavo. Epistola CCCCLXXVIII. de Aristaeneto scribit, *verior autem, ne dictis, quam factis præstantior tibi videatur.* ἢ δίδουκα μὴ δόξῃ λόγον μάλλον ἢ πράξειν ἀμείνων εἶναι. Sed totam hanc rem judicio arbitrioque doctissimi Joann. Christophori Wolfii relinquo: cujus Libanium brevi eruditus or-

bis accipiet. Quod porro addit. a *Grammatico vel Sophista aliquo conscriptas videri.* & hanc sententiam furatus est. vide Salmasium ad Vopisci Carinum. C. 9. p. 481. Idem C. Barthius docuit L. LV. C. 8. p. 2601. Advers. & ad Aeneam Gazaeum p. 86. *locutiones Ethicae & subamatoriae, quolibet scatent Epistolae, quae Aristaeneto inscribuntur, utique autem Sophistae sunt celebrioris &c.* in primisque consule J. A. Fabricii Decada Decadum plagiariorum, quorum in cohorte insignis Pavonidae debetur locus, in *Aristaeneto*. Dubitat quoque doctissimus Hemsterhusius ad Luciani Dialogos p. 49. an verum sit nomen *Aristaenetus*. Miror autem J. Bourdelotium ad Luciani Amores T. I. p. 873. statuentem ejus opusculi esse auctorem nostrum *Aristaenetum*. sane multae eadem locutiones occurrunt. Sed hac ratione multorum dialogorum idem Aristaenetus fuerit auctor. Quae de voce *Ἀρσαινέτης* habet Noster, sunt Pavonina, id est stulta. Quae sequuntur in hac Praefatione omnia sunt mendacissima usque ad finem. paucis id porro evincere libet.

Nam dicit se *dare editionem ex extrema Merceri*. At id *MENTITUR*. multa loca dedit ex *QUARTA* illa. vide p. 430. Vanni. ex. gr.

P. 14. habet *μελωδῆς*. ut in tertia & quarta. at vero p. 24. habet *Μελωδῶν*. cum *quarta*.

P. 240. *ἐπειλημμένω*. in sola *quarta* sic. In reliquis *ἐπειλημμένω*.

P. 266. *καὶ ὁ δὲ λῶσα* edidit. id sola *quarta* habet. plura hujus generis supra p. 431. inter quae tamen male retulimus forte *ἀντηρῶς*. nam id ex *Emendandis* potuit habere. quae tamen exceptio in ceteris locum non habet. Dices, qui ausus fuit impudens fur ita Editionem hanc compilare, & nullam unquam mentionem ejus facere! ego sane nescio. dices quoque, qui haec audet, cur non in Anacreonte, in Calabro, in

Ar

Aristaeneto omnia aliorum abstulit? qui aliquando meliora neglexit, quam abstulit? id quoque nescio: videmus tamen quotidie fures prae trépida festinatione aerea & stannea convasare, dum aurèa & argentea, quamvis in promptu, externati negligant. similia acciderint forte Pavoni.

At p. 243. ineptus homo modo per quam ridiculo & tertiam & quartam deferuit, ut saepe. nam cum recte in tertia & quarta legatur. *περὶ τὴν κακώτερον ἀπομύνην*, idemque jam in marginibus duarum priorum obtinuerit, ille sane admirabili consilio lectionem propudiosissimam Sambucianam revocavit. *περὶ κακώτερον*. vidistine unquam aliquid rancidius & magis in bonam Mentem peccans facinus! eodem modo in Calabro L. V. 189. IX. 356. pro *ἀμφιμήνης*, *ἀμφιμήνης*. pro *ἐπὶ τῷ ἔλῃ*, *ἐπὶ τῷ ἔλῃ* retinuit. Sane si quis quartana laboret, modo hunc versiculum ter pronunties

Περὶ ποκλώτηρον, ἢ ἐπὶ τῷ ἔλῃ & ἀμφιμήνης,

pisce sanior statim erit: & poterit *Abratadabra* veterum Agyrtarum flocci facere. Pergit;

Correlationes faciliores, quas margini adscripserat Mercerus, nos ipsi contextui subjecimus omnes.

& hoc ΜΕΝΤΙΤΥΡ: nam inter alia L. I. Ep. X. p. 72. barbare edidit *εἰς τὸ καλὸν* pro *εἰς τὸ καλόν*, quod recte Margo Merceri. hoc aperte monitum oportebat, non solum in Platonis loco delitescere. & L. I. Ep. XVII. p. 116. *ὡς ἐπὶ βολῷ*, *ὡς ἐπὶ τῇ τύχῃ*. quis hæc capiat? at margo Merceri in omnibus recte *ὡς ἐπὶ τύχῃ*, quod pro sua negligentia omisit. forte, quod obiter dico, vir quidam doctus non erravit, qui hoc glossema habet *ἐπὶ βολῷ*. & p. 122. Epist. XVIII. omittit hæc verba Merceri, *μὴν σcribe μετὰ τῷ*. L. II. Ep. XVI. p. 256. edidit in contextu *ὡς ἐπὶ τῷ καλῷ*: quod in nullo est quinque contextuum: qui habent *ὡς ἐπὶ τῷ καλῷ*. At

margines Merceri habent illud *ἡμεῖς γὰρ οὐκ ἐπὶ τῇ ἀρετῇ ἀλλ' ἐπὶ τῇ κατὰ φύσιν ἀπορίᾳ*. *Οὐ* rebellum instar molae rotatum hoc loco ei fuerit, necesse est: nam pejus aliud committit. fingit enim notam Merceri, quam numquam V. D. scripsit vel scribere potuit. Nam cum *ἡμεῖς γὰρ οὐκ* sit vera lectio: & adhuc in margine modo conspecta: Pavus p. 258. notae Mercerianae adfuit hanc laciniam. *ΥΠΕΡΑΓΑΠΩΣ* *λε*gebatur hic male. *ΜΕΡΚΕΡ.* Scilicet jam tum furore hominem incescere coeperat, quo correptus Praefationem Aristænetici *ἡμεῖς γὰρ οὐκ* mox evomiturus erat.

En aliud facinus. Mercerus hic illic adscripserat literas *φρ.* in locis nempe suspectis, nec ad liquidum perductis. illam notam, cum damno lectoris omisit ubique Pavo: scilicet ignoravit quid significaret, nempe *φρασίων. cogitandum. deliberandum.* vide ex. gr. p. 284. Ep. XXI. L. H. ubi legitur. *εἴθε τοῖνυν ἡμῶν γὰρ οὐκ οὐ μὴ τὰύτην ἐκ τῆς φύσεως ἔχουσιν ἢ νικῶν.* ubi, Merceriana *φρ.* nam sane est locus corruptus, & legendus sic. *εἴθε τοῖνυν, ἡμῶν γὰρ οὐκ, οὐ μὴ τὰύτην ἐκ τῆς φύσεως ἔχουσιν ἢ νικῶν.* perlege Epistolam & non dubitabis.

Addit, collata ubique *Sambuci Editione prima.* „at & hoc impudenter MENTITUR. Statim

L. I. 1. p. 4. habet Sambuc, *μελάνταλοι.* ubi jam obtinet *μελάνταλοι κέραι.* *Atqui te oportebat scire, O Arabipædagoge, Pave, Atticum hoc vel maxime esse,* ut te verbis compellem, quibus placidissimus & pacificus ille Clericus tuus Bentlejum salutatur in Praefatione ante Menandrea tua p. 46. vide Thucyd. III. 101. a Clerico laudatum. Miscell. Observ. III. 151.

L. I. 1. p. 6. *ἐνδεδυμένη μὴ εὐσεβοποιᾶται.* deest in aliis *ῥ.* in eo vera lectio latet *ἐστίν.* Nam & *ῥ.* in Codicibus saepe eodem modo fere scribuntur. ignoravit quoque Barthium ad VI. Thebaid. 573. haec illustrare. vide quoque Ep. I. 3. *ἡμεῖς γὰρ οὐκ*

P. 6. Ut hoc obiter observem, *οἱ μᾶλλον ἢ ἐμπειρίαν ἔχοντες βίαιως.* e poeta sumtum videtur: namque *ἢ*

ἡ ὁμογραφία, hexameter exhibet. qualia tamen profanis
msecis excidunt; qualiaque in ipsis Sacris literis oc-
currere ostendit multis Rev. *Joh. Just. von Einem ad
Scripta & de Erroribus J. Clerici. Magdeburgi, Lite-
ris Siegelarianis. 1735.*

L. I. VI. p. 44. Ἐπεὶ ἡμετέροιο τῆς μελλομένης ἀντι-
φύσεως ἐν τῇ γῇ, ἔτατο ἔνδον ὃ ἐμὴν ἀντιφύσιν ἀντιφύσει.
Quis non irascatur pigerrimo Burdoni, qui hic ex
Sambuciana & prima Merceri neglexit reponere
τὴν ἑρμηνείαν. *mirum in modum acrescebat.* scilicet
secunda & tertia una cum quarta hic ἀντιφύσει. prae-
textat hanc lectionem esse praestantiorē Sambuciana,
nihil refert. non condonandae fœcordiae est, de tali-
bus Lectorem non admonere.

L. I. 7. p. 48. ὁμοῦ δὲ Περσίδων. Sambucus
ἁπλοῦς δὲ Σοῦ π. recte. & sic Mercer.

L. I. 10 p. 72. Ἐν τῇ μελλομένη ἡ ἀντιφύσις. at Samb. & duae prio-
res Merceri. Μῦθος. saltem hoc monitum oportebat.

L. I. 12. p. 84. ἐπὶ τῇ ἀντιφύσει. Samb. ἐπὶ τῇ ἀντιφύσει. quod
ne commemorat quidem, nedum ut recipiat, able-
gato Merceri ἐπὶ τῇ ἀντιφύσει; quod nullius auctoritatis hic est.
Mercerus codicem nullum consulit.

L. I. 13. p. 84. πᾶσαν τέχνην. hic ordo mere Pa-
voninus. in Sambuc. & omnibus τέχνην πᾶσαν.

Ibid. p. 90. ἡ σφύρα. Sambuc. ἡ τὸν σφύρα.
ex sola sic recte habet.

Ibid. p. 92. ἐπὶ τῇ ἀντιφύσει. Sambuc. ἐπὶ τῇ ἀντιφύσει. hoc
monendum fuerat. probum enim esse potest.

L. I. 15. p. 106. ἔν τῇ ἀντιφύσει. Sambuc. ἐν τῇ ἀντιφύσει.
ἔν τῇ ἀντιφύσει. Hic, nescio quomodo, exignorata formu-
la elegantissima & obvia, neglexit restituere. ex
Sambuco ἔν τῇ ἀντιφύσει. *interdum etiam.* imo
sic & prima & secunda Merceri habent. vide Adamant.
ἑρμηνείαν II. 16. & 19. Epicteti Enchiridion. C. 35. p. 282. Thu-
cyd. II. 94. Xenoph. p. 139. & quis non ita locutus est?

L. I. 16. p. 110. πῶς μὲν] Samb. sola ὅσον τι μᾶλλον. Cur & hoc non sua sede repositum vel saltem animadversum.

Ibid. p. 112. ἢ καὶ [Ἐρως] ταῖς ἀλγοδαῖς αὐτῆς ἀμαυρώσῃ καὶ αὐτῇ] Sambuc. ἀμαυρώσῃ. Mercer. prima ἀμαυρώτο. Mulio rursus nihil sensit hic: legendum enim ἀμαυρώσης τὸ καὶ αὐτῇ vel ἀμαυρωθῇ τὸ καὶ αὐτῇ vel ἀμαυρώσῃ.

L. I. 18. p. 122. εἰ μεταθεῖς δὲ ἐχθύνεις] Sambuc. addit voculam τὴ post μεταθεῖς & Merceri prima & secunda & tertia: imo & quarta. quae omnes quibus quoque habent ἀμυθῶν, dicat jam an hic ultimam Merceri secutus sit: dicat jam an Sambuci lectionem reposuerit. neutrum fecit. unde & qua fronte igitur novam hanc lectionem in ipsum contextum intrusit? dicam. nulla fronte hoc fecit, & cum turpiter notam Mercerianam ad vocem Λαίωνα parte mutilasset [non scribe μεταθεῖς] Merceri suspicionem in contextum recepit. cur autem hoc fecerit, rationem bellua a me non rogabitur. Sed in libro meo sic correctum quoque. Male. alias plura.

L. I. 18. p. 126. pro θωρήσασιν Sambuc. θωρήσιν μιν. 1 & 2 Mercer. θωρήσιν μιν.

L. I. 19. p. 130. ὅτε παύει | ὅτε καὶ παύει. Sambuc. sola.

Ibid. p. 132. facile fero non adaptatum in Sambuciana esse Εὐτυχιδῶν. nam tales errores ne marginem quidem onerare debent. at minime aequo animo feret Lector, mox ab ipso editum contra fidem omnium editionum εὐτυχὶς ἀλγοδαῖς, εἰς ὑπερτίς, cum scribendum sit εὐτυχὶς ἀλγοδαῖς δεξιῶν, εἰς ὑπερτίς. Quid ad haec aptior alinis agendis, quam libris exrigendis dicet Caudex?

L. I. 20. p. 138. Cur in Inscriptione non adduxit in Sambuc. add. ὑπερτίς καὶ δεξιῶν?

L. I.

L. I. 24. p. 156. in Sambuciana πρὸς χήματα.
non πρὸς χήματα.

Ibid. p. 158. ἀκομψον ποθεῖ] Sambuc. ἀ. τοιοῦτον ποθεῖ. Merc. I. 2. 3. 4. fecit hic igitur quod toties in Hephæstione. nec beneficio notularum in calce adpositarum in operas culpam conjicere potuit. Atqui abortum effuluro relegendae opellae tempus defuit.

L. I. 25. p. 160. εὐθετίσασα.] Sambuc. εὐθετίσασα. Merc. I. 2. 3. at illa mysteriosa Quarta Pavoninam habet lectionem: non aequè probam. vide Hesych. & Foessii Lexicon Hippocrateum & Hesiod. Θ. 541.

L. I. 26. p. 166. καὶ σὲ πελάγη] Editio Sambuci καὶ σὲ ὦ πελάγη. PAUW. dicat homo, cur voculam ὦ non in textum recepit? ne scilicet mutaret contextum tertiae Editionis Mercerianae, quam tam religiose, ut vidimus, servavit? Ὡ ἀλογον ἐρπελόν.

L. I. 28. p. 186. ἰκελεύεις] ἰκευλίευσ. Samb. Merc. I. rogatum autem velim, qua auctoritate Τιμόκρητες ex margine in contextum receperit. Chamaeleonte saepius colores mutat Criticaster.

L. II. 7. p. 224. ἐγὺς μὲν σῶμα] Sambuc. ἐ. μ. τοῦ σώματος. Merc. I. 2. sed tertia non habet: nec quarta, insulsa autem hic est Pavonis emendatio: quam tamen debet L. II. Ep. XIX. p. 274. nihil ibi, nihil hic intelligens.

L. II. 10. p. 236. ἵνα τυχὸν ἔνδον ἐρωτᾷ θεραπείην. quae scabrities? At Sambucus bene. ἵνα τυχὸν τὸν ἔνδον ἐρωτᾷ θεραπείην. & sic quoque Merceriana prima.

L. II. 14. p. 250. ὅθεν φίλτατε Sambuc. ὅθεν Ὡ φ. Mercer. I. ceterae carent male.

L. II. 15. p. 254. ἐξαποσέλω. Samb. & Merc. I. pro ἐξαποσελῶ.

L. II. 18. p. 268. φανακίσαντες. quarta excepta omnes φανακίσαντες. qui tot ineptias retinuit, & has poterat.

terat. Jam expectetis ab hoc inertissimo homine aliquid elaborati & accurati, qui ne quidem tam parvum libellum committere cum una alterave editione potuerit! quid ille in Homëris, Tragicis, Comicis Athenæis, Pollucibus non reliqui alterius industrie faceret! & hæc modo in specimen. nam rapinis ejus hoc caput dedicatum. Quæ porro in hac Præfatione sequuntur, aequè mendacia esse in capite primo & secundo Vanni abundè ostendimus. nec hic illam sentinam movebimus. enumerabimus ergo plagia Pavonina.

P. 19. *δαπίδες*] vir doctus in margine libri, quotor. *δαπίδων*. ille liber pròstitit: &, ut conjicio, Ultrajecti.

P. 20. *ὤγει*] ita rectè pro *ὤγει* tertiæ Mercærianæ. sed an *ὤγει* magis barbarum quam *περίλοιον* *ἔστιν*, Pave? Cur illud reposuisti: hoc expulisti? videantur Notæ *Salmastii*, *Munkeri* & *Schurzstieschii* in *Aristænetum in Actis Literariis* Vitembergæ editis MDCCXIV. p. 185. quas aequè novit ignorantissimus Pavo, quàm libros Sinensium.

P. 30. *scribe καὶ λαίψοι*] sic scripsit ultro Toli-
lius.

P. 32. *ὑπαιδάνη*] at Merceri tertia bene *ὑπαιδάνη*. quarta praeluxit tenebricoso magistro.

P. 32. *οἶον ἄπαξ ἰδόντα*] Ed. Samb. δ. γὰρ d. i. Pauw. at, homo inconsultissime, hoc in textum recipiendum erat.

P. 34. *εἰ θελοι. αν velit. perperam Mercerus* si vis. PAUW. Mea margo. *wil het gelukken*. Pavianum non capio. nam *εἰ θελοι. si fors velit* significat.

P. 41. *θεός τις εὐμενής τις κενός σωτήριος φιλανθρωπος ἀπέσκαλε τάντλην, ἡ ἀμφοτέρως ἀπίστων ἡδεγμέν-
σα.*] MERC. *ἡ ἀμφοτέρως*. PAUW. *nescio quare. nam ἀνδραμῶν* est pro articulo, & sententiā efficit pto-
nam.

nam. Nescio an mirifica hac doctrina obloqui voluerit Celeb. C. A. Dukero, qui ad Thucyd. L. VIII. 73. haec habet. *Ubi sine causa Mercerum puta emendare à ἀμφελίς. nam & interdum utriusque participii vel pronominis relativi habet.*“

P. 44. *Ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλίου* legendum] sic jubet mea margo.

P. 49. *Particula Δὲ post ἀνθηροτέρας omnino requiritur.*] ante centum annos ita in margine libri mei.

P. 50. *scribe potius. Καὶ γέγονε τὸ πρῶτον θυμωμένη καλῶν.*] *θυμωμένη quarta editio.* video praeterea marginem Mercerianae primae habere *θυμωμένης.* quod quoque sic ferri posset. o admirabilis gravissimae Critici diligentia. in Sambuciana quoque *θυμωμένη* emendatum.

P. 52. *ἄσματος ἰσχυροῦς*] ita plagiarus edidit ex *quarta.* reliquae omnes *ἄσματος.* Mercerus suum φρ. adposuerat.

P. 58. *φιλομήτης.* Britannus in Miscell. Vol. I. p. 392: *φιλομήτης corrigit.* & sic Douza traditur correxisse in ipsa pagina. Scilicet haec homo ignorare potuit vel debuit, qui omnem irarum causam primo ex ipsis istis Miscellaneis hausit! Mox p. 60. ibidem recte corrigitur *ὀφθαλμοί, παιδοί μὴ ὡς καλῶ. φοβεροί δὲ ὡς εὐφρονες.* egregie consulit Lectori, qui talia negligit, ex ira & odio vel pigra ignorantia!

P. 61. *οἷον ἢ τεθείαμαι*] *decentius & emaculati* (nurticula loquitur) *esset, οἷον ἢ τεθείαμαι πρῶτον.* ita in Miscellaneis p. 393. o impudens fur!

P. 62. *συνεβαλετὰ σοι & γάρμιν*] Maussacus Dissertat. Critica ad Harpocrat. pag. 400. tangit hunc locum. hoc ignoravit Pavo. quippe margo mea non habebat.

P. 62. *τίς ἐστὶ δολογία*] Margo mea quoque corruptum indicat & emendat.

P. 63.

P. 63. ἡ πλεῖστα] *ulmis*. *interpretes non bene pinus*. PAUV. in meo libro *Notae inter versus ulmis*. reminiscatur *simiae* suae in Phile πῖθημόμορφο ὄντη.

P. 64 ἐπανομάζει] sic sola quarta. & sic in Sambuciana emendatum pro ἐπανομάζει. vide p. 430. nostrae Κινὰ χύρασι.

P. 65. μενεῖ ὃ τὸ. lege μένη.] sic margo.

P. 66. μαθήσομαι | μαθήσωμαι. *quis dubitat?* PAUV. valde dubito: nam sensui contrarium.

Ibid ἀπαλᾶ ἄντων] vide Miscell. p. 394. ubi Britannus doctus Mercerum reprehendit. ille autem *redimens* vertit. quomodo & mihi tum visum fuit: sed nunc malim ἀνταπαλᾶν legere eo sensu. Sed plagia investigamus. μόνῳ quoque volebat Britannus.

P. 68. νυμφαγωγίας] haec vera lectio. Sed tamen omnes habent νυμφαγωνίας. Euripo inconstantior est homo.

P. 72. τῷ χροσῶ] de animo pusillo Pavonis hic meam distinctionem tacite sibi vindicantis egimus p. 442. Vandi.

P. 80. ἐταλας & ἐνέρας. millies lbcum mutant. quis non in contextum veram lectionem receperit? videatur Rev. J. Albertius ad N. T. p. 452. Vannus p. 495. Quis etiam hic non receperit ἀπλήτη pro ἀπελότη. Saepe autem & hae voces mutantur vide Meursium ad Procopium in Περσικὴ ἱστορία. p. 343. sed non Criticum iudicium, verum rectorium agimus.

P. 82. Recte etiam scribas. καὶ τὸ ἄδρην ἦν. ἡ μὴ αὖν ἡ ῥόδον.] margo libri mei ergo bene.

Τὸ ὃ παύλας] v. ὃ π. prius Tolleris: cum secutus Pavo.

P. 84. ἀγαλινὸν] Pavo ὃ praeponit. Vir doctus in libro meo hic quoque haesit. & idem mox quoque praetulit ἀντάσει. In noth Merceri ante illud. ὃ ha-

ha-

habebatur pro Odyss. ψ. 296. hausit ex quarta editione: vide Schurzfl. p. 109. nam Pavonina diligentia in his alioquin non occupatur.

P. 94. ἡ ἀντιθέσις] *forte scribendum ἡ ἀντιθέσις.* Tollii manus consensu Pavonino gaudere reor.

P. 96. δύο κακῶν | δύο ἢ κακῶν. Pavo. & Tollius ἢ interposuit.

P. 98. ἀντιθέσις ἀντι] *vertendum duxit obesam. liber meus pinguem.* Mirum Pavonem semper versionis esse curiosum, quando & meus liber aliquid corrigit, at alioquin omnia fere in versione negligit.

P. 99. *Nam sine dubio scribendum Κερκύλας ζυγῶ, ἀντιθέσις παλαιῆς ἀποφάνουσις ἡμῶς.* Sch. cur dicat, *sine dubio sic scribendum esse.* quia Tollius dubitabat utrum ἀντιθέσις, an τὸ ἀντιθέσις esset scribendum. sine me Oedipo haec nemo intellexerit.

P. 101. ait, pro παραχρῆσιν in aliis Apostolii apographis scriptum erat ἀναχρῆσιν] At homo mentitur. Pantinus p. 339. perspicuis verbis ait. „pro quo excusus Apostolius ἀναχρῆσιν, nullo, ut arbitror, sensu.“ Quot autem apographa hujus Collectionis putat fuisse homuncio? An aliquot contulit? vide autem hominem δοξομανῆ, qui hic etiam Codd. crepet: & modo *ita legendum* pronuntiet, cum id jam fecerit Casaub. Pudeat potius nescivisse exstare paroemiam apud Aristophanis Schol. Eccl. 109. vide Schurzfl. p. 119. Antea paulo impudenter bucca adseverat in Aristophanis Tagenistis scriptum fuisse πάντες θεοὶ ἐλάυνεται παραχρῆσιν. at apud Suidam non solummodo, verum etiam apud Photium exstat παραχρῆσιν [its manus docta ibi pro παραχρῆσιν reposuit].

P. 105. ἐχάρη pro ἐχάρην in meo libro. φανερὸν debetur Mercero. ἰσχυρῶς audaciae Pavoninae est vocem hanc intrudere. Sed nihil mutandum: nisi ut legamus cum Mercero φανερὸν, vel si magis quid velis mutare,

mutare; τῇ πρώτῳ ἀντίκᾳ φανεῖται: quod dicit marginis libri mei, habens ἡ πρώτη. Misello molestiam facessivit ἁῆμα, quod vocant, Ἀλκιμανικόν sive ὠρεῖ ὀπιξενσιν, in voce ἐχώρην. videat amicum suum Barnesium ad Odyss. K. 513. & H. Casaubonum ad Theocr. p. 259. ἐχώρην respicit & ἡ παρθένῳ & Φρύγιῳ ὅ.

P. 106. οὐ πόλειον τὸ πολύτιμον] libri mei addiderunt hominem de corruptela. Jubet, si sapere velimus, secum legamus οὐ φελίων. At ipso cum sua frigida sapientia παραφρονεῖν jussio legitimus vel τῶν λίθων, vel τῶν λιθιδίων, ut. I. I. p. 6. imo non sic legimus, sed cum viro docto πλόκιον. πλόκιον Hesych. εἶδῃ ἐπειδεραις. ubi Soping. ex Cantico τὸ πλόκιον ἡ κεφαλῆς σου. ubi alii ἀγκύσμησις, ut novi ex Concordantiis Abrahami Trommii: ad cujus laboriosissimi viri aerumnosum genus studiorum utinam olim Pavonem prudenter damnasent Musae: qui in alio ergastulo consenuisset, certe non dignus erat. Et ea notione accipiendus titulus Comoediae Menandri Πλόκιον. Vide Clericum in Menandreis p. 150. male apud Stobaeum in margine Serm. 103. vertitur in Capillis Thaidos. procul dubio illa colli ornamenta ὅτι ἔπλέκειν dicta. ita Lucian. περὶ Ὁρχήσεως. p. 790. ὄρεμῳ πλερόμενῳ ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας.

P. 110. ἐρωὴ ἐλαπιδῶν ἀπὸ ῥήτω] Mercer. vertit INFANTEM sortitus Cupidinem. hic mulus, qui toties Mercerum calce petit, nihil sensit. quid enim quaeso est infans Cupido. imo amor arcanus, celandus, tegendus. ita L. I. 6. φυλάξαι ἀπὸ ῥήτων. id est, servare, celare. Lucian. Amor. p. 903. τὰ ἀπὸ ῥήτων. arcana mysteria. & centies. Infandum durius, sed verius verti potuisset. Sed talia non tangimus. Mercerus forte de Horatianis statuis infantibus cogitavit. talia V. D. saepe captat.

P. 112.

P. 112. ἴσω βολῇ] *nota genus commune, ut ἴσως in παραδέρῳ, nisi vitium subsit.* „ideo liber meus legit ἴση. sed melius forte ἴσω βέλῃ Arist. I. 2. Τὰ δεινὰ τῶν πρώτων ἡμῖν ἐμβέβληκας βέλῃ. I. 27. p. 180. ἐπαφῶν βέλῃ [Ἐρωτος].

P. 115. *pro λέξωμεν scribendum λέξω μὲν.*] mea margo hic non sine nota. imo vertitur. *dicam.*

P. 120. τεκνυμίαῖς conjicit, quod mox ait exstare in Sambuc. & duabus primis Mercerianis. *postrema* (tertia) habet τεκνυμίαῖς.

P. 121. Et διετάξατο correxit in meo libro docta manus.

P. 122. ὅπη δ' ἂν] ἢ *hic, ut supra* Epist. 6. p. 42. ὅ δ' ἂν. Scis unde hae notulae. utroque loco in meo libro Δ' deletum. talis origo etiam notulae p. 119. ἀνακρέσει. ubi *sursum quoniam malam recte* V. D. exponebat.

P. 114. δι' ὁμοιότητι *malo.*] ita ante Pavum Toliis.

P. 132. *Alii scripssissent, credo, πρὸς τοῖς γεγεννημένοις, εὐτυχῶσι τὰς εὐειδετέρας τῶν παίδων.*] credere & scire apud Pavum idem est. nam sciebat marginem meam sic legere. de hoc loco *alias quaedam.*

Ibid. Visne aliquid re vera Asininum, re vera Pavoninum alius generis hic adponam, Lector? lego igitur in contextu etiam Pavonino, nec ulla sine mendii suspicione, καὶ ἐπ' ἀρότερον παίδων γνησίῳ ἐρωμένῳ ἡγάγετο γαμετῶν. id versum video. *matrem liberum quacrendorum gratia duxit.* At ἐπ' ἀρότερον παίδων. apud me significat *super aratro puerorum.* ignoravit scilicet homo communissimam formulam ἐπ' ἀρότερον παίδων. Plato Cratylō p. 406. C. Τάχα δ' ἂν καὶ ὡς τὸ ἀρότον μισησάσης τὸ ἀνδρὸς ἐν γυναικί. Plutarch. T. II. p. 144. B. τέτων ἢ πάντων ἐρωτάται ἐσὶν ὁ γαμήλιος πόρος καὶ ἀροτὸν ὅτι παίδων τεκνύσκει. In Adpend. Vat. Proverb. I. 21.

Q q

etiam

etiam restituendum τὸ ἱερὸν ἄροτον. ut recte Hesych. in Βυζύγης. καθίστατο ἡ παρ' αὐτοῖς ἢ ὁ τὰς ἱερὰς ἀρότας ἀπὸ τῶν Βυζύγης. est & aliis in locis corrupta haec formula. Haec tamen non legisse hominem nullarum literarum facile condono. Sed legitne numquam doctissimi Hemsterhusii elegantes Adnotationes ad Luciani Dialog. p. 105. ubi habetur in Timone p. 109. εἰ δὲ τις ἔμπαιιν ἡλευθέραν γυναῖκα εἰς οἰκίαν νόμῳ παρελαβὼν ἐκ' ἀρότῃ παῖδαν γνησίαν. ubi, quis credat! ipse hic locus emendatur. vide ibi laudatos & Barlaeum quoque ad Timonem p. 92. Saepissime autem in his vocibus peccatur. Anthol. pag. 421. ἀρότῃ τέρεπ' ἡλευθερίῃ. Cod. male ἀρότε. & sic apud Calabr. XI. 212. malim fere legere αἰμὴ ἄροτον. locus Plutarchi apud Kusterum ad Iamblichum. Dignior profecto, qui bulci, quam docti viri munus obeat Pavus.

P. 134. *subaudiendum ἔνεκα*] ora libri *propter*.

Ibid. ἀπὸνθῆσε *legendum*.] sic jubent duo Viri docti in meo libro cum interpretamento *destituit*.

Ibid. *An scribendum una literula mutata τενδῶν*] sic perspicuis literis eadem ora. fidelius sane meum librum exscripsit, quam Sambucianum contulit. & major dubitandi causa, an Sambucum viderit, quam an meum librum viderit.

Ibid. περιλαβομένη mutat in περιβαλομένη [*circumplexa: circuminduta*.] glossa nostri libri. *induta*. junge huic loco

P. 139. μεταμφιασμένη. ut περιβαλομένη. *paulo ante*] recte vertit liber meus. *transmutando sumens*. Alius vir eruditus corripbat μεταμφιασμένη. Sed μεταμφιασμένη ab μεταμφιάζωμαι. non primus igitur tetigit hunc locum Pavo: qui tamen nihil facit ad firmandam superiorem ejus emendationem.

P. 140. Τέλορμηνέιναι φ . .] Mercerus φασιν. Barth. L. LII. Advers. XI. p. 2448. non minus probabiliter

ter supplet φημι, cur hoc non adnotavit Pavo? in meo margine non habebatur. vide Vannum p. 596.

P. 141. ἀλλ' οὐκ ἤρπασε corrigit pro ἐχ. hoc infantilibus puerastri peccatis addatur p 61. commemoratis. ora libri. ἀλλ' ἐτὶ τ. κ. α. γ.

P. 141. πάντῃ πάλιν μίξιος οὐκ ἀπηρεπίσης. *deleendum est οὐκ*] O Magi nostri mira potentia etiam in tempora praeterita. ante centum enim annos & amplius in meo libro bene deletum fuit illud οὐκ.

P. 142. ἔσω δεδύχθω] *Mercerus: nescio an bene.*] at non dubitavit. Cl. Hemsterh. ad Lucian. Dial. 113. quod ignoravit neque enim margines meae hoc suppeditabant. at mox suppeditabant Rutgersii e Var. Lecta emendationem. Nam ipsi umquam lectum doctissimum illud opus, nemini probabile fiet, qui Pavum penitus noverit. imo hoc patet, quia ignoravit quid ibi tradatur de Auctoribus. τ' Ἀνακρεοντίων. vide Vannum p. 571.

P. 146. αὐτῶν] *ipsis literis scribendum αὐτῶν. β 6 v millies commutata.*] J. Albertius ad Gloss. Nom. p. 232. adducto hoc Aristaeneti loco, *sexcenta alia* esse dicit. auxit Pavo in *millena*. cetera, non Pavonis, sed doctissimi viri, cui Hesychius vitam suam debiturus est olim.

P. 147. *scribendum ἐνεύκον vel ἡνεύκον* | etiam Sphinx mea non adquievit vulgato.

P. 148. εἰδ' αὖν οἶμαι καλύειν συκάειν] Pavo conficit. εἰδ'εν, οἶμαι, καλύει σ' ἐξελάζειν. εἰδ'εν & καλύει σ' habent orae meae. ἐξελάζειν autem minus bonum quam εἰκάειν vel περαίζειν.

P. 152. Salmasii locum habet Tollius.

Ibid. Mercerus promisit, quae non praestitit] Credo olim summo jure identidem Eruditos scripturos, si tanti fuerit, *Pavo promisit, quae non praestitit*. quae autem iniquitas! quia non omnia perficimus, quae animo agita-
mus, ideo post centum annos eo nomine increpandi mei vel tui ansam arripere cuiquam fas erit! Nonne Clericus

solemni modo promisit Anthologiam : sed an praestitit ! Justae fuerunt procul dubio Viro, in aliis magis ad ejus studia adcommodatis occupato, causae hanc telam non pertexendi. quid ajo, pertexendi ! vix enim quidquam occeperat, nisi materiam conferre. nam saltem inter chartas, quae ad me pervenere, ne una quidem ejus Nota invenitur. Sane duos libros ineditorum Epigrammatum sua manu descripsit : ut in suis apographis vitiosis habebantur ; sed addita ne unica quidem emendatione. Versio, nisi in centenis forte primis epigrammatibus, ne quidem tentata. & si quaedam alia ejus latent mihi, momenti non magni crediderim. sed illud nihil ad hoc argumentum.

P. 153. *scribendum* εὐβολώτερον. *Similis error apud Suidam in V. Μιδας, quem commode in Diatribe (sic per excellentiam dicta) nostra sustulimus*“ (p. 103.) at ibi ineptis, ut soles. vide Interpretes ad Polluc. IX. VII. 95. qui ante te *percommode* dixerunt. nihil esse dubitandum de lectione in Aristaeneto.

P. 154. ἀπιδὼν *Merceri nihil exoletius. scribe igitur ἀπιδὼν* „ At sic Tollius. notandum autem, ne unam quidem emendationem in Tollianis esse, quae aliquam habeat veri speciem, quin sibi vindicarit Autolycus noster. certe tres quartas fere partes emendationum Tollianarum contrectavit.

P. 155. αἵτε δὲ μὲ τοσαῦτα νικητότε] *Margo mea sic. nisi quod τὰ τοσαῦτα habeat. μὲ in textu.*

Ibid. Copula videtur absorpta & legendum. ἢ ἢ ἢ ἐμῶν. „ Vir doctus in ora libri etiam ἀσύνδετον sibi displicuisse indicat, & καὶ praeposuit. ita in tribus notis sequentibus tria latrocinia admisit literarius praedo.

P. 156. ἢ δὲ ἢν θ' ἐπεύτερον | ὁ δὲ ἢν θ'. *sufficit tamen fortasse.*“ id putavit vir doctus ante centum admodum annos ibidem locorum.

P.

P. 160. Barbare corrigit *περσερείσον μοι*. pro *περσερείσο*. scribendum *περσερήρεισό μοι* vel *περσήρεισό μοι*. *Ibid.* V. D. olim etiam singularem numerum pro *μεταπέμπομεν* probabat, ut Pavo.

P. 162. *cur tamen adspernatur πολυτελείς, ἀγλατ-σμάτῃ δειῆς*. *Idne adpositum?*] adprime, Pavo, ut ostendat te Tolliana scrinia compilasse.

P. 164. *legendum χωρὶς ἡμᾶς διὰ λάβῃ*. ut apud *Platonem*] Et ideo Platonem adduxerat Mercerus. at te, qui in Praefatione post alios dicis, *Epistolae descriptae sunt & quidem verbo tenus ex aliis commentariis*, nonne te pudet, ne unum quidem exemplum hujus tuae adsertionis in toto Aristaeneto adduxisse: cum tot possint adferri, & tanta cum fruge? nonne te pudet, ignave, modo in hac Epistola nescivisse Xenophonteum locum gemellum? vide Vannum p. 303. nonne te pudet ex. gr. ignorasse totum illum locum Epistola XIX. L. I. *πολύημον* &c. esse desumptum ex Hippocratis libro *περὶ φύσεως παιδῶν*. p. 16. Edit. Lind. C. IV? At id recte observavit Tollius. sed ista alias.

P. 166. *ἀδικῶμεν ἔν ἀλλήλοις* | *adcommodatius foret ἀδικῶμεν*. Pavo. sic putavit Mercerus, qui vertit: *laedamus ergo invicem*. unde Tollius monuerat. Homo nos omnes arbitratur esse coecos, vel se sua furta reddere posse invisibilia magica nescio cujus annuli operatione.

P. 176. *ποικίλον* in *ποικίλῃ* mutat Pavo. ex schedis nostris illis id fieri posse sciebam.

P. 177. *Νοκπε ἐρωτομανής?*] omnino ait mei libri ora.

P. 180. *ἐγὼ τάλαν*] a manu docta non una notatum video & versum. *Ego o Miser?* vel *ego, Miselle*. nec tam barbari fuerunt, ut *τάλαν* in nominativo feminini generis sumferint. At Pavo, *ego, misera?* *rogem scilicet te mederi malo meo*. Vidistine aliquid putidius! sed obloqui voluit: & Grammaticaster novit ὃ μέλει & si-

milia etiam in compellendis feminis adhiberi: si id novit tamen. Sed noverit: & ostendat, vocativum ita hic locum posse habere, ut referatur ad feminam: at respicit juvenem, ut bimuli viderent, si legere possent.

P. 185. δυσέμβολον [*scribe.*] ita ad ipsum Hefychium correctum in Miscellaneis Vol. V. T. III, p. 99. quae prodire mense Martio MDCCXXXV.

P. 187. εἰν ἀνὴρ. *scribendum εἰν ἀνδρὸς*] sic Tullius literis perspicuis.

P. 190. ὀππωμάσσειν] obtrudere tentat fictitium vocabulum ὀππωλάσσει. ἑρῶντες autem meo margini debetur.

P. 191. μὴ θάνατον εἶσαι. *puto μὴ θάνατον εἶναι.*] Sic putavit olim V. D. ibidem locorum. ride autem Fatuum, qui modo ex ἐπιλάτης facit ἐπιλά μῆνας, & ex μῆνας implicite scripto ortum somniat εἶναι. legitime aliquid cachinnis dignius?

Σὺ ᾧ ὀφθεῖσα φλέγεις, καὶ σὺν ἔσσι τιρώσκεις] *Mertter. καὶ ὀρώσα.* Pav. vapide & sine ullo sensu. σὺν διασά., An σὺν ἔσσι *absens?* posset quoque legi, καὶ ἀνυδοῖνα. vel καὶ λαλῶσα. vel potius καὶ θίγυσα. *oculis utris. tactu vulneras.* Meleager Anthol.

Ἰζὺν ἔχεις τὸ φίλημα, πῶς δὲ ὄμματά, τιμάρειν, πῶς,
Ἦν ἐσίδης, καίεις, ἢ ᾧ θίγης, δίδωμαι.

P. 193. ὁποδείκνυσιν] Berglerum non satis intellexisse Græca ait homo *ἐπερηφανής*. Sed hoc non volo quæro, unde Nota hæc suo loco non posita sit: debebat enim praemitti Notæ ταχυπερίορυσιν. [*ταχυπερίορυσιν*] Causam auguror, quod Bergleri animadversio demum descriptis ceteris ei innotuerit aliunde: & sic per errorem hoc loco fuerit inserta. nam nego, ullum auctorem laudari a Pavone, vel veterem vel recentem, quem non vel furto vel dono acceperit.

P. 197.

P. 197. Σπυρίτακα λόγον] ex Scapulae Lexico corrigiτ Σπυρίτακα λόγον. imo ex margine mea, ubi corrigitur cum gl. *extendi*. Glossula quoque mox ad τὸ δ' ἐμὲ in meis.

P. 198. ἐκ τῆ Βαβυλωνίᾳ χερσὶ | *de eo alias*.“ Sponsione quemvis provocare ausim, Pavonem ne γὰρ quidem nos docere posse de hoc auro; ideoque ignorantiam suam hoc tegmine ordinario obvelasse.

P. 201. *Vis me servam habere*] nota negligentiam. Δέλον in contextu. scis unde error? ex illa *quarta*. in tribus aliis recte *servum*. neget jam mendacio se illulisse lectori, cum tertiam secutum fuisse jactavit.

P. 208. Rutgerfii locum annotavit Tollius. Mox rogatum velim, quae forma vocis ἰδεῖμεν. Sic in Sāmbuc. Merc. 1. sed in 2. & 3. & 4. ἰδεῖμεν. tu Lector lege ἰδεῖμεν. Liban. Epist. MXCIV. & centies.

P. 210. *Mallet post.*] Margo mea etiam mavult tempus mutatum.

Ibid. Πικρὰ παθομένης ἐφάπτομαι τῇ καρδίας, ἢ δὲ ὥς ἐκπηδᾷ ἢ φθίγγεται μοι δοκᾷ αἶ. Modeste Mercerus. *Quid rescribendum sit, non video*. Agyrta noster jactabundus, *Mercerus huic loco corrigendo etiam fuit impar*. Quid autem ipse! Ex Scapula locum, quem *notissimum* vocat, Platonis advocat, ut probet τέλγεαδς *emolliri, liquefcere* notare. & inde formulam Graeciae inauditam fingit τέλγεαδς *αἰνίτῃ*! Sed inspicie Platonis locum, Lector, est L. II. de Repub. p. 361. D. & videbis illic non magis quam usquam τέλγεαδς. *emolliri, liquefcere, significare*. τῷ μὲ τέλγεαδς ὑπὸ κακοδοξίας, ἢ τῷ ὑπὸ αὐτῶν γινομένων. ad hunc locum, accommodate Hesych. αἰκιν. ἐνιδόναι. At ipso iudice ita per bene legere potes, *nisi egregie fallatur*. At egregie fallitur, nec bubalinum ipsius ingenium par fuit vel huic vel aliis locis sanandis. φθίγγεται enim elegantissimum est. At non intellectum a stipite. *in dolore, in desiderio dicitur cor exsilire quasi e pectore*.

dicatur *gemere*, dicatur *sonum nescio quem edere*. dicatur *latrare*. Ita de Ulixē Odyss. I. vs. 13. 16.

Πολλὰ δ' ἡ μερμήριζε καὶ Φρένα καὶ καὶ θυμόν.

— Κραδίη δ' οἱ ἔνδον ὑλακίη.

exponitur συνεχῶς κινῆσθαι. vide Miscell. Vol. I. T. II. p. 202. ita hic τὸ ἐκπηδᾶν & φθέγγεσθαι accipiendū. φθέγγεσθαι, βοᾶν etiam in Sacris literis *de corde*. Ultima autem legenda. καὶ δεινῶς ἐκπηδᾶν καὶ φθέγγεσθαι μοι δοκεῖ νεώτερον. II. K. v6, 10.

Ὡς ΠΥΚΙΝ' ἐν στήθεσιν ἀνεσπανάχιζ' Ἀγαμέμνων
NEIOΘEN EK KPAΔIHΣ.

eleganter ipse Aristænetus L. II. Ep. XIII. καὶ οὕτως Ἰπποκρίτῳ ὡς ἀντοχειρία μάλιστα γεγεσμένῳ, μέσῳ ὑπέθηκα τοῖς μαστοῖς, καὶ ἵππ' σοι διεκπηδῶσαν παραμυθεμένη καρδίαν. Aliquidne oblatras, Molosse? Sed haec prae-ter institutum hujus Capituli.

P. 212. Τί ποτε ἄρα μοι πεφύτηκε] *quid vero mihi genuit intus?* Pavo. Mercer. *quid ego in pectore intus gero?* Intelligisne illud τ' αὐτονίμῳ? ego sane nullus. omnino legendum πέφυκεν. praeterea satis insolens verbum πεφύτηκεν ab φυτῶν. quod ubi usurpāri hoc tempore repererit, Lectorem admonere oportuerat. saltem tum potius πεφύτευσεν cum Tollo legerim. Vir doctus coniecit πεφύσθηκεν. τί [δὲ γλυκύτατον πῦρ] τί ποτε ἄρα μοι πεφύσθηκεν ἔνδον, *quid te, o dulcissime ignis, quid tandem mihi intus conflagras.* nescio an hoc alicui se probarit. malletem εἰς σέ ποτε ἄρα μοι πεφύσθηκεν ἔνδον. Φυσᾶν πῦρ. notissimum esse Pavo ex Lexicis te docuerit. sed & hoc ultra promissum.

Κεχυμένῳ] Tollo quoque hac voce offensus fuerat! sed induxit conjecturam. Pavo delirat. verum est, quod verum negat. nempe ad χύσιν respicitur, quantum porro κεχυμένῳ & σσευμένῳ distant. ut ipsi condonem illud σσευμένῳ.

P. 214.

P. 214. *scribendum procul dubio πολυμῶν παιδισκίων*] non dubitavit Joann. Christianus Wolfius ita scribere ad Sapphica p. 233.

P. 215. *ἢ θάλαμδρόμῳ*] sequitur *φρουμένῳ & περιούρητον*. An ita studio *variavit auctor*? rogat Pavo: Lectorem ego, an dubitet hominem delirare? non dubitabit certe Tollium compilasse, qui mox ante Pavonem emendavit *θαλαμνομένῳ*. quis nisi coecus ambigat?

P. 215. *scribendum θαρῶ*] sic scriptum in meo libro dudum ante quam natus eras, Eurybate.

P. 217. certissimae conjecturae *ἐπιδρον* putidam suam *ἐχαρον* praeponere audet. saltem scripsisset *ἐχαίρων*.

P. 218. *de mammis extuberantibus ἐπαρσις*, ut nosti, *adhibetur venuste*.“ remitteris ad Scapulam *τῷ id nostri*. ita cavet, ne centies Lexica advocanda essent, extra quae nihil sapit: nec te, Lector, sapere putat.

P. 220. *ἢ περιφθορόμῳ τῇ κεκλημένῃ*] p. 227. ait Mercerum hoc non intellexisse. at Misellus ipse elegantem locutionem ne per nebulam quidem agnovit. *ὁ περιφθορόμῳ τῇ κεκλημένῃ* est, *qui perditae amat dominam. in domina perditus*. Alciph. Ep. I. 24 p. 143. *περιφθορίῳ* ἢ *Ἐρπυλίδι τῇ Μεγάλῃ ἄβρῃ*. ita quoque procul dubio intelligendus locus Chrysostomi ibi a Berglero adductus. *ἐπιδρὼν ὁ παῖς τύχῃ περιφθορῶν* ἢ *ἐταίρῳ τινί*.

P. 221. *sed an scribendum ἢ κερῖ*] sic quidem volebat Tollius.

P. 223. *ὁμφάκιν & δαπλάων* aliunde mihi innotuerunt.

P. 226. *Ἐκείνῳ ad amorem relatum hic non conveniret ex amussim*. Pavo.“ quem refutat? se ipse? Non. Tollium ita corrigentem.

P. 228. *ἀριγνήτης*] meus liber. forte nomen proprium

prium. Pavus. fors nomen proprium est. "hic calliditas vulpeculam destituit sua. ipsa verba exhibuit.]

P. 232. *fors nihil mutandum.* τηλικως [sic] α τηλικω & commodè fit, & si id jungas cum αειφρωντα sententia bona est: tantum despiciens." Meus liber, despiciens tali modo.

P. 233. *non aliter Canterus*] quoties nos non aliter ille vel ille Pavoni occinimus. sed unde tanta familiaritas ipsi jam cum Cantero, quem non cognovit in toto Calabro? id ex copiis nostris adparere posset.

P. 236. *malo αειφρωντα*] sic maluit V. D. ante multos annos.

Ibid. αιδανωμα παλιν τ' αειπληξας. sensi stuporem tabulae rursus. MERC. at PAVO. *vesaniam meam.* male Mercerus. "bene ergo apud me vir doctus insaniae.

αυτ' αυτην ερωμεντω] potuisset hic adposuisse notulam Merceri ex secunda editione. "pro αυτην, credo legendum primo loco τ, altero τλω.

P. 238. Qui toties incusat Mercerum vane, potuisset reprehendere hic: quod το πανισμω non viderit. bene *quiritor* potest reddi.

P. 240. *αυτ' η τετων εξ αρχης*] *scribendum sine dubio. αυτ' η παντων εξ αρχης.* „Ne credas, Lector, Pavonem compilasse meos libros, licet sic plane Tollius habeat: & mox παλαι τω μετα. *magno intervallo.* meus liber habeat *longo intervallo.*

P. 242. *O mulier.*] hanc notam subduxit Kustero & Spanhemio ad Aristoph. Nub. 55.

• P. 245. *ita plane Canterus.*] pessima fide hic agit cum Mercero. nam cum duae emendationes praecedant in eadem nota, Lector necessario putabit ambas esse easdem apud utrumque. sed solum id verum de prima emendatione. & quoties de hoc consensu monet, sane jure ei oggeri potest, quod ipse Dausquejo L. X. Calabri vs. 324. *de conjectura pusilla hoc dignum notatu!*

notatu! vide hominis animum & ingenium. imo illud longe meliori jure in hoc omnium Plagiatorum primum.

P. 248. *Ἰμο παραχρυσάζον*] *παραχρυσάζον* apud me legitur.

P. 249. *Comma collocandum est post διδακρυμένην*] antequam jusseras, id jam factum, & comma deletum praeterea ante *ἀνατενάζουσα*.

P. 250. *τείχων*. increpuimus merito inscitiam puerilem hominis, qui hic *τείχων* pro *τοιχῶν*, & id pro *τοιχῶν* scribi permisit. apud Strab. L. XII. p. 868. B. *τῆς τοίχης πύλης* legas: ubi *τοιχῆς* restituendum. Confer L. XIII. p. 931. C. sic apud Lycophr. vs. 627. in hac voce erratur, sic in duobus Codd. apud Mosch. Idyl. III. 48. *τείχ* & *τοιχ* mutantur. hic *τοιχῶν* legendum cum viris doctis: ut dixi p. 62. Vanni.

P. 254. *ἡ δαίμων*. hunc locum tangit Barthius ad Rutilium. L. I. 524. Schurzfl. p. 114. Mea margo non habuit, nec ideo Pavo.

P. 263. *φάσκουσιν praeſtat*] id arbitratus etiam libri mei annotator.

P. 264. *τὸ συμβαῖν. quod contigit*] copiam verborum habet Pavo. nam *quod accidit: quod evenit*. in meo libro.

P. 276. nos doceat, unde monstrum illud verbi *ἐφύσατο* huc pedem tulerit. Asinus non vidit *ἐφυσᾶτο* scribendum.

P. 278. *ego malo hic ἐπεπληρώσατε & μοχ ἐποιήσατε*. Sic maluit & auctor notularum manu scriptarum olim. qui mox αὐτοῖς volebat, unde Pavo notulam adposuit. *caventes earum*.

P. 280. edidit *πάσας ἐν πᾶσιν ἐνίκηκας*. Lapis sit, oportet, qui non rescribat *ἐν πᾶσι νενίκηκας*. ut recte olim V. D.

P. 282. *ὦ μέλιση* | Pavo insulse & coacte transpositis

sitis verbis: cum modo una litera mutata legendum sit. τοιγαρὲν, ἢ Μέλισσα ἐμὴ. ut mox δελφίδιον ἐμὸν. & ἐμὸν γὰρ. vide Aristophan. Eccles. vs. 966.

Crediderasne, Lector, tam impudenter hominem scrinia aliorum compilare ausum fuisse, vel necesse habuisse? nam casui haec adscribere, est nimium fatui: in primis cum tot ejus in hoc genere existent facinora. quare abeat, abeat Graculus ad gregem suum: vel si nolit sponte viam corripere, nobiliores aves jamjam ita eum urguebimus, ut fuga vitae turpi consuluisse magni instar triumpho habiturus sit. Nolim autem viri eruditi me statuere credant, quoties duo scriptores in idem incidant, alterutrum esse plagiarium. hoc foret iniquissimum. e contrario saepe hoc accidere concedimus: cum veritas sane se non uni manciparit. Sed id toties & ubique fieri sine suspitione justa posse negarim: negarim praecipue hanc facilitatem deberi homini, qui passim literariis, imo in probos mores pugnantibus facinoribus se suaeque scripta infamet.

EPILOGUS,

*In quo nuperæ calumniae, novique & stupidi
errores Pavonis exponuntur; refelluntur.*

DE sapientissimo Phile ordo rerum exigeret, ut verba faceremus: sed faciemus nulla vel pauca. Tum quia satis superque egimus de ejus stylo ferreo & inficeta versificatione: tum de Animadversionibus in hunc ligneum poëtam. Et sane non nisi ad tales scriptores ineptias suas allinere deberet Pāvus. Consulatur 'Εξέτασις mea, qua plurimos defectus hujus editionis indicavi. In primis autem hominem taxavi, quia aliquot centenis versibus, probabiliter eidem Philae debitis, suam editionem augere neglexerit. Illud Scriptum inserui Vol. II. Miscell. T. III. Scriptum sane per quam modestum: si hominem spectes, quem illo ad meliorem frugem reducere conatus fui. Praeterea aliae, nec minus intra moderationis finem consistentes Dissertationes, forte continuandae, leguntur in iisdem Miscellaneis Vol. IV. T. II. Vol. VI. Tom. I. & Tom II. Si quis alia desideret, legat recensionem in Actis Lipsiensibus

lensibus A. MDCCXXX. p. 277. * In primis autem hiscere amplius nihil contra Philen vel Pavoninas in eum notulas audeo; postquam homo literas meas publicavit, in quibus tanta laude, tam egregio encomio prosequor sua in Philen merita. Scilicet jam fidem suam decoquentis viri est Anno MDCCXXIX mense Decembri, in Epistola, qua gratias agas pro donato

* ACTORUM EXCERPTA.

... Ipsa jam aetas scriptoris dignitatem libri docere poterit. Nihil enim novum, nihil reconditae eruditionis hic erit quaerendum... ut Philen istum Bersmanni spurium & adulterinum vocare, aliaque satis dura in virum istum diligentissimum, ejusdemque doctorem venerandas memorias, proferre non timuerit. . . . Observationes, quas adjecit, paucae sunt, nec adeo singularis momenti. Nihil certe continent pleraeque, quam variantes lectio- nes libri Oxoniensis aut Editionis Bersmannianae, & praeterea indicium, ex quo loco Aeliani Phile sua desumerit. denique conjecturas quasdam Editoris. Si vero hic illic plura verba facienda fuerunt, nulla tamen veterum scriptorum autoritas, quae sola in ejusmodi scriptis delectationi esse solet, adjicitur; sed passim ista verba: Norunt eruditi: non ignorant periti: ipsi tirones sciunt, & iis similia, totam demonstrationem absolvunt. . . Bene quippe cognitum habemus, Philen istum non esse, in quo multum desudamus. Et ex eadem ratione facile ferimus formulas istas Editoris: Plura suo loco: videbimus alias accuratius; plura forte alias; videbimus etiam alias; plura de his alibi; de quibus opportunius suo loco, & similes, quae millies in exiguo hoc libro leguntur. Si dubitas, vide modo pag. 267. & bis pag. 273, 275, 276, 278, 279. & miraberis forte in tam paucis pagellis istud, quod nos ferendum judicamus. Ipsi etiam miramur, qui factum sit, ut . . . oblitus sit docere, Celeb. Fabricium pridem ex MS. Bodlejano aliquot ejus generis Additiones evulgasse. Vides Venerandis Senis Biblioth. Græc. Lib. V. C. XVI, sive Vol. VII. p. 697; nec poenitebit vidisse, cum de autore ipso quaedam illic tradantur, quem Cl. Editor ita obscurum, ut eras, & gente patriaque, & ætate aliisque talibus, quae Editores de Autoribus suis obscurioribus commemorare solent, praetermisit.

donato libello, munus tralatitia laude dignari, & Anno MDCCXXXIII. mense Junio Dissertationem publicare, qua in hoc ipso libro plurimos naevos literato orbi exponere coneris. Praecipue cum per illos medios tres annos, ut Pavoni more suo per impudens mendacium, jam Capite secundo Vanni satis refutatum, addere placet, Editor Philae nihil dixerit vel fecerit, quo famam & eruditionem vel minimum laeserit Scriptoris *Ἐξιδότωρ*! Sed nihil dixerit vel fecerit in me: atqui me non priva, illa enim levis, sed publica injuria hominem in primis perstringere impulerat: ejus in omnium ordinum & saeculorum eruditione claros viros convitia & criminationes me vindicias qualescumque conscribere persuaserant, & quidem eo animo, ut resipisceret admonitus. Ecce autem encomia invidenda illa egregio huic Pavonino foetui a me contributa. *Ik ben U.E. zeer verplicht voor het present van den Philes, wien U.E. een fraai kleeid, en zo als 't voegt, aengetrokken heeft.* Haec Pavone interprete sic sonant. *Valde tibi obstrictus sum pro donato Phile, cui vestem induisti pulcram & qualem oportebat.* Nonne haec adprobatio est amplissima? Vocabulum tamen *pulcram* satis *εὐεργητικὴν* invenio. *Fraei* enim aliquid minus quam *schoon*. & potius reddendum fuerat per *bellam*, quomodo etiam primo loco vertit, nti aptissime, Kilianus meus. sic certe intellexi: & credo mihi mea licebit verba interpretari. Vereor autem, ne Pavonidae, qui passim instar bimulorum sapit, etiam hic acciderit quod infantibus, cum ob novam concinniooremque togulam laudantur, ipsi se laudatos credentes, egregie gestiant superbiantque suo modo. Ego, cui sane jam tum displicere coeperat Viri maledicentia & sterile commentandi genus, aptiora verba posse invenire mihi non visus fui; quibus & officio gratiarum actionis

nis satisfacere: nec rusticorum instar homini, certe optima de suis, ut omnes solemus, sentienti, duram veritatem frustra ingererem. Nam libelli *vestem* laudavi. & sane charta est satis nitida: characteresque satis perspicui & grandes: nec inconcinne libellus erat religatus. Potui ergo ex oppositione Editionis Bersmannianae, quae fere e charta bibula, vere dicere, *Philae a Pavonida bellam & decentem vestem indutam fuisse*. Si vim horum verborum ulterius extendat, sciat se a mente auctoris longissime aberrare. Memini autem me aliquando in alius fatui Narcissi ineptum libellum Hendecasyllabos aliquot effudisse: quos adponere non erit forte abs re. paucis mutatis enim in Pavonidem poterunt facti videri.

A D L I N U M.

Laudatur merito tuus libellus,
 Est tamen, Line, pessimus libellus.
 Sed rides paradoxon illud; audi.
 Laudant aequora Gallicae papyri,
 Splendentis mage laminis eburnis:
 Laudant literulas fabre politas,
 Rectisque ordinibus bene explicatas,
 Fuco quae maduere nigriore,
 Quam superciliis linit Cypassis,
 Et quales catus ordinabat olim
 In chartis puer Elzevirianis,
 Istis deliciis, Britanne, vestris.
 Laudant undique margines patentes,
 Tantique alterius libri capaces;
 Qua, passim sine lege ne vagentur,
 Murex agmina nigra literarum

Circum

*Circum limitibus dedit quaternis.
 Miranturque novo decore frontes,
 Atque ostrum rutilo micans sub auro,
 Testae qualæ vitro rosae resluent.
 Tum non sic aciem ferit tuentis
 Vestis, quæ Tyrios bibit colores,
 Quam detracta tuis, Marocca, capris,
 Et succo meliore pota pellis.
 Quid quod artificii manu libello
 Hanc circumdedit ille Gallus Abbas,
 Notus ille Solinus orbe toto,
 Quæ comptos modo diligunt libellos.
 Nunc tuum taceo, Picarde, caelum,
 Sis quamvis opifex in aere mirus;
 Nam quas hoc tabulas habet volumen,
 Non sunt, arbitror, hujus, æst alius;
 Nil enim faciunt ad hoc volumen.
 Quid fulgens latus aureis corymbis,
 Aut tergo loquar indicem superbum
 Auctoris pariter, malique libri?
 Haec laudant, Line, non styli lepores,
 Aut venam ingenii beatiorum.
 Haec laudant, nitidi quibus libelli
 Et tangi metuunt, cedrique nidos
 Alta perprimerent quiete semper,
 (Servantur nurbus velut Batavis
 De Serum fragiles luto patellæ)
 Ni pulvis semel eximendus anno
 Desuetos titulos herum moneret,
 Librorum titulis tenus peritum.*

R r

Nunc

*Nunc ridens quoque te placere credis?
 Quin fac autographo libro periculum,
 Ac scriptos tibi prome codicillos,
 Si quis lumine vel parum severo
 Versam legerit hos ad usque chartam,
 Nec projecerit illico ad cloacas,
 Ut primi emaculent nates, licebit
 Pavi foeta notis papyrus adsit,
 Aut si putidius notis quid istis
 Clunos tergeat elegantiorum:
 Laudatur merito tuus libellus,
 Sit quamvis, Line, pessimus libellus.*

Quod si nunc pergat instare Pavo, & non convenire contendat, ita ambigue laudare hominum liberalitatem: hisce meis verbis amplissimam suorum scriptorum inesse credat adprobationem. Eat, licet, eat & venditet hoc diploma, quo Pavoninam eruditionem condecoravi, per quatuor orbis terrarum plagas: forte hoc teste pluribus aliqua eruditione se fuisse praeditum persuadebit, quam si libellos omnes suos tradat legendos. Procul dubio enim his lectis acciderit omnibus, quod mihi: qui ante scripta propius excussa hominem aliquid scire crediderim. At erravi, erravi, Dii boni, sed errorem non quotidianum! Poenitet temerariae credulitatis, poenitet medullitus. Qua licet, peccatum emendabo. Et ne meum hoc erratum, sane pudendum, ulli in posterum fraudi sit, abolitis istis meis prioribus literis hoc authentico & irrevocabili decreto te, Joannes Corneli de Pavonibus, coram omnibus & singulis, quorum interest, hodie declaro, renuncio & creo insulorum & indoctorum Magistellorum Decanum longe meritissimum, cum privilegio quotannis libellum triobolarem, aridis

notis

notis & uberibus convitiis temperatum, evomendi.

Quod si quis roget, unde illa de praemiis & muneribus literariis decernendi mihi sit tanta auctoritas! Desinat quaerere. Tale jus inter doctos & eruditos doctissimo & eruditissimo competit aut competere debet. Talem autem constituit non mea Philautia: non consensus omnium: sed qui unus instar omnium est laudatus modo Joann. Corn. de Passeribus. An quis non fidem habeat homini antiquorum plane morum! homini supra seculum suum integro, atque a mellitis istis verborum globulis alienissimo, quibus hodie mortales; ut sibi videntur, humaniores, at Gallica quasi-Politia infecti, in vicem os oblinere adfueverunt! Homini, qui nihil odio, nihil amori, nihil partibus dans, sese suaeque omnia Sanctissimae Veritati, & Sanae Rationi cum suis addixit & dicavit solus! Homini, qui quando aliquid dicit, verum dicit, nisi impudenter mentiat! Jam ille sincerus, ajo, ille candidus, ille non fucatus, ille veri aequique sacerdos religiosissimus: ille omnibus vitiis expertissimus Pavonides me his titulis non semel ornavit & condecoravit. Ac primum muneri mittens decantatissimum suum Philen in ipsa libri fronte propria sua manu exaravit *Doctiss. J. P. D. Editor.* Et in Epistola XV Novembris data Anni MDCCXXXI. qua iter in Britannias suscipiendum mihi indicabat & rogabat collationes Orphei, integris syllabis, credo non semel, *Eruditissimum* salutavit. Daturne jam aliquis Mammacythus, tam duri oris, tam decocti pudoris, qui mihi hoc jus competere negare audeat! Non ipse Pavus, non ipse magnus Pavus, *cujus probitas & fides singularis ex hisce perspecta est, si cum praefatione hanc ejus comparatur*, non ipse Trismegistus Pavus contra testimonium haec hincere in animum inducat! Quae ego

Rex a fano

sane auro cariora habeo: quippe quoties illa relego, at quoties relego! mihi aliquid esse videor, qui ab ista veritatis bucca doctissimus & eruditissimus fuerim adpellatus. Ignosce, Lector, si ridiculas & pueriles criminationes ridendo diluam.

At nonne haec pulcra, & multum faciunt ad Philae Iambum de Nautilo? Sed homo huc rem perduxit, & ne hilum quidem reponere sciens crassissimis a me ipsi objectis in *Excerptis* erroribus, statim a rebus litem transferre in personam studuit: sperans egregie calumniando sorte minus perspicacibus arbitris nubem pro Junone obtrudi posse. Nunc idem ad incitas redactus, & calumnias priores confiteri coactus, quibus me auctorem versionis Epigrammatis incredibili inpudentia & temeritate fecerat, & scriptorem Epistolae de aetate Philae esse Lectori persuadere voluerat, nesciens quo se vertat, ad novas, sed longe stupidiores mugiens Orca se convertit calumnias. Has hic breviter excutere cum venia Lectoris liceat. Nam superiores illas duas satis confutatas dedi Cap. I. & II. hujus Scripti. nec ibi a me disputatis ullum verbum addere habeo. Omnia ibi exposita ex veritate: quibus etiam ipsa Rei nostri confessio, licet invito & reluctanti extorta, non leve pondus addit.

Profecto enim nescio an operae pretium facturus sim, si adjecerim me omnem lapidem movisse, ut illas meas literas ad Vlamingium, quibus Codicis aetatem indicavi, nanciscerem: si quidem umquam tales ad Virum hunc scriptae a me fuerunt. De eo enim jam valde dubito. Nam Amici humanitate nactus fui nuper Epistolam a me Vlamingio inscriptam Die X. Januarii MDCCXXVIII. in qua haec. *Ik weet niet of ik Phile: de Animalibus by Aldus heb; de oudste Heer Gronovius heeft een Collatie van dien Auteur uit Engelandt.*

gelandt. Maer schoon 'er meer in is als in den ordinairen, is het geen oudt MS. ik heb noch geen tydt gebadt om hier te zien, of 'er ook een oudt MS. was. Want Auteurs te herdrukken in 't Grieks van die natuur, zonder MSS. heeft niet veel om 't lyf. Haec versa significant. *Nescio an possideam Philae Aldinam Editionem. penes Cl. Gronovium natu majorem est collatio Philae ad Cod. Britannum: at quamvis plenior vulgatis sit, non est Codex vetustus. Temporis angustiae adhucdum impediunt, ne inquirerem, an inveniatur hic MS. antiquum. Nam non multum de re literaria mereatur, qui tales Graecos Auctores sine Codicum ope edat. Quare dubito, utrum quae scribit Vlamingius secum a me communicata, ipsis e meis literis didicerit, an e literis ad tertium. Nam mihi non vero fit simile post illas fuisse alias a me ad Vlamingium datas.*

Quam putidum autem est illud & plane Pavone dignum, quod scribit *Vlamingio vindicem non relictum esse!* Ego sane praevideram Canis improbi latratum, cum errorem aequè Vlamingii, atque meum esse potuisse adseverabam. Id quod tamen nunc quoque affirmatius adsevero, cum videam aetatem Codicis *numerus* non literis designatam. Quidquid sit: qui errarit, parum refert: est enim error calami, & praeterea nihil. At qui ex tam incertis rebus alicujus bonam fidem vel verbulo suspectam reddere sustineat, ipse nullam meretur fidem. Et meae partes minime sunt probare, *me non errasse*: sed Accusatoris partes sunt probare, *me errasse*. Id ad hoc tempus usque nequit. Quapropter quoque apud omnes aequos mortales turpissima calumniatoris infamia ipsi in aeternum inusta erit.

Sciat autem tam famae quam mentis imminutae Sy-cophanta, nihil se causae suae profuisse, quod jam prodiderit literas Vlamingianas: quod jam agnoverit meam non esse Versionem: Hoc enim numquam debuisset

adseverasse, at illud jam in Aristænetica Praefatione praestitisse. Imo sciat, sibi potius quam plurimum obfuisse, cum, veritatem licet agnoscere coactus, adeo nova & inusitata tamen pervicacia & obstinatione facinora sua tueri non dubitarit. Quod sane nisi in hominem profligatissimae improbitatis, & qui omnem meliorem frugem ejuravit, cadere non potest. Sed illa causa perorata est: aliam aequis coram iudicibus ventilabimus, spero.

Homoq; hic eodem artificio uti solet in calumniando, quo utitur in commentandis Auctoribus suis. Ponit enim aliquam hypothesin: ex. gr. *Iacchus attactu omnia juvenescere facit: ergo etiam partem, qua Baubo anus est.* Illam autem hypothesin numquam probat: & plerumque etiam probare non potest. Deinde tamen secundum eam ipsam hypothesin contorquet & immutat Scriptorum suorum verba. Atque ex ita a se correcto, sive potius corrupto Auctore rursus hypothesin adstruit, & ex ita adstructa hypothesi confirmat emendationem. Certissima & facillima omnia etiam falsissima confirmandi methodus! Sic plane in calumniando se gerit ubique. Et hic rogat enim; „Scis quid offuit mihi? *Anacreontem meum inscripsi Joanni Clerico: eum amicissimum vocare, eum laudare, utut parce & exiliter* (ego effusissimas laudes putaram & adulatorem potius decentes, quam amicum*) *capital visum.*“

Jam homini toties mendaci Lector cogitur talia adfirmanti credere: nam nullum factum vel verbum meum proferre vel proferre potest, unde aequo Lectori constare queat, me aegre tulisse, Pa-

* Auctores Biblioth. Ration. omiserunt hanc ipsam Dedicationem a nonnullis habitam iri *torquentem excedentemque difficultatis bilis, & exuberantiam Misanthropiae*, Gallica p. 558, exhibita melius interpretari nequeo.

*vonidem dedicasse Anacreontem Clerico, vel inde simultatem esse conceptam. Scilicet aliquid mea vel ullius interesset, cui suas committiles chartas dediceret Pavo! ipsa figmenti fatuitas hominem fatis refutat. Et hac tamen subnixus hypothesi putidus declamator de aequo & bono, quod quale sit ipsum nescire, impotentes ejus scriptiones commoustrant: de violata fide, quam sanctam & inviolabilem venerantur honesti & probi, truculentus autem homo passim ipse violat, ridiculum in modum ampullatur. Me hercule homini, quamvis improbo, ne serio irascar, fatua stoliditas ejus facit. Nam nisi fatuus & stolidus, qui eo infantiae evadere potuisset, ut in hanc ridiculam causam conferret sinisterius, at aequissimum, de ipsius scriptis meum judicium in *Εξήαδ* exhibitum! quid! egone primus, egone magis criminose in temerariam ejus Crisin: in Scriptionum ariditatem: in Styli contumeliosam acerbiter invecus fui, quam alii ante me! Nonne Galli, Britannii, Germani, Belgae longe durius de ipsius scribendi characterē pronuntiarunt, quam ego in laudata saepius mea dissertatione! Quid ego dixi ibi, quod excedat illa Eruditiss. Arnaldi, illa Rev. Trappii, qui homini *iracundiam* & *furorem* adscribit. vide p. 559. illa, quae Eruditi Actorum Lipsiensium* Auctores passim: illa, quae Scriptores Parisiensium Ephemeridum, qui ipsum,*

* Plura sunt majestate Critici plane digna. Et bonum est, nobilissimum virum revocare nobis & recoquere praestara illa dicta, nugae, nugae! apage, apage! absit, absit! & id genus elegantias. Metus enim erat, ne plane illae, per mollitiem aetatis nostrae, quam humanitatem & modestiam videri volunt, inseciderent. Hunc itaque librum emant, qui illam Deorum linguam sanctam & vetustam propagari volunt ad posteros: ex hac lecytho depromant pigmenta notarum Criticarum pulcherrima.

sum ejus Anacreontem a capite ad calcem risui exposuerunt Mense Octobri MDCCXXXV. illa Eruditorum Virorum, qui Amstelædami Gallica Diaria emittunt! Qui omnes & singuli, ut alios taceam, summo jure de ejus in literas meritis minime mitius, quam ego in ^{Ἐξέραι} pronunciaverunt. Num etiam apud illos homini obfuit, quod dedicavit Anacreontem suum suo Cle-rico? Si ita: obfuit illa Dedicatio, antequam e cerebello isto melancholico nata erat. Nam jam de Alea, de Hephæstione, de Phile pessime ex illis quidam opinati fuerant. Quin nunc audeat etiam alias calumnias, & novas confingere, unde vanissimas horum etiam in se odii causas arcessat! Sed aequè frustra erit. Nam forte alicui persuaserit, uni alterive privatas quasdam irae esse causas. At ut Galli, Germani, Britanni, Belgae, in unius hujus hominis vituperio tam amice conspirent, quis credat aliunde profectum, quam ex omnibus pariter exploso scribendi κακότης! ex maledicentia, superbia, confidentia, ignorantia tumidi Paedagogi? Quae enim suspicio privatae simultatis conveniret in hos vel illos Ephemeridum conscriptores, in omnes derivare non esset nisi Pavoninae frontis. Hae igitur causae ipsos impulerunt, ut, quae scripserunt, scriberent: eadem illae & me impulerunt, ut de libellis Pavoninis judicium pro meo, quod cum omnibus commune habeo, jure ferrem. Atqui dic, amice, cum omnium horum, qui te adgressi fuerunt, ipso me, certe te, judice, sim indoctissimus, dic, amice, cur alios responsione non dignatus fuisti? Cur eorum Crises, (quas Bibliotheca Amstelædamensis a Ratiocinio dicta vocat *Mortificantes*) cur illas omnes animo obfirmato neglexisti? An illos libellos non lectione dignos censuisti, utpote nihil Pavoninum, nil nisi plebejum adponentes? At intererat legisse, ut e censura etiam parum justa proficere posses. An for-

fortean tu, summe Criticorum Pavonazzonida, qua-
urticis & spinis coronatus, in ipso Parnasii scopuli su-
percilio cruribus decussatis residere, ferulamque
supermagistrale vibrare tibi videris, irritos horum
homuncionum assultus attracto naso despexisti & de-
risisti? Dic, dic, cur mei, hominis, fateor ipse, indo-
cti, inania deliramenta, divinam illam tuam Stoici
tranquillitatem animi turbaverunt? Cur tam flebiliter
quiritaris, quod, cum nihil me laeferis, ego tamen in
e, ceu capital commisisses, sententiam durissimam
tulerim? Cur tam abjecte & pueriliter, ex Ad-
versarii tui literis tua merita, scilicet aliunde de iis
non constabat, lectoribus adprobare satagis? quasi
non longe expressiora testimonia inter se Eruditorum
mutua exstarent, qui tamen postea sibi de Erudi-
tione controversiam moverint, nec tamen ad has
aniles querimonias fuerint delapsi. Quasi non tu ipse
atrocissimis convitiis & maledictis lacezivisses multos
egregios Viros, quibuscum olim longe major, quam
mihi tecum, nam tecum mihi nullus unquam fuit,
usus amicitiae intercessit! Sed talia ego non tango. Si
vir fuisses, his querelis praetermissis, falsas meas esse
olim in te factas accusationes ostendisses: & si vir
etiamnum es, si guttam ingenui sanguinis habes,
sed non habes, licet passim jactes, hanc novam, non
sane parvam, tuorum crassissimorum & stolidissimo-
rum in omni literatura errorum syllogen confutabis.
Si huic labori supersedeas, ut puto, nam egregie ti-
bi sudandum foret, mollicelle Pavuncule, si vel co-
lorare vitia nedum purgare stupidissima conareris,
si huic supersedeas labori, ajo, & calumniis & convitiis
porro rem gerere velis: per me licet. Atqui scias, sic
actum esse, sed jam actum est, de omni illa Reve-
rendi Joannis Cornelii Pavonis imaginaria eruditio-
nis fama, quam tot vigiliis, tot lucubrationibus, tot

R r 5

plagiis,

plagiis, tot convitiis, tibi ab ipsa teneris unguiculis per fere quinquaginta annos accumulavit & adstruxit. Vulcano licet dedices, quidquid umquam papyri commaculasti. Quod sane in satis ingentem exsurxerit acervum. Nam non immerito tibi ipse olim jam miraculo fueris, dum veteres chartulas tuas quodam mane ab hora quarta ad secundam post meridiem recensens, attonitus exclamaris coram omnibus: *me jam tanta perpetrasse in tantilla aëritula!* & sic tandem in poene refrigeratum viridium pisorum involaris pultarium. Sed ista omnia rapidis jam flammis cedant: nam tristitia modo & acerba tuæ quondam claritudinis erunt monumenta: & singulae modo literae tibi inclamabunt identidem, *Fuimus Pavones*. Praesta te igitur virum, Pave: & pyra ex hisce exstructa, Tyriae instar Didonis, vel si mulierem imitari tibi turpe ducis, vir muliere quavis impotentior, imitare Cassii fatum Hetrusci,

*Namque fuit Cassi rapido ferventior armi,
Ingenium, capsis quem fama est esse, librisque
Ambustum propriis.*

Eia age, adscende regum, & ignem quantocius admove, ut sic simul libri, simul nomen, simul ipse Pavius, qui tam diu orbi literato fumos vendidit, uno eodemque momento abeant in fumos.

Nova autem haec de Praefatione Anacreontica est accusatio, de qua in Aristænetica Praefatione verbum non factum. Nempe calumniam illam de aetate Codicis, non ex fide indicata, jam dimittere adactus, hanc ei succedaneam esse voluit criminationem. Verum non contentus liti huic literariae ea immiscere, quae potius ad personam ipsius & meam, ut vocant, spectant, quam ad eruditionem: etiam plane aliena in-

intertextere homo inconsultus non reveritus fuit. Qualia illa omnia, quae de Joanne Clerico adfert. Sycophantae calumnias etiam hasce refutemus.

Adseverare nimirum non erubescit, me effecisse, quo minus recitata in funere J. Clerici publicarentur, *ne scilicet laudes viri defuncti, quas pauci Amstelædami audiverant, omnes ubique legerent.* At mera haec est calumnia. Merum rursus mendacium.

MENTIRIS, PAVO. MENTIRIS dico. Publicatio illius *Sermonis* ne umquam quidem inhibita fuit: ne dum *ut ea de causa* inhibita fuisset. Nemo intercessit umquam, quo minus omnia & singula, quae dicta erant pro concione, typis describerentur. Sed nec libet nec me decet inprudenti huic mendacio refellendo immerari. Mirum tamen, qui homini, cui Sycophantiae priores male cesserant, in mentem venerit caput rursus novis & aequae vanis calumniis obligare. Amstelædami certe nemo umquam vel per somnium cogitavit hoc negotium vel ulla ex parte ad Clericum vel ejus famam pertinuisse. Alio plane spectavit: & quodcumque illius *Sermonis* argumentum fuisset, eadem acta fuissent. Quare nec e rumore vago talia accepisse potuit. Sed si jam maligni & temerarii famigeratores tale quid dispulissent, nonne hominis aequi & prudentis fuisset, nedum virtutum suarum tam assidui praëconis, in rei veritatem prius diligenter inquisivisse, quam vel in circulis, nedum in scriptis talia effutire? Nam adculatori haud sufficit, contrarium non novisse: sed certo de crimine constare debet, antequam aliquem reum peragat. Quippe si, vel dubitat ipse actor, etsi verum forte dixerit, tamen a calumniatore vix distiterit. At tibi de veritate non constitit, Pavo, cum me accusasti, ut Epigrammatis interpretem: vel ut Epistolae de aetate Cod. scriptorem: vel ut auctorem *Sermonis* de laudibus Clerici

Clerici suppressi. Imo plane contraria potuisti scire, imo scivisti, & proinde tribus impudentissimis mendaciis haec scribingens, chartam non magis quam tuam famam commaculasti. Omnia confinxisti sine ulla veri specie: solum ex turbato isto tuo cerebello; tantum ut calumniandi & mentiendi ingenitae libidini indulgeres. Quibus artibus ipsum mendaciorum patrem Luciferum vincis: quem non dubito quoque, quin caput *καρχηναρι* cum depudorato isto tuo sincipite saepius conferat, quoties scilicet insigni aliqua fallacia & sycophantia ipsi opus sit, & cui, utpote tuo amico & familiari, suadeo, quod commode incidit, ut, si Romae vel Bononiae *Patrono*, quem vocant, *Diaboli*, aliquid humanitus accadat, te eo per tenebras nocturnas subito devehat: sic nec vivam, nec valeam, nisi tam egregie Diaboli causam sis acturus: tot inauditas calumnias vel in innocentissimam sis concinnaturus, ut nemo posthac, superstiti saltem Pavone, in numerum Sanctorum vel mas vel femina receptari possit.

Sed ne in causa satis seria ludamus. Ego, Pave, neque in hac re, neque in ulla re tibi esse similis cupio. numquam rumoribus vel de te vel de alio malignioribus fidem habebo: nisi certis auctoribus de iis mihi constet. Nec tamen vel sic in literaria lite talia umquam inferam. Non imitabor mores tuos, impotentis & vecordis Sycophantae; nec committam, quo inanem de te, homine apud omnes bonos & probos jam dudum detestabili, consequar vindictam, ut merito aequis & probis displicuisse possim videri. Quin ne jocos a vero abeuntibus te risui exponere velim: nedum ut serio tibi falsa crimina objecerim. Quare quod scripsi p. 12. Vanni meae, *Matres Trajetenses immorigeros & vociferantes infantulos Graeculi Pavonis nomine seu Μαεμολυναίη perterrefacere solere*, In spon-

spongiam incumbat. Deleatur. Nam haec ad amissum in te non convenire nuper didici. Verum quidem homines, te procul viso, saepe in angiportum deflectere, ne garrulitate tua ipsos eneces. Sed Matres re vera non tuo, sed tibi cognomine homine invocato, plorantes puerulos requiescunt. Distinguere vos nunc demum didici. Isti enim alteri fecerunt *Fatui* cognomen, a mentis vitio; vel *Pavonis Semicadi*, ex munere & quaestu: Tibi ab enormi corporis mensura *Longi*, & ab imaginaria peritia Linguae Gr., vel potius ab absurdis moribus, qui vulgo Graecanici dicuntur, *Graeculi*. Ad hoc tempus me *ὁμωρύπλη* fefellerat errore obvio & probabili. *Ego certe propter* vultum tuum truculentum & plane Thersita dignum: *propter* insignem tuam fatuitatem, qua nihil distinguas a cognomine Pavonida, aptissimum & *dignissimum*, qui pro terriculo es, *censui*: nec *aliud* a Matribus Trajectinis invocari *ea etiam de causa credidi*, quam portentosum ex omni parte Pavum: *Hoc ajo, & rectum ac probum adsevero.* & si quis amenti & adseveranti contradicat mihi, vae ipsi, vae posteris ipsius. Νῆ δὲ Δία καταπάτω. cujus idolum nuper stercorearia nostra Musca prima narium sagacitate sibi eruisse visa fuit. Νῆ δὲ Δία καταπάτω & σμερδαλίον ejus Sacerdotem Pavum. *Hoc ajo, & rectum ac probum adsevero.* Qui, per me licet, in posterum & alias calumnias pro indolis suae malitia & feritate comminiscatur: iis nescio an legendis, contra te refellendis tempus non infamam. Immo nec refellere ullo opus modo erit. Quis enim fidem habeat toties jam convicto calumniatori? Hoc habeto.

Ista jam falsissimarum Sycophantiarum discussa nube, quam egregie locum suum tueatur hic istud meum ad Clericum scriptum Epistolum, facile quis per se videt. Nam si vel dederim, me jam minus esse aequum

aequum Clerico: an tali non esse licet, qui ab ipso aliquando literas commendatitias acceperim? quia illius humanitati humanis literis responderim? Sane si non respondissem, merito culpandus ipse mihi videretur. Sed qui committere potui, ut non responderem, cum Clericus nonquam a me salutat, nondum hisce de literis a me compellatur, ultro & sponte per amicum communem Al. Cuningamium has mihi tradendas miserit. Sed finge, illas mihi roganti traditas. Quid! istudae tale & tantum beneficium, ut me sibi eo in aeternum manciparit Clericus? Ut si iustae mihi mutandae voluntatis causa nasceretur, viri boni officio conservato, non liceret de ipso, nedum de ejus eruditione secius opinari? qui Pavus scit, annon gravissimae ipsi minus bene cupiendi intercefferint post tantum intervallum causae! Quod nec adfirmare nec negare jam necesse habeo. Clericone, rogo, ob tratatitium officium *an meamque eruditionem omnem addicere cogeres?*

Si quis vero adeo fatuus est, ut civiliores formulas caperet, & verborum sonum, non verborum usum aucupetur, videat, quam legem sibi dicat ipse: videat, ne quotidie humanissimae & benevolentissae non obscura signa prae se ferentes obijciantur literae ab illis, quibuscum jam ipsi minus bene conveniat, vel etiam apertas inimicitias gerat. Quae tamen non solum a me disputantur, quasi omnino inanes illas & verbo tenus probarem amicitiae testimonium. In his peccatur, fateor: in his forte & ipse aliquando peccavi. Sed Symplicissimae tales meo aliosque caudiores reddere valent. Et longe minus disputantur, id est quasi pro meritis & iocundis verbis haberi velim, quae ad Clericum dedi. Minime gentium. Ex animo ei gratias egi, quales officium illud merebatur: fortissimum aliquando prolixiores, utis. Ex animo scilicet
 pfi,

psi, me ejus ex asse esse. Nec causa ulla erat, cur, cum haec scriberem, non ad omnia officia paratissimus ipse essem.

De temporibus subsecutis, nihil necesse, ut verba faciam. Sufficit me ita sensitisse, cum haec ante fere novem annos scriberem. Contraria probet istud in calumniis plane architectonicum Nostri caput.

Sane Pavo, qui has literas tanti fecit, ut publicaret, homines ab ipso lutos & per se fatuos, haec vel similia ratiocinatures ominatus est. „ Quid! Clericus
 „ eum commendavit Blanchino! Ille tanta eum humanitate & comitate excepit! tot eum beneficiis & officiis cumulavit! Nam haec non constitisse in mutuis salutationibus & obambulationibus credibile est, quae tanto praedicat opere: de quibus tantam spem conceperat. Ac tanta solius Clerici gratia ille Blanchinus praestitit homini, certe non aliis quatuor vel quinque illustrium virorum epistolis apud hunc ipsum commendatissimo homini, cui, absque his literis fuisset, forte in plateis aeternae Urbis pernoctandum fuisset? Et ille tamen, ille ipse inpediit, ne laudes Clerici Amstelaelami, ubi non magis auditaerant, atque apud Antipodas, celebrarentur! Ille laudes Clerici crudelissime in ipsis cunis suffocavit & strangulavit! Quantum fatius fuisset & justius, ut ipse pallium funebre bis sex ulnarum indutus, nec brevioram insulam de pileo demittens, majoris Acroaterii Cathedram, & ipsa luctus insignia prae se ferentem, ascendisset: & pro concione Atlantidis illius librarii obitum lamentabili deplorasset voce, & sesquipedalibus, sed tamen vix rem exaequantibus verbis, ingentia Clerici in se merita praedicasset: & semper memoris animi testes invocans auditores singultantes, sancte spondisset: Se nunquam
 „ vel

„ vel scripturum vel dicturum, imo ne cogitaturum
 „ quidem, Clericum fuisse malum Grammaticum,
 „ tam Graecum quam Latinum, pejorem Criticum,
 „ & longe pessimum Metricum & Poëtam.“

Sed sciant, quicumque ita fatue ratiocinantur, meam libertatem & dicendi & scribendi vel centenis ejus generis literis commendatitiis non esse venalem. Et hactenus de calumniis Sycophantæ Trajectini in Praefatione nupera denuo eruētis.

De iis, quae eodem loco ad literas spectant, non operae pretium, ut agam. Se refutant ipsa. Partim etiam jam ter recocta sunt, & superius a me discussa. Quibus proinde nihil addendum habeo, nisi quod in vexati Epigrammatis versiculo tertio mihi videar in veram lectionem incidisse, postquam prima illa jam aliquot mensibus fuerant typis descripta. legendum enim puto

Σαπφοῖ σοι γὰρ ῥησιν εἶναι μιν ἄφθιπν ἔμιν,
 Σὺν ᾧ πατήρ πάντων νεῦσιν ἐλοφάρεγγ.

ῥησις saepe de Poëmatibus. Callimachus Epigr. IX.

Μικρὴ πρὸς Διόνυσον, καλὰ πρὸς ὅσους ποιῇ
 ῥησις. ὁ μὲν, ἰκῶ, φησὶ, τὸ μικρότατον.

quamvis ῥησις hic aliam interpretationem receperit. Epigr. XXIX. melius huc fecerit.

Τῶν ἐπίων ὁ Σολεὺς ἀπιδμάξατο. Χαίρειτε λιπαρῇ
 ῥησιῇ, Ἀρήτε σόντην ἀγρυπνίᾳ.

Anthol. L. III. p. 279. Πινύτε ἄς ΣΑΠΦΩ.

Ὅτι μὲν καὶ κωφὸν ἔχει πῖφον ἔνομα ΣΑΠΦΟΥΣ.
 Δὲ ᾧ σφαῖρῃ κνήμης ῥησιῇ, ἈΘΑΝΑΤΟΙ.

&

& facillima mutatio & obvia ῥησις in ῥισις, & inde in κησις. ita κελυγὸς κηλυγὸς. ῥήτις & ῥίτις. ῥηθέν & κηθέν.

Illud quoque solum addiderim ante quatuor fere annosa me fuisse cum Amico erudito communicatum hoc Epigramma ex Anthol. Inedit.

Τῶν γινώσκων ἐδόκη' φιλέας εἰ δέυγερ' ἄλλω
Εἶμεν, ἵδε φθόνερ' κλαίετω, ἔσπε θάνη.

illud quoque Epigramma sic jam ante tres fere annos typis fuisse descriptum, nec tamen me vel Amicum meum, instar Pavonis, εἶμεν censuisse mutandum in εἶμεν vel quia sono illud videbatur nobis durius, in εἶναι vulgivagum: nec in εἰ μὴ, ut alius non nemo. Nihil aliud adjungendum habeo illic a me in medium allatis. Quae an viderit Pavo, dubito: certe rumor semel ad me delatus fuit de visis ab ipso nondum publicatis plagulis quibusdam. Quando Typotheta adfirmavit nihil tale a se emanasse: quod sciebat. Nec hoc tanti. Non dubito autem, quin quaedam e sermonibus vagis captarit & resciverit: quin & resciverit, quo ictu ipsi pereundum esset: atque adeo quemadmodum canis, elevatum & intentatum in se baculum etiam procul videns, rabire, gannire, & caudam sub ventre abscondere inceptat: sic Pavonem in ultimum istum conatum desperabundum partim e timore, partim e furore erupisse censeo, cum famae suae ultima instare e longinquo quamvis praevideret. Nam causam comminisci alioqui vix possum, cur non a mea, si ita velis, lentitudine & tarditate, sibi otium suisque pulmonibus fecerit. Nisi forte illi ita jam bile atra & lurido felle fuerint oppleti & extenti, ut ne medii creparent, periculum foret, nisi subita evacuatio quocumque modo temporis adhibita subvenisset. Atque hoc fit verosimile quoque. Nam observavi &

Ss

mecum

mecum observarunt multi, ipsum fere sub initia vernalis tempestatis acrius melancholia conflictari, & quando Sol Arietem attingit, sub quo petulcus notiter Criticafter natus probabiliter est, si non sub Canicula, parum ab insano distare. Mihi interim de ejus vecordia gratulor, qui sic ad has & illas calumnias respondendi ansam haustus de eadem fidelia, quod ajunt, duos parietes potuerim dealbare.

Quae porro ad Distichon ex Epigrammate exstante in Apphiciis Cl. Wolfii p. 162. ex integro effluit, plena sunt non solum ignorantiae, verum malae fidei & Sycophantiarum: imo in eo genere palmam illis in Aristaeonica Praefatione dubiam faciunt. Nam re vera, ut ibi mea exhibentur: erraverim non mediocriter, qui contorta & difficilia *nihil duri vel obscuri* habere dixerim. Errarim quoque in ceteris eo, quo dicit, modo. At, amice Lector, hic rursus non mea culpa vapulo. Nam si ipse illud epigramma edidisset, illud distichon plane aliter legeretur: & quidem ex fide Codicis Palatini & omnium meorum Apographorum. Jam Cl. Jo. Christianus Wolfius contextum conformavit non ad Codices, saltem non ad Palatinum, sed ad Editionem hujus epigrammatis in Poëmatibus D. Heinsii, ubi legitur.

Πῶς οὐκ ἐκλώσασθε πανάφθιλον ἡμᾶρ ἀοιδῶ,
Ἄφθιτᾶ μνησμένῃ δῶρ' ἙΔΙΚΩΝΙΑΣΙ.

At in meis Apographis omnibus, ad quae notulas meas concinnavi, sic legitur:

Πῶς οὐκ ἐκλώσασθε πανάφθιλον ἡμᾶρ ἀοιδῶ,
Ἄφθιτᾶ μνησμένῃ δῶρ' ἙΔΙΚΩΝΙΑΔΩΝ.

In hac lectione merito scripsi, *nihil duri vel obscuri* esse

esse. & nihil re vera est. *Quae aeterna Musarum munera celebravit.* Et D. Heinsius, cum haec reddidit, *Munera quae Musis non peritura dedit*, in Latinis dedit, quae e Graecis ne quidem exprimi possunt. Qui etiam incogitantius Hexametrum effudit

Cur non aeternū nevisstis tempora vati.

De Pavone * *nihil dicam hic, de eruditissimo D. Heinsio tantum.* Illum miror non percepisse locutionem Δῶρα Μουσῶν. qua nihil aliud significatur, quam *facultas Poëtica: Poëtice: carmina.* Sappho *Musarum dona: suavitatem & potentiam Poëtices* ubique celebriorem reddidit. id est, carmina non intermoritura cecinit: quare digna erat cum suis carminibus aetern-

* Ita in Epistola quadam loquitur Pavo de celeberrimo Jac. Gronovio. *In quo Manethonis loco mihi non satis faciunt viri docti Gronovius & Perizonius: de Gronovio nihil dicam hic (an alias dixit, vel est dicturus?) de eruditissimo Perizonio tantum.* Ego nescio quam amicus huic vel illi fuerit: sed paulo ante in eo loco scribit: *Quem auctorem (Manethonem) utinam tu F. edidisses.* non valde proinde videtur ipsi Gronoviana editio adrisisse. Hanc autem Epistolam scripsit Anno MDCCVII. unde colligat Lector: quam diu jam Graeca & nihil aliud tractarit, nec tamen hilum profecerit indoctus veterator. Vellem autem scire, an his, an ullis Praeceptoribus mirificam suam in Graecis peritiam debeat. Nec tamen praestantissimis viris βλακίας τῷ ἡμβρολίῃ alumni adscripserim iniquus. Sed potius αὐτοδίδακτοι credo cum coeco Phemio: qui carmina sua canebat inter procos Penelopae: ut noster Graeca sua crepat inter hemines, quine ἄλφα & βῆτα quidem oblii fuerunt: ut solent mortales inepti, quos Pedantas perhibemus: quibus praefulget noster Archiprotopedanta, *ut inter ignes Luna minores.* Certe nullo in loco, quod sciam, gratam Doctorum suorum facit mentionem. Sed quid ille Praeceptores curet: si usu venerit, vel in patris cineres minxerit homo immanis & exlex.

S s 2

ternitate vitae frui. Anacreon in Barnesii Edit.
p. 320.

Ἀλλ' ἔσπες Μυσίων π, καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκειαι εὐφροσύνης.

Theogn. vs. 246.

Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γλῶττω φρωφώμεσθαι, ἡδ' ἀνὰ νῆσους,
ἰχθυέμεσθαι περὶ πόντον ἐπ' ἀτρυγέλιον.
οὐχ ἴππων νώποισιν ἐφήμεσθαι. ἀλλὰ σε πέμψῃ
Ἀγλαὰ Μυσίων δῶρα ἰοσεφάνων.

Sic venaticae artes dona Dianae. Oppian. II Κυν. 474.

Ἀρτέμιδ' δώροισι κεκασμέν' αἰκίμ' ἀνέρ.

videantur Commentarii ad Gratii exordium. ita pul-
critudo, voluptas Veneris dona. II. T. vs. 54.

οὐκ ἂν σοι χραίσμῃ κίχμερς, τά πε δῶρ' ἀφροδίτης.

Schol. ὅπερ ἔχεις κάλλ'. vide Horat. I. Od. XV.
vs. 14. Hesiod. Asp. vs. 47.

Τερπόμεσθαι δώροισι πολυχρύσῃ Ἀφροδίτης.

Consulatur ibi J. G. Graevius. Sic *lanificium*, *ves-*
tes, vocantur Aeliano L. I. Var. Hist. 2. δῶρα τ'
Ἐργάνης Δαίμον'. hoc sensu & nullo alio δῶρα Ἐλι-
κωνιάδων accipienda.

In aliquot autem Apographis habetur νησαμένα.
ea lectio videtur profecta a sciolis, qui timebant syl-
labae ultimae vocis ἀφροδίτης ante MN secundum ipsos
producendae. nam ipse Hephæstion p. 5. commemo-
rare dignum censuit, ὅτι ἡ ἀφροδίτης MN σύνταξις ἐποίησε πρ
ἢ βραχέϊαν. Qua de re actum p. 421. Vanni. Hinc vel
aliunde ergo pro νησαμένα, quod difficultatis nihil ha-

habere jam vides mecum, νησαμένη irrepsit. De quo sic ego. „ *Vulgo νησαμένη. quod forte quis deducat* ὅτι ἔ νῆσαι. σωρεῦσαι, νησαμένη δῶρα ἀφθίλα, *quae sibi non-fragiles, sed aeternas MUSARUM opes, carmina congefferat* ἔ coacervarat, *digna erat aeternum vivere. apud Hesychium* ὀπνησαμένη, ὀπσωρέυσασα. In Anthol. L. III. C. 25.

Αἱ δὲ ἀναρίθμητοι νεαρῶν σωρηδὲν αἰοιδῶν
Μυραδες λήθη, ζεῖνε, μαραινόμεθα.“

Aequè Lector, imo, iniquissime, si quis es, hicne aliquid reprehendendum invenis? At invenit Theon. Nempe ei displicet mea modestia, qua scripsi *Forte deducat*. At egone scire possum, an alii probaturi sint, quod nec ipse probō! *νησαμένη* probavi. Sed forte alius *νησαμένη* probabit, id deducens a νῆσαι, quatenus significat σωρεῦσαι. Dic, Pave, non tua futili emendatione ipse ostendis me merito dubitasse, an ita velint omnes accipere. Tu ipse in alia ivisti. Dic, Pave, an νῆσαι non habet etiam alias notiones praeter τὸ σωρεῦσαι? egone scire possum, an tu vel alius hanc significationem arripere velitis? Optime autem verti *Sibi congefferat aeternas Musarum opes: carmina*. νῆσαι est non solummodo *coacervare*, sed *in suos usus coacervare*. Verti, *dona MUSARUM*. quia in libris meis δῶρα Ἑλικωνιάδων. quia ne quidem animadverti in Heinsiana Ἐκδόσε esse Ἑλικωνιάσι. Nam alioquin de ea varietate Cl. Wolfium admonuissem. Haecenus mihi adfui. Jam tua causa agetur, Sycophanta.

Te serio igitur rogo, cum habeas Apographum Anthologiae, an illud Epigramma inter alia ibi non exhibeatur? si exhibeatur, exhibebitur certo Ἑλικωνιάδων. De eo dubitari nequit. Nam Ἑλικωνιάσι conjecturae debetur Heinsianae. Dic, quid ergo meruisti,

Scurra, qui hic rursus mala fide in me transfers, quae nihil plane ad me spectant? qui contra conscientiam tuam me hic accusas, cum domi haberes, unde tibi constare posset, me omnino omni reprehensione indignum esse? Nam quid! tune aliquem super lectione Epigrammatis ex Anthol. Anecdota, cujus Apographum tecum habes, accusabis inconsulto libro isto! Ecquis te credat non consuluisse, antequam ad putidam istam tuam conjecturam, de qua mox, progressus fueris! Sed forte chartae tuae commiciles hoc epigrammate careant! careant. Quid! an non versio mea *dona Musarum* tibi suspicionem injicere debuerant, me aliam lectionem esse secutum? Quare hic rursus, Pave, facinus in me commisisti diritate morum tuorum condignissimum. Sed improbum calumniatorem suis pravitatibus linquamus. Indoctum paedagogum nunc excipiamus pro meritis, & semel iterumque publico ludibrio exponamus, sic hisce diatribis finem inposituri, & una huic Epilogo, quem promissimus quoque in Gallico Diario [*Journal des Sçavans*] mensis Martii praeteriti Anni & in Miscelaneis nostris: quamvis, Latina vel Francica legere supersedens, & vernaculis Ecclesiasticisque Diariis, ut magis ad Venerabilem Canonicum facientibus contentus, hoc ignoraverit Pavo.

Sic ergo follis Aeolia suas bullulas efflare ingreditur. *Dicam, quod ille non vidit, & tamen apertum est satis. Libri olim discrepant.* (hoc verum est, & ex superioribus patet) *in quibusdam fait une autre* (hoc mentitur Pavo: saltem valde temere adseverat; sed mentitur, nam qui adseverat, quae numquam probare potest, licet forte fortuna vera invenirentur, mendacium dicit. mentitur igitur.) *in quibusdam une autre. ista dissymetria una litera notata fait,* (somnia nobis vigilantibus narrat. quae dissymetria una litera notata fuit! illa imaginaria, ista Pavonina:

an

an vera illa *μησαμένα & νησαμένα*! alteram illam Pavonem secum vehat in Morboniam.) Audi jam ejus explanationem. *μησαμένα*, quae meditata fuerat cum effectu: quae animo elaboraverat. Et hoc accommodum est, Et sine dubio habuit suos fautores. " Sine dubio, nugatorum Coryphaee, suos fautores habuit in regno idearum: in regno inaniarum. Sed inspiciamus penitus paulo deliria Pavonina. *μήσαο* significat *meditari cum effectu*. At, scabiose Magister, vellem scire, quid Tityrus fecerit apud Virgilium, qui

Silvestrem tenui Musam meditatur avena.

an ille cum effectu & an sine effectu meditatus fuerit carmina. Sed cum Barbaro barbare loquamur. Aeterna dona Musis meditata fuerat cum effectu. Ergo dederat illa dona. illa dona effecta erant. At secunda interpretatio quid dicit! *animo elaboraverat*. Haereo in sensu horum verborum. Forte adjecerit *animo*, ne temere putemus dona haec, qualiacumque, a Sapphone fortean fuisse elaborata, ut Rusticae nostrae elaborare Butyrum vulgo perhibentur? Verum *elaborata animo dona*, procul dubio carmina erunt modo concepta: nondum in chartam coniecta: nondum in vulgus edita. & sic egregia ratio adferetur ab Antipatro, cur in aeternum vivendum erat Sapphoni, non ob carmina, quae plurima cecinerat: quibus oblectamentum Graeciae, patriae gloriam conciliarat, sed ob ea, quae modo animo, nondum stylo elaboraverat. Digna contorto Pavonis cerebello interpretatio! Deinde *μήσαο* stulte interpretatur ita religiose *cum effectu meditari*. *μήσαο*, ut *moliri*, saepe notat *efficere*, non tantum *conari*. Sed Graeculus potius ostendere debuisset *μήσαο* ita *ἀπλῶς* in bonam partem adhiberi. nam neque ac *moliri* fere in malam partem adhibetur. vel

saltem de re difficili: ingrata Ex. gr. apud Homerum Odyss. E. 173. 233. μήσαδ' πομπήν dicitur Calypso Ulixi. at πομπή illa ab invita Dea perficiebatur. Sic Capaneus dicitur in Anthol. L. IV. p. 311. μήσαδ' ἠέριλλ' κλίμακα. & Scala illa erat bellica machina Thebis nocitura. Notissimus locus Simonidae (in Stephani Lexico ex Plutarcho p. 79. C. quo μέλισσα dicitur μησαμένα ξανθὸν μέλι) non magis juvat. nam nimis vaga potest ibi esse istius verbi notio. Sed nobis haud incumbit probare, non significare in bonam partem, sterili huic Criticastro, qui talia in medium adfert, in bonam partem sumi ostendendum fuerat. At si jam vera lectio obtineat ἐλικωνιάδων, quid fiet de missello magistello una cum suo μησαμένα, qui hic rursus, ut in omnibus ex Anthologia petitis locis, in tenebris misere micavit. *Quae aeterna Musarum dona cum effectu meditata fuerat, vel animo elaboraverat.* O elegantiae plane Pavoninae. Putaverasne hominem confidentissimum rursus se hic tam turpiter dedisse, Lector! Sed longe turpius mox se dat, cum post me Marmor Arundellianum tentare audeat. Miraberis, miraberis, Lector, impudentem inscitiam, in totis illis quinque paginis, quas huic calumniae impendit, ne unum verbum quidem verum aut sanum est: omnia ficta, omnia falsa: omnia mendacia: omnia rapta & corrasa ex aliis.

Ipsi forte fortuna, sed, ut ego puto, cum ultimo, si quod reliquum habet, nominis dispendio, *in oculos incurrit Suspicio mea in Marmore*, quod recensitum Vol. II. Miscell. T. III. p. 350. Quamvis autem ad Hephaestionem ne cognovisse quidem auctores, qui de Musica scripserunt, ostenderimus, hic subito magnus evadit Musicus & admirabilia in hac arte nos docet. Agitur omnibus consentientibus ibi deputatione quam Terpander fecit circa νόμους. *modos Musicos.*

ficos. Νόμοι autem sunt *moduli* sive *modi per se sumti*, & ipsa carmina quoque *modulata*. Videatur Salmasius ad J. Capitolini Antonin. Pium. C. 7. & Casp. Bartholinus de Tibiis L. I. C. IX. 119. Qui gravi errore Terpandro ex Suida tribuit septem modos *Auleticos, tibiales*: cum ipse Suidas eos perspicuis verbis vocet *κιθαριδικός, Lyricos*. in V. νόμοι. A Plutarcho quoque de Musica p. 1132. docemur multis, TERPANDRUM quaedam mutasse in ΝΟΜΟΙΣ ΚΙΘΑΡΙΔΙΚΟΙΣ, in *citharae modis*. uti etiam perspicuis verbis ab eodem eadem pagina docemur, multo post tempore demum mutationem factam fuisse in ΝΟΜΟΙΣ ΑΥΛΩΔΙΚΟΙΣ, In *Tibiae modis*. Diversos enim modos organa haec habuerunt. Nec eam mutationem factam fuisse a Terpandro, sed a Musico CLONA: qui post Terpandrum vixit. Plutarch. 1193. A. Clonas primus dicitur, quo studio Terpander citharam, constituisse tibiam. nempe quod ad νόμους, ad *modulos*. vide quoque Pol- luc. IV. X. 79. Distinguendum igitur probe inter mutationem in CITHAROEDICIS a TERPANDRO factam: & inter mutationem in ΑΥΛΟΕΔΙCIS [*tibialibus*] a CLONA factam.

Terpander praeterea non solum in cithara seu lyra modos mutasse: sed chordas lyrae addidisse: imo lyram invenisse a quibusdam traditur. vide *Boëthium* L. I. C. 20. de Musica. & *Nicomachum Gerasse- num* L. II. Harmon. p. 29. & *Plutarchum de Mu- sica*. quos auctores habet Doctissimus Seldenus ad istud Marmor, p. 129. novae Edit. & unde sua compilavit Pavo. Lyra enim prius simplicissima & duarum chor- darum fuit. ita in Schol. Anthol. L. VII. Ep. I. Πικρὸς δίσχορος memoratur. & a Spanhemio ad Callimachum p. 468. e Numis & Auctoribus *τείσχορος* καὶ δέξας osten- ditur. Aliquandiu quatuor, deinde quinque, sex, tan- dem septem chordarum fuit. quali jam usi celebran-

tur Apollo, Mercurius, Orpheus, Amphion, & alii. vide Nicomach. Gerass. Nec in his inter citharam & lyram distinguitur. *Septimam* tamen addidisse a quibusdam traditur Terpander, a quibusdam vero tres addidisse novas quatuor priscis. vide Harduin. ad Plin. H. N. VII. 56. Unde recte Britannus doctus in Miscellaneis p. 351. ait. *convenit inter omnes Terpantrum magnam immutationem in antiqua Musica fecisse, numerum chordarum in lyra FERRE DUPLICANDO* [διπλαῖν] *ἔ* *varios Νόμους inveniendos.* Qui recte inter lyram & lyrae modos distinguit: & caute nihil addit de tibiis.

Tibia quoque olim simplicissima & primum modo unum vel geminum foramen habuit: vide Servium L. X. Aen 618. Tandem quatuor habuit. Augmentum autem abhinc foraminum non *Clonae*, multo minus *Terpandro* tribuitur: sed numerum foraminum auxit DIODORUS THEBANUS, ut narrat Pollux L. IV. §. 80 vel uti alii, ANTIGENIDES THEBANUS. videatur Cl. Salmasius in Plinian. Exerc. p. 84. F. a nullo, quod sciam, hic quidquam tribuitur *Terpandro*. Nec mirum, cum secundum Plutarchum οἱ καβαρδίασ νόμοι δεύτερον πολλῷ χρόνῳ ἤ αὐλοδικῶν καλεσάμενοι ἦν Τερπάνδρῳ. *cum citharoedici nomi prius multo tempore quam auloedici fuerint constituti sub Terpandro.* Ubi ἦν Τερπάνδρῳ sane vertitur a *Terpandro*. Atqui ἦν nota est temporis. nec unquam a *Terpandro* significavit. Et paucis versibus antetribuitur *Clonae* emendatio nomorum in tibia, ut vidimus. Tamen haec mala versio homini nostro, a versionibus pendere solito, fraudi forte fuerit. Etiam non invenio umquam certum numerum foraminum in tibiis obtinuisse. Quare etiam multifora & multiforatis tibia indefinite celebratur. Pollux ait L. IV. C. X. §. 80. τῆς τριπέρας ἔχει ἡ αὐλὸς. πεντέρας δ' αὐτὴ ἐποίησε

ἐποίησε ΔιόδωρⓈ, πλαγίως ἀνοίξας τῷ πνεύματι τὰς ὁδοὺς.
vide Caspar. Barthol. de Tibiis. I. 5. p. 56. haec
praemittenda fuerunt. Jam inspiciamus Inscriptionis
verba.

ΑΦ ΟΥ ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ Ο ΛΕΡΔΕΝΕΟΣ
Ο ΛΕΣΒΙΟΣ ΤΟΤΕ ΝΟΜΟΣ ΤΟΤ...
Α..... Δ... ΟΥΣΘΑΙΑΤΑΗΤ.... ΛΗΣΕ.
supplendum putavi. α'φ' ἧ ΤέρπανδρⓈ ὁ δερδενέⓈ ὁ
ΛεσβιⓈ τὰς νόμους τῶν ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ΔΙΟΡΘΩ-
σας. Nam cum αὐτοὶ & νόμοι ἀνλωδικοὶ Tibiae & Mo-
di ante Terpandrum multis seculis essent inventi, &
rursus insignis illa innovatio & mutatio in modis ti-
biarum a Clona fuerit post Terpandrum demum in-
ducta, nihil restabat, si quidem in Auloedicis quid-
quam à Terpandro novatum, quam ut cogitarem,
Musicum hunc modo pauca correxisse in *nomis au-
loedicis*. & id non in genere, sed apud Lacedaemo-
nios solos, quorum ut Musicam emendaret, Lace-
daemona vocatum legimus. Eo in primis impellebat
auctoritas Clementis L. I. Strom. C. XVI. p. 365.
qui ait. τὰς Λακεδαιμονίων νόμους ἐμελοποίησε Τέρπαν-
δρⓈ. quod reddunt. *leges Lacedaemoniorum numero-
sis versibus scripsit*. At Doctiss. Seldenus minime
verosimile hoc putat, & de νόμοις Musicis intelligit.
Quocum ego facere malim, quamvis forte aliter ipse
Clemens intellexerit. Istud ἐμελοποίησε vero, si de
legibus civilibus intelligi debeat, ita accipiendum, ut
tum primum νόμους Musicos illis civilibus νόμοις impo-
suerit, nam leges canī solebant, vel antiquos νόμους
Musicos abolerit, & meliores & correctiores im-
posuerit. Locus autem ille Clementis cum in genere
de Νόμοις agat, de Νόμοις ἀνλωδικοῖς cogitandi licen-
tiam dabat. Ut ex his omnibus mihi videar satis cau-
sae habuisse cogitandi de voce διορθῶν.

Porro

Porro sic de reliquis fere scripsi. *Ultima verba me valde incertum habent, si liceret literam Λ in K mutare, legerem τῶν νόμων Λακεδαιμονίων διορθῶσαι ἀν-
λητὰς ἡσκησε. nomos Lacedaemoniorum corrigere
tibicines docuit.* „ Alii hic ἐδίδαξε. alii ἡύλησε. alii ἤλα-
ξε. aut μετήλλαξε. De litera autem mutanda eo minus
cogitare reveritus fui, quia ipse noram, quam mise-
re Oxoniensis illa Inscriptio habita fuerit. An hic,
Lector, jam aliquid inveneris, quod valde mordeat
te, nescio. quae scripsi, modestissime scripsi: nec
ulli obtrudere volui.

Jam audi Pavum: hominis impudentem confiden-
tiam & incredibilem inscitiam miraberis & execra-
beris. „ Τῶν Λακεδαιμονίων in loco Clementis bonum
est, in marmore primum. “ Ita pro imperio statim
pronuntiat. At plagosus ludimagister ferulam coër-
ceat: & doceat, saltem *car*, Ego ajo, Λακεδαιμονίων
aeque bonum in Marmore atque in Clemente esse.
Rationem modo dedi. Validiore argumento contrarium
adstruendum ab isto fuisset. „ Διορθῶς πεῖς, quia Terp-
ander non correxit modos Musicos, sed auxit. “ At rur-
sus quod Paedagogus ait, ego nego: & quod ille ne-
gat, ego ajo. Fidene implicite alterutri credere para-
tus es, Lector! Si ita: mihi credas, posco: non huic
mendaciorum Architecto. Sed neutri credas, suadeo:
sed argumentis. Et sane inter meam Pavoninamque
scriptionem, id praecipue interest, ut omnia, quae
in medium adfero probem, vel saltem probare con-
ner: iste ne quidem probare conetur: nedum ut ali-
quid probet. Doceat Terpantrum *auxisse*: doceat non
correxisse: & sententiam mutabimus. An fide caeca in-
docto huic animali se dandum? At modos *auloedicos*,
de quibus hic sermo, numquam poterit ostendere a
Terpandro auctos. Quin sane ex hoc Marmoris unico
loco possumus suspicari tantum correctos. ut mox
patebit

patebit clarius. *Neque melius διορθῶδ' ἀνληγὰς. nam nomos Musicos auxit ipse Terpander, non auxerunt Tibicines.* “ Me hercule delirat. Ubi ego dixi Tibicines auxisse nomos. vel hos vel illos? dixi a Terpandro edoctos fuisse, quomodo meliores nomos adhiberent: meliores nomos a Terpandro accepisse. *Tandem διορθῶδ' ἀνληγὰς ἥσκησε. locutio est scabra, & quae ab indole Marmoris plane abhorret.* “ Rursus αὐτὸς ἴφα. Cur ab indole Marmoris abhorret! docui vocem διορθῶδ' activa notione usurpari, & inveniri in Lapidibus. ut in Marmore III. vs. 74. & saepe. addo vocem convenire tam civilibus quam Musicis Νόμοις, qui dicti ad exemplum priorum. videatur Plutarch. de Music. p. 1133. B. & Suidas in Νόμοι Κιθαρῳδικῶι. Sic in Inscript. Corcyr. apud B Montefalconium in Itinerario p. 420. εἰ δὲ καὶ διορθώσεις τῶν νόμων γίνηται ταξάντων οἱ διορθῶντες εἰς τὰς νόμους. An ἀσχεῖν ἡνὰ τι ποιεῖν Graeculo nostro parum Graece dictum videtur? Consulat suam sacram ancoram, Scapulam, qui docebit, construi cum infinitivo? Quid igitur inpetiginosus hic Criticaster crepat scabritiem locutionis? Sed tempus ut ipsius hominis lepras strigile probe curemus. Nam nostras διορθώσεις suis rationibus minime carere, satis evicisse videmur.

Alia ita ego (Ἀλαζῶν ait,) constituenda suspicor. (nempe Eruditus Britannus egregie & perbene, ut canis adulans gannit, μυσικῶν pro μουσικῶν restituerat.) αἶψ' ἔ' Τέρπανδρος ὁ Δερδενεὺς ὁ Λέσβιος τὰς νόμους τὰς ΠΑΛΑΙ ΤΩΝ ΑΥΛΩΝ διπλασθῶν ἀνληταῖς ἐκελησε. “ Egregie me hercule, ut nihil supra. „ *ne litera mutatur.* “ ait. Hoc verum. sed viginti novae inferciuntur. Verba, puto, significabunt. *A quo Terpander Derdenei filius Lesbii nomos antiquos tibiatarum duplicari auletis suavit.* Singulos videamus ἀελαλογισμὸς. „ *Διπλασθῶ secretius est, & ex illis tibi illustrabo perspicue*

spicue (inflatis buccis ait Agyrta literarius) *quas de mutata a Terpandro lyra scribunt auctores Musici.* (duo illi, quos laudatos scilicet offendit apud Seldenum,) *Lyra primo fuit τελεγχον.* (hoc mentitur. vide p. 649.) *deinde πελάχον & εξαχον, hanc Terpander παλάχον efficiens* (dubium hoc. vide p. 650.) *Et lyram antiquam Et lyrae modos antiquos geminavit.* At Arithmeticam discere, Pave: qui quatuor reddit sentem, an is duplicat vel geminat numerum? Lichaon Samius vel Simonides, secundum Plinium L. VII 56. hic, secundum Boëthium ille, qui octachordon fecit lyram, posset dici quodammodo tetrachordon duplicasse: & qui a duabus ad quatuor: & a tribus ad sex chordas perduxerunt, non Terpander. Quare cautius Britannus & naturalius in Miscellaneis, a quo omnem hanc cogitationem furatus est, *NUMERUM chordarum in lyra FERRE duplicando, Et varios novos nomos inveniendos.* non absolute *lyram duplicavit.* quod barbarum & contortum.

Secundus παραλογισμός est, ut, quod de chordis dicitur, ad νόμους transferat quam audacter. Res enim diversissimae chordae lyrae & nomi lyrae. & multa chordis possunt accidere, quae nihil ad nomos: multaque e contrario nomis evenire, quae nihil ad chordas. Nulla autem ratione nomorum *duplicatio* [ut hoc Pavoninum figmentum porro refutemus] Terpandro tribui potest. Nam nomi plerique, si non omnes, ante Terpandrum fuerunt. Plutarchus ait, ipsum *nomina inposuisse* Νόμοις. Ἀπέφηνε πρῶτον ὀνόματα τοῖς κιθαρωδικαῖς νόμοις. & mox τὰς κιθαρωδικὰς νόμους ὡς ἑτέρων ὀνόμασε. Suidas ait in Τέρπανδρῳ. Πρῶτον παλάχον ἐπέθηκε τῷ ἄρῳ, καὶ νόμους ἀνελκὺς πρῶτον ἐγέγραψε. *primus scripsit nomos Lyricos.* Nempe ars illa, ut pleraeque, quotidiano usu modo adhuc tradita & propagata erat. Ipsa rerum natura negat, ut aliqua ars simul nata, simul perfecta conspiciatur.

Terp-

Terpander non adeo invenit nomos quam *constituit*.
 κατισησ. Suidas & Photius dicunt *πρὸ νόμοι οἱ τῷ*
Τερπάνδρῳ. Pollux ait. *Νόμοι δ' οἱ Τερπάνδρῳ*. at omnium
 cautius Iutarchus *οἱ νόμοι τῷ Τερπάνδρῳ* qui in usu fue-
 runt *Terpandri tempore*. Nam nomos ante hunc Musi-
 cum fuisse, certum: omnes veteres semel simulque
 abolitos qui credat, rerum humanarum nescius sit opor-
 tet. Adeo ut etiam de his Citharoedicis *Νόμοις* rectius
 longe vocem *διορθῶσαι* adhibere possemus, quam *δι-*
πλῶσαι. Nolim negare, tamen novos inventos quos-
 dam ab illo. Sic forte ei debentur ab ipso dictus
Τερπάνδρεσθ, & ille ab ejus deliciis cognominatus
Κηπίων. sed *Αἰόλι* & *Βοιωτ* a gentibus dicti
 fuisse videntur, ubi frequentabantur. Abeat igitur
 cum suis *δεδιπλωμένοις νόμοις καθαρωδικοῖς* ad Antipodas
 Pavo. Ad hos stabiliendos autem aequae ille furtificus
 Boëthii locus facit, atque quivis e fabulis Aesopiis.
 quo ipsi tamen videtur nihil *evidentius*. Sed talibus for-
 mulis defectum probationum amat supplere: ut so-
 lent corporum defectus in scapulis, vel lumbis, vel
 aliis partibus pulvillis nescio quibus expleri & effulciri.

Sed dicas forte, Lector, quid haec, quae hactenus
 disputata, ad rem! nam illa de *Cithara* agunt, at
 in Marmore de *Tibiis & Tibiarum modis* sermo: in
 quibus nihil *Terpandro*, omnia CLONAE a Plutarcho
 & aliis tributa vidimus. Accipe hominis *απαλογισμόν*
 tertium, nec prioribus nec ulli unquam comparandum.
A lyra & chordis haec transferenda ad tibiā & fora-
mina. Vah! quam propudiosum figmentum! Nam quo
 auctore id adseverat? quo auctore coelum & terram
 miscet? At audi, audi incredibilia mendacia, quae
 hic Lectori incauto obtrudere rursus necesse habet
 ferrei oris homo.

Tibia primo habuit quatuor foramina. (hoc
 mentitur. habuit unum, duo, ut vidimus.) *deinde*
quinque & sex (etiam hoc impudenter fingit.)
quibus

quibus simul ac septimum fuit additum; & tibia antiqua geminata fuit & modos antiquos geminavit Terpander. „Credamne haec oculis legens meis? Quibus simul ac septimum fuit additum! At, mendax Graecule, ubi hoc legisti nominatim de septimo foramine: non jam dicam a Terpandro, sed a quoquam addito? id tibi certe ebria nocte in mentem venit, Polypheme, & sic a te cum tibia confusa fuit fistula.

Fistula disparibus septem compacta cicutis.

Putarem Miserum in errorem inductum a Casp. Bartholino, nisi ignaviam ÷væ nossem. ille enim de Tibiis C. V. p. 56. ait: *Septisforis tibia dicitur Sidonio Apollinari* L. I. Sed fallitur vir diligens alioquin. Nam L. II. Ep. 2. haec sunt verba Sidonii: *Cui concentui licebit adjungas fistulae septiforis armentalem Camoenam.*

At omnium inscitissimum & mendacissimum est, quod addit. *Tibia antiqua geminata fuit, & modos antiquos Terpander geminavit.* Quid, stupidum animam, an tibia geminata potest dici, quando plura foramina accipit? tum geminata dici potuit tibia, cum tibiae dextrae & sinistrae inventae: cum *geminis Tibiis*, διδύμοις αὐλοῖς uti coeperunt, a fraterculo tuo Marfya inventis.

At *modos antiquos Terpander geminavit*, „tandem e mendacissima gula ista audet prorumpere! Terpander modos auloedicos geminavit? Terpander! cum aperte *Clonas*, qui post Terpandrum vixit, a Plutarcho dicatur *πρωτῶν συζητῶν τὰς νόμους αὐλωδικὰς.* Et Pollux *Νόμους Ἀπόθετον & Σχοινίωνα* ad Terpandrum perperam referri eo argumento probet, quod illi sint *αὐλητικὴν* tiliarum: quibuscum nihil Terpandro! Impudentius & magis praemeditatum, ut Lectorem fallat, vidi numquam mendacium. Disce Lector, disce, quaesio,

quaeso, homini diffidere, qui ita tibi mendaciorum seriem non mediocrem obtrudere non erubuerit. Nam ex omnibus hisce dictis ne quidem unum probare valebit.

Pergula pictorum, veri nihil, omnia falsa.

Nondum definit. *οι πάλαι νόμοι* commodè significant *nomos antiquissimos*, ita *τὴν ἑμπεδοθε μουσικὴν* commodè istam *Muscam*, quae proxime ante Terpandrum obtinuit. Frustranea est illa distinctio. nam *οι ἑμπεδοθε* & *οι πάλαι* de iisdem dici potest. *ἑμπεδοθε* passim etiam de longissime praeterito tempore. Sed hoc nihil ad me vel ad rem. „*Pertinent autem absque dubio ad hoc lyrae & tibiae augmentum septem nomi citharoedici & septem nomi auloedici, de quibus Plutarchus.*“ Imo huc absque dubio nihil faciunt, & nihil habent commune cum augmento lyrae & tibiae. Augere lyram chordis & tibiam foraminibus minime idem est atque augere *νόμους κιθαρωδικούς* vel *αὐλωδικούς*. Cuius Lectori haec inspicienti solemnes Pavonis strophae statim patent. Ideo autem solum horum septem nominum meminit, ut persuaderet Lectori, quasi a septem chordis & septem foraminibus, quae fingit, penderent hi nomi. *Νόμους* non pependisse a foraminum numero in Tibiis: nec a chordarum numero in Cithara, est verissimum. & vel inde id patet, quia Plutarchus modo *septem* *nomos* citharoedicos memorat, & tamen cithara longe ante Plutarchi tempora, jam plures quam septem acceperat chordas. Vide modo Boëthium eodem loco. & Nicomachum L. II. p. 35. Et foramina in Tibia non fuisse septenario numero circumscripta facile colligimus, quia multitudo eorum celebratur passim. consulatur Barthol. I. 5. p. 56. Sed homo nihil hic intellexit, & re vera Lunaticus fuit, cum lyram & tibiam, chordas & foramina, no-

T t

mos

mos & ipsa instrumenta inscitissime confudit, ut omnibus & singulis patet nunc.

At concedamus haec omnia. Quid! an verbum διπλῶσαι sic aptum hic? Minime gentium. Si quis jam vel e *quatuor octo* fecisset, & sermo esset de *tibiis*, tamen a simplicitate styli lapidarii longe abesset, illam mutationem indicare verbo διπλῶσαι: nedom ut ea vox adhibita fuisset, cum aliquis modo unum foramen vel unam chordam, vel unum nomum addidisset. Inscriptionis auctores enim tum potius dixissent τοῖς νόμοις περσευακέναι ἓνα τ' ἑβδομον. Istud διπλῶσαι re vera *abborret ab indole Marmoris & stylo* Inscriptionum simplicissimo. Poëticum est. in ea lingua *bis quatuor* sunt *octo*. Quid quod activum διπλῆν longe adcommodatius esset? Egoque adeo mihi blandior meum διορθῶσαι etiam nunc suos fautores habiturum.

At pro nostro ἡσυχασί Pavoninus stolidus stupor (qui alius generis, quam ille CASAUBONI STUPOR celebratus ad *Theophrastum, vel STOLIDITAS J. A. FABRICII decantata ad Anacreontem. †) reposuit ἐνέλησε. *Apaze, apaze somnia febriculosa non Casauboni, sed Pavi.* ‡ Verbum poene nullius auctoritatis. Apud Hesychium, puto, solum occurrit. Nam non κέλω vel κελίω, sed κέλωμαι & κελῶμαι κελύσσομαι dicitur. & id solum a Poëtis usurpatur. Sed Pavoni cum suis Activa, Passiva, Media; Pro-

* P. 68. p.

† Illam sic increpat ibi p. 181. „hoc verbo commemoro, ut videas, quam STOLIDE Vir doctus pro τῇ ἱσαφῇ ibi (in Schol. Apollonii L. II. 1148) rescripserit τῇ βαφῇ.“ At sic rescripsit Fabricius in Bibl. Gr. L. I. C. X. p. 71. Et hic tamen idem ille Fabricius est, quem malebat prae J. Gronovio edidisse Manethonem, ut vidimus p. 643. Vanni. Sed sic solet ille amicos. Quid ais, Lector!

‡ P. 51. p. 64. p. 151. p. 197. Theophrasti.

Prosaica, Poëtica; Aeolica, Dorica, Ionica, Attica; Antiqua, Nova; Sacra, Profana miscere solis & libet & licet. Nonne haec igitur per quam commoda & facilis emendatio! At praeterea non debet secundum *Nasutam Nasuti* * *Viri interpretationem* hic *ὁμολογῶντες* *ἵκασται*, quemadmodum interpretatur Hesychius, sed *suasit, hortatus est*, significare. Quis finis nugarum erit? Imo egregium finem ineptiis hanc in Praefatione contentis & ceteris inponam: & ex quo solo cognoscas, quo hominis temeritas & ignorantia progrediatur etiam in scripto, ubi cautissime merari debuisset.

Ergo ait tandem. „ *Nomi. citharoedici septem sunt: Βαυτιῶν, Ἀιολῶν, Τροχαιῶν, Ὀξύς, Κηπίων, Τετραπόδι, Τετραπόδι. Aulodici septem. Ἀπόδι-7ῶν, Ἐλεγοί, Καμάρι, Σχηνοί, Κηπίων τε καὶ Δῆ, Τεμελής. corruptum haud dubio est in aulodiciis τε καὶ δῆ. quod ad τετραπόδι in citharoediciis accedit prope, & propius adhuc ad Τετραπόδι. Videbimus accuratius suo loco.*“ Suo loco, Dii boni! An Plutarchum igitur totum: an solum de Musica editurus est perpetuus jactator imaginariarum suarum lubricationum, & callidus ignorantiae dissimulatur? Sed hoc non agimus. τε καὶ Δῆ corruptum est. Imo pisce saniora duo priora vocabula sunt. In ultima autem voce rursus & diffusam lectionem suam & acumen Criticum ostentat indoctus Pavo. Quid, illene, qui forte quinquages se Pollucem editurum jactavit, illene ignoravit apud eum scribi L. IV. C. 9. §. 66. Νόμοι δὲ αὐτῶν, Διοξ, Ἀθηνᾶς, Ἀπόλλωνος. Jovis, Minervae, Apollinis. Eat, nunc, & adcuratius in haec suo loco commentetur. Nemo enim dubitabit, quin illud Δῆ, Plutarcho sit resti-

* Salmastii p. 104.

restituendum: licet Pollux hos nomos dicat esse
 ἢ ψαλῶν κιθαρᾶων. *minorum*, ut vertunt, *citharædo-*
rum, at Plutarchus recenscat inter Ἀυλαδμοῖς. Id
 enim nihil turbat, quippè in aliis sic variatum apud
 auctores circa hæc eodem loco ostendit Pollux. σφάλ-
 λουσι, ait, ὅ οἱ καὶ Ἀπόθετον περιβίβτες αὐτὰ καὶ Σχοινίωνα.
 ἔτοι γὰρ αὐληήκει. *falluntur autem, qui Apotheton et-*
iam et Schoenionæ ei (Terpandro) attribuunt. sunt
enim hi tibiales. At video, scrupulus adhuc te an-
 git, Lector Graece non ignare. Nam quis ita lo-
 quitur? Σχοινίων, Κηπίων τε καὶ Διός, Τερμελῆς.
 illae sane conjunctiones τε καὶ hic scabritiem non fe-
 rendam inducunt: imo admodum probabile red-
 dunt. τετραχοίδι⊕ vel τετραχίδι⊕ Pavoninum vel si-
 mile quid desiderari. At hic rursus commisit homo
 aliquid fraudulentum quovis veteratore dignissimum.
 Scilicet ut oculos mentemque eruditi, sed incauti,
 Lectoris fascinaret, alteram conjunctionem omisit
 ante vocem Τερμελῆς. Legitur enim optime ubique
 κηπίων τε καὶ Διός, καὶ Τερμελῆς. Hoc ultimum fla-
 gitium tale est, ut Lectoris vel patientissimi non
 possit non provocare indignationem: & primum fe-
 re locum inter tot literaria Pavonis facinora ine-
 reatur.

At sic excussa refutataque a capite ad calcem
 rursus hac Theophrastea Praefatione, sane non mi-
 nus calumniosa, mendaci & indocta, sed longe in-
 fulsiore, quam illa prior Aristænetica fuit, abun-
 de de nuperis Traiectini Balatronis stuporibus &
 furoribus egisse videmur: & sine tandem diatribis
 nostris imposita hoc Paedagogicae faecis ultimum
 purgamentum sibi Malaeque Menti relinquere
 sic decretum est. Neque ipsa fatui Peponis ad
 Theophrastum somniculosa commenta nunc ex-
 cutere vacat: vel etiam domesticum hominis sa-
 lutem

stum denuo retundere: vel in summos praeteriti hujusque saeculi viros novam sacrilegae linguae petulantiam hic rursus refellere libet. Nec opus. Nam quid nisi foetor hac Critica e *exeguidi* amplius expectari potest!

Tu jam, benigne Lector, si quid a me forte durius hic illic dictum arbitreris; sed vix arbitrabere, confido: Reminiscere eorum, quae praefatus fui: Reminiscere non cum aberrante mihi homine, sed cum ferociente & stolta rem fuisse belua. Nec tamen joci nostri eo progressi fuerunt umquam, quod in celeberrimo & numquam male de se merito Britanno Aristarcho fecit iste, ut ceu *scelestum Mastigiam devoverim*. Tam longis tibiis soli Pavoni canere licet, libetque. At Ferae instant, otiumque faciunt: illas hilariter, hoc, si libet, aliqua ex parte in his, Lector Erudite, transige. Nos autem lubentes hinc ad placidiora Musarum sacra nos recipiemus. At strenas hasce sibi habeto Pavus.

B.

F I N I S.

INDEX AUCTORUM PRISCORUM,

Qui
Vel corriguntur vel exponuntur.

A.

AESCHYLUS. 70.

AESCHINES. 305.

ALCAEUS. *vide* Hephæstion.

ALCAEUS COMICUS. 270*

ALCIPHRON. 617.

ANAGORON. 64. 102. 103. 243. a p. 557 ad
p. 576.

ANTHOLOGIA. a p. 134. ad p. 218. a p. 252. ad p.
263. 328. 345. 363. 381. 387. 512. 532. 570. 610.

APOLLONIUS RHODIUS. 335. 337. 352. 377.
386. 393. 394.

APOLLONIUS DYSCOLUS. 502. 571.

APOSTOLIUS. 607.

ARATUS. 385. 393. 417.

ARCADIUS GRAMMATICUS. 502.

ARISTAENETUS. 62. 104. 262. 302. 430. 432.
442. a p. 595 ad p. 620.

ARISTIDES QUINTILIANUS. 413. 514.

ARISTOPHANES. 227. 328. 329. 440. 503. 553.

ARISTOTELES. 462.

ATHENAEUS. 239. 476.

AUCTOR apud Suidam. 360.

C. QUIN-

INDEX AUCTORUM.

C.

- QUINTUS CALABER.** 61. 63. 65. 69. 71.
 187. 188. 225. 331. 333. 336. 337. 338. 339. 340.
 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349.
 350. 352. 355. 356. 357. 358. 363. 370. 376. 377.
 378. 380. 383. 384. 386. 388. 391. 392. 513 610.
 a p. 577 ad 594.
CALLIMACHUS. 337.
CATULLUS. 482.
CHRYSOSTOMUS. 617.
CLEMENS ALEXANDRINUS. 398. 651.
COLUTHUS. 348.
CRATINUS. *vide* Hephaestion.

D.

- DIODORUS SICULUS.** 385.
DIOGENES LAERTIUS. 150. 151. 152.
DIOMEDES *in Artem Dionysii.* 481.
DIONYSIUS PERIEGETES. 394.
DRACO *ἐν Μétéωρ.* 418.

E.

- EPICCHARMUS.** *vide* Hephaestion.
EPIGRAMMATA Graeca. 58. 174. 640. 642. *vide*
Anthologiam.
ETYMOLOG. MAGN. 487. 490.
EURIPIDES. 248. 329. 375. 451.
EUSTATHIUS. 271. 268* 270*

G.

- AULUS GELLIUS.** 533.
GLOSSAE LABBAEI. 268.

H.

- HARPOCRATION.** 179.
HORAPOLLO a p. 543. ad p. 556.

T t 4

He-

INDEX AUCTORUM.

HEPHAESTION. 53. 55. 56. 63. 67. 68. 179.
237. 364. 368. 369. 370. a p. 415. ad p. 542. 503.

HERODOTUS. 270.

HESIODUS. 227. 339. 347. 382. 390. 450.

HESYCHIUS. 45. 213. 254. 269. 273. 278. 288. 291.
293. 311. 456. 460. 486. 489. 502. 515. 582.

HOMERUS. 45. 249. 326. 335. 341. 346. 367.
389. 394. 395. 511.

HORATIUS. 446. 461. 482. 520.

HIPPONAX. 438. 570. 457.

I.

INSCRIPTIONES. 174. 315. 317. 651.

JUSTINUS. 173. 213.

L.

LESBONAX *ἢ ἀνιμάτωρ*. 344.

LUCANUS. 173.

LUCIANUS. 54. 328. 574.

M.

MANETHO. 385.

MANILIUS. 116. 161. 403.

MAXIMUS TYRIUS. 528.

MENANDER COMICUS. a p. 224 ad p. 251. 297.
300. 306. 327. 553. 608.

MOSCHUS. 379. 388.

N.

NICANDER. 230.

O.

OPPIANUS. 367. 555.

ORPHEUS. 363. 373. 378. 398.

QVIDIUS. 165. 382.

P. PA-

INDEX AUCTORUM.

P.

~~PALÆPHTATUS.~~ 248.

PARDEMIOGRAPHI. 299. 607. 609.

PHOTIUS in Lexico. 312. 480. 487.

PINDARUS. 595.

PLATO. 615.

PLUTARCHUS. 220. 550. 659.

— POLLUX. 248. 273. 275. 277. 278. 290. 467.

POLYBIUS. 501.

PRISCIANUS. 325. 504. 509. 532.

S.

SACRAE LITERAE. 115. 572. 573.

SAPPHO. vide Hephæstion.

— SCHOLIASTES Euripidis. 272.

————— Juvenalis. 259.

————— Lycophron. 438. 457.

SOPHOCLES. 92. 271.

STATIUS. 330. 592.

STOBAEUS. 608.

STRABO. 451. 461. 490.

SUETONIUS. 196. 493.

✓ SUIDAS. 276. 295. 360. 490.

T.

THEOCRITUS. 227. 341. 419. 491.

THEOGNIS. 66. 92. 451.

V.

VIBIUS SEQUESTER. 72. 220. 221. 222.

VIRGILIUS. 366. 367. 593.

X.

XENOPHON. 303.

Tt 5

IN-

I N D E X

RERUM ET VERBORUM.

* INDEX		Masculina pro femininis.	
A in Compositis pro O. αἰ		156. Masculina ab Atti-	
μεγεφύλαξ, ὑδραφύλαξ.		cis junguntur femininis.	
p. 220. 440		600. Adjectivum uni sub-	
— producitur in αἰωνίᾳ, αἰώνιᾳ.		stantivo additur, alteri	
353		con.	215
— ex H. Ionica in Dialecto		Adpositio.	350
Dorica producitur. ἰωνί-		Adspirationis via.	394
αἰώνιᾳ.		Abacides. Pelus & Achil-	
451		les.	382
A. I. Y. non possunt pro lu-		Aegates.	311
bitu produci vel corrip-		Ἀτταῖς id est πλεῖν.	353
202		Ἀντ. Caligo. masculini ge-	
Ἀβραμῆς.		neris.	108
292		— Aër. feminini generis.	
Abucara (Philippus) Schol.		108. 381	
Hephaestionis. ejus ætas.		Aërius.	591
498		Ἀεῖαχ.	353
Accentus Graecorum. 332		Ἀγὰρ de Cibus.	486
Accentuum Canones sequen-		αἰ. π.	224
di. 581		αἰ. π.	316
Activa pro Mediis. 548.		αἰ. π.	316
Cur plura olim apud Grae-		αἰ. π. non corripuntur an-	
cos & Latinas, quam Me-		te consonantem.	385
dia & Deponentia. 549		Ἀγλα. Aesculapii filia.	291
Ἀλφειῖος syllaba. 468		αἰδῶ de Musicis.	154
Adjectiva. pro substantivis.		Ἀθιοπίας, αἰδ.	197
353. in ἡς a substantivis		Ἀδελφ. Diana.	ibid.
copiae, possessionis. 444.		αἰσφαλοι versus.	351
		αἰσφα	

INDEX RERUM ET VERBORUM.

ἀλφειά.	174	Anacreonteorum Poëtae		
Alceus Comicus.	271. *	Gazaei.	571	
Alceus, Lyricus. ejus Fragmenta.	460. quando vixit.	Anapaesti. an in Heroico versu.	338. 348 357-378. 512. caesura carent. 323. 340. ultima syllaba non indifferens. 470. 515. an & cum non & in Iambico Tragico.	517. 470
Alceus, Lyricus. ejus Fragmenta scripta.	179	Anapus.	222	
Alcides, Amphitryon & Hercules.	382	ἀναρῶν.	588	
ἀλφειά.	230	ἀναξορῶν.	607	
ἀλφειά.	581	ἀνδραγαθία an dicatur.	585	
Ἀλκιμανδρῶ-jañus.	170. 265	Ἀνδραμέδα Sapphonis.	522	
ἀλφειά.	231	ἀνέθηκε per Ellipsin omittitur.	199	
ἀλφειά. ἀλφειά.	234	ἀνιγρῶν.	357	
ἀλφειά Διός.	343	ἀνδραγαθία. pro τίς.	239	
ἀλφειά & ἀλφειά.	61	Antigenides.	650	
Ἀλφειά Ἀλφειά.	527	Ἀλφειά in Alea.	265	
ἀλφειά. producitur & corrigitur.	62	Antipater Poeta an Rhetor.	165	
Alveolus.	310	Antonia minor.	189	
ἀλφειά.	501	Antrum Panos Athenis.	54	
ἀλφειά.	584	ἀφθίτῳ. immortalis.	33	
ἀλφειά.	280. 292	Ἀφροδίτη & Κυβέβα.	189	
ἀλφειά.	254	ἀφθόν. αὐτόν.	316	
ἀλφειά.	369	ἀφθόν.	507	
ἀνάλφειά. per ellipsin deest.	199	ἀπλότῳ & ἀπαλότῳ.	606	
ἀνάλφειά. Metra.	451	ἀπλότῳ.	34	
Anacreon quinque Libros Lyricorum scripsit.	178. 193	ἀπὸ pro ἐξ & ὑπὸ.	166	
— utitur Dorica Dialecto.	481. 571	ἀπὸ pro ἐξ.	609	
Ejus Fragmenta nova.	570	Apostolii (Mich.) Lexicon Graec. Lat.	151	
— Epigrammata. ibid.		Apostrophos excludit N.		
Anacreontae Odae Verso.	563	ἐφελκυστικόν.	247. 249	
		ἀφελ.		

...

Digitized by Google

RERUM ET VERBORUM.

Gaefura. <i>quid? ejus vis? a p.</i>	χοίνιξ. χοινίσιον.	272
323. ad p. 346.	χρησιγέλωρ. an dicatur!	464
καί repetitur saepe in uno	χρησιμώτα. ὁ χρησιμώτα.	488
versu 336. vim pronomi-		281
nis habet.	κίγκασ.	293
καίπε.	κίγκ.	504
καίχασ.	κινδύν.	270*
Calbis. Fl.	κινδύνεν.	
καλάιν.	κινεῖν ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ.	
καλόν.	Cithara. quot chordas ha-	
καλόνες. de rosif. de frugi-	buerit.	649
bus.	κιθάρας.	293
Κάμανδρ.	κλήσιππ. & ἰσποκλής.	427
Canteri (Theod.) <i>Fragmen-</i>	κλειώ.	199
<i>ta Comicorum & Tragico-</i>	κλέπη.	235
<i>rum.</i>	κλίμαξ. in turricula.	258.
κάρα.		262
Caramallus. <i>ejus aetas.</i> 208.	— ἡερίη.	591
an ejus discipuli sic dicti.	κλίνομαι. de aegrotis & mor-	
	tuis.	144. 161
κασαλβάς.	Clonas. Tibiae modis con-	
Casaubonus <i>proscinditur.</i>	stituit.	649
542. 658	κνίσση. κνίση. κνίξη.	444
κάσ.	κνικία.	275
κάσ.	Cocytus. e Styge oritur.	222
καταβαλμύσαι.	Κόμμα. Caesura.	325
κέλει. non κέλει.	Comma. in eo ultima syl-	
κημός. in alea.	laba indifferens.	469
κην. καί εν.	Comparationes.	576
κῆπ.	Compendia literarum quae-	
κῆπ.	dam ridicula.	547. 548.
κῆρα.		552
Ceres. eadem cum Cybele	Consonantes. semivocales.	
χεῖρ. de alea.	mutae. liquidae.	501
Χείρωνες. Fabula.	Κῶλον. vide Comma.	
Χελιδών. χελιδονισαί.	Κῶος & Χίος.	297
Χι.	καπτιῶν & καπαῖζεν.	236
Χι.		163. 170
Χι. & Κῶ.		97

Κορνανή. κορνανή.	487	Ἀλγυῖς. Ἀλγυῖς.	513
Cornu. in alea.	259	Ἀλγυῖς.	451
κορωνή. κορωνισαί.	545	Dialysis.	365. 531
κυρῦτλην. κυρῦτλην non κυρῦτ- λην.	457	διὰ μέγα.	88
Creticus. an in Heroico.	346	Diana. Alpheaea.	527
Crinagoras. ejus aetas.	189	— μογοςόνος. λοχίαι.	200
κρίσις. an facultas judican- di.	29	Ἀρσείν. συκοφαντήν.	306
κῆσις. κῆματ.	ibid.	Ἀρσίσκος Ἀρεγῆατος.	305
κλ. ante has literas syllaba an corripitur.	249	διπρος. in alea.	266
κ. τ. λ. an olim in usu.	182	διχορδοι πικρῆ.	649
κυβένειν. de omni lusu.	300	διήλιος.	592
κυπαρίσπος.	456	Digamma Aeolicum F.	353
κύπαρος.	568	lene εἶ. asperum. etiam in mediis vocibus.	395
κυπασίς. κυπασίσκου. κυπασ- σίσκου. Vestis.	456	διηέης id est ποταμός.	353
κύπελον. an pro κύπελλον.	583	Dinomenes. Gelonis pater.	
Κυθίρεια & Ἀφροδίτη.	189	privatus 473. 479. an Al- caeo celebratus.	475

D.

Δ εἶ Λ. Λ εἶ Δ.	449	Diphthongus corripitur an- te vocalem. 379. 419. non corripitur ante Consonan- tem. 385. post Apocopen an corripitur. 237. im- propriae.	420
Daetylus in Iambis.	297	διποδία. ejus vis. 327. in A- napaeisticis voce finitur.	440
δαλσασθαι γάρμον.	433	Discipuli Pantomimorum no- mine Magistrorum di- cuntur.	209. 211
Δαρείος. jactus.	265	Divus. divinus.	267
δ. producitur. 334. 361. quo- modo scribatur.	600	δμῳαί.	376
δήιος.	275		
Democritus in Astronomia.	571		
desiderare.	66		
δῆθεν. in Ironia.	422		
Δεγεαμμαλομός.	275		
Δεγίρσις.	365		

δοχμία.

RERUM ET VERBORUM

δαχμαῖος non δαχμαῖος. 526	ἔκων. 195. ἔπη. 354. ἔρε
δῶρα Ἀφροδίτης. <i>Forma.</i> 644	in τοῖον οἶον. 380. 590. <i>Fi-</i>
— Ἀξίμωτος. <i>Venatio.</i> ib.	<i>lia.</i> 199. <i>Porta.</i> 354.
— Ἐργάνης Δαίμονος.	<i>Uxor</i> 199. χερόν. 23
<i>lanificium.</i> ibid.	ἐμβατεύων. 52. 445
— Μυσῶν. <i>Carmina.</i>	ἡμέριοι. <i>homines.</i> 49
Dorica Dialectus in secunda	ἐμῷ. <i>Doricum & Ionicum.</i>
persona Fut. Med. 35.	571
148. 169	ἡμίφωνα. 507
Doris Juno Marina. 453	ἡμπερθεῖν. 657
δυσωπίπαιλος. 471	ἐνισάμηνος. <i>instans. praeiens.</i>
	544
E.	ἐνν. an nomen proprium. 462
	ἐνώταδ. 351
ἦ ῥαγε. 144	ἔως ὃ in principio versus. ib.
ἔχω in re Venerea. 242	ἥως pro ἔχων. 506
Ecphantides. 485	ἔος ἔς τεός. 355
Editio Auctorum qualis op-	ἐκ' ἀμφοτέρω. ἐκ' ἀμφο. &
tima. 405	ἐκ' ἀμφοτέρω ὤτα. 232
ἥριος. de montibus. arbori-	ἐκπαδῇ. in principio versus.
bus. <i>scala.</i> 591	351. 510
ἰγώνη. 502	ἡπιδανός. 37
ἐι ἔη. 271 * 317	ἐπεξήγησις. 350
ἔλας. 578	ἐπίβδα. ἐπίβδα. <i>quid.</i> 465
ἔμεν pro ἔναι. 27. 640	ἐπιμελεῖσθαι non ἐπιμελεῖν. 63
ἔισος. 383	ἐπιωνιχόν. 534. 537
ἔισαδ & ἔισαδ. 491	ἐπωδός ἔς ἐπωδῇ. 414
ἐκκορεῖν. 545	ἔφηρος. <i>jactus.</i> 169
ἐκπηδῆν. de Corde. 616	ἐφημέριοι. <i>homines.</i> 49
ἐκροσκαῖδέκατος pro decimus	ἐφιμερῶδ. 520
sextus barbarum. 255	Epione. <i>Aesculapii uxor.</i> 191
ἐκλήλυθμεν pro ἐκλήλυθαμεν. 421	ἐπλάχεσθαι καὶ ἄρα. <i>multis tri-</i>
Ellipsis. <i>Academia.</i> 354. ἄ-	<i>buitur.</i> 650
γαλμα. 195. ἀή. 381.	ἐπλάμυδις. 369
ἀνἀκεια. 199. ἀνέθηκε. 199.	ἐπάρουγιος. 437
ἄρης. 354. <i>Bellum.</i> 354.	ἦ. <i>Ver.</i> 472
	ἦρα-

RERUM ET VERBORUM.

Genitivi καθηλικώς signifi-	ισεῖ νόσθ.	267
cant.	ισός. an Divus.	ibid.
γενεῶν.	infantes vivi videntur Diis.	196. 199
γενεῶν Ἐφύσια.	infantum statue dedican-	196
Grotius (H.) sigillatus.	tur.	196
230. Ejus Versio Epi-	infinitivus pro Imperativo	
grammaticis.	habet Accusativum vel No-	
Ποῖνα Βάτραχοι. ranae spe-	minativum.	341
cies.	Instare. præsens esse.	544
Ποῖνα. amica Sapphas.	Interrogationes Poëticae.	
H.		435
Harmodius.	Ἰσθαχοι Archilochi.	483
Hartungi Annotata in Ca-	ιστα. apud Graecos numquam	
labrum.	vel raro Jod. 362. 512.	
Hemi-Iambi.	apud Latinos aliquando	
Hendecasyllabi ad Linum.	Jod. 403. quando patiat	
624	συνησιν.	229
Hephaestion bis an ter edi-	ιστασμός. 262. 291. 641	
tus. 410. in eum Prole-	Iovis βερταλῶν varia Epi-	
gomena Longini. 409. Schol-	theta.	43
ia. ibid. augentur. 417.	ισταθ.	556
418. 434. & aliis locis.	ισταθ. ἀνίμ.	416
Quis eorum auctor. 498.	ισταθ. ο. η.	552
aetas.	ισταθ. junguntur.	455
Hiatus evitatur a Graecis Co-	ιστα.	370
mici.	ιστα. ἔ. αἶσθ.	505
Hypermetri versus.	Iulus.	403
338.		
356. 358		

I.

L.

Ι & ΕΙ. 365. 373. Ι & ΟΙ.	Λ & Δ. Δ & Λ.	449
505	Labor Pelagi. καθηλικώς.	271
Iambi Puri, Tragici, Co-	λαιμα.	553
mici.	λαιμα & τέλμα.	489
ισεῖ γενεῶν.	Latinitas vitiosa.	544
273. 268 *	V v	Le-

I N D E X

Lectiones varias etiam simpliciter commemorare utilitatem habet.	578	rit.	649
Lectiones verae in contextum recipiendae.	443	αυλός & ἀλυσ. idem.	254
ληκυθιον ἀπώλεσεν.	518	M.	
Leones. leoninis ribibus fontes scaturiunt.	551	Majusculae literae in Graecis Codd.	212. 300
Leontius. ejus aetas. varii.	208	Μάνης. jactus.	277
λέως. τελέως.	502	Mansio. caesura.	325
Lesbonax περὶ ἀνημάτων.	342	Manus. de Alea.	257
Δεξιγὸν καὶ σοιχείον καὶ χευστοποιίας. ineditum.	143	Manu sagittae mittuntur.	591
Libens lubensque.	201	Marcellus (M. Claudius.)	191
Linea sacra.	273. * 268*	μαλένω. ματένω.	446
λίπος ἀπ λῖπος.	504	μέγα & μέ.	339
Liquidae. producant.	332. 507	μεγαλάνχη. μεγαλανχόν.	45
Litterae θ. φ. χ. quatenus duplices.	479	μεγαλανχης.	45
Litterae initiales in Codd. Gr. raro omittuntur.	212	Melanchros. Tyrannus Mitylenae.	460
— non liquidae producant.	332	μελιχρὸς. media longa & brevi.	368. 488
λοχέυεσθ. μαίευνεσθ.	505	μελιχρὸς. ἡδύς.	460
λόχθ. de Equo Trojano.	350	μελιχρὸς. λευκανθής.	ibid.
Λογαοιδικά.	524	μέλιοςα. blandimentum.	620
Λόγθ καὶ Λογίνα. Epicharmi Fabula.	525	μὲν productum ante oi.	394
Longini Prolegomena in Hephaestionem	539. 540	μεναίχμης.	480
Ludi Toecadillo. Tristraccus. Dominarum.	264. 275	Μένων. varii ejus nominis.	521
λυεῖς.	515	μὲνθ. ἡλῖς.	416
Lyra. quot chordas habue-		Meretricum nomina.	124.
			487
		μήσαθ.	647
		μεταμφιάζαμαι.	610
		Μετανείρα.	542
		μετάθρεσις.	234. 437
		Metra.	

RERUM ET VERBORUM.

Metra. diversa junguntur.	νόσος θήλεια. quae.	532
186. Ἔ quidem ob quantitatem vocum.	Notae in tesseris an quadratae.	294
Μίδας ἐν κύβοις εὐβόλατος.	Nutricula Vatum Caecilii.	205
276	Nutus Jovis.	44
MN. non semper producit vocalem.		421
Μνάτς.		531
μόδιος. in alea.		257
μονόχωρος.		264
Musae pro Poëtis: Musici studiis.		154
μυσοπόλος. Adjectivum Ἔ		391
feminini generis.		587
Mutae.		507
	O.	
	Ὀδὸς pro ἔδος.	247
	Ὀδυσεΐς. titulus Fabulae.	439
	οι. ei, sibi. producit syllabam.	391
	οι pro ἔ.	587
	οἶνός. unio in tesseris.	136.
		288

N.

N. ἰφελκυσικόν. 449. ante vocales aliquando ab Ionibus negligitur. 70. saepe male neglectum.	οἶον ὡς.	514
νεοκέρως. νεοκέρως.	οἰσεβόλος ἰών.	173
Νηρηίδες. Νηρείδες. Νηρήδες.	Olympionicae. Nemeonicae.	204
375	ὀμιλεῖν οἶνω. bibere.	487
νήσαδς.	ὀμιλος ἀπ ὀμιληΐης.	465
νίκαι. solemnis formula.	ὀμοιοτέλευτς.	587
νικήεις. victoriosus.	ὦν. redundat.	247
Nomina propria dupliciter componuntur. ἀρχιππος & ἵππαρχος. στρατοκλῆς & κλεόστρατος.	ὦναξ Ἔ ἄναξ.	459
427	ὦς pro ἔς. Σαπφῶς. Aeolice.	461
Nominativus cum Articulo pro Vocativo.	ὦς. sicuti. omittitur.	172
141	ὦς οἶα.	514.
Νόμοι Μυστικοί.	αὐτὸς. ὁ αὐτός.	170
— κιθαρωδικοί & ἀνλωδικοί	ὀπιθίδικος. ὀπιθίδισιος.	254.
distinguendi.	Orca. in alea.	310
649	ὄρνις. Gallus Gallinaceus.	149
	ὄρπειον.	523
	ὄρσολόπος. ὄρσολοπῆν.	480
	V v 2	ὄρη.

I N D E X

δελή. ιοελή.	502	πάτερηλος.	277
ε. ante vocalem. ante oi.	393	Patronymica, iis liberius u-	
ε ᾱ αἰα. etenim.	516	tuntur Ροοῖαε. 382. filio ε	
ε μὰ τῶν. ε μὰ τὸν. 232. 234		παροῖι communia.	382
ερανόθεν. ερανόθεν.	582	παρῶλης.	277. 505
		Ρανο (L. C.) nascitur.	23
		monetur ε calumniatur.	18.
		598. 599. 604. 623. 830.	
		ε passim.	
		nescit Conjugationes ε De-	
		clinationes Graecas ε Ea-	
		inas. 24. 27. 61. 62.	
		63. 64. 65. 145. 197.	
		231. 312. 466. 495. 522.	
		537. 547. 548. 552. 585.	
		619	
		Graeca male vertit. κιδεῶ.	
		simia. 49. Παν. omne. 51	
		absceno ε stolidi auctores in-	
		terpretatur. 50. 51. 124.	
		242. 243. 244. 245. 290.	
		302. 304. a pag. 399.	
		ad pag. 405. 416. 522.	
		546. 547. 548. 567	
		stulte ε false interpretatur	
		omnibus paginis.	
		in Codicibus Mstis hospes. 59.	
		300	
		Compendia falsa in Mstis	
		comminiscitur. 59. 248. 547.	
		548. 552. 554. ε pas-	
		sim.	
		infantiliter errat circa Lin-	
		guae Gr. ε Lat. elemen-	
		ta. a pag. 60. ad p. 73.	
		ε 447. ε passim.	
		Pla-	
Παιδν.	195		
Palamedes. Calculorum lu-			
dum solum invenit. 269.			
mensuras invenit. 272. li-			
teras.	ibid.		
Παν χερσόντερος.	52		
παναφθίτος.	30		
πάνομοίτος.	255		
Pantomimi. 209. oculis lo-			
quebantur.	217		
Papyrus. ex ea vincula.	243		
παράβασις. in Fabulis.	535		
παράγραφος. ejus nota.	497		
παλαιταῖος.	466		
παλαιζορῶσιν.	607		
παπαρρόον.	588		
παρίαμβος. ε πείαμβος.	514		
Paroemiae γλυκύς ἀσκῶν.	492		
————— κινεῖν τ ἀφ' is-			
εῖς.	268* 270*		
————— Μιδας ἐν κτ-			
βοις.	276		
————— πάντῃ θεῷ κ' ἐ-			
λαυνέται.	607		
παρομοίτος.	255		
Passeres. bene viri.	51		
πάθος ε πέθος.	471		

RERUM ET VERBORUM.

Plagis committit. 68. 78. 85.

92. 93. 127. 255. 262.

244. 270. 271. 273. *

275. 277. 280. 281. 289.

294. 297. 314. 391. 392.

398. 428. 426. 428. 442.

448. 463. 466. 467. 484.

491. 509. 513. 516. 518.

546. 550. 553. 544. a pag.

557. ad pag. 620. 654

Convitiatur & calumniatur

viros doctissimos. passim.

videtur INDEX ATER

a pag. 76. ad p. 120.

D. 'Aexvitas ad Pavonem

fermo. a p. 124. ad p. 130

Se & sua solum amat, extol-

lit & demiratur. passim.

vide a p. 122 ad p. 134

In Anthologia quot loca ad-

igit, tot corruptis, & non

intulit. a pag. 134. ad

pag. 218.

Trochaicus, Creticus infertit

Heroicis. 157. 403

Iambum in Elegiaco intru-

dit. 176

Fide pessima utitur. 185. 268.

296. 389. 646. 659

Latinam linguam & purita-

tem ignorat. 201. 544

Lasuit sub nomine Philargyrii

Camabrigtensis. 223. 124

Anacronem suspectum habet.

244. ei interpretando in-

optus. 558. eum exagitat.

561. 572. epigrammata ma-
le omisit. 570

Numeros Graecos ignorat 255

Nova vocabula fingit. 263.

264. 277. 292. 452. 464.

500. 550. 614. & passim.

Glossas fingit. 168

alios exscribit cum erroribus.

277

nusquam librum vel versum

adscribit. 96. 298

Pedantismo oppletus. 10. 129.

299. 643

in Marmoribus nihil intelli-

git. 35

Prosodiae omnis ignarus a

pag. 318. ad pag. 405.

Quid sit Caesura, ignorat. 323

Hypermetros versus intrudit.

338. 356

Q. Calabrum exagitat. 344

Iambos & iambos puros igno-

rat. 359. 360

Versum tempore deficientem &

tempore abundantem concii-

liat. 361

Jod litteram Graecis obtrudit.

362

Accentum circumflexum in ar-

tepenultima ponit. 376

Negligentia summa in edendis

Auctoribus & Hephæstione

a pag. 409. ad pag. 415

ignorat Editiones & Versio-

nem Hephæstionis 410. 413

Epballmata vetera resinet, no-

V v 3 va

I N D E X

- va addit.* 412. 414. 541
E Lexicis, praecipue Scapula, sapit. 423. 427. 500.
 615. & ubique.
in Genera peccat. 428. 431.
 53. 539. 584. 613. 617
Disimulat & compilat editiones. 429. 596. 598
Graeca legere nequit. 431
*Septem pedes uni aedituo ad-
 fingit.* 436
Auctorem Vanni compilat. 442
Aristophanem promittit. 132.
 453. & triginta alios au-
 ctiores. 553
Historiam Graecam ignorat.
 460. 472
*In Chronologia veteris Grae-
 ciae puer.* 473. 479
Litteras Graecas ignorat. 479.
 507. 508. 510
*in Minellii modum commen-
 tatur.* 499. 527
Mare in terram mutat. 500
*in Accentibus pueriliter errat
 & tamen se iis jactat.*
 516. 581
*Testimonia optima de se per-
 bibet a p. 122. ad p. 133.
 & passim.*
*Testimonia pessima de ipso a-
 liorum.* 544. 557. 558.
 577. 622. 631. & a p. 1.
 ad p. 661.
*Codicum Syllogen jactat, cum
 nullum viderit.* 555
- Furta in Anacreonte, Cala-
 bro, Aristaeoneto. a p. 557.
 ad p. 620.*
dialectos ignorat. 27. 148. 571
*Hallucinatur in Variis Lectio-
 nibus Anacreontis. Glossas
 pro veris & contra adpo-
 nens.* 558
*Iracundus & furiosus. &
 Μισάνθρωπος.* 559
*Fragmenta Anacreontis om-
 nia furatus.* 569
*Locutiones S. Scripturae in-
 probat.* 572. 573
*Cynicus Grammaticus & la-
 pideus Criticus.* 576
*Sylburgiana & Scaligerana in
 Calabrum expilat.* 577. ad
 594
*Canterum ignorat multa emen-
 dasse in Calabro.* 580
*non perlectum auctorem typis
 committit & passim* 580. 581
*e versionibus sublegit emenda-
 tiunculas.* 591. 594. 613
fallit Lectorem. 582
*J. Hartungi notas in Cala-
 brum plane negligit.* 587
*repetitiones vocum in Calabro
 inepte emendat.* 589
*M. Neandri Opus Aureum
 ignoravit.* 593
inedita Annotata compilat.
 596. 605
*emendationes eruditorum igno-
 rat.* 596. 610
 Bar-

RERUM ET VERBORUM.

<i>Barbaras Lectiones in contextum revocat.</i>	599	ἀπιθεῖν.	439
<i>adstringit Mercere Notas.</i>	600	Pelides. Achilles & Pyrrhus.	382
<i>non intelligit & omittit notam φε.</i>	600	Pelusium.	489
<i>Merceri notas omittit.</i>	602	Pentameter dupliciter scanditur.	67
<i>Sambucianam negligentissime contulit.</i>	600	πῆρας λίθος.	270*
<i>Unde Aristaenetus profecerit, ignorat.</i>	613	ᾠεολογία.	173
<i>nova dignitas Pavenina.</i>	626.	ᾠειδεῖν.	166
	636	Persona mutatur a poetis.	166. 193. 239. 244
<i>ab omnibus traductus & explosus.</i>	631	Personae & res miscentur.	235
<i>Pueriles lucubrationes suas miratur.</i>	634	-- mimorum, histrionum.	217
<i>Ejus ὁμώνυμος.</i>	637	παισολ. Calculi, exclusis testis.	270
<i>J. Gronovium non magni facit.</i>	643	πειλῆα. πεινῆα.	272*
<i>Quibus Praeceptoribus usus.</i>	ibid.	πεινελήριον.	ibid.
<i>a Versionibus pendet.</i>	650	Φ. non liquida. nec producit syllabam.	538. 361
<i>cum Fabricio commercium literarium exercuit: stolidum vocat.</i>	643. 658	φάγροι. in deliciis.	486
<i>Quae de Terpandro scripsit & tibiis, omnia mentitus est.</i>	a pag. 649. ad pag. 660	φαῖτη. prima communis.	369
<i>Mutilat subdole contextum Plutarchi.</i>	659	φῆρε. cum omnibus personis.	169
<i>moritur.</i>	634. Epitaphium.		
	186	Φίλα. nomen proprium.	194
<i>Pedes. a populis dicti.</i>	514	φιμός. in alea.	259
πειώλης.	506	φλήναφος.	313
πειθανός & πιθανός. πειθαρχεῖν & πιθαρχεῖν. ἀπειθεῖν & ἀπιθεῖν.		φαινῆα. literae.	272
		φορῆν & φῆρεν.	424
		φε. quid notet.	600
		φράσσαδ. audire. intelligere. sentire.	147
		φθίγσεδ. de corde.	615
		φυσᾶν πῦρ.	616
		φύσκων.	289
		φυσᾶν.	616

I N D E X.

πλάτων. <i>de sorte. talis. tess-</i> <i>ris.</i> 169. 175	πλεῖστον. non πλεῖστον. 540
Piso. (Calpurnius). 244	πλόλεμος ἔσ' πλολεψήν. πάντα <i>necessitatem apud Poetas.</i> 336
πληϊάδες. <i>Ionice.</i> 447	πλόλις. non ob metrum tan- <i>tum.</i> 336
πλινθον. 275	πλώμα ἔσ' πνεῦμα. 175
πλόκιον. 608	Puerperae dicant ἔσ' vo- <i>uent flatuas infantum</i> <i>Dianae.</i> 194
πνεῦμα ἔσ' πῶμα. 175	Pulypus. 352
ποδότημος. ταχὺς. 213	πυγελίτης. 290
ποδάκης. 214	πύργος. <i>in alea.</i> 257. 259. 308
ποικίλος. <i>de Voluctibus. Flo-</i> <i>ribus. Poësis. Carmini-</i> <i>bis.</i> 153. 155	πύσκαλος. 515
πίλις. <i>Civitas. Populus.</i> 514	πυθόμανδρος. Πυθωγόρας. Πυ- <i>θόχηντος.</i> 451
πολυχανθής. 567	
Polydamas. 352	
πολυχημαλίσια. 535	
πῶλος. <i>Virgo.</i> 423	
πῶλεμος. ὁ. Menandri Com- <i>oedia.</i> 307	
Πόστος. 492	
ποσέν. 542	
ποσινῶμαι. 618	
Praegnantium <i>Vota.</i> 194	
πρίν. <i>producitur.</i> 586	
πρίνισκεότερον. 599	
πρὸς ᾧ. <i>praeterea.</i> 145	
Profodia. <i>Necessaria. Negli-</i> <i>gitur.</i> 319	
προσφθέρειναι τινι. <i>alicujus</i> <i>amore perire.</i> 617	
προσποισίην ἔσ' προσποισίην. 241	
ψάμην ἔσ' αἰνίσματος. 146	
ψῆφοι. ψηφίδες. <i>προκύβοις.</i> 270	
ψῆφοι θαλάσσης. 574	
ψηφοβόλον. 258. 308	
ψυδύχη. 502	
	Q.
	Quantitas non mutatur ob <i>significationem.</i> 371
	— alia Homeri; alia Ar- <i>ticorum.</i> 365. 371
	Que. in <i>Caesura produci-</i> <i>tur.</i> 329
	R.
	R. <i>producendi vim habet.</i> 335. <i>cum leni in vocis</i> <i>initio.</i> 541
	ῥαβδῆχοι. 164
	ῥησις. <i>Carmina.</i> 640
	Rhetores <i>βασικτανοί.</i> 164
	ῥιπτήν ἀκάνθαν. βέλος. ἀγκύ- <i>ραν.</i> 556
	Rosa e <i>spinis nascitur.</i> 402 S.

RERUM ET VERBORUM.

S.		σὶ γλῶ.	302
Σ. quomodo scribatur in		Σιληνός.	373
Græcis Edd.	300	Σίμαλος. Χρίμαλος.	487
et semivocalis an liquida.		Siren Latina, Cato.	205
	507. 508	σόλουμ.	570
Sagitta inde locutio ad Con-		Spondaici versus.	387
jecturas & Sermonem de-		Substantiva in αφος. unde.	
sumitur.	171	ιδιαιτος.	314
σαλατίζεν. Anacreontica λέξ.		Substantivis duobus unum	
	570	adjectivum. vel verbum	
σαίλη. Φρεσίη.	501	additur diversa ratione.	
σαλίευεθ.	500. 501		212
σαίλος. κ. αν ιος. & plur. σά-		συζενέθ. vesci.	487
λη. quid.	500	Syllabae κεινή & αλφω.	
σάμβαλα.	438	differtunt.	468
Σαοναίαδης.	198	ultima Commatiz indif-	
Sappho, novem libros Lyxi-		ferens.	469
corum scripsit.	178	σὺν producitur.	355
Σαύλα.	365	συναίσεις.	383
Scala. ærium iter.	591	Synaloepha utuntur Græci.	
Skazontes quinta sede etiam			484
habent Spondem apud		συζήσεις. παρο apud Comicos	
Gr.	506	Græcos. 229. in βοῶν.	
σκηραφῆν. σκηραφός. σκηρα-		μασιγδαν. γόων. 357. δι-	
φής.	312	ιθ.	375
σκηροφόρος.	142	συναχθε συναχτήρ. συναχθες.	
Sceptrum symbolice notat			355
varia & eloquium.	164	Synonyma mutantur.	189.
σκιρος. σκηροφόρος. σκηρογίτης.	311		345
σάιν τάντῳ κἀλων.	262 *	εὐστῆεν. Corripere, non Con-	
Semivocales.	507	trahere syllabam.	527
σέριφος. σέριφοι an σέριφοι.			
	467. 470.	T.	
Si conditionale.	241	Talus, quid symbolice notat.	
Sidonius Apollinaris. ejus			160. 161. 163
aetas.	208	V v 5	Ta-

I N D E X

Tali & tesserae distinguendi.	281	ἑλυν.	614
Tapetibus multis molles ute- bantur.	502	ῥοπαῖ. ῥοπή. ῥοπήν.	437
Tarrhaeus & Didymus. Par- oemiographi.	277	ῥήνικες. media communis.	386
Τάυλη. Τάβλη.	254	ῥουαῖς.	519
τε in Caesura producit.		ῥύρα. obsceno sensu.	243
329. 581. an jungant		ῥυρὸς. in nuptiis.	436
Græci vocibus.	331	Tibia. quot foramina. non certo numero habuit.	650
τῆδε an in τᾷδε mutandum.	146	Τὴν & τὴν.	30
τέχνης.	615	τῖνεν & τῖνεν.	365
τεκίς.	555	τίρυνς. τίρυνθς. 499. a Cyclo- pibus ejus Muri.	499
τᾶχ. & τοῖχ. 62. 619		Τισίφον. filius Priami.	580
τᾶχ. murus. τοῖχ. pa- ries.	62	Τιδέναι ὕμνον. ὠδήν.	520
τέλμα & λαῖτμα. quid.	489	τμ. non semper producit syl- labam.	347
Tenues consonantes ante vocales asperas aspiran- dae.	67. 69	τοῖον. 590. τοῖον id est ἐπ.	380
Terminatio αμίας. 293. αφο.		τομή. Caesura. 323. 420. vide Comma.	
314. χε. in πεινχέος.	519	τᾶλες. τᾶλες.	147
460. η.		Transpositiones vocum in Codd.	188
Terpander citharae, non ti- biae modos. constituit.	649.	τρίβα.	528
primus nomos citharae no- minavit & scripsit.	654	τελχορδ. κιθάρα.	649
Tesserae non in Palamedeo ludo.	269	τεναλία. oppidum.	474
τέτρομ.	502	Trochaeus in Iambico.	518
Θ & Ο. 317. Θ. Φ. X.		Turricula in alea. 257. 309	
mutae. non semivocales.		τυῖδε.	459
510		Τυεγκίνα. Oppidum.	474
Θισμοφορέζου. primae. se- cundae.	533	V.	
		V. pro B.	220
		Vestigal Galli, Eunuchi, Cynaedi, meretrices pen- dunt.	

RERUM ET VERBORUM.

<i>dunt.</i>	532		
Venacus.	220	X.	
Venetus Color.	143	ξυναγής.	504
Versus duri. 374. 387. 388			
— in prosa.	601	Y.	
— sine Caesura aliquan-			
do boni.	324	Υ Baeoti scribunt ο Υ. 98.	
Vestes pellucidae.	303	γάτνη.	491
Vir cum femina comparatur		Υ Ε Β.	611
recte.	575	Υ Ε οι. Ε η. Ε α.	369.
Virile nomen feminis, da-			437. 438
tur.	206	ύγεγ.	507
Vocabula composita, quasi		ύλακλιν. de Corde.	616
separata. χαμαί ευνάδες.		ύμιν. ύμιν. ύμιν.	92
διος κριδεω. de-torquet.		ύμνοθέτης. adjectivum an fe-	
	420. 482	minini generis.	155
Vocabula eadem repetita.		ύμνοπόλθ. adjectivum fe-	
	589	minini etiam generis.	155
Vocalis longa aut diphthon-		ύραι. 346. an in prosa.	551
gus non facile corripien-		ύπερφύεαθ.	601
da.	195. 226	ύψα an ύψοι. ύψιδη.	496
Vocalis longa ante vocalem		ύπηθ. άσεγάλαθ.	284
in media voce an corri-			
piatur.	375. 387	Z.	
Urna. in alea,	257		
Vulnerari. de Navibus. Ar-		Ζεύς Ε πατήρ Ε Κρονίδης.	189
boribus.	545	Ζηνός Ε Διός.	189. 239
Uxor, per Ellipsin retice-		Ζωός παίς. Ζών κάλθ.	oppo-
tur,	198	nitur picturae.	196

ERRATA.

P. 25. l. 5. af. *Latinus*. p. 26. l. 11. *mibi* dele. p. 35. l. 2. *adnūc*. p. 43. l. 14. *aequam*. p. 48. l. 13. *abblaudiri*. p. 57. l. 3. a. f. *usi*. l. ult. *videas*. p. 63. l. 6. *ἐπιμαλῶμαι*. p. 64. l. 6. *suscitanti*. p. 71. l. 1. vs. 410. p. 74. l. 21. *Briannā*. p. 88. l. 18. *ante Causs*. p. 143. l. 30. *Pavonis*. p. 145. l. 26. *Misellus*. p. 155. l. 14. *ἔλασ*. p. 161. 8. *μελαίνω*. p. 172. l. 8. a. f. *compositae*. p. 181. l. 3. a. f. *Prolemas*. p. 197. l. 16. p. 35. p. 243. l. 3. *Apostrophorum*. p. 259. l. 4. *auf. Apocolocyntosae*. p. 240. l. 1. a. f. *quam*. p. 468*. 269*. 270*. 271*. 272*. 273*. p. 299. l. 10. a. f. *uiv*. p. 319. l. 6. *Euctides*. p. 351. l. 27. *Grammatici*. p. 370. l. 7. *ῥαίονον*. p. 384. l. 10. a. f. *reperitis*. p. 388. l. 7. *Rhythmus*. p. 392. l. 5. *stipitem*. p. 397. l. ult. H. C. 3. p. 323. p. 423. p. 429. 12. *can.* p. 413. l. 4. *antepenultimam*. p. 445. l. 7. *ὑπερτίωσται*. p. 452. l. 4. *παρὰ τὴν*. p. 478. l. 20. *Atthes*. p. 538. l. 15. *vindicabit*. p. 547. l. 2. *promuniat*. p. 550. l. 4. a. f. *meretur*. p. 634. l. 19. *seruere* *sine*.

